УЧИТЕЛЬТЪ БЕИНСА ДУНО
АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТЬ

УЧИТЕЛЬТЪ БЕИНСА ДУНО

АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТЬ

Общъ Окултенъ Класъ
IV година
15.10.1924г. - 12.08.1925г.

АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТЬ

Размишление

Да се изпѣе „Духътъ Божий“.

Прѣдставете си, че имате центъръ С на дадень кржгъ А, който проявява своя дѣятелность.

Да допуснемъ, че дѣятелностьта на кржга А се опрѣделя отъ неговия радиусъ СД. Мислите ли, че енергията, която се проявява въ този кржгъ е равномѣрна навсѣкждѣ? Не. Енергията, която дѣйствува въ всичкитѣ радиуси, не е равномѣрна. Центърътъ, това е възможности на безграничното, на непроявеното.

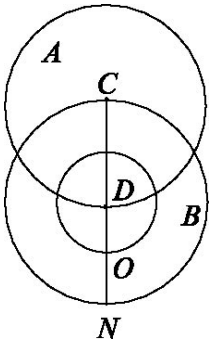

Слѣдователно, нѣкои отъ тѣзи радиуси иматъ приливъ, нѣкои - отливъ. Тази окржжность е проявената, не е сжщинската окржжность, тя е само нейна проекция. Онѣзи радиуси, които сж съ отрицателна енергия, се повръщатъ въ сжщия кржгъ, въ центъра С, а ония които сж съ положителна енергия, образуватъ нови кржгове. Такъвъ е напримѣръ кржгътъ В съ центъра Д. Какъ се е образувалъ този кржгъ? Този кржгъ се е образувалъ, като си прѣдставите, че половината на радиуса СД не може да се върне назадъ и образува другъ кржгъ съ радиусъ ДО, равенъ на половината отъ радиуса СД, а отъ тамъ продължава до точка N. Слѣдователно, всѣки активенъ радиусъ, всѣки радиусъ съ приливъ, който излиза отъ центъра С е два пжти по-голѣмъ отъ всѣки радиусъ съ отливъ, който излиза отъ сжщия центъръ С. Енергията на СД се връща пакъ въ сжщия кржгъ, а CN е два пжти по-голѣмъ отколкото СД, като диаметъръ въ окржжностьта В. Какъвъ изводъ можете да извадите отъ това положение? Ако центърътъ С въ кржга прѣдставлява едно разумно сжщество, което при нормални

условия, развива извѣстна енергия и образува дадения кржгъ А, то друго разумно сжщество, надарено съ още по-добри условия, има двойна дѣтелность.

Слѣдователно, въ живата геометрия всѣки може да продължи своя радиусъ, да го направи равенъ на диаметъра въ кржга на своята дѣятелность. Това зависи отъ активностьта на човѣшкия животъ, радиусътъ е резултатъ отъ човѣшката дѣятелность. И тогава ние казваме, че се е образувалъ радиусъ или права линия въ окржжностьта. Какво прѣдставлява правата линия сама по себе си, споредъ съврѣменната геометрия? - Правата линия е най-кжсото разстояние между двѣ точки. Живата геометрия пъкъ опрѣдѣля правата линия като съвокупность отъ възможности, въ които може да се прояви всѣка точка. Значи, точката въ всички свои възможности образува правата линия, т. е. правата линия включва въ себе си всички дарби на точката.

Добрѣ, какво прѣдставлява тогава плоскостьта въ съврѣменната геометрия? - Плоскостьта е пжтьтъ, който се образува отъ движенията на правата линия въ една посока. Въ живата геометрия плоскостьта прѣдставлява съвокупность отъ всичкитѣ възможности на правата линия. Правата линия не може да се прояви безъ плоскостьта. Най-послѣ идваме до третия въпросъ. Що е кубътъ, споредъ съврѣменната геометрия? - Кубътъ прѣдставлява пжтьтъ, който изминава една плоскость въ своето движение. Въ живата геометрия кубътъ прѣдставлява съвокупность отъ възможноститѣ на плоскостьта. Значи, възможноститѣ на плоскостьта сж включени въ куба.

Слѣдователно, ако си точка, ако излизашъ отъ нѣкой центъръ, трѣбва да разбирашъ законитѣ на правата линия. Мнозина говорятъ за правата линия, но кои отъ васъ разбиратъ законитѣ на правата линия? Кой е великия законъ на правата линия? Какво означава това, че най-кжсото разстояние между двѣ точки е правата линия? Това означава да направишъ една работа съ най-малко разноски, т. е. да похарчишъ най-малко енергия. То значи, отъ Божествената енергия, която ти е дадена въ извѣстенъ случай споредъ закона на правата линия, ти трѣбва да изразходвашъ минималната часть. И тъй, правата линия е

законъ, който опрѣдѣля начина за изразходване най-малката енергия при извършване на дадена работа. Тази енергия ще се изразходва само въ една посока. Затова, когато човѣкъ иска да създаде въ себе си нѣщо Божествено, нѣщо идеално, той трѣбва да се движи само по права линия. Тогава ние се изразяваме така: проявлението на правата линия е проявление на Божествения свѣтъ. Проявлението на плоскостьта е проявление на ангелския свѣтъ, а проявлението на куба е проявление на човѣшкия свѣтъ. Правата линия не обхваща никаква широчина и височина въ пространството, тя има само дължина, само едно измѣрение, при това нейната дължина е фиктивна. Всѣка математическа точка пъкъ не заема никаква часть отъ пространството, значи нѣма никакво измѣрение. Само когато точката се движи, образува правата линия. Правата линия, като се движи, образува плоскостьта. Плоскостьта, като се движи, образува куба.

Слѣдователно, точката може да се разшири, тя сама по себе си има стойность, защото като се подвижи, образува правата линия. И правата линия има стойность въ себе си, защото като се подвижи, образува плоскостьта. Плоскостьта като се подвижи, образува куба. Кубътъ като се подвижи, образува тесеракта. Значи, той съдържа възможноститѣ на тесеракта. Ето защо, всѣка точка съдържа много възможности. Тя образува правата линия - води къмъ Божествения животъ. Правата линия образува плоскостьта - води къмъ ангелския животъ.

Стремите ли се къмъ ангелския, къмъ Божествения животъ, излишни работи не ви сѫ потрѣбни. За васъ е нужно разширение на идеитѣ, безъ никаква материална тяжесть. Нѣкой отъ васъ искатъ да бѫдатъ чисти като ангелитѣ. Можете да бѫдете чисти като ангелитѣ, но трѣбва да знаете, че ангелитѣ нѣматъ никаква материална тяжесть. На каквито вѣзни и да теглите единъ ангелъ, ще видите, че той нѣма никаква тяжесть. Ангелътъ нѣма никакви материални желания, при това разбира желанията. Ангелътъ нѣма никаква физическа сила, а при това разбира силата. Въ даденъ случай, той може да прояви сила, но самъ по себе си не се нуждае отъ тази сила. Силата не е обектъ

за него, той не я желае, тя е случайно проявление въ него. Едно отъ качествата на ангелитѣ е тѣхната чистота. Чистота може да сѫществува само въ една напълно прозрачна плоскость. Понеже ангелитѣ сѫ нематериални сѫщества, въ тѣхъ има само едно желание - да служатъ на Бога, да придобиятъ вѣчния животъ. Вие искате да бѫдете като ангелитѣ, а сте пълни съ желания, и то какви ли не желания!

Азъ бихъ жеалалъ да ми опрѣдѣлите значението на думата „желание“. Да желаешъ значи да искашъ нѣщо. Въпросътъ е, защо искашъ това нѣщо? Не разглеждайте въпроса отъ човѣшко становище. Азъ оставямъ човѣка и неговия животъ настрана, когато разглеждамъ въпроси отъ по-висшъ характеръ. Азъ не разсѫждавамъ по човѣшки, но разсѫждавамъ по пѫтя на отвлѣчената, живата геометрия. Тя нѣма нищо общо съ вашия личенъ, човѣшки животъ. Вашиятъ животъ прѣдставлява единъ голѣмъ борчъ, единъ голѣмъ дългъ отъ множество милиони левове, които ви прѣдстои да плащате. Вие сте играли на борсата, но никакви пари не сте давали, и затова сте заборчлѣли тъй много. Вашиятъ животъ мяза на живота на нѣкой човѣкъ, който сънува, че сѫ го направили царь, съ много войска и той заповѣдва надѣсно-налѣво, но като се събуди сутриньта, вижда, че е пакъ обикновенъ човѣкъ, въ своята малка, скромна колиба. Като се събуди сутриньта, казва: „Снощи бѣхъ царь, но сега съмъ си пакъ обикновенъ човѣкъ.“ Тия борчове, дълговетѣ, това сѫ излишнитѣ работи, за които ние разсѫждаваме на земята, и за които мечтаемъ. Тѣ нѣматъ нищо общо съ Божественото. Направишъ си кѫща, заборчлѣешъ, казвашъ: Господи, не виждашъ ли колко задлъжнѣхъ? Господь казва: „Събудете това спяще дѣте, покажете му, че има по-важни работи, съ които трѣбва да се занимава.“ Сега азъ говоря за онѣзи Божествени дѣца, които трѣбва да се събудятъ вече. Има обаче дѣца, които трѣбва да се забавляватъ. Дѣтето, което е постѫпило въ училище, трѣбва да се занимава съ уроцитѣ си, а дѣтето, което не е постѫпило въ училище, може още да се забавлява, има врѣме за него. Като говоря за Божественитѣ дѣца, азъ подразбирамъ онѣзи, въ които съзнанието се е пробудило. Ако единъ ангелъ

слѣзе при даденитѣ условия на земята, той ще нареди живота си красиво, той ще вземе толкова, колкото му трѣбва. Вие, понеже не разбирате законитѣ, стремите се къмъ много, заграбвате повече, отколкото ви трѣбва и съ това си създавате ненужни страдания. Тъй щото, за да избегнете излишнитѣ страдания, непрѣменно трѣбва да изучавате законитѣ за продължаване своя радиусъ. Добродѣтелниятъ човѣкъ е човѣкътъ, който продължава своя радиусъ, своята активность.

Да допуснемъ сега, че имаме една личность, съ дѣтелность на своя животъ, равна на СД и друга личность, съ дѣтелность равна на CN. Отъ това именно се явява и различието между хората. Всички хора въ безграничното пространство не сѫ излѣзли прѣзъ единъ и сѫщъ моментъ на битието. Въ единия случай дѣтелностьта на безграничното е била активна, а въ другия е била пасивна. Слѣдователно всѣки човѣкъ, който се е родилъ въ едно пасивно състояние на безграничното, коренно се различава отъ онзи който се е родилъ въ моментъ, когато безграничното е било въ активно състояние. Онѣзи, у които този радиусъ се продължава и излиза изъ сферата на своята дѣтелность, иматъ опасность, да правятъ повече погрѣшки, т. е. тѣ сѫ свободни да излизатъ отъ центъра С и да описватъ друга окрѫжность, съ радиусъ ДN. Тѣ се стремятъ да бѫдатъ тъй голѣми, както първия центъръ. Прѣдставете си сега, че цѣлиятъ крѫгъ А е покритъ съ такива центрове, които зависятъ отъ първото сѫщество. Туй сѫщество ще продължи радиуситѣ наполовина. Половината отъ тѣзи радиуси ще бѫдатъ продължени до точка О, а послѣ и до точка N, а половината ще бѫдатъ въ нормално състояние.

Този законъ сега дѣйствува и въ васъ. Нѣкой пѫть нѣкои отъ вашитѣ желания сѫ два пѫти удължени, а нѣкой пѫть желанията ви сѫ нормални. Вие не може да намалите, или да скѫсите радиуса на вашитѣ желания. Отъ излишната енергия у васъ, понѣкога се продължаватъ и нѣкои отъ вашитѣ чувства. Като разглеждамъ хората, виждамъ, че у всички хора не сѫ еднакво развити силовитѣ линии. У нѣкои хора е продължена повече дѣятелностьта на ума; въ други хора е продължена

повече дѣятелностьта на сърдечната линия.

Слѣдователно, съотношението между ума и сърцето не е еднакво.

Тогава, азъ опрѣдѣлямъ тази мисъль по слѣдния начинъ: Духътъ, това е първото проявление на човѣка. Той е точката, въ която човѣкъ се явява. Душата, това сѫ възможноститѣ на духа, т. е. възможноститѣ на точката, посоката, въ която духътъ може да се прояви. Умътъ, това сѫ възможноститѣ на духа. Волята, това сѫ възможноститѣ на сърцето. Ето защо, когато дойдемъ до самовъзпитанието, трѣбва да знаемъ съотношенията между тия сили, понеже тѣ се различаватъ. У нѣкои хора духътъ е силенъ; у други душата е силна; у трети умътъ е силенъ; у четвърти сърцето е силно; у пети волята е силна. Ще обръщаме внимание, коя силова линия е най-удължена и ще работимъ съзнателно върху себе си. Нѣкой казва: „Азъ имамъ правилно сърце.“ - Хубаво, има ли между сърцето и ума ти правилно съотношение? И тогава, като се завърти този кръгъ веднъжъ около центъра си, всички ония радиуси, които не сѫ продължени, въ второто проявление на кръга ще се продължатъ, ще станатъ положителни. Продълженитѣ пъкъ ще се скѫсятъ, ще станатъ нормални.

Слѣдователно, въ единъ животъ твоятъ умъ може да е много активенъ, да е съ продълженъ радиусъ, но въ второто идване на земята, сърцето ти ще трѣбва да продължи радиуса си. Вие трѣбва да знаете тия съотношения, за да спазвате законитѣ. При туй движение въ безграничното, за всѣки отъ васъ има опрѣдѣлени закони, на които трѣбва да се подчинява и върху тия закони се основава моралностьта. Ако радиусътъ на вашия умъ е продълженъ, вие трѣбва да събирате тази енергия за врѣмето, когато нѣма да имате толкова много енергия, т. е. за врѣмето, когато, при второто завъртане на кръга около остьта си, вашиятъ умъ дойде въ нормално състояние. Вие трѣбва да бѫдете прѣдвидливи като Йосифа. Ако не съберете тази енергия, умътъ ви ще се повръди. Значи когато радиусътъ на ума е продълженъ, ще събирате енергията за врѣмето, когато ще бѫде нормаленъ. Между ума и сърцето трѣбва да има

равновѣсие. Сега нѣкои отъ васъ изразходватъ енергията си само въ бърборене. Казватъ: „Азъ имамъ умъ, мога да мисля.“

Питамъ ви: можете ли да опрѣдѣлите, какво нѣщо е мисъльта? Има ли нѣкой отъ васъ, който мисли? Не, никой отъ васъ не мисли. Единственото Сѫщество, за което азъ зная да мисли, е Богъ. Ние имаме само понятия за нѣщата. Ангелитѣ иматъ сѫждения, а Богъ отъ нашитѣ понятия и сѫждения прави заключения, Той разсѫждава, мисли. Кажете ми какъ опрѣдѣляте въ логиката, що е сѫждение? *(-„Когато чрѣзъ сѣтивата си приписваме на даденъ прѣдметъ извѣстни качества, това е сѫждение.“)* Добрѣ, прѣдставете си сега, че азъ напълня единъ маркучъ съ вода. Водата се проявява чрѣзъ маркуча, и намъ се струва, че маркучътъ дѣйствува, че и той е живъ, въ сѫщность ние дѣйствуваме съ водата. Такова е положението и на съврѣменнитѣ хора, тѣ сѫ повече маркучи. Запримѣръ седишъ, но изведнъжъ ти дойде нѣкоя идея, вдъхнови те, напълни те и ти казвашъ: дойде ми една идея! Ти ходишъ, радвашъ се, скачашъ - значи маркучътъ е напълненъ съ вода. Отдѣ е дошла тази идея? - Нѣкой дѣйствува отвънъ. Слѣдъ туй този огънь въ тебъ загасва и ти казвашъ: „Празна работа било всичко!“ Питамъ: когато сте изразходвали толкова врѣме за тази идея, мислили сте, че тя е сѫществена? Мислили ли сте, че тя ще узрѣе и ще даде плодъ? Когато ви дойде нѣкоя идея на ума, провѣрете дали тя е сѫществена, или прѣходна.

Туй, което ви говоря, не се отнася за сегашния ви физически животъ. Сегашниятъ физически животъ на земята, въ който всички участвуваме, е изводъ на една прѣдишна еволюция. Той не е реаленъ за насъ, той е реаленъ за други сѫщества, а за насъ е прѣходенъ животъ. Ние дохождаме на земята, раждаме се, дадатъ ни едно тѣло, но слѣдъ врѣме остарѣваме, докато единъ день умираме. Какво ще бѫде вашето състояние слѣдъ като умрете? Вие не помните вашето раждане, не помните и кога сте заченати. Ще помните ли когато умрете? - Не. Значи, тъй както човѣкъ се ражда, така и умира. Такъвъ е законътъ. Когато се е родилъ, билъ въ тъмнина, и когато умира, пакъ ще бѫде въ тъмнина. Слѣдователно, влизате въ свѣтла, освѣтена стая,

която е свѣтътъ, но излизате вънъ, т. е. въ другия свѣтъ - пакъ тъмнина настава за васъ. Какъ сте влѣзли въ свѣтлата стая и какъ сте излѣзли вънъ, въ тъмнината, нищо не знаете. Това показва, че вие не знаете отношението на този свѣтъ къмъ онзи свѣтъ. Казвате, че има другъ свѣтъ, но не го знаете. Поне най-малкото възпоменание за него имате ли? На кое мѣсто въ онзи свѣтъ сте били? - Не помните. Защо не помните? Азъ ще ви обясня, защо не помните нищо. Могатъ ли извѣстни клѣтки, които живѣятъ въ моето сърце, да излѣзатъ отъ тамъ и да отидатъ въ театъра да гледатъ нѣкакво прѣдставление? Казвате: „Какъ, не сѫ ли свободни тия клѣтки?“ - Тѣ нѣматъ право да напущатъ сърцето! Никакъвъ театъръ не имъ трѣбва, никакви разходки не имъ се позволяватъ! Тѣ ще седятъ на мѣстото си. Дѣятелностьта въ свѣта, движенията въ свѣта, всичко това трѣбва да бѫде чуждо за тѣхъ. Вие казвате: „Какъ, нали сме свободни въ този свѣтъ?“ - Не сте свободни. Всѣки отъ васъ е туренъ на нѣкое опрѣдѣлено мѣсто въ свѣта, да върши извѣстна работа и не е свободенъ. Тебъ забавления не ти трѣбватъ. Ако ти си една клѣтка въ нѣкое сърце и излѣзешъ отъ тамъ, това сърце ще бѫде мъртво. Когато човѣкъ пожелае да излѣзе отъ мѣстото, дѣто Богъ го е поставилъ, най-послѣ го освобождаватъ, но казватъ: „Извадете го отъ мѣстото му и го оставете да ходи, дѣто си иска и колкото иска.“ Какъ мислите, добрѣ ли ще му е? Питамъ: кой пръстъ, като се отрѣже отъ рѫката ми, би отишелъ на театъръ?

Азъ искамъ да ви наведа на главната мисъль. Кое е онова, което дава достойнство на човѣка? Кое прави човѣкътъ? (- „Божественото.“) Какво нѣщо е Божественото. Нека опрѣдѣлимъ, Божественото е това, което се проявява въ точката, т. е. въ духа на човѣка. Първото проявление въ човѣка, т. е. духътъ като се движи, образува правата линия - значи опрѣдѣля пѫтя къмъ Божествения свѣтъ. То е абсолютната справедливость въ свѣта. Значи въ всѣка своя постѫпка въ свѣта, ние трѣбва да бѫдемъ абсолютно справедливи. Това е истинския човѣкъ. Този, който не е абсолютно справедливъ, той не може да се нарече „човѣкъ“, въ абсолютната смисъль на думата, ние не говоримъ за любовьта, тя влиза въ човѣшкия свѣтъ. Любовьта е методъ

за изкупление на хората. Човѣкътъ, това е справедливостьта въ Божествения свѣтъ.

Казвате: „Искамъ да любя.“ Да искашъ да любишъ, това показва, че ти липсва нѣщо. Питамъ, защо трѣбва да любишъ Драгана, или Петкана, или другъ нѣкой? Казвашъ: „Ама той е безпомощенъ.“ Хубаво, ако твоето дѣте е безпомощно и затова го любишъ, азъ ще ти прѣдставя едно сѫщество, още по-безпомощно, защо не се грижишъ за него? Това не е аргументъ, това не е логика! Ако действително ти проявявашъ любовьта си къмъ безпомощнитѣ сѫщества, червеятъ трѣбва да има прѣимущество прѣдъ твоето дѣте. Любовьта почива на абсолютна справедливость въ проявлението на духа. Любовьта е законъ, който носи всички блага за обеднѣлитѣ сѫщества. Богъ проявява своята Любовь не къмъ богатитѣ, но къмъ обеднѣлитѣ сѫщества. Любовьта не е за праведнитѣ, тя всѣкога се проявява къмъ страждущитѣ, къмъ грѣшнитѣ хора. Христосъ казва: „Комуто много се прощава, много и люби“. Слѣдователно, Богъ, като ни прости многото грѣхове, ние ще проявимъ своята любовь къмъ Него. Той, като отнеме грѣховетѣ ни, влага въ насъ своята Любовь, за да я проявяваме ние.

Сега вие да не извадите заключението: „Щомъ е тъй, да грѣшимъ!“ Не, азъ говоря за грѣха, който е дошелъ по други причини, чрѣзъ продължение на тия радиуси, а не съзнателно. Туй сѫщество, което е сгрѣшило, не е могло да използува една отъ възможноститѣ, които Богъ му е далъ, не е могло да разбере истинския пѫть, който Богъ му посочва, като ученикъ. И вие не трѣбва да се учите, като хора на плътьта и да казвате: „Азъ съмъ търговецъ“, или „азъ съмъ баща, майка, не ми трѣбватъ знания.“ Не, трѣбватъ ти знания, и то знания на абсолютната справедливость!

И тъй, ще се спрешъ върху проявлението на единъ червей и ще размишлявашъ. Защо употребявамъ думата червей? Защо Богъ уподобява Якова на червей? Между единъ червей, въ този смисълъ, както Богъ разбира, и единъ ангелъ, отношенията които сѫществуватъ въ тѣхнитѣ сѫщини, се състоятъ въ възможноститѣ, които тѣ иматъ въ себе си.

Но Богъ, въ проявлението на своята Любовь има еднакви отношения къмъ всички сѫщества. Той не прави разлика между сѫществата, но всички не възприематъ еднакво Любовьта Му. Всѣки, който съгрѣши, самъ носи послѣдствията на грѣха си. Богъ е извънъ страданията, извънъ грѣховетѣ на хората. Богъ всѫщность всичко вижда, всичко минава прѣзъ Него, никога, обаче не страда, никога не се измѣня, не се влияе - Той остава всѣкога неизмѣненъ. Той е единственото мѣрило за нѣщата. Затуй, когато говорите за Бога, трѣбва да знаете, че у Бога всичко е възможно, но не и у хората на земята, които вършатъ прѣстѫпления.

Не си правете илюзии! Човѣкъ, който е въ плътъ не може да има качествата на единъ ангелъ, т. е. той може да ги има, но не може да ги проявява. Една крива мисъль всѣкога може да ни опетни. Напримѣръ, минавашъ улицата, покрай едно голѣмо здание, дѣто се събиратъ много хора и ти питашъ: „Защо се събиратъ тия хора въ това здание? Какво ще вършатъ тамъ?“ - Учатъ се. Но другъ нѣкой ти казва: „Събиратъ се на веселба, на разпуснатъ животъ.“ Ти веднага се усъмнишъ. Питамъ: това философия ли е? Това не е Божествено, това не е справедливо. Азъ изяснявамъ вашата философия по слѣдния начинъ: прѣдставете си, че вие виждате лицето ми малко засмѣно, казвате си: Учителтъ ми се засмѣ нѣщо, навѣрно е доволенъ отъ мене. Може да е вѣрно това, може и да не е вѣрно. Защо? Прѣдставете си, че азъ съмъ човѣкъ, който виждамъ всичко, което става по земята. Когато виждамъ нѣщо много хубаво, приятно ми е, засмивамъ се. Ти мислишъ, че се засмивамъ на тебъ, а то се отнася до онзи, който прави въ този моментъ добро. Азъ го виждамъ, а ти не го виждашъ. Вие казвате: „Учителтъ се засмѣ. Какво ли искаше да каже съ това?“ Азъ наблюдавамъ единъ фактъ и той ми произвежда приятно впечатление. Другъ моментъ, нѣкой върши прѣстѫпление. Лицето ми е сериозно, замислено. Казвате: „Сериозно ме погледна Учителтъ.“ Азъ не гледамъ тебе, азъ гледамъ какво върши онзи тамъ.

Когато видите, че нѣкой човѣкъ се засмива, знаете ли защо се е засмѣлъ? Имаме единъ подобенъ примѣръ за Сара, жената

на Аврама, на която Богъ казалъ, че ще роди. Тя се засмѣла. Защо? - Тя счела туй за невъзможно нѣщо. Други нѣкои могатъ да обяснятъ засмиването и по другъ начинъ. Турцитѣ иматъ една поговорка за този случай. Когато нѣщо е невъзможно за тѣхъ, тѣ казватъ: „И да видишъ, не вѣрвай!“. Защо се засмѣ Сара? Тя казва: „Не се засмѣхъ.“ Най-слабата страна на женените жени е тази, че тѣ обичатъ да се смѣятъ за реалностьта на нѣщата задъ вратата. И като ги извадишъ налице, казватъ: „Ние не сме направили това нѣщо.“ Колко ученички има, които биха могли да изнесатъ единъ фактъ, една своя постѫпка справедливо, безъ да я измѣнятъ, за Бога да я изнесатъ. Ако ви кажатъ да кажете нѣщо, ще отговорите: „Чакай да си помисля, ако го кажа, какъвъ резултатъ ще даде, какво ще помислятъ хората за менъ и т. н.“ Не, когато ще изнеса единъ факт, нѣма да мисля заради васъ, какво ще кажете вие и т. н. Ако трѣбва да го кажа, ще го кажа прѣдъ небето, ще изнеса факта, тъй, както си е - нищо повече. Туй е красивото, туй е сѫщностьта въ човѣка.

Човѣкъ трѣбва да бѫде всѣкога доволенъ въ себе си отъ това, което прави и казва, щомъ то е продиктувано отъ нѣщо по-високо. Азъ не казвамъ, да разправяте нѣщата на менъ. Това е законъ, който се отнася до вашето „висше азъ“. Вие трѣбва да изнасяте всички факти прѣдъ себе си абсолютно справедливо! Ще си кажете: „Това, което направихъ е една погрѣшка въ моя животъ, която трѣбва да изправя.“ Има погрѣшки въ живота, които сами трѣбва да изправимъ, никой другъ не ги знае. Разумното, благородното въ живота работи малко по малко, не се стремете да бѫдете добри! Въпросътъ за доброто спада въ друга категория. Стремете се, обаче, да проявявате правдата, справедливостьта въ вашия животъ. Казва Христосъ: „Не сѫдете, за да не бѫдете сѫдени!“ Не сѫдете въ себе си! Вижте какъ сѫди Богъ! - Всѣка сѫдба въ Него почива на закона на абсолютната справедливость и на благостьта.

Нѣкои хора говорятъ за Бѣлото Братство. Законътъ на Бѣлото Братство е законъ на абсолютната справедливость, а не на осѫждане. Щомъ азъ произнеса една присѫда, това е човѣшко. Като видя, че нѣкой човѣкъ грѣши, азъ нѣма да се

приравня съ него, да взема да го осѫждамъ, но ще видя, какъ бихъ постѫпилъ азъ при даденитѣ условия. Ако кажа, че той не постѫпи добрѣ, азъ се поставямъ въ неговитѣ условия и нѣма да се мине много врѣме, сѫщото изпитание ще дойде и върху менъ, […]* кажа, че сѫщото изпитание ще дойде и върху менъ вие, ще успѣя.

Защото, ако човѣкъ не е господарь на своитѣ мисли, ако човѣкъ не е господарь на своитѣ желания, ако човѣкъ не е господарь на своитѣ дѣйствия, дѣ е неговата човѣщина? Всѣки човѣкъ може да бѫде господарь на своитѣ мисли, желания и дѣйствия. Не се стремете да бѫдете господари на свѣта, но бѫдете господари на своитѣ желания! Когато едно твое желание е на мѣсто, ще му дадешъ възможность да се прояви, а на друго, което не е на мѣсто, ще кажешъ: „Чакай, не е сега врѣме за това.“ На една твоя мисъль ще дадешъ възможность да се прояви, а на друга ще кажешъ: „Чакай!“ Ти не си господарь на всички твои желания, на всички твои мисли и дѣйствия, затова на нѣкои отъ тѣхъ ще дадешъ възможность да се проявятъ, това е човѣшко. Не правите ли така, вие сте роби на живота. На кой животъ. На обикновения животъ. Нѣкой казва: да имашъ силна воля! Въ какво седи силната воля! - Силната воля седи въ ограничението на едно твое малко желание. То за днесъ е тъй нищожно, една малка искра е, но утрѣ, тази малка искра, турена при благоприятни условия, може да изгори цѣлъ градъ. Или, ако турите тази малка искра при нѣкое взривно вещество, може да създаде най-голѣмото нещастие. Тази искра можешъ да запазишъ за себе си, но да не ѝ давашъ условия да се развие въ голѣмъ огънь.

Законътъ, който изваждаме отъ този примѣръ, е слѣдния: Не се стремете къмъ великитѣ работи въ свѣта! Защото великитѣ работи сѫ една грамадна планина като Хималаитѣ. Такава планина самъ можешъ да я намѣришъ. Турцитѣ казватъ: „Като питашъ, и Цариградъ ще намѣришъ.“ Хималаитѣ, ти лесно можешъ да намѣришъ, но нѣкѫдѣ въ Витоша има турена една малка игла, нея намѣри. Ти трѣбва да знаешъ точно математически мѣстото на тази малка игла, да знаешъ, дѣ е

*Вероятно е пропуснатъ текстъ въ първото издание.

поставена, за да я намѣришъ. Богъ се занимава само съ малкитѣ работи въ свѣта. Това е изкуството! Нѣкой казва: „Ходихъ на Витоша.“ Ами намѣри ли онази малката игла на Витоша? Знание се изисква отъ васъ, и то такова знание, че като тръгнешъ, да намѣришъ тази игла.

Докато не научитѣ изкуството да намирате иглитѣ, вие ще ходите по съвременната мъртва материя, ще се движите по права линия, ще се движите по плоскость, по кубъ, по криви линии, по кржгове, ще се раждате, ще се прѣраждате, ще ходите по планинитѣ, ще търсите голѣми работи и ще имате все страдания, но никога нѣма да имате щастие. Да намѣрите една игла на Витоша, това е великото! Когато отидете въ небето, Господь ще те пита: „Ти носишъ ли малката игла, която бѣше оставена нѣкждѣ на Витоша?“ - „Не, азъ направихъ кжща, направихъ училище, изучавахъ много философи.“ Господь казва: „Всичко това е празна работа, малката игла струва повече отъ всичко друго.“ Азъ питамъ: кой философъ е намѣрилъ тази игла? Чудни сж сжврѣменнитѣ хора, голѣми философи сж, но гащитѣ имъ сж скжсани, все имъ липсва нѣщо. Такива герои сж тѣ! Казвамъ, философи, вие не сте намѣрили иглата, съ която трѣбва да закърпите вашитѣ гащи. Моралисти, и вие не сте намѣрили тази игла! На всички ви липсва тази игла. Най-малката работа въ вашия животъ е да намѣрите тази малка игла, и като я намѣрите, ще разрѣшите всички задачи въ живота си, ще разрѣшите единъ отъ най-великитѣ закони. Всичко друго е лесно. Всичко друго е очевидно. Тази малка игла на Витоша е най-голѣмата възможность въ човѣшкия животъ.

И тъй, обръщамъ вниманието ви къмъ най-малкитѣ нѣща въ свѣта. Тази малка игла е справедливостьта въ свѣта. Хората сж несправедливи и въ философията, и въ морала, и въ науката - иглата я нѣма никждѣ. И всички ние умираме отъ несправедливость. Любовьта при несправедливостьта не може да се прояви. Нѣкой пжть вие проявявате любовь къмъ нѣкое сжщество, но то е, защото е дошла една вълна на Любовьта и е прѣлѣла. При обикновено състояние, обаче, вие като имате малко хлѣбецъ, скривате го за себе си. Не, дойде ли нѣкой човекъ

при тебе, ще му дадешъ половината отъ тази хапка. Тъкмо що си отиде той, идва другъ нѣкой. Ще му дадешъ другата половина. Слѣдъ него ще дойде трети, четвърти и на всички ще дадешъ докато най-послѣ ти остане една трошица, която самъ ще я глътнешъ. „Ами тогава какво ще стане съ мене?“ Чудни сте вие! Като намѣришъ иглата, всичко ще имашъ. Пази тази малка трошица, тя е житно зърно, тя ще се увеличи въ тебе. Ти нѣма да умрешъ гладенъ. Азъ не говоря за тази справедливость, която като осжжда хората, отнема имъ живота. Азъ взимамъ справедливостьта като великъ законъ за възможноститѣ на добродетелитѣ, които може да се проявятъ въ нашата душа, въ нашия духъ, въ нашия умъ, въ нашето сърце и въ нашата воля. Вие може да ми възразите: „Тия нѣща сж отвлѣчени работи. Насъ ни интересува въпросътъ, какъ трѣбва да живѣемъ сега.“ Много добрѣ. Вие сте двама приятели, казвате: „Азъ не искамъ да зная него.“ И другиятъ казва сжщото. Обаче, тъй се случва, че тръгвате и двамата по планинитѣ, дохождате до едно опасно мѣсто, прѣзъ което ще ви води единъ планинецъ. Той свързва и двамата съ едно въже. Ти, като си свързанъ сега съ своя приятель, ще се грижишъ ли за него? - Ще се грижишъ. Защо се грижишъ? - Свързанъ си. Защо се интересувашъ за него? - Ще те повлѣче надолу. Има нѣщо, което те засѣга.

Азъ се смѣя на сегашната философия, за „даденото“, съ което се занимаватъ философитѣ. Казвамъ: щомъ има дадено, има и взето. Едното е плюсъ, другото е минусъ. Не само даденото рѣшава въпроса. И взетото рѣшава въпроса. Всѣко произведение, което е дадено, е дадено отъ разумния животъ. Ако е взето, пакъ е взето отъ разумния животъ. Слѣдователно, даденото и взетото сж резултатъ на единъ разуменъ животъ. Но да мислимъ, че даденото разрѣшава всичкитѣ въпроси диалектически е смѣшно. Това е философия, която не може да закърпи гащитѣ на никой човѣкъ. Хубаво, споредъ тази философия, дадена ми е добродѣтелта, но ходя съ скъсани гащи. Дадена ми е добродѣтелта, но този човекъ нагрубя, онзи нагрубя. Дадена ми е добродѣтелта, но не мога да я проявя. Какво ме ползува? Какъ ми е дадена, като не мога да я проявя?

- Взета е. Ако е взета, защо я търсишъ? И ако е дадено, защо пакъ я търсишъ? И въ единия, и въ другия случай защо я търсишъ? Гладенъ съмъ, търся хлѣба. Хлѣбътъ е даденъ, въ стомаха е. Нѣма хлѣбъ - взетъ е. Огладнѣя, търся взетото.

Даденото и взетото едноврѣменно прѣдставляватъ свѣтъ на промѣнитѣ, които сега сѫществуватъ въ свѣта. Ще дойдемъ въ единъ свѣтъ, обаче, дѣто нѣщата не се даватъ. Можешъ ли да дадешъ твоята добродѣтель нѣкому? Можешъ ли да дадешъ нѣкому твоето сърце? Въ българскитѣ народни приказки се казва: „Взели ѝ сърцето.“ Щомъ се вземе сърцето на единъ човѣкъ, той е мъртавъ. Щомъ се вземе ума на единъ човѣкъ, той е безуменъ. Щомъ се вземе душата на единъ човѣкъ, той е бездушенъ. Щомъ се вземе неговия духъ, всичко е свършено съ човѣка, неговото име ще се затрие. Този човѣкъ може нѣкога да се яви въ нѣкоя друга форма. Окулиститѣ казватъ, че съ такъвъ човѣкъ всичко е свършено. Такива заключения правятъ тѣ. Да оставимъ настрана тази отвлѣчена философия.

Сега, за да закрепне Божественото въ васъ, трѣбва да се използуватъ възможноститѣ, които Богъ е вложилъ. Духътъ е възможность, която Богъ е вложилъ въ човѣка. Човѣкъ е възможность за духа, но и духътъ е възможность за човѣка.

И тъй, въ продължаването на вашитѣ радиуси ще увеличите възможноститѣ на вашата справедливость. Трѣбва да бѫдете абсолютно справедливи! Туй е, което ви липсва. Докато не бѫдете справедливи, нѣма да се научите да мислите правилно. Докато вие не вложите въ сърцето си чувството за справедливость, вие нѣма да чувствувате правилно, нѣма да дѣйствувате правилно. Не сте ли справедливи, любовьта ви правилно не може да се прояви, мѫдростьта ви правилно не може да се прояви, свободата ви правилно не може да се прояви. Тази абсолютна справедливость трѣбва да бѫде идеалъ за васъ, за да може всички онѣзи добродѣтели да дойдатъ и да може да реализирате Божественото въ васъ. Този е пѫтьтъ, този е правиятъ начинъ за работа. Вие пакъ може да намѣрите този пѫть, но слѣдъ като лѫкатушите дълго врѣме въ живота.

И тъй, първото нѣщо за васъ: Абсолютна справедливость!

Не говорете излишни работи; не мислете излишни работи; не чувствувайте излишни работи; не дѣйствувайте излишно! То е красивото въ живота! Това е законъ, споредъ който, ако се водите, ще дадете на свѣта една нова насока, т. е. небето чрѣзъ насъ ще даде нова насока [на] живота. Или, Богъ ще се прояви въ своята сѫщина. Щомъ искаме да бѫдемъ абсолютно справедливи, Той ще каже: „Ето души, които искатъ да изпълнятъ моята воля!“ Този е пѫтьтъ, по който ние можемъ да изпълнимъ волята Божия. Единъ е пѫтьтъ, който води къмъ абсолютната вѫтрѣшна справедливость. Всички трѣбва да работите надъ себе си. Туй е, което може да ви радва, ще радва и менъ, като виждамъ да постѫпвате тъй. Азъ ще се засмѣя. Защо? Защото искамъ да бѫдете абсолютно справедливи. Вие, като вѣрвате, че азъ съмъ абсолютно справедливъ, вие нѣма да се съмнѣвате. Защо се съмнѣвате? Защото не вѣрвате въ този законъ. Ако и азъ не съмъ абсолютно справедливъ, въпросътъ е рѣшенъ. Азъ ви казвамъ: всѣки трѣбва да бѫде абсолютно справедливъ! И азъ, и вие трѣбва да бѫдемъ абсолютно справедливи. Тогава ще се образуватъ истинскитѣ отношения. Тогава никой нѣма да казва, че сѫ го нагрубили. Въ справедливостьта нѣма нагрубяване.

Сега нѣкой отъ васъ ще кажете: „Менъ не ми е ясно това.“ Какъ ще ви бѫде ясно? Иглата на Витоша още не сте я намерили. Като намѣрите тази игла, всичко ще ви бѫде ясно. Като бутнете тази игла, тя ще произведе свѣтлина въ васъ и тогава ще ви бѫде ясно. Говоря фигуративно. Като бутнете тази игла, ще се намѣрите прѣдъ такава свѣтлина, каквато не сте сънували. Ще намѣрите лампата на Аладина.

Сега, стремете се да намѣрите малката игла. Отъ това нѣма да се освободите, иглата трѣбва да намѣрите. Всичко друго може да е отвлѣчено. Като отидете на небето ще ви питатъ: „Говориха ли ви за иглата?“ - „Да.“ - „Намѣрихте ли я?“ - „Не.“ - „Ще се върнете да я намѣрите.“ Това е удвояването на радиуса. Човѣшкиятъ духъ еволюира отъ едно състояние въ друго. Всѣки моментъ нашитѣ чувства, мисли, дѣйствия постоянно еволюиратъ. Вие трѣбва да разбирате този законъ. Отъ него зависятъ постояннитѣ промѣни които ставатъ въ васъ.

Нѣкой пѫть сте неразположени, другъ пѫть сте разположени. Тия промѣни ставатъ, защото ние влизаме въ единъ организъмъ, отъ който още не сме свободни. Апостолъ Павелъ, като говори на римлянитѣ, казва имъ: „Даже ние, хората на духа, още не сме свободни, подъ законъ сме. Единъ день ще се освободимъ.“ Кога? - Като намѣримъ иглата на Витоша. Тогава животътъ ни ще мине въ друга фаза.

И тъй, що е правата линия? - Тя може да се разгледа като разширение на съзнанието. Нашето съзнание може да се разширява въ права линия, въ плоскость, въ кубъ и още по-нататъкъ въ тесеракътъ. Въ ума ви, правата линия ще си прѣдставяте като една възможность за реализиране възможноститѣ на Божествения животъ. Плоскостьта ще си прѣдставяте като една възможность за реализиране на ангелския животъ, а кубътъ за реализиране на човѣшкия животъ. По този начинъ правата линия се осмисля. Като видишъ правата линия, ще си кажешъ: Това сѫ възможноститѣ на моя духъ, това сѫ възможноститѣ на моята душа, това сѫ възможноститѣ на моя умъ, това сѫ възможноститѣ на моята воля. Тѣ сѫ четири положения въ тесеракта. Това е кръгъ, по който върви цѣлата еволюция на човѣчеството.

Размишление

Само Божията Любовь е Любовь.

1-ва школна лекция на Общия Окултенъ класъ
Държана отъ Учителя на 15. X. 1924 г.,
София

ДОБРАТА ПОСТѫПКА

Размишление

Ще имате за слѣдния пѫть темата: „Отличителнитѣ черти на физическия и духовния човѣкъ.“

Въ всички вѣкове ученитѣ хора отъ разнитѣ окултни школи сѫ правили редъ погрѣшки. Една отъ погрѣшкитѣ се е състояла въ това, че тѣ сѫ събирали знания, складирвали сѫ туй знание тъй, както нѣкой богаташъ събира пари, безъ да го приложатъ. Нѣкой богаташъ може да събере 10 000, 100 000, 200 000, милиони, милиарди левове, безъ обаче да го използува за нѣкакво разумно благо, питамъ: какво печели този богаташъ, ако само богатѣе, ако само трупа това богатство по този начинъ? Какво благо е допринесълъ съ това богатство за себе си и за своитѣ близки? Да вземемъ богатството като една сила. Основенъ законъ въ природата е, че тя най-първо събира, акумулира силитѣ си и послѣ ги развива. Така трѣбва да постѫпва и всѣки богатъ човѣкъ. Той трѣбва да разработва, да пусне въ действие своето богатство.

Ще ви дамъ друго сравнение. Прѣдставете си, че нѣкой човѣкъ има сто хамбара пълни съ жито, но не може да тури въ стомаха си нито сто грама отъ това жито, да се храни съ него или да го опита. Питамъ: какво се ползува този човѣкъ отъ стотѣ хамбара съ жито? Да кажемъ, че знанието, което имате, се изчислява на сто хамбара и всѣки хамбаръ съдържа по толкова и толкова прѣгради, т. е. по толкова крини пълни съ жито, и всѣка крина съдържа по еди-колко си зрънца. Слѣдъ като изчислихте всичкото знание до зрънцата, какво ви ползува това нѣщо? Ние разискваме въпроса, въ какво седи знанието, въ какво седи добродѣтелта. Ние питаме: въ какво седи добродѣтелта? Въ какво седи знанието? Въ всичко[то] жито въ хамбара ли или въ стотѣ грама жито, турени въ стома-ха и разумно използувани?

Добродѣтельта, както и знанието, могатъ да бѫдатъ сили, турени въ хамбара и неизползувани, а могатъ да бѫдатъ и сили, турени въ стомаха и използувани.

Нѣкои казватъ: да бѫдемъ добри. Какво значи да бѫде човѣкъ добъръ? Човѣкъ не се ражда добъръ, не се ражда и лошъ. Въ даденъ случай той има възможности да бѫде добъръ, има възможности да бѫде и лошъ. Значи въ единия и въ другия случай, той може да употреби силата си или за добро, или за лошо. Красотата на живота седи въ това именно, че въ него има двѣ възможности: да се качвате и да слизате. Не е лошото въ слизането, не е доброто и въ качване-то. Ще ви докажа защо азъ излизамъ отъ гледището на този свѣтъ, отъ видимото, а не отъ невидимото. Ако азъ се качвамъ въ кѫщата на нѣкой богатъ човѣкъ, съ целъ да обера касата му, какъ мислите, моето качване добродѣтель ли е? Нѣкои казватъ: „Да се качваме!“ Качването не е всѣкога добродѣ-тель. Слизамъ въ нѣкой кладенецъ да извадя нѣкой човѣкъ. Зло ли правя? Тъй щото и качването и слизането могатъ да бѫдатъ за добро, а могатъ да бѫдатъ и за зло. Казватъ за нѣкого: „Той слѣзълъ.“ Туй още нищо не доказва. Въпросътъ е, защо е слѣзълъ. Качилъ се нѣкой. Питамъ: Защо се е качилъ? Нѣкои отъ васъ се държатъ за буквата, казватъ: „Учителътъ казва да се качваме.“ За какво да се качвате, да оберете касата ли? Ето защо, знанието не трѣбва да се натрупва, да става излишенъ баластъ въ мозъка. Знанието трѣбва да се обработи, да се асимилира, потрѣбното да се използува, а непотрѣбното да турите въ вашитѣ хамбари. Вие трѣбва да функционирате само съ онова знание, което може да се приложи въ живота.

И тъй, когато нѣкои отъ васъ се произнасятъ запримѣръ, че еди-кой си билъ добъръ, а еди-кой си лошъ, азъ питамъ: какъ го измѣрихте, дѣ ви е аршинътъ, дѣ ви е мѣрката за добро и за зло? Никой нѣма право да мѣри другитѣ хора, докато не е прѣмѣрилъ себе си. Имамъ ли право да стана учитель, докато не съмъ държалъ изпитъ? Докато не съмъ училъ, мога ли да уча другитѣ хора? Вие набързо - набързо се произнасяте, кой човѣкъ е лошъ и кой - добъръ. Само Богъ има право, привилегия да се произнася за хората. Защо? Защото, само доброто е въ сила да

се произнася, кое е доброто и кое лошото. Добро и лошо, това сѫ извѣстни външни прояви на нѣщата, ти не знаешъ тѣхнитѣ крайни резултати. Ти не знаешъ, защо нѣкой човѣкъ се проявява като лошъ човѣкъ. Онзи лѣкарь, който туря болния на масата и го рѣже съ ножа си, добъръ ли е? Болниятъ отслабва, кръвь тече отъ организма му, болки и страдания изпитва, но лѣкарьтъ не обръща внимание. Тази постѫпка на лѣкаря лоша ли е? Ще кажете: „Той закла човѣка, разпра му корема, извади червата му навънъ.“ Ние, обаче не знаемъ още какви сѫ крайнитѣ резултати отъ тази постѫпка на лѣкаря.

Всѣка наша постѫпка, всѣко наше дѣйствие има крайни резултати въ заключението на цѣлокупния човѣшки животъ. Въ частность една постѫпка може да е добра, може и да е лоша, но по отношение на цѣлокупния животъ има съвсѣмъ друга прѣцѣнка. Азъ мога да направя една търговска сдѣлка и да спечеля отъ нея 200,000 лева, слѣдъ което да направя добро съ тия пари, да ги раздамъ на този - на онзи. Това още не е добро. Тъй щото, крайното добро въ свѣта седи въ крайната сиромашия, а човѣкъ не може да стане добъръ, докато не осиромашѣе съвършенно, докато не опита крайна-та сиромашия. Слѣдъ това той може да бѫде добъръ.

Ние пакъ употрѣбяваме думитѣ „може да бѫде добъръ“. Азъ зная, какъ схващате вие идеята за доброто. Какъ се опрѣделя доброто въ педагогията, или въ етиката? (- Утили-тарното схващане: доброто това полезното или най-голѣмото благо за по възможность най-голѣма часть хора.) Туй е външната страна на доброто. Благото не трѣбва да включва въ себе си нищо материално. Напримѣръ, който раздава пари, да раздава на колкото се може повече хора; който освобождава хората, да освободи колкото се може повече хора; който учи, който напѫтва хората къмъ добъръ животъ, да научи колкото се може повече хора. Тия постѫпки ние наричаме добри или добро. Въ окултната школа доброто или любовната постѫпка ние опрѣдѣляме съ три качества. Всѣка добра постѫпка, всѣко добро, за да е добро, трѣбва да носи животъ, свѣтлина и свобода. Нѣма ли тия три качест-ва, не е добро. Животътъ иде чрѣзъ

Любовьта; свѣтлината иде чрѣзъ Мѫдростьта и свободата иде чрѣзъ Истината. Значи, онзи който иска да направи добро, трѣбва да е въ връзка, въ съчетание съ тритѣ велики Божествени свѣта.

Както виждате, не е лесна работа да направишъ добро. Ние можемъ да правимъ добрини, колкото искаме, но за да бѫде една наша постѫпка истински добра, трѣбва да бѫде жива, да ходи слѣдъ нас. Ти можешъ да направишъ на земята хиляди добрини, но ако тѣ не сѫ живи, ще си останатъ тукъ. Доброто трѣбва да те придружава. Ако доброто не може да дойде съ тебе, не е добро. Моето добро трѣбва да върви съ менъ. Ако не може да дойде съ мене, не е добро. За да дойде съ мене, то трѣбва да носи животъ, свѣтлина и свобода, както за мене, тъй и за този, на когото правя доброто.

Защо така? Защото азъ, като внасямъ животъ, свѣтлина и свободата въ другитѣ, внасямъ това и въ себе си. Понеже Божествения законъ е колективенъ, той засѣга изведнъжъ всички. Като направишъ едно добро на единъ човѣкъ, туй добро се отнася и за цѣлия свѣтъ. Дали останалитѣ хора ще разбератъ това нѣщо или не, за Божествения свѣтъ е безразлично. Фактъ е, обаче, че отъ това добро се ползуватъ всички. Затуй азъ казвамъ: да направишъ добро, това е единъ свещенъ актъ, защото по този начинъ ти предизвикващъ Бога да се прояви чрѣзъ нас въ Неговата доброта, въ Неговата Любовь, въ Неговата Мѫдрость и въ Неговата Истина. Нѣма по-великъ актъ отъ този, да направишъ едно добро! То значи, да заставишъ Бога да действува чрѣзъ тебъ. Щомъ Богъ подѣйствува, Той не прави доброто по лицеприятие, но Той прави добро за всички. И когато се направи това добро, всички възвишени сѫщества взиматъ участие. И тъй, всѣка постѫпка, въ която небето не взима участие, е човѣшка, а всѣка постѫпка, въ която небето взима участие, е Божествена.

Другъ единъ отъ недѫзитѣ на ученицитѣ е отлагането. Запримѣръ, дойде нѣкой случай да направишъ добро, обаче казвашъ си: „Сега имамъ по-важна работа, като я свърша, тогава ще направя доброто.“ Нѣма по-велико дѣло въ свѣта отъ това, да

направишъ доброто въ дадения случай. И тъй, доброто нѣма да ти отнеме много врѣме, но въ дадения случай това добро изисква щото умътъ ти, сърдцето ти, волята ти, душата ти, духътъ ти да бѫдатъ напълно ангажирани за момента, въ който трѣбва да извършишъ тази постѫпка.

Ще ви представя едно малко изяснение върху въпроса. Представете си, че вие идвате за последенъ пѫть на земята и въ това последно прераждане трѣбва да направите едно добро, съ което да заминете за другия свѣтъ. Представете си, че вие прѣдъ менъ трѣбва да направите това най-малко добро и да кажете най-малката истина. Вие, обаче, не кажете истината, а кажете нѣкоя лъжа и не направите това най-малко добро. Знаете ли какви ще бѫдатъ последствията, като дойдете следния пѫть на земята? - Вие ще дойдете като идиотъ въ този животъ и ще спънете вашето развитие. Тъй щото, животътъ ни на земята не е играчка. Всѣка минута, която изживѣваме въ сегашния си животъ, е важна, защото тя опрѣдѣля положението ни за въ бѫдеще за хиляди години. Вие не можете да си играете съ живота. Вие не можете да кажете: „Азъ сега си имамъ работа. Ще върша това - онова, че послѣ ще му мисля за добри дѣла.“ Не, най-първо ти ще уредишъ отношенията си къмъ Бога, къмъ по-висшитѣ сѫщества, че послѣ ще уреждашъ земнитѣ си работи.

Вие ще ми кажете: „Това не е философия, да не си уреждамъ на първо мѣсто земнитѣ работи. Какъ тъй гладенъ нѣма да умра!“ Добрѣ, вие, които сте много умни, които знаете да философствувате, рѣшили сте да си направите въ София хубава, солидна кѫща. Дали сте вече на архитектъ да ви направи плана, започвате вече строежа, купили сте всичкия материалъ, но чувате по едно време, че неприятелътъ ви нахлува въ града съ своята артилерия. Какво ще правите? - Взимате си най-важнитѣ работи и то ако успѣете и веднага избѣгвате нѣкѫдѣ на безопасно мѣсто. Питамъ, защо не останете да си градите кѫщата? Нали имате друга филосо-фия? Нали казвате, трѣбва най-първо да уредите земнитѣ си работи? Защо бѣгате? Значи, при вида на видимия неприя-тель, напущате работата си на земята, а когато невидимиятъ свѣтъ ви каже да напуснете работата си, казвате:

„Ние сме сериозни хора!“ Кажете ми, дѣ е сериозностьта ви? Това не е правилно разсѫждение. Мислите ли, че Господь не може да ви накара да прекратите вашата работа тукъ на земята? - Може. Както градите кѫщата си, едно землетресение въ петь минути отгоре ще срине до основи всичко онова, което сте съградили. Невидимиятъ свѣтъ може да направи всичко това, знаете ли вие? Всички градежи, всички постройки, всичко, което виждате наоколо си, той ще ги смъкне до основи, защо? Ще накара хората да мислятъ правилно. Сега хората мислятъ само за кѫщитѣ си. Защо ви пратиха на земята? Разбирамъ да отидете вечерно време за 1 - 2 часа на театъръ, но целиятъ день да прекарваме въ театъра, не разбирамъ.

Сега, азъ не искамъ да идете въ другата крайность, казвамъ ви, да знаете, че и да градите кѫщи и да ядете, и да пѣете, и да учите, всички тия неща сѫ средства, упражнения, не сѫ вашата главна задача въ живота. Градишъ кѫща, нека ти бѫде едно упражнение въ живота, но извънъ тази кѫща мисли, че за тебе, като душа има нещо по-важно. Нѣкои хора морализиратъ другитѣ, казватъ имъ, че трѣбва да живѣемъ по Бога, но щомъ имъ дойде единъ малъкъ изпитъ, не могатъ да го издържатъ. Можете ли да ми кажете, кой е най-малкиятъ изпитъ въ свѣта. Много е трудно да се отговори на този въпросъ. Най-малкиятъ изпитъ е най-страшниятъ, най-мѫчниятъ, а най-голѣмиятъ изпитъ е най-лесниятъ.

Да се върна къмъ главната си мисъль. Азъ искамъ всички вие да се стреснете, т.е. да мислите здраво, да се зароди у васъ едно дълбоко желание да използувате ония възможности, които сега имате у васъ и да се създаде помежду ви една благоприятна атмосфера. Каква атмосфера? -Любовна, хармонична атмосфера. Всички вие искате да пѣете хармо-нично, но като сте ходили на Витоша, пили сте студена вода, та кашляте, гърлата ви сѫ прѣсипнали, хрипкави. Сега най-първо, въ ума и сърцето на човѣка трѣбва да има топлина и свѣтлина.

Азъ съмъ забѣлѣзвалъ въ свѣта и тукъ между ученицитѣ слѣднитѣ примери. Нѣкой човѣкъ е замисленъ, недоволенъ, киселъ, като че всички наоколо му сѫ криви. Обаче, той се

нахвърля върху нѣкого, надѣла го добрѣ и този човѣкъ падне духомъ, а той е веселъ и засмѣнъ. Питамъ: защо е сега засмѣнъ? Защото товарътъ, който ималъ, далъ да му го носи другъ нѣкой, а нему олекнало. Другиятъ сега е киселъ. Като се умори и той, дава товара на друго лице. Най-сетнѣ, ако ти дадатъ да носишъ една раница, трѣбва ли да плачешъ за това? Съ плачъ работа не става, мѫчнотиитѣ не се прѣмахватъ съ плачъ. Нѣкой казва, че се забатачилъ, понеже е тръгналъ на пѫть. Съ тази си философия вие мязате на единъ нашъ приятель отъ Варна, който прѣди 20 деня отишълъ на Мусала, обаче му се поискало да остане малко самъ. Остава самъ, качва се горѣ на Мусала и отъ тамъ слиза на Марицинитѣ езера. Потегля отъ тамъ, срѣща единъ дърварь и за по-сигурно го пита: „Дѣ е пѫтьтъ за Ситняково?“ Казва му: „Ще държишъ все лѣвата страна.“ Обаче той разбралъ, че на дѣсно трѣбва да върви, затова хваща дѣсната страна и тукъ да стигне Ситняково, тамъ да стигне Ситняково, отишълъ чакъ въ Македония. Слѣдъ като вървѣлъ 24 часа, посрѣдъ нощь вижда нѣкѫдѣ далечъ свѣтлина. Казалъ си: „Ситняково ще е това“, обаче то излѣзло Якоруда. Четири деня обикалялъ, дотежало му вече, замаяла му се главата и започналъ да вика, да се моли. Молилъ се, викалъ своитѣ, викалъ Господа на помощь, докато най-послѣ, следъ четиридневно странствуване изъ Македония, се върналъ назадъ въ София, и си казалъ: „Научихъ едно нѣщо, че човѣкъ самъ не трѣбва да ходи, другарь да си има“.

Отъ тукъ азъ изваждамъ слѣдното правило: не ходете сами въ този свѣтъ, трѣбва да ви придружава или нѣкой ангелъ, или нѣкой светия, или Господь, сами нищо не може да изкарате. Разправя по-нататъкъ този приятель: „Чудното бѣше това, че слѣдъ като обикалялъ цѣли 24 часа, на другата сутринь се намѣрихъ пакъ на сѫщото мѣсто. Започнахъ да си мисля, привидение ли съмъ азъ или действително съмъ на земята.“ И тъй, сами въ този свѣтъ не трѣбва да ходимъ. Като ходишъ самъ, най-страшното е това, че намѣсто въ Ситняково, ще идешъ въ Якоруда.

Въ Писанието се казва: „Въ доброто не трѣбва да има отлагане.“ Да не мислите, че може да направите добро само

когато имате най-доброто разположение. Не чакайте да имате най-доброто разположение, за да направите нѣкое добро. Можете да направите нѣкое добро въ живота си въ врѣмето, когато имате най-лошо разположение. Неразположенията въ насъ сѫ външни, физически. Всички физически неразположения сѫ на физическия свѣтъ, тѣ не принадлежатъ на духовния свѣтъ. Ти си неразположенъ, това неразположение се отнася до плътьта. Обиди те нѣкой и ти се докачишъ, това е физическо проявление. Ти ударишъ съ камъкъ едно куче, но слѣдъ 2 - 3 дни, като минешъ покрай него, то започва да те лае, казва ти: „Ти ме удари прѣди нѣколко деня, не искамъ да минавашъ отъ тукъ.“ И това куче се докача, както и ти. Тогава каква разлика има между туй куче и тебе? Обидата сѫществува въ всички животни, но не е то нѣщо духовно. Слѣдователно, да помнимъ лошитѣ нѣща, това е животинско качество, а да помнимъ добритѣ неща и да забравяме лошитѣ, това е ангелско качество.

Сега вие ще ми кажете: „Какъ да забравимъ?“ Азъ ще ви кажа какъ да забравите. Напримѣръ вие напишете горѣ на дъската думата „мразя“. Качили сте омразата тъй високо и казвате: „Слушай, слѣзъ отъ тамъ!“ Вие ѝ заповѣдвате, но тя слиза ли? - Не слиза. Омразата не слиза съ заповѣдь. Какво трѣбва да направите? - Да изтриете съ рѫката си написаната отъ васъ дума „мразя“. Воля трѣбва, рѫка трѣбва - нищо повече. Вие написвате съ своята рѫка думата „мразя“, а послѣ съ думи казвате: „Искамъ да се махне тази дума отъ тамъ.“ Значи, вие ѝ заповѣдвате. Не, тази дума е написана отъ ваша-та рѫка и трѣбва да се изтрие пакъ отъ вашата рѫка, а не да ѝ се казва съ думи: „Слѣзъ долу!“ Съ думи тя не може да се махне, но съ рѫка - може.

Ще ви дамъ другъ примѣръ. Прѣдставете си, че вие мразите нѣкого, не искате да го видите, но започнете да градите една голѣма кѫща отъ 7-8 етажа, обаче забатачите съ 5-6 милиона лева и всичката ви честь виси на косъмъ, пропадате. Отивате въ една банка, въ друга, отъ тукъ поискате, отъ тамъ поискате, никой не ви дава. Най-послѣ дойде при васъ този човѣкъ, когото мразите и ви казва: „Стоянчо, какъ върви

тази кѫща?“ -„Забатачихъ.“ -„Азъ ти отпущамъ 10 милиона лева кредитъ, услужи си съ тѣхъ.“ Питамъ, този човѣкъ можа ли съ 10-тѣ милиона лева да заличи твоята омраза? - Можа. Тогава вие се разполагате къмъ този човѣкъ и му казвате: „Заповѣдайте въ дома ми.“ Поканвате го на гости, слагате му богата трапеза. Защо? Понеже този човѣкъ заличи омразата на дѣло. Слѣдователно, съ всѣка добра постѫпка въ свѣта, ние заличаваме омразата. Не е достатъчно само да кажете нѣкому: „Азъ те обичамъ, азъ съмъ готовъ за тебе и да умра“, но дѣла се изискватъ.

Друго нѣщо, което правите, е слѣдното: написвате на дъската думата „любовь“. Казвате: „Гори ми сърцето за тебе.“ Утрѣ, обаче, като ви опитатъ любовьта, сами виждате, че любовьта ви не издържа. Едно отъ свойствата на любовьта е, че тя всичко дава и всичко взима. Любовьта никога не прави частична обмѣна. Единъ отъ великитѣ закони въ всѣки любовенъ актъ е този, че той обхваща всичко: всичко дава и всичко взима. За да се прояви Любовьта въ тебе, трѣбва да ангажира и духътъ, и душата, и умътъ, и тѣлото, и сърцето ти. Не може ли да ги ангажира, не може да се прояви. Любовьта е единъ Божественъ актъ, който трѣбва да ангажира цѣлия човѣкъ. Всичко друго извънъ Любовьта е външно проявление, но не и актъ на Любовьта.

И тогава, щомъ Любовьта ангажира твоя духъ, ти си крѣпъкъ; щомъ ангажира твоята душа, ти си неженъ; щомъ ангажира твоя умъ, ще имашъ свѣтлина; щомъ ангажира твоето сърце, ще имашъ топлина; щомъ ангажира твоята воля, ще бѫдешъ изпълнителенъ. Слѣдователно Любовьта ангажи-ра всички възможности, чрѣзъ които човѣкъ може да се прояви. Тогава вече нѣма нѣщо невъзможно въ свѣта. Къмъ кои хора проявява Богъ своята Любовь? - Къмъ всички, но главно къмъ онѣзи, на които духътъ, душата, умътъ, сърцето и волята сѫ готови. Това състояние на пълна готовность въ човѣка да възприеме Любовьта, наричатъ „новораждане“. Това „новораждане“ не е обикновеното раждане. Новороди-лиятъ се човѣкъ нѣма да напусне земята, но той ще има онова правилно

разбиране на живота, съ което ще може да се приспособява къмъ всички условия.

Ученицитѣ на окултизма трѣбва да иматъ едно нѣщо прѣдъ видъ: великитѣ души, като рѣшатъ да посѣтятъ земята, не се грижатъ за това, каква форма ще вематъ. Запримѣръ, нѣкой великъ духъ нѣкога може да ви посѣти въ формата на кристалъ, на нѣкой скѫпоценен камъкъ или въ коя и да е друга форма. Вие може да носите на пръстена си съ години нѣкой възвишенъ духъ, безъ да подозирате това нѣщо. Той скрито поглежда прѣзъ скѫпоцѣния камъкъ на пръстена ви, ходи навсѣкѫдѣ съ васъ и като си свърши работата, напуща пръстена ви и си заминава. Слѣдъ това вие изгубвате пръс-тена. Този духъ може да ви посѣти въ формата на едно цвѣте или въ формата на птичка, нѣкое животно или най-сетнѣ може да ви посѣти въ формата на човѣкъ, на ангелъ - изобщо, въ каквато форма и да ви посѣти, за него е безразлично. Тъй щото, когато се явяватъ великитѣ духове, вие не знаете, въ каква форма ще се явятъ.

Отъ тукъ азъ правя аналогия, какви трѣбва да бѫдатъ вашитѣ постѫпки. Вие въ това отношение трѣбва да учите закона. Едни отъ вашитѣ постѫпки трѣбва да иматъ формата на нѣкой скѫпоцѣненъ камъкъ; други - въ формата на най-хубавото растение; трети - въ формата на птици или животни; четвърти - въ формата на човѣци; пети - въ формата на нѣкой ангелъ - изобщо въ различни форми. Тъй че, споредъ случая ще избирате. Когато трѣбва да се проявите въ най-грубата материя, ще изберете формата на скѫпоцѣнния камъкъ; когато трѣбва да дѣйствувате въ по-рѣдка материя, ще употрѣбите формата на растения, ако трѣбва да действувате въ още по рѣдка материя ще употребите формата на животно, после ще употрѣбите формата на човѣкъ и най-послѣ формата на нѣкой ангелъ.

Това сѫ закони, които вие трѣбва да изучавате. Ако нѣкои нѣща ви сѫ неясни, вие очаквате знанието да ви дойде по наслѣдство. То нѣма да ви дойде по наслѣдство, но вие ще придобиете това знание отъ Бога или прѣмо или косвено. Затуй именно прѣзъ всички вѣкове ученикътъ трѣбва да бѫде добъръ. Доброто е първата връзка въ живота. Безъ добро вие

не може да добиете никакво знание. Познанието на доброто започва знанието. Познанието подразбира владане. Христосъ казва: „Това е животъ вѣченъ, да познаешъ Бога.“ Та казвамъ: ние трѣбва да правимъ добро, понеже безъ добро не може да се добие знанието. Само добриятъ човѣкъ може да има знания. Нѣкой ще каже: ами какъ тъй, падналитѣ духове иматъ знания? Туй знание се дължи на тѣхната добрина, а тѣхнитѣ лоши постѫпки създадоха ада. Ония духове, които останаха при Бога, създадоха рая. Слѣдователно, ние съ своитѣ добри постѫпки ще създадемъ връзкитѣ на знанието. Божественото знание пъкъ ни е необходимо за Божествения, висшия животъ. Вие питате: защо трѣбва да направимъ тази връзка? - Трѣбва да направите тази връзка, за да придобиете Божественото знание, което ви е необходимо за живота. Значи, между добротата, знанието и живота има тѣсна връзка. Въ този животъ сѫ скрити всички възможности на вашето бѫдеще щастие. Вие искате да бѫдете щастливи, слѣдова-телно въ живота ще намѣрите тия условия. Туй трѣбва да поставите като принципъ въ живота си. Нѣкой казва: „И безъ добро може.“ - Да, но ще отидешъ въ ада. Вие възразявате: „Ние сами ще се качимъ, сами ще отидемъ въ рая.“ - Да, може да се качите въ кѫщата на нѣкой банкеръ, но богати нѣма да станете. Тия положения въ васъ трѣбва да бѫдатъ строго опрѣделени.

Всички философи, които сѫ писали това знание, сѫ ученици на ония философи, които стоятъ задъ сцената. Ония, които сѫ на сцената, не сѫ истинскитѣ философи. Задъ тѣхъ седатъ истинскитѣ философи. Въ бѫдеще вие ще видите, каква грамадна разлика има между това, което тѣ знаятъ и това, което се показва на сцената. Прѣдставете си сега една такава постѫпка: вървимъ по пѫтя, азъ ви говоря нѣкои работи, но въ вашия умъ остава едно съмнѣние. Вие се съмнѣвате въ моята искреность. Допуснете обаче, че вие пѫтувате сами прѣзъ единъ зименъ день и вънъ има снѣгъ до колѣне, но сте измръзнали толкова много, че не можете да продължите пѫтя си. Азъ ви намирамъ на пѫтя, занасямъ ви въ кѫщи, услужвамъ ви и слѣдъ една седмица ви изпращамъ дома ви. Въ първия случай вие се

съмнѣвате въ моето разположение къмъ васъ, въ готовностьта ми да ви услужвамъ, но въ този случай ще се съмнѣвате ли? Слѣдователно, красотата въ живота седи въ нашитѣ добри дѣла и постѫпки. Ние още не сме изявили своето добро въ свѣта. Защо? - Изискватъ се специални условия, за да се прояви доброто. Всѣкога нѣма условия за доброто, затова трѣбва да чакате. Много хора трѣбва да чакатъ съ години, докато имъ се даде случай да направятъ едно добро дѣло. Какво добро подразбирамъ? - Да направите такова едно добро, че безъ да искате, да ангажирате човѣка, на когото го правите. Веднъжъ направено добро, никога не се забравя. То е написано на Божествената книга, понеже е любовенъ актъ и като такъвъ, той се помни въ Божествения свѣтъ за вѣчни врѣмена. Този духъ именно трѣбва да проникне въ всинца ви, да бѫдете герои, смѣли въ правене на доброто.

Сега азъ ви описвамъ, какви трѣбва да бѫдатъ действията на Любовьта, въ сравнение съ тия на съврѣменния свѣтъ. Съврѣмената философия, съврѣменнитѣ автори, които пишатъ въ своитѣ романи за любовьта, всичко това е отживѣло врѣмето си. Този езикъ, на който тѣ пишатъ, дръжте като прѣдговоръ на Любовьта, но тя по такъвъ начинъ не се проявява. Бѫдещитѣ герои нѣма да падатъ на земята, тѣхното сърце нѣма да гори, но ще бѫде топло. Въ сърцата ви трѣбва да има топлина, а не горещина. Въ тѣхъ не трѣбва да става горение. Нѣкой казва: „Сърцето ми гори.“ Туй горене не е отъ Божественъ произходъ, Божествената Любовь съдържа въ себе си нѣжна, хубава топлинка, която носи животъ.

Като ви наблюдавамъ, виждамъ какъ се измѣнятъ лицата ви за нищо и никакво. Нѣкой седналъ, случило му се нѣщо дребно, малко и той си заклатилъ главата. Това е актьорство. Когато страдашъ трѣбва да има нѣкаква голѣма причина, това азъ разбирамъ страдание. Вижте колко сѫ смѣшни съврѣменнитѣ християни! Тѣ си окачили на врата едно малко кръстче отъ петь сантиметра и казватъ: „Съ този кръстъ всичко побѣждаваме.“ - Нищо не побѣждавате. Ами Христосъ такъвъ кръстъ ли носѣше? Христосъ носѣше голѣмъ кръстъ и не може

да го изнесе. Той го носи до срѣдъ пѫтя и отъ тамъ насетне не можа да го носи, падна на земята заедно съ кръста. Не е лесно да се носи този кръстъ! Като туришъ този кръстъ на гърба си, десеть пѫти ще се изпотишъ, докато го изнесѣшъ. Ако съврѣменнитѣ християни носѣха Христовия кръстъ, азъ съмъ съгласенъ съ това, че тѣ наистина страдатъ, но тѣхнитѣ кръстчета сѫ такива, че една муха не можешъ да разпънешъ. Смѣшни сѫ те. Казватъ: „Турихъ кръста, но тежъкъ е този дървенъ кръстъ!“ Чакай да видимъ силата ти де, дали кръстътъ е по-якъ или ти. Азъ мисля, че дяволътъ лъже хората, като имъ туря тия малки кръстчета, и ги кара да вѣрватъ въ тѣхъ. Не, голѣмъ е кръстътъ, който трѣбва да носите. Който ще носи кръстъ, голѣмъ кръстъ трѣбва да носи!

Въ Индия, когато прѣкарватъ нѣкой човѣкъ прѣзъ посвѣщение, подлагатъ го на изпитания, едно отъ които е слѣдното. Тѣ иматъ голѣми каменни кръстове, на които заковаватъ на гръбъ този, когото ще посвѣщаватъ, и тъй прѣкарва цѣли три дни. Ако може да изтрае, ще се посвѣти, ако ли не, ще остане за другъ пѫть да го посвѣщаватъ.

Та казвамъ: не се заблуждавайте съ вашитѣ малки мѫчнотии! Казалъ ти нѣкой една обидна дума, то е равносилно на това, че ти далъ едно малко кръстче. Азъ, като те видя съ това малко кръстче, засмивамъ се. Иванъ Драга-новъ казалъ на Петко Стояновъ една обидна дума. Какво означава това? - Турилъ му едно малко кръстче и той казва: „Знаешъ ли какво голѣмо страдание имамъ?“ Когато ще дойде нѣкое страдание, нека да е голѣмо страдание, голѣмъ кръстъ, да знаешъ поне, че кръстъ носишъ. И ние не трѣбва да се лъжемъ. Когато страдашъ, трѣбва да се раздруса цѣлото ти тѣло, душа, умъ, сърце, цѣлото ти естество и като се намѣ-ришъ въ тази тъмна нощь геройски да издържишъ! Изгубилъ си кѫща, жена, дѣца и приятели, всичко и си останалъ най-послѣ съвсѣмъ самъ, кажи въ себе си: „Богъ не може да се измѣни! Великото въ свѣта не може да се измѣни, а малкото въ свѣта не може да се повредѝ. Азъ съмъ малкото и нѣма да се повредя, понеже Богъ не се измѣня. Слѣдователно, ние сме двама въ свѣта, Богъ и азъ всичко

можемъ да направимъ.“ Човѣкъ не може да се повръѣди, защото е малъкъ, а малкото прониква всичко.

Вие казвате: обзелъ ме е единъ дяволъ, че ме мѫчи. Ами дявола кой го е обзелъ? Тебе дяволътъ те кара да съгрѣшавашъ, ами кой кара дявола? Всѣки е дяволъ самъ на себе си. Хората сѫ и дяволи и ангели. Когато единъ човѣкъ иска да бѫде голѣмъ като Бога, той дяволъ става, а когато иска да стане силенъ, непобѣдимъ за злото, той става най-малъкъ, на мѣстото си е тогава. Ние трѣбва да станемъ много малки въ свѣта, да се смиримъ. Смирението е законъ на смаляване. Щомъ станемъ много малки, ние ще бѫдемъ непобедими. Щомъ си малъкъ, никой не може да те види, никой не може да те намѣри. Дѣ ще те намѣри? Ти си задъ сцената, всичко виждашъ, а тебе никой не вижда. Когато си невидимъ само, тогава можешъ да дѣйствувашъ, както искашъ. Ние се стремимъ къмъ силата, нея трѣбва да придо-биемъ. Божествената сила седи въ малкитѣ добродѣ-тели. Това е законъ.

Сега, ако вие на усвоите този законъ, каквито други планове и да имате всичко ще рухне, всичко ще се събори, както е било досега въ свѣта. Кой човѣшки, грандиозенъ планъ не е пропадналъ? Вие ще строите пирамиди една слѣдъ друга, както тази при Гизо, която показваше културата на човѣчеството. Можа ли тази пирамида да спаси Египетъ? - Не можа. Съврѣменното човѣчество има велики изобрѣтения, но тия нѣща можаха ли да го спасятъ? - Не. Спасението на човѣчеството седи въ друго нѣщо. Нѣкой отъ васъ ще каже: „Азъ за такива страдания ли съмъ роденъ?“ Не, азъ ви пи-тамъ: кой отъ васъ е роденъ за страдания като Христо-витѣ? За какви страдания сте родени, азъ мога да ви докажа. Какъ? - Ще ви заржчаме голѣми кръстове като на Христа ще ги туримъ на гърба ви и ще кажемъ: „Хайде сега къмъ Голгота, да видимъ можете ли да го носите.“ Ако го носите до половината пѫть и не можете по-нататъкъ да го носите, а се нуждаете отъ помощь, вие все пакъ сте герой.

Та всинца вие трѣбва да се родите отново. Докато дойдете до новораждането, ще минете редъ изпитания, страдания. Азъ

съмъ ви говорилъ толкова пѫти за страда-нията, но вие не можете да ги издържате. Вие не можете сами да рѣшите една задача. Даде ви учительтъ една задача и вие току отивате да питате този - онзи, какъ да я рѣшите. Най-послѣ се намѣри нѣкой да ви я рѣши и вие я прѣписвате на готово. Оставате ли други да ви рѣшаватъ задачитѣ, вие никога не може да се научите да рѣшавате задачитѣ си. Вие сами трѣбва да се опитвате, да видите, колко задачи може да рѣшите. Ако останатъ 1-2 задачи нерѣшени, тогава попитайте нѣкой вашъ другарь или учителя си, какъ да ги рѣшите. Половината отъ задачитѣ си, обаче сами трѣбва да рѣшите.

Вие казвате: „Ние сме хора отъ новото учение.“ Добрѣ, какви сѫ отличителнитѣ бѣлѣзи на новото учение? Азъ ще се спра нѣкой пѫть да говоря конкретно, по какво се отличава новото учение, тъй както всѣко учение, всѣки животъ се отличава съ извѣстно нѣщо. Запримѣръ у васъ се е развила грамадна енергия, която не използувате, вслѣдствие на което се явява между васъ несъгласие и нѣкои казватъ: „Несъгласие има между насъ.“ Да, азъ виждамъ това нѣщо. То се дължи на извѣстенъ психологически законъ. Вие, като не можете да пласирате разумно тази енергия въ васъ, започвате да се прѣдизвиквате едни други, по този начинъ вие търсите изходенъ пѫть на тази енергия. Всѣки има енергия, иска да се прояви. За всѣки отъ васъ има мѣсто прѣзъ което може да излѣзе. И всѣки трѣбва да излѣзе отъ своя пѫть.

Слѣдователно, ученикътъ се учи въ училището, а възви-шенитѣ духове се учатъ въ небето и отъ тамъ слизатъ да работятъ на земята. Външниятъ свѣтъ е мѣстото, дѣто вие може да провѣрите вашето учение и да видите, доколко сте силни. Напримѣръ, вие срѣщате единъ човѣкъ, който не вѣрва въ Бога, а вие вѣрвате. Започвате да се разговаряте. Вие му казвате: „Хайде сега, можемъ ли да съберемъ вашето невѣрие и моята вѣра?“ Той има едно, вие имате сто. Събирате ги, стават 101. Раздѣляте това число на 2 и получавате 50,5. Този човѣкъ ще види, че твоята вѣра прѣвъзхожда неговото невѣрие. Само по този начинъ може да се докаже на този приятель, дѣ

е смисълътъ, въ вѣрата или въ невѣрието.

Ето какъ бихъ му доказалъ азъ това нѣщо. Вървимъ двамата. Азъ нося двѣ торби, въ едната нося празно шише, а въ другата, пълно шише съ млѣко и малко захаръ въ него. Другиятъ не носи нищо съ себе си. Пѫтуваме и двамата, разговаряме се и азъ му казвамъ: „Знаешъ ли, че азъ нося и твоето учение?“ - „И моето учение!“ - „Да, ще ти докажа.“ Изваждамъ празното шише и му казвамъ: „Това си ти. Отвори туй шише и вижъ, какво има въ него.“ Отваря той шишето, гледа, празно шише. Казва ми: „Азъ празно шише ли съмъ?“ Питамъ го: „Ако ти би ималъ сто хиляди лева, би ли ми далъ половината отъ тѣхъ?“ - „Какъ ще ти дамъ, нали и за мене трѣбватъ?“ Добрѣ, ето моето учение, което почива на вѣрата. Изваждамъ пълното шише, изваждамъ двѣ чаши, една за него, една за мене, наливамъ въ тѣхъ млѣко, похапваме си и се разговаряме. Казвамъ му: „За втори пѫть нека и твоето шише бѫде пълно! Ние двамата съ тебе си мязаме. Разликата е само въ това, че споредъ твоето невѣрие шишето ти е празно, а моето пълно, иначе и ти си човѣкъ като мене, страдашъ, чувствувашъ, че имашъ празнота, че нѣщо ти не достига.“ Нѣкой казва, че душата му е празна. Всѣки човѣкъ, който чувствува въ себе си празнота, той е празно шише. Нѣкой младъ момъкъ или нѣкоя млада мома искатъ да ги обича нѣкой. Виждалъ съмъ нѣкой старъ, 80-годишенъ дѣдо търси нѣкой да го обича - празно му е сърцето. Празното шише трѣбва да се напълни съ млѣко!

Лошото не е въ това, че искаме да ни обичатъ, но въпросътъ е, кой трѣбва да ни обича. Не е лошо, че азъ искамъ да се топля на огъня, обаче тази топлина трѣбва да е жива, да внася животъ въ мене. Не е лошо, че азъ искамъ знание, но туй знание трѣбва да даде онази свѣтлина, която да разшири ума ми. Не е лошо, че азъ търся любовь, но тази любовь трѣбва да внесе въ мене изобиленъ животъ, който да бѫде полезенъ за всички.

Сега всички вие трѣбва да превъзмогнете себе си. Казвалъ съмъ ви много пѫти, че въ вашата душа сѫ вложени всички възможности и затова можете да постигнете всичко благородно

и възвишено, което желаете. Нека започнатъ нѣкои отъ васъ да правятъ тия опити. Нѣкои отъ васъ правятъ такива опити и нека продължаватъ. Нѣкои сте се спрѣли, колебаете се, да продължавате ли или не. Не се колебайте, работете безъ колебание! Вършете повече, говорете по-малко! По-малко трѣбва да се говори, повече да се работи. Напримѣръ, какво може да се говори съ единъ беденъ човѣкъ? На такъвъ човѣкъ изпратете му брашно, масло, дрешки за децата и после ще го запитате: „Какъ излѣзоха дрешкитѣ, обущата, шапката, хубаво ли седятъ? Брашното хубаво ли бѣше?“ Ето напримѣръ единъ разговоръ. Този човѣкъ ще каже: „Много хубаво бѣше и брашното, и дрѣхите и обущата, всичко излѣзе много хубаво.“ Вие отивате при нѣкого и го запитвате: „Отъ какво се нуждаешъ?“ - „Отъ брашно.“ На тази дума, на тази любовь сега вие трѣбва да заповѣдате. Ще напишете на дъската думата „брашно“. Ще го запиташъ пакъ: „Отъ какво се нуждаешъ?“ - „Отъ обуща.“ Пакъ написвате на дъската думата „обуща“. Казвате: „Азъ ще имамъ предъ видъ нуждитѣ ви, ще се погрижа за тѣхъ.“ Казвате, но не изпълнявате. Това е старото учение. Не, изпратете всички тия неща на този беденъ човѣкъ и после го срещнете да се разговаряте. Така трѣбва да бѫде споредъ новото учение. Ще извършишъ и после ще говоришъ.

А сега, споредъ старото учение, ще се събератъ въ камарата, че ще говорятъ, ще прекарватъ закони, ще назначаватъ старши стражари, инспектори, учители, свещеници, че ще проповѣдватъ да се отворятъ сърцата на богатитѣ, че туй, че онуй. Но всичко това трѣбва да стане безъ никакви проповеди, безъ никакви уговаряния, а само на дѣло. Азъ не ви казвамъ да изпратите обуща на едно мѣсто, дрехи на друго, брашно на трето, защото ако вършите това нещо по моя заповѣдь, вие вършите престѫпление. Ако е така, азъ самъ ще ги изпратя. Азъ съмъ достатъчно богатъ, да мога да изпратя на всички нуждающи се по едни обуща. Въпросътъ не [е] въ това, че азъ не мога да ги изпратя, но ако азъ ги изпратя, ще стана още по-богатъ. Азъ искамъ и вие да станете богати, затова казвамъ: вложете капитала, който имате! Вложете го въ Божествената банка. Вие

имате достатъчно знание. Вложете го! Не се интересувайте само за себе си! Като работите за вашето самоусъвършенствуване, вие работите едновременно и за усъвършенствуването на цѣлия свѣтъ. Когато азъ работя за себе си, нѣмамъ предъ видъ само своята работа. Защо? Защото онази малка искра, която прави усилие да се запали, да се възпламени още повече, тя предава своята енергия на окржжаващитѣ я и всички останали искри се възпламеняватъ и образуватъ обща топлина.

Единъ день всички ние, като придобиемъ Божественото въ насъ, тогава и цѣлиятъ свѣтъ ще стане Божественъ и всички ще се радваме въ пълнотата на Божествената Любовь. Вие живѣете, за да изнесете предъ свѣта тази Божественна свѣтлина и топлина. И тогава Богъ ще се прояви хармонично въ всички души. Всѣки единъ отъ васъ ще прояви Божията Любовь по особенъ начинъ. Всѣки единъ отъ васъ ще прояви Божията Добродетель по особенъ начинъ. Това е красивото въ свѣта! Вие нѣма да направите доброто, тъй както азъ ще го направя, но по особенъ начинъ. Всѣка душа има свой особенъ начинъ, по който може да прояви доброто въ свѣта. Това именно ще ви повдигне. За да направите едно добро, нѣма да ви отнеме много врѣме, затуй не отлагайте момента да направите доброто. Отъ тази вечерь започнете да се приготвяте да направите утрѣ едно добро. Хайде да видимъ, колко души отъ васъ ще направятъ утрѣ по едно малко добро.

Една голѣма спънка за ученицитѣ е тѣхното малодушие. То произтича отъ едно физическо заблуждение. Човѣкъ, който е владалъ грамадно физическо благо, той често се самозаблуждава да мисли, че е силенъ. Запримѣръ, военниятъ, докато носи шашка* е силенъ, но безъ шашка е малодушенъ; банкеръть, докато кесията му е пълна, той е силенъ; писательтъ, докато има перо, е силенъ; сѫдията, докато носи гердана съ знака на правосѫдието на врата си, е силенъ; пълководецътъ, докато има войници задъ него, е силенъ, но остане ли самъ, безъ никаква армия задъ себе си, е малодушенъ, нѣма сила. Значи, ние се самозаблуждаваме отъ нѣщо външно.

Нѣкой казва: азъ мога да направя това добро, но чакай

*шашка - сабя

да видя, има ли нѣкой, който ще подържа моето мнѣние. Не се заблуждавайте! Доброто, което вие ще направите, Богъ го подържа. Това е важното.

Азъ не гледамъ, дали хората подържатъ това добро, но за мене е важно да направя туй, което Богъ иска. За мене не сѫ хората мѣрило, но Богъ. Важно е, дали Той би удобрилъ туй, което ще направя. Всѣко нѣщо, което иде отъ Бога, азъ ще го направя, не го ли направя, ще дойдатъ други, които ще го направятъ. То вече не се отнася до мене. Слѣдователно, за да се прояви вашата сила, трѣбва да се освободите отъ физическитѣ заблуждения, отъ това да мислите, че сте силни. Силата ви трѣбва да лежи на такава основа, че нищо въ свѣта да не я разколебае, нищо да не я засегне. Каква е вашата сила, вие сами ще я видите. Като ви поставятъ на мѫчения, онази отъ вашитѣ идеи, която изтърпи докрай, тя е вашето богатство, на нея ще разчитате. Туй, което може да се мѣни, то е прѣходно, то е случайно въ вашия животъ. Туй, което остава неизмѣнно въ вашия животъ, на него ще разчитате.

Въ заблужденията, които се срещатъ въ съврѣменнитѣ хора, има и слѣднята мисъль. Още отъ старо врѣме, дори и досега, хората сѫ мислили, че само старият човѣкъ може да живѣе добръ, чистъ животъ, а не и младиятъ. Значи, младитѣ хора не сѫ за добрия животъ. Това е заблуждение! И младиятъ и старият човѣкъ могатъ да правятъ добро, могатъ да живѣятъ добръ животъ. Младиятъ човѣкъ ще направи доброто като младъ, а старият - като старъ. Добро-то се отнася еднакво и за младия и за стария. Не мислете, че като направите едно добро, като дадете нѣкому нѣщо, туй добро ще ви лиши отъ едно благо. Не, доброто ще ви повдигне въ очитѣ на когото и да е. Нима една добра постѫпка, едно добро, което сте извършили, нѣма да зарадва онзи, който ви обича? - Ще се радва, вие ще бѫдете идеалъ за него. Момъкъ или мома, които вършатъ добро, се подвигатъ единъ предъ другъ.

Всѣки, който прави добро, става идеалъ за другитѣ. Защо? Защото Божественото проблѣсва вече въ него. Вие седите въ бездействие нѣкога и си казвате, че не може да направите

добро, че то не е за васъ. Мислите ли така, вие сте на низъкъ уровенъ, вие сте на степеньта на животно. Това показва, че вие не сте разбрали законитѣ на природата. Да направишъ добро, това подразбира знания. Дяволътъ лъже, като казва, че нѣмате знания. Дяволътъ излъга Ева, като ѝ каза, че нѣма знания, че не разбира законитѣ. Тя отпослѣ узна, че има Божествено начало въ себе си, че имаше знания и нѣма какво да учи отъ плода. Какво научи като изяде този плодъ?

Често, въ Индия, за да стане нѣкой човѣкъ ясновидецъ, употрѣбяватъ нѣкакво упоително питие, като вино или друго нѣкое. Пийне 2 - 3 килограма вино и започва да вижда. Други пъкъ употрѣбяватъ нѣкои възбудителни средства като опиумъ и други, но всички тѣ сѫ изкуственни методи и врѣменни само. Когато човѣкъ има много да дава, става ясновидецъ. Ще ви приведа единъ примеръ, за единъ американецъ какъ станалъ ясновидецъ. Той билъ голѣмъ богаташъ. Отива единъ день на ловъ за риби. Дохожда на едно мѣсто, дѣто имало контрабандисти, които пренасяли разни прѣдмети. Като видѣли този богаташъ, казали си: „Този човѣкъ трѣбва да е нѣкой човѣкъ на правителството, ние ще му дадемъ да разбере, какъ се лови риба.“ Хващатъ го, свързватъ го, турятъ го въ една пещера и започватъ да се съвещаватъ, да го убиятъ или не. Обаче, като чулъ това, той отъ страхъ почувствувалъ, че излѣзълъ отъ тѣлото си навънъ. Тѣ решили да свършатъ съ него. Приближава се единъ отъ тѣхъ къмъ него, за да го убие, но вижда, че той умрѣлъ. Запитватъ се помежду си: „Като е умрѣлъ вече, да го оставимъ ли или да го хвърлимъ нѣкѫдѣ.“ Духътъ му обаче, пазилъ тѣлото си. Единъ отъ контрабандиститѣ рѣшава да го хвърли и влиза въ пещерата, но като влиза въ пещерата, духътъ на умрѣлия му се явява, той се уплашва и избѣгва навънъ. Казва на другаритѣ си: „Оставете се, този човѣкъ оживѣ.“ Америка-нецътъ самъ разправя цѣлата си история, какъ се мѫчилъ да внуши да не хвърлятъ тѣлото му, казвалъ имъ: „Идете въ хотела, дѣто живѣя, тамъ ще ви платятъ за менъ.“ Като имъ говорилъ дълго врѣме, най-послѣ главата-рьтъ казва: „Може би този човѣкъ да е нѣкой богаташъ, хайде да занесемъ тѣлото му въ града и да кажемъ,

че сме го намѣрили, та да ни дадатъ нѣщо.“ Занасятъ го въ града. Скоро извикватъ единъ докторъ. Пристига докторътъ, иска да му впръсне нѣкакво вещество, за да не се разложи тѣлото му. Друга бѣля! Ако направи докторътъ това нѣщо, не може да се върне въ тѣлото си. Духътъ му отива при единъ свой приятель и му казва: „Ще кажешъ на доктора, че нищо не плащамъ за балсамиране на тѣлото си.“ Приятелътъ го разбралъ и казалъ на лѣкаря: „Нищо не плащамъ за балсамиране, оставете тѣлото свободно!“ Отива приятелътъ му да вземе тѣлото му отъ контрабандиститѣ, около 12 души, които продаватъ тѣлото му и го внасятъ въ стаята на хотела, дето живѣялъ. Какво било учудването на всички, когато едва що го внесли въ стаята, той станалъ, съживилъ се. Всички до единъ избѣгали навънъ. Той станалъ и разправилъ своята одисея. Казалъ: „Тежко е човѣкъ да живѣе въ другия свѣтъ!“

Човѣкъ трѣбва да разбира Божественитѣ закони! Ако човѣкъ не върви по Божествения пѫть, той е свързанъ съ редъ опасности: разбойници ще го хванатъ, послѣ лѣкаря ще го балсамира, тѣлото му ще продаватъ и т. н. Като минете презъ всички тия перипетии, тъй ще се обезвѣрите, че при Бога не ще може да идете. Тъй ще ви балсамиратъ, че въ собственото си тѣло не ще може да влѣзете. Ще кажете: „Не плащамъ нищо за балсамиране.“

И тъй, нѣма да отлагате! При малкитѣ мѫчнотии нѣма да отстѫпвате, ще бѫдете смѣли и рѣшителни да направите най-малкото добро и това добро да носи за васъ и за вашитѣ ближни животъ, свѣтлина и свобода. Слѣдователно въ всичкитѣ си постѫпки, трѣбва да почувствувате въ себе си свобода. Тази реформа е потрѣбна за васъ. Нѣкои казватъ: „Отъ толкова години насамъ слѣдвамъ този пѫть и нищо не придобихъ.“ И още толкозъ години да ходите, нищо нѣма да придобиете, ако не направите най-малкото добро. Вие се помѫчете да го направите и ако не можете, елате при мене, азъ ще ви кажа какъ да направите това най-малко добро. Азъ ще ви кажа единъ начинъ. Но менъ ще ми бѫде по-приятно, ако вие сами разрѣшите тази малка задача, понеже тя ще ви повдигне прѣдъ

самитѣ васъ.

Когато умрѣ единъ човѣкъ, какво става съ него? - Всички негови длъжници започватъ да дѣлятъ тѣлото му. Тъй, че когато хората започнатъ да се дѣлятъ, азъ мисля, че сѫ умрѣли. Хората се дѣлятъ на категории. Когато тѣлата се дѣлятъ едно отъ друго, тѣ правятъ малки отклонения отъ своя пѫть. Горѣ, на Божественото дръвче вие трѣбва да бѫдете едно самостоятелно клонче, да проявите вашата самостоя-телность, но ще черпите вашата енергия отъ енергията на това Божествено дърво. Сѫщеврѣменно ще бѫдете малко, индивидуално клонче, на което може да се роди нѣкой плодъ. Този плодъ ще бѫде резултатъ на усилието, което сте направили. Ето защо всички трѣбва да бѫдете малки клончета, голѣми клончета на това Божественно дърво, за да се роди нѣщо отъ васъ. Това е приятното въ живота.

Тази лоша миризма, която имате, трѣбва да изчезне, защото лошата миризма е признакъ на смъртъ. Азъ бихъ желалъ да имате благоуханието на цвѣтята, аромата на плодоветѣ и езика на Любовьта. Езикътъ на всинца ви не трѣбва да бѫде езикъ на разрушение, но езикъ на Любовьта. Азъ ще съжалявамъ, ако отсега нататъкъ чуя нѣкой, на когото езикътъ разрушава. Отъ тази вечерь думитѣ ви да бѫдатъ думи съграждащи, думи на Любовь, на Мѫдрость, на Истина, на Правда, на Добродѣтель, на Милосърдие, на въздържание, на кротость и тѣмъ подобни. Думитѣ на всинца ви да внасятъ животъ. Така трѣбва да бѫде и между млади и между стари. Всичко друго което правите вънъ отъ туй, е отъ лукавого. Тогава не може да имате Божественото благоволение, ученици не може да бѫдете и никакво знание не може да имате. Всички може да направите доброто, защото въ сърцето на всѣки едного отъ васъ има добро. Не ставайте орѫдия на низшитѣ духове, да имъ слугувате, да имъ ставате суфльори и каквито драми сѫ написали, да ги представлявате. Ако искаме да представимъ една драма, ще поискаме отгорѣ да ни дадатъ такава. И тѣ сѫ писали драми. Ако ще представимъ една драма, ще прѣдставимъ Божествена драма; ако е за поезия, ще вземемъ сюжетъ отгорѣ, а свѣтътъ нека се занимава съ поезия отдолу.

Послѣ, има нѣкои отъ васъ, които не знаятъ да се молятъ. И между младитѣ и между старитѣ има такива, да не могатъ да се молятъ. Ами че молитвата е първия актъ, който всѣки трѣбва да знае. Молитвата е духовното дишане, на душата. Ако вие не знаете да дишате, какво ще излѣзе отъ васъ? Говоренето на физическото поле, това сѫ хрипове на гърлото. Когато хората иматъ достатъчно въздухъ, дишатъ правилно, равномѣрно. Има нѣкои хора, които като дишатъ, гласътъ имъ се чува. Тѣ иматъ астма. Искамъ въ школата всинца да се молите, но безъ хрипове, а съ онова свободно плавно дишане, тъй да дишатъ, че като си туря ухото, да не се чува нищо. Въздухът да влиза и да излиза гладко, тихо, като че този човѣкъ е умрѣлъ. Това е правилно дишане! Когато човѣкъ се моли на Бога, благоухание да излиза отъ него, лицето му да сияе. Въ такъвъ човѣкъ има знание, сила, мѫдрость, той се занимава съ най-великото въ свѣта. Като се молите нѣма да казвате, че сте грѣшникъ, това сѫ елементарни работи, има други по-велики работи, за които трѣбва да се молите.

Азъ бихъ се молилъ тъй: „Господи, моля Ти се, изпрати ми единъ ангелъ да ме научи какъ да направя най-малкото добро. Да ме научи, какъ да проявя най-малкия актъ на Любовьта, да ме научи най-малкото знание, да ме научи, какъ да дамъ на хората най-малката свобода, да проявя най-малкото милосърдие.“ Отъ тамъ ще започна азъ, а вие отивате при Господа и казвате: „Господи, не знаешъ ли, че азъ съмъ най-голѣмата грѣшница?“ Господь казва: „Тукъ не става въпросъ за грѣхове.“ За ученицитѣ това не е въпросъ. Азъ мисля, че вие не сте грѣшници, но отсега нататъкъ може да правите грѣхове. Ние ви приемаме въ училището като праведни хора и ви казваме: Ще се учите, ще посѣщавате редовно, нѣма да лъжете. Не изпълнявате ли това, отсега нататъкъ може да съгрѣшите. Може да сте направили най-голѣмитѣ грѣшки, но ние ви приехме въ училището като праведни. Дипломитѣ ви взехме, записахме ви въ училището, но отсега нататъкъ, ако лавирате, може да минете за грѣшници. Нѣма да минете лесно. Вие искате да минете по лесния пѫть, но не може. Никакъвъ подкупъ, никаква празна дума не се

позволява. Отъ васъ се изисква учение, доброта, любовь и то каква любовь? - Любовь, която включва въ себе си всичко.

Сега вие ще кажете: „Учительтъ е говорилъ много пѫти тъй. Не, за пръвъ пѫть ви говоря тази вечерь така. Нали съмъ ви казвалъ, че водата, която тече отъ една и сѫща чешма, всѣкога е различна. Много пѫти сте ме слушали, но тази вода е друга. Слѣдната недѣля ще ви говоря друго нѣщо, друга вода ще бѫде. Нѣма да ви говоря два пѫти едно и сѫщо нѣщо. Силата, която дѣйствува чрѣзъ словото е друга. Богъ се проявява всѣки моментъ различно. Отъ невидимия свѣтъ ви желаятъ доброто, затова вие не трѣбва да отлагате учението [за] нѣкое друго прѣраждане. Може да се прѣродите и другъ пѫть, но ще останете въ 13-та сфера, а въ 13-та сфера ще имате копита, па ще имате и крила, ще имате муцуна, ще имате опашка, ще имате люспи, като рибитѣ и т. н. Питамъ: такова прѣраждане струва ли?

Бихъ желалъ въ бѫдещия си животъ да сте растения отъ висша еволюция, да сте живи растения въ ангелския свѣтъ. Ще си зададете слѣдната задача: да минете отъ това си състояние въ друго, по-висше. Този е единъ важенъ моментъ за васъ и всѣки може да го използува, всѣки има възможности въ себе ни. Нѣкой вече сте минали въ по-горно състояние и сега ще продължавате, нѣма да се връщате назадъ. Слѣдъ васъ идватъ други, които не сѫ взели тази стѫпка. На тѣзи, които се колебаятъ, азъ казвамъ: Влѣзте вѫтрѣ, нищо повече.

Сега теософитѣ казватъ: „Като се влѣзе прѣзъ тази врата, иде кармата, а тя била тежка.“ Щомъ сте пуснати веднъжъ въ рая, влѣзте, не се плашете! Ако ангелитѣ, които пазятъ тази Божествена врата, съизволяватъ да те пуснатъ, влѣзъ, не се плаши! Важното е да те пуснатъ. Ако влѣзете, казвамъ: не заспивайте, защото ще дойде младоженецътъ, ще намѣри, че масло нѣмате, да запалите свѣтилницитѣ и ще затвори вратата. Вие ще хлопате, но нѣма да ви пуснатъ. Бѫдете будни, защото посрѣдъ нощь ще дойде младо-женикътъ. Разбирате ли какво значи посрѣдъ нощь? Онзи, който е буденъ, ще влѣзе, онзи, който не е, ще остане отвънъ. Азъ не желая да бѫдете отъ онѣзи, които ще останатъ навънъ. Будни ще бѫдете! Толкова врѣме сте били

будни, но ако заспите, единъ часъ ще останете назадъ, а това не струва. Тъй разгледанъ, животътъ има вече другъ смисълъ. Вие, обаче, нѣма да останете вънъ. Вие ще усѣтите въ себе си онази Божествена сила, онази младость, онази Божествена Любовь, Божествена Мѫдрость, Божествена Истина, Божествено благо и ще разберете въ какво седи дълбочината и широчината на този Божественъ животъ. Тогава вие ще минете отъ състояние на смърть, на ограниченость въ състояние на безсмъртие, на Божествена свобода.

И тъй, ще започнете съ този малъкъ актъ, да направите най-малкото добро. Тази година ще започнете съ една връзка, защото всѣко добро, което сте направили, е връзка, която постепенно се усилва. Постоянно трѣбва да правите такива връзки, а не само веднъжъ. Когато се даватъ условия, пос-тоянно трѣбва да се използуватъ и никога да не се изгубватъ.

Мото прѣзъ седмицата: „Топлина на душата, свѣтлина на ума, нѣжность на душата и сила на духа.“ Това е, което желаемъ, Господъ да ни даде.

Размишление

2-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 22.X.1924 г.
София

ТЕМПЕРАМЕНТИТѢ

Размишление

Прочетоха се нѣколко работи върху темата: „Отличителнитѣ черти на физическия и духовенъ животъ.“

Тема за слѣдния пѫть: „Най-силното чувство въ човѣшката душа.“

Тази вечерь ще ви говоря върху темпераментитѣ на човѣка.

Човѣкъ трѣбва да се проучва така, както сега го намираме, а не както е било неговото първоначално състояние. Ние не знаемъ, какво нѣщо е билъ човѣкътъ първоначално; ние не знаемъ, какво ще е за въ бѫдеще. Това сѫ нѣща, които можемъ да прѣдполагаме, но ние трѣбва да проучаваме човѣка тъй, както го виждаме, както го знаемъ днесъ, а знае се човѣкъ, понеже всѣки отъ васъ е човѣкъ и знае нѣщата по себе си.

Нѣкои хора сѫ бързи, вървятъ по пѫтя бързо, лесно се движатъ. Други нѣкои сѫ бавни, едва се движатъ, клатятъ се като гемии. Защо е това различие? Нали и единиятъ и другиятъ сѫ човѣци? Това сѫ малки прояви, но ние ще обърнемъ внимание на малкитѣ прояви. На какво се дължатъ тѣзи прояви? Защо нѣкой човѣкъ върви бързо, а другъ полека? Още отъ старо врѣме, щомъ нѣкой стане чорбаджия въ селото, той вече не върви бързо, започва да се движи бавно. Защо? - Работитѣ му сѫ уредени вече. Онзи човѣкъ пъкъ, на когото работитѣ не сѫ уредени, той върви бързо, стреми се. И единиятъ и другиятъ не съзнаватъ кои сѫ подбудителнитѣ причини. Ако попиташъ единия, защо върви полека, той ще ти каже: „Всички отъ нашия родъ вървятъ така. Дѣдо ми, прадѣдо ми вървѣха така и азъ не мога да се отклоня отъ своя пѫть. Това е въ моето естество, въ моето разположение, азъ не обичамъ бързия ходъ.“ Ако попиташъ другия, защо върви бързо, той ще ти каже: „Азъ не

обичамъ да вървя полека, натурата ми е да вървя бързо.“ И единиятъ е правъ, и другиятъ е правъ.

Още отъ старо врѣме, старитѣ окулисти-алхимици сѫ опрѣдѣлили четири състояния на материята: твърдо, водно, въздухообразно и огнено състояния. Отъ тѣзи четири състояния тѣ сѫ извадили четири темперамента на човѣка. Въ сегашната наука, като основни, най-важни елементи за живота опрѣдѣлятъ четири отъ тѣхъ, а именно: вѫглеродътъ, водородътъ, азотътъ и кислородътъ. Тѣ не сѫ единственитѣ важни елементи, но тѣ се намиратъ въ по-голѣмо количество въ природата. Тѣзи четири елемента донѣкѫдѣ съотвѣтствуватъ на четиритѣ състояния на материята, които старитѣ алхимици опрѣдѣлятъ, както и на четиритѣ темперамента въ човѣка. Тѣ сѫ казвали, че въ човѣшката наука се срѣщатъ слѣднитѣ четири темперамента: сангвинически, холерически, флегматически - нѣкои го наричатъ меланхолически и нервенъ или умственъ темпераментъ. Така сѫ класифицирали старитѣ алхимици темпераментитѣ въ човѣка, но тѣ не сѫ обосновани на строго научни начала.

Въ по-новитѣ врѣмена, ученитѣ хора на западъ намиратъ, че въ човѣка сѫществуватъ само три темперамента, които почиватъ на три основни системи, сѫществуващи въ човѣшкия организъмъ. Първата система е тъй наречената „жизнена система“, въ която влизатъ кръвоносната система, дробоветѣ, стомаха и жлѣзитѣ. Отъ тази жизнена система тѣ сѫ извадили жизнения темпераментъ или тъй наречения „видивния“ темпераментъ, отъ латинската дума „vitea“, която значи „животъ“. Слѣдъ това иде костната система, съ мускулитѣ и лигаментитѣ, тя е динамическата система. Отъ тази система се образува двигателниятъ или мотивниятъ темпераментъ. И най-послѣ, имаме третия темпераментъ, наречень умственъ или нервенъ, съ прѣобладаваще влияние на мозъка и нервната система.

Тъй че, когато въ тѣлото прѣобладаватъ силитѣ на ума, на мозъка, прѣобладава и нервната система. Тогава имаме хора съ умственъ темпераментъ, които се занимаватъ съ умственъ трудъ. Тѣ се интересуватъ отъ умствения свѣтъ. Всички онѣзи, у които

прѣобладаватъ силитѣ на стомаха, гърдитѣ и кръвоноснитѣ сѫдове, сѫ хора повече на живота, на удоволствията, на свѣта, тѣ не обичатъ тежката работа. Повече отъ тѣхъ сѫ търговци, дипломати, актьори, а нѣкои художници. Хората съ мотивния темпераментъ сѫ най-дѣятелни. Отъ тѣхъ излизатъ военоначалници, генерали, водители на партии и др.

Отъ тия три темперамента сѫ произлѣзли още четири. Първиятъ темпераментъ е родилъ други два. Отъ бѣлитѣ дробове се е създалъ сангвиническиятъ, а отъ стомаха и жлѣзитѣ - флегматическиятъ темпераментъ. Отъ мотивния темпераментъ, въ връзка съ жлъчния темпераментъ се е създалъ холерическиятъ. Въ него прѣобладаваще влияние иматъ коститѣ, а донѣкѫдѣ нервната система, черниятъ дробъ и жлъчката. Отъ умствения темпераментъ е произлѣзълъ нервния или меланхоличния темпераментъ. Тъй щото, има три основни темперамента и четири производни. Въ най-ново врѣме, обаче, науката приема седемь темперамента въ човѣка, които отговарятъ на седемьтѣ системи въ него: мозъчна, мускулна, дихателна, кръвоносна, хранителна, очистителна и чувствителна.

Въ всѣки темпераментъ прѣобладаватъ извѣстни качества отъ материята. Споменахъ, че материята въ физическия свѣтъ се срѣща въ четири състояния, които понѣкога се проявяватъ въ човѣшкитѣ темпераменти.

Първиятъ темпераментъ, сангвиническиятъ е нареченъ още въздухообразенъ. Нека химицитѣ кажатъ, кои сѫ важнитѣ свойства на въздуха *(-„Той е въздухообразна смѣсь, която се състои главно отъ азотъ и кислородъ.“)* Въ него влизатъ всички онѣзи вещества, на които е свойствено разширението. Вслѣдствие на това, онѣзи хора, които иматъ сангвинически темпераментъ, иматъ свойството да се разширяватъ силно. Въ тѣхнитѣ мисли, чувства и дѣйствия има силно разширение. Тѣ сѫ експанзивни, всѣкога прѣувеличаватъ нѣщата. Най-малката радость въ тѣхъ се силно изживѣва. Тѣ скачатъ, радватъ се като дѣца. Не минава половинъ часъ слѣдъ това, въ тѣхъ става смѣна. Тѣ сѫ хора, подобни на врѣмето. Ще ги видишъ радостни, скръбни, слѣдъ това гръмотевици, прахъ, всичко се

смѣня бързо.

Вториятъ темпераментъ, тъй наречень флегматическиятъ, прѣобладаваще влияние въ него има водата. Понеже водата не е тъй подвижна, както въздуха, хората съ такъвъ темпераментъ сѫщо така не сѫ много подвижни. Водата е подвижна само когато има наклонъ. Тѣзи хора се отличаватъ съ студенина и мудностъ, въ тѣхъ прѣобладава водното състояние. Изобщо тѣ обичатъ жидкитѣ, течнитѣ вещества. Хора съ такъвъ темпераментъ сѫ хладнокръвни, самообладанието е силно развито въ тѣхъ. Нѣкои отъ тѣхъ сѫ много мързеливи. За такива хора турцитѣ казватъ: „И свѣтътъ да изгори, тѣ не искатъ да знаятъ.“ Турцитѣ иматъ много анекдоти за тѣхъ. В Цариградъ имало много такива хора, съ този темпераментъ наречени „тембели“, които били на разноски на Султана, той се грижилъ за прѣхраната имъ. Обаче, въ скоро врѣме се наплодили толкова много тембели, че султанътъ се видѣлъ въ чудо. Извиква своя везирь и го пита: „Какъ да се освободимъ отъ тѣзи хора, които не сѫ толкова умни, а съставляватъ товаръ на хазната?“ Везиръть отговорилъ: „Ще запалимъ тембелхането да гори и колкото души отъ тѣхъ останатъ въ това врѣме, когато гори, тѣ сѫ истинскитѣ тембели, за тѣхъ ще оставимъ извѣстенъ приходъ. Тия отъ тѣхъ, които избѣгатъ, ще пратимъ на работа.“ И дѣйствително, запалили тембелхането. Всички се разбѣгали, съ изключение на двама. Единиятъ отъ тѣхъ казва на другия: „Хайде да бѣгаме, тембелхането гори!“ Другия му отговаря: „Какъ не те мързи да говоришъ!“ Отъ една страна това хладнокръвие е добро нѣщо. Така постѫпвайте и вие. Като ви дойде нѣкоя беля, кажете на този, който ви говори: „Какъ не те мързи да говоришъ!“ Иначе, онзи, който иска да урегулира своя темпераментъ, трѣбва да научи свойствата на водата. Главнитѣ съставни елементи на водата сѫ водородъ и кислородъ.

Третиятъ темпераментъ е холерическиятъ, дѣто прѣобладаваще влияние има жлъчката, черниятъ дробъ, нервната система и коститѣ. Хора съ такъвъ темпераментъ понѣкой пѫть сѫ високи, съ черни коси, много енергични, изобщо динамически. Въ тѣхъ прѣобладава вѫглеродътъ.

Значи, има натрупване на вѫглеродни вещества, които като се запалятъ, прѣдизвикватъ пожаръ. Човѣкъ трѣбва да пази да не се запалятъ тия вещества. Тѣзи горителни материали сѫ като сухи клечки. Запалятъ ли се, трѣбва да стоишъ далечъ.

Най-после иде меланхоличниятъ темпераментъ съ прѣобладаваще влияние на нервната система. Въ този темпераментъ има огънь. Хора съ такъвъ темпераментъ сѫ въ постоянни вѫтрѣшни безпокойствия. Вѫтрѣшнитѣ процеси не ставатъ правилно въ тѣхъ, вслѣдствие на което се образува повече топлина. Въ този темпераментъ нѣма достатъчно азотъ, който да регулира горенето. Нѣкои казватъ, че азотътъ спира живота. Не, азотътъ регулира горенето. Той не дава възможность да се прояви животътъ изведнъжъ. Ако животътъ се прояви изведнъжъ, човѣкъ бързо ще се изтощи, затова животътъ трѣбва да се проявява постепенно.

Да допуснемъ, че въ вашето естество се набератъ повече динамически сили, какво става? - Явява се, значи, повече кислородъ, който усилва дѣятелностьта, усилва живота и човѣкъ става активенъ въ своитѣ мисли, желания и дѣйствия. Той скача, радва се, но тази радость е прѣходна. Тази радость е както когато нѣкой човѣкъ пийне малко винце, или спечели пари. Тукъ азотътъ е необходимъ като регулаторъ. Меланхолията се явява у хора, които иматъ чрѣзмѣрни желания. Крайно меланхоличнитѣ хора сѫ крайно амбициозни. Тѣ сѫ меланхолични, защото желанията имъ не могатъ да се осѫществяватъ. Напримѣръ, у нѣкои хора се явява желание да станатъ светии. Това не е желание на душата имъ, а желание да блѣснатъ прѣдъ хората. Това не е онзи вѫтрѣшенъ огънь на душата, не е онзи Божественъ огънь, който произлиза отъ дълбочината на съзнанието, отъ нѣкакво убѣждение.

Азъ различавамъ въ свѣта два вида огънь. Като се запалишъ отъ единия огънь, горишъ и изгаряшъ, а като се запалишъ отъ другия, горишъ и не изгаряшъ. Напримѣръ, тази вѫтрешна топлина, която е у насъ, отъ която не се изгаря, тя е естествената топлина на организма ни, 36° - 37°, която придава една приятность. Докато сме въ здравословно състояние, тази

топлина е приятна, но щомъ се набератъ въ насъ ненужни енергии, явява се една неестествена топлина, при която се започватъ химически реакции, явява се възпаление, при което температурата се повишава на 40° - 41°, става триене между клѣткитѣ и нервната система се разтройва, т. е. онѣзи сѫдове, които служатъ въ организма като проводници на живота, се блокирватъ, задушаватъ и ние казваме, че тия хора умиратъ отъ задушаване. При това задушаване, става едно напрѣжение въ нервната система и човѣкъ умира. Затова, най-първо се изисква човѣкъ да се изпоти, за да се отворятъ тия сѫдове и така да се спаси. Само чрѣзъ изпотяване тѣлото ще дойде въ своето естествено състояние.

Сега, мнозина отъ васъ искатъ да урегулиратъ живота си и казватъ: -„Господь ще уреди всичко.“ Не само, че Господь ще уреди всичко, но Той е уредилъ всичко. Господь нѣма да ходи по нашитѣ умове. Какво мислимъ ние е едно нѣщо, а какво мисли Господь, това е друго нѣщо. Ние, които сме дошли на земята като ученици да ходимъ по ума на Бога, ще изпълняваме неговитѣ закони. Тѣзи закони нѣма да се измѣнятъ заради насъ. Ние мислимъ, че тѣзи закони могатъ да се измѣняватъ заради насъ, но не е така, и затова виждаме, че понѣкога тѣ носятъ за насъ нѣщо добро, а по нѣкога зло. Когато сме въ хармония съ тѣхъ, носятъ нѣщо добро; когато сме въ разрѣзъ съ тѣхъ, носятъ нѣщо лошо за насъ. Слѣдователно, всѣки ще има въ организма си толкова кислородъ, колкото е необходимо за горенето; толкова азотъ, колкото е необходимо за урегулирване на живота; толкова вѫглеродъ, колкото е необходимо за гориво на организма и толкова водородъ, колкото е необходимо за влага на организма. Значи, нѣма да желаете повече земя, нито повече ниви, нито повече жито. Така е за онѣзи, които разбиратъ живота.

Ние говоримъ сега за ученика, който разбира живота, защото всѣка една идея, всѣка една мисъль въ духовния свѣтъ има своя тяжесть и може да се прѣтегли. Всѣка ваша мисъль, за която вие мислите, че [е] безъ тяжесть, при ония чувствителни вѣзни тя може да се прѣтегли, има своя специфична тяжесть. Ако имате една любовна мисъль и тя си има своя тяжесть,

защото и силитѣ могатъ да се теглятъ, могатъ да се опредѣлятъ и качествата на силитѣ, които действуватъ въ мислитѣ. Та каквото чувство, каквато мисъль и да имате, тѣ се опрѣдѣлятъ споредъ действуващитѣ въ тѣхъ сили. Казвате: мисъльта е нищо. Не, не е нищо, тя има динамическа сила, има тяжесть, има извѣстно съотношение. Мисъльта може да действува равномѣрно, безъ да става каква и да е експлозия. Има мисли, които могатъ да предизвикатъ експлозия. Ако въ нѣкоя ваша мисъль се изгуби азотътъ, тя става взривна. Азотътъ е, който урегулирва силитѣ на мисъльта, на живота.

Това не е споредъ сегашната химия, но споредъ старитѣ алхимици, които считатъ азота за единъ отъ най-старитѣ елементи, отъ най-уравновѣсенитѣ, затова въ него нѣма тѣзи прѣходни състояния, както въ другитѣ елементи. Той е много консервативенъ. Въ него нѣщата ставатъ систематично, плавно, той регулира всички други елементи. Казахме, че тази сила, която се съдържа въ азота, е свързана съ нервната система и съ мозъка. Ето защо, щомъ почне да се намалява или да се губи азотътъ, въ ума на хората се заражда едно безпокойствие. Това, че нѣкои хора полудѣватъ, или получаватъ апоплексически удари, се дължи на липсата на азотъ, липса на неговитѣ сили въ мозъчното вещество, вслѣдствие на което се изгубва равновѣсието на организма. Щомъ се изгуби равновѣсието, кръвообръщението вече не става правилно въ мозъка, явява се приливъ на повече кръвь въ главата, която кръвь, като не може да се оттегли назадъ, блокирва извѣстни центрове на мозъка, предизвиква ударъ и тия блокирани органи се парализирватъ.

Та, първото важно нѣщо за насъ: ще знаете, че силата на вашия животъ зависи отъ състоянието на вашия мозъкъ. Не е важно, какво е състоянието на външния свѣтъ, важно е състоянието на вашия мозъкъ - отъ него зависи вашето бѫдаще. Вие ще ми възразите: „Не, отъ моя духъ зависи моятъ животъ.“ Добрѣ, но твоятъ духъ може да се прояви само чрѣзъ твоитѣ здрави ржцѣ и крака. Ако се отрѣжатъ ржцѣтѣ и краката ти, какво ще остане? Първиятъ органъ, чрѣзъ който може да се прояви човѣшкиятъ духъ, това е мозъкътъ. Слѣдователно, вие

ще пазите този единственъ органъ, чрезъ който може да се проявявате, нѣма да излизате отъ него, нѣма да го залагате на никждѣ, нѣма да разрушавате туй красивото въ мозъка си.

Запримѣръ, имате едно гнѣвно състояние. Казвате: „Какво отъ това, че съмъ гневѣнъ?“ Да, но задъ ушитѣ, въ васъ става силно прииждане на кръвь, вие се силно зачервявате. Щомъ придойде толкова много кръвь въ мозъка, събуждатъ се извѣстни разрушителни сили и тогава виждаме много хора въ такова гнѣвно състояние чупятъ прозорци, блъскатъ врати и като изразходватъ тази енергия, казватъ: „Азъ съмъ малко нервенъ, малко съмъ възбуденъ.“ Не, ти си допусналъ да се прояви въ тебе единъ разрушителенъ центъръ. Така е и въ врѣме на война. Като се възбуди единъ разрушителенъ центъръ, става търкане между въглеродитѣ частици и тѣ се запалватъ. Така се образува въ организма това неестествено горене. Затуй, когато човѣкъ се разгнѣви, усѣща нѣкакъвъ огънь на сърцето си. Не мислете, че съ тѣзи разгнѣвявания, викания вие ще оправите живота. Вие имате единъ слуга, когото биете, карате му се, заплашвате го, но единъ день и той ще стане уменъ като васъ и ще ви набие. Бащата може да бие дѣтото си и то да плаче, но единъ день то ще стане голѣмъ момъкъ и нѣма да плаче вече. Азъ виждамъ - нѣкое малко дѣте пораснало, станало момъкъ на 25 години, хване баща си, поразтърси го малко и му казва: -„Татко, я седни тукъ!“ Бащата сѣда. Синътъ му казва: „Свѣтътъ не се управлява съ сила, но съ умъ. Азъ не съмъ говедо да ме биешъ. Кажи ми съ думи, ще те разбера, а не да ме налагашъ съ тояга. Ще ме извинишъ, но ти трѣбва да измѣнишъ правилата, законитѣ на своята държава, на своята камара. Ти ще прѣкарашъ малко по-миролюбиви закони.“ Синътъ си извоюва правата, а мжжътъ казва на жена си: „Бабо, нашиятъ синъ не се покорява, както по-рано. Нѣма да бжде по старому вече. Днесъ ме хвана, разтърси ме малко.“ Разтърсили го! Писанието казва: „Когото Богъ обича, наказва го.“ Наказанието има смисъль. Богъ наказва само разумнитѣ хора, безумнитѣ никога не наказва. Безумнитѣ хора ги тжпчатъ само - нищо повече. Може да се наказва само умниятъ човѣкъ.

Казвамъ, въ тия състояния вие трѣбва да опрѣдѣлите, какъвъ темпераментъ сте, какви вещества прѣобладаватъ у васъ. Ако прѣобладава вѫглерода, вие ще имате ламтежъ къмъ материалния свѣтъ, вие ще имате чрѣзмѣрни желания и много материя натрупана, но трѣбва да знаете, че това е едно неестествено състояние. Ако не се пазите, нѣма да се мине дълго врѣме и знаете ли какво ще стане съ васъ? - Благоутробието ви ще изкочи, гърдитѣ ви ще изпѫкнатъ, навсѣкѫдѣ ще имате натрупване, отлагане на материя и ще бѫдете като нѣкое прасе. Всички ще мислятъ за васъ, че сте много разположени, но това не е нищо друго освѣнъ натрупване на излишни материали. Но виждашъ, дойде слѣдъ врѣме нѣкоя болесть, смъкнала този човѣкъ. Пълнитѣ хора изобщо не могатъ да издържатъ. Слабитѣ хора издържатъ повече. Пълнитѣ хора не могатъ да издържатъ и въ духовно отношение, защото духовниятъ животъ, в който сте влѣзли, изисква единъ уравновѣсенъ организъмъ, съ единъ мозъкъ отъ най-фина, еластична, пъргава материя, издържливъ на всички напори въ живота. Сѫщеврѣменно се изисква една отлична дихателна система, единъ стомахъ, който да функционира правилно, да приема малко храна, която да обработва и да използува правилно. И най-послѣ, коститѣ и мускулитѣ му да бѫдатъ така подвижни, че да свършватъ всѣка работа съ най-малко разноски.

Ние, съврѣменнитѣ хора, които не разбираме този законъ, работимъ много. Нѣкой казва: „Азъ днесъ работихъ 12 часа.“ Да се работи 12 часа, това е заблуждение. Тази работа за 12 часа всѫщность е работа само за 3 часа. Но като работишъ при неразположение на духа, разбира се, че ще работишъ много. Онзи кроячъ шие нѣщо, развалилъ го. Шие разпаря, шие - разпаря и най-послѣ казва: „Тѣзи дрехи работихъ цѣли три дни, скѫпо ми струватъ тия три дни.“ Да, при неразположение на духа работитѣ се усложняватъ. Това е при писане поезия и при свирене, при всички работи изобщо не се успѣва. Ние сега сме направили живота си нехармоиченъ, вслѣдствие на тази дисхармония, която сѫществува вѫтрѣ въ насъ.

Дойде нѣкой, казва: азъ съмъ хладнокръвенъ човѣкъ. Какво

подразбира той подъ хладнокръвие? Хладнокръвниятъ човѣкъ е синонимъ на разумния човѣкъ. Въ какъвъ смисълъ? - Разумниятъ човѣкъ не може да се изненада отъ нищо. Той е прѣдвидливъ въ всички случаи. Разумниятъ човѣкъ, ако е земедѣлецъ, нѣма да остави житото си неотжѫпкано, неожънено.

Сега ще направя едно малко сравнение, да видите, какъ разнитѣ хора правятъ погрѣшки. Нѣкой запитва: „Ами не трѣбва ли да имаме едно малко удоволствие въ живота си?“ Азъ обяснявамъ това нѣщо по следния начинъ. Прѣдставете си двама слуги, които живѣятъ при единъ много добъръ господарь, който има пълно довѣрие въ тѣхъ. Тѣ се много обичатъ. Праща ги господарьтъ имъ на нивата да оратъ, но цѣлиятъ день тѣ си говорятъ за любовь и не оратъ, нивата остава неразорана. Връщатъ се дома си, господарьтъ ги пита: „Изорахте ли нивата?“ - „Изорахме я.“ Господарьтъ не провѣрява, вѣрва ги. На другия день той ги праща да посѣятъ нивата. Отиватъ тѣ, но цѣлиятъ день пакъ си говорятъ за любовь. Връщатъ се. „Посѣхте ли нивата?“ - „Посѣхме я.“ Нищо не сжѫ посѣли, цѣлъ день се разговаряли. Послѣ ги праща да я оплѣвятъ, слѣдъ врѣме да я пожънатъ, но тѣ си приказвали пакъ за любовь, нищо не работили. „Ожънахте ли житото?“ - „Ожънахме го.“ Не, нищо не сжѫ направили тѣ. Най-послѣ нѣкой казватъ: „Насъ не ни трѣбватъ тия работи, ние и безъ хлѣбъ можемъ.“ Добрѣ, дайте ми примѣръ, дѣто нѣкой духовни хора могатъ да живѣятъ 80 дни безъ хлѣбъ. Вие казвате: „Христосъ е прѣкаралъ 40 дни постъ.“ Оставете Христа, покажете ми нѣкои духовни хора, които сжѫ гладували толкова врѣме и да не отслабнатъ, да останатъ пакъ така здрави, съ червени лица, каквито сжѫ били по-рано.

Значи Богъ е създалъ човѣка така, че трѣбва да яде, защото яденето има смисълъ. Яденето е любовь. Когато човѣкъ яде, безъ да разбира смисъла на яденето, той върши прѣстжѫпление. Нѣкои казватъ: „Трѣбва да се яде много.“ Колко трѣбва да яде? Единъ чувалъ ли? Единъ слонъ изяжда петь крини оризъ. Смѣтали ли сте, какво е отношението по тежина между слона и човѣка? Кажете ми тогава, какво е отношението между храната на слона и на човѣка, като имате прѣдъ видъ тѣхната тяжесть?

Нѣкои подържатъ, че ние трѣбва да ядемъ много. Хубаво, колко хиляди мухи могатъ да се нахранятъ съ единъ човѣшки обѣдъ? Аз мисля, че съ този обѣдъ ще се нахранятъ повече отъ 200 000 мухи и пакъ ще остане нѣщо отъ яденето.

Питамъ тогава: коя е нормата, която опрѣдѣля, кой колко трѣбва да яде? Ако се събератъ слона, човѣка, мухата и пчелата, по колко трѣбва да яде всѣки отъ тѣхъ? Опрѣдѣлено е, колко трѣбва да яде единъ човѣкъ. Сегашнитѣ учени хора сѫ опрѣдѣлили, каква храна и по колко храна трѣбва да се яде отъ тази или отъ онази, за да се навакса еди-коя си изгубена енергия. Ако туй е вѣрно, добрѣ е тогава. Питамъ: онѣзи млѣкопитающи, които пасатъ само трѣва и онѣзи животни, които живѣятъ на северъ и се хранятъ пакъ само съ трѣва, дѣ намиратъ различнитѣ елементи, необходими за организма си? Значи, въ трѣвата се намиратъ всички необходими елементи за подържане на организма.

Ако ние знаехме какъ да употрѣбяваме храната, нѣмаше да ни трѣбва абсолютно никаква друга храна, освѣнъ житото. Да знаешъ какъ да се хранишъ съ жито, трѣбва да знаешъ, какъ да измѣняшъ своитѣ състояния. Като се хранишъ всѣки день съ жито, нѣма да имашъ едно и сѫщо състояние. Като промѣняшъ своето състояние, ти ще привличашъ всички онѣзи елементи, които се съдържатъ въ житото. Да допуснемъ, че искашъ да извлѣчешъ елементи за ума си. Какво ще направишъ? - Ще впрегнешъ азотнитѣ вещества на работа, като мислишъ постоянно за духовния свѣтъ, за Бога на Любовьта. Само така ще извлѣчешъ тия необходими за тебъ елементи отъ житото, които слънцето е вложило въ него.

Ако искашъ да извлѣчешъ енергия за чувствата си, за сърцето си, ще впрегнешъ кислорода на работа. Защо? Защото въ дробоветѣ, при процеса на дишането се образува това приятно горене. Не се тревожете, но впрегнете на работа въ себе си тѣзи благородни чувства, които могатъ да ви повдигнатъ. Ще мислите, че всичко въ свѣта е хармония, че всичко, което става е хармонично. И въ болести и въ страдания, и въ смъртъ, и въ землетресения, въ всичко ще виждате Божията Любовь. Като

разглеждате нѣщата така, не може да не извлѣчете отъ житото всички онѣзи елементи, необходими за вашитѣ чувства. Онзи човѣкъ, който разсъждава, защо Господь създаде свѣта така, а не иначе, той е анормаленъ, нищо повече.

Слѣдователно, ние нѣма да изучаваме свѣта въ неговата анормалность, а ще го изучаваме въ неговото естествено и Божествено състояние. Анормалното състояние е лакомията на човѣшкия животъ. Ние се стремимъ къмъ повече животъ, а сѫщеврѣменно изгубваме и този, който имаме. Онзи, който изисква много животъ, изгубва и малкия си животъ. Азъ съмъ наблюдавалъ тия нѣща, слѣдилъ съмъ и тѣхната статистика. Колко случаи съмъ наблюдавалъ въ живота! Единъ господинъ отъ Шуменъ казваше: „Азъ ще живѣя 200 години.“ Но този човѣкъ умрѣ слѣдъ двѣ години. Животътъ не седи въ лакомията. За да запазишъ живота си, трѣбва да си благодаренъ на малкия животъ, който имашъ. Животътъ седи въ първичния животъ на клѣткитѣ. Клѣткитѣ въ човѣшкия организъмъ не умиратъ. Той умира, а тѣ си отиватъ на своето мѣсто. Когато човѣкъ умре, клѣткитѣ отъ неговото тѣло започватъ да живѣятъ своя първиченъ животъ.

Сѫщото е съ нашитѣ чувства. И теософитѣ прокарватъ една подобна теория, че човѣкътъ може да умре, т. е. неговото схващане за нѣщата, но неговитѣ чувства постоянно продължаватъ живота си, защото чувствата на човѣка съставляватъ неговия животъ. Докато човѣкъ контролира всички свои клѣтки, той живѣе, но когато загуби този контролъ, въ него се започва обратенъ процесъ.

Та когато казваме, че трѣбва да живѣемъ единъ чистъ и святъ животъ, подразбираме онзи правиленъ животъ, онѣзи правилни мисли. Ако искате да живѣете въ духовния свѣтъ, темпераментитѣ си и тамъ ще носите. Не мислете, че тамъ нѣма темпераменти, че тамъ нѣма особени състояния, та ще може да се освободите отъ тѣхъ. Въ духовния свѣтъ ще има още по-фини състояния на човѣшкия духъ. Изобщо, много окулисти твърдятъ, че въ духовния свѣтъ има еднообразие. Не, тѣ не сѫ ходили въ духовния свѣтъ да видятъ, че тамъ има разнообразие

хиляди пѫти по-голѣмо отъ това на земята. Ако единъ човѣкъ отъ този свѣтъ отиде въ онзи, той нѣма да види разнообразието, а еднообразието.

Какъ си прѣдставлявате духовния свѣтъ? Азъ съмъ говорилъ съ много стари българи, питалъ съмъ ги, какъ си го прѣдставляватъ. Тѣ си го прѣдставляватъ, като свѣтъ на абсолюбно мълчание, дѣто всички хора, седятъ и мълчатъ и всѣка душа си мисли за себе си, за онова, което е правила въ живота си, което е изпатила. Не е така, това сѫ анормални схващания на единъ физически животъ, схващания на единъ болезненъ свѣтъ.

На сѫщото основание много религиозни, духовни хора, до извѣстно врѣме мислятъ, че всички хора сѫ добри, но щомъ заболѣятъ, мислятъ, че всички хора сѫ лоши. И едното и другото състояние не е вѣрно. Добри хора сѫ само разумнитѣ, а лоши хора сѫ само безумнитѣ. Това зависи отъ състоянието ти, какъ ще постѫпишъ. Ако азъ увредя интереса на своя ближенъ, азъ ще страдамъ, нѣма да страдатъ другитѣ. Ако дѣсната ми рѫка не може да познае, че има отношение къмъ лѣвата и вземе единъ ножъ и я мушне, нѣма ли и тя да почувствува болката? И лѣвата рѫка ще почувствува болка, и дѣсната рѫка ще почувства болка. Нѣкой казва за нѣкого: „Азъ ще му направя нѣщо лошо, ще му напакостя.“ Добрѣ, слѣдъ като го мушнешъ, слѣдъ като му направишъ нѣкаква пакость и ти ще я почувствашъ, ще разберешъ, че си свързанъ съ него. Ти ще почувствашъ, че не трѣбва да нарушавашъ Божия законъ.

И тъй, темпераментитѣ сѫ свързани съ по-важнитѣ елементи. Азотътъ напримѣръ е регулатора въ живота. Сангвиническиятъ темпераментъ ни доставя онази топлина, която е необходима за растенето на нашия животъ. Витивниятъ темпераментъ е необходимъ за нарастване на коренитѣ, за тѣхното засилване, а холерическиятъ темпераментъ прѣдставлява онѣзи динамически сили - вѣтъръ, дъждъ, бури - необходими да разклащатъ растението, защото ако не са разклащатъ, соковетѣ не могатъ да текатъ правилно отдолу нагорѣ. Промѣнитѣ, които ставатъ въ природата, способствуватъ за

развитието на растенията, имать предъ видъ цѣлото растително царство. Слѣдователно, всички страдания сѫ необходими за разтърсването на вашия организъмъ. Нѣкой пита: „Защо ми дойде това разтръсване?“ - То е необходимо за разпращане на всички елементи изъ организма ви. И действително, слѣдъ като сте страдали морално, вие се усѣщате обновени. Даже и слѣдъ като сте боледували извѣстно врѣме физически, вие пакъ се усѣщате обновени.

И тъй, физическитѣ болести и моралнитѣ страдания въ човѣка, това сѫ все упражнения на холерическия темпераментъ въ живота ви. Нѣкой пѫть, когато трѣбва да отслабнете, когато вашето благоутробие трѣбва да спадне, това показва, че водата въ вашия организъмъ трѣбва да отиде отъ едно мѣсто на друго, тази енергия да се трансформира. Слѣдователно, никакъвъ излишекъ отъ енергия не трѣбва да има въ вашия организъмъ. Трѣбва да има точно толкова енергия, колкото е потрѣбно. Излишната енергия трѣбва да се върне въ природата.

Изобщо, природата не търпи абсолютно никакъвъ излишекъ въ организмитѣ. И всички страдания на съврѣменнитѣ хора се дължатъ все на тия излишеци, все на неразбирането на живота. Вие казвате: „Ами нали трѣбва да се погрижимъ за себе си!“ - Трѣбва, но какъ? Какъ се грижатъ пчелитѣ за себе си? Пчелитѣ, слѣдъ като влѣзатъ въ единъ кошеръ, започватъ да си приготовляватъ медъ толкова, колкото имъ трѣбва за прѣзъ зимата. На 50 000 пчели, напримѣръ, колко медъ имъ трѣбва? - Най-много 30 килограма. Толкова си приготвятъ тѣ и на пролѣть, когато цвѣтята цъфтятъ, тѣ отново си събиратъ медъ. Добрѣ, ако това е вѣрно за пчелитѣ, то и ние, като въ единъ кошеръ, колко медъ, колко бюджетъ ни трѣбва за прѣзъ годината? И пчелитѣ знаятъ този законъ. Ако вие турите въ единъ кошеръ много рамки, тѣ ще напълнятъ само толкова, колкото годината позволява. Сѫщото е и за човѣка. Всѣки човѣкъ трѣбва да събере не толкова, колкото иска, но колкото позволява годината.

Слѣдователно, ако ти искашъ нѣщо повече, трѣбва да видимъ, колко позволява твоятъ бюджетъ, колко ти е

опрѣдѣлилъ той. Нѣкой има 500 лева, другъ 1000 лева, трети 2000 лева, толкова е тѣхниятъ бюджетъ, а други иматъ 10 000 лева, 20 000 лева, 500 000 лева, но и първитѣ не живѣятъ ли? - Живѣятъ. Но българитѣ казватъ, че сиромахътъ живѣелъ кучешки животъ. Добрѣ, ами ако богатиятъ краде и живѣе съ кражби, този животъ не е ли кучешки? Казватъ: „Сиромахътъ се мѫчи.“ Да, ако сиромахътъ се мѫчи, лошо е, но ако сиромахътъ живѣе по Бога, животътъ му е блаженъ. Ако пъкъ богатиятъ, при своето богатство, не живѣе по Бога, тогава и той се мѫчи и неговиятъ животъ е неестественъ.

Слѣдователно, ние трѣбва да се стремимъ къмъ онзи вѫтрѣшенъ Божественъ животъ, да знаемъ нормата на нѣщата. Въ насъ има една опрѣдѣлена норма, която регулира отношенията въ живота. Азъ съмъ правилъ различни опити, които сѫ ме убѣдили въ това. Отивамъ при нѣкой търговецъ да си купя нѣкакъвъ платъ. Питамъ го: „Колко струва този платъ?“ - „Толкова.“ Дамъ му колкото иска и не правя никакъвъ въпросъ повече. Отивамъ при втори търговецъ, купувамъ и отъ него платъ, като му плащамъ два пѫти повече отколкото струва плата. Азъ съмъ провѣрилъ, зная колко е истинската стойность на плата и ако струва 200 лева, давамъ на търговеца 400 лева. Той казва: „Господине, много ми давате, платътъ не струва толкова.“ Взима точно колкото струва платътъ и ми връща останалитѣ пари. Вие казвате, ами този човѣкъ може да ви излъже. Не, всички хора не лъжатъ. Щомъ влѣза въ единъ дюканъ и искамъ да изхитря търговеца и почвамъ да се пазарявамъ съ него, той схваща мисъльта ми и казва: „Чакай и азъ ще те излъжа!“ Ти трѣбва да влѣзешъ въ такъвъ дюканъ, дѣто търговецътъ има темпераментъ съотвѣтствуващъ на твоя. Ще кажете: „Какъ ще позная въ кой дюкянъ да влѣза?“ Като вървишъ, нѣщо вѫтрѣ въ тебе ще ти каже: „Влѣзъ въ този дюкянъ!“ Като влѣзешъ въ този дюкянъ, ще усѣтишъ едно приятно разположение. Влѣзъ въ този дюкянъ, който ти се посочва, глава нѣма да те боли! Излѣзешъ ли да си купувашъ платъ, но нѣмашъ вѫтрѣшно разположение, вслушай се въ себе си, ще чуешъ, че нѣщо вѫтрѣ въ тебе ти казва: „Върви си въ кѫщи, не купувай нищо сега!“ Искашъ да

си купишъ яйца, нѣщо ти казва: тѣзи яйца не сѫ за тебе, не ти трѣбвать сега. Чуешъ ли този гласъ, върни се. Другъ день имашъ разположение, купи тия яйца, за тебе сѫ.

Всѣки день ти ще опитвашъ този Божественъ законъ. Ако хората го спазваха, добрѣ щѣше да имъ бѫде. За всѣки день има опрѣдѣлено меню, кой какво ще яде. Днесъ е опрѣдѣлено за тебе картофи, утрѣ баница, послѣ месо, слѣдъ това варено жито, яйца или какво и да е друго. А сега, ние сами си нареждаме менюто. Ти станешъ сутриньта и казвашъ на жена си: „Жена, ето какво ще наготвишъ днесъ“ и започвашъ да изреждашъ. Не, ти ще кажешъ на жена си: - „Каквото меню ми е опрѣделено за днесъ отгорѣ, това ще сготвишъ.“ Тогава жената ще се помоли на Господа, ще каже: „Господи, кажи ми какво меню си опрѣдѣлилъ за днесъ!“ Това е новата философия на живота. Дойдемъ ли до това положение, ние ще имаме общение съ много по-учени сѫщества отъ насъ, които сѫ прѣживѣли нашитѣ сѫстояния и сѫ дошли до едно по-високо разбиране на живота. Тѣ разбиратъ безсмъртието и ще ни въведатъ въ единъ правъ пѫть. Сегашнитѣ хора желаятъ това нѣщо, но като не разбиратъ езика на тия сѫщества, правятъ грѣшки, правятъ криви прѣводи и вслѣдствие на това страдатъ. Затова трѣбва нѣщата да се провѣряватъ. Ти четешъ едно съчинение, ще провѣришъ въ себе си, доколко сѫ истинни тия положения, които се прокарватъ въ него. Ти имашъ възможность да провѣришъ това нѣщо интуитивно. Интуицията провѣрява нѣщата моментално, а умътъ действува въ врѣме и пространство.

Та азъ се спирамъ върху този въпросъ, именно, защото нѣкои казватъ, че това или е вѣрно, или не е вѣрно. Не, азъ казвамъ, че свѣтътъ, въ който живѣемъ, е разуменъ, той не е двусмисленъ свѣтъ, нѣщата въ него сѫ точно опрѣдѣлени. Какво нѣщо е духовниятъ свѣтъ, по какво се различава отъ физическия, какви сѫщества има въ него, азъ ще ви кажа. Въ духовния свѣтъ има фонографи, заведени да свирятъ и тъкмо минавашъ покрай нѣкой фонографъ, чувашъ да ти пѣе: „Парице, парице, всесилна царице!“ Ти мислишъ, че нѣкой поетъ пѣе. Вървишъ по-нататъкъ, виждашъ, че едно сѫщество се разхожда,

замислено въ себе си и ти казвашъ: - „Видѣхъ едно духовно сѫщество.“ Не, това не е никакво духовно сѫщество, това е само една мисъль, форма въ духовния свѣтъ. Ти прочетешъ нѣкѫдѣ една мисъль и си казвашъ: „Тъй казва този ангелъ.“ Не, това не е никакъвъ ангелъ, това е само обявлението на нѣкоя мисъль.

Най-послѣ ти ще влѣзешъ още по-навѫтрѣ въ духовния свѣтъ и дѣйствително ще видишъ нѣкое разумно сѫщество, което, ако запиташъ, какъ трѣбва да се живѣе, нѣма да ти отговори двусмислено, но ще ти отговори прѣмо на въпроса и като се върнешъ отъ този свѣтъ въ физическия, ще видишъ, че всичко, което ти е казало това сѫщество излиза точно така, безъ никакво изключение. Ако ти си се прѣнесълъ и останалъ за по-дълго врѣме въ духовния свѣтъ, това сѫщество ще ти каже: „Ти трѣбва да се върнешъ вече въ твоя свѣтъ, защото около тѣлото ти сѫ събрани много хора и ако не се върнешъ, ще те погребатъ. Ти ще видишъ при леглото си майка си, баща си, брата си. Ти следъ една година ще постѫпишъ въ училище, ще свършишъ гимназия успѣшно. Послѣ ще постѫпишъ въ университетъ и него ще свършишъ успѣшно и най-послѣ ще станешъ писатель.“

Туй сѫщество опрѣдѣля цѣлата програма на живота си. Ако всичко това се сбѫдне, питамъ: има ли въ какво да се съмнѣвашъ? Но ако туй сѫщество ти каже много работи и нищо отъ тѣхъ не се сбѫдне или се сбѫдне само $^{1}/_{100}$ отъ всичко, ще трѣбва да се пазите. Мнозина отъ васъ иматъ такива шепнения и казватъ: „Духътъ ми говори отвѫтрѣ!“ Че кому не говорятъ отвѫтрѣ? Всѣки апашъ може да ти каже: „Иди откради това нѣщо!“ Нѣкой казва: „Учительтъ ми каза да напиша това.“ Че и нѣкой писатель може да каже: „Духътъ ми казва да напиша тази работа.“ Много духове може да ви говорятъ, но кой е истинскиятъ Духъ, това е въпросътъ.

Вие излагате името Божие на позоръ. Не излагайте името Божие, не излагайте Духа! Онзи, който говори съ духовния свѣтъ, трѣбва да познава поне едно интелигентно сѫщество, трѣбва да чува гласа му, да познава лицето му. То ще се яви материализирано прѣдъ тебе и ясно ще ти говори, а не

двусмислено. Нѣкой те пита: „Ами ти видѣ ли го?“ - „Не, гласътъ му чухъ.“ Че кой не го чува? Вечерно врѣме спишъ и нѣкой те вика: „Иване, Иване!“ Станешъ, никого не виждашъ, никого не чувашъ. И българинътъ казва: Не се обаждай на такъвъ гласъ. Това сѫ хора отъ улицата, които те викатъ.

Та казвамъ, като ученици на окултната школа не трѣбва да бѫдете лековѣрни хора, не казвамъ безвѣрници, но искамъ да бѫдете любители на великата Божия Истина и да не допущате въ сърцата си никаква измама. Нѣкой пѫть една измама може да влѣзе несъзнателно - нищо отъ това, но гледайте съзнателно да не допущате никаква измама, никаква лъжа. Прѣзъ васъ може да прѣмине нѣкоя невѣрна мисъль, но докато не я провѣритѣ веднъжъ, дважъ, не ѝ давайте ходъ! Ами че ако азъ ви дамъ двѣ съврѣменни бомби и ви кажа: „Занесете тия бомби въ еди-кои си кѫщи и ги запалете, ще видите, каква хубава миризма иматъ тѣ“, трѣбва ли да изпълните тази моя заповѣдъ безогледно? Влѣзете въ кѫщата на Драганъ Стояновъ, поставите нѣкѫдѣ тази бомба, запалите я и си излѣзете. Отидете на друго мѣсто, поставите втората бомба нѣкѫдѣ, запалите я и си излѣзете - изпълните заповѣдьта. Да, но слѣдъ 20 минути тѣзи бомби експлодиратъ. Питамъ: Какъ ще се оправдаете? Ще кажете: „Такава била волята Божия.“ Не е била такава волята Божия. Такава е нашата неразумна воля. Волята Божия е да мислимъ разумно, да чувствуваме разумно и да дѣйствуваме разумно.

Първото нѣщо: ще се пазите отъ заблуждения! Искамъ всички да бѫдете самостоятелни, но да не казвате, че и сами можете да направите всичко. Дѣйствувайте сами, но сѫщеврѣменно ще употрѣбявате вашия умъ, вашето сърце и вашата воля. Чрѣзъ тѣхъ ще урегулирате вашия темпераментъ, вашия стомахъ, вашата нервна система, вашето кръвообръщение, вашата костна система, за да бѫдете единъ здравъ човѣкъ, способенъ за животъ, а не човѣкъ истерикъ, който да се заблуждава отъ всичко мимолѣтно минало край него. Ако ви дойде нѣкоя болесть, нѣма да се плашите отъ нея. Защо нѣкои пострадватъ? Защото не изпълняватъ. На мнозина отъ васъ съмъ давалъ извѣстни съвѣти, какъ да се лѣкуватъ, казвамъ

имъ: „Тъй и тъй ще постѫпите.“ Тѣ, слѣдъ като вематъ моитѣ съвѣти, отиватъ още при десетина души да се съвѣтватъ, какъ да постѫпятъ. Положението им се влоши и като дойдатъ до умиране, викатъ ме, молятъ се: „Учителю, спаси ме, азъ и дома ми ще повѣрваме.“ Не, това е единъ изпитъ за тебе, ти самъ ще опиташъ силата си. Между тебе и Бога нѣма да викашъ никого. Кажи си: „Между Бога и себе си не пущамъ никого! Ако е да умра, никого нѣма да викамъ, къмъ никакъвъ лѣкарь нѣма да се обръщамъ.“ Щомъ е да умра и безъ лѣкарь ще умра. Ако Господь ми каже да умра, ще умра, нищо повече. Ако Господъ ми каже да повикамъ еди кой си лѣкарь, то е другъ въпросъ. Но ако не ми каже, никакъвъ лѣкарь не ми е нуженъ.

Нѣкои, едва се разболѣятъ, казватъ: „Викайте еди-кой си лѣкарь, еди-кой си свещеникъ, еди-кой си пророкъ.“ Това може да е единъ изпитъ за тебе, затова ти ще се поставишъ така, че между тебе и Бога ще се образува една непоколебима връзка и ще кажешъ: „Господи нека Твоята воля да действува върху мене, азъ ще изпълня волята Ти.“ Казвамъ, мнозина отъ васъ боледувате, защото сте страхливи. Най-малката болесть - треска, хрема или каква и да е друга, ви плаши. Знайте, обаче, че ако се натрупа у васъ повече вѫглеродъ, напримеръ, отколкото отъ другитѣ елементи, у васъ ще се яви единъ видъ болесть. Ако се натрупа повече азотъ, ще се яви другъ видъ болесть. Отъ натрупването на извѣстни вредни вещества въ човѣшкия организъмъ се раждатъ хиляди болести.

Слѣдователно, никакъвъ излишъкъ не трѣбва да остава въ вашия организъмъ. Всичко онова, което употрѣбѣвате, вие трѣбва да го провѣрявате. Избѣгвайте всѣкакви недоразумѣния, всѣкаква дисхармония между васъ! Защо? Защото ако кѫщата на сѫсѣда ми се запали и моята ще се запали, близо е. Вие сте двама души, живѣете заедно, имате еднакви темпераменти и щомъ се натрупатъ вѫглеродни вещества въ единия и той почне да боледува, нѣма да се мине дълго врѣме и другиятъ ще започне да боледува. Еднообразнитѣ вещества носятъ еднакви резултати. Тия неестествени състояния носятъ всички нещастия въ живота.

Вие, като ученици, ще проверявате всичко. Вие искате да прогресирате, но какъ ще прогресирате съ тия знания, които имате? Вие трѣбва да направите крачка напрѣдъ. Азъ забѣлѣзвамъ въ васъ единъ критически духъ. За да критикувате когото и да е, трѣбва да знаете подбудителнитѣ причини въ свѣта. Не критикувайте, но проучвайте всичко, а отъ чуждитѣ грѣшки се поучавайте. Азъ искамъ всички да учите. Само така ще се създадатъ правилни, хармонични отношения помежду ви. Знаете ли какво учене се изисква отъ васъ? - Да се запалите отъ желание да учите. Въ васъ трѣбва да се роди дълбоко желание да учите, другояче вие ще остарѣете прѣждеврѣменно и животътъ ви ще се обезсмисли.

Такъвъ човѣкъ, като премине 40 - 50 годишна възрасть, ще каже: „Азъ остарѣхъ вече, животътъ нѣма смисълъ за мене.“ Не, за човѣка, за ученика, който учи, нѣма старость. Старостьта, това е една привилегия за човѣка, да използува своето знание; младостьта е друга привилегия за човѣка, да използува силата, която Богъ е вложилъ въ него. Защото сегашниятъ старъ човѣкъ, слѣдъ като се новороди, може да бѫде младъ и сегашниятъ младъ, като живѣе дълго врѣме и придобие знания, може да бѫде старъ. Това сѫ само смѣни на състояния.

Та онѣзи отъ васъ, които ме разбирате, ако искате да бѫдете здрави, използувайте това, което ви казвамъ. Външнитѣ хора започватъ да ни сѫдятъ, казватъ: „Тѣзи хора взеха да боледуватъ много.“ Да и между васъ ще има заболѣвания, но единъ на хилядата. Такъвъ е процентътъ въ окултната школа. Щомъ има двама, трима, петима, десеть, сто души на хилядата, това е единъ неестественъ процесъ. И тогава ако заболѣвашъ, ще се запиташъ: единъ отъ хилядата ли съмъ азъ? Ако си единъ отъ хилядата, това е благословение, но ако не си единия, а отъ мнозината, не пише добро нито за хилядата, нито за тебе, който боледувашъ.

И тъй, у всинца ви трѣбва да се зароди желанията да бѫдете здрави, а когато боледувате, това е по Божествения законъ, само за обмѣна. Трѣбва да туримъ въ себе си мисъльта, всички да бѫдемъ здрави по умъ, по сърце, по воля и по тѣло. И

когато нѣкои ме питатъ, трѣбва ли да викаме лѣкари, казвамъ: Този въпросъ е рѣшенъ вече. Ако вървите по законитѣ на старата култура, викайте лѣкари, но ако вървите по законитѣ на окултната школа, не викайте лѣкари. Лѣкаритѣ сѫ изпратени да лѣкуватъ свѣта, а за единъ окултенъ ученикъ болестьта не е нѣщо случайно, тя има свое прѣдназначение. Казвамъ за себе си, за своята душа всѣки ще търси своя вѫтрѣшенъ лѣкарь. За всички има единъ вѫтрѣшенъ лѣкарь. Той е лѣкарь надъ всички лѣкари. Като намѣрите този главенъ лѣкарь, него ще питате, кой асистентъ да викате. Тъй трѣбва да гледате вие като окултни ученици! Тъй трѣбва да гледа на въпроса и всѣки лѣкарь окултистъ!

Когато повикатъ единъ окултенъ лѣкарь при нѣкой боленъ, той трѣбва да се обърне къмъ Бога и да Го запита: „Господи, да отида ли при този боленъ?“ Има много съвѣстни лѣкари, които като ги повикатъ при нѣкои болни казватъ: „Азъ не съмъ разположенъ, нека дойде другъ лѣкарь.“ Какъ се повдига авторитетътъ на единъ лѣкарь? Когато на 100 души болни лѣкарьтъ излѣкува 99, а само единъ не може, авторитетътъ му се повдига, но ако на 100 души измори 99, а единъ излѣкува, авторитетътъ му се губи. Ако този лѣкарь иска да възстанови авторитета си, трѣбва да излѣкува на 100-тѣ най-малко 70, 80 души. Ако спазва законитѣ на темпераментитѣ, ще има отлични резултати. Сегашнитѣ болести, обаче, се дължатъ и на други причини, за които нѣкой пѫть ще се спра да ви поговоря.

Сега, туй прѣсѣване между васъ е необходимо. Азъ ви казвамъ, че не е достатъчно само да ме слушате. Тази година се изисква отъ васъ едно микроскопическо приложение. Вие ме слушате само, но съ това се излагате. Колкото повече ви говоря, толкова отговорностьта за васъ е по-голѣма. За всичко това, което съмъ ви говорилъ, невидимиятъ свѣтъ изисква поне 1/1000 часть от него приложение. И ако тази 1/1000 часть не се приложи, никакво извинение нѣма. Не искамъ 1/1000, но искамъ само 1/1000 часть приложение. Ако приложите само 1/1000 часть отъ всичко, което сте чули, тя ще произведе грамадни резултати. Това е най-малкото.

Хване ви, напримѣръ хрема. Зарадвайте се, че е дошла тази хрема, направете единъ малъкъ опитъ съ нея. Въ деня, въ който ви хване хремата, направете едно микроскопическо добро на най-нещастния човѣкъ когото намѣрите и ще видите, какво ще стане съ хремата. Хване ви главоболие, гърдоболие или каква и да е друга болесть, направете най-микроскопическото добро и болестьта ви ще изчезне. Направете този опитъ, да видите, вѣренъ ли е или не.

Вие като заболѣете, казвате: „Идете кажете на Учителя да се помоли заради менъ.“ Знаете ли на какво мязате вие въ този случай? Ще ви приведа единъ примѣръ изъ живота. Въ Америка имало единъ много духовитъ проповѣдникъ, който тъй проповѣдвалъ, че цѣлата публика се кѫсала отъ смѣхъ. Той разправялъ единъ случай отъ своя животъ, като проповѣдникъ. Викали го при единъ много богатъ човѣкъ, членъ на църквата, който сериозно заболѣлъ, искалъ да се помоли за него. Проповѣдникътъ отива при болния и му казва: „Не мога да се моля за тебе, ти не си направилъ никакво добро, азъ не мога да колѣнича прѣдъ Господа за тебе, нѣма какво да Му кажа“. -„Моля ти се, ще умра!“ -„Не, докато не дадешъ нѣщо за Господа, ако не обѣщаешъ поне половината отъ имането си, азъ не мога да се моля за тебе. Не мога да колѣнича на голата земя. Ще дадешъ нѣщо и то много, за да ми бѫде меко, като вълна подъ колѣнетѣ. Само така ще мога да докажа на Господа, че този човѣкъ даде нѣщо. Иначе, колкото и да се молишъ, ще умрешъ“.

Казвамъ, отъ всинца ви се изисква такава вѣра, която и планина да прѣмѣства. И Христосъ не казва да имате вѣра голѣма като камилски яйца, но казва: „Ако имате вѣра колкото едно синапово зрънце и кажете на тази планина да се прѣмѣсти, ще се прѣмѣсти.“ Туй малкото зрънце, това е 1/1000 часть, която ако приложите, ще имате магическа сила и планини ще можете да прѣмѣствате. Не трѣбва да бѫдете лековѣрни, но да ходите вѣ живота си съ непоколебима, разумна вѣра.

Тази вечерь ще ви дамъ едно правило, съ кои хора да дружите и отъ кои хора да се пазите. Обичайте ония хора, които сѫ много добри и ония които сѫ много лоши. Тѣ сѫ

безопаснитѣ хора. Ония пъкъ, които сѫ малко добри и малко лоши, тѣ сѫ опасни хора, защото като се смѣси отъ доброто малко и отъ лошото малко, отъ тѣхъ става една каша, една амалгама. Лошиятъ човѣкъ поне си казва: „Да знаешъ, азъ съмъ лошъ, пази се отъ мене.“ Онзи пъкъ, който се вие като змия, мѣси и доброто и лошото, пази се отъ него! Такива лѫжци не приемамъ въ кѫщата си. Такива ученици въ школата не обичамъ да има. Прямота трѣбва да имаме въ отношенията си! Два вида герои има въ свѣта. Ако единъ човѣкъ бѫде постояненъ въ Добродѣтелта, постоянно прави добро, но направи ли една погрѣшка, има доблестьта да я изповѣда, това е герой човѣкъ! Другъ човѣкъ, който грѣши много, но кае се, изповѣдва се прѣдъ Бога и се изправя и това е герой човѣкъ. Онзи човѣкъ, обаче, който служи и на дявола и на Бога, той е най-опасенъ човѣкъ.

Та казвамъ, ще слушате когато Господь ви говори. Когато Господь говори, Той говори едноврѣмено и на ума, и на сърцето, и на волята ви. За всинца ви има опасность да не изпаднете въ едно вътрешно заблуждение.

Казвамъ, всѣки отъ васъ трѣбва да бѫде крѣпъкъ, силенъ. Азъ искамъ принципътъ на Любовьта да проникне въ васъ, да бѫдете достойни да носите това учение въ неговата пълнота.

Тайна молитва

Мото прѣзъ цѣлата седмица: „Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.“

3-та школна лекция на Общия Окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 29.X.1924 г.
София

ВРЪЗКИ ВЪ ГЕОМЕТРИЧЕСКИТѢ ФОРМИ

Размишление

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Най-силното чувство въ човѣшката душа.“

Тема за слѣдния пѫть: „Съзнанието въ насѣкомитѣ.“

Често нѣкои въпроси, които се задаватъ, сами по себе си, се виждатъ безъ връзка и безъ смисълъ. Нѣкои нѣща отдалече се виждатъ, че иматъ връзка, други нѣща отблизо се виждатъ, че иматъ връзка. Тъй щото, двѣ противополож-ности има въ природата. Запримѣръ, ако гледате на мѣсечината съ просто око, вижда се единъ образъ, една жена, която гледа къмъ земята. Но ако вие погледнете мѣсечината съ далекогледъ, този образъ се изгубва. Съ просто око тази жена е прѣкрасна, изглежда на англичанка, седи горда, непристѫпна. Слѣдователно, има връзки, които ние виждаме отдалече, има връзки, които ние виждаме отблизо.

Прѣдставете си една пружина, каквато е тази на часовника, но навита милиони пѫти около своя центъръ и способна да се развъртва и завъртва. Каква идея може да ни даде тя? Тя изразява пѫтьтъ, по който човѣкътъ е вървѣлъ - неговиятъ произходъ. Значи, човѣкъ започва своя животъ отвѫтрѣ, като постепенно се развъртва навънъ. Туй развъртване наричатъ еволюция. Ако пъкъ си прѣдставите единъ остъръ кѫгълъ, съ върха нагорѣ, на какво ще го уподобите? - На човѣшкия носъ. Така, само съ нѣколко линии вие може да нарисувате и човѣшкото око, и човѣшката уста. Помислете, какво отношение сѫществува между окото и носа. Устата е първоначалното проявление на човѣшкото сѫщество. Окото е необходимо на човѣка, за да ходи правилно, да вижда дѣ ходи. Носътъ е необходимъ на човѣка, за да може въ природата, въ която живѣе, да намира приятнитѣ и полезнитѣ за себе си храни. Той ги познава по миризмата. Въ

устата се намира езикътъ, съ който човѣкъ вкусва. Задъ окото, задъ носа, задъ езика, въ човѣка седи нѣщо още по-високо. Окото прави човѣка свободенъ. То е емблемъ на свобода. Който има очи, той е свободенъ. Човѣкъ, у когото обоняниего е развито, показва, че и умътъ му е развитъ. Той е свободенъ човѣкъ въ умствения свѣтъ. Щомъ човѣкътъ е започналъ да обонява, започналъ е да мисли, започналъ е да прави разлика между единъ прѣдметъ и другъ.

На човѣшката глава има начертана още една крива линия, която изразява човѣшкото ухо. Отъ човѣшкото ухо е образувана българската буква „З“. Питамъ тогава, отъ какво произтича злото въ свѣта? - Злото произтича всѣкога отъ човѣкъ, който не знае да слуша. Вървишъ нѣкѫдѣ, но не слушашъ, не чувашъ, не обонявашъ, не виждашъ - всѣкога ще направишъ зло. Слѣдователно човѣкъ, който иска да върви правилно, трѣбва да вижда правилно, да обонява правилно, да вкусва правилно, да чува правилно. Отъ тукъ може да извадимъ едно правило, едно естествено или едно Божествено мѣрило за живота, споредъ което трѣбва винаги да мѣримъ своитѣ постѫпки.

Тъй както днесъ животътъ се развива, ние се намираме на прѣдставление. Животътъ ни е много изкуственъ, той е животъ на сцената. Виждате на сцената мѫжъ и жена се каратъ. Жената напада мѫжа, казва му обидни думи. Неговото честолюбие се накърнява, той казва: Азъ съмъ силно обиденъ, не мога да живѣя повече - взима ножъ и го забива въ сърцето си. Подъ дрехата си има мѣхуръ пълненъ съ червена вода. Потича тази вода въ видъ на кръвь и той пада на сцената. Казвате: „Този актьоръ играе много добрѣ ролята си.“ Тия хора, обаче, прѣдставляватъ на сцената. Утрѣ ще видите този човѣкъ пакъ живъ. Той се убива на сцената, а въ дѣйствителность е живъ. И сто пѫти да се мушне съ ножа, виждате го пакъ здравъ и живъ. Виждате и двамата примирени.

Сегашниятъ нашъ животъ е подобие на такова едно прѣдставление. Виждате нѣкой човѣкъ тѫженъ, казва: „Много съмъ скърбенъ.“ Този човѣкъ, отъ когото днесъ текоха четири реда сълзи, утрѣ го виждате веселъ. Какъ е възможно, човѣкъ,

който до вчера е билъ така неутѣшимъ, сега да е веселъ. Казвамъ, той е билъ на сцената, подъ дрехата сиималъ мѣхуръ, пъленъ съ червена вода. Удари мѣхура съ ножъ, но той остане здравъ и читавъ и казва на жена си: „Хайде, жена да си пийнемъ малко, хубаво изиграхме ролята си, публиката е доволна отъ насъ. Хайде да си пийнемъ по още една чашка, хубаво изиграхме ролята си.“

Този моралъ задъ сцената е прѣкрасенъ, понеже е взетъ отъ реалния животъ на сцената, но сегашниятъ ни животъ е взетъ отъ единъ по-висшъ животъ. Животътъ, който ние сега живѣемъ, тъй както сега се проявява, въ него влизатъ елементи отъ единъ по-висшъ животъ и ние искаме да прѣдставимъ този животъ именно. Нѣкои казватъ: „Нѣма моралъ въ свѣта.“ Не, моралъ има! За онзи, който има очи, свѣтлината сѫществува, т. е. проявява се. Онзи, у когото тия органи липсватъ, това ни най-малко не показва, че свѣтлина нѣма. Въпрѣки, че той не вижда свѣтлината има понятие за нея. Нѣкой човѣкъ може да не чува звука, обаче той има понятие за него. Въ този човѣкъ има силенъ копнежъ да чува. У нѣкой човѣкъ може да не е развито обонянието, но той има понятие за него. Тия нѣща сѫществуватъ за него като копнежъ и единъ день тѣ ще се проявятъ.

И тъй, всички вие трѣбва да се стремите къмъ онова Божествено начало въ васъ, чрѣзъ което да схващате реалнитѣ нѣща въ живота. Прѣдставете си, че вие влизате въ една зала и отвънъ още чувате, че нѣкой вика до Бога. Защо? - Не знаете още. Като влѣзете въ залата, виждате вѫтрѣ двама души. Единиятъ отъ тѣхъ хваналъ рѫцѣтѣ на другия и вика, колкото гласътъ му държи, а той му вади зѫбъ. Ако не знаете какво става, какво ще кажете? Ще си кажете: „Колко грубъ е този човѣкъ, какъ грубо вади зѫби!“ Прѣдставете си, че този човѣкъ е единъ виденъ лѣкарь, а другиятъ е боледувалъ 3 - 4 седмици отъ зѫбъ, инфектиралъ се зѫбътъ му и лѣкарьтъ казва, че ако зѫбътъ не се извади, този човѣкъ ще пострада. Какво зло има въ това! Кой е виновенъ, лѣкарьтъ ли или този човѣкъ, който не е пазилъ добрѣ зѫбитѣ си? (-„Болниятъ.“) Не е виновенъ само болниятъ, виновни сѫ още баща му и майка му, които сѫ

му дали такова хилаво тѣло. На майка му и на баща му зѫбитѣ бѣха развалени, затова и неговитѣ сѫ развалени. Тогава държатъ като отговорни лица баща му и майка му. Майката казва: „И на моята майка бѣха развалени зѫбитѣ.“ Бащата казва: „И на дѣдо ми бѣха развалени зѫбитѣ.“

Кога се развалиха зѫбитѣ на тия хора? Значи, причината на тия нѣща се крие още въ далечното минало. Нѣкой пѫть ще ви задамъ да пишете върху темата: „Кога се развалиха човѣшкитѣ зѫби?“ Или: „Кога хората започнаха да боледуватъ отъ зѫби? Кога се появи зѫбната болесть?“ Тъй ще дойдемъ до ония естествени правила въ живота. Божественията животъ самъ по себе си е красивъ.

Сега, разбира се, ако азъ река да ви обясня всичко онова, което става въ свѣта, ще се яви друга опасность за васъ: вие ще извадите най-криви заключения за живота. Питамъ: ако нѣкой отвори прѣдъ васъ едно шише съ отровенъ газъ и азъ се затека да го затворя, зло ли ви правя? Прѣдставете си, че въ туй шише има съзнание и като види, че го затварямъ, ще бѫде недоволно и ще ми каже: „Защо не ми отворишъ да дишамъ чистъ въздухъ? Защо си толкова жестокъ?“ Жестокъ съмъ за шишето, но за другитѣ не съмъ жестокъ. Казвамъ, по-добрѣ ти да страдашъ а другитѣ да благуватъ, отколкото ти да благувашъ, а другитѣ да страдатъ.

Слѣдователно, ние казваме, че въ този свѣтъ сѫществува единъ моралъ, общъ за всички и единъ частиченъ моралъ, само за нѣкои. Въ свѣта сѫществува още физическо право и право на душата. Законътъ е слѣдниятъ: Когато тѣлото страда, то е за благото на душата. Имайте прѣдъ видъ слѣдното правило: *Не жертвувайте никога благото на душата за благото на тѣлото!* Защото душата сама по себе си е толкова благородна, тя знае какъ да се грижи за тѣлото. Но остане ли тѣлото да се грижи за душата, работата е злѣ.

Тази вечерь ще ви прѣдамъ едно ново музикално упражнение, съ единъ новъ ритъмъ, да видимъ, какъ ще го схванете. Текстътъ е взетъ от Евангелието на Иоана, 1 гл., Стихове 1 - 5: Въ начало бѣ Словото:

И Словото бѣ у Бога,
И Словото бѣ Богъ.
То въ начало бѣ у Бога.
Всичко чрѣзъ Него стана.
И което е станало
Нищо безъ Него не стана.
Въ Него бѣ животъ
И животътъ бѣ видѣлина на человѣцитѣ,
И видѣлината свѣти въ тъмнината,
И тъмнината я не обзе.

Първитѣ два стиха отъ главата изразяватъ дѣйствие на Духа. Третиятъ стихъ изразява дѣйствие на ума. Четвъртиятъ стихъ изразява дѣйствие на сърцето, а петиятъ стихъ изразява материалния свѣтъ. Тъмнинаната прѣдставлява материалния животъ и прѣзъ нея прониква свѣтлината. Това упражнение е снето отгорѣ. Значи, първиятъ актъ, дѣйствието на духа има разширение; вториятъ е на ума, третиятъ на сърцето и най-послѣ иде заключението, то е актъ на физическия животъ, тъй както сега живѣемъ. Като учите упражнението сега, ще спазвате ритъма и такта, които много се измѣнятъ.

Сега, да направимъ едно упражнение: Ржцѣтѣ се движатъ напрѣдъ въ полукржгове навънъ и се приближаватъ високо надъ главата, при което едноврѣменно се изговарятъ думитѣ: „Въ силата на Божията Любовь“, обратно движение надолу, като се произнасятъ думитѣ: „Въ силата на Божията Мждрость“. Първото движение на ржцѣтѣ: „Въ силата на Божията Истина“, движение ржцѣтѣ надолу въ кржгове: „Да се освѣти името Божие“, движение на ржцѣтѣ нагорѣ въ кржгове: „Да дойде Царството Божие“; ржцѣтѣ се движатъ надолу въ кржгове: „Да бжде волята Божия!“

Въ живата природа сжществува единъ методъ извѣстенъ почти на всинца ви; може би мнозина отъ васъ сж го наблюдавали: природата изобщо започва съ много слаби действия. Нѣкой пжть виждате слабо едва забѣлѣжимо полюлѣване на листата и слѣдъ туй постепенно усилване, докато нѣкога се изрази въ видъ на буря. Малкитѣ пиленца, когато започнатъ да хвъркать,

най-напредъ се повдигатъ на краката си, послѣ си поразперятъ крилцата и отново се връщатъ въ гнѣздото. На втория день пакъ подскочатъ, подхвръкнатъ наблизо нѣкждѣ съ крилцата си, послѣ малко по-далечъ, докато ги видишъ най-послѣ изхвръкнали отъ гнѣздото си, добили самоувѣреность.

Всѣки, който не спазва този законъ на природата, пада долу и прѣзъ цѣлия си животъ съжалява за това. Въ тази школа вие ще правите всѣко упражнение, което ви се задава. Казвате: какво ще ни ползуватъ тѣ? Азъ ще ви запитамъ: ако тия упражнения не ви ползуватъ, защо пиленцата постепенно упражнѣватъ крилцата си? Отъ упражнението на крилцата зависи всичкото бждаще на една птица. Отъ тѣзи упражнения ще се развиятъ мускулитѣ, с които ще лети, да си набавя храна, да се избавя отъ своитѣ неприятели. Всѣко движение, което правимъ, се отразява благотворно върху ума ни. Има хармонични дѣйствия, които се отразяватъ благотворно върху органитѣ на ума. Въ старо врѣме, когато искали да накажатъ нѣкой упоритъ, своенравенъ човѣкъ, отрѣзвали му палеца и съ това парализирвали волята му.

Вие често казвате, че волята ви е слаба. За да усилите волята си всѣка сутринь като ставате, концентрирайте ума си върху палеца. Туй упражнение ще подѣйствува върху волята ви тъй, както дѣйствуватъ упражненията за заякване крилцата на малкото пиленце. Това е микроскопическа придобивка, но като правите това упражнение день, два, недѣля, мѣсецъ, ще забѣлѣжите едно разположение, едно малко засилване на волята. Палецътъ трѣбва да се движи хармонично. Забѣлѣзано е, че у онѣзи хора, които се умопобъркватъ, палецътъ не се движи, остава изправенъ. Нѣкой казва: „Ще се умопобъркамъ!“ Казвамъ, докато движишъ палеца си, нѣма да се побъркашъ, но започнешъ ли да го държишъ неподвиженъ, има опасность. Можешъ ли да движишъ палеца си нагорѣ-надолу, никой не може да изкара ума отъ главата ти, освѣнъ ти самъ.

Нѣкой казва: „Ти ме подлуди.“ Не, Богъ е турилъ ума ти на мѣсто и никой не може да ти го изкара, освѣнъ ти самъ. Ако нѣкой го изкара, ти си виноватъ. Умътъ е твой, ти ще се

разправяшъ съ него, никой не може да го изкара отъ главата ти. Палецътъ прѣдставлява Божествения свѣтъ и той указва благотворно влияние върху човѣшкия умъ. Чрѣзъ палеца се проявява Божествения, висшия свѣтъ и умътъ трѣбва да черпи вдъхновение отъ него. Като се движи палецътъ, образува едно кржгообразно движение. Всичко въ свѣта е кржгообразно. То е едно непрѣривно движение. Нѣкои нѣща намъ се виждатъ прѣкжснати, но тия прѣкжснати мѣста сж отъ единъ по-висшъ свѣтъ.

Запримѣръ, носътъ е проекция на единъ много посъвършенъ образъ, отколкото той прѣдставлява. Човѣшкото око е проекция на друго едно око, още по-съвършенно отъ това, което виждаме. Бога винаги изразяватъ съ едно око. Защо не Го изразяватъ съ двѣ очи? Значи, Божественото око, като се проектирало въ физическия свѣтъ, се раздѣлило на двѣ. Туй, което ние виждаме въ нашия организъмъ: лѣвата ржка, дѣсната ржка, това сж проекции отъ духовния свѣтъ, проекции на сили, които работятъ и се изявяватъ на физическия свѣтъ въ една или въ друга форма. Моята ржка, напримѣръ, е сгжстена сила. Вашата ржка, вашата глава, вашето тѣло, като се разложатъ, ще се върнатъ въ Божествения свѣтъ като сили, а не като материя. Какъвъ изгледъ ще имате тогава? Вие ще бждете турени въ центъра на единъ голѣмъ кржгъ. Отъ тамъ вие ще виждате навсѣкждѣ и всичко, което става, ще бждете всевидещъ. Сега, понеже сте навънъ, по периферията на тази окржжность, вие се мжчите да виждате малкитѣ работи.

Вие сте засега ученици. Това е единъ периодъ, който трѣбва да минете. Казвамъ, великото благо въ свѣта седи въ изучаване малкитѣ нѣща, затуй трѣбва да се поправятъ малкитѣ погрѣшки. Малкитѣ погрѣшки произлизатъ отъ слѣдното: щомъ не усвоимъ една малка, микроскопическа добродѣтель, ражда се една малка погрѣшка. Азъ ще ви прѣдставя следния примѣръ отъ чисто морално гледище. Прѣдставете си, че вие сте три сестри, родени отъ една майка и отъ единъ баща. Баща ви е чистокръвенъ и майка ви е чистокръвна. Подъ „чистокръвенъ“ разбирамъ, че не сж смѣсъ. Баща ви и майка ви се обичатъ и вие

тритѣ сестри сѫщо се обичате. Единъ день, по едно съвпадение, двѣтѣ сестри се скарватъ, казватъ си по една обидна дума, тъй както между дипломатитѣ. Едната сестра поглежда сестра си невнимателно, накриво, а другата се разплаква. Третата сестра трѣбва ли да каже на разплаканата си сестра, че поведението на нашата сестра не е хубаво или трѣбва да ѝ каже: „Сестро, не плачи, сестра ни не те е обидила, ти криво си я разбрала.“ Ами какъ ще докаже, че сестра ѝ я погледнала накриво?

Знаете ли, какво нѣщо е криво поглеждане? То е една проекция. Ако нѣкой пѫть небето се заоблачи и слънцето се скрие, настане тъмнина, това значи ли, че природата измѣня спрѣмо менъ своето разположение? Ще кажете ли, че природата се разгнѣви заради тебъ? Не, тя си прави нѣкакви маневри. Азъ ще се скрия въ нѣкоя пещера или подъ нѣкое дърво и ще наблюдавамъ проявитѣ ѝ, ще се уча като дѣцата. Който не знае тия нѣща, мисли, че всѣки гърмежъ, всѣка буря е за него. Ще си каже: - „Отидохъ вече!“ Слѣдъ туй небето ще се разведри, слънцето отново ще изгрѣе и той ще каже: - „Врѣмето е много хубаво, отлично!“ Слѣдъ онзи проливенъ дъждъ, слѣдъ гръмотевицата въздухътъ е освѣженъ, чистъ.

Когато слънчевитѣ лѫчи падатъ върху насъ или върху кое и да е по-низше сѫщество отъ насъ, тѣ се отразяватъ благотворно, но ако сѫщитѣ тия лѫчи биха паднали върху нѣкой ангелъ или върху нѣкой възвишенъ духъ, биха имъ причинили нѣкаква врѣда. Те за тѣхъ сѫ силни, неприятни удари. Значи, Божественията свѣтъ трѣбва да има специални начини за изявление по отношение различнитѣ сѫщества. И наистина, онази свѣтлина, въ която ангелитѣ живѣятъ е толкова деликатна, че вие даже не бихте я почувствували.

Слѣдователно, приятнитѣ нѣща за насъ, сѫ неприятни за други сѫщества, по-висши отъ насъ и приятнитѣ нѣща за тѣхъ, сѫ неприятни за насъ. Ако ние влѣземъ въ ангелския свѣтъ, свѣтлината, при която тѣ живѣятъ, е толкозъ възвишена, че ние ще се намѣримъ въ тъменъ свѣтъ. Този свѣтъ ще ни бѫде безпрѣдметенъ, не ще можемъ да работимъ въ него. Затова, въ дадения случай, тъй както сме поставени въ този

крѫгъ, свѣтлината, която иде отъ слънцето е много приятна за насъ. По-приятна сила от слънчевата нѣма за нас. По-приятна свѣтлина отъ слънчевата за насъ нѣма, особенно сутринната, когато слънцето изгрѣва. Тогава въ въздуха нѣма много влага, но се чувствува мека, приятна атмосфера. Тази мека слънчева свѣтлина, като че масажира, като че прониква чрѣзъ нея нѣкакъвъ животъ въ тѣлото.

Едно е важно за васъ: Пазете съзнанието си всѣкога будно! Както и да се проявите отвънъ, вѫтрѣ въ съзнанието си пазете единство, вѫтрѣ да нѣма раздвояване. Съзнанието ви никога не трѣбва да бѫде разнородно. Не пропущайте прѣзъ съзнанието си абсолютно никаква покварена мисъль, никакво лошо чувство! Душата си сѫщо пазете чиста, свята! Христосъ казва: „Само чистиятъ ще види Бога.“ Въ външния свѣтъ, въ материалния свѣтъ ние сме поставени неизбѣжно да минемъ прѣзъ една кална срѣда. Не сме птици да прѣхвръкнемъ, но ще гледаме, по възможность по-малко да се окаляме. Ще стѫпваме внимателно, ще избираме мѣста, дѣто по-малко ще затънемъ. Слѣдъ като минемъ това мѣсто, ще си изчистимъ краката отъ калъта. Тѣзи работи ставатъ постоянно въ този свѣтъ. Тѣ не трѣбва да ви смущаватъ.

Вие, като ученици, въ съзнанието си трѣбва да бѫдете еднородни. Това е Божественъ законъ за всички. Никакво раздвоение! Силата, красотата, хубостьта на човѣка зависи отъ единството, отъ еднородностьта въ съзнанието му. Щомъ имате туй единство, щомъ съзнанието ви е еднородно, вие сте едно съ Бога, а щомъ сте едно съ Бога, Той вече ви помага. Не мислете, че ние сме силнитѣ на свѣта. Щомъ сме чисти, Богъ има възможность да дѣйствува чрѣзъ насъ. Той е всесиленъ, Той само може да ни пази. Но и у насъ трѣбва да има туй съзнание, тази мисъль да бѫдемъ чисти. Ако вие сте чисти, само тогава Богъ ще работи чрѣзъ васъ. Слѣдователно, когато Богъ се проявява въ всинца ни, ще дойде и тази Божествена хармония, това единство. Само така Богъ ще се прояви въ менъ и въ васъ. Въ всинца ни Богъ нѣма да се прояви по единъ и сѫщъ начинъ, ще има разнообразие. Въ еднообразието има

разнообразие. Красотата седи въ разнообразието.

Сега, виждаме да ставатъ нѣкои малки пертурбации, но тѣ сѫ въ физическия свѣтъ. Всички трѣбва да се стремимъ къмъ чистотата. Ние можемъ да бѫдемъ чисти! Всички ще се стремите къмъ чистота.

Тази вечерь вие бѣхте писали върху темата: „Най-силното чувство на душата.“ Кое е това чувство? - Най-силното чувство е това, което още не е проявено. Всѣко чувство, което е проявено, е слабо. Това, което е проявилъ човѣкъ, ние знаемъ какво е. Дѣ сѫ нашитѣ силни чувства? Можете ли да извадите изъ историята нѣкои хора съ силни чувства? Колко хора знаете, които сѫ устояли въ своитѣ чувства? Ако въ едно отношение сѫ устояли, въ друго не сѫ устояли. Влизали ли сте въ потънкоститѣ на човѣшкия животъ? Казватъ за нѣкого: - „Той е много устойчивъ човѣкъ.“ Да, въ едно отношение е устойчивъ, но въ друго е неустойчивъ. Нѣкой човѣкъ е любезенъ спрѣмо васъ, но ще го видите, колко е грубъ спрѣмо други. Какъ ще си обясните тия нѣща? Спрѣмо нѣкои хора трѣбва да бѫдешъ грубъ, не можешъ да бѫдешъ мекъ, любезенъ. Когато вашата кѫща гори, спрѣмо огъня може ли да бѫдете деликатни? Ще вземете толумбата, ще го загасите. Огъньтъ казва: „Защо не ми дадете възможность да се проявя?“ Ще му кажешъ: „Моята кѫща не е мѣстото, дѣто трѣбва да проявявашъ силата си. Щомъ искашъ да проявишъ силата си, ще те туря вънъ. Азъ съмъ работилъ върху моята кѫща толкозъ години, затова ти нѣмашъ право да я смъкнешъ!“

Този огънь, който гори и изгаря, ние ще го изгасимъ, а този, който гори, безъ да изгаря, ние ще го духаме, постоянно ще го поддържаме. Азъ искамъ да извадите отъ огъня хубавото, красивото. Всички ще се стремите къмъ хубавото, къмъ възвишенитѣ образи, които Богъ е създалъ. Трѣбва да се пазите отъ свѣта! Слѣдили ли сте всѣки день за себе си да бѫдете безпристрастни? Всѣка вечерь ще туряте на теглилкитѣ свойте постѫпки и ще ги измѣрвате точно. Тѣ сѫ чувствителни вѣзни, вѣрно теглятъ. Ще теглитѣ погрѣшкитѣ си на тия вѣзни и ще отбѣлѣзвате, дѣ е мѣстото на рѣзката. Точно ще мѣрите! По отношение себе си ще бѫдете по-строгъ, отколкото къмъ

другитѣ хора. И като ученъ човѣкъ, ще туришъ книгата прѣдъ себе си и ще отбѣлѣзвашъ, колко тежи всѣка погрѣшка. Научни данни сѫ това! Като направишъ такъвъ прѣгледъ на постѫпкитѣ си прѣзъ този день, ще изпратишъ тази статистика въ небето, въ архивата на твоите учители, да знаятъ какъ си прѣкаралъ деня. Тѣ ще гледатъ какъ си мѣрилъ, ще провѣрятъ всичко това и ще видятъ, доколко е развито въ тебе съзнанието на онази вѫтрѣшна справедливость. Всѣка вечерь ще рапортирашъ. Вие пращали ли сте рапортъ? Вечерь ще изпращате рапорта си, а сутринь ще чакате отговоръ, ще получите едно писмо. Ако сте дали вѣрни данни, ще погледнете писмото, ще се позарадвате и прѣзъ цѣлия день ще бѫдете радостни и весели. Това не е илюзия, въ това седи красотата на живота.

И тъй, вечерь ще пращате вашето писмо горѣ, сутринь ще дойде отговорътъ. Ще прочетете писмото и ще започнете новия животъ. Това е Божественото, което трѣбва да се приложи за въ бѫдеще въ живота ви.

Тайна молитва

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

4-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 5.XI.1924 г.
София

ЗАБРАВЕНИТѢ НѢЩА

Размишление

За слѣдния пѫть като тема (№ 4) ще извадитѣ основнитѣ мисли отъ първата школна лекция на III-та годишнина.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Съзнание у насѣкомитѣ.“

Тази вечерь ще ви говоря върху забравенитѣ нѣща.

Помнете слѣдното правило: Единъ окултенъ класъ, отъ какъвто характеръ и да е, не е мѣсто за забавление, не е мѣсто и за игра. Понеже вие искате да съградите разумно вашия животъ, понеже искате да създадете нѣщо благородно въ характера си, питамъ ви: отдѣ ще вземете този материалъ? Когато хората искатъ да съградятъ една кѫща, все трѣбва да вематъ отнѣкѫдѣ материалъ: ако е отъ камъни - камъни трѣбва да намѣрятъ; ако е отъ тухли - тухли, ако е отъ пръсть или отъ дървета, или просто отъ калъ, все трѣбва да вематъ този материалъ отнѣкѫдѣ. Каква ще бѫде тази кѫща, ще се опрѣдѣли отъ материала, който се взима, както и отъ това, какви майстори я правятъ.

Сега вие, запримѣръ, понѣкой пѫть мислите, че можете да дойдете въ класъ и можете да не дойдете, като се извинявате, че нѣмате врѣме. Че нѣмате врѣме, това не е вѣрно. Това е една квадратна лъжа - нищо повече! За да направи човѣкъ едно добро, може да има спънки, но тия спънки ни най-малко не показватъ, че той не може да направи доброто. И извиненията, че обстоятелствата, че условията били такива - онакива, че врѣмето било студено или дъждовно, че жената нѣкому се разболѣла, че коремътъ го боли, че дрехи нѣмалъ, че обуща нѣмалъ и редъ други причини, това не сѫ извинения. Азъ ще ви докажа това. Прѣдставете си, че твоитѣ панталони сѫ скѫсани и ти седишъ въ кѫщи, но по едно врѣме дойде неприятелътъ ти въ кѫщи, какво ще правишъ? Нѣма ли да бѣгашъ? - Веднага

ще избѣгашъ вънъ. Или ако баща ти е умрѣлъ, а въ това врѣме неприятелътъ ти дойде въ кѫщи, ти нѣма ли да оставишъ баща си и да офейкашъ? - Ще го оставишъ разбира се.

Значи, въ врѣме на мѫчнотия можешъ да оставишъ всичко, само и само да спасишъ живота си. Въ такъвъ случай, можешъ ли да се извинишъ съ нѣщо, че не си дошълъ въ класъ? Имайте прѣдъ видъ, че ония велики сѫщества, които държатъ смѣтка за този окултенъ класъ, си иматъ каталогъ, въ който сѫ записани имената ви и слѣдятъ за всѣко ваше отсѫствие, отбѣлѣзватъ тамъ. Тѣ отбѣлѣзватъ сѫщо, писали ли сте темитѣ, които ви давамъ или не сте ги писали.

Вие често казвате: „Азъ не разбирамъ тази тема, нѣма да пиша нищо по нея.“ Дали разбирашъ или не, то е другъ въпросъ, но ти трѣбва да мислишъ върху тази тема, защото тия разумни сѫщества ще те питатъ: „Ти помисли ли върху темата?“ Дали ще я разрѣшишъ, то е другъ въпросъ, но ще мислишъ върху нея. То е важното. Като излѣзешъ сутринь и погледнешъ на слънцето, ти нѣма да мислишъ върху това, ученитѣ хора какъ разрѣшаватъ въпроса за слънцето, но само ще го погледнешъ и ще се замислишъ малко. Това мислене е необходимо за живота ти. То ще ти внесе нѣкоя хубава мисъль.

Нѣкоя вечерь може да погледнешъ небето, звѣздитѣ, но съ това нѣма да разрѣшишъ великия въпросъ за звѣздитѣ, обаче важното въ дадения случай за тебе е, че ще възприемешъ нѣкоя свещена мисъль. Ти трѣбва да подигнешъ очитѣ си нагорѣ къмъ небето! Не само това, но окултниятъ ученикъ като излѣзе вънъ, ако небето е ясно и той не погледне нагорѣ, държатъ му смѣтка. Това вече е отбѣлѣзано за него.

Отгорѣ ви наблюдаватъ, слѣдятъ, какво ви интересува въ живота и какво не. Вие, напримѣръ, като излѣзете вънъ, не гледате нагорѣ. Когато врѣмето е хубаво, това не ви прави впечатление. Но когато трѣбва да дойдете въ класъ; тогава обръщате внимание, дали врѣмето е лошо или хубаво и казвате: „Днесъ врѣмето е кално, ще се изкалямъ, не съмъ разположенъ, нѣма да отида въ класъ.“ Не, човѣкъ трѣбва да образува една черта на постоянство въ характера си. Вие трѣбва да си създадете

една свещена мисъль. Никога не трѣбва да има прѣкѫсване на вашитѣ мисли, на вашитѣ желания. Една Божествена мисъль или желание не търпи прекѫсване, тѣ трѣбва да бѫдатъ непрѣривни. Може да се явятъ спънки отъ различенъ характеръ, но желанието трѣбва да си продължава. Спънкитѣ въ живота иматъ съвсѣмъ другъ характеръ, съвсѣмъ друго прѣдназначение, а вашето желание да се учите има другъ характеръ.

Сега вие искате да идете на небето, да бѫдете служители тамъ, но небето е мѣсто само за добри хора, азъ взимамъ доброто въ неговата сѫществена черта. Единственото нѣщо, което отличава човѣка като човѣкъ, е доброто, което живѣе въ него. Ние казваме: „Любовьта ражда доброто.“ Отъ това добро пъкъ, отъ благото на Любовьта се подкрѣпя животътъ. Само доброто може да подкрѣпи живота. Когато доброто изчезне отъ свѣта, смъртьта иде на негово мѣсто и тогава земята се покрива само съ кости.

Като ви говоря за забравенитѣ нѣща, едно отъ тѣхъ е слѣдното: Вие искате да създадете доброто въ себе си сега, а сте забравили, че доброто не се създава, но се ражда. Когато въ вашата душа се зароди великото желание да служите на Бога, тогава се явяватъ и условията за доброто. За да може да служите на Бога, трѣбва да имате разумно знание. За да дойде туй знание, трѣбва да дойде разумниятъ животъ. Знанието трѣбва да се прѣдшествува отъ живота, защото само ония сѫщества могатъ да иматъ стремежъ къмъ знание, които живѣятъ съзнателенъ животъ.

Като говорите за съзнание въ насѣкомитѣ, азъ опрѣдѣлямъ: насѣкомитѣ иматъ прѣдметно съзнание. Човѣкъ има образно съзнание, а ангелитѣ иматъ идейно съзнание. И тритѣ думи за васъ сѫ почти неразбрани. Прѣдметно съзнание значи, да имашъ едно огледало, въ което да се оглеждашъ. Какво ще гледашъ? Какъ наричате това оглеждане? Ако поставите едно огледало прѣдъ една маймуна да се оглежда, какво ще разбере тя? - Ще се опита да хване тази маймуна вѫтрѣ въ огледалото, защото ще мисли, че друга нѣкоя маймуна се е скрила задъ огледалото.

Значи, туй, което маймуната вижда въ огледалото, счита

го за реално. Това показва, че и маймуната има прѣдметно съзнание. Когато вие се оглеждате въ нѣкое огледало, знаете, че това е отражение на самитѣ васъ; маймуната, обаче, мисли, че въ огледалото вѫтрѣ има друга маймуна и се чуди какъ тази маймуна се е вмъкнала тамъ. Тя ще се огледа веднъжъ, дважъ и ще напусне огледалото, ще избѣга.

Ние сме дошли до тамъ, че съзнаваме, какво онова, което виждаме въ огледалото, е наше отражение, нашъ образъ. Съзнанието на ангелитѣ е идейно, понеже тѣ нѣматъ този навикъ да се оглеждатъ, тѣ нѣматъ нужда да се оглеждатъ, понеже и безъ огледало се виждатъ. Единъ ангелъ може да се огледа самъ въ себе си, а вие не можете сами да видите лицето си, маймуната пъкъ съвсѣмъ не познава своя образъ. Човѣкъ чрѣзъ отражение познава, че образътъ е неговъ, а ангелътъ идейно може да се види много хубаво и безъ огледало. Онѣзи отъ васъ, у които съзнанието е високо, тѣ ще започнатъ да усѣщатъ съзнанието на ангелитѣ. Има нѣкои хора, които виждатъ вѫтрѣшно своя образъ. И когато се появи този духовенъ образъ на човѣка, тогава се поставятъ два образа единъ срѣщу другъ, като че двѣ лица се гледатъ, но тия сѫщества не сѫ като въ огледалото, тѣ сѫ живи сѫщества. Тѣ прѣдставляватъ вѫтрѣшния, идейния животъ на човѣка. В тази почва, между тия двѣ сѫщества въ идейния свѣтъ, се ражда доброто. Тази мисъль е толкова отвлѣчена, че за разбирането ѝ трѣбва свѣтлина въ душата ви. Това показва, че самата тази идея принадлежи къмъ Божествения свѣтъ. Голѣма свѣтлина се изисква, за да може човѣкъ да разбере този вѫтрѣшенъ духовенъ животъ. Не е лесна работа да разберете дълбочината на тази идея. Не само вие, но има и ангели, които не разбиратъ тази идея.

Ангелитѣ сѫ раздѣлени на двѣ царства: ангели, които принадлежатъ къмъ сѫщинския Божественъ свѣтъ, тъй наречения небесенъ свѣтъ и ангели, които принадлежатъ къмъ духовния свѣтъ, тѣ сѫ отъ една по-нисша йерархия. Разликата между тѣхъ е, че еднитѣ възприематъ своето знание вѫтрѣшно, по интуиция, тѣ сѫ въ пъленъ контактъ съ Бога. Прѣдъ тѣхния духъ, прѣдъ тѣхния зовъ Божественото съзнание веднага имъ

разкрива всички нѣща въ тѣхната пълнота. Прѣдъ тѣхъ разкрива всичкото си сѫщество. А другитѣ, по-нисшитѣ ангели въ това духовно царство, черпятъ своята духовна сила външно, чрѣзъ първитѣ. Еднитѣ черпятъ своитѣ знания отъ центъра, а другитѣ черпятъ своитѣ знания отъ периферията. Пъкъ, като дойдете въ човѣшкото царство, понеже то е трето по редъ, човѣцитѣ трѣбва да взиматъ своето знание отъ горнитѣ два разряда. Каквото знание е минало прѣзъ ума на ангелитѣ, то слиза и при човѣцитѣ, дѣто за трети пѫть се прѣчупва.

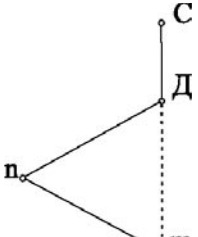

И тъй, имате единъ божественъ лѫчъ, който е прѣтърпѣлъ три прѣчупвания. Той е лѫчътъ С, който прониква съзнанието на първитѣ ангели, въ точка n. И най-послѣ имаме трето прѣдаване на този лѫчъ къмъ човѣшкия свѣтъ. Значи, този лѫчъ се прѣчупва и мисъльта се приема отъ съзнанието на човѣка „m“.

Тъй щото всички ваши идеи, които имате, не сѫ излѣзли отъ васъ. Даже нѣкои отъ тѣхъ не сѫ много сѫществени за васъ. Че не сѫ толкова сѫществени, това ни показва опита на живота. Напримѣръ, нѣкои нѣща лесно захвърляте. А туй, което е сѫществено, което е идейно, никога не напуща човѣшкото съзнание, защото идейнитѣ образи сѫ живи. Ти не можешъ да напуснешъ единъ идеенъ образъ. Той е живъ, той не е отражение само.

И тъй, животътъ е само единъ филтъръ. Той филтрира вашитѣ мисли чрѣзъ радоститѣ и страданията, които прѣтърпѣвате. Вие сега носите само радости и разочарования въ живота си. Отъ какво? Отъ вашитѣ идеи. Да кажемъ, че обичате нѣкого, но слѣдъ една или двѣ години вие се разочаровате въ неговата любовь и казвате: „Азъ мислихъ, че този човѣкъ има любовь, но той нѣмалъ никаква любовь.“ Питамъ, защо си мислилъ прѣди двѣ години, че той има любовь, а сега мислишъ, че нѣма любовь? Значи, ако твоятъ умъ, съ който тогава си мислилъ, не е билъ Божественъ, то и умътъ, съ който сега мислишъ, пакъ не е Божественъ. Божественият умъ не прави два скока, двѣ отрицания. Нито първото ти заключение

било вѣрно, нито послѣдното е вѣрно. Ти трѣбва да съзнаешъ, че разсѫжденията ти и въ двата случая не сѫ Божествени. Твоятъ умъ, като на човѣкъ, откакъ се родишъ, докато умрешъ, постоянно ще се мѣни. И турцитѣ казватъ: „Хайванъ дошелъ, теле си отишълъ.“ А българитѣ казватъ: „Крава дошелъ, волъ си отишелъ.“ Въ Божественитѣ нѣща нѣма никаква промѣна.

Като говоря за интуицията, трѣбва да знаете, че всѣки човѣкъ има интуиция, повече или по-малко развита. Всѣки единъ отъ васъ може да знае това нѣщо за себе си. Вие, запримѣръ, какво знаете за себе си? Азъ ще оставя въпроса, какво мислите за другитѣ, но какво мислите за себе си. Нѣкой пѫть вие мислите, че сте много добъръ, съзнавате туй, нали? Но слѣдъ 5-6 години вие казвате: „Не съмъ добъръ.“ Съзнавате, че не сте добъръ. Питамъ, какъ тъй, прѣди 5 години мислихте, че сте добъръ, а сега безъ никакво основание, мислите, че не сте добъръ? Вие ще кажете: „Азъ сгрѣшихъ, изопачихъ живота си.“ Какъ тъй? - „Ама външнитѣ условия на живота ме заставиха.“ Това е само едно математическо прѣдположение, това е една вѣроятность, азъ го опрѣдѣлямъ съ минусъ „а“ *(-а)*. То прѣдставлява едно сѫщество, което се движи отъ центъра къмъ периферията и срѣща по-голѣмо съпротивление, по-гѫста срѣда, вслѣдствие на което туй сѫщество постоянно губи отъ своята сила. Минусъ „а“ подразбира единъ човѣкъ който се раздѣля, постоянно придобива знания, но нѣма сили, затова остарѣва. Този човѣкъ е придобилъ много, всичко знае, но всичко въ него е изтощено, мозъкътъ му е изтощенъ, стомахътъ му е изтощенъ, затова не може да се ползува отъ знанията, отъ придобивкитѣ си. Значи, „-а“ е движение отъ центъра къмъ периферията. Тогава имате и „+а“, което показва движение отъ периферията къмъ центъра. Туй слабо сѫщество *(-а)*, като се движи къмъ центъра, постоянно придобива, не срѣща никакво съпротивление, понеже срѣдата, къмъ която отива става все по-рѣдка и по-рѣдка, докато най-послѣ, като влѣзе въ центъра, туй тѣло е придобило всичката своя пълнота. Слѣдователно вие, които сте се родили на земята, сте „-а“, изгубили сте нѣщо. А всички, които заминаватъ за другия свѣтъ, сѫ „+а“, сирѣчъ

могатъ да придобиятъ нѣщо.

Сега вие вървате ли въ туй мое твърдение? То трѣбва да се докаже. Питамъ, по кой начинъ можемъ да докажемъ, че „-а“ е движение отъ центъра къмъ перферията? Съврѣменнитѣ астрономи иматъ единъ уредъ, нареченъ спектроскопъ, съ който опрѣдѣлятъ къмъ кои звѣзди се приближаваме и отъ кои звѣзди се отдалечаваме. Той е основанъ на единъ простъ законъ: свѣтлината, която иде отъ звѣздитѣ, къмъ които се приближаваме, обхваща по-широко мѣсто. Туй по-широко свѣтло поле показва, че се приближаваме. Всѣка звѣзда дава една отъ свѣтлинитѣ на спектъра. А когато свѣтлитѣ линии на спектъра се стѣсняватъ и ставатъ по-малки, туй показва, че ние се отдалечеваме отъ тия звѣзди.

Сѫщиятъ законъ се отнася и до физическия свѣтъ: ако всичкитѣ прѣдмети, къмъ които се движимъ, се увеличаватъ прѣдъ насъ, ние сме „-а“, защото множеството е въ периферията. Когато единъ човѣкъ обича живота, обича природата, когато се интересува отъ всичко външно, той е „-а“, той се приближава къмъ физическия свѣтъ. И тъй трѣбва да бѫде. Щомъ дойде до периферията и направи единъ крѫгъ, щомъ изучи всичко и нѣма какво повече да го интересува, въ неговото съзнание се образува обратно движение. Тогава всичкитѣ прѣдмети въ духовния свѣтъ, отъ които по-рано не се интересувалъ, всички тия образи сега изпѫкватъ въ неговото съзнание и той става духовенъ човѣкъ, става „+а“ и започва да се движи отъ периферията къмъ центъра. Или на простъ езикъ ще кажемъ: онзи човѣкъ, който се интересува отъ духовнитѣ работи, не само тъй привидно, но отъ сърце, той е „+а“.

Този човѣкъ, като стане сутринь рано, вземе Библията, чете по 2-3 часа, усърдно размишлява и прилага. Онзи човѣкъ пъкъ, който взема Библията, поразгърне на 2-3 мѣста и каже: „И тѣ сѫ били хора фанатизирани, не ме интересува това, тази книга не е за сегашнитѣ врѣмена.“ Той е човѣкътъ „-а“. Посокитѣ „+а“ и „-а“ показватъ само посока на движение.

Тъй щото, за сега знанието на всички хора се опрѣдѣля отъ посоката на тѣхното движение. Запримѣръ, ние употрѣбяваме

думитѣ „височина и дълбочина“, за да опрѣдѣлимъ посоката на движението. Има и други опрѣдѣления, но азъ се спирамъ на тия двѣ. Височината, това е движение къмъ центъра, движение навѫтрѣ. Нагорѣ или навѫтрѣ, е едно и сѫщо нѣщо; надолу или навънъ и то е едно и сѫщо. Надолу да се движимъ и навънъ да се движимъ, понятията сѫ едни и сѫщи. Щомъ се движишъ отъ центъра къмъ периферията, твоята памѣть непрѣменно ще отслабне. А щомъ се движишъ отъ периферията къмъ центъра, твоята паметь ще се усили. Щомъ се движишъ отъ центъра къмъ периферията, твоето съзнание непрѣменно ще потъмнѣе, ще изгубишъ свѣтлината си, щомъ се движишъ отъ периферията къмъ центъра, ще дойде свѣтлина въ съзнанието ти.

Слѣдователно ние сами хвърляме тъмнина въ съзнанието си, зависи отъ нашето движение. Запримѣръ ти можешъ да кажешъ: „Азъ съмъ лошъ човѣкъ.“ Не е достатъчно да кажешъ, че си лошъ човѣкъ, но защо си лошъ, какъ се обяснява твоята лошевина. Ти имашъ братъ, баща ви оставилъ и на двамата наслѣдство, но ти взимашъ всичкото наслѣдство, а изпѫждашъ брата си. Или, имашъ и сестра, вземашъ и нейния дѣлъ и я изпѫждашъ. Най-послѣ изпѫдишъ и майка си, останешъ самъ, ядешъ и пиешъ. Сега вече има извѣстно потъмнѣване въ твоето съзнание. Защо? - Братъ ти, сестра ти, майка ти, баща ти, това сѫ все тъмни тѣла, които се движатъ около твоето съзнание и хвърлятъ сѣнка. Казвашъ: „Какво трѣбва да правя, за да се избавя?“ Ще повикашъ брата си, ще отворишъ сърцето си и ще дадешъ неговото наслѣдство. Тогава братъ ти ще свѣтне въ тебе, въ твоето съзнание като една свѣтла запалена свѣщь. Ще повикашъ сестра си, ще върнешъ нейното богатство, ще възвърнешъ любовьта си къмъ нея и тя ще светне въ твоето съзнание, като една запалена свѣщь. Ще повикашъ най-послѣ и майка си, ще я приемешъ въ дома си и тя ще свѣтне прѣдъ тебъ, въ душата ти, като една запалена свѣщь. Като свършишъ всичко това, ще повикашъ и баща си вѫтрѣ въ тебе. Тогава той ще се зарадва и всички ще се наредятъ около тебе. Ти ще чувствувашъ една голѣма свѣтлина въ твоето съзнание. Всѣкаква тъмнина около тебъ ще изчезне.

Сега, мнозина отъ васъ не разсѫждаватъ така. Тѣ все търсятъ лесниятъ пѫть, като евреитѣ. Като направятъ едно прѣгрѣшение, ще заколятъ едно агънце, една гургулица и ще ги прѣнесатъ въ жертва на Господа. Съ едно агънце или съ една гургулица работата освѣнъ, че не се оправя, но още повече се забърква. Всички вие се занимавате съ една философия, която нѣма никаква основа. Запримѣръ, отъ нѣколко години азъ правя единъ опитъ и то следния: посадихъ една отлична градина, съ хубави овощни дървета. Тия дървета израстнаха, дадоха много хубави плодове. Азъ ги дадохъ на едни отъ ученицитѣ си, да разполагатъ съ тѣхъ и съ градината въобще. Но тѣ, слѣдъ като ядоха, наядоха се, прѣситиха се и почнаха да правятъ вино отъ тия ябълки. Тогава окрѫжаващитѣ хора ги видѣха, че ученицитѣ пиятъ и се напиватъ и взеха да казватъ: „Какъ тъй! Учителтъ не знае ли, не вижда ли това, защо не имъ забрани, ами имъ позволява да правятъ вино отъ ябълкитѣ и да се напиватъ?“ На другитѣ ученици дадохъ едно хилаво мѣсто, незаградено, което нищо не ражда и ги оставихъ безъ всѣкакви срѣдства. Поставихъ ги при най-лоши условия, да нѣматъ съ какво да работятъ. При това, оставихъ ги сами да работятъ. Казватъ: „Учителю, дайте ни сѣменца!“ Казвамъ: „Нѣма сѣмена.“ Слушамъ отъ тѣхъ недоволство, казватъ: „На онѣзи дава, н[а] насъ нищо не дава.“ Питамъ тогава: дѣ сѫ резултатитѣ? На които дадохъ, пиянствуватъ, пиятъ, пъкъ на които не дадохъ, тѣ се оплакватъ, казватъ: „Жестоко е това!“ Кое е по-хубаво сега, да ядатъ ябълки и да пиянствуватъ или да стоятъ гладни и да просятъ? Азъ бихъ прѣвелъ по-ясно това сравнение, но сега ви го давамъ само като една гатанка, искамъ вие да разсѫждавате.

Азъ ви казвамъ, че всѣки отъ васъ може да попадне въ такива двѣ противорѣчия. Богъ може да те постави въ най-хубавитѣ условия въ живота и да не ги използувашъ; пъкъ може да те постави и въ най-лошитѣ условия и тѣхъ да не използувашъ. Нѣкой пѫть става и обратното. Защо? Защото ти можешъ да използувашъ добритѣ условия по единъ начинъ, пъкъ и лошитѣ условия въ живота съдържатъ друго благо, което можешъ да използувашъ по другъ начинъ.

Тукъ именно е дълбоката философия. Вие казвате: „Господь е несправедливъ.“ Това не е философско разрѣшение на въпроса. Ти още не си влѣзалъ въ небето, не си видѣлъ още дълбокитѣ Божествени замисли, не знаешъ защо Богъ те поставя при тия условия. Богъ може да те постави при най-лошитѣ условия, че да кажешъ: „Косата ми настръхна!“ Защо ти настръхва косата? Защото не разбирашъ. Разбира се, ако ходите вечерно врѣме по мѣста, които не познавате, косата ви ще настръхне; ако ходите денемъ, нищо нѣма да ви стане. Вечерно врѣме всичко ще ви се вижда като страшилища и ще мязате на онзи турчинъ съ кобуритѣ си, съ ножоветѣ си, върви вечерно врѣме съ коня си прѣзъ нѣкоя гора, вижда единъ голѣмъ дънеръ, стресва се, казва: „Хей, гяуръ, махни се отъ пжтя ми, юнакъ арнаутинъ да мине!“ Не се маха той. „Тебе казвамъ, махни се отъ тамъ!“ Най-послѣ казва: „Ако ти не се махнешъ оттамъ, арнаутинътъ знае и другъ пжть.“

Та и вие сега, вървите съ кобуритѣ си и казвате: „Ние знаемъ и другъ пжть.“ Значи, като се изпрѣчи сиромашията прѣдъ васъ, като единъ голѣмъ дънеръ, ще минешъ покрай нея, ще я заминешъ. Пъкъ ти мислишъ, че тя е жива, че е нѣкое голѣмо страшилище и казвашъ: „Ще мина по другъ пжть!“ Кой е другиятъ пжть? Държавнитѣ мжже въ България знаятъ кой е другиятъ пжть. Тѣ, като дойдатъ на власть, въ първо врѣме сж много благородни, чувалитѣ имъ сж празни, напълнятъ ги и послѣ, хайде отъ другия пжть. Този пжть е лесниятъ пжть, той е спасение по благодать. Единъ евангелистъ говори за Христа и започва да плаче, да скърби, че Христосъ умрѣлъ на кръста. Но, като дойде нѣкой неговъ братъ да му иска пари на заемъ, казва: „Ще ти дамъ пари, но ще дадешъ 25% лихва, другитѣ, както знаешъ, взиматъ 50%, но азъ, като вървамъ въ кръвьта Христова, взимамъ само 25%.“ И вие, окултнитѣ ученици, нѣкои отъ васъ, взимате по 25% лихва.

Слушайте, отъ всинца ви се изисква една права мисъль. Разбирате ли какво значи права мисъль. Въ школата всички ученици трѣбва да бждете абсолютно изправни въ своята мисъль! Безпощадни ще бждете въ това отношение къмъ себе

си. Всѣка погрѣшка, която имате, ще я извадите прѣдъ себе си и ще кажете: „Ще я изправя!“ Нѣкой ще ти каже, че си такъвъ, онакъвъ. Нищо да те не безпокои, ще си кажешъ: „Ще се изправя“, нищо повече! Това се казва герой човѣкъ. Въ свѣта има два вида герои: едни, които правятъ добро, не грѣшатъ, тѣ сѫ герои ученици и други, които изправятъ своитѣ погрѣшки. И послѣднитѣ въ моитѣ очи сѫ герои, защото тукъ даже се изисква по-голѣмо усилие. Това е единъ вѫтрѣшенъ законъ на нашето съзнание. Само така невидимиятъ свѣтъ ще ви се усмихне. Вие ще правите добро и ще изправяте вашитѣ погрѣшки, а нѣма да правите само на половина добро. Защото, половинъ добро е на половинъ зло, а цѣлото добро въ свѣта, е законъ за намиране Божията Любовь. Като намѣришъ Любовьта, тя осмисля живота, а като осмисли човѣкъ живота си, ще придобие онова, за което неговата душа копнѣе.

Сега, нѣкои отъ васъ ще запитатъ: „За кого ли говори Учительтъ тази вечерь?“ - Специално за никого. За мене, въ свѣта сѫществуватъ само ония души, у които има добродѣтели, а ония души, въ които нѣма никакви добродѣтели, това сѫ души мъртви, а ние за мъртви души не говоримъ. Ученикъ, който се учи, подразбира една жива, будна душа. И най-малкото нѣщо, което трѣбва да има въ този ученикъ, то е да има една отъ най-малкитѣ добродѣтели, заради която добродѣтель ще го пуснатъ въ училището. Сега вие искате да ви пуснатъ да влѣзете въ тази школа. Но знаете ли, че за всичко у васъ държатъ смѣтка горѣ? Нѣкои отъ васъ дошли тукъ, седятъ нѣколко години и слушамъ ги, послѣ казватъ: „И тукъ нѣма нищо.“ Смѣшно е вашето положение! Знаете ли защо? Ако вие дадете на една маймуна ноти, тя ще ги разбере ли? Ако вие дадете на една маймуна да чете Библията и Евангелието, тя ще ги разбере ли? - Нищо нѣма да разбере. Тогава, питамъ ви, вие разбирате ли дълбочината на окултната наука? Какво съдържа тя въ себе си?

Отсега нататъкъ ще се яви въ васъ желание да изучавате окултизма. Нѣкои казватъ: „Тази наука е за младитѣ, не е като за насъ стари хора.“ Чудни сте вие, кои сѫ младитѣ хора? Младитѣ пъкъ казватъ: „Туй учение е за старитѣ хора, тѣ иматъ знания и

мѫдрость, то не е за насъ.“ Кои сѫ старитѣ хора? Споредъ тази теория азъ наричамъ младъ човѣкъ този, който изучава закона на самопожертвуването. Непроявеното сѣме, което се посажда въ почвата, това е младиятъ човѣкъ. Обърнатиятъ трижгълникъ съ върха надолу, това е младиятъ човѣкъ. Той показва сѣмето, което трѣбва да се посѣе въ почвата, да се пожертвува, да страда. Слѣдъ тия страдания младиятъ човѣкъ се прѣвръща на старъ, т.е. израства, при което върхътъ на трижгълника се изправя нагорѣ. Младиятъ човѣкъ прѣдставлява едно движение отъ центъра къмъ периферията, а стариятъ човѣкъ едно движение отъ периферията къмъ центъра. Значи, стариятъ човѣкъ прѣдставлява растенето нагорѣ отъ почвата.

Слѣдователно, младиятъ и стариятъ човѣкъ живѣятъ едноврѣменно въ съзнанието на човѣка. Тъй че, всѣки лѫчъ на съзнанието, който излиза отъ центъра къмъ периферията, това е младиятъ човѣкъ, а всѣки лѫчъ, който се връща като отражение отъ периферията къмъ центъра, това е стариятъ, проявениятъ човѣкъ, който расте нагорѣ. Той прѣдставлява трижгълникътъ, обърнатъ нагорѣ съ върха. Слѣдователно, младиятъ човѣкъ, това е слизане на духа въ материята, а стариятъ човѣкъ, това е излизане на духа отъ материалния свѣтъ или обладаване на материята. Млади и стари, това сѫ двѣ състояния на съзнанието на мислящия, на духовния и на Божествения човѣкъ. Ето защо, едноврѣменно въ всѣки мигъ ти ще бѫдешъ и младъ и старъ. Имашъ извѣстна идея, която трѣбва да реализирашъ - ти си младъ; почнешъ ли да я реализирашъ, ти си старъ. Въ слѣдующия моментъ иде нова идея, ти си младъ, започвашъ да я реализирашъ, ти си старъ. Младъ - старъ, младъ - старъ, това е единъ вѣченъ процесъ въ развитието на човѣка, който постоянно се повтаря. Ако вие имате тази мисъль въ ума си, нѣма да се раждатъ въ васъ разни противорѣчия и нѣма да казвате: азъ остарѣхъ вече, отъ мене човѣкъ нѣма да стане. Ще разбирате, че старостьта е само единъ мигъ. Не, въ васъ има извѣстна хитрина, която вие съзнателно прикривате.

Ще ви разправя единъ анекдотъ, който ми разправи една ученичка, чела го нѣкѫдѣ. Отива единъ много ученъ философъ

на небето при Бога и иска да Го надхитри. Казва Му: „Господи, какъ схващашъ цѣлата вѣчность?“ - „Вѣчностьта прѣдъ мене е една секунда“, му отговорилъ Богъ. -„А какво е за тебе единъ милиардъ?“ - „Единъ милиардъ за мене е петь стотинки“, казва Господь. „Тогава, Господи, дай ми петь стотинки!“ - „Почакай ме една секунда“, му казалъ Господь. Не мислете, че ние можемъ да бѫдемъ по-умни отъ този великъ законъ въ свѣта. Не мислете, че можемъ да надхитримъ Бога. „Почакай ме една секунда“, въ това има скрита една велика Истина. Една секунда, това е цѣлата вечность, въ която ти трѣбва да работишъ и да се развивашъ. А що означава вѣчностьта? Това е онуй интенсивно вѫтрѣшно желание, съ което ще могатъ да се реализиратъ ония свѣтли идеали, ония свѣтли мисли на живота. Че какъ мислите вие? Въ васъ трѣбва да има едно непрѣодолимо желание, което нищо въ свѣта да не е въ състояние да му попрѣчи. Вашето желание трѣбва да е толкова интенсивно, толкова непрѣривно, че и на малки парченца да ви нарѣжатъ, туй желание да си остане пакъ живо въ васъ.

Та казвамъ, за васъ е важна основната добродѣтель на вашия характеръ. Всички вие, като ученици, трѣбва да бѫдете изправни прѣдъ този великъ Божественъ законъ. Ако вървите така, само по този начинъ може да развиете дарбитѣ, които сѫ заложени въ вашата душа. Ние не можемъ да престѫпимъ законитѣ, които живата природа е поставила въ живота. Трѣбва да знаете, че развитието ви върви по единъ правиленъ начинъ. За да се изпълнятъ копнежитѣ, които имате сега, може само тогава, ако спазвате тия закони. И всичко това, което желаете, ще придобиете, но трѣбва да бѫдете абсолютно изправни.

Досега азъ съмъ говорилъ много пѫти върху закона на Любовьта, който сѫществува въ живота и се прилага къмъ идеитѣ, къмъ живитѣ сѫщества, къмъ Бога. Въ тази Любовь влизатъ всички ония сѫщества, които сѫ свършили своето развитие и образуватъ едно цѣло съ Бога. Тѣ образуватъ тъй да се каже главата на цѣлото битие. Тази Любовь трѣбва да бѫде съсрѣдоточена къмъ този вѫтрѣшенъ центъръ на всички наши мисли и желания. И тогава ще се появи едно движение

на Любовьта отъ Бога къмъ насъ. Тъй че, ако имаме тази непрѣривна Любовь къмъ Бога, тогава отъ Него ще излѣзе единъ лжчъ, който ще се отправи къмъ нашето сърце, и ще изпълни живота ни. Такъвъ е законътъ. За да познаешъ дали обичашъ Бога. Щомъ отправишъ Любовьта си къмъ Него, ще почувствувашъ тази вжтрѣшна свѣтлина, но не въ ума си, а въ сърдцето си, при което ще се образува едно вжтрѣшно разширение, едно вжтрѣшно задоволство. Тогава и най-малкитѣ нѣща въ живота ти ще се осмислятъ и нѣма да прѣдставляватъ дреболии за тебе. Въ всѣка дреболия въ живота си ще виждашъ една Божествена мисъль. Всички вериги, които те спъватъ, ще паднатъ, ти ще се почувствувашъ свободенъ като пеперуда, която излиза отъ пашкула си и свободно хвърква съ крилцата си въ безграничното пространство.

Казвамъ, сега всички трѣбва да изпратите вашата мисъль нагорѣ. Вие ще кажете: „Азъ я изпращамъ.“ Хубаво, но по-интенсивна трѣбва да стане вашата мисъль! Отъ день на день вашата мисъль трѣбва да става по-интенсивна. Стремлението ви къмъ Бога отъ день на день сжщо трѣбва да става все по-интенсивно и по-интенсивно, докато обратното движение на Божията Любовь проникне въ вашето сърце. Тогава важниятъ въпросъ за живота - Любовьта къмъ Бога - ще се разрѣши въ душитѣ ви и вие ще придобиете свободата, която търсите. А тази свобода носи блаженство и всички добри възможности на живота. Само при Свободата вие можете да развиете вашитѣ мисли, чувства и вашата воля; да облагородите сърцето си, да разширите ума си, да укрепите духа си и да освободите душата си. Туй е цѣла наука! Това именно е задачата на окултната наука.

Тъй щото, ще знаете, че всички сте на категории. Нѣкои отъ васъ мислятъ, че като присжствуватъ въ школата, не сте на категории и степени. Не е така. Нѣкои отъ васъ разбиратъ повече, други разбиратъ по-малко; нѣкои прилагатъ повече, други по-малко, но всички трѣбва да се стрѣмите споредъ възможноститѣ на душата си. Можешъ да прилагашъ малко, приложи го! Можешъ да прилагашъ повече, приложи го. Всѣки

день прави по едно малко добро. Нѣкой пѫть вие рѣшите да направите нѣкое малко добро, но послѣ казвате: „Хайде днесъ не мога ще го отложа.“ Не трѣбва така. Колкото и малко да е доброто, направи го, не го отлагай! Запримѣръ, у нѣкой ученикъ се роди силно желание да иде и да каже една много хубава дума на майка си, но като дойде до вратата, спре се, казва си: „Дали ще ме разбере майка ми?“ Поколебае се и отложи да изпълни мисъльта си. Другъ случай: рѣшите да станете сутриньта рано, въ 4 часа на молитва. Обаче, въ 4 часа сутриньта, когато трѣбва да станете, казвате си: „Нима като стана сега, ще свърша нѣщо? Хайде да си поспа още малко!“ Или, рѣшилъ си друго нѣщо: „Ще стана рано сутриньта, ще си напиша единъ хубавъ стихъ.“ Но послѣ казвате: „Е, сега ли ще пиша?“

Всички тия противорѣчия въ живота сѫ ви докарали до това изопачаване въ разбиранията. Ние сме хора на изопаченитѣ идеи. Всѣко възвишено и благородно дѣло, въ какъвто и да е смисълъ, прилагайте го, не се срамувайте! Колкото и да е малко, прилагайте го! Ако не прилагате, отдолу ще дойде затъмнѣване на съзнанието и единъ день вие ще се намѣрите подъ земята, тъй както едноврѣмешнитѣ пирамиди сѫ днесъ дълбоко заровени въ земята. Всѣки день трѣбва да прилагате, постоянно трѣбва да прилагате. Тъпанътъ трѣбва постоянно да се бие, защото иначе ще се опраши, а като се бие постоянно, прахъ не остава по него! Оралото, което оре земята, не ржждясва, то лъщи, свѣтло е. Сѫщо така и човѣшкиятъ умъ, който постоянно мисли е свѣтълъ, не затѫпѣва, човѣшкото сърце, което работи, постоянно отхранва възвишенни и благородни чувства, облагородява се и човѣшката воля, като се тури въ дѣйствие укрѣпва.

Това сѫ елементарни правила. Казвате: „Тия работи ние ги знаемъ.“ Какъ ги знаете? Знаете ли какво нѣщо е да мисли човѣкъ? Слушайте сега! Въ човѣшкото съзнание има една малка лампичка, която не е запалена. При тази лампа има само една Божествена клечица. За запалването ѝ има правила, които опрѣдѣлятъ, колко пѫти трѣбва да драснешъ тази клечица, за да се запали. Щомъ запалишъ тази лампичка, ти веднага ще почнешъ да мислишъ. Нѣкои отъ васъ обичатъ само да пипатъ

лампичката и не могатъ да мислятъ. Разбира се, безъ свѣтлина не може да се мисли. Свѣтлината е едно отъ необходимитѣ качества за мислене. Свѣтлитѣ духове и отвънъ и отвжтрѣ иматъ свѣтлина, а ненапрѣдналитѣ духове, които живѣятъ въ ада, нѣматъ отвънъ свѣтлина, но иматъ само отвжтрѣ. Тѣ държатъ тази свѣтлина само за себе си. Тѣхната лампичка още не е изгаснала, тѣ не сж изгубили още тази способность да я палятъ.

Та казвамъ, всѣки отъ васъ трѣбва да запали тази лампичка и само тогава ще има правилно мислене. Това мислене е непрѣривно. Щомъ веднъжъ се запали тази лампичка, тя е непрѣривна въ нея не може да става прѣкжсване, затова при тази свѣтлина мисъльта се разширява и човѣкъ не остарѣва. Той всѣки день е и младъ, и старъ. Тъй седи въпросътъ. Азъ бихъ желалъ тази лампичка въ ума на всѣки едного отъ васъ да бжде запалена по всички правила. Това се отнася за този, който не я е запалилъ, а който я запалилъ вече, нека върви по слѣдитѣ на тази лампичка, защото тя се движи, не седи на едно мѣсто. Всѣки ще върви напрѣдъ, по нейнитѣ стжпки. Туй наричатъ „ржководна звѣзда“ въ живота. Всѣки човѣкъ си има такава ржководна звѣзда въ живота. Наполеонъ казвалъ, че сиималъ своя ржководна звѣзда, която никога не потъмнявала. И наистина, докато неговата звѣзда мъжделѣеше, въ всичко му вървѣше, въ всичко имаше сполука. Тя е живата звѣзда или тъй наречената „малката свѣщица“ въ съзнанието на човѣка.

И тъй, като сте дошли на земята, забравили сте много нѣща отъ това, което сте знаели, и сега трѣбва да си ги спомняте. И вие чакате да си ги спомните. Тъй като чакате, знаете ли на какво мязате? Единъ старъ български чорбаджия въ селоималъ жена, която била много голѣма аристократка, та все слугитѣ ѝ служѣли; дърва ѝ носили, сѣчѣли ги и т.н. Обаче, случва се, че мжжътъ ѝ умира и всички слуги я напущатъ. Като останала безъ дърва, отишла при сжсѣда си и го помолила: „Можешъ ли да ми донесешъ малко дърва?“ - „Ами, защо ти не си донесешъ?“ - „Не съмъ научена.“ - „Ще се научишъ. Ще вземешъ едно двойно вжженце, ще отидешъ въ гората, ще натуряшъ дърва въ

него, ще ги завържешъ хубаво, ще си направишъ единъ товаръ и туй то.“ - „Ама кой ще ми го вдигне?“ - „Ще викашъ въ гората, ще почакашъ малко. Тамъ има една жена, горската богиня, ще дойде да ти помогне.“ - „Е, дано Господь я прати да ме научи.“ - „Като викашъ, тя ще те научи.“ Отишла въ гората, събрала си дърва и взела да вика. Викала, викала, но никой не се явилъ. Най-послѣ си казала: „То се е видѣло, че нѣма да дойде горската богиня, ами азъ сама да си вдигна товара.“ Така и вие ще викате: „Богиньо, богиньо, Господи, Господи…“ и най-послѣ ще си вдигнете дръвцата на гърба и хайде вкѫщи. Такъвъ трѣбва да бѫде ученикътъ, да вика: „Господи, Господи“ - и най-послѣ да си вдигне дръвцата на гърба. Богинята, обаче, е дошла. Жената е разбрала вѫтрѣшния смисълъ на викането. По сѫщия начинъ и вие ще разберете великата Истина въ живота.

Сега да изпѣемъ упражнението „Въ начало бѣ Словото.“ Въ изречението „Въ начало бѣ Словото“, коя дума е силна? (- Словото.) Какъ ще ми докажете да разбера това? Какъ ще се произнесе думата „слово“? Дѣ ще турите ударението? Има силни думи, които, като се изговарятъ, за да се подчертае силата имъ, турятъ на специални мѣста ударенията. Вземете думата „разумъ“, „разумъ“. Тя е сложна дума и не е отъ славянско произхождение. Коренътъ „омъ“ или „умъ“ е една свещенна дума. На английски езикъ се пише „eum“ (еум), а се произнася „омъ“. Значи умътъ е, който съдържа въ себе си всички Божествени качества. А какво означава частицата „раз“? Руситѣ казват „раз“, което значи единъ пѫть, веднъжъ, едно, първо. То подразбира първоначалното, Божественото, което е било у човѣка и което съдържа всичко въ себе си. Човѣкъ трѣбва да се стрѣми да разбира нѣщата. Отъ разума, отъ първоначалното, отъ Божественото е излѣзло Словото, разумното, т.е. обвивката на нѣщата, която е приела първия образъ, за да направи Словото видимо и чуто. Защото Словото въ невидимия миръ и се вижда, и се слуша. Като кажемъ „Въ начало бѣ Словото“, веднага въ нашия умъ трѣбва да изпъкне великата идея за онова живо сѫщество - Словото, което е излѣзло отъ Бога. И вие, като пѣете това упражнение, трѣбва да се прѣнесете, а не да сте

тукъ на земята.

И музиката, както и математиката, има свои математически правила, но тѣ не мязатъ на сегашните правила въ музиката. Тия правила съставляватъ тъй наречената „математика на музиката“. Тамъ, дѣто човѣкъ не може да вземе тоноветѣ на душата, високитѣ тонове, които спадатъ къмъ Божествения свѣтъ, съврѣменнитѣ музиканти поставятъ паузи, а дѣто могатъ да ги взиматъ поставятъ тонове. Въ окултната музика нѣма мълчание, пѣнието тамъ е непрѣривно, никакви прѣкжсвания нѣма. Тамъ, дѣто има паузи, пакъ се чува звукъ, само че по-финъ, по-високъ. Ако азъ бихъ композиралъ една пѣсень за хоръ, не бихъ турилъ никакви паузи. Всички гласове трѣбва да пѣятъ. Басоветѣ ще започватъ отдолу, а сопранитѣ ще идатъ отгорѣ, т. е. ще отиватъ нагорѣ, високо ще пѣятъ, но тихо, едва да се чуватъ. Гласоветѣ трѣбва да се допълнятъ единъ другъ. Алтътъ трѣбва да придружава, басоветѣ ще подкрѣпятъ отдолу, пъкъ сопранитѣ и теноритѣ ще се посрѣщатъ горѣ. Тъй трѣбва, гласоветѣ да си пѣятъ единъ на другъ. А сега музикантитѣ казватъ: „Сопранитѣ ще мълчатъ, а другитѣ гласове ще пѣятъ.“ Значи, ти мълчи, пъкъ азъ ще говоря. Не, и двама ще пѣемъ и двама ще говоримъ.

Ще се стремите къмъ окултно пѣние. Езикътъ, на който е прѣведенъ този стихъ, не е образенъ, но е идеенъ езикъ, затова се изисква и дълбочина въ пѣнието. Този стихъ е най-дълбокиятъ стихъ отъ Евангелието, но езикътъ, на който е прѣведенъ, не е образенъ, затова, като чуешъ или като прочетешъ този стихъ, ти не можешъ да се забравишъ, не можешъ да се прѣнесешъ отъ този свѣтъ, за да може великото въ свѣта да оживѣе прѣдъ тебе. Като произнесешъ стиха: „Въ начало бѣ словото, и словото бѣ у Бога“, тъй трѣбва да го произнесешъ, че да прѣживѣешъ това начало. Послѣ: „всичко чрѣзъ Него стана, и което е станало, нищо безъ Него не стана“. Произнесешъ ли тѣзи думи, трѣбва да видишъ цѣлия този процесъ, да прѣживѣешъ това, че всичко чрѣзъ Него е станало. Като изговоришъ думитѣ: „въ Него бѣ животътъ, и животътъ бѣ видѣлина на человѣцитѣ“, този животъ и тази видѣлина трѣбва да ги изпиташъ. Като изговоришъ стиха: „И видѣлината свѣти въ тъмнината, и тъмнината я не обзе“,

всичко това трѣбва да го видишъ, да разберешъ тази борба между видѣлината и тъмнината. Ако вие пѣехте по този начинъ, гласътъ ви би треперилъ, щѣше да бѫде мекъ и звънливъ, па и душитѣ ви щѣха да трептятъ. А сега, гласътъ ви е тѫпъ, защото нѣмате въодушевление отвѫтрѣ, не прѣживѣвате думитѣ.

Старайте се, като пѣете у дома си, да се вдълбочавате въ думитѣ, въ идеитѣ, които тѣ изразяватъ, за да можете да пѣете окултно. Като пѣете упражнението, „Въ началото бѣ Словото“, изпѣйте го веднъжъ, два, три, четири, петь пѫти, докато вие сами го харесате, докато почувствувате, че пѣете съ животъ, сила и вѫтрѣшно разбиране. Днесъ врѣмето е малко влажно, но то не е извинение за пѣнието, не е извинение и за цигулката. Наистина, когато врѣмето е влажно, влагата запълня поритѣ на цигулката, но има едно срѣдство противъ влагата. Ти можешъ да запоишъ поритѣ на цигулката, като вложишъ нѣщо отъ душата си въ нея. Тя ще изгони влагата навънъ. Това можемъ да направимъ всѣкога, когато искаме, пъкъ когато не искаме и душата нѣма да вземе участие въ свирението. Сѫщо така и при пѣнието, душата ви може да вложи нѣщо въ гортана.* Душата ви може да влиза и да излиза свободно въ васъ. Ще се помолишъ на душата си и ще ѝ кажешъ: „Моля ти се, влѣзъ въ гърлото ми, да чуя твоя сладъкъ гласъ, че да се науча и азъ да пѣя.“ Двама ще пѣете тогава: ти и душата ти и ще видишъ какъвъ гласъ ще излѣзе отъ тебе, какъвъ пѣвецъ ще станешъ! Въ това седи силата на пѣвеца. И азъ желая, всички ученици на окултната школа, като пѣете, да се отличавате, да зная, че сте пѣвци. Гласътъ ви да нѣма меденъ тонъ, а да се отличава съ голѣма мекота и изразителность. Ще пѣете отъ сърце, безъ правила, не че нѣма да има правила, но тѣ не мязатъ на сегашнитѣ. Ще спазвате тѣзи бѣлѣжки.

Азъ зададохъ на младитѣ ученици въпроса: Защо българитѣ турятъ въ рѣчьта си глагола отпрѣдъ, а германцитѣ на края на изречението? Защо начинътъ на говора у германцитѣ е единъ, а у българитѣ другъ? И еднитѣ сѫ хора, и другитѣ сѫ хора, защо иматъ различна граматика? Тѣ ми отговориха, че това се дължи на обстоятелството, че германцитѣ, като си свършатъ

*гортана - книж.остар. (рус.) гърло

работата, тогава я съобщаватъ, затова глаголътъ у тѣхъ е накрая, а българитѣ най-първо ще кажатъ, какво ще правятъ, а послѣ започватъ да работятъ, затова турятъ глаголътъ въ началото на изреченията. Послѣ, вземете англичанитѣ, тѣ постоянно скѫсяватъ думитѣ, когато германцитѣ ги разширяватъ. Защо? - Има си причини. Та и вие въ вашата граматика, нѣкога поставяте глагола отпредъ, а другъ пѫть отзадъ. Кой е правилниятъ начинъ за пѣнието? „Въ начало бѣ Словото“ - вижъ много добрѣ започва пѣсеньта. „Въ“ е съюзъ. Това сѫ първитѣ чувства, съ които човѣкъ започва, които не може да изрази. Съюзитѣ, това сѫ първитѣ думи, съ които човѣчеството е започнало. Най-послѣ идатъ сѫществителнитѣ. Те иматъ най-новъ произходъ.

Сега, да изяснимъ значението на думитѣ „Вѣ начало бѣ Словото“. Тѣ означаватъ, че въ най-голѣмата красота и хубость, въ това Божествено начало на нѣщата е излѣзло Словото. Божественото начало подразбира най-благоприятнитѣ условия за създаване. Въ живота, за създаването на всички Божествени нѣща, има опрѣдѣлено врѣме. Ако вие дадете на единъ астрологъ невѣрна дата на рождението си, той ще ви каже, че споредъ колкото ви познава, вие не може да се родите въ това врѣме. Въ астрологията не може да има безразборность въ ражданията; има опрѣдѣлени закони за възможноститѣ на ражданията. Този астрологъ ще ви каже: „Въ този день и въ този часъ вие не сте родени, понеже този моментъ, тъй както е съчетанието на планетитѣ, изключва вашето раждане.“ Значи и Словото, за което пѣемъ, е излѣзло въ едно опрѣдѣлено Божествено начало. Ще кажете: „Отдѣ да знаемъ кога е било това начало?“ Че вие бѣхте вѫтрѣ въ това начало. Какъ сте забравили една такава велика Истина? Вие бѣхте въ сѫщия тренъ. Ще кажете: „То бѣше отдавна, прѣди толкова години, забравили сме.“ Ще си спомните. Защо ви говоря азъ сега за забравенитѣ нѣща.

„Въ Начало бѣ Словото; и Словото бѣ у Бога.“

Този стихъ е много важенъ. Като станете сутринь, ще го прочетете, ще го изпѣете и ще мислите върху него. Докато въ ума ви се хвърли една свѣтлина и вие възприемете тази велика идея. Тогава вашето сърце ще се прѣобрази, ще стане

по-меко, умътъ ви сѫщо ще се прѣобрази, ще почне да мисли по-другояче и ще можемъ, като влѣземъ въ този салонъ, да се занимаваме и безъ лампи. Като дойдемъ тукъ, безъ лампи да се разнася свѣтлина отвсѣкѫдѣ. Като концентрирате мисъльта си върху този стихъ, ще имате по-хубава, по-приятна и по-мека свѣтлина. И азъ, като влѣза въ салона, ще кажа: „Ето ученици, съ които може да се разискватъ Божествени нѣща!“ А сега, когато свѣтлината иде само отвънъ, отъ лампитѣ, какъ могатъ да се разискватъ такива въпроси? Отвѫтрѣ трѣбва да дойде тази свѣтлина! Тя е свѣтлината на Духа.

Тайна молитва

Любовьта ражда доброто! Доброто носи животъ, свобода и свѣтлина за нашитѣ души.

5-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 12.XI.1924 г.
София

НЕСЪИЗМѢРИМИТѢ НѢЩА

Размишление

Когато ще проучвате бесѣдитѣ, нѣма да цитирате нѣщата, но съ свой езикъ, вкратцѣ ще изнесете основнитѣ мисли. Цитирането не е изразяване на основнитѣ мисли.

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Основнитѣ мисли отъ първата лекция на третата година: Високия идеалъ.“

Нашата цѣль е да има разнообразие въ работата ви, умътъ ви, да се привикне да работи, а не да копира. Всѣки отъ васъ може да извади отъ лекцията една основна мисъль и върху нея да съгради нѣщо. Отъ много цитати нѣма нужда. Като пишете нѣкое съчинение, тамъ може да доказвате, колкото искате, но на менъ нѣма нужда да ми цитирате, нѣма какво да ми доказвате. Азъ искамъ да зная, какво схваща всѣки отъ васъ подъ думитѣ „високъ идеалъ“. Човѣкъ не може да има два идеала. Само единъ идеалъ може да има.

И тъй, споредъ васъ, въ какво седи високиятъ идеалъ? *(-Да любимъ Бога.)* Какъвъ трѣбва да бѫде идеалътъ на онзи, който се жени? Ами какъвъ трѣбва да бѫде идеалътъ на онзи, който става попъ? Ами на онзи, който става търговецъ, или на онзи, който става естественикъ, какъвъ трѣбва да бѫде идеалътъ? Всѣки човѣкъ трѣбва да има високъ идеалъ! Какво подразбирате подъ думата Богъ? Тази дума „Богъ“ е толкозъ опрѣдѣлена, че почти нѣма смисълъ. Високиятъ идеалъ за живота е любовьта, понеже животътъ произтича отъ Любовьта. Кой е високия идеалъ за свѣтлината? - Животътъ. Защо? Защото свѣтлината произтича отъ живота. Кой е високия идеалъ за свободата? - Свѣтлината. Защо? Понеже свободата произтича отъ Свѣтлината. Тъй щото, високиятъ идеалъ за свободата е свѣтлината; за свѣтлината - животътъ, а за живота

- Любовьта. Вие не можете да кажете, че Богъ е високиятъ идеалъ за свѣтлината. Защо? Свободата не може да разбере Бога. Тя най-първо трѣбва да разбере свѣтлината. Свѣтлината после ще ви заведе до живота, а животътъ ще ви заведе до Бога. Последователность, йерархия трѣбва, не може изведнъжъ. Нѣкой може да каже: „И азъ мога да ида еди-кѫдѣ си.“ Не, не можешъ да отидешъ кѫдѣто искашъ. Единъ авиаторъ може да се качи съ аеропланъ на осемь километра височина въ въздуха, но ти безъ аеропланъ можешъ ли? Ще се помолишъ на авиатора, той ще те вземе съ своя аеропланъ и само така ще можешъ да се качишъ на височина осемъ километра въ въздуха. -„Ама азъ мисля, че мога да се кача на осемь километра височина.“ Да помислишъ за осемь километра и да се качишъ на осемь километра, това сѫ двѣ различни понятия. Това сѫ само разсѫждения. Казвате: „Трѣбва да се вѣрва въ Бога.“ Богъ е и въ живота, и въ любовьта, и въ свѣтлината, и въ свободата, навсѣкѫдѣ е Богъ.

Сега, за втория пѫть разбрахте ли какъ ще стане работата? Нека всѣки си извади кратко, хубаво резюме. Прѣдставете си, че всѣки ученикъ би направилъ такова резюме, за прочитането на което би трѣбвало половинъ часъ. Значи, въ единъ часъ ще може да се прочетатъ темитѣ едва на двама души, а пъкъ смисъльтъ е въ съкращението, да се извади само ядката. Когато вие сте много гладни, че ви тупа сърцето, като отидете нѣкѫдѣ, за високъ идеалъ ли ще мислитѣ? Не, ще кажете: „Моля малко хлѣбъ!“ Нѣма да кажешъ: „Господине, ще ме послушате да ви разправя туй-онуй.“ Не, ще кажешъ: „Хлѣбецъ!“ Високиятъ идеалъ въ този случай е хлѣбътъ. Той се намира само при голѣма нужда на човѣка. А кога иде разговорътъ? Най-напрѣдъ ти ще бѫдешъ съ високъ идеалъ и слѣдъ като се понаядешъ, слѣдъ като си пийнешъ винце, тогазъ ще разправишъ кѫдѣ си ходилъ. Най-първо ще изкажешъ високиятъ идеалъ и той, като влѣзе въ стомаха ти, ще се разширишъ, ще пратишъ навънъ своята свѣтлина и ще започнешъ да разказвашъ живота си - откѫдѣ идешъ и накѫдѣ отивашъ.

Природата не обича да се доизказва. Тя показва пѫтя на човѣка, рѫководи го, но не изказва своитѣ цѣли, своитѣ крайни

заключения. Това е единъ Божественъ методъ. Така и всѣки човѣкъ, който е дошелъ въ свѣта, не трѣбва да доизказва всичко. Всѣкога човѣкъ трѣбва да изказва само основнитѣ нѣща.

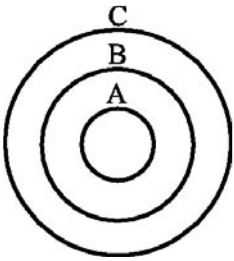

Представете си, че имаме единъ кржгъ А, който прѣдставлява човѣшкиятъ животъ. Азъ уподобявамъ човѣшкиятъ животъ на разливаща се вода. Щомъ водата се разлива, този кржгъ прѣдставлява едно поле, което постепенно се разширява все повече и повече и отъ първоначалния кржгъ ще се образуватъ вторъ, трети, четвърти концентрични кржгове. Значи силата или материята, която дѣйствува въ живота, е водна. Може да се образуватъ три кржга А, В и С. Тия кржгове показватъ разширението на водата, какво пространство е заела тя. Ако кржгътъ А означава човѣшкия животъ, той ще се разшири ли по сжщия начинъ? До извѣстно врѣме този кржгъ ще се разширява по сжщия пжть, както и водата. Онѣзи, които сж изучавали биология или развиването на човѣка въ неговото първоначално състояние, знаятъ, че той се развива кржгообразно само до извѣстна степень, но слѣдъ това този кржгъ изгубва своята форма, прѣвръща се въ елипса. Значи, кржгътъ A_1 се превръща въ елипса B_1.

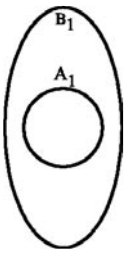

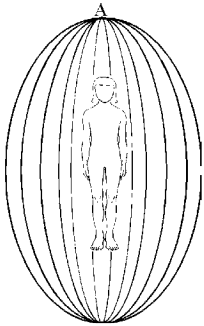

Сега, ние можемъ да си прѣдставимъ човѣка въ центъра на този кржгъ, а теченията на живота да го обвиватъ наоколо въ видъ на елипса. Тия течения го обикалятъ, но и проникватъ вжтрѣ въ него. Има течения въ човѣшкия организъмъ, които минаватъ прѣзъ центъра, но има течения, които минаватъ и по периферията. Или казано другояче: има течения централни, има течения и перефериални.

Всѣкога въ живота си, когато искаме да изкажемъ една мисъль въ нейната пълнота, ние ще усѣтимъ една празнота въ себе си. Нѣкои запитватъ: „Какво трѣбва да правимъ тогава?“

- Ще пазите извора, който извира, нѣма да изхвърляте всичката си вода изведнажъ, но ще изтичате равномѣрно. Щомъ ти мислишъ да изкажешъ всичко наведнажъ, ти не си изворъ. Онзи, който иска да изкаже всичкитѣ си идеи на единъ пѫть, той не е идеен човѣкъ, той е едно напълнено шише съ вода отъ единъ, два, петь или десеть килограма, или пъкъ една каца пълна съ вода. Едно механически напълнено съ вода буре, като го отворишъ да тече, то изказва всичкитѣ си идеи и не остава вече нищо въ него. Безидейниятъ човѣкъ може да бѫде най-много единъ голѣмъ джобуръ, но човѣкъ трѣбва да се стрѣми къмъ възвишени идеи.

Значи, има единъ съизмѣримъ и единъ несъизмѣримъ животъ. Съизмѣримиятъ животъ е въ канитѣ, въ буретата и въ всѣки джобуръ, а несъизмѣримиятъ животъ е Божественията животъ. Той е животъ, който не може да се измѣри. Идея, която не може да се измѣри, е истинска идея. Мисъль, която не може да се измѣри, е истинска мисъль. Чувство, което не може да се измѣри, е истинско чувство. Воля, която не може да се измѣри, е истинска воля. Сила, която не може да се измѣри, е истинска сила. Но тази сила, която се е събрала въ една малка машина и която може да пръсне машината, тя е сила само докато е затворена вѫтрѣ на тѣсно, но като я пуснете навънъ изгубва силата си, нѣма вече тази активность. При живата мисъль, обаче, при несъизмѣримата мисъль, въ каквото условие и да поставишъ човѣка, той си остава всѣкога единъ и сѫщъ.

Затуй именно въ духовния свѣтъ всички ние трѣбва да се стрѣмимъ къмъ несъизмѣримата мисъль. Мнозина отъ васъ ставате песимисти. Защо? То зависи отъ това, дали вашето подсъзнание, или вашето съзнание, или вашето самосъзнание, оставяме настрана свърхсъзнанието, опрѣдѣлятъ вашия животъ. Отъ това се ражда единъ вѫтрѣшенъ песимизъмъ. На всички философи песимисти, като Шопенхауера, мислитѣ сѫ били съизмѣрими. Тѣ казватъ, че въ свѣта сѫществува една голѣма скръбь. Отъ малката скръбь, която Шопенхауеръ опиталъ, прави заключение за голѣмата скръбь, но голѣмата скръбь той не я опиталъ. Нима като ударятъ нѣкому 25 тояги, а азъ чувамъ само

ударитѣ, разбирамъ болката? Ако ударятъ поне петь тояги и върху менъ, тогава ще разбера, колко е страдалъ той. Всѣки човѣкъ знае нѣщата само като ги опита, а за другото може да предполага. А при това всички хора казватъ, че иматъ скръбь.

Какво нѣщо е скръбьта сама по себе си? - Тя е загуба на нѣщо, или недоимъкъ отъ нѣщо, или спънка къмъ извѣстна цѣль, къмъ която се стрѣмишъ. Ти можешъ да скърбишъ за изгубената си сила, за изгубенъ живъ прѣдметъ. Значи, ние скърбимъ само за живитѣ прѣдмети, за прѣдмети, които сѫ свързани съ жива сила. Тогава, ако азъ скърбя за единъ свой приятель, който е заминалъ, какво показва тази скръбь. Колко нѣща може да показва скръбьта въ даденъ случай? Може ли въ даденъ случай да се опрѣдѣли голѣмината на скръбьта? Законитѣ на природата сѫ слѣднитѣ: За единъ и сѫщъ случай нѣкои хора скърбятъ, а за други се радватъ. Запримѣръ нѣкоя майка скърби, че дъщеря ѝ се оженила, че напуснала дома ѝ, а въ сѫщото врѣме други хора се радватъ за нея, че отишла при тѣхъ. Слѣдователно, ние имаме двѣ равнодѣйствуващи сили. Скръбьта на майката се прѣвръща на радость на друго мѣсто. Тогава, каква скръбь е тази? Понѣкога обаче, радостьта на извѣстни хора се прѣвръща на скръбь у други. Вие сте майка, давате дъщеря си нѣкому и скърбите. Въ слѣдующия животъ обаче, този, който днесъ е възлюбенъ на дъщеря ви, става нейнъ баща или нейна майка, а ти се явявашъ като нейнъ възлюбенъ и тя дохожда при тебе. Тогава ти се радвашъ, а тѣ скърбятъ. Питамъ: колко голѣма е тази скръбь? Нѣкой казва: „Моята скръбь е толкова голѣма, че ме направи серсеминъ.“ Това, че ти си станалъ серсеминъ, може ли да опрѣдѣли голѣмината на скръбьта? Ако скръбьта на нѣкого прѣдизвиква въ него изгубване на ума му, намаление силата на неговия умъ, тогава причината за това седи малко по-далечъ, другадѣ се крие причината. Това не е скръбь, това е нарушение на извѣстенъ Божественъ законъ. Има скърби въ свѣта, които не сѫ истински скърби, но страдания, прѣдизвикани отъ нарушението на извѣстни Божествени закони. Слѣдователно, подъ думата „скръбь“ ние прикриваме своитѣ погрѣшки. Въ такъвъ случай казвамъ: Ти не трѣбва да скърбишъ, трѣбва да

изправишъ живота си.

Ще ви приведа единъ анекдотъ за дъщерята на единъ български свещеникъ. Тя направила следната погрѣшка: изяла сладкото на баща си. Баща ѝ рѣшилъ да я бие, но майката, за да освободи дѫщеря си отъ боя, турила я въ леглото да мине за болна. Баща ѝ приготвилъ тояжката си и като дошълъ, вижда дъщеря си на легло, запитва: „Какво има?“ - „Трескава е“, отговаря майката. - „Щомъ я тресе, нѣмамъ право да я бия, нека остане тази пръчица за другъ пѫть.“ Ние, като тази майка, която спасила дъщеря си подъ булото на треската, се обличаме съ името на скръбьта и все скърбимъ. Дъщерята е болна и бащата казва: „Да оставимъ пръчицата за другъ пѫть.“ Да, но сладкото е изядено. Треската не поправя работитѣ. Тия философски разсѫждения не поправятъ работитѣ. Ние казваме: „Всички нѣща трѣбва да бѫдатъ съизмѣрими.“ Въ нѣкои случаи трѣбва да бѫдатъ съизмѣрими, но въ нѣкои случаи не трѣбва. Азъ бихъ попиталъ кой да е отъ васъ, може ли да опрѣдѣли, какъвъ ще бѫде неговиятъ растежъ слѣдъ хиляда години? Споредъ сегашнитѣ данни, което има за себе си, може ли да изчисли, какъвъ ще бѫде неговиятъ ръстъ, неговото лице, очи, вѣжди, голѣмината на пръститѣ си, колко напримѣръ ще бѫде дълъгъ палецътъ му, колко дълги ще бѫдатъ рѫцѣтѣ, краката му, каква форма ще иматъ и т. н. Нека даде данни за тия нѣща, а не да казва съ общи думи: „Великанъ, герой ще бѫда.“ Какво означава думата „герой“?

И тъй, когато дойдемъ до несъизмѣримитѣ и съизмѣримитѣ нѣща, трѣбва да знаемъ, че тѣ сѫ двѣ идеи въ живота, които се напълно различаватъ. Всичко онова, което радва човѣка, което го подмладява, то е несъизмѣримо, а всичко онова, което отчайва човѣка, което го кара да се чувствува старъ, то е съизмѣримо. Такъвъ човѣкъ казва: „Остарѣхъ вече.“ Той дойде най-много до числото петь или шесть и свършва, по нагорѣ вече не може да се качва. Нѣкой професоръ училъ, училъ редъ години и най-послѣ казва: „Всичко завършихъ, по-нататъкъ не мога.“ Нѣкой писатель, нѣкой музикантъ работятъ извѣстно врѣме и послѣ казватъ: „До тукъ бѣше, по-нататъкъ не може.“ Значи, идеята

имъ станала измѣрима, затова се спиратъ.

Слѣдователно,съизмѣримитѣидеисѫидеиназамръзването. Тѣ достигатъ до най-високата точка на трижгълника и отъ тамъ започватъ обратенъ процесъ. Въ всѣки обратенъ процесъ въ природата седи и обратно движение. Първото движение е въ възходяща степень, а второто - въ низходяща степень. Като се дойде до втората възходяща и низходяща степень, какви ще бѫдатъ тѣ, по-високи и по-низки ли отъ първитѣ? Слѣдователно, въ този смисълъ всички процеси въ природата, като говоримъ за Божествената природа, сѫ безконечни, не може да имъ се тури никакъвъ прѣдѣлъ. Човѣчеството ще се увеличава безконечно. Увеличаването нѣма да седи въ голѣмината. По какъвъ начинъ ще се увеличава? Какво ще стане съ васъ? Допуснете, че Богъ направи единъ козмосъ, въ който има десеть милиарда души. Този козмосъ, слѣдъ като прѣмине единъ периодъ отъ милиарди, милиарди години, ще завърши цикъла си и ще се създаде въ него една нова душа, значи ще има въ него десеть милиарда и една душа. Слѣдъ това Богъ ще създаде другъ единъ козмосъ, който съ милиарди години сѫщо ще се върти около себе си, докато се придобие още една душа. Така се придобива въ вѣчностьта една душа. Тъй щото, въ края на краищата, отъ сегашния животъ ще се яви само една душа, само единъ човѣкъ. Цѣлото небе очаква да види, какъвъ ще е този човѣкъ, който ще излѣзе отъ сегашния козмосъ. Цѣлото небе, всички ангели работятъ за този човѣкъ, но не се знае, каква ще бѫде формата му, какво ще бѫде лицето му, нищо не се знае. Всички ангели очакватъ съ нетърпѣние да видятъ, какъвъ ще бѫде този човѣкъ. Като се създаде този новъ човѣкъ и слѣдъ като живѣе милиони, милиони години, този новъ човѣкъ ще каже: „Нека направимъ сега другъ свѣтъ, да дойде новъ човѣкъ!“ Вториятъ ще бѫде още по-красивъ, отколкото сегашния. Това сѫ несъизмѣрими нѣща. Това сѫ прѣдположения, хипотези, възможни нѣща, близо до ума, за които турцитѣ казватъ: „Тия нѣща могатъ да станатъ, пъкъ могатъ и да не станатъ.“ Казвамъ, това, което въ твоя умъ не може да стане, въ моя умъ става. Нѣкой казва: „Това нѣщо не става въ моя умъ.“ Казвамъ: Да, но въ моя умъ става, а ти

трѣбва да се потрудишъ, да разберешъ тази работа, че и въ твоя умъ да стане.

Всички ще се стремите да обхващате нѣщата. Дойде ли една скръбь, вие имате една несъизмѣрима величина; дойде ли една радость, вие имате една съизмѣрима величина. Любовьта е една несъизмѣрима сила. Мѫдростьта, Истината, всички добродѣтели сѫ несъизмѣрими величини. Всичко онова, къмъ което се стремите, трѣбва да бѫде несъизмѣримо, защото щомъ го придобиете, вие изгубвате вашия идеалъ. Казвате: „Това ли е било всичкото?“ Не, има нѣща извънъ видимия свѣтъ, въ който живѣете. Извънъ вашитѣ тѣла, извънъ вашитѣ умове има нѣща, по-далечни, по-идеални, нѣща непроявени, по-високи отъ това, което човѣкъ може да схване. Така трѣбва да гледате на вашия животъ! Не трѣбва да мислите, че сте остарѣли. Тѣ сѫ съизмѣрими идеи. Привидно човѣкъ може да остарѣе, привидно човѣкъ може младъ да стане, но и едното, и другото сѫ измѣрими величини.

Младиятъ човѣкъ се отличава съ малъкъ рѫсть, стариятъ човѣкъ се отличава съ голѣмъ ръстъ. Значи, два противо-положни процеса ставатъ: младиятъ човѣкъ се увеличава, голѣмъ става, а стариятъ човѣкъ се смалява, малъкъ става. Единиятъ постепенно расте, другиятъ се смалява. Единиятъ се приближава къмъ насъ, другиятъ се отдалечава. Това е оптическа идея. Младиятъ е много далечъ, стариятъ е близо. Стариятъ се отдалечава отъ менъ, затова изглежда малъкъ, а младиятъ, понеже иде къмъ менъ, той изглежда голѣмъ. Тъй щото, въ сѫщность и младиятъ, и стариятъ сѫ еднакво голѣми. Какъ ще докажете това? Вие ще кажете: „Ти ли ще ни убѣждавашъ въ това? Ние не виждаме ли, че това дѣте е малко?“ Вие виждате дѣтето малко, пъкъ азъ го виждамъ голѣмо. То е оптическа измама. Любовьта, за да обикне едно сѫщество, смалява го. Не можешъ да обичашъ голѣмитѣ нѣща. Любовьта обича само малкитѣ работи. Затова Любовьта, за да обикне единъ герой, или единъ ангелъ, ще го направи като малко дѣте. Майката ще тъкми това малко ангелче, ще го наглежда и ще си казва: „Моето ангелче!“ Това ангелче послѣ ще стане голѣмо, т. е. не е станало голѣмо, но тя, като

го обича, разширила го и го вижда голѣмо. То, като хитро, смалява се, но когато трѣбва, започва да се разширява, да става голѣмо. То е като онази голѣма топка, въ която влиза друга по-малка, въ нея влиза още по-малка и т. н. Тъй се събиратъ редъ топки една въ друга. Ние наричаме, този процесъ растежъ, т. е. свойство на човѣшкия духъ да се развива и да се навива вѫтрѣ въ себе си или тъй наречень уголѣмяване и смаляване на самия човѣкъ, на неговата външна форма. Това сѫ опити, които прави човѣшкия духъ да се смалява и уголѣмява. Туй смаляване може да бѫде вънъ отъ неговото съзнание. За сега това е процесъ, който се управлява отъ други сѫщества. Голѣмината на едно парче захарь зависи отъ шекерджиятъ, а не отъ самата захарь. Колко голѣма ще бѫде една кукла, не зависи отъ нея, а отъ онзи майсторъ, който я прави. Обаче, всички онѣзи процеси, които сѫ съзнателни, тѣ сѫ несъизмѣрими, тѣ сѫ подъ нашата власть, ние боравимъ съ тѣхъ.

Та не се изказвайте напълно! Азъ съмъ противъ всѣко изказване докрай. Кажи само началото, а края - никога. Когато нѣкой ме пита за края на нѣщата, азъ бихъ казалъ: „Азъ мога да казвамъ само началото, но краятъ не зная, не съмъ го намѣрилъ и не искамъ да зная кѫде е.“ Когато ние се обезсърчаваме, то е, понеже знаемъ края. Нѣкой ученикъ държалъ изпитъ и пропадналъ. Какво ще го радва? Той знае края. Може ли да го радва такъвъ край? Тукъ имало единъ гимназистъ, който свършилъ училището съ отличие, получилъ първокласенъ дипломъ, но слѣдъ това нигдѣ не могълъ да намѣри работа. Като не могълъ да намѣри никаква работа, купилъ си едно точило за ножове, турилъ дипломата си върху камъка на точилото, съ което искалъ да покаже, че не е глупавъ. Този ученикъ, който се радвалъ, че свършва съ отличие, какъ мислите, радва ли се като носи точилото на гърба си? Благодарение на неговата силна воля, той точи ножове. Точи ножоветѣ и си казва: „Бѣхъ пръвъ въ училището, а тукъ съмъ послѣденъ, точа ножове.“ Като нѣма какво да прави, ще точи ножове. Какъвъ ще бѫде краятъ? Нѣкой казва: какъвъ ще бѫде краятъ на моя животъ? Казвамъ, не питай за края, мисли за началото. Този животъ има начало, но край

нѣма. Ако искашъ, ти можешъ да туришъ край на живота си, но това е твой край. Господь ти опрѣдѣлилъ да живѣешъ 120 години. Ти може да туришъ края на живота си, когато искашъ - още на първата, на втората, на петата, на 10-тата, на 50-тата, на 60-тата година, отъ тебе зависи. Богъ създава началото, а ние създаваме края.

Вие ще цитирате нѣкои стихове отъ Откровението, напримѣръ стиха: „Азъ съмъ алфа и омега.“ Защо се взима буквата омега? Колко букви има гръцката азбука? - 24. Послѣдната буква, омега ли е? Краятъ ли е тя на гръцката азбука? Азъ мога да направя буквата омега началото на азбуката. Чудни сѫ хората! Думитѣ „начало и край“ сѫ привидни положения. То е само по отношение врѣмето и пространството. Единъ човѣкъ се проектира по врѣме и пространство. Само тогава има начало и край. Но прѣдставете си едно сѫщество, което сѫществува извънъ врѣмето и пространството, ще има ли край и начало? - Никакъвъ край, никакво начало. Какво ще има тогава? Той ще усѣща, че влада всичко, че е едноврѣменно навсѣкѫдѣ. Когато ние говоримъ за край и за начало, подразбираме, че можемъ да бѫдемъ и въ края, и въ началото. То значи, че когато съмъ билъ въ началото, билъ съмъ и въ края. Един день, когато ще живѣя извънъ врѣмето и пространството, мога да бѫда въ цѣлия кръгъ на дѣйствие и да проникнамъ нѣщата.

Та сега, трѣбва да схванете добрѣ мисъльта. Казва нѣкой: „Дали ще ида въ онзи свѣтъ? Какъвъ ще бѫде краятъ на живота ми?“ За края на живота не мислете. Мислете за небето, като начало на новия животъ; мислете за Любовьта като начало на живота. Мислете за Бога, за Мѫдростьта, за Истината, за всички тия нѣща, като начало. Какъвъ ще бѫде краятъ на Любовьта затова не мислете. Поставите ли си този въпросъ, ще дойде песимизъмътъ у васъ. Като повикали Паганини да свири, запитали го: „Можешъ ли да свиришъ на четири струни?“ - „Мога.“ Явява се на концертъ. „Можешъ ли да свиришъ на три струни?“ - „Мога.“ Явява се и въ този случай да свири. Послѣ му казватъ: „Можешъ ли да свиришъ на двѣ струни?“ - „Мога.“ Явява се пакъ. Казватъ му, най-послѣ: „Ами можешъ ли да

свиришъ на една струна?“ Паганини повече не се явилъ. Щомъ остане само една струна на цигулката, онзи, който свири на нея, нѣма вече да се яви. Така е и съ всички хора, които искатъ да знаятъ, каква ще бѫде крайната цель на тѣхния животъ. Вие не трѣбва да знаете това нѣщо. Хубавото, красивото нека остане като една загадка въ живота ви. Нека има нѣщо въ цѣлата вѣчность, което да не знаете за себе си.

Сега вие ще ми цитирате старитѣ гръцки философи, които сѫ казвали: „Познай себе си!“ Съгласенъ съмъ съ това, но да познаешъ себе си, значи да познавашъ, че въ тебе има нѣщо несъизмѣримо, че има нѣща въ тебе, които ще останатъ непознати. Въ непознаваемото ще дойде всичкото щастие, всичката радость за прѣзъ всичкитѣ вѣкове на вѣчностьта. Какво подразбираме подъ знание? Ние казваме: „Този човѣкъ е ученъ, а онзи невѣжа.“ Човѣкъ може да бѫде невѣжа само по онази материя, която не е прѣдадена. И ученикътъ може да знае онова, което му е прѣдадено. Ако ученикътъ не научи онзи урокъ, който му е прѣдаденъ, остава невѣжа. Слѣдователно, ние можемъ да бѫдемъ невѣжи само по онова, което не ни е прѣдадено, а за онѣзи нѣща, които ни сѫ прѣдадени, тѣхъ можемъ да знаемъ. За онѣзи нѣща, които не сѫ ни прѣдадени, за тѣхъ не сме отговорни. Тогава, никой нѣма право да казва, че азъ съмъ невѣжа, че не зная. Нѣкой ме запитва: „Знаешъ ли колко атома има въ слънцето?“ - „Не зная.“ -„Ами ти, който ме питашъ, знаешъ ли?“ - „И азъ не зная.“

Слѣдователно, човѣкъ може да пита, безъ да знае. Можемъ ли да отговоримъ на всѣки въпросъ, който си задаваме? Често хората питатъ: „Кой е създалъ Бога?“ Казвамъ, създаде Го единъ по-голѣмъ Господь. „Ами Него кой го създаде?“ - „По-голѣмъ Господь.“ -„Ами Него?“ - Най-голѣмиятъ Господь, Когото никой другъ не можеше да създаде. Той е послѣдниятъ Господь. Този човѣкъ казва: „Щомъ всичко това е станало така, докажи го! Нали си философъ.“ Казвамъ, добрѣ, щомъ не е тъй, докажи ти! Какъ ще докажешъ? И той може да ми докаже това нѣщо толкозъ, колкото и азъ мога да му го докажа. Ти знаешъ толкозъ, колкото и азъ зная. Ти ще започнешъ да отричашъ моето знание,

азъ пъкъ твоето. И какво ще придобиемъ? Хубаво, азъ казвамъ, че въ тази кесия има четири монети. Първата монета е турена отъ Драганъ Стойчевъ, втората отъ Михалчо еди-кой си, третата отъ Петканчо, нѣкой си, а четвъртата отъ Стоянчо. Този господинъ, на когото е кесията, иска да ми докаже, че четиритѣ монети не сѫ въ кесията, затова, изважда ги отъ тамъ и казва: „Празна е кесията ми.“ Какво ще докаже като извади четиритѣ монети изъ кесията? - Кесията е празна, но той е пъленъ. Четиритѣ монети, като излѣзатъ изъ кесията, все ще идатъ у нѣкого. „Ама, докажи ми, че не сѫ въ кесията!“ -Трѣбва да доказвамъ, че ти извади четиритѣ монети отъ кесията и ги тури въ джоба си. „Докажи, че тази кесия е празна!“ Това не сѫ никакви доказателства за нѣщата. Ако ние изпразваме и пълнимъ, азъ турямъ, той изпразва, кой е на правата страна: който туря, или който изпразва? Питамъ, защо този господинъ не иска да ми докаже, че въ тази кесия не сѫ четири монети? Защо има туй желание, азъ да му доказвамъ?

Нѣкои хора казватъ: „Животътъ нѣма смисълъ, нѣма Богъ въ свѣта, нѣма Любовь, нѣма Истина, всичко е празна работа.“ Този човѣкъ не мѣза ли на онзи, който изпразва кесията? Защо животътъ нѣма смисълъ? Той самъ изпразва кесията, а послѣ казва, че животътъ нѣма смисълъ. Казвамъ, едно врѣме ти имаше четири монети. Той казва: „Докажи!“ Когато вашиятъ животъ е билъ смисленъ, пъленъ и послѣ се е обезмислилъ, това не е ли едно доказателство, че въ вашия животъ е имало нѣкакво щастие, което се е изгубило? Казватъ: „Щастието е празна работа.“ Питамъ, туй щастие, което бѣше въ васъ, изгуби ли се нѣкѫдѣ? Загубата на едно малко щастие, което човѣкъ ималъ, е отъ привидната благодарность, която ималъ за това щастие.

Слѣдователно, онзи, който не е благодаренъ на малкото щастие, той изгубва и голѣмото. Ние въ свѣта ставаме нещастни, понеже търсимъ по-голѣмо щастие. Имашъ малко, търсишъ по-голѣмо. Съ скръбьта всѣкога се провѣрява закона, че ние не сме доволни на онова, което Богъ ни е далъ, и вслѣдствие на това страдаме, скърбимъ. Имаме единъ приятель, намѣримъ въ него единъ недостатъкъ, туряме го настрана и намираме другъ.

Въ този новъ приятель намѣримъ двѣ погрѣшки - турямъ и него настрана и намираме трети. Въ него има три погрѣшки. Първиятъ приятель имаше само една погрѣшка, той бѣше най-добъръ. И колкото повече оставяме старитѣ приятели и ги замѣняваме съ нови, толкозъ повече грѣшки намираме въ тѣхъ. Ето какъ се явява нашата скръбь! По такъвъ начинъ се загубва нѣщо.

Слѣдователно, ако азъ съмъ поетъ, ще пиша поезия само за себе си, за свѣта нѣма да пиша. Най-първо ще кажа: „Азъ пиша поезия за себе си, азъ ще я чета.“ Защо? Защото не мога да намѣря по-добро лице, отъ менъ, което да пише за мене. Само азъ мога да пиша за себе си, само азъ мога да чета и да оцѣня своята поезия. Ако други дойдатъ да четатъ туй, което съмъ писалъ, на радо сърце ще слушамъ. Ако азъ чета нѣщо на свѣта и той ме оцѣнява, непрѣменно ще имамъ малка скръбь, все ще кажатъ нещо лошо за менъ. Ако се намѣрятъ нѣколко души да кажатъ, че поезията ти е отлична, ще се намѣрятъ други, които ще я разкритикуватъ по всички правила на критиката, ще те насолятъ. Едни ще те изкаратъ отличенъ поетъ, други ще те изкаратъ, че нѣмашъ понятие отъ поезия. Тъй че, всичката скръбь въ свѣта иде отъ това, че ние не уповаваме на себе си, на онова Божествено начало, което е вложено въ насъ. Божественото въ всинца ни е едно и сѫщо. Ние уповаваме на онова, което се мѣни и промѣня, и вслѣдствие на това усилваме своитѣ страдания. Каквито изпити и да ни дойдатъ, човѣкъ трѣбва да бѫде смѣлъ, да понесе всички скърби, да извади опитность отъ тѣхъ и на края да придобие една малка радость. Защо не? Имашъ малко скръбь, зарадвай се; имашъ загуба, зарадвай се! Не си само ти, който губишъ, който страдашъ. Едноврѣменно съ тебе страдатъ и много други. Туй е велика философия.

На всинца ви трѣбва философия, разбиране на онзи вѫтрѣшенъ, идеенъ животъ. Всички трѣбва да се стремите къмъ това, което е несъизмѣримо. Въ стремлението си къмъ Бога, само тамъ ще видимъ тази идея за несъизмѣримото. Богъ ни се открива, но понеже ние имаме желанието да Го обхванемъ, изгубваме възможностьта да Го познаемъ. Въ Бога има едно

качество: Той показва само лицето Си, но не и гърба Си. Какъ се откри Богъ на Мойсея? Намѣрете туй мѣсто въ Писанието и го прочетете!

И тъй, всички наши идеи трѣбва да сѫ несъизмѣрими!

Да започнемъ съ великото начало, което носи живота! И ще знаете, че край има само тамъ, дѣто има дисхармония. Дисхармонията въ кое и да е сѫщество, образува едно пресичане, затова се явява и краятъ. Такива прѣсичания ставатъ у всички сѫщества. Само у Бога има една непрѣривность, а у всички други сѫщества, има едно изкривяване, съзнанието не е будно и тогава настѫпва умирането, смъртьта, която наричаме край. Казваме: „Отиде този човѣкъ.“ Да, този човѣкъ прѣстава да живѣе тукъ, но въ другия свѣтъ живѣе, тамъ се разговаря весело. Тукъ е старъ дѣдо, съ бѣла брада, съ тояжката си въ рѫка, ходи прегърбенъ, а въ онзи свѣтъ го виждаме младъ, на 33 години, веселъ, засмѣнъ човѣкъ. Тукъ плачатъ за този старъ дѣдо, а като попитаме въ онзи свѣтъ за този дѣдо, казватъ ни: „Тукъ нѣма дѣдовци.“ Въ онзи свѣтъ нѣма нито баби, нито дѣдовци. Като идешъ въ онзи свѣтъ, вмѣсто баба си или дѣдо си ще видишъ единъ възвишенъ духъ, или нѣкой ангелъ, който е дошелъ на земята, като твой дѣдо или като твоя баба, облѣчени въ тази материя, дошли тукъ, за да свършатъ нѣкоя работа. Тогава ще паднатъ люспитѣ отъ очитѣ ти, като на апостолъ Павелъ и ще видишъ, че въ невидимия свѣтъ нѣма дѣдовци и баби, а чисти и възвишени духове, които идатъ на земята да се пожертвуватъ за благото на другитѣ. Тази идея сѫществува навсѣкѫдѣ.

Хубавата музика сѫщо така трѣбва да бѫде несъизмѣрима. Вие не можете още да пѣете безъ тактове. Знаете ли какво значи да пѣете безъ тактъ? Да кажемъ, че вземете тона ДО, четвъртъ тонъ, или половинъ, или цѣлъ. Мислите ли, че слѣдъ като изпѣете този тонъ споредъ неговата трайность, прѣстава да звучи? Не, има извѣстни тонове въ природата, които постоянно звучатъ. Има планети, които сѫ настроени специално въ тона ДО. Има слънца, които издаватъ тона СОЛЬ. Тази музика постоянно се възпроизвежда въ природата. Нѣкой пѫть ние вземемъ единъ тонъ и слѣдъ това го прѣкъснемъ. Прѣстава ли той да звучи?

Не, онази планета, на която принадлежи този тонъ, напримѣръ тона ДО, непрѣкѫснато се качва и слиза по тия крѫгове отъ горно ДО до долно ДО. Обаче въ този тонъ ДО има голѣмо разнообразие. Кои сѫ най-хубавитѣ пѣсни въ музиката? Онѣзи пѣвци, които изучаватъ музиката, първоначално започватъ да възпроизвеждатъ тоноветѣ механически, но когато навлѣзатъ въ окултната музика, трѣбва да гледатъ на всѣки тонъ като на живъ и да знаятъ, че слѣдъ като прѣкъснатъ пѣнието, всѣки тонъ продължава да звучи. Слѣдъ като сте слушали нѣкой музикантъ, нѣкой виденъ цигуларь, като се върнете дома си, вие още ще продължавате да слушате неговото свирене. На сцената свиренето е прѣстанало, но ти вечерь, сутринь - цѣла седмица наредъ - си възпроизвеждашъ. Значи, тия гласове се прѣповтарятъ непрѣривно, докато се изгубятъ нѣкѫдѣ. Тъй щото, въ окултната музика тоноветѣ трѣбва да продължаватъ. И всѣки отъ васъ трѣбва да пѣе вѫтрѣшно. Докато не се научите да пѣете вѫтрѣшно, въ душитѣ си, вие не можете да се научите да пѣете. Слѣдователно, нѣкой отъ васъ сѫ по-добри музиканти, повече сѫ учили въ миналото, затова по-лесно се проявяватъ, а други не сѫ се учили, сега трѣбва да се учатъ. Музиката е потрѣбна за единъ вѫтрѣшенъ потикъ. Тя е почивка. Само чрѣзъ музика може да си дадете почивка на душата.

Сега, да изпѣемъ: „Въ начало бѣ Словото“. Отначало ще започнете тихо: „Въ начало бѣ Словото“. „И Словото бѣ у Бога“ - ще го изпѣете тихо, за себе си, а не за свѣта. „То въ началото бѣ у Бога“ - значи, туй Слово, което бѣ въ начало, което е въ мене, у Него бѣше. Щомъ дойдемъ до стиха: „Всичко чрѣзъ Него стана“ - трѣбва да се пѣе силно, творчески актъ е то.

Сега, да кажемъ, че бихъ ви задалъ да разработите слѣднитѣ нѣколко изречения въ пѣсень, какъ бихте ги изпѣли? „Синътъ Божи, роденъ бѣ отъ Господа. Той бѣше истинната видѣлина, която освѣтлява всѣкиго человѣка, който иде въ свѣта. Въ свѣта бѣ и свѣтътъ чрѣзъ Него стана, и свѣтътъ Го не позна. При своитѣ си дойде, и своитѣ Му Го не приеха, защото Го не познаха.“ Какъ ще изпѣете това? (Учительтъ го изпѣ нѣколко пѫти.) Какъ ще прѣведете сега тази мелодия? Тя спада къмъ

несъизмѣримитѣ величини. Ако тя би се изпѣла другояче, на тактове, щѣше да излѣзе друго нѣщо отъ нея. Не, че въ окултнитѣ пѣсни нѣма тактове, но всѣкога, когато вие искате да дадете изразъ на една окултна пѣсень, непрѣменно трѣбва да вложите въ нея несъизмѣримитѣ тактове, т. е. такива тактове, които да не сѫ точно опрѣдѣлени въ ума ви. Въ тази пѣсничка нѣма да гледаме тактоветѣ, а смисъла. Когато тактоветѣ въ една пѣсень вематъ надмощие, пѣснята изгубва своя смисълъ. Тактътъ трѣбва да бѫде вѫтрѣ. Той е една несъизмѣрима мѣрка.

Размишление

Любовьта ражда доброто. Доброто носи за нашитѣ души животъ, свѣтлина и свобода!

6-а школна лекция на Общия Окултенъ Класъ
държана отъ Учителя на 19.XII.1924 г.
София

ПЕЛЕНИТѢ НА ЖИВОТА - РАДОСТИ И СКЪРБИ

Размишление

За слѣдния пѫть ще пишете върху темата: „Разлика между събиране и изваждане.“ Има едно живо събиране и едно живо изваждане. Нѣкой пѫть изваждането е приятно. Напримѣръ, приятно е когато изваждашъ картошки изъ земята.

Понѣкой пѫть, като наблюдавамъ хората, намирамъ особени състояния въ тѣхъ, които се дължатъ на неразбиране на ония основни положения, които сѫществуватъ въ живота. Така и вие всинца, имате особени възгледи за живота. Всѣки отъ васъ има особени възгледи и иска споредъ неговитѣ възгледи да се нареди и самия животъ. Вие искате нѣщата въ природата да вървятъ тъй, както вие мислите. Допуснете, че вие сте въ Индия, една тропическа область и тръгвате отъ тамъ леко облѣченъ, както сѫ облѣчени индуситѣ - само съ една тънка дълга дреха и съ една чалма. Тъй облѣченъ, тръгвате за Хималаитѣ, тия високи планини. Какъ мислите, докѫдѣ ще стигнете? Съ такива дрѣшки, прѣзъ които се виждатъ рѫцѣтѣ, каквито дамитѣ често носятъ, докѫдѣ ще достигнете? Такива тънки дрѣхи за единъ топълъ климатъ, разбирамъ, но трѣбва да знаете, че всички области въ живота не сѫ топли, има и студени области; не всички области сѫ тихи, има и бурни области. Слѣдователно, вие трѣбва да бѫдете разумни, да знаете, че въ пѫтя на живота ще срещнете най-разнообразни промѣни и когато ги срещнете, трѣбва да кажете: „Това е въ реда на нѣщата - вѣтърътъ може да бѫде по-силенъ или по-слабъ, студътъ може да бѫде по-силенъ или по-слабъ и топлината може да бѫде по-голѣма или по-малка.“

Вие казвате: „Ние знаемъ тия работи!“ Между знание и прилагане на това знание има разлика. Отъ неразбиране на нѣщата, понѣкой пѫть въ васъ се заражда една индеферентность,

изгубва се интересътъ. Защо? - Вие сте еднообразни. Ако излѣзете сега на Витоша или пѫтувате прѣзъ нѣкоя планинска область цѣла покрита съ снѣгъ и не пазите съзнанието си будно, щомъ не сте добрѣ облѣчени, краката ви започватъ да истиватъ и у васъ се заражда желание да си починете. Седнешъ да си починешъ и току погледнешъ, заспалъ си и тъй останешъ. Значи снѣгътъ хипнотизирва съ своето еднообразие, но трѣбва да знаете, че щомъ заспите ще пострадате. Слѣдователно, за да не заспиваме на земята, идватъ редъ промѣни въ състоянията ни: страдания и радости. Това сѫ промѣни, които ставатъ и въ самата природа. Ако на земята всичко бѣше радость, или ако всичко бѣше страдание и въ двата случая бихте заспали. При радоститѣ вие щѣхте да се стопите, а при скърбитѣ щѣхте да замръзнете - нищо повече.

Сега вие искате радости, но не разбирате законитѣ на природата. Ако пъкъ искате скърбитѣ, резултатътъ ще бѫде сѫщиятъ. Но когато съедините скърбьта и радостьта, ражда се великото въ свѣта, ражда се животътъ. Радоститѣ и скърбитѣ, това сѫ пеленитѣ, които обвиватъ човѣшкия животъ. Това сѫ двѣ различни състояния. Азъ не говоря за страданията, както вие ги схващате. Това сѫ отживѣли схващания. Страданията, тъй както ние ги знаемъ, тъй както сѫществуватъ, това сѫ обвивка на самия животъ, тѣ сѫ една необходимость, една неизбѣжность. И да ги разбирате, и да не ги разбирате, ще страдате. Като казвамъ и да ги разбирате, и да не ги разбирате, въ философската смисъль на думата подразбирам: и да ги искате, и да не ги искате, тѣ пакъ ще дойдатъ. Всички сѫщества, които сѫ минали прѣди насъ, все сѫ страдали. Ние искаме да минемъ прѣзъ сѫщия пѫть, но като царски синове, безъ страдания. За никого не се прави изключение. Азъ искамъ да срѣщна нѣкого, комуто се е направило изключение. Привидно може да се показва, че нѣкой не страда, но въ сѫщность не е така. Всѣки ще си плати данъка. Кой какъ дойде на земята, ще страда. Има извѣстни правила, на които всѣки трѣбва да се подчини. Неизбѣжно е това!

Тия двѣ положения въ живота - радость и скръбь, ще помните, за да не се ражда индеферентность у васъ. Нѣкой казва:

„Животътъ не ме интересува.“ Казвамъ, настанало е еднообразие въ васъ. Голѣмата скръбь е родила еднообразието. Какво трѣбва на този човѣкъ? - Малко радость. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ нѣма нито петь пари. Дайте му 100 - 200 лева, веднага ще внесете въ него една малка топлинка и той ще каже: „Животътъ сега има малко смисъль.“ Ако му дадете още 400 - 500 лева, сърцето му ще тупа още повече. Ако му дадете 2 - 3 - 5 - 10 - 100 - 300 000 лева, той ще каже: „Сега вече съмъ напълно осигуренъ“, и ще започне да си урежда живота. Вземете ли му паритѣ, по обратния пѫть ще дойде въ него сѫщото състояние. Ние, хората на земята, сме забавление за по-висшитѣ сѫщества на небето. И азъ мога да ви кажа, че тѣ правятъ опити съ васъ, опитватъ вѫтрѣшния животъ, който се развива въ васъ. Тѣзи думи, които ви казвамъ, сѫ вметнати. Тѣ сѫ само едно положение, което трѣбва да имате всѣкога прѣдъ видъ въ ума си, за да се радвате вѫтрѣшно въ себе си и при най-голѣмитѣ мѫчнотии и страдания.

Сега напримѣръ азъ, турямъ си едната рѫка на масата, а съ другата държа верижката на часовника си. Защо? Вие казвате, че тия движения сѫ несъзнателни. Ако сѫ несъзнателни, питамъ ви: защо именно въ този случай едната си рѫка турямъ на масата, а съ другата държа тази верижка? Азъ нѣма да обяснявамъ причината на това нѣщо, тя е скрита, вѫтрѣшна, но само ви нахвърлямъ тази мисъль, да размишлявате върху нея.

Ще ви прѣдставя другъ единъ примѣръ: Допуснете, че имате три ябълки: едната отъ тѣхъ расте въ топлия поясъ; втората - въ умѣрения, а третата - въ студения поясъ. Тия ябълки се срѣщатъ и се разговарятъ. Какви ще бѫдатъ тѣхнитѣ отношения? - Различни. Защо? Коя отъ тѣзи ябълки е най-красива? - Която е отъ топлитѣ страни. Какви особености ще има тая ябълка, която расте въ умѣрения поясъ, както и тази, която расте въ студения поясъ? Тази ябълка, която расте въ студения поясъ, има по-малки условия за развитие отъ другитѣ двѣ ябълки. Съ ябълкитѣ е така, но съ хората е обратно. Хората, които живѣятъ въ тропическитѣ мѣста, споредъ този законъ би трѣбвало да сѫ най-интелигентни, да иматъ най-висока умствена култура, а тия хора, които живѣятъ въ умѣрения и

студения поясъ, би трѣбвало да иматъ по-слаба култура. Обаче ние виждаме, че по-висока култура иматъ хората въ умѣрения поясъ, отколкото тия въ топлия поясъ. Туй, което е вѣрно за растенията въ дадения случай, не е вѣрно и за хората. Общото заключение е слѣдното: Туй, което въ дадена епоха е вѣрно за животнитѣ, не е вѣрно за човѣка; и туй, което е вѣрно за човѣка, не е вѣрно за животнитѣ, има едно вѫтрѣшно различие. Туй показва, че растенията, животнитѣ и човѣкътъ се намиратъ въ разни области на битието, дѣто животътъ циркулира по разни начини. Всичкитѣ нѣматъ еднакви условия, не могатъ да се развиватъ по единъ и сѫщи начинъ.

Запримѣръ, ако на земята има благоприятни условия за развитие, въ астралния свѣтъ е обратното. То значи: когато имате приливъ на живота въ физическия свѣтъ, въ астралниятъ свѣтъ имате отливъ. И когато имате въ астралния свѣтъ приливъ, материалния свѣтъ и въ умствения свѣтъ имате отливъ. Тия състояния на живота се редуватъ непрѣкѫснато. Слѣдователно, възвишенитѣ души, които разбиратъ този законъ, избѣгватъ страданията. Щомъ изгубятъ условията на единъ свѣтъ, отиватъ въ другъ. Тѣ постоянно се качватъ и се връщатъ. Тѣ отиватъ тамъ, дѣто има условия. Това сѫ богати хора. Вие всички трѣбва да станете умни! Само по този начинъ ще може да регулирате радоститѣ и страданията. Когато настане периода на страданията, на мѫчнотиитѣ на земята, трѣбва да знаете начинъ, какъ да се прѣселявате въ нѣкой другъ свѣтъ, за да започнете новъ животъ.

Сега, да се повърнемъ къмъ главната мисъль. Въпросътъ се отнася до сегашния животъ, а не до бѫдещия. Взимайте урокъ от природата! Ако вземете да дъвчите хлѣбъ, но нѣмате плюнка, можете ли да го сдъвчите? Ако нѣмате плюнка, какво ще правите? - Ще го сдъвчите, но ако речете да го глътнете, плюнка ви трѣбва. Ако нѣмате никакъ плюнка, ще ви трѣбва поне малко водица. По аналогия на какво ще уподобите тази плюнка? Растенията, за да израснатъ, трѣбва имъ вода. Значи, за живота на растенията водата е плюнка, която улеснява условията имъ. Общото заключение, отъ което трѣбва да се ползувате въ

живота си, е слѣдното: Не се стремете да корегирате природата въ нейните дѣйствия! Това е едно отъ правилата, които трѣбва да спазвате. Всѣки, който се е опиталъ да корегира природата, си е създалъ една отъ най-голѣмитѣ злини. Щомъ помислишъ, че въ природата има извѣстни дефекти, ти си създавашъ една отъ най-голѣмитѣ дисхармонии въ живота. Азъ говоря за Божествената природа. Нѣкой пѫть ние считаме нашитѣ прояви за природни, но трѣбва да знаемъ, че въ Божественитѣ прояви всичко е въ хармония или най-малко въ съгласие. По възможность ще си мислите, че вашиятъ животъ е поставенъ въ хармонични условия и ако има извѣстна дисхармония, тя се дължи на нѣкакви ваши състояния. Туй ще пазите като правило въ живота си.

Въ свръзка съ това, ще ви прочета 12 глава отъ Посланието Евреемъ Апостолъ Павелъ се обръща съ тази глава къмъ онѣзи окултни ученици, които сѫ разбирали законитѣ.

„Слѣдователно и ние, като сме обиколени отъ такъвъ облакъ отъ свидѣтели, да отхвърлимъ всѣка тегота и грѣха, който ни лесно сплита.“ Грѣхътъ, външнитѣ погрѣшки често ни спъватъ. Ние се спъваме отъ това - отъ онова. Допуснете, че вие минавате покрай гората и питате, защо това дърво е паднало на една страна, защо друго дърво е паднало на друга страна? Мислите ли, че ако философствувате така, ще стигнете въ скоро врѣме вашето прѣдназначение?

„И съ търпение да тичаме на прѣдлежащето намъ поприще, като гледаме на Исуса, началникътъ и съвършителътъ на вѣрата, който заради прѣдлежащата Нему радость, прѣтърпѣ кръстъ като прѣзрѣ срама и седна отдѣсно на прѣстола Божий.“ Сега мнозина християни си представляватъ този прѣстолъ нѣкакъ особено, а той означава онова любовно отношение, което трѣбва да имаме къмъ Бога. Той означава поглъщане или хармонизиране съ първия принципъ. „Отъ дѣсно на Бога“ подразбира мѣсто въ Любовьта Божия.

„Защото мислете за Тогозъ, Който прѣтърпѣ на себе си таквозъ противорѣчие отъ грѣшнитѣ, за да ви не дотегнува и да не бивате слабодушни.“ Често, студенти, които следватъ въ университета, като видятъ нѣкой ученъ професоръ, искатъ

да бѫдатъ учени като него, безъ да вематъ подъ внимание, колко страдания е прѣтърпѣлъ този ученъ, докато стане такъвъ - мислятъ, че тази работа е много лесна. И вие можете да бѫдете учени, но ще имате прѣдъ видъ усилията на този ученъ човѣкъ.

„Не сте се съпротивили още до кръвь, като се борите срѣщу грѣха. И забравили сте увѣщанието, което ви говори като на синове и казва: Сине мой, не прѣзирай наказанието Господне, нито да ослабѣвашъ, когато те изобличава.“ Вие сте много весели, когато бащитѣ ви даватъ дрешки, но като ви турятъ на работа, като ви дойдатъ лишения, тогава около васъ не се минава вече. Неразположени сте духомъ, веднага добивате песимистично настроение и казвате: „Животътъ нѣма смисълъ, трѣбва да си замина за небето.“ Не, човѣкъ лесно излиза отъ небето но мѫчно се връща. Щомъ иска да се върне въ небето, трѣбва да има приготвено мѣсто за него. Небето не приема човѣкъ, за който нѣма отредено мѣсто. Щомъ му опрѣдѣлятъ мѣсто, той може вече да отиде на небето. Дохождатъ пратеници отъ тамъ и го задигатъ. Като нѣма опрѣдѣлено мѣсто за тебе, може съ години да плачешъ, но ще седишъ и ще чакашъ врѣмето си. Казватъ ти: „Нѣма още мѣсто за тебе, тукъ ще седишъ.“ Щомъ ти приготвятъ мѣсто, ще те повикатъ.

„Защото, когото Господь обича, наказва го.“ Защо го бие? Ще кажете: „Само за бой да не става дума!“Ами по-голѣмъ бой отъ смъртьта има ли? Кой светия не е битъ? Светиитѣ сѫ били бити така, че всичкитѣ имъ кости сѫ били строшени на парчета, не е оставалъ здравъ ни мускулъ, ни нервъ. Разбирате ли какъвъ бой е билъ този? Чудни сѫ хората днесъ, когато все за любовь говорятъ. Не, трѣбва да знаете, че такъвъ прѫтъ сѫ яли светиитѣ, какъвто не можете да си прѣдставите. И вие ще ядете такъвъ прѫтъ. Какво мислите? Прѫтъ има, ще играе той и по краката, и по рѫцѣтѣ, хубаво шибане ще има и слѣдъ като минете туй шибане, тогава у васъ ще остане истинскиятъ животъ и вие ще възкръснете. Така ще се освободите отъ стария човѣкъ и ще остане новия. Това е фигура на ръчьта. Страданията ще дойдатъ, това да знаете! И ако нѣкой мисли, че ще мине въ

другия свѣтъ безъ бой, той се лъже.

Единъ древенъ царь ималъ единъ тронъ, на който поставилъ единъ остъръ ножъ, който се свивалъ и изваждалъ навънъ съ помощьта на нѣкаква пружина. Никой не знаялъ за този ножъ, обаче, кой какъ дохождалъ, като сядалъ на трона, ножътъ го бодвалъ и той веднага подскачалъ. Всички придворни опитали този тронъ и затова той седѣлъ празенъ. Хапливъ билъ този тронъ. Такива столове има и въ свѣта, затова на тѣхъ не се сѣда. Има положения въ свѣта, които не се заематъ. Тѣ сѫ хапливи. Такива условия има въ живота и човѣкъ не трѣбва да ги желае.

Та казвамъ, смъртьта е една отъ голѣмитѣ прѣгради. Тя е само за силнитѣ натури. Казва се въ Писанието: „Който побѣди смъртьта, ще влѣзе въ Вѣчния животъ, въ Царството Божие.“ Но, за да се побѣди смъртьта, изискватъ се юнаци. Ето какво казва Писанието: „Ако търпите наказанието, Богъ се докарва съ васъ като съ синове, защото кой синъ е този, когото не наказва баща му? Ако ли сте безъ наказание, на което всички участвуваха, то сте прѣлюбодѣйчица, а не синове.“ Ако Господь не ви наказва, вие не сте синове; ако не сте бити, отъ васъ нищо не става. Сега вие можете да философствувате, да казвате, че животътъ трѣбва да бѫде другояче устроенъ. Вие, идете при нѣкой грънчарь и вижте, коя пръсть става за грънци! Не е ли най-пригодна онази хубава пръсть, която е добрѣ омѣсена, добрѣ отъпкана, която грънчарьтъ хубаво набилъ, направилъ на тѣсто и тогава едва използувалъ за различни грънци? За да излѣзе хубаво гърне, пръстьта трѣбва да бѫде добрѣ омѣсена. Ако искате да стане нѣщо отъ васъ, трѣбва да минете прѣзъ този процесъ. Вие искате като синове Божии да ви вематъ на рѫцѣ отъ земята, да ви поносятъ малко и хайде, право на небето. Вие искате да ви поносятъ малко на рѫцѣ, тъй както ораторитѣ ги носятъ, тъй както ученицитѣ носятъ своитѣ учители. Не, нѣма такава леснина.

„Освѣнъ това, бащитѣ си по плъть имахме наказатели и почитаме ги. Не щемъ ли се повече покори Отцу на духоветѣ и да живѣемъ?“ Щомъ човѣкъ не приеме туй наказание на радо

сърце, щомъ той е недоволенъ, прѣставатъ да го наказватъ. Ако слѣдъ като сѫ го били, той е доволенъ и казва: „Азъ съмъ на вашето разположение.“ Той е разбралъ вѫтрѣшния смисълъ на страданията и на наказанията. Азъ мисля, че вие трѣбва да бѫдете умни, поне колкото онзи българинъ, който искалъ да даде писмо на единъ въстаникъ, но не знаялъ какъ. Каратъ го двама заптиета. Този българинъ се приближава до тѣхъ, пита ги: „Какъвъ е този, когото водите? - „Комита.“ - „Комита ли?“ Започва да го мушка тукъ, да го мушка тамъ, удря му плѣсница, докато най-послѣ мушналъ и писмото му въ джеба. Заптиета виждатъ това, казватъ на този българинъ: „Браво!“ Въ този свѣтъ, за да турятъ нѣщо въ джеба, трѣбва да ви биятъ, защото заптиета има слѣдъ васъ. Тѣ сѫ неизбежни нѣща. Ще кажете: „Ама тѣзи нѣща могатъ да се избѣгнатъ, за насъ има такива изключения въ свѣта.“

„Защото тѣ за малко врѣме сѫ ни наказвали, споредъ каквото имъ е било угодно, а то е за наша полза, да станемъ съучастници на Неговата святость. И всѣко наказание по настоящемъ не се вижда да е на радость, но на скръбь, а послѣ принося миренъ плодъ отъ Правда на тѣзи, които сѫ обучени чрѣзъ Него. Затова стегнете ослабналитѣ рѫцѣ и разслабенитѣ колѣнѣ и направете на нозѣтѣ прави пѫтища, за да не се изкриви хромото, но повече да изцѣлѣе. Търсете миръ съ всички и светость, безъ която никой нѣма да види Господа.“ И тъй, скърбитѣ, страданията въ живота сѫ едно разнообразие, за да бѫдете всѣкога въ будно състояние, та да можете да разберете Божиитѣ пѫтища.

Упражнение: Лѣвата рѫка напрѣдъ, неподвижна. Съ дѣсната рѫка правимъ крѫгообразни движения надъ лѣвата рѫка, най-напрѣдъ бавно, послѣ постепенно усилване и пакъ забавяме бързината. Сѫщото движение, но само че въ лѣва посока - обратна на първата.

Какво усещате? Това упражнение е споредъ относителната теория на Айнщайна? Ако продължаваме туй движение около 10 часа, този салонъ ще се подвижи отъ мѣстото си, затова въ ума си всѣкога трѣбва да държите едно възходящо движение, т.

е. едно хармонично движение, за да намалите силния ефектъ на това упражнение. Какво произвежда вѫтрѣ това упражнение? Какво забѣлѣзахте? Направете сѫщото движение, само че много бавно. Когато правите крѫговетѣ, единъ пѫть ще минава дѣсната рѫка надъ лѣвата, а вториятъ пѫть обратно.

Сега, въртете рѫцѣтѣ си една около друга, най-първо навънъ, съ постепенно усилване и послѣ постепенно отслабване. Слѣдъ това, движете рѫцѣтѣ навѫтрѣ къмъ тѣлото си, пакъ съ постепенно усилване и постепенно отслабване. Всички движения, които правите, трѣбва да бѫдатъ разнообразни.

Отъ 1 - 2 минути размишление.

Музиката има несъизмѣрими тонове и прѣливане въ тактоветѣ. Несъизмѣримостьта не може да се обясни напълно. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ. Когато занесатъ вълна на нѣкой даракчия, тази вълна въ музикално състояние ли е? Всички влакна на вълната първоначално сѫ разхвърляни, но като прѣмина тя прѣзъ дарака, той постепенно ще изправи всичкитѣ ѝ влакна - всѣко отъ тѣхъ ще дойде на своето мѣсто. Вие я оставете на разположението на дарака, той ще се справи съ нея. Сѫщото е и съ васъ. Както и да сѫ разхвърляни вашитѣ мисли и чувства, прѣдайте ги на дарака на природата, тя ще ви ги върне изправени. Прѣдоставете се на природата, тя ще оправи объркванитѣ ви работи! По нѣкой пѫть не е необходимо да пѣемъ правилно. И отъ неправилното пѣние природата създава нѣщо хубаво. Не се смущавайте отъ безпорядъка, който сѫществува въ живота!

Да изпѣемъ упражнението: „Въ начало бѣ Словото“.

При сегашното схващане на музиката, въ какво седи силата на пѣнието? Една пѣсень или едно упражнение може да се изпѣе по различни начини. Въ музиката има само единъ правиленъ начинъ, той е идейниятъ образъ, когато музикантътъ се усѣща щастливъ, че е схваналъ този първообразъ при пѣнието или свиренето изобщо. Запримѣръ, вземете слѣдното упражнение: „Кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа!“ Това е едно просто изречение. Какъ бихте го изпѣли? - По различни начини. Всѣки отъ васъ би го изпѣлъ по особенъ начинъ. Отъ кой

тонъ бихте започнали? Това упражнение още не е завършено. Ако напишете едно завършено упражнение, вие ще страдате. Азъ ви давамъ това упражнение, като образецъ на несъизмѣримо упражнение. Защо обичате това изречение? Защото то изразява едно състояние на душата. Дѣ е отговорътъ на пѣсеньта? Кой ще е отговорътъ, какъ мислите? Отговорътъ е настроението, което вие ще получите. Човѣкъ трѣбва да бѫде готовъ, за да възприема нѣщата чрѣзъ слушане. Може да ти се каже нѣщо, което трѣбва или да го направишъ, или да го напишешъ, или отъ Писанието да го научишъ, или най-послѣ да го изразишъ чрѣзъ живота си. Това сѫ нѣколко различни положения.

Слѣдователно, ако ти се каже да напишешъ Истината или да я научишъ, или да я изразишъ чрѣзъ живота си, въ всички случаи ще имашъ разни положения. Коя е най-силната дума въ туй изречение? Истината и свободата вървятъ заедно. За кого? - За душата. Сега, ако тия думи се изкажѣха само, ще иматъ едно влияние; ако се изпѣятъ, друго влияние, различни чувства ще прѣживѣете. Щомъ се изпѣе, другъ ритмусъ се внася. Значи, всички силни, всички свещени думи трѣбва да се произнасятъ музикално. В говора човѣкъ сѫщо не трѣбва да бърза. Говорътъ трѣбва да бѫде музикаленъ. Ако всички говорѣхме музикално, по-малко дисхармония щѣше да има. Отмѣренитѣ тактове не допринасятъ много за музикалностьта. Напримѣръ, тази пѣсничка може да се направи съ строго отмѣрени тактове, но ще изгуби половината отъ своя изразъ. Въ най-хубавитѣ пѣсни не трѣбва да има никакво прѣкѫсване. Прѣкѫсването влияе върху изразителностьта. Прѣдставете си, че единъ пѣвецъ изпѣе една пѣсень безъ прѣкѫсване, безъ паузи, знаете ли какъвъ ефектъ ще произведе? Ако една пѣвица изпѣе единъ куплетъ на една вдишка, тя ще мине за силна пѣвица.

Изпѣйте упражнението “Кажи ми Истината“. Всѣки отъ васъ може да нареди едно изречение въ музика, да направи едно малко упражнение. Не искамъ да съчинявате, но пѣсни да съчините по едно упражнение, да изкажете музикално нѣкоя дума.

Размишление

Любовьта ражда доброто. Доброто носи за нашитѣ души животъ, свѣтлина и свобода.

7-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 26.XI.1924 г.
София

ЗАКОНЪ НА РАВЕНСТВО

Размишление

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Разлика между събиране и изваждане.“

За слѣдния пѫть ще пишете върху темата: „Разлика между дѣлене и умножение.“

Когато имаме между двама души два процеса, при които единиятъ събира, взима, а другиятъ дава, какъ ще можемъ да примиримъ тия двама души? Заемодавецътъ, който взима пари отъ тебе - събира. Нали? Ти, който давашъ - изваждашъ отъ кесията си. Слѣдователно, между онзи, който събира, и онзи, който изважда, се ражда едно чувство на неразположение, едно неприязнено чувство. Какъ ще примиримъ този вѫтрѣшенъ резултатъ? При обикновеното събиране на числата, резултатътъ върви много добрѣ, но при живото събиране, резултатътъ е другъ. За изразяване на дѣйствието събиране азъ ще употрѣбя другъ знакъ, не плюсътъ, т. е. кръстътъ, съ който си служимъ, а слѣдниятъ знакъ:

Ще обърна този знакъ нагорѣ, и тогава, като искам да събера 2000 лв., съ 1000 лв., ще пиша така: 2000 ⅄ 1000 = 3000 лв. Какъ ще примиримъ сега тия двама души, отъ които единиятъ има да дава, а другиятъ да взима? Въ математиката сѫществува единъ законъ, споредъ който ще съберемъ тия числа, ще ги раздѣлимъ на двѣ и по този начинъ тия хора ще се примирятъ. Значи 3000:2 = 1500 лв.

Учительтъ пита ученицитѣ: „Можете ли да съберете една овца и една крава, или единъ волъ и една овца?“ -„Не, Господинъ учителю.“ -„Ами една свиня и една крава?“ - „Пакъ не може. Господинъ учителю, въ нашето село събиратъ водата и млѣкото.“ -„Какъ?“ -„Като събератъ едно кило млѣко и едно кило вода, ставатъ двѣ кила млѣко.“ Значи, водата може да се събере съ

млѣкото. Въ природата, обаче, законътъ за изваждането и за събирането има по-дълбоко значение, отколкото въ обикновения животъ.

Сега, вие сами ще намѣрите, какво отношение иматъ дѣлението и умножението къмъ първитѣ двѣ дѣйствия. За да боравите въ даденъ случай съ себе си, съ своето естество, трѣбва да имате извѣстни правила извънъ врѣмето и пространството. Всички вие трѣбва да се научите да дѣйствувате извънъ врѣмето и пространството и докато не научите този законъ не можете да изправите вашия характеръ. Защо? Защото характерът на човѣка не се изправя въ врѣме и пространство. Нѣкой казва: „Утрѣ ще бѫда добъръ.“ Не, кажешъ ли веднажъ, че ще бѫдешъ добъръ, то е казано и свършено. Вие трѣбва да дѣйствате извънъ врѣмето и пространството, а въ врѣмето и пространството ще се проявятъ само резултатитѣ. Изявяването на твоя характеръ ще стане въ врѣмето и пространството, а изправянето му става извънъ врѣмето и пространството. То е резултатъ отъ духовния свѣтъ.

Запримѣръ вие не можете да опишете, не може да прѣдадете едно ваше чувствувание на земята по никакъвъ начинъ съ никакви знаци. Какъ ще ми предадете за примѣръ, една ваша скръбь? По сълзитѣ ли? Може би да е духалъ вѣтъръ и да сѫ ти потекли сълзи. Сълзитѣ не сѫ всѣкога признакъ на скръбь. Нѣкой пѫть може да сѫ признакъ, но нѣкой пѫть не сѫ признакъ. Когато духа вѣтъръ, текатъ сълзи, когато имашъ хрема, пакъ текатъ сълзи, но всичко това още не показва, че имашъ нѣкаква скръбь. Има скръбь, която съ сълзи не може да се изрази, обаче има извѣстни черти на лицето, които показватъ скръбьта. При скръбьта мускулитѣ всѣкога се съкратяватъ, свиване става. Човѣкъ, който скърби, сърцето му се свива. При радостьта има едно малко разширение на сърцето. Слѣдователно, човѣкъ, за да разбере тия два процеса - радостьта и скръбьта, трѣбва да опита състоянията на свиване и разширяване на сърцето. Колкото и малко и да е свиването на сърцето, въ духовния свѣтъ все ще произведе извѣстна дисхармония, която ще се отрази въ една или друга скръбь. Всѣко разширение на сърцето, както и всѣко

разширение на съзнанието, е резултатъ на радостьта.

Сега, защо, като означавахъ събирането и изваждането, азъ не употрѣбихъ обикновенитѣ за тия дѣйствия знаци? Знакътъ плюсъ пишемъ, като теглимъ отгорѣ надолу една отвѣсна права, послѣ друга права, перпендикулярна на нея, при което става поляризиране. Знакътъ плюсъ, т. е. кръстътъ при всички случаи произвежда противодѣйствие. Затова вие всѣкога не пишете кръстъ! Кога се пише кръстъ? Казватъ за нѣкого: „Тури му кръста!“ Кръстъ турятъ на умрѣлитѣ. И когато човѣкъ дойде до кръста, той трѣбва да се спре, да концентрира ума си, трѣбва да бѫде абсолютно чистъ. Защото, като се напише кръста, иде ангелътъ съ меча. Щомъ си туришъ кръста, ти викашъ този ангелъ. Той идва и ти казва: „Какво искашъ отъ менъ.“ Не само това, но често вие си туряте едни на други кръстове. Когато говоришъ нѣщо лошо за нѣкой човѣкъ, ти му туряшъ кръстъ. Ти прѣдизвикваш двѣ противоположни сили, въ които можешъ самъ да се вплетешъ. Ако си силенъ, можешъ да избѣгнешъ това, но ако си слабъ, не прѣдизвиквай върху себе си изкуствено силитѣ въ природата.

Това, което ви говоря, е за васъ, но не и за хората извънъ училището. Вие нѣма да имъ казвате нищо, тия хора, които още нищо не знаятъ, могатъ да си играятъ съ кръста, този кръстъ е за тѣхъ. Но когато нѣкой отъ васъ, на когото съзнанието е просвѣтено, напише знака кръстъ, този знакъ вече има смисълъ за него, той указва извѣстно влияние върху него. Щомъ нѣщо прониква въ съзнанието ти, щомъ го разбирашъ, ти не можешъ вече да си играешъ съ него. Когато произнасяшъ нѣкоя свещена дума, например думата „любовь“, ти нѣма да я изкажешъ набързо, но ще се спрешъ въ себе си, ще се концентрирашъ и тогава ще я изговоришъ. Тя трѣбва да означава нѣщо. Когато изговаряшъ думата „истина“ пакъ ще се спрешъ, ще се концентрирашъ въ съзнанието си, свещена дума е тя. Има извѣстни думи, които като изговаряме, ще трѣбва постоянно да се спираме въ себе си, защото само така тѣ ще ни прѣдадатъ своята сила. Казваме: „любовь“, „истина“, „вѣра“. Какво нѣщо е вѣрата? И при изговаряне на думата „вѣра“ пакъ ще се спрешъ. Думата

„вѣра“ въ български езикъ е силна дума, а думата „любовь“ не е толкозъ силна. Думата „вѣра“ започва съ буквата „В“ - първиятъ принципъ - Богъ. Тя изразява символъ на Бога. Тази буква „В“ е образувана отъ една права линия и два полукржга. Тия два полукржга, обърнати нагорѣ, ⌒ ⌒ означаватъ малкото сѣменце, което, посадено въ земята, се разпуква, развива и започва да расте. Отъ него излизатъ клончета и листа. Така сѫ се образували растенията въ материалния свѣтъ. Този знакъ ⌒ ⌒ прѣдставлява буквата „вав“ въ еврейски езикъ. Отъ тази буква е излѣзла българската буква „Т“ [m], гръцката буква Ε - епсилонъ, българската буква „З“ и цифрата „3“. Значи, нѣколко букви сѫ произлѣзли отъ тази еврейска буква. Всѣка буква изобщо прѣдставлява извѣстни течения въ природата.

Тѣзи течения постоянно се мѣнятъ. Въ буквата „ “ (вав) теченията отиватъ нагорѣ, въ „Т“ теченията отиватъ надолу, защото тази буква изразява коренитѣ на живота, които се загнѣздватъ въ Божественото. Затова именно около буквата Т се прѣплита знака на безкрайното или вѣчното.

Змията, въ този случай, не е нищо друго, освѣнъ единъ разтворенъ кржгъ. Всѣки кржгъ, който се разтваря, става змия. Всѣки човѣкъ, въ който става пропукване, става на змия. Слѣдователно, щомъ змията отново захапе опашката си, става пакъ човѣкъ. Значи, човѣкъ може по 10 пѫти на день да става змия, само че, безъ да има нейната външна форма. Ако човѣкъ не върви правилно въ живота си, може да става змия, само че безъ да има нейната външна форма. Ако човѣкъ не върви правилно въ живота си, може да става змия. Въ змията липсватъ крака и ржцѣ, т. е. въ нея нѣма воля, нѣма и характеръ, но умъ има. При това, въ змията нѣма добродѣтели, крака нѣма. Защо дяволътъ влѣзе въ змията? Защото той има умъ, но воля нѣма. Слѣдователно, въ дявола нѣма разумность, затова може да кажемъ, че въ него нѣма глава, т. е. нѣма Божественъ принципъ. И въ това отношение, ако дяволътъ ти вземе ржцѣтѣ, силенъ става, ако ти вземе краката, силенъ става. Не му ли дадешъ обаче, нито ржцѣтѣ си, нито краката си, той е слабъ. Ако змията се обвие

около тебе, може тъй да те стегне, че да те удуши. Но ти никога не трѣбва да оставишъ живота си да се разпукне. Не трѣбва да пропуквашъ този Божественъ кржгъ около себе си, затова ще държишъ съзнанието си постояннно будно. Всѣки грѣхъ, всѣка лоша мисъль е пропукване. Колкото този кржгъ се повече пропуква, толкова повече той се прѣвръща въ зжбчесто колело. Ще кажете: „Какво отъ това, че се образува такова зжбчесто колело?“ Трѣбва да знаете тогава, че това колело нѣма да мине по гърба на другитѣ, но по вашия гръбъ и вие ще почувствувате всичката острота на неговитѣ зжбци.

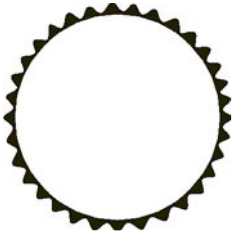

Та въ окултната наука, като застжпваме нѣщата разумно, показва ни се, защо не трѣбва да пропукваме живота си, ние сами ще страдаме. Не сж важни външнитѣ отношения, на живота, а именно: какъ съмъ облѣченъ, доколко съмъ ученъ, какъ говоря, какъ се проявявамъ външно и т. н. Всички тия нѣща сж повърхностни, а важното за менъ лежи скрито въ дълбочината на моята душа. Този, скритиятъ човѣкъ вжтрѣ, човѣкътъ, който не се мѣни, това съмъ азъ. Този човѣкъ може да контролира благата, които Богъ му е далъ. Не е лошо когато става извѣстно пропукване въ живота на човѣка, но веднага трѣбва да се съедини този кржгъ.

И тъй, като дѣйствувате по този начинъ, като се насърчавате, вие ще направите вашия животъ по-сносенъ. Ние постоянно се оплакваме отъ страданията, оплакваме се, че имаме недоразумения, но трѣбва да знаете, че всичко това не е нищо друго, освѣнъ пропукани кржгове. Всѣки отъ васъ може да поправи своя кржгъ. Какъ? - Ще помислишъ за Бога и ще се съединишъ съ великия Божественъ кржгъ. Обикни Бога и въпросътъ лесно ще се разрѣши. Туй пропукване ще се съедини и ще дойде разширение въ съзнанието ви. И въ растенията ние виждаме този кржгъ. Най-напрѣдъ прѣдставлява едно малко кржгче, което постепенно се разширява, безъ пропукване. Отъ него послѣ се образуватъ нѣколко концентрични кржгове. Такива крѣгове се образуватъ и около съзнанието на човѣка.

Тия крѣгове постепенно се разширяватъ и всѣко разширение носи живи, разумни сили въ свѣта.

Вие казвате, че може да живѣете, както искате. Не можете да живѣете както искате. Въ този кржгъ влизатъ кржговетѣ на хиляди други сжщества, тъй щото вашиятъ кржгъ е прѣплетенъ съ тѣхъ. Казвате: „Азъ намислихъ нѣщо.“ Нищо не сте намислили. Може да си намислилъ да вземешъ отъ мене двѣ хиляди лева. Но съ това ти ми ставашъ учитель и утрѣ азъ ще ти взема 10 000 лева. Слѣдъ това ти ми вземешъ 20 000 лева. Послѣ пъкъ азъ ти взема 30 000 лева и т. н. Какъвъ ще бжде резултатътъ въ края на краищата? Надхитряването въ лъжа не е наука. То може да ти развие ума, но не и да те подигне като човѣкъ.

Единъ отъ турскитѣ султани казва на единъ отъ своите везири да му доведе най-голѣмия лъжецъ отъ Цариградъ. Той му довежда единъ такъвъ лъжецъ и султанътъ му казва: „Искамъ да ми кажешъ една голѣма лъжа.“ - „Азъ прѣстанахъ вече да лъжа, но за да се каже една такава лъжа, каквато ти искашъ, трѣбва да се купятъ алати.“ -„Колко ти трѣбватъ?“ -„Трѣбватъ ми 500 лири.“ Султанътъ му дава 500 лири и праща съ него единъ от своитѣ слуги. Лъжецътъ започва да ходи отъ дюканъ въ дюканъ, докато най-послѣ мръкнало. Султанътъ го чакалъ да се върне, но той му пише едно писмо: „Тази е послѣдната лъжа, която ти казахъ.“ Алати му трѣбвали! Какви алати му трѣбватъ? Алатитѣ за лъжата сж у него. Често вие казвате: „Азъ ще направя добро, но ми трѣбватъ пари.“ Вие не сте ли този лъжецъ, който търси алати за лъжа? Той иска да направи добро, но му трѣбватъ алати, трѣбватъ му пари. Че доброто съ пари ли се прави? Ще знаете, че доброто нито съ знание става, нито съ пари става. Знанията ни трѣбва да сж за съвсѣмъ други работи. Паритѣ ни трѣбва да сж за съвсѣмъ други работи. Понѣкой пжть вие си правите илюзии, че доброто може да се направи съ голѣмъ умъ. Ако това е вѣрно, тогава гениалнитѣ хора трѣбваше да бждатъ най-добритѣ. Доброто седи надъ всѣка гениалность. Нѣма по-голѣма гениалность отъ тази, щото човѣкъ да бжде добъръ. За да бжде човѣкъ добъръ, трѣбва да бжде уменъ. Да дадешъ пари

нѣкому, това не е добро. Това е само единъ разуменъ актъ, само едно приятно хармонично дѣйствие на ума, или една благородна постѫпка на сърцето. Да дадешъ пари нѣкому, това не е добро, то е повече знание, отколкото добро.

Какво е доброто само по себе си? - Доброто, това е едно цѣлокупно проявление на Любовьта въ даденъ случай. Въ правенето на добро ти трѣбва да дадешъ всичко. Вие сега мислите, че за да бѫдете добри, трѣбва да бѫдете умни. Казвате, че нѣкой човѣкъ е зълъ, защото е глупавъ. И то не е вѣрно. Глупостьта не ражда злинитѣ. Най-често умнитѣ хора сѫ зли. Глупавият човѣкъ не може да бѫде зълъ. Злото не се е родило отъ глупавитѣ хора, но отъ най-умнитѣ, отъ гениалнитѣ, отъ ангелитѣ. Злото, грѣхътъ се родиха между тѣзи хора. Отдѣ е произлѣзло злото, нѣма да го закачаме, но трѣбва да знаете, че отъ тамъ се е родило. Дѣ се роди доброто? - Въ онзи актъ на Любовьта, когато Словото излѣзе отъ Бога. Доброто е излѣзло отъ Бога заедно съ Любовьта. Казвамъ: умътъ на човѣка трѣбва да бѫде слуга на доброто; паритѣ трѣбва да бѫдатъ слуга на доброто. Не мислете, че доброто се върши съ пари. Всичко външно въ свѣта може само да спомогне на доброто, което вие трѣбва да изнесете, но въ сѫщность, всичко ще извършатъ вашиятъ умъ, вашето сърце и вашата воля. Паритѣ ви, знанието ви, това сѫ само спомагателни срѣдства. Ако мислите тъй, вие ще може да се самовъзпитате. Онѣзи отъ васъ, които не сѫ много учени, ще мислятъ, че тѣ не могатъ да вършатъ добро.

Да допуснемъ, че имате въ математиката слѣднитѣ изрази: а+в =с и а-в=с. Може ли а-в да е равно на с? Въ дадения случай а-в не може да бѫде равно на с. Защо тогава ученицитѣ пишатъ а-в=с? Да, вѣрно е, че а-в=с, но при извѣстни условия. Ето защо, всѣки учитель по математика провѣрява погрѣшкитѣ, които ученицитѣ му правятъ. И въ живота сѫщо така ние правимъ хиляди такива съчетания, като доказваме, че а-в=с. Казватъ нѣкои: „Не струва да правимъ добро.“ Защо така? Защото нѣкой правилъ добро, та не му вървѣло, че казва: „Не струва да се прави добро, зло трѣбва да се прави, та да ти тръгне напрѣдъ.“ Че каква наука е тази? Други пъкъ казватъ тъй: „Не

струва всѣкога да говоришъ истината, и лъжа трѣбва.“ Значи, животътъ съ истина не се подтиква напрѣдъ, ами трѣбва малко лъжа, като масълце, тя да го понамаже, че да тръгне. Това е едно неправилно математическо уравнение. Какъ мислите, съ туй математическо уравнение, може ли да тръгне животътъ напрѣдъ? Хората мислятъ, че чрѣзъ лъжа ще уредятъ живота си. Има хора, които отричатъ лъжата, но щомъ дойдатъ на тѣсно, пакъ поставятъ своитѣ математически отношения и съ тѣхъ се оправдаватъ. Нѣкои отъ тия хора не виждатъ тия отношения, не виждатъ дѣ е грѣшката въ тѣхъ, защото въ математиката има редъ такива сложни отношения, въ които всѣки може да се объркa. У нѣкои хора умътъ не е тънъкъ, за да може да схване отношенията, които сѫществуватъ въ математиката и да ги използува разумно.

Сега математицитѣ казватъ, че могатъ да се събиратъ само еднородни величини. Величинитѣ а+в могатъ да прѣдставляватъ два коня, два вола, двѣ ниви и т.н., но същеврѣменно могатъ да прѣдставляватъ двѣ сили, на които резултатътъ да е равенъ на с. Да кажемъ, че двама души теглятъ едно вѫже. Може ли да се опрѣдѣли на какво е равна тѣхната сила? - Може, въ физиката има извѣстни закони за това. Каква тяжесть могатъ да изтеглятъ? Да кажемъ, че единиятъ може да изтегли 50 килограма, а другиятъ може да изтегли 10 килограма. Тогава казваме: като теглятъ двамата, работата имъ се равнява на 60 килограма. Значи, тѣ могатъ да повдигнатъ заедно 60 килограма тяжесть. Така може да се опрѣдѣли силата имъ. Ако азъ изтегля 25 килограма вода и другъ изтегли 50 килограма вода, каква ще бѫде разликата между силитѣ ни? Ние казваме, че човѣкъ трѣбва да бѣде силенъ. Каква сила е тази? - Физическа. Да вземемъ другъ примѣръ: двама души иматъ градини, но тази на втория е по-малка. Градината на първия е два декара, а на втория - единъ декаръ, затова вториятъ изтегля 25 килограма вода, а първиятъ - 50 килограма. Какъвъ ще бѫде резултатътъ отъ обработването на тия градини? Ще има ли вѫтрѣшенъ духовенъ резултатъ? - Ще има физическа разлика. Но, ако тия градини прѣдставляваха тѣхния характеръ, щѣше да има

една сѫществена разлика въ обработването имъ, както и въ тѣхнитѣ резултати. Слѣдователно, отъ това ние изваждаме слѣдния законъ: Материалнитѣ блага не могатъ да направятъ човѣка добъръ. Тѣ сѫ условия за него. Тия условия можешъ да използувашъ за добро, но тѣ не могатъ да направятъ човѣка добъръ. Друго твърдение: Материалнитѣ лишения не могатъ да направятъ човѣка зълъ. Богатството не може да направи човѣка добъръ, сиромашията не може да направи човѣка зълъ. Тѣ сѫ двѣ положения, които се изключватъ.

Ние, съвременнитѣ хора, вѣрваме, че богатството ражда доброто, а сиромашията ражда злото. Не е вѣрно. Въ сиромашията се раждатъ злини отъ единъ родъ, въ слабитѣ натури обаче, и въ богатството се раждатъ други злини. И богатството има своите добрини, и сиромашията има своитѣ добрини; и богатството има своитѣ злини, и сиромашията има своитѣ злини. Слѣдователно, нѣма да влагате въ ума си слѣдната мисъль: Азъ съмъ богатъ, значи, мога да бѫда добъръ. Ти можешъ да бѫдешъ добъръ, но не уповавай на богатството. Пъкъ сиромашията ти да не бѫде една спънка, да кажешъ: азъ съмъ сиромахъ, какво може да стане отъ мене? Не, ти въ сиромашията ще си държишъ главата високо, ще мислишъ ясно, както когато си богатъ. Когато си сиромахъ, трѣбва да мислишъ тъй, както когато кесията ти е пълна. Това е истинския човѣкъ. Ако азъ мога да уповавамъ на Бога, ако имамъ благоволението Му, то и сиромахъ да съмъ на земята, пакъ ще имамъ всичкото богатство, т. е. вѫтрѣшно въ себе си ще се чувствувамъ богатъ. Какво по-голѣмо богатство отъ това, да мога да се изложа на слънцето и да се ползувамъ отъ неговитѣ лѫчи? Това не е ли богатство? Кой е богатъ човѣкъ? Може ли да се нарече богатъ този, който има пари, но е хилавъ, парализиранъ, та трѣбва други да го изваждатъ на слънце? Какво му струватъ пълнитѣ съ пари кесии? Какво му струватъ тогава пълнитѣ съ жито житници? Богатъ ли е този човѣкъ? Не, сиромахъ е той. Кое е за предпочитане въ този случай: да си бѣденъ, но здравъ, или богатъ и боленъ? И сиромахътъ може да бѫде парализиранъ, хилавъ и да каже: „Господь ме направи сиромахъ.“ Не вървайте

въ това! Богъ не прави хората нито сиромаси, нито богати. Ние сами ставаме богати и сиромаси. Това сѫ положения само на земята. Туй, което Богъ прави съ насъ е, че Той ни изпълва съ своята Любовь и иска да живѣемъ, да бѫдемъ Нему подобни. Любовьта Му се внася въ насъ като единъ великъ законъ и ражда доброто. Слѣдъ това, като слѣземъ ние на земята, доброто става условие, основа, за да се прояви човѣшката интелигентность, човѣшкия умъ. При тази интелигентность по-нататъкъ можемъ да използуваме благата, които сѫществуватъ на земята.

И тъй, нѣма да ставате богати, нѣма да ставате сиромаси, тѣ сѫ относителни положения, съ които вие трѣбва да се примирите. Отъ васъ зависи да бѫдете богати или сиромаси. Ако нѣкой отъ васъ е сиромахъ, той самъ е рѣшилъ да бѫде сиромахъ; ако нѣкой отъ васъ е богатъ, той самъ е рѣшилъ да бѫде богатъ. Всѣки трѣбва да е доволенъ от своето положение. Ако нѣкой е рѣшилъ да бѫде ученъ, той ще бѫде ученъ. Ако нѣкой е решилъ за себе си да има малко знания, малко и ще знае. Всѣки човѣкъ има туй, което си е пожелалъ. За въ бѫдаще може да промѣните положението си. Всѣки отъ васъ може да стане ученъ. Ала кога? - Не сега, слѣдъ врѣме. Туй може да ви се вижда противорѣчиво, но е фактъ.

Да допуснемъ, че вие имате баща, който разполага съ сто декара земя. Вие сте петима братя и петь сестри. По колко ще ви се падне отъ тази земя? - По 10 декара. Ако ти искашъ да бѫдешъ богатъ, ще трѣбва да оберешъ братята си, иначе други външни условия нѣма. Тогава какво ще правишъ! (-Не трѣбва да се дѣлятъ.) Да, не трѣбва да се дѣлите, а да се съберете всички заедно и така, като работятъ 10 души задружно, работата ще върви. Тогава законътъ е слѣдния: Човѣкъ, понеже има десеть пръсти на двѣтѣ си ржцѣ, всички ще се подчиняватъ на главата и така той ще бѫде богатъ. Понѣкой пѫть вие се докачате, че нѣкой билъ на по-голѣмо почитание отъ васъ. По-голѣмо почитание отъ това, съ което се ползува голѣмия пръстъ, има ли? Палецътъ подкрѣпя всичкитѣ пръсти, но има нѣщо, по което всички си приличатъ, въ което всички сѫ равни - то е, че всички еднакво страдатъ. Дѣто и да заболѣятъ, голѣмиятъ или малкиятъ

пръстъ, въ болестьта имъ нѣма разлика. Като те заболи малкиятъ пръстъ, тъй го пазишъ, както ако би тѣ заболѣлъ и голѣмиятъ пръстъ. Само въ страданията си пръститѣ сѫ равни.

Слѣдователно, ние си мязаме въ свѣта само по страданията. За да ви докажа, че сме равни, трѣбва да страдаме. Щомъ страдаме, всинца сме равни. Господь, за да ни покаже, че сме еднакви, дава ни страдания и тогава се приравняваме като страдаме, спомняме си и за своитѣ братя. Голѣмиятъ пръстъ, като заболѣе, казва на другитѣ пръсти: „Мълчете вие тамъ, не говорете!“ Щомъ заболѣе малкиятъ пръстъ, показалецътъ не се показва, той се свива. Кѫдѣто и да ходите, вие показвате все малкия си пръстъ, него сочите навсѣкѫдѣ, значи, малкиятъ пръстъ заповѣдва, всички му се подчиняватъ, и голѣмиятъ, и показалецътъ, всички му се подчиняватъ. Значи, въ свѣта има една Божествена философия, която примирява всички противоречия. Тя е философията на страданията. Щомъ дойдатъ страданията въ свѣта, въпросътъ е разрѣшенъ. Всѣко страдание въ насъ трѣбва да внесе въ душата ни една велика Божествена мисъль. Пръстъ те боли - разрѣши единъ основенъ законъ, да прѣмахнешъ всички прѣгрешения, които си сторилъ и които стоятъ като тъмни петна въ съзнанието ти. Като видя, че нѣкой прѣвързалъ пръста си, азъ казвамъ: Добрѣ, че му е дошло това страдание, защото всички хора и богати, и сиромаси сѫ равни при страданията си. Затуй трѣбва да благодаримъ на Бога за страданията, които ни праща.

Въ този случай, какво означава знака на равенството? На какво може да се уподоби знака равенство? - На страданието. Значи а+в = с, т. е. „а“ и „в“ страдатъ, при което сѫ равни на „с“. Когато пъкъ имаме а-в, което не е равно на „с“, това изразява голѣмия пръстъ, който не признава равенство. Той винаги седи вдигнатъ нагорѣ. Тази величина отвънъ е отрицателна, но вѫтрѣ въ живота е положителна величина. Слѣдователно, при събирането хората сѫ равни, а при изваждането не сѫ равни. Да извадишъ нѣщо, значи да го покажешъ навънъ. Изваждането не е взимане. Ти изваждашъ нѣщо, за да го покажешъ, но то пакъ си остава въ тебъ. Изваждашъ нѣкой

недѫгъ или извѣстна добродѣтель, но не я давашъ - изваждашъ я и пакъ я държишъ за себе си. Изваждаме една английска лира и пакъ я туряме въ кесията си. Изваждането още не показва, че нещата сѫ отишли вънъ отъ насъ. Ако ние подразбираме, че събирането носи страдания въ себе си, тогава кога ще се роди недоволството, когато събирашъ или когато изваждашъ? - Когато изваждашъ, т. е. по-право, когато ти вематъ нѣщо. Когато ти даватъ нѣщо, ти не се дразнишъ, но когато ти вематъ нѣщо, ти се дразнишъ. Ако ти вематъ дрехи, пари или изобщо когато насила изваждатъ нѣщо отъ тебе, тогава се раждатъ всички неприятности въ живота ти. При събирането, въ правия смисълъ на думата, всички ние сме равни. Вие можете да опитате този методъ, безъ да го вземете като абсолютна истина. Това е математическа вѣроятность, която трѣбва да опитате. На земята ние ще си служимъ съ математически вѣроятности, съ абсолютни истини не можемъ да си служимъ. Когато нѣкой пѫть повдигаме такива въпроси, трѣбва да ги разглеждаме като математически вѣроятности, като допустими. Това е процесъ, който трѣбва да стане и въ ума ви, и въ сърцето ви, да се научите да разсѫждавате правилно.

Всички тия величини, за които ви говоря, може да ги намѣрите въ природата. Тѣ сѫ символи. Буквата „Т“ напримѣръ, може да я намѣрите изразена въ човѣшкия носъ. Вѣждитѣ, това сѫ противоположни сили, които постоянно се поляризиратъ. Истинскиятъ човѣкъ, това е носътъ му. Той представлява Божественото, което служи като опорна точка. Силитѣ, които се проявяватъ въ веждитѣ, ставатъ понѣкога противодѣйствуващи сили, които постоянно се измѣнятъ. Ето защо разумното, Божественото трѣбва да пази равновѣсие между тѣзи сили, защото тѣзи вѣзни може да се наклонятъ въ една или друга посока, но не могатъ да се завъртятъ. Тѣ могатъ да се завъртятъ само въ такъвъ случай, ако носътъ изчезне, т. е. ако разумностьта у човѣка може да се прѣмахне. Само тогава може да се образува единъ кржгъ на движение. Значи носътъ показва, че дотогава, докато ние мислимъ, докато нашето съзнание е будно, то не позволява да става никакво пропукване въ живота ни. Тогава

ние ще имаме едно равновѣсие.

Слѣдователно, ще имате прѣдъ видъ слѣдното правило: Когато сте развълнувани, сутринь или вечерь, концентрирате ума си или къмъ края на носа, или къмъ центъра на вѣждитѣ. Защо? Въ вѣждитѣ вѫтрѣ, между космитѣ има празнина, наречена: „Празнина на безмълвното наблюдение, на Божествения умъ“. Ще се концентрирашъ, ще държишъ ума си буденъ, докато ти дойде една свѣтла мисъль, едно просвѣтление. Да кажемъ, че ти рѣшавашъ единъ важенъ въпросъ. Спри ума си върху него и следъ малко ще проблесне една малка свѣтлина, ще ти дойде една свѣтла мисъль, която ще тѣ напѫти къмъ този пѫть, въ който трѣбва да тръгнешъ. Понѣкой пѫть, когато на хората имъ дойдатъ голѣми страдания, свиватъ вѣждитѣ си. Когато човѣкъ свие вѣждитѣ си, той несъзнателно концентрира ума си къмъ центъра на вѣждитѣ. Щомъ концентрирате ума си нагорѣ, вие го проектирате отъ центъра на главата си къмъ слънцето, т. е. къмъ централното слънце на духовния свѣтъ. Ние опрѣдѣляме, че Богъ е надъ главата ни. Не мислете кѫдѣ е Богъ. Щомъ проектирате ума си къмъ вѣждитѣ, нагорѣ, непрѣменно твоята мисъль ще донесе нѣкакво благо въ живота ти. Да не мислитѣ, че ще рѣшите нѣкакви важни въпроси. Не, това сѫ малки, микроскопически опити. Сега да не мислите, че съ този методъ нѣма да имате нужда отъ нищо. Не, това сѫ малки опити. Сега, разбрахте какъ седи работата.

Сега, нѣма да завършваме въпроситѣ. Вие си мислитѣ, какъвъ ли ще бѫде краятъ. Тази работа нѣма край. Ние сме все въ началото. Не чакайте края.

Въ пѣнието, което прилагаме тукъ, моето желание не е да ви направя пѣвци, да ви прѣподавамъ музика, защото, ако искате да станете пѣвци, трѣбва да влѣзете въ музикално училище. Тия елементарни работи трѣбва да ги знаете. Ний засѣгаме музиката само като една малка забава, като едно малко развлѣчение. Като нѣма какво да правимъ, ще пѣемъ малко. Ние нѣма да пѣемъ много правилно. Азъ не искамъ правилно пѣние, защото споредъ менъ, правилното пѣние е въ училищата. Тамъ има правилно пѣние. Запримѣръ, плачътъ е неправилно пѣние. Нѣкой плаче,

за да произведе ефектъ; нѣкой пѣе, за да произведе ефектъ, но такова пѣние сѫщо тъй е неправилно. Такъвъ пѣвецъ не пѣе за себе си, не пѣе за самото изкуство, затова именно не пѣе правилно. Азъ искамъ всички вие да пѣете за себе си. Пѣнието въ този случай е единъ видъ тониране.

Сега, можете ли да изпѣете упражнението „Кажи ми ти Истината“ на друга нѣкоя мелодия? Мислите ли, че този начинъ, по който я изпѣхме, е най-правилниятъ? Коя дума е по-хубава, животъ или свобода? *(Учительтъ пѣе:)* „Ще ходя въ Твоя пѫть на Истината и живота, Господи, Боже мой!“

Всички ще се стремите да освободитѣ душата си. И щомъ се освободи душата ви, вашитѣ гласове сами ще се развиятъ. „Ще ходя“, какъ? - Ще ходя съ онази Божествена Любовь, която е вложена въ нашитѣ души. Само при този случай може да се каже на човѣкъ Истината. Това е отговоръть на „кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа“ или „кажи ми ти Истината, която носи животъ за моята душа“. Отъ тия двѣ думи, коя бихте избрали? Животъ или свобода? - Животъ, защото слѣдъ него ще дойде свободата.

Ако искате да употрѣбите музиката като средство за възпитание, ще употрѣбите низкитѣ тонове за подкрѣпа, за засилване на характера си. Тѣ даватъ стабилность на душата. А пъкъ високитѣ тонове даватъ интенсивность, движение. Когато искашъ да мислишъ бързо, да се движишъ бързо, високо пѣй, но когато искашъ да дадешъ стабилность на характера си, да издържашъ страданията, употрѣбявай низкитѣ тонове. Пѣйте вѫтрѣшно, но така, че като пѣете, самъ да се харесвате. Всѣки отъ васъ самъ трѣбва да бѫде и пѣвецъ и слушатель. Най-първо пѣйте тихо, умствено, на себе си. Който пѣе така, следъ мѣсецъ, най-много слѣдъ 2-3 мѣсеца туй пѣние ще слѣзе въ сърцето, отъ сърцето въ гърлото и гласътъ постепенно ще се подобрѣва. Вие трѣбва да пѣете! А сега, ставате сутринь, не пѣете, а си казвате: „Тежъкъ е животътъ!“ Кѫдѣ му е тежестьта? Колко тежи животътъ? - Никаква тяжесть нѣма животътъ. Той е само едно благо. Тежесть е когато нѣмашъ животъ. Затуй започни да пѣешъ. Първото нѣщо е това.

Казва се, че ангелитѣ винаги пѣятъ. Първото нѣщо у тѣхъ е, че като се събудятъ, започватъ да пѣятъ. Събиратъ се заедно около 50, 100, 200, 500 хиляди ангели и всички започватъ изведнажъ сутринната си молитва. Тѣ оправятъ своята тиха утринна пѣсень нагорѣ къмъ Бога. Тѣ, макаръ и да живѣятъ на небето, отправятъ се пакъ нагорѣ, защото и надъ тѣхъ има небе. Надъ тѣхното небе пакъ има друго небе и т. н. Пѣете ли и вие, ще забравите свѣта, ще забравите и материалнитѣ работи. Само по този начинъ душата ви ще се разшири и ще кажете: „Струва си да се живѣе между тия ангели, които така хубаво пѣятъ.“ Като свършатъ пѣнието си, пакъ съ пѣние тръгватъ на работа. Тѣ пѣятъ толкозъ тихо, че никой не ги чува. Трѣбва да имашъ ухото на единъ ангелъ, за да ги чуешъ. И ние, като се събираме, трѣбва да пѣемъ, за да изразимъ душитѣ си въ трептението на пѣсеньта.

Нѣкои отъ васъ казватъ: „Пѣнието е за младитѣ, за глупавитѣ хора, но ние старитѣ, не трѣбва да пѣемъ.“ Не, старитѣ трѣбва да пѣятъ повече отъ младитѣ. Младитѣ и безъ това пѣятъ, човѣкъ, който пѣе, не остарява скоро. Стани сутринь, изпѣй една малка, хубава пѣсень! Пѣй тихо, безъ да безпокоишъ другитѣ. Въ това отношение бихъ желалъ да приличате на ангелитѣ. Вие какво правите? Слушате какво казватъ песимиститѣ. Слушамъ нѣкой казва: „Сериозна работа, страшна работа, какво да се прави?“ Какво ще правишъ? - Изпѣй една пѣсень и всичко ще се разреши. Знаете ли какъ ще се избавите? Ако те срещне на пѫтя нѣкоя мечка, спри се, започни да пѣешъ. Като пѣешъ дълго време и мечката слуша. Най-послѣ тя се оттегля, отбива се. Успѣешъ ли да направишъ това, ти си отъ онѣзи пѣснопѣйци, които и мечката разбира. Ще кажете: „Какъ ще ми дойде на умъ да пѣя?“ Страданието, това е мечката. Седни отгорѣ на страданието, попѣй му, отправи ума си къмъ Бога нагорѣ и тази мечка току изведнажъ ще се отбие и ти ще се освободишъ.

Ето дѣ е смисълътъ на живота. Приложи пѣнието като благо въ сѣмейния животъ. А изкуството да пѣешъ, то е привилегия само за малцина, да бѫдешъ пѣвецъ, да излѣзешъ на сцената, всички нѣматъ тази дарба. Такъвъ пѣвецъ можешъ да

станешъ въ друго нѣкое прѣраждане. За себе си, обаче, можешъ да пѣешъ. Сутринь излѣзъ на сцената, пѣй колкото искашъ, но за външния свѣтъ кредитъ трѣбва. Има пѣснопойци родени, изпратени специално за свѣта. Тѣхното мѣсто е опрѣдѣлено. Такъвъ пѣвецъ нека взема пари, стига да пѣе хубаво - това нищо не значи. И цигуларьтъ сѫщо нѣка взема пари, стига да свири хубаво. Той все ще внесе нѣщо хубаво и благородно въ хората. Хубавитѣ нѣща съ пари не се купуватъ. Че сме дали 50, 100 или 1000 лева, нищо не значи. Едно хубаво свирене струва повече отъ хиляда лева. Едно хубаво свирене съ нищо не се заплаща. Казвамъ, пѣйте по новия начинъ! Нѣкой пѫть вие се смущавате. Не, ще се борите, вие можете да пѣете добрѣ. Ще се молите на ангелитѣ, ще кажете: „Моля ви се елате, научете ни да пѣемъ тъй, както вие пѣете!“ Тѣ все ще ви дадатъ малко отъ своето изкуство, поне отъ трошицитѣ ще ви дадатъ малко.

И тъй, пѣнието е необходимо за васъ, за да бѫдете добри и весели. Като пѣешъ можешъ да вземешъ метлата и да метешъ. Като дойде пѣсеньта работата навсѣкѫдѣ е лесна. Днесъ например, имашъ работа съ много хора, работата ти върви трудно. Какво трѣбва да направишъ? - Пѣй! Щомъ пѣешъ, като се върнешъ, ще кажешъ: „Слава Богу, днесъ прѣкарахъ много добрѣ.“ Плюсътъ и минусътъ по този начинъ се уравняватъ. Хората ще сѫ равни и въ плюса и въ минуса.

Размишление.

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

8-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 3.XII.1924 г.
София

НЕРАЗБРАНОТО

Размишление

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Разлика между умножение и дѣление“.

Сега ще ви дамъ нѣколко правила. Едно отъ тѣхъ е слѣдното: Не всичко, което се говори, трѣбва да разбирате. Щомъ не разбирате нѣщо, това показва, че то не е за васъ. Когато излизате на пазарь въ града, съ цѣль да купите нѣщо, всичко ли ще купите? - Ще купите само туй, което ви трѣбва. Всичко, което е изнесено на пазаря не е за васъ. Това е практическото положение.

И въ науката не е всичко за васъ. Въ дадения случай, така трѣбва да гледате на въпроса. Нѣкой казва: „Азъ не разбирамъ това нѣщо.“ Кое можешъ да разберешъ? Азъ ще ви дамъ една формула: (cosQ + 1 sinQ)n = cos n Q + 1 sin n Q. Какво разбрахте? Това е една теорема отъ единъ французинъ, азъ ще ви напиша името му, пъкъ вие ще го прочетете: De Moivre. Питамъ, ако вие знаете сега тази теорема, какво ще сполучите? Разбира се, въ математиката тази теорема има своя цѣнность, но за васъ каква цѣнность има? Онѣзи отъ васъ, които не разбиратъ математика, ще кажатъ: „Ние не разбираме математика.“ Не, всѣки отъ васъ разбира нѣщо отъ математиката, но по своему. И животнитѣ разбиратъ по своему. Тѣ не разбиратъ математическитѣ формули, но има извѣстни математически проблеми, които тѣ разбиратъ и рѣшаватъ много добрѣ. Понѣкой пѫть тѣ правятъ много точни изчисления. Напримѣръ, една котка изчислява, съ каква сила да подскочи на разстояние отъ 20 крачки, за да попадне на жертвата си. Това сѫ математически изчисления, да знае какво направление да даде на енергията. Защото, ако надскочи, ще прѣскочи жертвата - може да попадне прѣдъ нея или задъ нея. А да попадне точно на гърба на жертвата,

това не е ли математическо изчисление? Това е математика, но интуитивна. У животнитѣ изобщо работи най-разумната математика.

Сега да ви задамъ друга задача: 1 х 1 х 1 х 1. Какво разбрахте отъ тази задача? Тукъ имате единица, умножена четири пѫти сама на себе си. Това обаче „i“ е единица, това е буквата „i“, която означава въображаемитѣ, имагинернитѣ числа. Да умножимъ една въображаема единица четири пѫти, за да даде една реална единица. Това значи, отъ нищо да направишъ нѣщо. Това нѣщо има ли нѣкакво приложение въ живота? - Има разбира се. То значи: безъ брашно да направишъ една погача. Тази задача прѣдставя положението на онази домакиня, която безъ брашно може да направи погача. Сега, това положение може да се вземе и въ обратенъ смисълъ. Когато извѣстно положение се тълкува буквално, може да се изпадне въ смѣшни положения. Всѣко положение има разумно обяснение на нѣщата. Азъ имамъ една величина отъ 500 лева:

+ 500 +
+ 500 -
+ 500
- 500

Тази величина, въ дадения случай, за тебе може да е отрицателна, а въ другъ случай, за другъ някой, тя става положителна. Едно малко изяснение: прѣдставете си, че азъ имамъ да давамъ нѣкому 500 лева. Азъ имамъ тия 500 лева въ джоба си, но тѣ сѫ съ знакъ минусъ (- 500 лв.) Онзи, който взима тия 500 лева, той има тази величина съ знакъ плюсъ, туря ги въ кесията си. Значи, моятъ минусъ става неговъ плюсъ. Тогава, плюсъ и минусъ какво даватъ? Тъй че, въ единиятъ случай положителната величина за едного, става отрицателна за другиго. И обратно: отрицателната величина за едного, става положителна за другиго. Има величини, обаче, които сѫ положителни за всички и отрицателни за всички.

Природата има много методи, чрезъ които говори на хората, но главнитѣ, основнитѣ методи сѫ два. Всѣкога, когато природата говори на човѣка, ние разбираме, че Богъ

чрѣзъ нея говори. Единиятъ методъ е, когато природата говори на сърцето на човѣка, а вториятъ методъ е когато говори на неговия умъ. Слѣдователно, когато говори на сърцето, учи го да бѫде духовенъ, религиозенъ; когато говори на ума му, учи го да бѫде ученикъ, да придобива знания. Ние често казваме: „Човѣкъ трѣбва да бѫде религиозенъ.“ Като че, ако човѣкъ стане религиозенъ, всичко ще придобие. Не е така. Религиозниятъ човѣкъ понѣкога може да бѫде толкова голѣмъ фанатикъ и толкозъ ограниченъ, да мяза на нѣкоя крава. Той може да си състави за Бога такава смѣшна идея, такова обикновено вѣрую, че иди следъ туй да му кажешъ, че не е така.

Сега всичкитѣ идеи, които срѣщаме въ живота, сѫ излѣзли все изъ човѣшкия умъ. Казватъ нѣкои: „Исаия казалъ тъй.“ Да, но Исаия нали бѣше единъ човѣкъ? Казвате: „Ама той билъ вдъхновенъ отъ Бога.“ Вѣрвамъ да е билъ вдъхновенъ, но що отъ това? Казвате: „Ами нали сѫ дохождали редъ пророци, нали дойде и Христосъ, Синъ Божий?“ Да, дохождали сѫ и пророци, дойде и Христосъ, но слѣдъ Христа нито пророци има, нито синове Божии има. Тогава дѣ е логиката? Какъ ще докажете, че въ Исаия дѣйствувалъ Духътъ Божий? Ти тамъ ли бѣше? - „Така сѫ писали.“ Че и азъ мога да пиша. Кои сѫ основитѣ на туй вдъхновение? Значи, този, който е билъ вдъхновенъ, у когото Духътъ Божи е работилъ, той всѣкога е живъ. Значи, Исаия, който живѣлъ прѣди хиляди години, и днесъ е живъ. Христосъ, Който живѣлъ прѣди 2000 години, и той е живъ. Нѣщата сѫ видими въ тѣхното проявление. Ако имаме една свѣщь, която слѣдъ една минута изгасне, реална ли е нейната свѣтлина? Не е реална. Тя ще бѫде реална, само ако отново се запали. Казвате: „Прѣди нѣколко хиляди години еди-кой си пророкъ, или еди-кой си ученъ писалъ нѣщо.“ Каква полза имаме отъ това? - Ползата ще бѫде, ако тази свѣтлина и днесъ свѣти. И тия учени, пророци, светии и днесъ свѣтятъ, затова и свѣтлината имъ е реална. Свѣщьта, която прѣди 2000 години е свѣтила, и сега трѣбва да се запали. Защо? Ако ви дамъ една свѣщь, която днесъ не може да гори, реалность ли е? - Не е, вие не можете да учите на нея. Но ако ви дамъ една свѣщь, която можете да запалите и да

учите на нея, тя е реалность. И днесъ има пророци, както и едно врѣме, само че днесъ пророцитѣ иматъ други костюми, другъ фасонъ. Едно врѣме било на мода, като се яви нѣкой пророкъ, да бѫде съ боси крака, съ голи рѫцѣ, разчорленъ, гологлавъ, брадясалъ, страшенъ на видъ. Днешния пророкъ ще видишъ съ подрѣзана брада, хубаво облѣченъ и пакъ е пророкъ. Защо? Ще кажете: „Щомъ той си рѣже брадата, не е пророкъ.“ Възможно е. Ами ако е жена пророчица и нѣма никаква брада? Чудни сѫ хората! Пророкътъ трѣбвало непрѣменно да бѫде съ брада! Не е брадата, която го прави пророкъ. Брадата е нѣщо случайно. И безъ брада може.

Ето по този начинъ ние правимъ второстепеннитѣ и третостепенитѣ нѣща въ живота си за най-важни. Не, въ живота ни има такива маловажни инциденти, за които не трѣбва ни най-малко да се спираме. Нѣкой казва: „Азъ не съмъ ученъ.“ Щомъ не си ученъ, можешъ да станешъ ученъ. Учи! -„Ама азъ не съмъ силенъ.“ - Можешъ да станешъ и силенъ. Работи! -„Ама азъ не съмъ богатъ.“ - Можешъ да станешъ богатъ. Труди се! -„Азъ не съмъ красивъ.“ - Можешъ да станешъ красивъ. -„Менъ хората не ме почитатъ.“ - Може да те почитатъ. Туй сѫ нѣща, които може да придобиешъ. Знание, красота, власть, почитъ, всичко туй може да придобиешъ. Какъ? - Отъ тебъ се изисква да учишъ, да се изпотишъ от учене. Нѣма да спишъ по 10 часа, но по 3 - 4 часа. Ще четешъ, ще мислишъ, ще прилагашъ. Не само да помнишъ нѣщата и да мислишъ, че това е наука. Това, което е запомнено, всѣки може да ти го вземе. Знаете ли на какво мяза заученото на паметъ? Като написано нѣщо на пѣсъка край морето. Дойдатъ вълнитѣ, всичко заличатъ. Казвате: „Какво бѣше, дѣ остана знанието ми?“ - Не трѣбваше да го пишешъ на пѣсъка край морето. Нѣкой си извади едно тефтерче, запише нѣщо, мисли, че го знае. Като вземете тефтерчето и търсите записаното, тогава ще мязате на онзи проповѣдникъ, който мѫчно намиралъ отдѣлнитѣ мѣста въ Евангелието, та, за да ги намира лесно, когато му потрѣбватъ, турялъ на тия мѣста по единъ празъ лукъ. Жена му, като не знаяла, защо е този празъ вѫтрѣ въ Евангелието, извадила го. Дохожда попътъ, търси

мѣстото, което означилъ съ праза, не може да го намѣри, нито празътъ е на мѣсто. Това сѫ анекдоти, които често се случватъ въ живота ви.

Не основавай твоето знание на този празъ, не ти трѣбва такова знание. Ти трѣбва да имашъ нѣщо положително въ главата си, което никой не може да ти го вземе, то е Божественото знание. Не казвамъ, че не трѣбва да записвашъ нѣкои нѣща, но тѣ сѫ второстепенни. Има нѣща, които трѣбва да знаешъ, които трѣбва да сѫ написани вѫтрѣ въ сърцето ти. Казвамъ, всички ще учите! Не е необходимо всички да сте философи, но трѣбва да учите. Желателно е да сте всички философи, пророци, но като не сте, и то не е лошо. Всѣки отъ васъ трѣбва да придобие толкова знание, колкото му е необходимо за сега, пъкъ въ великото бѫдаще ще има условия да придобива още много знания.

Сега, кое е най-важното за васъ? *(- Какъ да се въдвори Царството Божие на земята.)* Да, нека направимъ единъ малъкъ опитъ, да въдворимъ Царството Божие между насъ! Казватъ, че като дойде Христосъ, ще нареди закони, споредъ които всички хора на земята ще живѣятъ братски. То е външно положение на нѣщата. Защо ще чакате това врѣме? Христосъ и днесъ е на земята. Царството Божие може да се приложи още днесъ между трима, може да се приложи между петима, между 10, 20, 100, 1000 и повече души. Какво ви прѣпятствува да приложите Царството Божие въ себе си? Вие чакате да дойде Царството Божие слѣдъ нѣколко хиляди години. Царството Божие отдавна е дошло, но вие сте закъснѣли. Слънцето на Царството Божие е изгрѣло вече. Нѣкои още спятъ и се запитватъ дали е изгрѣло слънцето. - Не е изгрѣло още. Казвамъ, кепенцитѣ на тия хора сѫ затворени. Тѣ гледатъ навънъ, но нѣма свѣтлина. Отворете прозорцитѣ, слънцето е изгрѣло вече. Станете, измийте очитѣ си и хайде на работа! Каква е тази работа?

Ще ви прѣдставя друго едно положение. Въ физиката се говори за скаченитѣ сѫдове. Азъ нѣма да ви прѣдставя тия скачени сѫдове, както въ физиката, да се намиратъ на еднаква височина, но ще ви прѣдставя два скачени сѫда, единиятъ С по-горѣ, а другиятъ - Д, по-долу поставенъ. Значи, тѣ сѫ на

различни височини. Азъ ви поставямъ положението на тия скачени съдове въ малко по друга форма. Да допуснемъ сега, че вие напълвате съда С съ вода. Щомъ този съдъ е скаченъ съ съда Д, тогава дѣ ще отиде водата? - Водата ще се прѣлѣе въ съда Д, а съдътъ С ще се изпразни. Да кажемъ, че С и Д не съ съдове, а двѣ съзнания. Тогава, какво ще каже съзнанието С на Д? То ще каже: „Защо ми взе водата?“ Вѣрно ли е, че съзнанието Д взе водата на С? Туй съ скачени съдове и по силата на този законъ става прѣливане на водата отъ единия съдъ въ другия. Има ли право съзнанието С да каже, че туй, което ми е дадено, то ми принадлежи и никой нѣма право да ми го вземе? Тази вода слиза въ Д по закона за скаченитѣ съдове. Ако този съдъ е запушенъ отдолу, а въ съда С постоянно се налива вода, какво ще стане най-послѣ? - Слѣдъ като се напълни съдътъ Д и съдътъ С ще се напълни, нѣма кждѣ вече да се излива. Щомъ съдътъ С се напълни и нѣма накждѣ повече да се изтича, водата отъ него ще започне да прѣлива, ще настане едно повръщане. Затуй казва Писанието: „Онуй, което дойде на врѣме, ще влѣзи, ще се употрѣби въ работа и ще излѣзе. Послѣ отново ще дойде и пакъ ще излѣзе.“ Трѣбва да има непрѣкъснато движение.

Каквато и колкото енергия си изразходвалъ, такава и толкова ще ти се върне. Въ природата има кръгъ на движение. Каквато енергия е изпратила твоята мисъль въ свѣта, тази енергия на твоята мисъль, като обиколи, като направи единъ кръгъ на движение, пакъ ще се върне при тебе. Слѣдователно, ние често се безпокоимъ, мислимъ, че губимъ. Не, този, който приема водата въ съда С, трѣбва да бъде свободенъ, да не се безпокои отъ нищо. Той трѣбва само да възприема и да дава. Има извѣстни положения въ живота, при които ние само възприемаме и даваме, само се изпразваме. Тогава ние имаме свойствата на мѣсечината. Какво е свойството на мѣсечината? - Да се пълни и изпразва. Тя е паница, която трѣбва да възприема и да дава. Всинца сте по една мѣсечина. Но мѣсечината има двѣ свойства: тя възприема и дава. Слѣдователно, този процесъ съществува и въ природата. Не мислете, че всѣкога може да ви даватъ. Не, и вие ще давате. Сега нѣма да обяснявамъ този

въпросъ повече, понеже ще настѫпимъ въ една область, за която не сте уравновѣсени и ще направите криви заключения.

Щомъ ти даватъ, непрѣменно трѣбва да давашъ. Ако не давашъ, ще има подпушване, а подпушването е най-голѣмото нещастие, което може да сполети човѣка. Нѣма по-лошо нѣщо отъ това да се подпушишъ. Знаете ли на какво мяза подпушването? Единъ отъ турскитѣ султани билъ много уменъ и пожелалъ да намѣри начинъ, чрѣзъ който да излѣкува ония цариградски дембели отъ тѣхния недѫгъ. Дохожда му на умъ слѣднята идея. Въ стаята, дѣто седѣли дембелитѣ, пущали толкова много вода, че да ги застраши съ удавяне. Сѫщеврѣменно оставятъ въ тази стая лопати, кофи за гребане и изливане на водата, та по този начинъ да заставятъ дембелитѣ да работятъ. Пущатъ водата и стаята се изпълва съ вода до колѣнѣ, но тѣ още лежатъ, не се дигатъ. Най-послѣ, когато водата вземе още по-голѣми размѣри, стигне до пѫпа имъ, започва да се изкачва и по-нагорѣ, въ тѣхъ вече се събужда енергия за животъ, тѣ сграбчватъ кофи, лопати и започватъ да изхвърлятъ водата навънъ. И ние сме отъ тѣзи дембели, но като ни турятъ въ тази стая, взимаме тази рѫчка и започваме да работимъ. Казва нѣкой: „Азъ работя.“ - Ще работишъ и оттатъкъ ще минешъ. Ние сме заставени на сила да работимъ. Нѣкой казва: „Азъ съмъ много работенъ човѣкъ.“ Азъ виждамъ, колко си работенъ. Хваналъ тази рѫчка, билъ много работенъ. Работишъ, защото имашъ зоръ. Ние не сме дошли до онова свободно положение да работимъ отъ любовь. То е бѫдащата ни работа.

Сега, вие трѣбва да се съвземете, да учите. Учението е една необходимость, една потрѣба за ума ви. Трѣбва да разсѫждавате, като учите, а не само да запомняте. Човѣкъ трѣбва да помни нѣкои нѣща, а други да забравя. Често вие казвате: „Човѣкъ трѣбва да събира.“ Хубаво, но какво трѣбва да събира? - Хубавитѣ работи трѣбва да събира. И въ знанието - сѫщо. Потрѣбното знание трѣбва да събирате! Вие трѣбва да се стремите къмъ онова класическо знание. Вие сега идвате да се учите, но започвате съ една наука на съмнѣнение. Гледате, дали еди-кой си е праведенъ или не е праведенъ, дали той върви по

Христовия пѫть или не върви. Вие не може да знаете, дали единъ човѣкъ върви по Христовия пѫть или не. Това сѫ ваши външни предположения. Вие не може да видите, какво е разположението на неговото сърце и на неговия умъ. Послѣ, вие не можете да се произнесете, дали нѣкой човѣкъ е праведенъ или не. То не е достѫпно за мнозина отъ васъ. Не казвамъ, че не може да се знае, кой човѣкъ е праведенъ. Въ дадения случай, това може да се знае, но онзи човѣкъ който иска да се произнесе, дали нѣкой е праведенъ или не, той трѣбва да разбира висшата Божествена математика. Може да се знае за единъ човѣкъ, дали е добъръ, или не въ даденъ случай, т. е. не сега дали е добъръ, но дали е живѣлъ добрѣ въ миналото, [...] но има у тѣхъ признаци, които показватъ, че тѣ сега започватъ да живѣятъ добрѣ. Мнозина отъ васъ не сте живѣли добрѣ въ миналото. Нѣкой отъ васъ сега не живѣете добрѣ, казвате: „То толкозъ тънко не може да се кара, ами да му пуснемъ края малко.“ Природата не обича да пущашъ края на нѣщата. Ти, ако живѣешъ за Бога, трѣбва да живѣешъ по всичкитѣ правила на Неговитѣ закони. Тѣ сѫ разумни закони. И цѣлиятъ нашъ животъ е основанъ отъ тия правила, които Богъ е положилъ. Всички трѣбва да мислитѣ, да разсѫждавате, да учите, да усвоите тия правила.

Нѣкои казва: „Търпѣхъ, търпѣхъ, но съ търпѣние работа не става.“ Вие не сте научили още, какво нѣщо е търпѣнието. Търпѣнието е най-красивото нѣщо, което човѣкъ може да придобие на земята. Ние считаме търпѣнието за една отлична черта. Да може човѣкъ разумно да търпи, това е една отлична черта! Виждашъ, че нѣкой човѣкъ плаче. Нека плаче! Ама защо трѣбва да плаче? Защото Господь иска да плаче. Нѣкой ходи босъ. Казвате: „Горкиятъ човѣкъ, босъ ходи!“ Казвамъ, Господь иска той да ходи босъ. Ще се радвашъ, че е босъ. Ако мнозина отъ васъ бихте ходили лѣтно врѣме боси, сега щѣхте да бѫдете здрави. Да не мислите, че нашите обувки сѫ полезни. Не, лѣтно врѣме те ни лишаватъ отъ едно благо. Затова лѣтно време ние трѣбва да се събуваме боси, за да можемъ да възприемаме енергия отъ земята. Вие срещнете нѣкое босо дѣтенце и казвате: „Горкото дѣтенце, останало е безъ баща и майка, да му купимъ

едни обуща!“ Не, милостьта не седи въ туй, нека си е босо! Казвате: „Ама, голичко е!“ Злото не е въ това, че е голичко туй дѣте. Чудни сѫ хората въ разсѫжденията си! Ако е зимно врѣме, разбирамъ, но лѣтно врѣме, ако рѫцѣтѣ и краката на това дѣте сѫ голи, то е благословение заради него. Послѣ казвате: „Този човѣкъ е загазилъ въ сиромашия до колѣнѣ.“ Каква сиромашия? Той си има кѫща отъ двѣ стаи и кухня, които му даватъ приходъ 500-600 лева месечно. И послѣ казвате: „Сиромахъ човѣкъ е.“ Питамъ, дѣ му е сиромашията?

Коя е нормата за богатството и сиромашията на единъ човѣкъ? Въ България кого считатъ богатъ човѣкъ? Коя е нормата за това? Въ Америка за да бѫде човѣкъ богатъ, трѣбва да има нѣколко милиона долари. Тамъ работятъ съ голѣми цифри. Ако имашъ 100 000 долари или 200 000 долари, ти минавашъ за обикновенъ човѣкъ; ако имашъ единъ милионъ долари, ти си богатичъкъ, а отъ петь милиона долари нагорѣ, ти се считашъ за богатъ. Каква е българската норма за опрѣдѣляне кой е богатъ човъкъ? (- Нѣма такава мѣрка.) Не, богатството на хората се опрѣдѣля отъ тѣхната кръвь. Дали човѣкъ може да бѫде богатъ, това е точно математически опрѣдѣлено. Елементитѣ на кръвьта показватъ, дали нѣкой човѣкъ ще бѫде богатъ или не. Като разложите кръвьта, ще видите, какви елементи се съдържатъ въ нея. Нѣкой вѣщъ химикъ, по състава на кръвьта въ нѣкой човѣкъ може да опрѣдѣли, доколко е богатъ този човѣкъ. Елементитѣ на кръвьта показватъ, какво е богатството му. Когато кръвьта ти е бѣдна и цѣлъ свѣтъ да ти дава пари, ти пакъ сиромахъ ще си останешъ. Онова, което човѣкъ може да изяда, и да се ползува разумно отъ него, онова, отъ което човѣкъ се радва, като го възприеме, то е неговото богатство. Другото азъ наричамъ товаръ.

И така, въ физическия свѣтъ истинското богатство на човѣка е въ кръвьта. Въ духовния свѣтъ богатството му е въ живота, а въ Божествения свѣтъ, богатството му въ духа. Слѣдователно, кръвьта, животътъ и духътъ съдържатъ всичкото богатство на човѣка. Ако искашъ да бѫдешъ богатъ на земята, богата кръвь трѣбва да имашъ; ако искашъ да бѫдешъ богатъ

въ духовния свѣтъ, животъ трѣбва да имашъ; ако искашъ да бѫдешъ богатъ въ Божествения свѣтъ, духъ трѣбва да имашъ. Нѣкой казва: „Духъ трѣбва да имашъ.“ Духътъ е богатството на Божествения свѣтъ. „Животъ трѣбва да имашъ.“ Животътъ е богатството на духовния свѣтъ. „Кръвь трѣбва да имашъ.“ Кръвьта е богатството на физическия свѣтъ. Сега нѣкой ще каже: „Ами ако моята кръвь е бѣдна?“ - Тогава ще се молишъ, ще знаешъ, че си бѣденъ. Тъй ти е опрѣдѣлено, да живѣешъ въ бѣднотия. И тази бѣднотия ти трѣбва да я възлюбишъ! Като възлюбишъ бѣднотията, за въ бѫдаще, въ друго сѫществувание Господь ще ти даде по-богата кръвь. Пъкъ и сега има нѣщо хубаво вложено въ кръвьта ти. Значи, животътъ е тѣсно свързанъ съ кръвьта. Духътъ пъкъ е тѣсно свързанъ съ живота. Така вървятъ тия положения. Не мислете, че вие можете да станете отвънъ, механически богати. Всѣки носи въ себе си и духътъ, и животътъ, и кръвьта. Отъ тия три фактора зависи богатството на човѣка, а не отъ насъ. Тѣ не сѫ механически нѣща, не сѫ опрѣдѣлени по единъ фаталенъ законъ, но тѣ сѫ опрѣдѣлени отъ единъ разуменъ законъ. Какъвто животъ сме живѣли въ редъ сѫществувания и както днесъ живѣемъ, съобразно съ това и Богъ постѫпва. Той ни знае отъ дѣца. Ти на едно твое разумно дѣте давашъ повече. Защо? Защото то е разумно, добро. И Богъ е опиталъ всѣки отъ насъ, знае, че нѣкои сѫ умни, разумно сѫ живѣли, работили и затова имъ дава повече. Има нѣщо добро, вложено въ тѣхъ още отъ миналото. Нѣкой отъ насъ сѫ карали много на широко. Богъ ги познава, знае какво има да се случи съ тѣхъ.

Сега всѣки, който иска да обогати своята кръвь, ще започне чрѣзъ живота си. Животътъ е, който обогатява кръвьта. Който иска да обогати своя животъ, той започва съ духа. Това сѫ процеси, които трѣбва да знаете. Вие започвате и казвате: „Азъ имамъ знания, виждамъ всичко.“ -Че като виждашъ, какво ще направишъ? Само ти ли виждашъ? -„Азъ имамъ знания, чувамъ“. -Че като чувашъ, какво ще направишъ? Само ти ли чувашъ? Ти може да виждашъ всички тия хора въ свѣта, но всички не виждатъ ли? Колко отъ тия, които виждатъ, ставатъ учени?

Колко отъ тия, които слушатъ, ставатъ музиканти? Ние слушаме единъ концертъ, но не можемъ да го запомнимъ, а другъ като слуша, запомня цѣла пѣсень. Значи, плюсъ слушането има нещо друго. Ти минешъ покрай нѣкое мѣсто, но другъ види и запомни. Ти си миналъ и веднажъ и дважъ прѣзъ сѫщото мѣсто, но като минешъ, казвашъ: „Дали това мѣсто е сѫщото или не е?“ Защо? Има нѣщо, което липсва въ този човѣкъ.

Та сега вие казвате, че не сте съвсѣмъ запознати съ Господа. Азъ ще ви направя едно възражение. Това е все едно, че казвате: „Азъ искамъ да се запозная съ Слънцето.“ Та нима всички хора не сѫ запознати съ Слънцето? Всичката енергия е заета отъ Слънцето. Всички хора сѫ запознати съ Слънцето. То грѣе всичкитѣ. Ама нѣкои сѫ хилави. Че какъ тъй? Нѣкой се грѣе на Слънцето и става здравъ, а другъ се грѣе на Слънцето и нѣма здраве. Защо е това? Значи, има нѣщо, което липсва на този човѣкъ. Главното, което се изисква отъ всички, е да изпълнимъ волята Божия! Ние трѣбва да възприемемъ туй Божествено благо, Слънцето, въ което се крие този Божественъ животъ, и да го използуване разумно. Само този животъ е въ състояние да ни повдигне. За това нѣщо е потрѣбно знание. Въ школата ние искаме да апелираме на вашия умъ, на вашето сърце, на вашата воля, всички заедно да работятъ. Най-много се апелира къмъ вашия умъ, да работи, да мисли. Въ неделнитѣ бесѣди пъкъ се засѣга главно вашето сърце: ще чувствувате и прилагате. Умътъ ще разбира и учи, а сърцето ще чувствува и прилага.

Необходимо е всѣко нѣщо да се разбира. Ако ви покажа една малка линийка, какво означава тя? - Тя може да прѣдставлява една пръчица. Малкитѣ дѣца знаятъ пръчката. Добрѣ. Сѫщеврѣменно на тази пръчка може да туримъ една малка сиджимчица, една малка връвчица. Такава пръчица дѣцата я взиматъ и съ сиджимчицата удрятъ. Съ тази пръчица майка имъ ги удряше, тя ги учеше на първия урокъ въ живота - на послушанието. Дѣтето, като обича тази пръчица, взема я и започва да размахва съ нея изъ въздуха и накѫдѣто мине, всичко засѣга. Но защо дѣтето туря една малка сиджимчица на тази връвь? Отдѣ му дойде тази идея? Тази връвь показва, че отъ нея

излиза пластична енергия. Ако срещнете единъ магъ, ще видите, че и той има такава една пръчица, само че отъ леска. Още отъ старо врѣме магитѣ сѫ държали своитѣ пръчици въ широкитѣ си ръкави, които носили, каквито свещеницитѣ носятъ днесъ. Нѣкой магъ, като извади тояжката си, отъ нея излиза огнена енергия и той воюва. Дѣтето, като не може да изпрати такава огнена енергия, чрѣзъ тояжката си, казва: „Азъ съмъ магъ!“ И като мине покрай кокошкитѣ и размаха пръчицата, тѣ познаватъ, че то е магъ. Като дойде до воловетѣ и този волъ нашари, онзи волъ нашари, всички волове трепватъ. Отъ онзи истински магъ е излѣзло нѣщо невидимо и дѣтето, като изважда малката си пръчица, въ неговия умъ се заражда идеята за магъ, за мощность, затова то реализира тази идея и казва: „Азъ съмъ магъ!“ Ето защо, дѣтето, като си направи такова камшиче, играе на магъ. Всички, които махатъ камшикъ, сѫ все магьосници.

Нѣкой пѫть ние разглеждаме малко отвлѣчени въпроси. Казвате: „Сега животътъ ни налага нѣкои по-реални нѣща, не е врѣме до тия отвлѣчени въпроси.“ Добрѣ, кажете ми, кои сѫ реалнитѣ нѣща, които сегашниятъ животъ налага? Въ какво се заключава тази реалность? - Сегашниятъ животъ се отличава по своята голѣма интенсивность. Въ пѫтуването на железницитѣ има по-голѣма интенсивность. Отъ тази голѣма интенсивность сѫ произлѣзли всички съврѣменни нервни болѣсти. Голѣмата интенсивность на живота разклаща нашитѣ нерви. Понеже не разбираме законитѣ, тази интенсивность, тази голѣма възбуденость дава обратни резултати, става подпушване, което се отразява въ ума и въ сърцето. Човѣкъ, който иска бързо да прѣживѣе, който иска да израстне изведнажъ, който иска много нѣща, той бързо остарѣва. Който бързо расте, бързо и остарѣва; който бързо остарѣва, бързо и осиромашава. Такъвъ е законътъ въ природата.

Наблюдавайте явленията въ природата, ще видите, колко е послѣдователна. Колко врѣме е живѣла онази тиква, която въ продължение само на шесть мѣсеца е пуснала десеть метра стъбло? - Малко е живѣла тя. Но защо? - Понеже въ нея има голѣмо желание въ едно кратко врѣме да израстне. Скоро

израства, но и скоро умира. Дѫбътъ, който расте полека, дълго врѣме живѣе. Сто години трѣбватъ на дѫба, за да израстне. Значи процеситѣ, които ставатъ въ насъ, не трѣбва да бѫдатъ бързи, но медлени, послѣдователни, методични, за да могатъ да произведатъ въ насъ онази необходима стабилность. Не се радвайте на вашата избухливость, на вашата експансивность! Казвате: „Азъ съмъ много радостенъ.“ Тия чувства въ човѣка сѫ прѣходни. Тѣ моментално изникватъ въ човѣка и скоро прѣминаватъ. Тѣ сѫ резултатъ на едно разширение, на единъ приливъ въ човѣка. Тази енергия трѣбва разумно да се използува. Това показва, че твоитѣ снѣгове, ледове започватъ да се топятъ. Използувайте тѣхната енергия, тя не е постоянна. Бързитѣ радости носятъ и бързи скърби.

Сѫщото нѣщо е и въ любовьта. Който скоро се влюбва, комуто скоро се запалва сърцето, скоро и угасва. Любовьта трѣбва да дойде по единъ послѣдователенъ, бавенъ начинъ, тъй както бавно медлено идва и свѣтлината: най-напрѣдъ се зазорява слабо и постепенно слънцето се издига до обѣдъ на най-високата си точка. Такъвъ е и процесътъ на Любовьта. За да се прояви Любовьта, трѣбва да се изрази поне четвъртъ отъ кръга. Не съдържа ли тази четвъртъ, това не е любовь. Тя не е любовь, ако нейниятъ ѫгълъ е 1^0, или 10^0, или 20^0. Не, тя трѣбва да образува ѫгълъ най-малко отъ 90^0, за да се счита Любовь. Любовьта въ духовния свѣтъ не залѣзва никога. Тамъ тя прѣдставлява единъ непрѣкѫснатъ процесъ, никога не спира. Когато твоята любовь на земята достигне до своя зенитъ, тогава духовната любовь ще започне своето зазоряване. Значи, ти ще се покачишъ на едно по-високо поле въ вѣчностьта. Слѣдователно, ти ще проявишъ една по-голѣма стабилность, едно по-голѣмо разширение. Нашата любовь на земята загасва, но истинската любовь никога не загасва. Това трѣбва да знаете. Ако разбирате обикновения процесъ на загасване, това сѫ обикновени разбирания, това сѫ обикновени, прѣходни проявления на любовьта.

Сега, тия идеи, които прокарвамъ тукъ, сѫ потрѣбни за васъ, за да придобиете една стабилность въ живота си. Вие се борите съ едно противорѣчие, което възниква отъ

сблъскването на старитѣ съ новитѣ идеи и казвате: „Новитѣ идеи сѫ неприложими въ живота.“ Защо да сѫ неприложими? Има правила, които могатъ да се приложатъ още днесъ. Едно е вѣрно, че новитѣ идеи не могатъ да се приложатъ изведнажъ, въ своята пълнота, но Любовьта напримѣръ, всѣки може да приложи въ себе си. Нѣкой казва: „Азъ не виждамъ любовьта между менъ и васъ.“ Дали ти виждашъ тази любовь, това важи за тебе. Ти не трѣбва да я виждашъ, а да я чувствувашъ въ себе си. За мене е важно, какво азъ чувствувамъ въ даденъ случай. Любовьта важи само заради васъ. Всѣки отъ васъ самъ за себе си трѣбва да чувствува тази любовь. Ще бѫде смѣшно, ако вие ме питате, дали азъ имамъ любовь. Щомъ питамъ, дали имамъ любовь, това показва, че ти нѣмашъ никаква любовь. Всѣки отъ васъ си знае дали има любовь, или не. Любовьта се чувствува, не се говори за нея. Тя е единъ въпросъ, върху който, колкото по-малко се говори, толкозъ по-добрѣ. За любовьта не трѣбва да говоримъ. Тя още не предстои на научно изучаване. Речешъ ли да я изучишъ, тя си заминава и те оставя, Тя е единъ отъ ангелитѣ. Тя заминава и ти оставашъ да изучавашъ сѣнката ѝ. Нѣма да буташъ Любовьта, ще я пазишъ свещенно. Заради нея нѣма и да говоришъ. Като я виждашъ, ще се радвашъ на нейното присѫствие. Тя, като дойде въ дома ти, ще ти донесе слѣдното: сиромашията ще изчезне, страданията ще изчезнатъ, мѫчнотиитѣ ще изчезнатъ и ще внесе миръ, радость, спокойствие, потикъ, инициатива. По това се познава Божията Любовь.

Сега, нѣма да туряме въ контрастъ свѣтската любовь и Божествената Любовь. Не правете такова сравнение! Има ли нужда да сравнявате единъ малъкъ чучуръ, който едва цицерика, който едва капе съ единъ голѣмъ изворъ? Не ги сравнявайте! Божията Любовь е онзи голѣмъ, обиленъ изворъ, отъ който ти ще си вземешъ толкозъ, колкото ти трѣбва. Понѣкой пѫть вие сте лакоми, искате да вземете двоенъ дѣлъ. Не ви трѣбва много. Взимайте отъ Любовьта по малко, ако искате дълго врѣме да ходите на извора. Ще вземате отначало по-малко и постепенно ще увеличавате, докато се приспособите на тази Божествена сила, която действува въ васъ. Това сѫ научни методи, съ които

вие трѣбва да се справите.

Прѣстанете да се съмнѣвате! Казвате: „Ама това е невъзможно!“ Оставете настрана, кое е възможно и кое невъзможно. Възможно и невъзможно, това сѫ нѣща относителни, нереални. Невъзможни сѫ, докато не ги знаемъ, докато не изпълняваме волята Божия, но когато изпълнимъ волята Божия, Богъ ще има всичкото благоволение къмъ насъ. Когато изпълнимъ волята Божия, кредитъ имаме, а когато не я изпълнимъ, нѣмаме кредитъ. Такъвъ е законътъ. Това, че нѣкои отъ васъ сѫ по-умни, а нѣкои не сѫ тъй умни, то зависи отъ васъ. Всички можете да учите. Нѣкои ги е срамъ да попитатъ, когато не знаятъ или не разбиратъ нѣщо. Казватъ: „Какъ тъй, азъ 45-годишенъ човѣкъ ще отида при това дѣте, да го питамъ нѣщо. При това, имамъ такова обществено положение. Какъ ще му кажа, да ми разправи нѣщо?“ Азъ глѣдахъ единъ дѣдо, казва на внучето си: „Я, дѣдовото, ми кажи, каква бѣше тази буква?“ - Ето единъ благодаренъ човѣкъ! Дѣтето е малко момченце, но дѣдото го пита, каква е тази буква и то пише. -„Ха, дѣдовото, утрѣ пакъ ще ми покажешъ нѣкоя буква.“ Днесъ, дѣдовото, една буква, утрѣ, дѣдовото, друга буква и току погледнешъ, слѣдъ двѣ години дѣдото чете и пише. А нѣкой голѣмъ, горделивъ човѣкъ казва: „Този малкиятъ ли ще ме учи?“ Какво има въ това, стига да добиешъ знание, нека те учатъ и дѣцата. Смирение ви трѣбва! Туй малко дѣте на земята е единъ голѣмъ ангелъ въ малка форма, то е по-старо отъ дѣдото. Казвамъ, малко дѣте! Въпросъ е, кой е по-старъ: дѣдото или дѣтето? Казвамъ, туй дѣте е по-старо отъ дѣдото, затова има право да го учи, а ти ще кажешъ: „Ела дѣдовото, покажи ми тази буква!“

Смирение трѣбва на ученика! На всинца ви трѣбва смирение, за да се учите. По този начинъ само ще добиете знание. Нѣма да помислите, че сте остарѣли - ще учите! Затуй казва Христосъ: „Ако не станете като малкитѣ дѣца, нѣма да влѣзете въ Царството Божие.“ Това е по отношение на науката, по отношение на Мѫдростьта. Царството Божие е мѣсто за наука. Туй, което вие знаете, турете като основа на туй, което сега трѣбва да учите. Тукъ има нови нѣща, които трѣбва да

учите. Ако е въпроса да прѣповтаряме миналитѣ работи, ние можемъ да ги намѣримъ въ коя и да е библиотека. Ние трѣбва да приложимъ нѣкои отъ новитѣ положения.

Азъ желая сега, да внесете Царството Божие между васъ! Всѣки отъ васъ най-първо да внесе Царството Божие въ себе си. Внесе ли го въ себе си, ще го внесе и въ околнитѣ. Ще кажете: „Възможно ли е?“ - Опитайте! Азъ имамъ единъ методъ, който винаги прилагамъ въ живота си. Той седи въ слѣдното: никога не отричамъ нѣщата. Защо? Ще ви обясня. Да кажемъ, че прѣдъ мене се намира тиня. Какво правя? Азъ не взимамъ лопата да изхвърлямъ тази тиня навънъ, но гледамъ, дали може отъ тази калъ да стане нѣкое гърне, или дали може да се употрѣби като торъ за нивата. И най-послѣ, като се увѣря, че за нищо не може да се употрѣби, взема маркуча, пусна изобилно вода върху нея и така я измета навънъ. Пуснете вашия маркучъ съ вода вжтрѣ въ васъ! Нека тече въ васъ новиятъ животъ, той ще изчисти лошото, нечистото въ васъ. Не се борете съ лошото! „Не противи се злому“, е казано въ Писанието. Не се борете съ злото, пуснете доброто да тече въ васъ, то ще уравни всичкитѣ нѣща въ живота.

Азъ ще ви попитамъ: кой е най-важниятъ въпросъ въ живота? Вие не можете да отговорите, защото единъ мисли, че едно е важно, другъ мисли, че друго е важно. Въ това отношение не сте едномишленици. Или ще кажете: „Най-важниятъ въпросъ е да вѣрваме въ Бога, да слѣдваме Христа.“ Всички тия нѣща сж важни, но кой е най-важниятъ въпросъ въ този моментъ за васъ? Ако те бѣсятъ, кой е най-важниятъ въпросъ? - Да те освободятъ отъ въжето. Ако се давишъ, кой е най-важниятъ въпросъ - да те извадятъ отъ водата. Ако те биятъ, кой е най-важниятъ въпросъ? - Да прѣстанатъ да те биятъ. Ако нѣмашъ пари, кой е най-важниятъ въпросъ? - Да имашъ. Тъй щото, най-важниятъ въпросъ, той е въпросътъ на необходимостьта, отъ какво имашъ нужда въ дадения моментъ. Всѣки човѣкъ има нѣщо най-важно въ дадения случай. Ако нѣкой мисли, че една мисъль е най-важната, тя е тази, която е потрѣбна за него. Ако тази мисъль ни съединява прѣмо съ Бога, тя е най-важната, защото ни съединява

съ първия източникъ на живота, като изглажда всичкитѣ ни отношения. Тази е най-важната ни мисъль, която ще послужи за основа при разрѣшението на другитѣ мѫчни въпроси въ живота ни. Не искайте да разрѣшите всичкитѣ въпроси! Азъ не искамъ да разрѣшите всичкитѣ въпроси. Ако разрѣшите единъ въпросъ, десеть ще се повдигнатъ, ще останатъ въ ума ви неразрѣшени. Така е въ Божествения свѣтъ. Вие мислите, че ако разрѣшите всичкитѣ въпроси въ духовния свѣтъ, то е другъ въпросъ, но на земята не е така. Ако на земята разрѣшите единъ важенъ въпросъ на деня, може той да е микроскопически, радвайте се, то е достатъчно. Като сте разрѣшили този въпросъ, на другия день ще разрѣшите другъ. Разрѣшаването на всѣки въпросъ ще внесе една малка радость въ душата ви. Радвайте се, че можете да разрѣшите малкия въпросъ!

И тъй, ще учите! Пъкъ всичко, което се учи въ училище, не трѣбва да го разбирате, не се стремете да разберете всичко! Какво заключение ще извадите? Азъ зная, какви ли не противорѣчиви възгледи ще има. Нѣкой ще каже: „Учительтъ ни учи, че всички въпроси не трѣбва да се разрѣшаватъ.“ Другъ ще каже: „Учительтъ каза, че ние не трѣбва да бѫдемъ богати.“ Ама стига ви на умъ да просите пари. Хубаво, защо просишъ? Иди работи! Като каже човѣкъ, че не иска да бѫде богатъ, трѣбва да бѫде послѣдователенъ, пари никога не трѣбва да проси. Ще отиде нѣкѫдѣ и ще каже: „Имате ли работа?“ Той трѣбва да си каже: „Ако мога да изработя нѣщо съ ржцѣтѣ си, ще ямъ; ако ли не, нѣма да ямъ.“ Ти ще изкарашъ съ потъ на чело прѣхраната си. Нѣма да постишъ, но ще работишъ. А сега нѣкой ще каже: „Азъ пари не приемамъ, не искамъ да се опетнявамъ.“ Хубаво, онзи твой приятель може да се опетни, той може като копае земята да се окаля, а ти не можешъ. Ти можешъ послѣ да му кажешъ: „Азъ не работя, защото не искамъ да се петня съ паритѣ, но дай ми ти 100 лева отъ тия оцапанитѣ!“ Затова умътъ ти стига, много си майсторъ! Каква философия е тази? Не, труди се и ти като него! Колко изкушения е миналъ този твой приятель, докато спечели тия пари! Не искашъ да вземешъ неговия товаръ, а искашъ да участвувашъ въ благата. Не, трѣбва да бѫдемъ

справедливи! И между васъ нѣкой пѫть съ тия разсъждения ставате нахални. За нѣкой по-богатъ братъ казвате: „Този братъ е богатъ, той трѣбва да дава, не ги е спечелилъ съ трудъ, той все е пооткрадналъ нѣщо.“ Не говорете така! Да мълчите! Че кой не е кралъ? Ако приложимъ принципа тъй, както трѣбва, кой е билъ послѣдователенъ? Кой отъ насъ е живѣлъ тъй, както трѣбва? Не говорете така! Радвайте се на този богатъ братъ, мислете, че е добъръ, не мислете за богатството му! Оставете богатството настрана!

Така трѣбва да мислите, другояче не може да се разрешатъ въпроситѣ. Господь ще сѫди работитѣ. Богатиятъ е кесия на Бога. Пари ли туря Богъ, вода ли туря, то не е наша работа. Има ли право външната публика да сѫди онзи касиеръ, когото господарьтъ на банката сѫди? Нали въ банката има инспекторъ, той ще прегледа касата, ще види, дали касиерътъ е злоупотрѣбилъ, или не. Казватъ за нѣкого: „Ама той обича да бърка въ касата.“ Инспекторътъ дойде, провѣри, нѣма никаква кражба. Като говоримъ за богатитѣ хора, ние ги взимаме принципиално, разбираме богатъ човѣкъ въ всѣко отношение: богата кръвь, богатъ животъ, богатъ духъ. Три вида богатство различаваме: или богата кръвь, или богатъ животъ, или богатъ духъ. Кое ще изберете? - Богатъ духъ, нали? Нѣкой отъ васъ сте богати духомъ. Тогава защо взимате пари?

Противорѣчия изпъкватъ навсѣкѫдѣ въ свѣта. Гледайте най-първо да се справите съ противорѣчията. Има едно математическо положение, че въ свѣта сѫществува единъ разуменъ законъ: Всичкитѣ енергии, които сѫществуватъ въ съзнанието ни, сѫ съизмѣрими и разумно опрѣдѣлени. Азъ говоря за съзнанието. Всичкитѣ разумни енергии, които обитаватъ въ нашето съзнание, тѣ сѫ, които ни правятъ богати. Слѣдователно, не отричай разумността, която Богъ ти е далъ! Отричашъ ли я, ставашъ бѣденъ. Не ставай богатъ набързо! Ти признай и разработи онова, което Богъ е вложилъ въ ума ти, и богатството ще дойде. Затова човѣкъ трѣбва да има едно благородно сърце. Въ дадения случай вие трѣбва да бѫдете благодарни на туй, което имате, на този животъ и на всички

блага около него, които Богъ е вложилъ въ васъ. Благодарни ли сте, за въ бѫдаще ще дойде по-добро положение. Туй е философия, която ще приложите като ученици въ всичкитѣ области на живота си и ще опитате резултатитѣ ѝ. Защото човѣкъ не може да бѫде добъръ, докато не е уменъ. Първо се започва съ ума.

Коя е най-важната мисъль, която ви остана отъ всичко казано досега? *(- Да въдворимъ Царството Божие въ себе си.)* Какъ ще дойде това Царство Божие? Вие искате да въдворите Царството Божие на земята чрѣзъ кръвьта - то е невъзможно. Вие искате да въдворите Царството Божие чрезъ живота - и то е невъзможно. Ще започнете отъ духа, послѣ ще слѣзете въ живота и отъ тамъ ще прѣминете въ кръвьта. Отъ Духа излиза Любовьта, а отъ Любовьта излизатъ послѣдователно всички други блага. И когато не успѣваме, то е защото започваме за Царството Божие отъ кръвьта. Царството Божие трѣбва да започне отъ духа. Този духъ, който понѣкой пѫть ни говори, туй не е Духътъ Божий, но то е Словото. Значи, туй, което ни говори, то е словото, а глава на Словото е Истината. Глава на Истината пъкъ е Духътъ Божий. Разбрахте ли сега? Тъй че първо ти ще дойдешъ до Божественото въ тебе и отъ това Божествено начало ще слѣзешъ въ разумното начало на твоя умъ. Вие искате да постигнете всичко изведнъжъ, тъй както въ 1001 нощь, съ единъ замахъ, магически.

За идущата срѣда ще напишете коя мисъль е най-важна за всѣки едного отъ васъ отъ тази бесѣда.

Сега, изпѣйте тоновете: „до, ми, соль, до“!

Силата, смисълътъ на единъ тонъ зависи отъ туй, да внесемъ въ този тонъ нѣщо разумно. Щомъ внесемъ разумното въ единъ музикаленъ тонъ, добива се едно малко трептение, една мекота въ гласа.

Да изпѣемъ упражнението: „Вечерь, сутринь отиде дойде.“

Изпѣйте сега упражнението „Вдъхновение“!

Тѣзи упражнения ще употрѣбимъ за тониране. Ние трѣбва да употрѣбимъ музиката като срѣдство за тониране,

за възобновяване на организма. Когато обновимъ организма си, ние вече не ще можемъ да взимаме обикновенитѣ тонове. Защото трептенията на обикновенитѣ и тия на окултнитѣ тонове сѫ различни. Има малки класически парчета, които, слѣдъ като се свирятъ, образуватъ съответни цвѣтове на тоновετѣ. Силата на пѣсеньта зависи отъ цвѣта, който се произвежда отъ нея. Дѣйствително, при сегашнитѣ условия, при които живѣемъ, човѣкъ трѣбва често да се тонира. Въ нѣкои случаи, у нѣкои хора се заражда духовенъ мързелъ; други нѣкои ставатъ индеферентни, песимисти, искатъ да умратъ, да заминатъ за другия свѣтъ. Това, че искатъ да умратъ, подразбирамъ, че искатъ да смѣнятъ едно състояние съ друго. Той е недоволенъ отъ това състояние, въ което се намира, и иска да го видоизмѣни въ едно по-хармонично. Туй подразбирамъ подъ думата „смъртъ“, която човѣкъ желае - да прѣмине въ по-хармонично състояние, да забрави своитѣ тѫги и скърби. И нѣкой пѫть хората дѣйствително умиратъ, при което ставатъ такива промѣни съ тѣхъ. Но при бързитѣ промѣни, които ставатъ съ човѣка, не идва благословение.

Всѣки отъ васъ ще си избере по една дума отъ Писанието и ще я произнася. Ще изучавате Писанието. Тия думи въ Писанието сѫ магически. Като намѣришъ нѣкоя дума, която е приятна за тебъ, ще я произнесешъ веднажъ, дважъ, ще видишъ какво влияние оказва върху тебе. Като се изучава единъ стихъ, положението е сѫщото, както когато човѣкъ изпитва изворитѣ въ природата, докато намѣри нѣкой изворъ съ хубава, чиста вода.

Тайна молитва

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

9-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ учителя на 10.XII.1924 г.
София

ХАРМОНИЧНА ДѢЯТЕЛНОСТЬ

Размишление

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Най-важната мисъль за мене отъ 9-та лекция на общия класъ.“

Изпѣйте упражнението: „Въ начало бѣ Словото“.

Ще ви задамъ два въпроса, да видимъ какъ ще отговорите. Тия въпроси мога да ви приведа въ алгебрическа форма, но това ще остане на по-послѣ. Нѣкой си богатъ човѣкъ „А“ обича да си попийва, затова често отива при господинъ „К“, който е кръчмарь, има хубаво винце. Всѣки день той изпива за сто лева винце. Другъ нѣкой си господинъ е много набоженъ човѣкъ. Той всѣки день отива въ църква при свещеника „Д“ и тамъ похарчва по сто лева, купува свѣщи, това - онова. Слѣдъ 20-та година и двамата осиромашаватъ: единиятъ изхарчва всичкитѣ си пари за пиене, а другиятъ - за църквата. Какво спечелиха и двамата? И двамата ходили и харчили. И единиятъ давалъ, и другиятъ давалъ - единиятъ на кръчмаря, другиятъ на църквата. По какво се отличаватъ? - По едно нѣщо, а именно: единиятъ ще развали здравето си, а другиятъ ще бѫде здравъ. Онзи, който е ходилъ въ кръчмата, ще разсипе тѣлото си, а онзи, който е ходилъ въ църква, ще има здраво тѣло - нищо повече. Тогава питамъ: каква е придобивката на онѣзи, които служатъ на Бога? - Ще иматъ здраве. Онѣзи пъкъ, които служатъ на дявола, ще изгубятъ здравето си.

Какъ ще прѣведете тия величини въ алгебрата. Сега нѣкой ти казва, че нищо не струвашъ, т. е. че ти си нула. Ами и нищото е пакъ нѣщо. Нищото е тъй голѣмо за себе си, както и другитѣ числа. Казвашъ: „Нулата не струва нищо.“ Прѣдставете си, че имате 10 000 лева мѣсеченъ приходъ, но харчите 5 000 лева мѣсечно. Колко ще ви останатъ? - Ще ви останатъ 5 000 лева.

Ако имате 10 000 лева и харчите пакъ 10 000 лева, колко ще ви останатъ? - Нищо. Ако, обаче, имате 10 000 лева приходъ, а харчите 20 000 лева, колко ще ви останатъ? Това вече е по-лошо отъ нула, отъ нищо, защото ще имате минусъ 10 000 лв., значи ще имате дългъ. И тъй, въ висшата, въ Божествената математика всички рационални числа, изобщо реалнитѣ числа сѫ излезли отъ въображаемитѣ. Наричатъ ги имагинерни числа. Но едно реално число не може да произведе едно имагинерно число.

Сега, да вземемъ другъ факторъ. Да кажемъ, че имате единъ топломѣръ и единъ барометъръ, който показва температура 10 градуса надъ нулата. Тия 10 градуса показватъ, че въ атмосферата имаме 10 кубически метра влага. Слѣдъ врѣме живакътъ въ барометъра спада на 10 градуса подъ нулата. Значи въ атмосферата имаме 10 кубически метра безвлажие. Каква е разликата въ единия и въ другия случай? Едното число е отрицателно, а другото - положително число. При първото число имаме 10 градуса влага, а при второто липсва 10 градуса влага. Обаче, отношението между тия числа е едно и сѫщо: 10^0 нагорѣ, 10^0 надолу. Този законъ, по който се прѣдѣля атмосферното налѣгане, а отъ тамъ и промѣнитѣ въ врѣмето, има извѣстно приложение и въ науката. Какво приложение обаче, има той въ живота? Какъ го прилагате тамъ? Може ли при спадане на вашия барометъръ да не се измѣни и вашето състояние? - Не може. Имайте прѣдъ видъ, че нѣкой пѫть присѫствието на влагата въ въздуха е по-полезно, отъ колкото отсѫствието. Нѣкой пѫть е обратно: присѫствието на влагата въ въздуха е врѣдно, а отсѫствието е полезно.

Прѣди да ви обясня единъ въпросъ, ще ви попитамъ слѣдното нѣщо. Да кажемъ, че 10 килограма ледъ, водата вѫтрѣ въ леда ли е? Не, ледътъ се състои отъ вода. Какъ? - Чрѣзъ сцепление частицитѣ на водата замръзватъ въ ледъ. Водата и безъ леда може да сѫществува, но ледътъ никога не може да сѫществува безъ вода. Ледътъ е едно случайно явление. Водата въ леда никога не се намалява. Омразата е ледътъ въ живота. Тя е нѣщо случайно. Животътъ не излиза отъ омразата. Тогава, какъ е произлѣзалъ този ледъ!

Допуснете сега, че отъ Слънцето падатъ лѫчи на земята. Ако всичкитѣ части на земята се огрѣватъ еднакво отъ слънцето, какъ ще се образува ледътъ? Колкото едно тѣло е по-далечъ отъ Слънцето, толкозъ по-малко топлина ще има и толкозъ по-лесно ще се измени неговото състояние. Кога тѣлата замръзватъ? - Когато се отдалечатъ отъ Слънцето. Кога хората изгубватъ любовьта си? - Когато изгубватъ паритѣ си, или когато изгубватъ живота си? Когато се отдалечаватъ отъ Бога. Това е най-вѣрната философия. Господь не те е турилъ да живѣешъ на северния полюсъ, то е по твой капризъ. Ще се върнешъ отъ тамъ и ще си изберешъ мѣсто, дѣто слънчевитѣ лѫчи могатъ да те топлятъ. Вие може да изпратите на северния полюсъ всичката знаменита английска флота, но нищо да не остане отъ нея, тъй може да замръзне тя. Всички кораби, всичко ще остане тамъ. Този ледъ е по-силенъ отъ англичанитѣ, по-силенъ е и отъ германцитѣ. Ако пратите дори и флотата на цѣлия свѣтъ да бомбандира този ледъ, той ще ги хване всички и ще ги задържи. Докога? - Докато дойде лѣтото. Тази флота не трѣбва да ходи на северния полюсъ, защото ще остане още на пѫтя.

Слѣдователно, ѫгълътъ, който се образува отъ лѫча на падането, опрѣдѣля степеньта на замръзването. Въ съврѣмената наука вие трѣбва да се стремите да прѣвеждате нѣщата отъ видимия свѣтъ къмъ появяването на вашия вѫтрѣшенъ животъ. Вие седите сега и си казвате: Господь не може ли направи самъ всичко това? - Господь всичко е направилъ, няма какво да прави. Той всичко направи толкозъ хубаво, ние обаче не сме направили нищо. Богъ е направилъ свѣта толкова хубаво, че животътъ въ него си върви като часовникъ, но понеже въ нашия свѣтъ има нѣщо дисхармонично, та мислимъ, че и цѣлиятъ свѣтъ е тъй нехармонично устроенъ. Вие казвате тогава: „Защо Господь е създалъ така свѣта?“ Това е илюзия въ нашия умъ.

Запитвате, защо хората се биятъ? Колко души се биятъ! Това, че се биятъ нѣколко милиона хора на земята, не е нищо. Що сѫ тия нѣколко милиона хора прѣдъ онова грамадно множество сѫщества, които живѣятъ на други слънца, на други планети и прѣкарватъ единъ тихъ, миренъ, въ чисто братски отношения

животъ? - Слѣдователно, хората на земята сѫ малко анормални, живѣятъ единъ анормаленъ животъ, за което си има причини, по-далечъ сѫ тѣ отъ Слънцето. Хората сѫ далечъ отъ Слънцето, затова се биятъ. Кога се биятъ тѣ? - Биятъ се хората само при известни условия. Пролѣтно врѣме, когато слънцето започне да грѣе по-силно, ледоветѣ захващатъ да се пропукватъ тукъ-тамѣ, раздробяватъ се на по-малки и на по-голѣми парчета, явява се стълкновение между тия парчета и се чува единъ вѫтрѣшенъ шумъ, единъ вѫтрѣшенъ пукотъ. Слѣдъ туй, тия едри парчета се надробяватъ на по-дребни, които започватъ да се мушкатъ помежду си. Раздробяватъ се, мушкатъ се, докога? Докато се стопятъ. Щомъ се стопятъ, протичатъ обилно води - животътъ се явява. Питамъ, като се стопятъ всички парчета, какво ще изгуби свѣтътъ? Ще изгуби ли нѣщо? - Нищо. Я, ми кажете, ако изгубимъ всички свои глупави идеи и теории за живота, какво губимъ въ сѫщность? - Това не е загуба, то ще бѫде една печалба.

Нѣкой пѫть загубата на нѣкои нѣща сѫ истинска печалба за живота. Затуй ние казваме: „Духовнитѣ хора трѣбва да бѫдатъ много умни.“ А днесъ какво виждаме въ свѣта? Съврѣменниятъ свѣтъ страда отъ учители, които не сѫ приготвени да учатъ. Единъ гимназистъ отъ Варна отишълъ прѣзъ едно лѣто да прѣкара ваканцията въ нѣкое отъ близкитѣ варненски села. Влѣзалъ да живѣе въ кѫщата на единъ отъ тамошнитѣ селяни. Единъ день селянинътъ го запитва: “Ти, като си ученъ, ще можешъ ли да ме острижешъ?“ - „Ще мога, какъ не!“ Обаче този ученикъ никога не билъ стригалъ. Той взелъ ножицитѣ и вмѣсто да остриже косата на селянина, просто я накълцалъ, направилъ я само на стѫпала. Запитватъ го другаритѣ му: „Кой ти накълца така косата?“ - „Е, онзи седмокласникътъ, ученикътъ отъ гимназията.“ Има хора въ свѣта, които по сѫщия начинъ накълцватъ мислитѣ на другитѣ. Трѣбва да знаемъ, обаче, че отъ нашитѣ криви понятия Божиитѣ пѫтища нѣма да се измѣнятъ.

Ще ви прочета нѣколко стиха отъ Посланието на Павла къмъ Ефесянитѣ, четвърта глава. То се отнася до светиитѣ въ

Ефесъ и вѣрнитѣ въ Христа Исуса. Често вие мислите, че светиитѣ седятъ много високо, но ето какво пише апостолъ Павелъ: „И тъй, азъ узникъ въ Господа, моля ви да ходите достойно на званието, въ което бидохте призвани съ всѣко смиреномѫдрие и кротость; съ дълготърпѣние да си прѣтърпѣвате единъ другъ съ любовь, като се стараете да увардите единството на Духа въ свръзката на мира: едно тѣло и единъ Духъ, както се и призвахте съ една надежда на званието ваше: единъ Господь, една вѣра, едно кръщение, единъ Богъ и Отецъ на вситѣ, Който е надъ всички, чрѣзъ всички и въ всички насъ. А всѣкиму отъ насъ се даде благодать по мѣрката на Христовото даруване. Затова казва: „Като възлѣзе на високо, плѣни плѣнъ и даде давания на човѣцитѣ. А това „възлѣзе“, що е друго, освѣнъ че е и слѣзълъ по-напрѣдъ въ най-долнитѣ страни на земята? Този, който е слѣзълъ, Той е и Който възлѣзе по-горѣ отъ всичкитѣ небеса да изпълни всичко“ отъ 1 до 10 стихъ. Разбира се, Той изпълни не материални нѣща, а нѣща небесни, а то е вѫтрѣшния животъ.

„И Той даде едни да сѫ апостоли, други пророци, други пъкъ благовѣстители, а други пастири и учители, за усъвършенствуването на светиитѣ въ дѣлото на служенето, въ назиданието на тѣлото Христово“ - ст. 11, 12. Значи, светиитѣ трѣбва да се усъвършенствуватъ. Той далъ едни да сѫ апостоли. Какво подразбира апостолъ Павелъ по думата „апостолъ“? - Апостоли сѫ били всички ония, които сѫ имали прѣмо съобщение съ Христа. Апостолитѣ сѫ имали видимо съприкосновение съ Христа на земята, а пророцитѣ сѫ имали духовно съприкосновение. Тѣ виждатъ по духовенъ начинъ, духовно се съобщаватъ съ невидимия свѣтъ. „Други сѫ благовѣстители“ - благовѣстител е този, който има откровения отъ Духа и дѣйствуватъ по духовенъ начинъ. „Други пастири“ - тѣ ходятъ, наставляватъ. Нали знаете каква е цѣлта на пастира, който гледа стадото? „И учители за усъвършенствуване на светиитѣ“. Значи, светиитѣ, като сѫ дошли на земята, трѣбва да се учатъ. Сега мнозина мислятъ, че светията знае всичко. Не е така. Има светии, които знаятъ много малко. Тѣ сѫ свети хора, но се нуждаятъ отъ познание.

Съврѣменниятъ християнски свѣтъ страда отъ едно голѣмо заблуждение: тѣ мислятъ, че като се обърнатъ къмъ Бога, като имъ се простятъ грѣховетѣ, не имъ трѣбва нищо друго. Не е така. Въ врѣмето на апостолъ Павла имало сѫщия споръ. Не, всички хора трѣбва да се усъвършенствуватъ, защото не е само пробуждането на Божественото съзнание, което човѣкъ трѣбва да постигне. Процесътъ, който твори, който построява, постоянно трѣбва да се увеличава. Творческиятъ духъ у човѣка трѣбва непрѣкѫснато да се проявява. Този духъ е сѫщеврѣменно и духътъ на природата. И въ такъвъ случай, разликата между едно човѣшко проявление и едно природно е тази, че при първия процесъ нѣщата постоянно се смаляватъ и изгарятъ, а при втория - нѣщата постоянно се увеличаватъ и разширяватъ. Въ Божественото значи всѣкога има увеличение и разширение. Тамъ, дѣто нѣма увеличение, тамъ, дѣто нѣма разширение, този процесъ не е Божественъ.

Всички трѣбва да си съставите за себе си, за своето поведение едно правилно понятие, защото отъ това ще зависи вашия вѫтрѣшенъ растежъ. И до толкозъ вие ще успѣете, доколкото разбирате и прилагате Божественото Слово. Първото нѣщо, съ което човѣкъ трѣбва да започне, това е Словото. Второто нѣщо, това е Истината. Третото нѣщо, това е Божественият Духъ. Онзи, който не може да разбира Словото, не може да разбира и Истината, а който не може да разбира Истината, не може да разбира и Духа. Защото Духътъ слиза въ Истината; Истината слиза въ Словото, а Словото засега е главата. Апостолъ Павелъ казва на едно мѣсто въ Писанието, че главата на църквата е Христосъ. Въ сѫщность Христосъ е Словото, а глава на Христа е Богъ. На много мѣста въ Писанието думата Господь е замѣнена съ думата Богъ. Въ тази книга на евреитѣ само на четири мѣста е употрѣбена думата „Богъ“, а въ българския прѣводъ думата „Господь“ е заместена съ думата „Богъ“. На друго мѣсто апостолъ Павелъ казва:„Съблѣчете се отъ вехтия човѣкъ и облѣчете се въ новия.“ Това е една фигура на рѣчьта. Какъ може човѣкъ да се съблѣче отъ вехтия човѣкъ и какъ да се облѣче въ новия? Ако тия думи не се отнасятъ до

мисъльта на човѣка, какъ ще се разбератъ? Значи, човѣкъ трѣбва да изостави всички стари, вехти мисли и да се облѣче съ нови, съ Божественитѣ мисли, които идатъ само отъ Бога. Мисъльта на човѣка е единственото нѣщо, което го опрѣдѣля какъвъ е.

Сега, ще дойда до главната, основната идея, върху която щѣхъ да ви говоря. Нека излѣзе нѣкой отъ васъ да нарисува на дъската една лодка съ двѣ лопати!

Какво може да се говори за тази лодка? Може ли да предвидите, какво ще излѣзе отъ лодката, какво ще се говори за нея? Ние ще си послужимъ съ тази лодка, за да изяснимъ единъ законъ. Прѣдставете си, че въ тази лодка се намиратъ двама души, мѫжъ и жена, които искатъ да се разходятъ съ нея по море. Седятъ тѣ единъ до другъ, мѫжътъ хваналъ една лопата, жената хванала другата, разхождатъ се по морето. По едно врѣме, като се разговарятъ, мѫжътъ казва на жената: „Азъ и безъ тебе мога.“ - „Хубаво като можешъ, толкова по-добрѣ.“ Вдига тя лопатата си, прѣстава да гребе. Мѫжътъ гребе самъ, но какво става съ лодката? - Започва да се върти отдѣсно на лѣво, не върви напрѣдъ. Защо? Това показва, че мѫжътъ безъ жената не може. Послѣ пъкъ жената казва: „И азъ мога безъ тебе.“ Мѫжътъ сега вдигне лопатата, не гребе. Какво става? - Лодката се върти отлѣво надѣсно, не върви напрѣдъ. Значи и жената, като работи сама, лодката се върти; и мѫжътъ, като работи самъ, лодката се върти - никакъвъ прогресъ нѣма. Но ако тия двама души се впрегнатъ заедно да каратъ лодката, да гребатъ едновремѣменно, тогава движението е правилно и цѣлта се постига. Сега, изходътъ от тази лодка е слѣдниятъ: нѣкои хора даватъ прѣимущество на ума, като прѣнебрегватъ сърцето, а други - обратно, но уменъ трѣбва да бѫде човѣкъ. За движението на тази лодка има нужда отъ двѣ лопати. Ако я оставимъ само съ една лопата, човѣкъ ще се върти въ водата като гѫска, т. е. този, много умниятъ човѣкъ, ще се върти около себе си. И онзи, който се хвали съ сърцето си и казва, че има много любовь, а прѣнебрегва ума и той се върти на друга страна въ водата, безъ да върви напрѣдъ. Нито онзи, който работи само съ ума си, нито онзи, който работи само съ сърцето си, постигатъ

нѣщо. Тѣ образуватъ само едно кржгообразно движение около себе си, създаватъ си едно хаотическо състояние.

Слѣдователно, за да се даде едно правилно направление и да се осмисли живота на човѣка, непрѣменно умътъ и сърцето трѣбва едноврѣменно да хванатъ тия лопати. Тогава ще имаме вече праволинейно движение, въ което може да се постигне цѣлта. И тъй, вие ще поставите на мѣсто вашия умъ и вашето сърце. Въ този свѣтъ ще работите и съ ума си и съ сърцето си, ако искате да се движите по права линия, да стигнете Бога. Работите ли само съ ума си, вие до Бога не може да стигнете; работите ли само съ сърцето си, вие пакъ до Бога не може да стигнете. Защото сърцето трѣбва да бжде пълно съ мислитѣ на ума, и умътъ трѣбва да бжде пъленъ съ желанията на сърцето.

Ние говоримъ за „сърце и умъ“ не въ тази смисъль, както ги разбиратъ днесъ. Подъ „сърце и умъ“ разбирамъ тия два принципа, които Богъ поставилъ като разумни сили въ насъ. Човѣшкиятъ духъ и човѣшката душа трѣбва едноврѣменно да се слушатъ и да си помагатъ. Затова ние казваме: Човѣкъ не трѣбва да се раздвоява. Раздвояването е пропукване на съзнанието и тогава или умътъ, или сърцето спира своята дѣятелность. И тукъ именно е всичката съврѣменна опасность за човѣчесвото. Нѣкой човѣкъ казва: „Счупено ми е сърцето, не искамъ да работя. Трѣбва да работя само съ ума си, трѣбва само да мисля.“ Той мисли, мисли, не може да измисли нищо, все на едно мѣсто се върти, докато най-послѣ реши да впрегне на работа и сърцето си. Сърцето като работи, ще се излѣкува. Той си казва: „Само съ мисъль тази работа не става, ами чакай да впрегна и сърцето на работа!“ Много мисли изтощаватъ човѣка. Други нѣкой, като чувствува много, и той се върти само на една страна. Какво трѣбва да направи той? - Ще впрегне ума си на работа. Затуй ще впрегнете и ума си, и сърцето си правилно. Това е Божественията пжть. И всѣки от васъ, който работи така, ще бжде успѣшенъ въ школата.

Единъ отъ великитѣ закони на развитието е слѣдниятъ: Божественията Духъ слиза да работи въ насъ само тогава, когато сърцето и умътъ работятъ правилно. Щомъ единиятъ

принципъ се откаже да работи, Духътъ не слиза. Тогава ти само ще се въртишъ на едно мѣсто. Щомъ имашъ нѣкаква горчивина въ сърцето си, пакъ си взелъ само една лопата. Туй трѣбва да знаете! Често нѣкои ме питатъ, защо не прогресиратъ. Защото работите съ една лопата. Като работите съ двѣтѣ лопати, работата върви напрѣдъ. Казвате: „Ама трудя се!“ Трудишъ се, но само съ една лопата. Двѣ лопати трѣбватъ. Никакво съмнѣние въ ума, никаква горчивина въ сърцето! Нѣма какво да спорите, кой има прѣимущество. Нѣкой казва: „Азъ не съмъ ли уменъ човѣкъ?“ Другъ казва: „Безъ сърце ли съмъ?“ Щомъ имашъ отличенъ умъ и отлично сърце, впрегни ума си, впрегни сърцето си, подкарай съ тѣхъ своята лодка, че като стигнешъ на брѣга, ще можешъ да помагашъ и на другитѣ.

При това, ако впрегнете така сърцето си и ума си, вие ще можете да разбирате тази свещена книга Библията по единъ новъ начинъ. Библията е много символистическа книга. Тя се тълкува по три начина: единиятъ начинъ е материалистически, другиятъ е духовенъ, а третиятъ е Божественъ. Тъй щото, нѣкой може да чете Библията по първия начинъ и ще каже, че тя е обикновена книга; нѣкой може да я чете по втория начинъ и ще каже, че въ нея има полезни работи, а трети може да я чете по третия начинъ и да се вдъхнови отъ тази книга. Слѣдователно, третиятъ начинъ е най-полезенъ. При изучаването на свещенитѣ книги, всички трѣбва да минете и прѣзъ първия, и прѣзъ втория, и прѣзъ третия начинъ. Изучаването на тия книги е необходимо, понеже тѣ съдържатъ въ себе си опитноститѣ на ония хора, които сѫ минали прѣди насъ и сѫ завършили своето развитие. Тѣ сѫ работили и съ ума, и съ сърцето си.

И тъй, ако нѣкой пѫть се спрете въ пѫтя на живота си, трѣбва да знаете, че причината за това се намира или въ ума ви, или въ сърцето ви. Затуй именно всѣки ученикъ трѣбва да си служи и съ двата принципа, а не кой каквото му каже, и той да се разколебава. Може да дойде нѣкой човѣкъ отвънъ и ви каже, че не сте на правия пѫть. Вие трѣбва ли да го повѣрвате и да се разколебаете? Мнозина сѫ идвали да ми казватъ, че азъ не съмъ въ правия пѫть. Казвамъ: „Ти, който ми казвашъ

това, ходилъ ли си на небето?“ - „Не съмъ.“ -„На тебе лично Богъ говорилъ ли ти е?“ - „Не ми е говорилъ, но азъ съмъ челъ Библията.“ Ако е въпросъ за четене, и азъ съмъ я челъ. Такова четене е като четене на вѣстницитѣ. То е вѣстникарска работа. Ако искашъ да ми разправяшъ ония новини, които се пишатъ по вѣстницитѣ, това не е наука. Вземешъ нѣщо отъ тукъ, нѣщо отъ тамъ, скърпишъ го, но това не е наука, това е компилация. Всѣки може да направи една компилация. Не, всички трѣбва да бѫдете разумни. Защо? Защото само разумнитѣ хора могатъ да служатъ на Бога. Трѣбва да знаете, че за да служите на Бога, трѣбва да се подчинявате на единъ основенъ принципъ. Въ всички школи по свѣта, отъ каквото вѣрване и да сѫ, има само единъ основенъ, Божественъ принципъ, който трѣбва да се спазва. Този основенъ принципъ включва три начина, т. е. три вида служене на Бога. Това е само по отношение на методитѣ, а въ сѫщность основния принципъ е единъ. По какъвто пѫть и да ходимъ, както и да вѣрваме, ние ще дойдемъ до този принципъ. Всички трѣбва да изпълнимъ туй, което Богъ е опрѣдѣлилъ въ края на краищата. Въ това именно седи дълбоката наука.

Като ви говоря за тази лодка, вие си казвате: „То е лесна работа!“ Не, тази лодка трѣбва да я прѣвърнете, да оживѣе въ васъ. Ами утрѣ ще се намѣрите въ бурното море, тогава? Нѣма да се минатъ и 5 - 6 дена и ще ви турятъ въ морето. Какво ще правите тамъ съ една лопата? - Лодката ще се върти. Вие ще си кажете: „Чакай, ще взема и двѣтѣ лопати!“ Да, напрѣдъ и нищо повече! Щомъ нѣкой отъ васъ каже: „Чакай да видя, само какво ще каже еди-кой си авторъ и тогава да утвърдя вѣрата си.“ Кажешъ ли така, ти си човѣкъ съ една лопата. Имашъ ли побуждение да направишъ нѣщо добро, изпълни го! Искашъ да приложишъ Божията Любовь, но казвашъ: „Чакай да видя, какво е писалъ един-кой си авторъ върху Божията Любовь!“ Кажешъ ли така, ти си вече човѣкъ съ една лопата, сърцето ти седи на едно мѣсто, а умътъ ти отива да провѣрява нѣщата. Сърцето ти е на едно мѣсто, а умътъ - на друго.

Въпросътъ е много простъ. Усъмнишъ ли се въ нѣщо, вземи и двѣтѣ лопати, тури ги въ водата и греби напрѣдъ! Каква

друга философия се изисква? Ако трѣбва да потегля лопатата надѣсно, трѣбва ли да питамъ нѣкой виденъ философъ, какъ да направя това? Или, ако трѣбва да греба съ лопатата налѣво, нужно ли е да питамъ нѣкой виденъ моралистъ, какъ да направя това, че да не ударя силно по водата, та да я накърня нѣкакъ? Не, не се смущавай, ще плѣскашъ съ лопатитѣ по водата, както знаешъ, докато се научи[ш]. Грѣхътъ не е въ това, че плѣскашъ по водата, но грѣхъ е, ако бездѣйствувашъ, грѣшка ще е, ако пуснешъ една отъ лопатитѣ. Казва нѣкой: „Ама да се не вдига много шумъ.“ Стига да върви лодката напрѣдъ, та нека се вдига шумъ. Ние сега казваме: „Полекичка, тихо ще карашъ лодката!“ Да, така е за онзи, който е майсторъ да пѫтува по море, но за онзи, който се учи, не е прѣстѫпление, че плѣска съ лопатитѣ. Единъ день и той ще се научи да ги слага майсторски и тогава лодката му ще върви напрѣдъ.

Та казвамъ, всички вие трѣбва да имате широки разбирания за нѣщата, една твърда и непоколебима вѣра въ Бога, защото въ Писанието се казва: „Богъ толкозъ възлюби свѣта, че даде Своя Единороденъ Синъ въ жертва, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него.“ И въ замѣна на тази Любовь, Богъ не иска да Го възлюбите. Като изпраща Любовьта на земята, Богъ не изисква отъ васъ любовь, а първото нѣщо, което иска отъ васъ, е да се учите. Вѣрата е законъ на учене. Ако вие не учите, ако вие не мислите, не можете и да служите на Бога. Само единъ ученъ човѣкъ, само единъ уменъ човѣкъ може да служи на Бога разумно. Когато Божествената Любовь започне да дѣйствува, да работи въ сърцата ни, когато живата вѣра въ Бога събуди нашия умъ, нашата душа и нашия духъ, само тогава умътъ и сърцето ще могатъ равномѣрно да теглятъ тази лодка по вълнитѣ на морето и ние ще се движимъ напрѣдъ.

Тъй щото, не се стремете най-първо да събудите въ себе си любовьта. Вие имате Любовьта. Щомъ Богъ ви е възлюбилъ, противоположното на туй, което Богъ обича, е да имате беззавѣтна вѣра въ Божията Любовь. Ще имате вѣра въ Божията Любовь, че тя ще ви изведе на добъръ пѫть. Нѣма да се съмнѣвате въ нищо! Туй подразбира законътъ на вѣрата: да

се не съмнѣвашъ въ тази велика Божия Любовь, която ти е дала животъ. Тогава какво ти остава друго? - Да влѣзешъ въ тази лодка, колкото малка и да е тя, и да се учишъ.

Вие трѣбва да учите, защото като отидете въ нѣкоя школа на невидимия свѣтъ, тамъ ще ви изпитватъ. И тамъ иматъ голѣми черни дъски, ще ви изкаратъ на дъската и ще ви накаратъ да сметате. Вие всички тукъ минавате за много учени, мислите, че знаете всичко, но ако излѣзе нѣкой отъ васъ на дъската да рѣши нѣкоя задача, нѣма да може, а другитѣ ще му се смѣятъ. На какво е равно, споредъ васъ a+ai? Първото „a“ е реално число, а второто „ai“ е едно имагинерно число. Знаете ли на какво мяза „a“? Ще ви дамъ по моему едно изяснение. Буквата „a“ прѣдставлява единъ търговецъ, който седи дома си и си казва: „Азъ ще вложа въ търговия единъ капиталъ отъ 500 000 лева и въ скоро врѣме ще спечеля отъ този капиталъ по 10%, значи ще имамъ печалба отъ 50 000 лева“, това е „ai“. Той нѣма нито петь пари въ джеба си, а работи съ въображаеми, съ имагинерни числа - 500 000 лева и 50 000 лева.

Така може да замяза човѣкъ и на онзи циганинъ, който носилъ на главата си едно гърне съ млѣко и си мечтаелъ: „Ще продамъ това млѣко и съ паритѣ отъ него ще си купя една кокошка. Тя ще ми снася яйца, отъ които ще се излюпятъ малки пиленца. Тѣ ще ми израстнатъ, ще ги продамъ и отъ паритѣ имъ ще си купя едно агне. То ще порастне, ще се размножи, ще имамъ цѣло стадо овци. Ще ги продамъ и ще си купя една крава, която ще има теленца. Тъй ще се размножатъ и тѣ, че ще забогатѣя много. Като стана богатъ, виденъ човѣкъ, ще отида при царската дъщеря, тя ще се ожени за мене, ще си имаме едно хубаво дѣтенце и т. н.“ Зарадвалъ се, подскочилъ, но гърнето пада отъ главата му и се строшава, млѣкото се разлива, а съ това и всичкитѣ мечти се разпръсватъ. Питамъ: това, въ каквото е вѣрвалъ този циганинъ, реално ли е? - Не е реално.

Така и вие често правите въ ума си събирания, получавате голѣми печалби, по 50%, но въ резултатъ нѣма никаква печалба. Въ този процесъ на мислене вие изхарчвате извѣстна енергия, но какво придобивате? Буквата „a“ означава енергията, която

е излѣзла отъ ума ви. Вие сте си мислили за едно въображаемо число - 500 000 лева, което ви дава печалба 50 000 лева. Питамъ ви сега: това нѣщо може ли да се реализира въ дѣйствителния животъ? Човѣкъ, като си мисли само, че е праведенъ, може ли да стане праведенъ? - Не може, човѣкъ и когато чувствува, че е праведенъ, пакъ не може да стане праведенъ. Той трѣбва да живѣе праведенъ животъ, нищо повече. Човѣкъ, който счита, или чрѣзъ чувствуване може да стане праведенъ, той се занимава съ въображаеми величини. Правдата у човѣка произтича отъ живота му. Казвате: „Да бѫдемъ добри!“ Животътъ е, който ражда доброто. Животътъ носи доброто въ себе си. Ние казваме: „Всички трѣбва да придобиемъ живота, за да бѫдемъ добри.“ Всѣки животъ е великъ, добъръ, защото излиза отъ Бога. Животътъ носи доброто, защото излиза отъ Любовьта. Ако животътъ се яви, следъ като станемъ добри, ние ще мязаме на онзи, който мисли, че водата се образува отъ леда. Колкото е възможно да направишъ водата отъ леда, толкозъ е възможно да направишъ живота отъ доброто. Затова апостолъ Павелъ казва, че не чрѣзъ доброто се спасява човѣкъ, философски той е правъ. Не чрѣзъ добро се спасява човѣкъ, но чрѣзъ Божествения животъ. Въ дадения случай доброто ще бѫде едно послѣдствие отъ великия Божественъ животъ.

Азъ ви казвамъ тия нѣща, понеже вие се намирате въ свѣта, дѣто ще срещнете много учители, та да ги разберете отъ кои сѫ. Ще гледате да не се оплитате. Казва се въ Писанието: „Всичко изпитвайте и доброто дръжте!“ Азъ бихъ казалъ тъй: „Всичко изпитвайте и Божествения животъ възприемайте въ себе си!“ Има нѣщо пропуснато въ този стихъ. Тогава доброто само по себе си има смисълъ. Приемете ли Божествения животъ и доброто само по себе си ще дойде.

Тѣзи правила ви давамъ, за да се пазите. Всѣки отъ васъ има неприятели, видими и невидими. Ако бѣхте учени хора, и да разбирате астрология, щѣхте да знаете въ кой мѣсецъ, въ коя седмица въ кой день и часъ тия духове ще ви нападнатъ и ще можете да се пазите отъ тѣхъ, но понеже не знаете пазете кѫщитѣ си всѣкога! Казва Христосъ: „Ако стопанинътъ би

знаялъ кога ще дойде крадеца, буденъ би стоялъ.“ Нѣкой пѫть заспите, дойде този видимиятъ крадецъ и ви обере. Невидимитѣ крадци сѫ интелигентни. Нѣкой пѫть могатъ тъй майсторски да ви оплетатъ, да ви подкопаятъ кѫщата, да ви обератъ и да си заминатъ, като ви оставятъ наново да събирате. Като дойде при васъ нѣкой духъ, ще го запитате: „Кога си въ нѣкоя лодка всредъ морето, съ двѣтѣ гребла ли гребешъ или само съ едното?“ Ще го запиташъ това, но ще криешъ мисъльта си. Ако той ти каже, че можешъ и съ едно гребло, че може да ти покаже единъ по-лесенъ методъ, като издигнешъ нагорѣ въ лодката си една върлина, обтегнешъ на нея платното, ти не оставяй лопатитѣ си. Дръжъ се за тѣхъ! Да, може би и безъ лопати да отидешъ на другия брѣгъ, но когато има вѣтъръ. Ами когато нѣма вѣтъръ. Има гемиджии, които съ такива платна пѫтуватъ по три, четири деня по морето, когато съ лопати щѣха да стигнатъ на сѫщото мѣсто по-скоро. За всѣки случай, когато пѫтувате, по вѣтъръ или безъ вѣтъръ, трѣбватъ ви двѣ гребла. Разумниятъ човѣкъ е параходъ, който съдържа въ себе си динамическа сила, която може да използува разумно на всѣко врѣме и мѣсто. Такъвъ параходъ всѣкога върви. Той не чака вѣтъръ. Дали ще духа вѣтъръ или не, за него е безразлично. Умниятъ човѣкъ нѣма да търси платно, което да обтѣга на кораба си. Той ще употрѣби лопатитѣ. Лопатитѣ работятъ много хубаво. Затуй вие дръжте лопатитѣ. Снемете вашитѣ платна! По нѣкой пѫть може да имате и по една върлина за всѣки случай, но знайте, че на онѣзи, които работятъ съ платна, лодката лесно се обръща въ водата.

Сега, какво разбрахте отъ тази лекция? Азъ нѣма да ви кажа като нѣкой си, който питалъ нѣкого какво разбра отъ еди какво си? - „Нищо не разбрахъ.“ Той му отговорилъ: „Че ти ли ще разберешъ нѣщо?“ Има наистина, нѣща неразбрани, но вие дръжте основнитѣ нѣща, основнитѣ принципи! Пъкъ що се отнася до методитѣ, до приложението, всѣки отъ васъ постепенно ще ги изработи въ живота си.

Изпѣйте „Кажи ми ти Истината“ и упражнението „Вечерь, сутринь“.

Вие трѣбва да се упражнѣвате въ пѣнието. Пѣйте за

себе си! Вие не се упражнявате да пѣете за себе си, да си давате мислено концерти. Пѣнието има сила да разрушава леда, омразата, изобщо всички отрицателни мисли. Пѣнието неутрализира тия отрицателни мисли, разсипва ги. Когато искате да прѣмахнете тѫгитѣ и скѫрбитѣ въ себе си, пѣйте. То е единъ методъ. Защото често човѣкъ се заобикаля отъ такива мисли, които могатъ да го смажатъ. Ако не гласно, то поне мислено въ душата си човѣкъ трѣбва да пѣе. „Пѣйте и възпѣйте Господа“ - казва псалмопѣвецътъ.

Изпѣйте „Въ начало бѣ Словото“ и упражнението „Вдъхновение“.

Тайна молитва

„Любовьта ражда доброто“. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

10-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 17.XII.1924 г.
София

КАКТО ПРИРОДАТА ПИШЕ

Размишление

Изпѣйте „Махаръ Бену Аба“, „Изгрѣва Слънцето“, „Ходи, ходи“, „Тѫги, скърби“, „Сладко медено“.

За да бѫде извѣстенъ прѣдметъ полезенъ, колко качества му сѫ необходими? Колко качества сѫ необходими на човѣка, за да бѫде човѣкъ? Не питамъ колко сили му сѫ потрѣбни, но колко качества. Вие ще кажете: „Умъ.“ Умътъ качество ли е? - Той е сила. Послѣ ще кажете: „Сърце.“ Сърцето качество ли е на човѣка? Най-послѣ ще кажете: „Воля.“ Волята качество ли е на човѣка? Не се стѣснявайте отъ това дали можете да разрѣшите въпроса, или не. Великитѣ въпроси въ свѣта никога не се разрѣшаватъ. Не мислете, че въпроситѣ се разрѣшаватъ. Въпроситѣ всѣкога се усложняватъ. Ще каже нѣкой: „Свѣтътъ е много простъ, съ прости числа се занимава.“ Да, но простотията е страшна, сиромашията е страшна, а не богатството. Защото, само сиромахътъ мисли, а богатиятъ никакъ не мисли. Сиромахътъ човѣкъ какво ли не мисли! Той прѣкарва всичко прѣзъ ума си. Въ сѫщность, сиромаситѣ хора сѫ богати, а богатитѣ хора сѫ сиромаси. Богатитѣ сѫ богати физически, а сиромахътъ е богатъ вѫтрѣшно, той е богатъ съ въображение. Той казва: „Азъ, ако имамъ пари, ще направя толкова църкви, толкова училища, толкова бѣдни ще нахраня, толкова сираци ще прѣгледамъ“, хиляди планове има той.

Прѣдставете си, че вие имате единъ приятель и искате да му напишете едно най-съдържателно, най-кратко писмо. Какво трѣбва да му пишете? Ще му пишете тъй, както природата пише. Напримѣръ тя написала ли е нѣкѫдѣ, че Богъ обича, че Богъ люби? Има ли нѣкѫдѣ написано нѣщо съ нашата азбука? Срѣщали ли сте нѣкѫдѣ по канаритѣ или по небето написано нѣщо съ нашата азбука? Най-простото и най-съдържателното

писмо, което можете да напишете нѣкому, е да напишете два концентрични кржга. Това писмо е много съдържателно, но трѣбва да се знае какъ да се изтълкува и какво да се отговори. Азъ бихъ отговорилъ на това писмо, като напиша сжщитѣ тия кржгове и прѣкарамъ въ тѣхъ радиуса, общъ и за двата кржга. Така е направено вашето око. Така пишатъ ония хора, които иматъ знание. Нали и вие знаете, че само онѣзи хора пишатъ, които иматъ знания? Това сж двѣ отлични писма, въ които всичко върви по медъ и масло. Колелото се търкаля тъй, като че ли никакви спънки въ живота нѣма.

Сега, отъ гледището на живата геометрия, какво означава кржгътъ? - Кржгътъ означава жива сила, която може да работи. Кржгътъ опрѣдѣля границитѣ, до които една сила може да действува, или границитѣ, до които едно владение може да се простира, или възможноститѣ, които сж заключени въ кржга.

Какъ сж построени двата клѣпача у човѣка? - Образуватъ една елипса. Клѣпачътъ не е кржгъ. Тогава, парабола ли е той или хипербола? Въ клѣпачитѣ има прѣсичане на двѣ хиперболи, при което прѣсичане се образува елипса. Значи, единиятъ клепачъ прѣдставлява Божествената възможность, която твори, която сжществува въ битието. Вториятъ клѣпачъ показва възприятието. Значи, долниятъ и горниятъ клепачи показватъ възможноститѣ, които сж вложени у човѣка. Дали окото е по-отворено или по-затворено и дали тази елипса е по-протегната, това има значение. Колкото повече тя се приближава до кржга, има едно значение; колкото повече кржгътъ се разтѣга и се приближава къмъ елипсата, има друго значение. Изобщо, очитѣ на гениалнитѣ хора не сж отворени, понеже тѣхниятъ умъ е концентриранъ навжтрѣ, тѣ не се занимаватъ съ външния, съ физическия свѣтъ, затова очитѣ имъ сж малко отворени. Онѣзи хора, които гледатъ само на физи-ческото, тѣхнитѣ очи сж отворени и валчести. Когато кажатъ за нѣкого, че е“ачигьозъ“, разбираме човѣкъ съ отворени очи за този свѣтъ. Такива хора, дѣто и да влѣзатъ, дѣто и да сж, всѣкога сж съ отворени очи. Каквото и да учатъ тѣ, каквито хора и да станатъ дали набожни ще станатъ, дали учени хора ще станатъ, дали писатели ще

станатъ, очитѣ имъ сѫ всѣкога отворени.

Слѣдователно, ние чертаемъ нашия пѫть по своитѣ очи. Тѣ сѫ символи, емблеми, които трѣбва да четемъ, за да изправимъ живота си. Лицето е една написана карта, по която ние трѣбва да прослѣдимъ тоя дълъгъ пѫть на нашето битие. Не мислете, че слѣдъ единъ животъ ще отидете въ небето. Не, вие имате да минавате великъ океанъ. Като го минавате, ще учите. Вие ще се спрете на единъ малъкъ островъ и пакъ ще продължавате пѫтя си. Но, докато прѣминете този голѣмъ океанъ, трѣбва да имате карта, да знаете пѫтищата, прѣзъ които ще прѣминавате. Чудни сѫ нѣкои хора, като мислятъ, че ангелитѣ ще дойдатъ и ще ги вематъ на небето съ параходъ. То е много хубаво, но когато човѣкъ започналъ да слиза въ материята, духътъ е миналъ по инволюционенъ пѫть и послѣ е взелъ да се възкачва, да върви по еволюционенъ пѫть. Горната часть на окото показва инволюцията, слизането на духа въ материята. Той е образуванъ тогава именно. Долната хипербола, т. е. долниятъ клѣпачъ на окото показва еволюцията, изкачването на духа. По долния клѣпачъ се опрѣдѣля пѫтя, по който има да минемъ. Инволюцията и еволюцията правятъ едно прѣсичане, при което образуватъ човѣка. Човѣкъ се намира между слизането и възлизането на духа. Лицето на човѣка е една карта, по която той трѣбва да наблюдава колебанията въ своето пѫтуване. Така трѣбва да гледа ученикътъ. Въ школата той трѣбва да ходи разумно. Не е необходимо той да знае всичко, но за всѣки день той трѣбва да разбира пѫтя, който е извървѣлъ. Това, което той е изучилъ, трѣбва да може да го прилага. Запримѣръ, каква добродѣтель научихте днесъ? Каква добродѣтель ви се падна за днесъ?

Слушайте сега моитѣ разсѫждения. Ще ви дамъ една програма за работа презъ цѣлата седмица. Въ понедѣлникъ, като день на мѣсечината, ще очистите кѫщите си, ще измажете стаитѣ, ще измиете дъскитѣ, ще разтрѣбите всички разхвърлени работи. Въ вторникъ ще идете да копаете, ще сѣчете дърва - той е день на Марса, день за активна работа. Отъ когото имате да вземате пари, ще ги вземете, а комуто имате да давате, ще ги

дадете. Въ срѣда ще учите. Въ четвъртъкъ ще се позанимаете малко съ своя характеръ, какъ да го облагородите; прѣзъ този день ще обиколите и своитѣ приятели. Въ петъкъ ще се занимавате малко съ Любовьта. Въ сѫбота ще идете на църква, ще се помолите на Бога, ще разсѫждавате за Божествени работи. И най-послѣ, какво трѣбва да прави човѣкъ въ недѣля? Всѣки день, обаче, трѣбва да има предѣлени часове за работа. И всичкитѣ ви нещастия въ живота произтичатъ отъ това именно, че сте размѣнили днитѣ и часоветѣ за работа. Всѣкога, когато се предприеме една работа ненаврѣме, има загуби. Всички работи, въ каквото отношение и да сѫ - въ наука, въ търговия, навсѣкѫдѣ, трѣбва да ставатъ въ точно опредѣленото за тѣхъ врѣме. Ако едно дѣте се роди наврѣме, ще живѣе дълъгъ животъ; ако не се роди наврѣме, ще живѣе 4-5-10 години и ще умре. Защо умира? Защото не се е родило наврѣме. Щомъ не се роди наврѣме, връщатъ го назадъ. И втори пѫть, ако не дойде наврѣме, пакъ ще го върнатъ. Дотогава ще го връщатъ, докато се научи, че не трѣбва да прѣскача, а да идва точно на врѣме.

Понѣкой пѫть, въ свѣта се проповѣдва едно учение на насърчение. Хубаво, отлично нѣщо е да насърчаваме човѣка, но има една изгнила греда, но която може да издържи една котка. Да насърчаваме обаче нѣкой човѣкъ, да мине по тази греда, умно ли е това? Ще му кажа: „Не, приятелю, ако минешъ по тази греда, ще паднешъ.“ - „Ама защо не ме насърчавашъ да мина по нея?“ - „Не мога да те насърчавамъ, тази греда е толкозъ гнила, че една котка може да мине по нея.“ Сега, обратния процесъ, ако тази греда е толкозъ здрава, че единъ слонъ може да мине по нея, а азъ ти казвамъ да не минавашъ и те обезсърчавамъ, тогава азъ върша прѣстѫпление. Слѣдователно, азъ трѣбва да насърча приятеля си по следния начинъ: „Не бой се, не само ти можешъ да минешъ прѣзъ тази греда, но и цѣла кола.“ Ако при този случай те възпирамъ, това не е насърчение. Ако въ първия случай те насърчавамъ да минешъ по гнилата греда, това насърчение не е на мѣсто.

Нѣкои казватъ: „Ти мини, не се бой, Господь ще те пази!“ Не изкушавайте Господа! Господь ви е далъ умъ и трѣбва да

постѫпвате споредъ него. Ако имашъ крила, като у птицата, мини, но ако си човѣкъ безъ крила, не минавай по тази гнила греда! Докато не туримъ здрава греда, не бързай, съ бързане работа не става. Когато човѣкъ има много отворени очи, ще мине по гнилата греда, ще падне въ водата и нищо повече! Много сѫ отворени очитѣ на този човѣкъ, но затова влиза въ водата. Или казано на простъ езикъ: Този човѣкъ не разсѫждава за причинитѣ и послѣдствията на нѣщата. Казватъ: „Господь не може ли да предотврати това падане?“ На ученицитѣ казвамъ слѣдньото нѣщо: Никога не се занимавайте съ това, какво Господь може и какво не може! Какво Господь е направилъ, това е Негова работа. Какво Той е наредилъ за насъ, то е важно. Каквото Господь е наредилъ да се прави, наредилъ го е безъ никаква погрѣшка. Но какво азъ трѣбва да направя, съ какво трѣбва азъ да се занимавамъ въ дадения случай - това е важно. Понеже Богъ е съвършенъ, въ Неговия умъ не влиза никакво съмнение. Азъ, като вървя по законитѣ, които Богъ е оставилъ, Той ще ми помогне - не може да има никакво изключение. Но ако азъ не спазвамъ правилата Му, тогава може да се родятъ много изключения. Всички изключения произтичатъ отъ нашитѣ прѣстѫпления. Колкото повече прѣстѫпления вършимъ спрѣмо Божия законъ, толкозъ повече изключения има. Изключенията се раждатъ отъ нашитѣ прѣстѫпления, а не отъ това, че въ Божия законъ има изключения. Ние създаваме изключенията.

Слѣдователно, всѣки отъ васъ, който веднажъ е влѣзълъ въ школата, искамъ да работи надъ себе си. Като дойде понедѣлникъ, да каже: „Какво трѣбва да работя днесъ? - Ще очистя кѫщата си.“ Нѣкой отъ васъ ще каже: „Дотегна ми все да чистя.“ - Ако кѫщата ти е чиста, тогава влезъ въ сърцето си, тамъ има работа. Ако сърцето ти е чисто, влѣзъ въ ума и тамъ има мѣсто за чистене. Най-послѣ, има мѣста за чистене и въ тѣлото ви вѫтрѣ. Въ кой день вие правите пречистването на кѫщитѣ си? (-Въ сѫбота). Затова не ви върви. Сѫботата е день за Господа. Вие изопачихте нѣщата, Господниятъ день взехте за васъ. Българинътъ казва тъй: „Понедѣлникъ повседѣлникъ, вторникъ - потопорникъ, срѣда - не се сѣда, четвъртъкъ - несвъртъкъ,

петъкъ - разпятие, сѫбота - ще ида на баня и въ недѣля, ако работятъ хората, и азъ ще работя.“ Не, понедѣлникъ е день за прѣчистване. Когато искашъ да побѣдишъ нѣкой порокъ, ще изберешъ вторникъ - той е день на Марса. Ще видишъ и кои часове благоприятствуватъ за тази работа. Когато искашъ да изправишъ нѣкоя погрешка, ще изберешъ вторника, като марсовъ день и марсовъ часъ. Като я атакувашъ да се справишъ съ нея. Щомъ дойде срѣда, ще учишъ, ще разрѣшавашъ нѣкой наученъ въпросъ. Срѣда е добъръ день. Четвъртъкъ е день за реалигиозно повдигане на човѣка, ще разрешавате религиозни въпроси. Четвъртъкъ е отличенъ день за облагородяване на сърцето. Петъкъ е отличенъ день за служене на Любовьта. На Любовьта трѣбва да се служи разумно. Сѫбота е день за служене на Бога. Щомъ живѣемъ разумно, този свѣтъ абсолютно нѣма да ни интересува, като че го нѣма. Ние живѣемъ на друго мѣсто. Като дойде недѣлята, тогава ще започнемъ новия день на живота. Недѣлята е день на Слънцето, день на науката. Който иска да се занимава съ изобрѣтения, нека употрѣби недѣлята. Когато искашъ да изобрѣтишъ нѣщо принципално, нѣкоя добродѣтель, избери недѣлята. Тя е день за прогресъ. Хубавитѣ часове, веселитѣ часове сѫ въ недѣлята. Който иска да избере веселъ день, да избере недѣлята - тя е день за веселие.

Сега, вие ще ми кажете: „Кой да ни научи на всичко това?“ Азъ не искамъ да ви уча. Защото, като казахъ да си миете главата съ хума, една сестра не могла да измие главата си, както трѣбва и дохожда да ми се оплаква: „Учителю, виждашъ ли твоето учение на какъвъ редъ ми докара косата?“ Азъ ѝ казахъ: „Двѣ нѣща трѣбва да се иматъ прѣдъ видъ: или хумата не е била хубава, или ти не си знаяла, какъ да я употрѣбишъ.“ Тя казва: „Още веднажъ не си мия главата съ хума.“ Когато се дава нѣкое наставление, азъ искамъ да го правите по добра воля. Това сѫ опити, които вие ще правите доброволно. Ако е на сила, нѣма никакъвъ смисълъ. Който ви изпраща хумата, трѣбва да е вашъ приятель. Когато ви казахъ да си миете главата съ хума, имахъ прѣдъ видъ, че сапунътъ, съ който се миете, може да е практиченъ, но не е чистъ, когато ученикътъ иска да

постигне извѣстенъ резултатъ, той трѣбва да се съобразява съ живитѣ закони на природата. Ако човѣкъ не ги знае, може да си създаде много неприятности.

Та сега, ще направимъ единъ опитъ съ сестритѣ. Всички сестри съгласни ли сѫ, три понедѣлника наредъ да чистятъ кѫщитѣ си? Като дойде понедѣлникъ, всичко, каквото има да мажете, ще го измажете, ще го изчистите и измиете. Идущиятъ понедѣлникъ всички ще измажите кѫщитѣ си. Да се разберемъ! Ако имате кухня, която се маже съ варъ, ще я измажете. Други пъкъ, ще изчистятъ стаитѣ си. Ще направитѣ този опитъ!

На васъ братята ще дамъ друго едно упражнение. Отъ слѣдующия петъкъ, три петъка наредъ отъ 7 - 8 ч. в[ечерта] ще се събирате въ салона да разисквате върху Любовьта. Ще засегнете Любовьта въ всички нейни прояви. Онѣзи отъ васъ, на които дойдатъ нѣкои свѣтли идеи, ще ги кажете. Ще поседите единъ часъ да се поразговорите. Ще съсрѣдоточите ума си, ще се помолите и слѣдъ туй ще се поразговорите всички заедно и млади, и стари братя. Тия събрания въ класа, които ставатъ всѣка срѣда, влияятъ само върху извѣстни способности, други събрания ще влияятъ върху други нѣкои способности. Цѣлта на всички събрания е да се засегне цѣлото естество на човѣка, всичкитѣ му способности, да се събудятъ много идеи и висши, и нисши, да се засегне и висшия, и нисшия умъ на човѣка. Всичко въ човѣка трѣбва да се засегне, всичко трѣбва да заработи, да не остава никаква излишна енергия. Човѣкъ трѣбва да работи въ всички направления, цѣлото му естество трѣбва да работи. Работите ли така, ще се избегнатъ всички дисхармонични състояния въ васъ. При сегашнитѣ условия при еднообразнитѣ работи често се събира въ васъ излишна енергия, която създава натегнати състояния, криви разбирания. Всѣки има излишна енергия, която иска да похарчи нѣкѫдѣ.

Сега мнозина отъ васъ страдатъ отъ отлагане на нѣщата. Тѣ казватъ: „Не може ли това нѣщо да се отложи? Не може ли това да стане така?“ - Нѣщата могатъ да станатъ по много начини, но щомъ започнешъ да отлагашъ едно нѣщо, никакъвъ резултатъ не можешъ да имашъ. Когато дойде една Божествена

мисъль, трѣбва да стане тъй, както е дошла. Тя трѣбва да се приложи въ нейната простота. Само тогава има резултатъ. Отложишъ ли я, или туришъ ли ѝ нѣкакво украшение, цельта, която си поставилъ, не може да се постигне.

Та първото нѣщо: Щомъ дойдете до Божественото, отъ васъ се изисква да имате единъ необикновенъ идеалъ, не такъвъ, както на другитѣ хора. Вие трѣбва да имате единъ високъ идеалъ, да изпълните волята Божия въ всичката нейна простота. Подъ думата „простота“, разбирамъ чистота безъ никакво изопачаване. Защото Божиитѣ идеи, които идатъ въ насъ, сѫ отъ такъвъ характеръ, че всѣки отъ васъ може да ги изпълни. Нѣкой казва: „Азъ съмъ чиновникъ.“ Божествената идея не иска да жертвувашъ голѣма часть отъ врѣмето си. Кѫдѣто и да си, ти можешъ да я изпълнишъ. Не може да се каже, че тукъ има условия, а тамъ нѣмаме условия. Казва се въ Писанието: „Човѣкъ трѣбва постоянно да се моли!“ Нѣкой възразява на тия думи: „Нѣмамъ врѣме, азъ съмъ чиновникъ.“ Чудни сте! Вие като чиновници, като учители, не се ли почесвате често по главата, не посѣдате ли малко въ почивка? Това не е ли врѣме? Въ това врѣме не можете ли да се съсрѣдоточите, да се помолите на Бога? Колко врѣме се изисква да се помолите? Даже една минута не се изисква, за да отправишъ ума си къмъ Бога.

При това, когато ние спъваме нашитѣ идеи, ние спъваме себе си. Всѣка идея, която рѣшимъ да изпълнимъ въ себе си, ще се изпълни. Щомъ обаче кажемъ, че нѣмаме врѣме, ние спѣваме себе си, спѣваме и другитѣ. Ще кажешъ: „Имамъ врѣме.“ Врѣмето принадлежи на Бога, не е наше. Слѣдователно, щомъ Богъ казва, ти разполагашъ съ врѣмето. Всички вие, които сте чиновници, кой ви назначи за такива? Хората ли ви назначиха? Сами ли се назначихте? - Не, Богъ ви назначи, после тази идея, да станете чиновници, отдѣ дойде? Вие пожелахте това и желанието ви се изпълни. Богъ дава всички възможности. Животътъ, който имате, е Божий. Вие принадлежите на Бога, умътъ, сърцето ви не сѫ ваши. Тѣ сѫ взети подъ наемъ. И волята ви сѫщо не е ваша. Единственото нѣщо, което имате, е

една гола душа. Вие сте безъ умъ, безъ сърце, безъ воля, имате само една душа. Духътъ сѫщо тъй не е вашъ. Човѣкъ е само душа. Богъ е украсилъ тази душа, турилъ е една велика сила въ нея - умътъ; турилъ е и друга велика сила - сърцето; турилъ е и трета велика сила - волята. Така е украсилъ Той душата! За тия украшения на душата си, вие трѣбва да бѫдете признателни да извършите нѣщо.

Казвамъ, туй, което огрубява хората, то е това, че тѣ мислятъ постоянно само за себе си, само за себе си уреждатъ работитѣ. Не помагашъ ли на другитѣ, ще те задигнатъ. Вие не знаете, кой часъ може да ви повикатъ горѣ. Казвате: „Не говори така!“ - „Ще те повикатъ!“ - „Дано не е сега!“ Ако не днесъ - утрѣ, все ще дойде единъ день, когато ще те повикатъ. Може би това да е слѣдъ сто дни, слѣдъ хиляда дни, слѣдъ петъ хиляди, но ще те повикатъ и то точно наврѣме. Като дойде това врѣме, да бѫдешъ готовъ, та като те повикатъ въ другия свѣтъ, да започнешъ работа, да ти е приятно, че влизашъ. Азъ искамъ така да свикнете съ идеята за другия животъ, та като ви кажа, че утрѣ трѣбва да направите една разходка, викатъ ви горѣ, вие да се засмѣете, да кажете: „Азъ заминавамъ горѣ.“ А сега, ако кажа нѣкому, че утрѣ ще замине, ще му протекатъ четири реда сълзи. Ще дойде жена му, дѣцата му да се молятъ, да казватъ: „Не може ли да се отложи?“ Въ васъ не е проникнала още идеята, че другиятъ животъ е красивъ. Казватъ: „Нѣма вече виждане!“- Не е така!

Да се върнемъ на въпроса. Искамъ всички вие да се стремите къмъ една правилна философия, къмъ приложение на Божественото, въ което Богъ се проявява въ настоящето, въ което Богъ се е проявилъ въ миналото и въ което ще се прояви за въ бѫдаще. Защо? Понеже ние ще бѫдемъ образци на бѫдащето поколѣние. Ние трѣбва да оставимъ нѣщо на свѣта! Както онѣзи, които сѫ заминали прѣди насъ, сѫ оставили нѣщо за насъ, така и ние, по сѫщия законъ, трѣбва да оставимъ нѣщо за другитѣ слѣдъ насъ. Като влизаме така въ другия свѣтъ, тамъ ще ни посрещнатъ много добрѣ, много добъръ приемъ ще ни дадатъ. Не мислете, че тамъ ще бѫдемъ неканени гости. Азъ

зная добрѣ, че въ онзи свѣтъ приематъ много добрѣ, не сѫ като тукашнитѣ хора, по-културни сѫ.

И тъй, сестритѣ разбраха ли задачата си - три понедѣлника наредъ чистене на стаитѣ. Ако нѣкоя сестра нѣма какво да замаже, ще помогне на друга своя сестра, която има 3 - 4 стаи за чистене и мазане. Прането спада къмъ друга категория. Азъ искамъ сега да направитѣ опита съ мазането. Послѣ ще разправите резултатитѣ, които ще имате отъ този опитъ. Ако нѣкоя сестра е учителка или чиновничка, ще свърши тази задача прѣзъ свободното си врѣме. Ще стане рано, въ 4 часа и въ 7ч. ще отиде на работа. Вечерьта като се върне, ще продължи работата си от 6-10 ч. Значи ще употрѣбитѣ само три часа за мазане, нѣма да мажете цѣлия день. Вие ще си разпрѣдѣлите добрѣ врѣмето. Това е най-малката задача, която ви давамъ.

(Направихме едно упражнение за трансформиране на енергиитѣ.) Често въ лѣвата или въ дѣсната часть на тѣлото се събира повече енергия. Това, което изтича отъ лѣвата и дѣсната ржка, сѫ особенъ родъ токове. Едната страна е отрицателна, другата е положителна. Ако нѣкой пѫть сте разтревожени, това зависи отъ напрѣжението на силитѣ, които работятъ у васъ. Въ всички школи на Истокъ и на Западъ, сега и въ древностьта, ученицитѣ не сѫ размишлявали само, но сѫ правили и редъ упражнения. Напримѣръ, когато нѣкой искалъ да се концентрира, той си затварялъ очитѣ. Това значи, че той се изолирвалъ отъ външния свѣтъ. Когато искалъ да наблюдава, той си отварялъ очитѣ. Тогава, щомъ Богъ е създалъ тѣлото на човѣка, какво е прѣдназначението на това тѣло? - Всичко у човѣка има своето прѣдназначение. Ржцѣтѣ иматъ свое прѣдназначение, устата, носътъ, очитѣ, ушитѣ, мозъкътъ, кръвьта, стомахътъ - всички удове иматъ свое прѣдназначение. Всѣко нѣщо трѣбва да се употреби за цельта, за която е предназначено. Ние трѣбва да упражняваме всѣки органъ за неговото прѣдназначение.

Изпѣйте упражненията „Вечерь - сутринь“ и „Вдъхновение“.Музиката е единъ методъ за изясняване нѣкои окултни истини. Цѣлиятъ човѣкъ не е въплотенъ въ тѣлото си, голѣма часть отъ него е извънъ тѣлото му. Слѣдователно,

човѣкътъ на земята трѣбва да черпи вдъхновение отъ този още непроявенъ човѣкъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да се стреми къмъ Бога. Божествената енергия улеснява този процесъ. Вземете кой и да е цигуларъ, двойникътъ му прѣминава въ цигулката и той се вдъхновява. Ако двойникътъ на единъ цигуларь не може да мине въ цигулката, той е обикновенъ цигуларь. В него тоноветѣ сѫ груби, сухи. Влѣзе ли двойникътъ въ цигулката, тази цигулка оживѣва, тонътъ се мѣни и той се вдъхновѣва.

Нѣкои казватъ: „Не можемъ ли ние сами да мислимъ?“ Тия хора мислятъ, че всичко е въ тѣхъ. Ако всичко бѣше въ насъ, въпросътъ би билъ свършенъ. Ние постоянно черпимъ отъ великия складъ на живата природа. Този складъ постоянно трѣбва да влага и да прѣработва. Ако ние всѣки день не прилагаме по нѣщо отъ Божественото, да растемъ и да се облагородяваме, ако днесъ сме такива, каквито сме били вчера, животътъ нѣмаше да има смисълъ. Днесъ трѣбва да бѫдемъ нѣщо повече, съвсѣмъ малко да е, но все таки да сме приложили нѣщо ново. Въ нашия животъ, въ нашитѣ чувства и въ нашитѣ мисли всѣки день трѣбва да се влага по нѣщо ново, колкото и да е малко то.

Сега, може би у мнозина отъ васъ се заражда срамъ. Срамътъ е хубаво нѣщо, но кой срамъ? Нѣкой пѫть срамътъ е на мѣсто, нѣкой пѫть срамътъ не е на мѣсто. Да го е срамъ човѣкъ да прави зло, този срамъ е на мѣсто; да го е срамъ да не прави зло, този срамъ не е на мѣсто. Да го е срамъ човѣкъ да не прави добро, този срамъ не е на мѣсто; да го е срамъ да прави зло, този срамъ е на мѣсто. Тъй щото, страхътъ, срамътъ е на мѣсто, когато е за зло, не е на мѣсто, когато искашъ да правишъ добро и се спъвашъ. Слѣдователно, ние трѣбва въ даденъ случай да употрѣбяваме всички сили, дарби и качества на тѣхното мѣсто.

Сега, нѣкои отъ васъ ще кажатъ: „Ние сме слушали видни цигулари.“ Хубаво, като сте ги слушали, какво сте придобили? -„Ама, хубаво свири.“ Дѣ е хубостьта на неговото свирене? - „Той свири отлично Бетховенъ.“ Какво отъ това? Запомни ли нѣщо? - „Не съмъ запомнилъ нищо“. Такива възхищения нѣматъ

никакво основание. Та ще трѣбва да дойдете до реалнитѣ нѣща. Тѣ седятъ въ малки придобивки, които внасятъ нѣщо ново въ живота ви. Тази вечерь, запримѣръ, имахте много хубави условия да пѣете. Врѣмето отвънъ е хубаво, невидимиятъ свѣтъ е добрѣ разположенъ и вие можете да пѣете добрѣ. Ако нѣкой отъ васъ не може да пѣе, това показва, че той не е разположенъ. Казвате: „Защо трѣбва да пѣемъ?“ - Ще докарате двойника въ гърлото си и ще придобиете вдъхновение. И тогава, като пѣете, като говорите, гласътъ ви ще бѫде мекъ, благороденъ, нѣма да е рѣзъкъ. Всички ученици, въ една школа трѣбва да иматъ мекъ, приятенъ гласъ.

Нѣкои казватъ, че упражнението „Сутринь вечерь“ е въ народенъ мотивъ. Дѣ е народниятъ мотивъ? Всички български пѣсни въ далечното минало сѫ били религиозни мотиви, но сега сѫ изопачени. Изопачени сѫ, понеже българитѣ сѫ снели тия пѣсни отъ невидимия свѣтъ, само за постигане извѣстни временни цели на земята, вслѣдствие на което, пѣнието е изгубило своя първоначаленъ смисълъ. Българитѣ най-първо сѫ били високо-духовни. Тѣ пѣятъ, играятъ, докато сѫ млади, докато се оженятъ. Послѣ пѣятъ, само когато се напиятъ. Трѣзви ли сѫ, казватъ: „Азъ не пѣя. Казвамъ, азъ мога да накарамъ всѣки едного отъ васъ да пѣе. Какъ? - Ще обѣщая 10 000 лева награда на този, който излѣзе да пѣе тази вечерь. Ако обещая 20 000 лева, ще пѣете и то какъ! Въ свѣта цигуларьтъ свири хубаво, защото има пари. Я, накарайте онзи свирачъ да свири безъ пари, ще видите има ли стимулъ. При сегашното състояние паритѣ сѫ единъ стимулъ. Вие сега за какво ще пѣете? Все трѣбва да имате единъ стимулъ - или пари, или нѣкакъвъ идеалъ. Все трѣбва да имате нѣщо, за което да пѣете, не може иначе. Казвате: „Животътъ не е само пѣние, той е и работа.“ Каква работа? Ако азъ прѣкарамъ цѣлия си животъ да копая на лозето съ мотиката, какво съмъ направилъ? Казвамъ: трѣбва да се работи, да се преде. Хубаво, цѣлъ животъ прѣкаранъ въ предене или тъкане, какво ще ви придаде? Нѣкой казва: „Трѣбва да говоримъ.“ - Хубаво, ако говоришъ цѣль животъ, какво си придобилъ? - Все се добива нещо. Но това сѫ крайности. Всѣкога извѣстна

енергия трѣбва да се употрѣби за единъ по-високъ смисълъ.

Казвамъ, бихъ желалъ сега въ класа да се зароди желание да пѣете, защото пѣнието подмладява човѣка. При това, всички ония вѫтрешни окислявания на живота, трѣбва поне врѣменно да ги прѣмахвате. Тогава човѣкъ е по-разположенъ да мисли. Той може да не пѣе, но като взима участие съ своята мисъль, съ своето сърце, той пакъ е полезенъ. И прѣзъ врѣме на пѣнието не трѣбва да пѣете пѣснитѣ еднообразно, безъ никакви модулации, тъй равно, гладко, както запримѣръ, пѣете песеньта „Вечерь сутринь“. Каква идея трѣбва да дадемъ на „вечерьта“? Думата вечерь е слаба по изражение „Вечерь дойде“ - това, което иде, трѣбва да донесе благо. Сутриньта е физически по-силна, но тя отнася нѣщо. Сутриньта, като дойде, послѣ си отива. Слѣдователно, благото, което имаме сутриньта, като заминава, причинява ни една малка тѫга. Вечерь слънцето като заминава, причинява скрѫбь. Въ вечерьта имаме духовна придобивка. Тогава, можемъ да кажемъ, че скрѫбьта идва вечерно врѣме. Като дойде скрѫбьта, Духътъ Божий иде да ни утѣши. Той донася вѣрата, повръща ни смисъла на живота.

Изпѣйте сега „Вечерь сутринь“!

Изпѣйте още „Блага дума“! Човѣкъ като пѣе, трѣбва да бѫде естественъ.

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

11-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 24.XII.1924 г.
София

МАЛКАТА РАДОСТЬ

Размишление

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

Изпѣхме упражненията „Духътъ Божи“ и „Богъ е Любовь“.

За идущия пѫть ще пишете върху темата: „Отличителнитѣ качества на Божията и човѣшката любовь.“

Ако посѣтите днесъ кой и да е европейски градъ, разбирамъ тия голѣмитѣ градове, ще намѣрите едно противоречие, т. е. въздухътъ тамъ не е чистъ, кѫщитѣ сѫ почернѣли, като негри сѫ черни. Ако ви попитатъ, кои сѫ причинитѣ за почернѣването, вие ще кажете: „Фабрикитѣ и кѫщитѣ, отъ които постоянно излиза димъ, сѫ причина за това нѣщо.“ Питамъ, безъ кадежъ не може ли? Засега това е най-практично. Съврѣменната наша култура и съврѣменниятъ ни животъ носятъ отпечатъкъ на този кадежъ. Кѫдѣто и да влѣзете, въ която кѫща и да влѣзете, все ще намѣрите остатъкъ отъ чернило. Огъньтъ и кѫщата не сѫ тъй чисто нѣщо. Казватъ, външнитѣ условия налагатъ тѣзи нѣща, безъ фабрики не може. Може, но за сега не може. Днесъ тѣ сѫществуватъ като фактори въ живота на хората. Може да питате: „Безъ огънь не може ли?“ - При сегашнитѣ условия не може. Сега ние прѣнасяме алегорично - огъньтъ - къмъ сѫщностьта на живота, понеже той е потрѣбенъ за нашето тѣло, а не за нашата душа. Фабрикитѣ сѫщо тъй сѫ потрѣбни за нашитѣ тѣла, за да се обличаме; тѣ не сѫ потрѣбни за душитѣ ни. Отъ тукъ изваждамъ заключението: когато служимъ за нашето тѣло, все ще има чернило, все ще има огънь. Този огънь нѣкой пѫть ще бѫде приятенъ, нѣкой пѫть нѣма да бѫде приятенъ, зависи въ какво положение ще се намѣришъ.

Сега мнозина отъ ученитѣ, вие още не сте отъ ученитѣ, понѣкой пѫть обичатъ да критикуватъ. Обаче, не всѣки е роденъ да критикува. Критиката трѣбва да оставите за мѫдрецитѣ, за адептитѣ, за най-ученитѣ хора, а ученикътъ - ни дума за критика. Започне ли ученикътъ да критикува, отъ него нищо нѣма да излѣзе, защото ще се ангажира само въ една посока. Критиката не донася никакво благо за човѣка, особено за ученика. Да допуснемъ, че ученикътъ се съмнѣва, често има такива примѣри, и казва: „Нали имамъ право да се съмнѣвамъ?“ Не, понеже животътъ ни на земята е кѫсъ, ние нѣмаме врѣме да разискваме, да разсѫждаваме съ години, съ вѣкове, да се съмнѣваме, дали нѣкой въпросъ е правъ, или кривъ. Единъ въпросъ може да се разреши въ 2-3-5 минути, дали е правъ или кривъ.

Ще ви дамъ единъ примѣръ: прѣдставете си, че вие вървите по пѫтя, носите една чанта съ скѫпоцѣнности, отъ които зависи материалния ви животъ и се страхувате за нея. По едно врѣме виждате единъ познатъ човѣкъ отъ вашата народность и се зарадвате, че идва да ви помогне. Но той не ви вдъхва довѣрие - гледате чантата, гледате него, започвате да се съмнѣвате, казвате: „Ами, ако ме обере, като се научи какво нося?“ Вие се съмнѣвате, дали този човѣкъ ще ви обере, или нѣма да ви обере. Този въпросъ може да разрѣшите въ двѣ минути. Какъ? - Щомъ се съмнѣвате, дайте му чантата да я носи! Ако избѣга съ нея, правъ сте, значи вие сте намѣрили истината. Ако пъкъ, слѣдъ като ви вземе чантата и послѣ ви я даде, вие ще познаете вашата погрѣшка, ще видите, че вие сте кривъ. Този въпросъ може да се разрѣши въ двѣ до петь минути: ако не донесе чантата правъ сте; ако я донесе, кривъ сте, нѣма защо да седите, да разрѣшавате този въпросъ философски. Такова душевно състояние, на съмнѣние, имаме когато теоритизираме само, дали нѣщо е право или не. Човѣкъ лесно може да се опита, правъ ли е или не. Въ такъвъ случай ще му дадете чантата, за да го изпитате.

Казвате: „Еди-кой си говори лошо за тебе.“ Щомъ говори лошо, задигналъ е чантата; щомъ говори добро за тебе, донесълъ ти е чантата. Тогава мисли за него, че е добъръ човѣкъ. Въ

всички положения се радвайте! Ако говори лошо, ще знаете истината; ако говори добро, пакъ ще знаете истината. Не трѣбва да съжаляваме за нищо. Защо трѣбва да съжаляваме? Защо се радваме за хубавитѣ работи, а скърбимъ за лошитѣ, за онѣзи работи, които мислимъ, че намъ сѫ неблагоприятни? Ние не знаемъ крайната цель на онова Божествено проявление въ свѣта; ние не знаемъ, каква е крайната цель на живота. Има догадки, които философитѣ правятъ, но има нѣща, които не знаемъ. Всички твърдятъ, че въ доброто, което изживѣваме, седи човѣшкото блаженство. Туй можемъ да прѣдполагаме. Има съврѣменни религиозни хора, които казватъ, че човѣкъ се спасява чрѣзъ благодать. Спасение чрѣзъ благодатъ не е учение, то е методъ. То е ученето на апостолъ Павла - чрѣзъ благодатъ се спасява човѣкъ. Той взима за основа въ живота вѣрата. Благодатьта е второстепенъ методъ.

Що наричаме благодать? Ето какво подразбирамъ подъ благодать. Слѣдъ като насадя 200-300 ябълчни дървета, череши, сливи и ги оградя наоколо, това означава, че сѫ подъ моя грижа, въ благодать сѫ тѣ. Обаче, каква е сѫщностьта на въпроса? Туй е материалната страна. Слѣдъ това ти питашъ: „Ама по кой начинъ сега да се спася?“ Веднъжъ ти си спасенъ, като си ограденъ, какво има сега да кажешъ за благодатьта? Какво остава слѣдъ благодатьта? Кое иде слѣдъ нея? - Нѣщо по-дъблоко иде слѣдъ благодатьта. Тя е външенъ изразъ.

Вие казвате: „Ние сме прѣдъ прага на новата година.“ Въ свѣта има само една нова година и една стара година. Ние ще започнемъ новата година, както сме започнали и старата година. Началото и на двѣтѣ знаемъ. Края не знаемъ. Старата година край нѣма и новата година край нѣма. Ние познаваме само началото, посрѣщаме само началото на всѣка година. Тази година може да бѫде нова година на радость, а може да бѫде и нова година на скрьбь; тя може да бѫде нова година на подигане, а може да бѫде и нова година на падение. Всичко може да се случи. Отъ какво зависи паденето на човѣка? То зависи отъ самия него. Когато видимъ хубавитѣ, красивитѣ нѣща въ свѣта, ние трѣбва да имъ се радваме, но не и да искаме да ги

обсебимъ. Не е позволено да пипаме красивитѣ нѣща, а трѣбва да се учимъ отъ тѣхъ. Отъ свѣтлината на красивото, на хубавото ще се учимъ.

А ако вие дойдете при мене, ето какъ бихъ постѫпилъ. Идвате да ме питате нѣщо върху нѣкой философски въпросъ. Ако азъ ви кажа туй или онуй, каквото и да ви говоря, ще се роди нѣкакво съмнѣние въ васъ и вие ще кажете: „Това е негова философия, той си мисли така, пъкъ и азъ съмъ свободенъ да мисля, както искамъ.“ За да се избегне туй противорѣчие, казвамъ, ти имашъ свещена книга, ела да четешъ на моята свѣщь, да прочетешъ еди-коя си глава на моята свѣтлина и като я прочетешъ, ще видишъ, че има нѣщо ново. Слѣдъ това иди и мисли върху туй новото, което прочете отъ твоята книга. Туй е Божественото. Всѣки день Богъ отваря листата на твоята книга. Мисли върху великото, което Богъ е вложилъ въ душата ти, нова глава си прочелъ. Прочети я и нека тази малка радость да се всели въ душата ти

Сега казвате: „Да ни нагостятъ нѣкѫдѣ!“ Любовьта не седи въ нагостяване; любовьта не седи въ сладки думи; любовьта не седи въ правене кѫщи. Любовьта седи въ нѣщо много малко: като видя нѣкого на пѫтя, да се зарадвамъ заради него, безъ да се разговарямъ съ него, менъ да ми е приятно, че съмъ видѣлъ единъ свой братъ. Туй е Любовь! За този, за когото се радвамъ, безъ да му говоря, всичко мога да направя за него. Туй е Божественото! Когато получа едно малко благо, отъ Бога или когато нѣкой ми направи нѣкое добро, азъ се радвамъ. Или пъкъ азъ се радвамъ, щомъ видя, че нѣкой прави добро. Казвамъ: „Колко се радвамъ, че видѣхъ туй добро!“

Наскоро дойде при мене единъ младежъ, който ми разправи една своя опитность, отъ която неговото сърце трепнало, зарадвало се. „Азъ, казва той, отъ дълго врѣме бѣхъ изгубилъ впечатление за Бога, сърцето ми бѣше закоравѣло, изпълняше се отъ недовѣрие, съмнѣние. Четохъ всички по-видни философи, но никѫдѣ не можахъ да намѣря разрешение на въпроситѣ, които ме вълнуваха. Една вечерь се връщамъ отъ работа, сега наскоро бѣше това, гледамъ едно куче на трамвайната линия,

сгушило се, трепери. Азъ се спрѣхъ, казахъ си: Горкото куче, и то страда като мене, азъ страдамъ като човѣкъ, то страда като куче и нѣма кой да се погрижи заради него. Отъ толкова врѣме не бѣше се смѣкчавало сърцето ми! Изведнажъ ми потекоха сълзи. Взехъ кучето, занесохъ го въ кѫщи и една малка радость изпълни сърцето ми. Като направихъ тази услуга на това куче, то се зарадва и азъ се зарадвахъ.“ Казвамъ ви, внимавайте на малкитѣ работи! Ние търсимъ великитѣ работи, а прѣнебрегваме малкитѣ. Дойдемъ нѣкой пѫть до третото небе, търсимъ ангели, светии, а не знаемъ, може би, чрезъ най-малкото куче Божиятъ духъ ще ни проговори. Той, като работи въ насъ, ще даде единъ потикъ на душата ни, тя ще затрепти, ще се зарадва и нашето сърце, ще се зарадва и туй малко сѫщество, чрѣзъ което се проявилъ духътъ Божий.

За въ бѫдаще, отъ тази нова година нататъкъ, отдавайте внимание на слабитѣ, не ставайте съблазънъ никому! Да съблазнишъ е лесно. Не съблазнѣвайте никого, бѫдете тъй искренни въ душата си, да носите Божията видѣлина! Отвънъ може да имате съмнѣния, но въ душата си трѣбва да бѫдете крайно искрени. Туй е великото! Когато Богъ види, че ние вършимъ волята Му, за Него нѣма двѣ мнѣния, Той всѣкога е готовъ да ни благослови и даде онази вѫтрѣшна радость, която е въ Него.

Сега всички страдате. Понѣкой пѫть страдате отъ човѣшки работи. Общи сѫ тѣ. Като ви наблюдавамъ, вие страдате отъ сажди, но неизбежни сѫ тѣ, но все таки, имате практически начинъ за чистене на саждитѣ. Приложете този начинъ за новата година въ вашия животъ! И прѣзъ тази нова година, когато отворите този новъ листъ, четете новата глава, въ която пише, че Богъ се намира и въ малкитѣ нѣща. Ние не оцѣняваме Любовьта, която иде чрѣзъ малкитѣ нѣща, напримѣръ чрѣзъ единъ портокалъ. Като видишъ този портокалъ, трѣбва да се зарадвашъ, да ти стане приятно. Вие казвате: „На голѣми нѣща може да се радваме, но не и на малки.“ Който се радва на портокала, на всичко ще може да се радва, който не се радва на портокала, на нищо не може да се радва.

И тъй, обръщамъ ви внимание, като ученици, да се радвате на малкитѣ работи. Като видите единъ вашъ приятель, да трепне сърцето ви. Нѣкой пѫть не можешъ да го видишъ, чувашъ гласа му само, но пакъ да се зарадвашъ, че си чулъ гласъ. Ами тази малката мандаринка какъ е дошла? По каква причина е дошла на нашата маса? Ами тази ябълка изкуствена ли е? Тази круша, тази мандаринка, туй малкото орѣхче, тѣзи сливи сѫ минали прѣзъ пещьта, животъ има въ тѣхъ. И на тѣхъ трѣбва да се радвате. И въ тази малката смокиня сѫщо тъй има животъ. Тя се радва и казва: „Какво ли ще правятъ тия братя и сестри тукъ?“ Казвамъ, ще се помолимъ на Бога, и ти, както и всички други плодове, ще се помолите съ насъ. Послѣ ще ви приемемъ на гости у себе си, ще ви дадемъ приемъ, ще ви покажемъ каква любовь имаме. Радватъ се тѣ, казватъ: „Ние сме готови на всичко онова, което вие ще направите; у насъ нѣмаме двѣ мнѣния, едно мнѣние имаме, затова сме дошли на земята, да изпълнимъ благата Воля Божия.“ Ние сме пратени на земята да се учимъ. И нѣма по-красиво нѣщо отъ това, да се учимъ. Учишъ ли се, ще дойде Любовьта да те подкрѣпи. Като дойде любовьта, ще дойде Истината и ще ти донесе свободата. Откажешъ ли да се учишъ, нѣма да дойде Любовьта. Не дойде ли Любовьта, нѣма да дойде Истината и нѣма да има радость.

Нѣкои казватъ: „И въ апостолскитѣ врѣмена имаше три течения: Павель бѣше човѣкъ на Мѫдростьта, Иоанъ бѣше човѣкъ на Любовьта, а Яковъ - човѣкъ на волята, на Истината. Той искаше да докаже, че не трѣбва само вѣра, но и воля. Тия три течения сѫ три мнѣния за живота. Въ тѣхъ нѣма противоречия. За всинца ви има три мнѣния. Нѣкои отъ васъ сте Иоановци, нѣкои сте като апостолъ Павла, а нѣкои сте Яковци. Послѣднитѣ казватъ: „Само любовь не струва, и работа трѣбва! Работа на ума трѣбва!“ И Павелъ е на мѣстото си, и Иоанъ е на мѣстото си, и Яковъ е на мѣстото си. Пъкъ и ние сме на мѣсто. Ще кажатъ нѣкои, че Господь говорилъ на хората прѣди хиляди години. Този Господь говори и сега. Казватъ нѣкои: „Внимавайте, защото въ последнитѣ дни ще се яви антихристъ и лъжепророци.“ Когато Христосъ бѣше на

земята, казаха, че тия сѫ последнитѣ дни на века. И въ Негово врѣме бѣха последнитѣ дни, и въ наше врѣме сѫ послѣднитѣ дни, все сѫ послѣднитѣ дни. Кой е послѣденъ день? Послѣденъ день е този, въ която можемъ да извършимъ волята Божия. Слѣдователно, ние сме въ последнитѣ дни, когато можемъ да извършимъ волята Божия.

Та казвамъ, ще си създадете единъ потикъ. Нѣкои отъ васъ много бързатъ. Тѣ сѫ седѣли, седѣли, а сега се надпрѣпускватъ. Знаете ли тази приказка за заяка и костенурката, които се хванали на басъ, кой по-скоро ще стигне мѣстоназначението. Заякътъ хукналъ да бѣга, но се уморилъ скоро и останалъ да почива, да спи, а костенурката все пѫтувала, бавно, но сигурно. Успѣхътъ не седи въ многото работа, не и въ многото припкане, но въ постоянството, въ непрѣривностьта на работата. Нашиятъ умъ трѣбва постоянно да бѫде свързанъ съ онзи висшъ, съзнателенъ свѣтъ надъ насъ. Каквото и да работимъ, каквото и занятие да имаме, въ каквито условия на земята и да сме, всѣкога трѣбва да бѫдемъ свързани съ онзи разуменъ невидимъ свѣтъ, който съдържа Духътъ въ себе си. Ние трѣбва да бѫдемъ свързани съ Божията Любовь, съ Божията Истина, съ Божията Мѫдрость, каквото и да правимъ: ядемъ ли, работимъ ли, спимъ ли, копаемъ ли, пишемъ - всѣкога и въ всичко да влагаме Божественото. Вложимъ ли Го, ще имаме Божието благоволение. Не го ли вложимъ, може да изпълнимъ и най-хубавитѣ работи, пакъ нѣма да имаме Божието благоволение. Богъ гледа на това, кой какъ изпълнява работата.

Сега, азъ вѣрвамъ, че сестритѣ замазаха добрѣ кухнитѣ си. Азъ се радвамъ на това. Отгорѣ погледнаха благосклонно, пъкъ и врѣмето бѣше чудесно. Невидимиятъ свѣтъ отгорѣ казва: „Ако така си мажете и стаитѣ отвѫтрѣ, всѣкога свѣтло ще ви бѫде. Небето ще бѫде свѣтло, чисто, слънцето ще грѣе. Любовьта ще дойде, Истината ще дойде и свобода ще дойде.“ Тъй казватъ отъ невидимия свѣтъ. Тѣ се зарадваха, и вие се зарадвахте. Много отъ братята казаха: „Много добрѣ направи Учительтъ, дѣто застави женитѣ да изчистятъ кухнитѣ ни. Много благодаримъ на Учителя.“ Това е тѣхно съображение, но азъ

по друго съображение го направихъ. Всичко, което вършимъ за Бога, е хубаво. Когато измажете вашитѣ кухни отвѫтрѣ, все ще изпитате едно приятно настроение, не само настроение, но ще изживѣете едно вѫтрѣшно вдъхновение.

Сега, прѣдъ васъ седи една отъ малкитѣ работи: вложете въ себе си тази година като принципъ, всички да бѫдете абсолютно послушни! Нѣма нищо по-хубаво отъ това, човѣкъ да бѫде послушенъ! Можемъ да бѫдемъ послушни само по отношение на великата, Божествената Мѫдрость. Понѣкой пѫть слушаме себе си много хубаво, но има едно послушание, което носи знание, мѫдрость - азъ употрѣбявамъ думата „мѫдрость“ като практически методъ, чрѣзъ който животътъ може да стане по-сносенъ. Подъ „знание“ разбирамъ силата, която може да даде мѣдрость.

Та, като ученици на тази Божествена школа, гледайте да я използувате. Не казвамъ, че не използувате, но бѫдете по-ревностни, още по-ревностни въ себе си. Ще видимъ, като се съберемъ идущата година, какво ще кажете. Тѣзи ябълки, всички тия плодове сѫ свидѣтели на нашия животъ, че всички ние сме дошли на земята, като ученици, да оправдаемъ онова благоволение, което Богъ ни дава. Понеже Богъ ни е далъ живота и Той се радва, когато види, че Неговитѣ дѣца живѣятъ съобразно Неговата воля. И въ Господа има единъ видъ вѫтрѣшно веселие. Писанието казва: „Да се весели Господь въ дѣлата си!“ Понѣкой пѫть Онзи, Който ни е пратилъ на земята, оставя работата си да понадникне, да види какво правятъ Неговитѣ дѣца, какъ се учатъ. И Той се весели, когато се учите. Въ Бога има едно качество: въ Него нѣма противоположности, въ Него има само единъ принципъ - каквото и да види, Той всѣкога се весели. Богъ вижда само добрата страна. Когато хората се биятъ, Той не вижда това, пакъ се радва. Щомъ утихнатъ хората, плачътъ, недоволството прѣмине, тѣ започватъ да се молятъ, казватъ: „Ние ще се учимъ.“ Тогава Господь казва: „Много хубаво, сега азъ ще ви дамъ всичко каквото искате.“ Той, като погледне на тия хора скѫсанитѣ дрѣхи, казва на слугитѣ си: „Дайте на тѣзи дѣца нови дрѣхи, да се облѣкатъ! Хайде сега на разходка, да си

поотпочинете малко, да се повеселите, да се порадвате.“ Щомъ вематъ обратното положение, Той пакъ се оттегля, не мисли за хората никакъ, само слуша, докато дойде този зовъ на човѣшката душа. Това е едно отъ великитѣ качества на Бога. Нѣкой пѫть казвате: „Защо Господь не ни слуша?“ Богъ чува само когато Го потърсимъ съ всичкото сърце и кажемъ: „Господи, азъ ще извърша Твоята воля!“

И тъй, по-добро учение отъ това, никѫдѣ не може да намѣрите. Ние сме на земята. Нашитѣ кѫщи не сѫ, които даватъ животъ; не сѫ и хората, които създаватъ условията. Условията се проявяватъ чрѣзъ хората, благото се проявява чрѣзъ хората, но не сѫ хората причина за благото у насъ. Нѣкой пѫть чрѣзъ хората се проявяватъ нѣкои неприятности, страдания, но тѣ не сѫ причина. Причината седи по-далече, ние само си правимъ криви заключения. Когато онзи желѣзарь вземе желѣзото, тури го въ огъня, започва да духа съ своя мѣхъ, нагорещава го, какъ мислите, какво ще бѫде положението на това желѣзо? Ако то отначало е било спокойно, а сега, като го нажежатъ, казва: „Какво зло съмъ направилъ, защо ме биешъ?“ - Коватъ те, не те биятъ. Турятъ ли те на тази Божествена наковалня, пекатъ те, ти ще се стопишъ. Турятъ ли те въ наковалнята, чукане има. Ако този методъ не ти е приятенъ, Господь ще те тури въ другъ калъпъ, ако и на този методъ не си доволенъ, ще те прѣвърне на течность, слѣдъ това - въ парообразно състояние, а послѣ обратното. Има хиляди методи, прѣзъ които Господь може да те прѣкара.

Ако нѣкой мисли, че може да се освободи отъ Божествената ретorta, той е на кривъ пѫть. Азъ не съмъ намѣрилъ досега нито едно сѫщество, което да е избѣгало отъ тази Божествена ретorta. Всички ще минете прѣзъ нея. Като минете, ще кажете: „Господи, първата ретorta е отлична!“ При първата ретorta какво има? - Гладъ. Ще се молите. Гладниятъ човѣкъ по-лесно се моли. Азъ съмъ виждалъ гладни хора, които казватъ: „Господи, хлѣбъ!“ Усърдно се молятъ тѣ! Онзи, който се е нахранилъ, той спи, а състоянието на гладния е за прѣдпочитане, понеже може да се моли. Въ живота си ние се молимъ само при страдания.

Когато сме радостни, даже не ни идва на умъ да се молимъ. Не ви упрѣквамъ съ това, но казвамъ, че щомъ сте скръбни, затваряте се въ стаята си, обърнете ключа, молите се на Господа. Докато се оправи работата, все се молите, казвате: „Послуша ни Господь.“ Тази опитность ще имате всички, а мнозина я имате вече. Тогава, ако едно страдание те свързва съ невидимия свѣтъ, ако едно страдание внася толкова хубави желания въ тебъ, трѣбва да скърбишъ.

Сега, азъ не насърдчавамъ страданията, та да кажете: „Ако е така, чакай да мушна тази сестра, да ѝ причиня едно страдание!“ Ако трѣбва да ви мушкатъ, отвънъ има майстори въ свѣта за това нѣщо. Господь има приготвени такива духове, нѣма защо вие единъ другъ да се мушкате. Когато дойдатъ да те изпитватъ, ще пратятъ майсторъ, най-първо вие не сте майстори. И като те изпитатъ, тия духове, като се върнатъ при Господа, казватъ: „Изпитахме го, Господи!“ - „Е, какъ е?“ - „Много коравъ е, издържа.“

Сега, желая всички да бѫдете твърди, да бѫдете постоянни, да не сте като вѣтропоказатели - който вѣтъръ ви духне, натамъ да се отправяте, ту на сѣверъ, ту на югъ, но да имате опрѣдѣлена идея. Ще имъ кажете: „Ние сме пратени на земята да служимъ на Бога.“ Всѣки, който ви даде нѣщо хубаво, всѣки, който ви потикне къмъ Бога, приемете го! Всѣки, който ви задържа, кѫсайте и напрѣдъ вървете! Всѣки, който ви потиква нагорѣ - „добрѣ-дошелъ“, но всѣки, който ви задържа - не се свързвайте съ него, защото той нито на себе си прави добро, нито на васъ. Ще кажете: „Ела ти съ насъ въ пѫтя, въ който вървимъ. Това ще бѫде добро и за тебе, както и за насъ.“

Азъ искамъ да се зарадва сърдцето ви, да трепне малко и да забравите всички тѫги и страдания! Много работи човѣкъ трѣбва да забрави. Писанието казва, че и Богъ забравя. „Ще хвърля грѣховетѣ ви задъ гърба си, ще ги залича и нѣма да ги помѣнавамъ.“ И ние, както Господа, ще хвърлимъ всичко задъ гърбоветѣ и ще заличимъ всичко, а ще туримъ въ умоветѣ си хубавото, великото, ще гледаме нагорѣ, докато Богъ въ насъ извърши всичко. Защото Богъ е, който извършва спасението.

Спасението не става отъ насъ, то става отъ Божествения Духъ. Ученето, което учимъ, трѣбва да го придобиемъ отъ нѣкого, все трѣбва нѣкой да ни го прѣдаде. Божественията Духъ може да ни води по тѣзи стжпки.

И тъй, ако учите, трѣбва да учите правилно. Само така ще станете силни, вѣра ще придобивате, Любовьта ще придобивате. Любовьта пъкъ ще усили вашата надежда, а надеждата ще стане като основа, въ която ще придобиете онази свобода, отъ която всички се нуждаете.

Вие ще кажете, че това ви пожелавамъ. Не, азъ ви пожелавамъ да се учите! Усърдно всички да учите и каквото и да ви се случи, всичко използувайте за добро! Имайте вѣра! Така ще опитате, че въ Бога нѣма промѣна, както у насъ. Той е всѣкога вѣренъ на своитѣ обѣщания и въ края на краищата туй, отъ което се нуждаете, Той ще ви даде. Не, че не ви е далъ, но ще ви даде начинъ да използувате Неговото благословение. Това е необходимо за вашето растене. Учите ли се, Богъ самъ ще вземе участие въ вашето растене.

Изпѣйте упражнението „Вдъхновение“.

Добрата молитва
Отче нашъ

12-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 31.XII.1924 г.
София

ПРОЕКЦИИ

Размишление

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Отличителнитѣ черти на човѣшката и Божията любовь.“

За слѣдния пѫть ще пишете върху темата: „Отличителнитѣ черти на волята, сърцето и ума“.

Казватъ нѣкои, че за да бѫде мисъльта понятна, човѣкъ трѣбва да говори разумно. Човѣкъ трѣбва да мисли добрѣ, за да бѫде рѣчьта му понятна. Колкото мисъльта е по-ясна, толкозъ и рѣчьта ще бѫде по-ясна. Всѣка идея трѣбва да изразява нѣщо. Всѣки конкретенъ прѣдметъ трѣбва да е ясенъ въ ума, за да може да си го прѣдставимъ. Запримѣръ, сега ние говоримъ за Любовьта, нали? Каква идея, каква прѣдстава имате за Любовьта? Каква форма имате за Любовьта, запримѣръ, ако речете да си я представите? Извънъ човѣка можете ли да си я представите? Тъй щото, извѣстна идея намъ се вижда много ясна, но постарайте се само да си я представите, ще видите, че е трудно да се обясни. Затова най-първо ви трѣбва учение. Вие още не сте се научили на онзи великъ методъ, да знаете какъ да се учите. Сегашнитѣ хора, слѣдъ като прѣкаратъ 13, 14, 15 години въ училище, мислятъ, че сѫ научили нѣщо. Това е само приготовление за учение. Следъ този подготвителенъ периодъ ще дойде врѣмето за учение. Единъ ученъ човѣкъ, който е посвѣтилъ цѣли 20-30 години за изучаване нѣкоя область отъ науката, неговитѣ открития, макаръ и микроскопически, все таки сѫ допринесли нѣщо.

Да допуснемъ сега, че всички сте учили аритметика. Тукъ съмъ написалъ числата едно, десеть и сто. Вие ще кажете: „Ние знаемъ, какво нѣщо е числото едно.“ Да, знаете, че една круша означава числото едно. Знаете, че числото 10 означава 10

круши, числото 100 - 100 круши и т. н. Но това не е истинската аритметика, това е външната страна на аритметиката. Какво означава единицата? Единицата, като символъ означава едно нѣщо, а иначе представлява жива сила. Да кажемъ, че имаме една жива точка въ пространството, но извънъ физическия свѣтъ. Какъ бихте си представили геометрически проекцията на тази точка въ физическия свѣтъ? Ако точката трѣбва да се проектира въ извѣстно поле, какъ ще я изобразите? За да се изобрази, тя трѣбва да приеме извѣстна форма въ това поле. И тогава геометрицитѣ казватъ, че като се съединятъ нѣколко такива форми, образуватъ извѣстни величини. Слѣдователно, единицата изразява точката горѣ въ пространството, а десетьтѣ показватъ, че точката е вече проектирана. Нулата показва плоскостьта, върху която тази точка се проектира, т. е. възможностьта, при която тази точка може да развие своитѣ сили. Значи, числото 10 показва живата точка и възможноститѣ ѝ, при които тя може да се развие. Какво показва тогава числото 100? - Ако точката най-първо се проектира въ една права линия, имаме числото 10; ако тази точка се проектира въ плоскость, тогава имаме числото 100. Въ този случай, стотѣ показва, че точката е проектирана въ плоскость, значи движи се въ двѣ посоки, има двѣ възможности. За да разберете тия нѣща, вие трѣбва да учите.

Сега, да ви обясня мисъльта си. Да допуснемъ, че вие имате извѣстна енергия въ себе си, но ви затварятъ въ затворъ. Да орете, не можете; да сѣете, не можете; да работите каква да е работа, не можете. При тези условия можете да направите само едно нѣщо: да ви дадатъ книги да учите. Слѣдователно тукъ вие имате само една възможность, да се учите. Затова ще насочите вашите енергии къмъ ума си, въ вашата мисъль. Слѣдъ врѣме, когато излѣзете отъ затвора, тази енергия ще се превърне, тя ще има друга проекция върху физическия свѣтъ. Вие може да сте сѣдели въ затвора 3-4 години и тамъ сте придобили една нова идея, оформили сте възгледитѣ си за живота, разбрали сте, какъ трѣбва да се живѣе. И сега вие ще се постараѐте да проектирате тия нови възгледи на физическия свѣтъ.

Сега мнозина като васъ изучаватъ религията или духовнитѣ науки, както имъ попадне, вследствие на което въ тѣхъ става една цѣла галиматия. Това не е наука! Науката опредѣля нѣщата извънъ. Ние трѣбва да опредѣлимъ нашитѣ отношения извънъ себе си, извънъ своята личность. Това, което виждаме въ свѣта, не сѫ правилни отношения. Ако двама затворници затворятъ на едно мѣсто, или ако едно агне и единъ вълкъ затворятъ на едно мѣсто, това не е правилно съчетание, това не е единъ Божественъ актъ. Въ този случай вълкътъ може да не изяде агнето, но то ще бѫде не защото вълкътъ е правовѣренъ, но отъ страхъ. Той не го изяда отъ страхъ, а не отъ нѣкакво убѣждение. Неговата постъпка ще противорѣчи на природата му. Въ духовния свѣтъ противорѣчия не съществуватъ. Това, което ние считаме за противорѣчия, то е отъ неразбиране на онѣзи основни математически принципи, върху които животътъ е поставенъ. Когато не разбираме живата математика и геометрия въ живота, главата ни ще побѣлѣе отъ страдания и противорѣчия, нищо повече.

Ако нѣкой ме пита, защо сѫ страданията въ живота, ще му отговоря: Страданията идватъ отъ неразбирането на Божествената математика и Божествената геометрия. Страданията идватъ, защото ти се проектирашъ тамъ, дѣто другитѣ сѫ се проектирали по-напрѣдъ. Свѣтътъ е толкова голѣмъ, има мѣсто за всички, затова ти трѣбва да се проектирашъ тамъ, дѣто никой не се е проектиралъ. Нѣкой запитва: „Какво приложение има геометрията въ живота?“ Отговарямъ: Приложението на геометрията е това, да правишъ проекции тамъ, дѣто никой не е правилъ; ще се подвизавашъ тамъ, дѣто никой не се е подвизавалъ; ще вършишъ това, което никой не е вършилъ. Ще бѫде глупаво, слѣдъ като е излѣзълъ на сцената единъ великъ цигуларь, майсторъ на цигулката, да излезешъ да покажешъ своето изкуство и ти, който си свирилъ едва 3-4 години. Ти ще мълчишъ, нѣма да се явявашъ, ще слушашъ само!

Мнозина отъ васъ имате такова желание, именно слѣдъ единъ великъ цигуларь да излѣзете и вие, да покажете своето

изкуство. Слѣдъ туй какво става? Понеже вие се проектирате тамъ, дѣто не трѣбва, окръжаващата ви срѣда казва: „Този кой го е викалъ? Такъвъ цигуларь не искаме!“ - Ама азъ искамъ да се проявя! „Ти можешъ да се проявишъ тамъ, дѣто те викатъ, но не и на тази сцена, при този великъ майсторъ. Ние не искаме да те слушаме“ -Ама вие трѣбва да имате человѣколюбие! - „Человѣколюбието се проявява при други случаи, на сцената ние обичаме изкуството.“ Тъй разсѫждава свѣтътъ. Азъ не говоря отъ гледището на религиознитѣ хора, но казвамъ какъ гледатъ умнитѣ хора въ свѣта.

Та въ живота си, когато дойдемъ до науката, ние ще бѫдемъ строги, ще имаме една Божествена мѣрка, съ която ще мѣримъ своитѣ чувства, своитѣ мисли и своитѣ дѣйствия. По сѫщия законъ ще постѫпваме и спрѣмо себе си, нѣма да си правимъ илюзии. Защото, слѣдъ като нѣкой човѣкъ е свирилъ хубаво, а запитва другитѣ хора, дали е свирилъ добрѣ, това показва, че той не е майсторъ, не може да свири хубаво. На такъвъ човѣкъ азъ мога да кажа: Като тебе всѣки може да свири. Слѣдъ като си свирилъ на сцената, ще излѣзешъ навънъ, никакъвъ букетъ нѣма да чакашъ. Ще свиря на хората тъй, както разбирамъ и бързо ще излѣза навънъ. Пъкъ тѣ сѫ свободни слѣдъ мене да си изкажатъ мнѣнието, както искатъ - то е тѣхна работа.

Казвамъ: въ обикновенитѣ прояви на живота, както и въ живота на религиознитѣ хора сѫществуватъ най-голѣми противорѣчия, най-голѣми каприциии и своенравия, а сѫщо тъй и най-голѣмо лицемѣрие. Единъ религиозенъ човѣкъ съ нищо не можешъ да го задоволишъ. Когато е добъръ лесно се справяшъ съ него, но когато се изопачи, по-лошъ отъ него нѣма. Защо е така? Религиозностьта е само едно проявление на човѣка, проявление само на едно чувство въ него - религиозното чувство, но съ това не се изчерпва цѣлия човѣкъ. Въ човѣка има много чувства, а не само едно религиозно чувство. Той има много отношения, много чувства и много способности още, които трѣбва да развива. Истински религиозенъ човѣкъ е този, у когото има пълна хармония между чувствата, мислитѣ и дѣйствията.

Сега, мнозина отъ васъ, щомъ чуятъ да се говори нѣщо научно, казватъ: „Това не се отнася до мене, азъ не съмъ ученъ човѣкъ.“ Какъ, не се отнася до васъ ли? Че кой сте вие? - „Азъ съмъ Иванъ Стояновъ.“ Ти, Иванъ Стояновъ, самъ ли тури името си, или други хора ти го туриха? - „Азъ пъкъ съмъ Петъръ Стояновъ.“ Ти, сѫщо тъй, самъ ли тури името си, я ми кажи? Ами дѣ бѣше ти прѣди хиляда години? - „Азъ съмъ човѣкъ.“ - Човѣкъ ли, отдѣ знаешъ, че си човѣкъ? - „Ама азъ мисля тъй.“ - Мислишъ ли, отдѣ знаешъ това? Какъ мислишъ, я ми кажи какъ става процесътъ на мисленето? Сега всинца казваме, че мислимъ. Ако ние, съврѣменнитѣ хора мислѣхме, ако съврѣменнитѣ ученици на окултната школа мислѣха, животътъ ни щѣше да се изрази въ друга форма, а не въ такава, каквато я срѣщаме днесъ. Нѣкой пѫть, нѣкой отъ васъ мислятъ, че сѫ много учени, че знаятъ много. Не, трѣбва да отидете въ университета, тамъ да видите, колко знаете. Казвате: „Съврѣменнитѣ учени хора сѫ прости, ние, религиознитѣ хора, много знаемъ.“ Нѣкой пѫть трѣбва да слушате нѣкой професоръ отъ университета по геометрия и математика, да видите какво нѣщо е мислене, какъ развива той своята мисъль, какъ нанася той своитѣ проекции. Слѣдъ като поседите малко и чуете тази строга математическа мисъль, вие ще излѣзете отъ тамъ сгушени и ще си кажете: „Азъ не зная нищо.“

За много работи вие мислите по сѫщия начинъ. Седите сега и мислите за Бога, за ангелитѣ, но дѣ е Богъ, дѣ сѫ ангелитѣ - не знаете. Кой отъ васъ знае дѣ сѫ ангелитѣ? - „Ама азъ мисля за тѣхъ.“ Че кой не мисли за ангелитѣ? Това, че мислишъ за ангелитѣ, не прѣдставлява нѣкаква строга, научна мисъль. Единъ ангелъ, за да бѫде реаленъ, отъ чисто научно гледище, трѣбва да има нѣкаква проекция на земята. Защото и всички ония точки въ пространството, ако не могатъ да проявятъ извѣстна проекция въ физическия свѣтъ, тѣ не сѫ реални за насъ и не могатъ да сѫществуватъ. Ако нѣкой отъ васъ мисли, че ималъ разговоръ съ нѣкой ангелъ безъ да има нѣкаква реална придобивка, той се самоизлъгва. Азъ зная, че ангелитѣ сѫ много учени, тѣ разбиратъ висшата геометрия и математика тъй добрѣ, че могатъ да ви

освѣтлятъ върху нѣкоя трудна задача за васъ и ще ви помогнатъ да я рѣшите. Стане ли това нѣщо съ васъ, разрѣшите ли нѣкоя трудна задача, която самъ не сте могли, тогава ще ви кажа, че наистина при васъ е идвалъ нѣкой ангелъ. Какъ може да дойде единъ ангелъ тукъ на земята? - Той може да дойде въ формата на нѣкой живъ човѣкъ, ангелътъ е вжтрѣ въ него. Той може да дойде въ сънно състояние при васъ и вие сами да го видите. Или пъкъ най-послѣ може да възприемете една силна, свѣтлина въ ума си, която да ви помогне да разрѣшите задачата. Значи ангелътъ може да ви въздѣйствува по три начина.

Казвамъ сега: Всѣкога трѣбва да имате една проекция въ физическия свѣтъ. Само тогава духовнитѣ нѣща сж реални, само тогава тѣ оставятъ въ насъ неизлечими черти. Запримѣръ, вземете търпѣнието. На какво е проекция търпѣнието? Вие ще ми дадете сега разни мнения. Азъ не искамъ да давате мнѣния, ще ви кажа защо. Вие ще кажете нѣщо, но мнѣнието ви може да не бжде право и тогава ще си кажете: „Що ми трѣбваше да говоря!“ Мълчете сега, това е наука. Ученицитѣ да мълчатъ! Търпѣнието е извѣстна разумна сила, която дѣйствува въ природата. Тя е най-първо качество на ума. За да се постигне извѣстна идея, за да се приложи тя въ физическия свѣтъ, има извѣстни прѣпятствия за нейното приложение. Слѣдователно, търпѣнието е една сила, която ще донесе устой, една вълна на постоянство въ физическия свѣтъ. Само така може дадена идея да се реализира.

Можемъ да кажемъ, че ангелътъ е търпеливъ. Ако вие се намирате между свети хора, които живѣятъ въ любовь, ще има ли нужда отъ търпѣние? Имашъ нужда отъ търпѣние, когато си между дѣца, между ученици. Напримѣръ, единъ учитель разправя урокъ на своитѣ ученици, но тѣ не могатъ изведнъжъ да го разбератъ, да запомнятъ. Какво трѣбва да прави той? - Трѣбва да има търпѣние, докато ученицитѣ му запомнятъ урока. Не сж виновни ученицитѣ, тѣхнитѣ умствени центрове още не сж развити. При сегашнитѣ условия, всѣки човѣкъ има извѣстни прѣпятствия при развитието си. Търпѣнието е черта, необходима за всички. То се подкрѣпя отъ закона на Любовьта. Любовьта,

въ проявлението си въ духовния свѣтъ, е малка топлинка, която дава директива на търпѣнието. Когато човѣкъ обича, може да търпи. Нѣкой казва, че само отъ любовь човѣкъ може да търпи. Не, и безъ любовь може да се търпи. Я, прѣдстави си, че нѣкой те прѣслѣдва. Покрай тебе минаватъ много твои приятели, всички викатъ наоколо ти, пѣятъ, но ти мислишъ и търпишъ. Защо? Защото ако речешъ да извикашъ, неприятелтъ това и чака, той те дебне. Значи, отъ страхъ търпишъ. Може да търпишъ отъ страхъ, може да търпишъ и отъ любовь. Истинско търпѣние въ свѣта, обаче е само онова, което се диктува отъ Любовьта, то съгражда характеръ въ човѣка. Такъвъ човѣкъ, ако е търпѣливъ, той ще е търпеливъ при всички условия на живота. Каквото и да му дойде, той ще каже: „Азъ съмъ човѣкъ, трѣбва да търпя всички условия!“ Той ще оправдае постѫпкитѣ на всѣки едного и ще каже: „Този човѣкъ толкозъ разбира, затова постѫпва така.“ Този ученикъ толкова разбира. Търпѣнието е необходимо заради насъ, за да не харчимъ напразно своитѣ сили. Тия разсѫждения ви сѫ потрѣбни.

И тъй, въ числото 100 вие имате проекция на плоскость. Числото 10 пъкъ изразява индивидуаленъ животъ. Десетьтѣ показва всѣкога двама души. Вие нали сте изучавали квадратурата на кржга? Казватъ нѣкои: въ кржга има много точки. Но да имашъ работа съ много точки, това е трудна работа. Слѣдователно, математицитѣ подвеждатъ кржговитѣ движения въ четири точки, както въ квадрата, и квадратътъ има само четири опорни точки. Математицитѣ опрѣдѣлятъ тия точки, но тѣ не могатъ да се опрѣдѣлятъ точно, защото кржгътъ е неизмѣримъ, все таки се приближаватъ до истината. Тѣ искатъ да приведатъ кржговитѣ движения въ квадратъ, защото могатъ полесно да се справятъ съ силитѣ, които дѣйствуватъ въ квадрата. Квадратътъ това е дома. Бащата има да се справя съ квадрата. Той най-първо се разправя съ жена си, двамата се спогаждатъ, какъ да живѣятъ. Жената е съдружникъ на мѫжа, азъ ще я нарека съдружника В. Двамата съдружници А - мѫжътъ и В - жената разпрѣдѣлятъ длъжноститѣ си. Тия двама съдружници повикватъ послѣ още двама въ съдружието си. Вие ще кажете:

„Не може ли да повикатъ още 4 - 5 съдружници?“ - Не, само двама трѣбва да повикатъ, повече отъ двама не може.

Ако ви напиша на четири мѣста по едно 1,1,1,1, какво представлява това? - То сѫ четири разни величини. Колко прави четири пѫти по едно? - Четири. Мислите ли, че вие имате четири единици? - Не може да имате четири единици. Единицата сама по себе си е единица. Двѣ единици не може да имаме. Единицата е само единица. Тя не може да се дѣли. Единицата сама по себе си е недѣлима въ своето проявление. Тя може само да произведе резултати, които сѫ дѣлими. Затова, всѣка часть отъ единицата е дробь вече. Сега, забѣлѣжете, колко мѫчни сѫ тия разсѫждения, за да ги прѣведете единицата или другитѣ числа въ живи сили. Какво е единицата като жива сила? Ами че вие, вашата душа е единицата. Никога вашата душа не може да се превърне въ друго нѣщо. Ще кажете: „Какъ, нали единъ день ще стана ангелъ?“ - Ангелътъ означава само служене. - „Ама като ангелъ нали свѣтълъ ще бѫда?“ Свѣтлината е само начинъ, по който ще се служи на хората. Прѣдставете си сега, че този ангелъ прѣди години е билъ като нула, т. е. той е прѣдставлявалъ една свѣщь, затворена въ единъ кръгъ, въ нулата. Тогава той е свѣтилъ, безъ да се проявява навънъ. Слѣдъ врѣме капакътъ, който затулялъ свѣщьта, се вдига и свѣтлината на ангела, която бѣше затворена, сега се проявява навънъ. Ангелътъ, който сега се прояви, и първиятъ, който бѣше затворенъ, не е ли единъ и сѫщъ? - Единъ и сѫщъ е. Ние наричаме първия ангелъ, ангелъ на възможности, а вториятъ - ангелъ на проявитѣ. Нали и вие нѣкой пѫть чувствувате, че имате въ себе си нѣкаква възможность, нѣщо благородно, възвишено, нѣкакъвъ идеаленъ стремежъ, нѣкаква възвишена идея, но не може да се проявите, затворена сте въ себе си. Четете съчинение на нѣкой ученъ човѣкъ, разбирате го и си казвате: „И азъ мисля като него.“ Но речете ли да се проявите, не можете. Като него мислите, но не можете да се проявите, нѣмате условия. Вие сега не можете да напишете една геометрия. Каква геометрия бихте написали? Не казвамъ да напишете една геометрия за първи или за втори класъ, но да напишете една геометрия за българския университетъ. Или,

можете ли да напишете едно съчинение по висшата математика, като ржководство? Вънъ отъ това, онѣзи, които сѫ законници, които сѫ свършили по правото, можете ли да напишете нѣщо по законитѣ на природата, въ връзка съ законитѣ на живота, да внесете новитѣ закони, които да оправятъ човѣчеството? Вие имате обикновени закони въ свѣта, но това не сѫ закони още на природата.

Въ окултната школа ние имаме за цѣль да преведемъ законитѣ на живата природа тъй, че да започнемъ да дѣйствуваме споредъ тѣхъ, а не съобразно обикновенитѣ закони. Послѣднитѣ ние имаме вече на ржка. Ние искаме да намѣримъ формитѣ на природнитѣ закони, т. е. да ги направимъ проекции на своя животъ. Всѣка мѫчнотия това е една проекция. Да допуснемъ, че вие искате да построите една кѫща. Това е вече проекция. Най-първо, каква е проекцията? Купувате дворъ отъ 400 кв. метра, туряте основитѣ на кѫщата, започвате да градите, но пари нѣмате. Ето първата мѫчнотия! Хващате се за главата. Защо имате мѫчнотии? Защото вашата проекция се е проектирала вече на физическия свѣтъ. Тогава нѣкои ще кажатъ, че този човѣкъ не е трѣбвало да строи кѫща. То е другъ въпросъ. Въпросътъ сега е, какъ може да се съгради тази кѫща при тия условия. Този човѣкъ като се мѫчи, това показва, че има извѣстни прѣпятствия, които трѣбва да прѣодолѣе. Вие казвате, че на този човѣкъ не трѣбва кѫща. Тъй като разсѫждаватъ хората, подразбирамъ, че искатъ да кажатъ: „На този човѣкъ не му трѣбва добъръ животъ.“ Каква разлика има между тия двѣ разсѫждения? Значи, на този човѣкъ не му трѣбва кѫща - едното разсѫждение; на този човѣкъ не му трѣбва добъръ животъ - другото разсѫждение. Не, започнешъ ли веднажъ да градишъ кѫща, криво лѣво, съ борчове, ще я довършишъ. И като я довършишъ, самъ ще си кажешъ: „Не трѣбваше да градя кѫща.“ Ще направишъ сега друга проекция. Вие какво правите въ такъвъ случай? Отивате при нѣкой вашъ братъ, казвате му: „Братко, можешъ ли да ми помогнешъ? Градя кѫща, пъкъ ми трѣбватъ малко пари.“ Не му казвайте това, защото той ще ви каже: „Като нѣмашъ пари, защо си се наелъ да градишъ кѫща.“

Отидешъ при другъ нѣкой братъ, помолишъ го да ти услужи и той казва: „Що ти трѣбваше да градишъ кѫща?“ - Това не сѫ разсѫждения. Ето какво бихъ му казалъ азъ: „Братко, твоята кѫща е една опрѣделена величина, тя се намира на хубаво мѣсто, ще я ипотекирашъ въ банката.“ Пъкъ ако мога да му услужа, ще услужа, безъ да го питамъ, защо се наелъ да гради и тѣмъ подобни. Като ипотекира кѫщата си, той ще се намѣри прѣдъ три неизвѣстни: x, y, z. Ще започне съ x, което показва, че кѫщата не е изплатена. Като вземе паритѣ, ако разбира отъ търговия, ще види, отъ какво най-много се нуждаятъ хората на пазаря, ще вложи паритѣ въ такава стока и отъ спечеленото ще изплати кѫщата си. Ако пъкъ не разбира отъ търговия и се наеме съ такава работа, ще забатачи още повече и ще се намѣри прѣдъ двѣ неизвестни. Кѫщата въ този случай съвсѣмъ ще пропадне.

Тогава казвамъ, като влѣзете въ религиозния животъ, и вие забатачвате по сѫщия начинъ, като този, който гради кѫща. Започвате единъ новъ животъ и слѣдъ това, като дойдете до извѣстно мѣсто, спирате се. Добриятъ животъ се счита градежъ. Вие се въодушевлявате, започвате да градите и сте почти на привършване, остава ви само да измажете кѫщата и да ѝ поставите врати и прозорци, но вие изведнажъ я напущате, прекратявате строежа. Понѣкой пѫть това става и съ ученика. Вие сте започнали нѣкакъвъ градежъ въ Божествения свѣтъ, съградили сте нѣщо, но изведнажъ изгубите вдъхновението си, казвате: „Азъ не мисля вече, както мислихъ едно врѣме.“ Онзи пъкъ, който е съградилъ кѫщата, но не е поставилъ врати и прозорци казва: „Нека остане кѫщата безъ врати и прозорци, да поизсъхне малко, защото тази кѫща е нѣщо нехигиенична за живѣене. Слѣдъ 2-3 години ще я довърша и тогава ще влѣза да живѣя въ нея.“ Правъ е човѣкътъ, слѣдъ 2-3 години той ще може да се прѣмѣсти отъ едно мѣсто на друго, отъ старата въ новата кѫща, както това често правятъ нѣкои овчари. Тѣ оставятъ своитѣ колиби и отиватъ въ нови. Такова нѣщо забѣлѣзваме и въ нѣкои религиозни учения. Вие започвате съ една идея. Влѣзете въ едно общество, започвате да градите, но

оставяте градежа на половина и отивате на друго мѣсто. Не ще довършите работата си до край! Ако ти самъ не разбирашъ математика, никой не може да ти помогне. Най-първо ти самъ трѣбва да имашъ способности, да разбирашъ математика, тогава и помощьта ще дойде отвънъ. Туй трѣбва всѣки отъ васъ да схване. Способностьта трѣбва да бѫде въ васъ, а помощьта ще дойде отвънъ.

Сега вие градите живота си, нали? До дѣ сте дошли? Азъ уподобявамъ човѣшкия животъ на кѫща. Дѣ ще турите търпѣнието? На какво го уподобявате? Ами Любовьта на какво я уподобявате? Дѣ ще я турите въ тази кѫща? Ами на Мѫдростьта, на Истината каква форма давате? На кое мѣсто въ кѫщата ги поставяте? Това сѫ въпроси, върху които може да разсѫждавате. Азъ не искамъ да ги разрѣшите още тази вечерь. Не мислете, че когато нѣкой професоръ разправя на студентитѣ за проекции, за плоскости, та тѣ всичко разбиратъ! Професорътъ прави сѣчения въ една или друга страна, туря букви на чертежа, гръцки, латински, прави изчисления, съставя уравнения и т. н. Студентътъ гледа, мисли, не разбира тази работа. Отиде си въ кѫщи, рѣшава, изчислява докато най-послѣ казва: „Сложна е тази работа!“ Дълго врѣме се минава, докато студентътъ започне да разбира това, което професорътъ му преподалъ прѣди 3-4 години. Не се разбира лесно висшата математика. Студентътъ трѣбва да развива висшитѣ си способности и чувства, съ които да разбира тази материя. Та ние сега се стрѣмимъ да развиемъ у васъ висшитѣ ви духовни сили. Тѣ изискватъ врѣме и пространство, за да могатъ да се проектиратъ и да придобиятъ единъ реаленъ изразъ за насъ. Азъ считамъ реалностьта само тогава за реалность, когато може да се проектира въ нашия животъ, да стане ясна, достѫпна за насъ. Щомъ стане ясна, ние можемъ съ нея да манипулираме, да работимъ.

Сега, да кажемъ, че между двама отъ васъ, като ученици, има нѣкакъвъ споръ за пари. Единиятъ има да дава, другиятъ да взима. Този, който има да дава, има пари въ себе си, може да ги върне на онзи, който има да взима, но прави си съображенията, че ако му ги върне, нѣма да му остане въ кесията нищо. Затова,

казва на другия: „Имамъ пари, но не мога да върна твоитѣ сега.“ - „Не, ще ми ги дадешъ!“ Двамата започватъ да спорятъ. Защо се ражда споръ! Защото и двамата искатъ да задържатъ тия пари. Единиятъ отъ двамата трѣбва да отстжпи. Но има другъ случай, дѣто нѣма задържане на пари и пакъ се явява споръ. Да кажемъ, че имашъ единъ приятель, съ когото си живѣялъ много добрѣ. Но ти кажешъ на този твой приятель една обидна дума и той става положителенъ. Веднага се яви споръ, той казва: „Защо ми каза така?“ Първиятъ споръ лесно може да се изравни, ще му върнешъ паритѣ, но какъ ще се изравни вториятъ споръ? Казвате: „Ще искаме извинение.“ Добрѣ, нѣкой пжть искате извинение, но споръ̀тъ пакъ не се изравнява. Вземете примѣръ отъ свѣтскитѣ хора, вижте, колко сж умни тѣ, какъ изравняватъ спороветѣ си. Въ първия случай тѣ разрѣшаватъ въпроса съ лихва. Ти вземашъ отъ нѣкждѣ 10 000 лева по 10 % лихва. За една година тѣ ставатъ 11 000 лева, затова слѣдъ изтичане на този срокъ, трѣбва да върнешъ 11 000 лева. По сжщия начинъ ще разрѣшите и втория споръ. Когато обидишъ единъ свой приятель нѣма само да му искашъ извинение, то значи да му върнешъ само паритѣ, които си взелъ отъ него. Не, ще му върнешъ и лихвитѣ.

Тогава, какъ ще постжпите при възпитанието на вашитѣ дѣца? Какъ ще ги възпитате? Мислите ли, че като ви говоря да бждете добри, да обичате Бога, това ще упражни голѣмо влияние върху васъ? Туй сж идеи, които трѣбва да се приложатъ, за да иматъ сила. Азъ трѣбва да разбирамъ онзи основенъ законъ, споредъ който, когато говоря на нѣкой човѣкъ, най-първо трѣбва да си го прѣдставя въ физическия свѣтъ, да си прѣдставя неговата форма, за да схвана, по какъвъ начинъ мога да проектирамъ върху него невидимата енергия. Такъвъ е законътъ. Или, казано на съвършенно практически езикъ, трѣбва да зная, каква нужда има този човѣкъ, въ даденъ случай.

Сега, да вземемъ другъ случай. Вие имате единъ добъръ приятель, съ когото сте учили заедно въ отдѣленията, въ гимназията и въ университета. Вие сте били добри приятели, прѣкарвали сте много добрѣ, имали сте отношения повече отъ

братски. Единъ день вие забѣлѣзвате, че вашия приятель не е сѫщиятъ спрѣмо васъ, промѣнилъ се е нѣщо въ чувствата си спрѣмо васъ. Какъ ще си обясните, отъ какво е произлѣзла тази промѣна? Има нѣщо, което липсва въ чувствата ви, има единъ минусъ. Ще кажете, че вашиятъ приятель е нѣщо боленъ, или неразположенъ. Да, ако тази промѣна е врѣменна, но ако тя е постоянна, какъ ще си я обясните? Защо обича той другъ нѣкой повече? Какъ е възможно, този, съ когото сте били заедно въ отдѣленията, въ гимназията и въ университета, да се измѣни, да влѣзе другъ нѣкой като клинъ помежду ви и да превърне този малъкъ знакъ плюсъ на минусъ? Защо обикна другия повече? Сега вие ще ми кажете: „Да оставимъ на страна тия нѣща!“ Нѣкой день вие имате голѣмъ стремежъ къмъ Бога, казвате: „Готовъ съмъ за Бога всичко да жертвувамъ.“ Но на другата сутринь ставате и казвате: „Дали съмъ на правия пѫть?“ Вашиятъ стремежъ къмъ Бога вече не е сѫщиятъ, вие не сте готовъ да жертвувате за Него всичко. Защо? - Станала е нѣкаква промена въ васъ. Вие сте били бѣдѣнъ, всѣки день сте се молили на Бога, Той да ви помогне да излѣзете отъ това трудно положение. Богъ ви помогне да излѣзете отъ сиромашията и вие успѣвате да станете пръвъ министъръ въ България. Прѣди да станете министъръ всѣки день ходѣхте въ църква, свѣщи палехте, но сега, като министъръ, вече не ходите въ църква, свѣщи не палите, Бога забравихте и за свое оправдание казвате: „Много работа имамъ, и то важна работа!“ По-важна работа отъ тази, да се помолишъ на Бога нѣма, но ти си забравилъ Господа. Ти мислишъ, че си се осигурилъ вече, затова не се молишъ на Господа.

Защо ставатъ тия работи? Вие ще кажете: „Това е въ реда на нѣщата, такава е човѣшката натура. Това е пѫтьтъ на неговата еволюция.“ Не, това сѫ несмислени приказки. Висшата математика и геометрия не търпятъ такива предположения. Това сѫ вѣроятности, които трѣбва да докажете. Кое е вѣрното, обаче, кои сѫ причинитѣ за това? - Този човѣкъ, който постѫпва така, никога не е ималъ любовь къмъ Бога. Той е единъ лицемѣръ, нищо повече! Човѣкъ, който въ врѣме на

сиромашия, е религиозенъ, а въ врѣме на богатство се измѣня, азъ считамъ, че той нѣма любовь. Но когато единъ човѣкъ при най-голѣмото си богатство е религиозенъ, а когато е сиромахъ, не се моли на Бога да му отнеме сиромашията, азъ считамъ, че у този човѣкъ има истинска любовь къмъ Бога. Такива хора сѫ истински религиозни. Ако се молишъ на Бога, когато си въ сиромашия, всѣки може да каже, че сиромашията те кара да се молишъ. Сиромашията е единъ остенъ. Ако се молишъ на Бога, когато си богатъ, това показва, че любовьта ти къмъ Бога те кара да правишъ това. Ние казваме, че свѣтътъ ще се оправи не отъ сиромаситѣ, не отъ проститѣ хора, но отъ богатитѣ, отъ ученитѣ хора.

Сега, мнозина ми казватъ за нѣкоя мисъль: „Учителю, тази мисъль, която ни каза, не ни е ясна.“ Азъ съмъ ви казалъ много мисли, които ви сѫ много ясни, но тѣ нѣматъ проекция. Ако взема да нахвърля картини върху платното на кинематографа, мислитѣ ли, че тѣ сѫ ясни проекции? Най-първо нѣщата въ кинематографа сѫ лъжливи, поне 10% отъ туй, което кинематографа дава за вѣрно. Прѣди всичко образитѣ на хората тамъ сѫ черни, не сѫ въ естествената си форма, а вие гледате картинитѣ и казвате: „Колко е хубава тази картина!“ Второто положение е, че работитѣ на кинематографа не вървятъ по единъ естественъ пѫть. Тамъ всички събития се развиватъ извънредно бързо. Понѣкой пѫть и ние въртимъ колелото на живота тъй бързо. Обаче нѣщата въ живата природа не се случватъ така. Всички Божествени работи, трѣбва да ставатъ тихо, спокойно, безъ никакъвъ шумъ. Има ли шумъ въ една работа, тя е човѣшка. Въ Божественитѣ работи нѣма абсолютно никакъвъ шумъ. Щомъ вие скърцате много съ себе си, щомъ вдигате много шумъ, тази работа е човѣшка. Дойде нѣкой, казва: „Замѫти ми се главата!“ - По човѣшки мислишъ. Дойде другъ, казва: „Менъ отъ нищо не ме е страхъ.“ - По човѣшки разсѫждавашъ. Трѣбва да знаешъ, че начало на Мѫдростьта е страхътъ Господень. Страхътъ е една сила, необходима за развитието на всѣки човѣкъ, само че друга една сила има въ свѣта, която може да замести страха. Тя е Любовьта. Ако човѣкъ

нѣма любовь и нѣма страхъ, всичкитѣ нещастия ще дойдатъ въ дома му. Ако е страхливъ, може да се прѣдпази, да не дойде нещастието дома му. Казватъ: „Страхътъ е една производна величина отъ други нѣкои сили, а именно отъ прѣдпазливость, отъ голѣмо внимание да се спазватъ Божественитѣ закони въ свѣта.“ Страхътъ не е нищо друго, освѣнъ внимание на човѣка къмъ своитѣ постѫпки. Като ученици, азъ искамъ отъ васъ да разсѫждавате трѣзво.

Въ всички съврѣменни окултни школи има една опасность, тя е слѣдната: всички бързатъ за свършватъ по-скоро. И въ свѣта дѣйствува сѫщиятъ законъ. Не, това не е право. Като влѣзете въ свѣта, вие трѣбва да имате положителна наука, като инженеръть, който прилага своето знание. Сега, съ едно малко усилие върху себе си, вие можете да добиете това, което ви липсва. Липсата, недоимъкътъ всѣкога показва посоката, къмъ която се стремимъ.

Човъкъ всѣкога се стреми къмъ това, което нѣма, а не къмъ това, което има. Това, което има, той го оставя настрана, то му е като тилъ, а това, което нѣма, прѣдставлява за него обектътъ, къмъ който се стреми. Богатиятъ оставя богатството си настрана, казва: „То ми е на ржка, но друго ми трѣбва менъ.“ Това, което нѣма, къмъ него се стреми той. Слѣдователно, всѣки отъ васъ трѣбва да се стреми да добие слѣднитѣ качества: да разсѫждава правилно, да мисли правилно, да пѣе правилно и то музикално, да говори образно, да знае реда и порядъка на нѣщата, които сѫществуватъ въ природата, да има голѣма досѣтливость, да разбира човѣшкото естество, да бѫде милосерденъ, да знае да се моли, да обича Бога, да има вѣра, надежда, да бѫде справедливъ - редъ качества трѣбва да придобие той. Това е човѣкъ. За сега човѣкъ е кѫща, която се гради и дълго врѣме още ще се гради. Вѣкове ще минатъ, докато се съгради тъй, както трѣбва, че да влѣземъ да живѣемъ въ нея. Докато се съгради тази кѫща, ние ще живѣемъ на земята, ще доставяме материалъ за нейното съграждане. Всѣки отъ васъ, който работи, ще доставя градиво за своята кѫща.

Туй е положението за този, който иска да бѫде ученикъ, а

онзи, който иска да живѣе споредъ своитѣ чувства и настроения, то е другъ въпросъ. На ученика се позволява да играе само слѣдъ като знае уроцитѣ си, на ученика се позволява да напусне училището само слѣдъ като е завършилъ своята наука. Само тогава неговитѣ учители ще му помагатъ, да се прояви въ своята опрѣдѣлена работа. Ако той напуща училище, безъ да е свършилъ, той не е отъ добритѣ ученици. Той трѣбва да свърши! Ученикътъ, като започне една школа, трѣбва да я завърши. Въ университетъ ли слѣдва, по логика напримеръ, да свърши! По естѣственитѣ науки ли слѣдва, да свърши! По математика ли слѣдва, да свърши! Каквато наука и да слѣдва, дѣто и да слѣдва, каквато и да захване, да се стреми да я завърши. Не е въпросътъ, че въ тази работа ще придобие много нещо, но това сѫ стѫпала, това е съграждане на неговия характеръ, придобиване стабилность въ живота. Днесъ нѣкой му каже едно и той тръгне подирѣ му. Утрѣ другъ му каже друго нѣщо, и той тръгне подирѣ му. Не, ученикътъ трѣбва да има и свой възгледъ. Той не трѣбва да проявява своя възгледъ въ школата, а вънъ отъ школата. И слѣдъ като придобие това знание, ще приложи всичко, което е научилъ.

Какво е приложението на живата геометрия въ живота? Ако нѣкой отъ васъ е малко нетърпеливъ, нервенъ, сприхавъ, добрѣ е да се занимава съ геометрията, да размишлява поне по единъ часъ на день върху нѣкои геометрически истини, да рѣшава задачи, да прави чертежи и изчисления. Вземете 2-3 правила отъ математиката, работете върху тѣхъ и ще видите, че въ кратко врѣме ще придобиете малко търпѣние. Математиката, изобщо, прѣдставлява добъръ методъ за придобиване спокойствие на духа. Онѣзи, които иматъ голѣмо спокойствие, тѣ може да се занимаватъ съ музика. Ако музиката не се вземе заедно съ геометрията и математиката, развива излишни чувства и човѣкъ започва да се афектира. Слушалъ съмъ нѣкои пианисти, у които има изобилно чувства, но тѣ не свирятъ правилно. Защо? Тѣ, като свирятъ, толкова много се въодушевляватъ, че започватъ да си представляватъ голѣма аудитория, много слушатели, голѣмъ успѣхъ и т. н. Не, азъ ако свиря като музикантъ, ще

изпѫдя всички слушатели отъ ума си и ще остана само азъ, ще свиря само за себе си - никого нѣма да пропусна до себе си. Това е музикантъ. Отвънъ може нѣкой да ме слуша, но въ моята аудитория ще свиря само за себе си. Това е истински музикантъ. Самъ съ себе си ще останешъ. Учишъ ли за хората, свиришъ ли за хората, подвизавашъ ли се за хората, свършва се твоята работа.

Та казвамъ, за себе си всѣки ще работи! Като останешъ самъ въ себе си и произведешъ ефектътъ на музиката върху душата си, ти разбирашъ вече малко отъ музика. Като си служите съ музиката и математиката въ живота, вие ще проучавате себе си и ще можете да си въздействувате. Като се намеришъ нѣкой пѫть въ трудно положение, ще си кажешъ: „Чакай да видя, дѣ се е проектирала тази точка отъ пространството!“ Да кажемъ, че нѣкоя точка се е проектирала върху вашитѣ лични чувства. Вие ще разберете, каква е силата на тази проекция и ще можете да си въздействувате. Друга се е проектирала въ чувствата на стомаха ви. Тия сѫ двѣтѣ главни проекции, но има и трета проекция, която може да се проектира върху друга нѣкоя точка, напримеръ въ областьта на надеждата, когато очакваме нѣщо. Това сѫ все проекции. Какво се образува между тѣзи сѣчения? Щомъ започнемъ да мислимъ за плоскоститѣ, които сѫществуватъ въ геометрията - езикътъ на ангелския свѣтъ, все ще мине нѣкой ангелъ покрай насъ и ще ни даде извѣстно изяснение, ще добиемъ една вѫтрѣшна стабилность, ще ни даде една вѫтрѣшна утѣха. Важнитѣ въпроси, които имате да разрешавате, по този начинъ ще се разрѣшатъ по-лесно, отколкото, ако се не занимавате.

Упражнение: Рѫцѣтѣ отпрѣдъ на гѫрдитѣ. Туй е едно естествено положение. При това положение на рѫцѣтѣ, изговорете: „Искамъ да се прояви онова, което е вложено въ моята духовна натура!“ Разтворете сега рѫцѣтѣ си настрани, хоризонтално. Тъй поставени рѫцѣтѣ настрани, това е едно неестествено положение. То означава: „Какво искате вие, да ме мѫчитѣ ли?“ Щомъ това положение не е естествено, какво положение трѣбва да заеме човѣкъ? Турнете сега лѣвата си

ржка на гърдитѣ, а дѣсната ржка напрѣдъ, съ събрани пръсти. Туй е спасително движение, то разрѣшава въпроса. Това сж сжщеврѣменно проекции въ висшата геометрия. Тъй поставени двѣтѣ ржцѣ, това сж двѣ проекции. Движенията, които правите, зависятъ отъ вашата разумность, отъ вашата воля. Всѣко движение се опрѣдѣля съобразно силитѣ, които дѣйствуватъ въ човѣка. Когато нѣкой човѣкъ не е правилъ упражнения, може да се атрофира. Тогава той заболѣва, започва да си гърчи ржцѣтѣ, да гърчи краката си, врата си и по този начинъ той ще направи толкова движения, колкото сж необходими за събуждане на енергиитѣ въ неговия организъмъ. И слѣдъ като направи опредѣленото количество движения, природата казва: „Стига му вече на това дѣте, освободете го.“ Освобождаватъ го и той оздравява.

Ржцѣтѣ отпрѣдъ на гърдитѣ. Изговорете слѣдната формула „Ще направя всичко, което моето сърце може да направи.“ Поставете ржцѣтѣ си хоризонтално, настрани! Подъ думитѣ: „Всичко, което моето сърце може да направи“, се подразбира всичко онова, което Богъ е вложилъ въ сърцето ми. Значи повторете сега формулата: „Ще направя всичко, което Богъ е вложилъ въ моето сърце.“ Коя формула е по-добра? - Втората.

Тайна молитва

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

13-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 07.I.1925 г.
София

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СЪСТОЯНИЯ НА ЖИВОТА

Размишление

Прочете се резюме върху темата: „Отличителнитѣ качества на човѣшката и на Божията любовь“. Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Отличителнитѣ черти на ума, сърцето и волята“.

За слѣдния пѫть ще пишете върху темата: „Отличителнитѣ черти на силата и материята“. Който може да пише върху този въпросъ, нека пише, а който не може, нека си помисли малко.

Ще ви запитамъ сега: Какво се подразбира подъ думата „проекция“? Тя не е българска дума. Въ тази дума се среща сричката „екъ“, „еко“, което означава отзвукъ, откликъ на нѣщо. Проектирамъ значи отправямъ се къмъ нѣщо. Англичанинътъ употрѣбява думата „сей“*, която значи: „кажи на мене“. Въ български езикъ пъкъ имаме думата „сѣе“. Значи българинътъ се отправя къмъ земята. И въ единия и въ другия случай това изразява активност, действие. Да сѣе нѣщо, или да каже нѣкому нѣщо, е почти едно и сѫщо, само че въ единия случай се говори на земята, а въ другия случай се говори на човѣка. Първоначалниятъ езикъ е включвалъ всичко въ себе си. Сегашниятъ езикъ включва формитѣ, той е изгубилъ двѣ свои качества, а именно: съдържанието и смисъла. Всички трѣбва да се стрѣмимъ да се повърнемъ къмъ първоначалния езикъ, който наричамъ Божественъ езикъ, или езикъ на ангелитѣ.

Какво се разбира подъ думата „проекция“ *(- Тя е латинска пума и бухвално означава „хвърлямъ“.)* Какво е човѣка на земята? Проекция ли е? Щомъ е проекция, тогава дѣ е неговата точка, отъ която се проектира? Единъ математикъ трѣбва да знае за себе си, отдѣ се проектира. За примѣръ, ученитѣ трѣбва да знаятъ отъ коя точка се проектира слънцето, което

*say - (англ.) казвамъ

изпраща своята свѣтлина. Ако всѣки човѣкъ е проекция, дѣ е тогава неговата реалность, отъ която се проектира? *(-Човѣкъ е сечение, а отдѣлнитѣ му части прѣдставлявать проекция.)* Разбрано ли е това? -Не е разбрано. Не мислете, че човѣкъ не може да разбере неразбранитѣ нѣща. Неразбранитѣ нѣща сѫ въ сѫщность разбрани, само че тѣ не могатъ да се изкажатъ. Запримѣръ, вие закусвате хлѣбъ съ медъ. Не го ли разбирате? - Рабирате го, но не може да го обясните, не знаете съставнитѣ му части. Неговитѣ отличителни черти, неговата сладчина вие разбирате и можете да направите различие. Слѣдователно какво нѣщо е медътъ, вие знаете, безъ да знаете състава му и други нѣща за него. Значи, безъ да знаете подробноститѣ на нѣщата, вие знаете тѣхната сѫщина.

Вие, като седите сега, правите извѣстна проекция. Какви проекции имате. Всѣки отъ васъ си има проекция. Допуснете, че се образува едно общество. Какво ще прѣдставлява това общество? - Сборъ отъ проекции. Всички тия хора говорятъ за хармония. Думата „хармония“ означава още и съзвучие. Запримѣръ, въ колко плоскости, въ колко свѣта функционирать сѣдемьтѣ музикални тонове? - Въ единъ свѣтъ, нали? Въ какво седи съзвучието на двата тона? *(-Въ съотношението на вибрациитѣ.)* Когато два тона се допълнятъ, образуватъ съзвучие; когато два тона не могатъ да се допълнятъ, ражда се дисонансъ.

Всички вие имате подобни възгледи за живота, казвате: „Трѣбва да бѫдемъ добри, трѣбва да бѫдемъ истинолюбиви, трѣбва да живѣемъ въ хармония.“ Вие казвате, че трѣбва да бѫдете добри, но не можете да проявите тази доброта. Не, че я нѣмате въ себе си, но не можете да я проявите. Имате желание да рисувате, имате разбирания въ това направление, но не можете да рисувате. Обичате музика, но не можете да свирите. Какво показва това? - Че човѣкъ има извѣстни дарби, но не може да ги прояви. Изисква се извѣстно усилие, за да прояви тези дарби.

Отъ какво произтича противорѣчието? Вземете, запримѣръ, една елипса, която да прѣдставлява едно живо сѫщество. Едната страна на това сѫщество може да стане положителна, другата

- отрицателна. Ако при това живо сѫщество дойде друго нѣкое и се докосне съ своята положителна страна до положителната страна на първото, непрѣменно между тѣхъ ще се роди дисхармония, тѣ ще се отблъснатъ. Ако, обаче второто сѫщество се докосне съ своята положителна страна до отрицателната страна на първото сѫщество, тѣ ще се привлѣкатъ. Това сѫ прости физически сили, които дѣйствуватъ помежду си. Всѣки човѣкъ прѣдставлява отъ себе си една такава елипса, около която има и втора елипса.

Ще направя мисъльта си малко по-ясна. Допуснете, че вие отваряте магазинъ, близо до единъ богатъ търговецъ, който има много клиенти. Вие започвате да търгувате съ сѫщитѣ стоки, каквито продава и вашиятъ съсѣдъ. Какво става? - Веднага между тебе и него се ражда състезание. Той не е доволенъ отъ твоето съсѣдство. Но ако този богатъ търговецъ има синъ, а вие сте ученъ човѣкъ, или художникъ и пожелаете да учите сина му, той непремѣнно ще бѫде доволенъ отъ тебъ, и тогава ще се разговаряте приятелски. Той ще ви каже: „Азъ искамъ вие да ме посѣщавате често.“ Ще кажете: „Да, той има интересъ отъ мене.“ Не, въ дадения случай вашитѣ интереси се съвпадатъ. Какъ? - Ще ви опрѣдѣля това по слѣдния начинъ: Вие, като ученъ живѣете въ единъ по-високъ свѣтъ. Въ този свѣтъ се образуватъ другъ родъ мисли, чувства и дѣйствия, които попадатъ, отразяватъ се добре върху този търговецъ. Когато човѣкъ се развива физически, около него нѣкой пѫть се образува единъ тъменъ кржгъ, или единъ полукржгъ отъ влиянието на отрицателнитѣ мисли и чувства въ него. Такъвъ човѣкъ остава нещастенъ и каквато работа да започне, не му върви. Ако влѣзе въ училище да учи, скоро го напуща. Ако захване да чете или да пише нѣкоя книга, скоро я оставя на половина. Започне нѣкоя търговия, всичко изгубва въ нея. Не му върви. И най-послѣ този човѣкъ казва: „Прѣследва ме нѣщо.“ Защо? Защото той не постѫпва съобразно този великъ законъ на природата. Разбира се тази идея е отвлечена. Кои идеи сѫ отвлечени? - Които не се виждатъ. Ако вие не сте страхливи, то, като се наблюдавате, има единъ начинъ, по който можете да

наблюдавате най-напредъ едната часть на вашето тѣло, а после и другата часть, ще можете да забележите тия тъмни кржгове, които се образуватъ отъ вжтрѣ и отвънъ васъ.

Когато въ човѣкъ сжществува една Божествена идея, тя всѣкога му дава сила и възможность да прѣодолѣе мжчнотиитѣ, въ които живѣе, тъй както въ кораба се намира вжтрѣшна сила, която прѣодолява вълнитѣ на морето. Така и всѣки човѣкъ, запасенъ съ Божествена енергия, прѣодолѣва мжчнотиитѣ. И ние, както корабътъ, по сжщия начинъ пжтуваме въ единъ свѣтъ, въ който има мжчнотии. Този свѣтъ е воденъ, слѣдователно въ него ставатъ пертурбации. Неорганизиранъ е този свѣтъ. Сега ние минаваме прѣзъ една велика фаза на своя животъ, ние се намираме въ морето, но не можемъ да живѣемъ тамъ, трѣбва да излѣземъ на суша. Докато излѣземъ на сушата, още дълго врѣме има да пжтуваме въ този корабъ, на който веднъжъ сме се качили. Мжчнотиитѣ, които срещаме въ живота си сж естествени, затова не питайте защо идватъ мжчнотиитѣ.

Всѣка идея има свой отгласъ въ свѣта. Питамъ тогава, заслужава ли да сжществуватъ тѣзи идеи, които ние срѣщаме въ свѣта? - Не заслужаватъ, понеже тѣ сж проекции. При това въ свѣта има много неправилни проекции. Когато единъ учитель започне да учи малкитѣ дѣца да пѣятъ, каква е тѣхната пѣсень, каква е тѣхната музика? Тѣ взиматъ невѣрно тоноветѣ. Учительтъ трѣбва дълго врѣме да настоява, докато тия дѣца усвоятъ пѣсеньта и да започнатъ да взиматъ вѣрно тоноветѣ. Питамъ, ако вие възпроизвеждате това дѣтско пѣние на фонографската плоча, какво ще излѣзе? - Ще имате пѣнието на едно дѣте, което прави усилия да пѣе добрѣ. Какъвъ смисълъ ще намѣрите въ тия невѣрни тонове? - Ще имате единъ начинъ, единъ пжть на усилие, по който е минало това дѣте. Питамъ, единъ день, когато това дѣте завърши своето музикално образование, нужно ли му е да се връща къмъ невѣрнитѣ тонове, които нѣкога е взимало? - Не му е нужно. Сжщото е и съ насъ, нѣма защо да се връщаме назадъ, да гледаме на нашитѣ погрѣшки. Погрѣшката си е погрѣшка. -“Ама защо е направена?“ Защо, за какво, както и да се обяснява, тя е направена. Единственото нѣщо е, че

погрѣшката трѣбва да се поправи.

Значи, туй, което е потрѣбно за насъ на първо мѣсто е, че всички трѣбва да бѫдемъ умни. На второ мѣсто: всички трѣбва да бѫдемъ разумни. Да бѫдемъ умни, подразбирамъ, да имаме въ ума си вложени всички способности, чувства и сили, съ които можемъ да работимъ. Да бѫдемъ разумни, значи да знаемъ какъ да употрѣбимъ въ даденъ случай тия способности, чувства и сили. На трето мѣсто трѣбва да имаме мораленъ или духовенъ устой на живота. Цѣлата сегашна наука почива върху тия принципи. Онѣзи учени хора, които правятъ открития, сѫ високо надарени. Тѣ не сѫ прости хора. Тѣ разбиратъ духовната наука. Нѣкои отъ тѣхъ отдавна сѫ минали тази школа, която вие сега минавате. Затова тѣ могатъ да правятъ такива открития. Казвате: „Проста работа е това!“ Питам ви, вие виждали ли сте, какви сѫ сложни тия математически задачи, съ които работи нѣкой математикъ?

Нѣкои религиозни хора мислятъ, че лесно е да се разбератъ съ ангелитѣ. По какво се отличава единъ ангелъ? Единъ ангелъ се отличава по това, че той може да разрѣши най-сложнитѣ математически задачи. Ако му дадешъ една задача напримѣръ, колко атома има въ вселената, той веднага ще я изчисли. Ако му дадете да рѣши друга нѣкоя задача, напримѣръ, да изчисли животътъ на нѣкой човѣкъ въ най-голѣми подробности - кога се е родилъ, кога ще умре, какво и кога ще прѣживѣе - всичко това той ще може да изчисли въ най-голѣми подробности, за всѣки часъ, за всѣка минута и за всѣка секунда. Има извѣстни формули, по които може да се изчисли всичко това. Обаче, дадете ли такава задача на нѣкой съврѣменъ ученъ математикъ, той нѣма да я рѣши. Има адепти, учени хора, не отъ най-виднитѣ математици, които сѫ писали учебници, работили сѫ, но не сѫ въ състояние да разрѣшатъ една такава задача. Но дайте такава задача на единъ отъ онѣзи учени, които учебници не сѫ писали, на които името не е извѣстно на земята, тѣ ще я разрѣшатъ.

Азъ бихъ казалъ, че ученъ човѣкъ е този, който знае какво ще му се случи въ живота, за да го използува. Напримѣръ, когато бѣше Иосифъ въ Египетъ, той знаеше всичко каквото щѣше да

му се случи. Египетскиятъ царь сънува единъ сънь, но никой отъ неговитѣ умни и учени хора не можаха да го изтълкуватъ. Иосифъ го изтълкува. Туй, което каза, така и стана. Той не само че можа да го изтълкува, но сѫщеврѣменно даде проектъ, планъ, по който може да се спаси Египетъ. Умътъ и разумътъ на човѣка сѫ необходими, за да може да си помага въ мѫчнитѣ минути на живота.

Сега, въпросътъ бѣше за Любовьта. Като казвамъ, че Любовьта не трѣбва да има обектъ, вие ще кажете: „Тогава на човѣка нищо не му трѣбва.“ Да нѣмашъ обектъ въ Любовьта си, разбирамъ да не правишъ материалнитѣ образи цѣль въ живота си. Материалниятъ образъ трѣбва да сѫществува само като първостепенно, второстепенно, третостепенно… десетостепенно условие на живота ти, нищо повече, трѣбва да знаешъ, че неговата цена е врѣменна, той е само едно условие. Прѣди милиони години ти си ималъ форма на животно, ималъ си рога, копита и опашка - въ такава кѫща си живѣлъ. Ако сега ти се каже, че нѣкога си живѣлъ въ такава форма, въ такъвъ образъ, казвашъ: „Нима, азъ съмъ ималъ опашка?“ - Да, този образъ е билъ само условие за твоя животъ. Тогава си ималъ нужда отъ опашка, рога, копита, но сега се намирашъ въ новъ образъ, съ рѫцѣ и крака, съ по петь пръста на тѣхъ, съ мозъкъ, много хубаво устроенъ и т. н. Туй е едно друго условие за тебе. Може би слѣдъ 2 - 3 милиона години пъкъ ще се намѣришъ въ друга нѣкаква форма. Тогава ти ще бѫдешъ пакъ сѫщия човѣкъ съ нѣкакъвъ плюсъ отгорѣ, както при сегашнитѣ условия си човѣкъ, безъ по-раншнитѣ си рога, копита и опашка. Рогата изчезнаха отвънъ, а влѣзоха вѫтрѣ. И сега човѣкъ носи рогата си отвѫтрѣ и не ги показва постоянно, а само когато има нужда отъ тѣхъ. Казватъ за нѣкой човѣкъ: „Показа си рогата.“ Значи, у човѣка има нѣкѫдѣ скрити рога и само при извѣстни случаи ги показва.

Буквално ли да вземемъ тѣзи думи: „показа си рогата“. Не, разбира се. Силата на рогата не сѣди въ това, че ги носи нѣкой на главата си, но силата имъ се показва въ това, доколко могатъ да прободатъ. Рогата сѫ едно условие, чрѣзъ което може

да се покаже силата. Тъй е и съ тѣлото. И то е едно условие. Умътъ и сърцето въ съврѣменния човѣкъ сѫ сѫщо тъй условия. Човѣкъ не трѣбва да ги прави цель въ живота си - тия нѣща още утрѣ може да се измѣнятъ. За въ бѫдеще умътъ на човѣка ще се увеличи. Грамадна разлика сѫществува между ума на единъ човѣкъ и ума на единъ ангелъ. Разликата е почти такава грамадна, каквато между ума на единъ човѣкъ и на една жаба. Тогава, какъвъ смисълъ има да се хвалишъ, че имашъ умъ? Да, можешъ да се хвалишъ, колкото искашъ между жабитѣ и между хората даже, но дойдешъ ли да се сравнявашъ съ ума на ангелитѣ, ще туришъ всичкото смирение, което можешъ да намѣришъ въ себе си. Дълго врѣме ще чакашъ, докато твоятъ умъ стане като тѣхния.

Отдѣ произтича човѣшката гордость? - Човѣшката гордость произтича отъ това, дѣто човѣкъ мисли, че знае много, че той не е като другитѣ хора, че неговиятъ умъ е много положителенъ, че знае всичко и т. н. При това, задайте му единъ отъ въпроситѣ, какво нѣщо е Сириусъ или какво нѣщо представлява съзвездието Орионъ, или какво нѣщо е Сѣверната мечка, Голѣмата мечка, Малката мечка и вижте какво ще ви каже. Нали имате знания, кажете какво има тамъ? Не, човѣкъ трѣбва да каже на себе си: „Чакай да видя, какво зная азъ?“ Като си задавате тия въпроси, у васъ ще се родятъ потици за правилна мисъль. Смирението всѣкога дава на човѣка благодатъ, да мисли отвѫтрѣ. Смирението е условие за развиване на ума въ човѣка. Човѣкъ винаги трѣбва да съзнава, че има възможности за развиване на неговия умъ и неговото сърце.

Ще ви задамъ единъ въпросъ: Какво искате да постигнете сега на земята? - Това е единъ интименъ въпросъ, но задайте си го вие сами на себе си. Какво иска да постигне онзи, който отива на училище? Нѣкой напуща училището прѣждеврѣменно. Казватъ за него: „Той излѣзе отъ училището, не го харесва.“ Кой губи въ този случай: този, който напуща училището, или самото училище? Ако нѣкой напусне училището, губи ли нѣщо? Ако другъ учи въ училището, печели ли нѣщо? - Който учи, той печели въ сѫщность. Професоритѣ, учителитѣ,

които сѫ въ туй училище, печелятъ ли нѣщо? - Тѣ може да иматъ материална печалба, но ученицитѣ свършватъ, тѣ ще благодарятъ, че сѫ свършили, че учителитѣ сѫ ги учили. Тѣзи, които не сѫ свършили, казватъ: „Учихме въ училището, но не можахме да свършимъ.“ Трѣбва понѣкой пѫть да се връщате въ училището, което сте свършили! Слѣдъ като свършишъ, назначатъ те професоръ нѣкѫдѣ или учитель. Въ училището можешъ да бѫдешъ въ положението на човѣкъ, когото учатъ или въ положението на човѣкъ, който учи другитѣ - двѣ фази има значи.

И тъй, земята е училище. Като свършите това училище, нѣкои ще го напуснатъ, а нѣкои ще останатъ въ него като професори, съ доста съблазнителна заплата. Тогава вие ще учите тѣзи, които ще идватъ въ училището. Питамъ, ами онѣзи, които нѣма да станатъ професори, кѫдѣ ще отидатъ? Въ школата нѣма да бѫдете повече, защото нѣма да има мѣсто за васъ. Тогава кѫдѣ ще отидете? Това сѫ упражнения на ума, които често трѣбва да правите. Ще седнешъ нѣкой пѫть на едно мѣсто и ще се запиташъ: „Като свърша училището на земята, кѫдѣ ще отида? Ако стана професоръ осигуренъ съмъ на земята, но нѣмамъ това щастие. Подадохъ заявление, не ме приеха. Кѫдѣ ще отида сега?“ Вие сега ще си кажете: „Тогава ще отидемъ на небето.“ Въ английски езикъ думата „небе“ означава още и пристанище. Съчетанието на тия двѣ думи случайно ли е, или има за това нѣкаква причина? Азъ бихъ желалъ нѣкои отъ васъ да проучватъ филология, да знаятъ произхода на думитѣ. Често, слѣдъ като говоришъ на българина много чудни работи, той цъка. Отдѣ е произлѣзълъ този звукъ? Това цъкане произлиза отъ вземането на въздуха вѫтрѣ въ устата. Интересни сѫ условията, при които се образувалъ този звукъ. Той все таки ще е произлѣзълъ отъ нѣкое плѣме на далечното минало. Тѣ се намирали при особени условия на живота и българитѣ, които сѫ живѣли при тѣхъ сѫ възприели този слогъ. Сега той минава въ рѣчьта като междуметие, като възклицание, като изразъ на учудване.

Когато влизате въ единъ класъ, като вашия тукъ, има

една опасность, която седи въ това, че обобщенията, които се правятъ, сѫ много силни. Знанието се прѣдава повече чрѣзъ обобщения. Мнозина отъ васъ ще си съставятъ понятие, че знаятъ много и ще дойдатъ до положението да казватъ: „Туй, което се говори тази вечерь, азъ го зная.“ Не, това е една обща идея, обща разработка на въпроса, а вие трѣбва да го проучите и приложите.

Ще изясня мисълта си. Да допуснемъ, че вие имате единъ приятель, когото срѣщате като обикновенъ човѣкъ, въ едно незавидно положение, въ една проста форма. Вие не проявявате почти никакъвъ интересъ къмъ него и казвате: „Обикновенъ човѣкъ е този мой приятель, говори обикновени работи, азъ го зная, познавамъ го добрѣ.“ Вие не се занимавате съ този човѣкъ, като че никаква полза не може да ви принесе. Казвате: „Умътъ на моя приятель не е много развитъ.“ Слѣдъ десеть години, обаче, този човѣкъ става ученъ, виденъ професоръ, знаменитъ лѣкарь. Въ това врѣме заболява дъщеря ви и вие отивате при този простъ човѣкъ, викате го да лѣкува вашитѣ близки. Вашитѣ отношения сега ще бѫдатъ ли сѫщитѣ, каквито при първата ви срѣща? - Нѣма да бѫдатъ сѫщите. Защо? - Той вече е другъ. Питамъ, това, което той сега проявява, въ него ли бѣше или послѣ го е придобилъ? Ето, тукъ се изискватъ правилни разбирания, тънка мисъль. Има нѣща, които ние придобиваме, но има нѣща, които сѫ въ насъ, придобити сѫ, но трѣбва да се разработятъ. Изкуството на единъ художникъ въ боитѣ ли е? - Изкуството на единъ художникъ седи въ съчетанието на боитѣ, а не въ самитѣ бои. Боитѣ сѫ купени отъ тукъ - отъ тамъ, но съчетанието, което той прави, е негово. То е субективно, но въ него се крие гениалността. То е невидимо, но въ невидимото е великото. Музикантътъ е великъ не съ своя инструментъ, който издава тоноветѣ, но по съчетанието на тоноветѣ, което той прави. Тоноветѣ не сѫ негови, но съчетанието на тия тонове е негово.

Слѣдователно, така и вие трѣбва да правите разлика между това, което е ваше и туй, което вие можете да съчетаете. Ваше е онова съчетание, което може да направите между една

добра ваша мисъль и едно ваше желание. Защото, доброто, което може да направите, не е ваше. Ваше е само съчетанието на условията. Мнозина хора могатъ да направятъ едно и сѫщо добро, но за даденъ случай азъ съмъ единственията човѣкъ, който мога да направя това добро - никой другъ не може да направи сѫщото добро при сѫщитѣ условия. Моята гениалность седи въ това, че азъ съмъ първиятъ човѣкъ, който има такъвъ прозорливъ умъ, та да бѫда точно на това мѣсто, дѣто нѣкой човѣкъ се нуждае отъ моята помощь. Ако азъ отида втори, следъ като други е направилъ доброто, въ това нѣма никаква гениалность. Това всѣки може да направи. Като казвамъ да направишъ туй, което никой не може да направи, подразбирамъ ти да си толкозъ прозорливъ, че да си пръвъ на мѣстото, дѣто трѣбва да направишъ това добро. Въ това именно седи твоятъ прогресъ, въ това седи твоето подвигане. Това значи да не изгубишъ нито единъ случай, който ти се дава за развиване, за усъвършенствуване или за проявяване на твоята душа.

Въ бесѣдата, която държахъ въ недѣля казахъ, че съврѣменното художество не е нищо друго освенъ едно цапало. Колко трѣбва човѣкъ да бѫде внимателенъ въ езика си, за да не се тълкуватъ нѣщата криво. Които сѫ отъ васъ художници, като чуятъ това нѣщо, ще си кажатъ: „Учительтъ има предъ видъ насъ, нашето художество, иска малко да ни позасегне.“ Не, азъ говоря принципиално, искамъ да обърна внимание на това, че художеството не седи въ боитѣ, които се турятъ на платното. Боитѣ сѫ едно цапане само, а истинското художество е въ съчетанието на тия бои. Цѣната на една книга не седи въ чернитѣ букви, напечатани върху нея, но въ съчетанието на тия букви. Тѣ сѫ символи. Тия думи сѫ черни, но като прочетете съдържанието на книгата, казвате, че тази книга е отлична. Значи изкуството не е въ боитѣ. Всѣки художникъ трѣбва да влага въ своитѣ картини нѣщо духовно. Само духовниятъ човѣкъ може да влага духовно. Духовното е невидимо. Който не може да чете както трѣбва, той не може и да разбира. И въ изкуството има четене. За да разберешъ изкуството, трѣбва да знаешъ азбуката на изкуството. Щомъ схванешъ идеята на

художника, ще разберешъ и картината му. Слѣдователно, там дѣто може да се схване и разбере идеята, това е вече художество, а не цапало.

И тъй, задъ материалната, видимата страна на картината се крие идеята. Сѫщото се отнася и до човѣка. Материалната страна на човѣка не е самиятъ човѣкъ. Ако мислите, че човѣкътъ е това, което виждате, лъжете се. Въ човѣка вѫтрѣ има друго нѣщо скрито. Ако може да прочете въ скритото лице, въ скрититѣ очи, въ скрития му носъ, въ скритото чело, тамъ ще видите скритъ истинскиятъ човѣкъ. Невидимото въ свѣта е хубавото, красивото. И благодарение, че този човѣкъ е неуловимъ, той не може да бѫде робъ на условията, понеже е нематериаленъ. Той всѣкога може да се изплъзне. Ти можешъ да го държишъ въ робство, докато е свързанъ съ дадени условия, но излѣзе ли извънъ условията, той е свободенъ. Така трѣбва да мислите. Ако вие мислите, че сте духовни, че сте независими отъ материалнитѣ условия, изведнажъ ще се почувствате свободни. Запримѣръ, азъ мога да живѣя съ една хапка хлѣбъ на день. Кога? - Когато зная какъ да използвамъ скритата сила, ако зная какъ да развия тази възможна сила въ тази хапка хлѣбъ, но ако не мога, тогава ще ми трѣбва цѣлъ килограмъ хлѣбъ, както и на всички други хора.

Значи „мога“, но само при знание. Малкото, при знание, е възможно и е много, а многото, при незнание, е невъзможно и малко. Тъй щото, когато човѣкъ иска много, той е невѣжъ, а когато иска малко той е ученъ човѣкъ. На духовниятъ човѣкъ трѣбва малко, но той изважда много нѣщо отъ това малко. Дѣ ще се намѣри човѣкътъ въ малкото нѣжно чувство? Споредъ менъ, човѣкътъ седи въ малкото, въ деликатното нѣжно чувство, а не въ голѣмия потокъ на чувства. Човѣкътъ не е нѣщо грамадно, то е нѣщо много малко, което се движи съ такава грамадна бързина, че едноврѣменно може да бѫде навсѣкѫдѣ - може да проникне прѣзъ всички свѣтове. Затова нѣкой пѫть туй чувство се изгубва. Нѣкой пѫть почувствуваме въ себе си нѣщо като свѣткавица, което веднага изчезва, защото ние сме обърнали въ това врѣме вниманието си къмъ материалния свѣтъ, защи сме

съ нѣкои много груби работи, мислимъ, че тѣ сѫ необходими за насъ. Не, материалнитѣ нѣща сѫ само условия за насъ. Ти като човѣкъ трѣбва да познаваш себе си. Въ тебе е малкото чувство. Теософитѣ казватъ, че човѣкъ билъ нѣкаква голѣма аура. Не е така. Аурата на човѣка прѣдставлява такава илюзия, каквато и тѣлото му. Добрѣ, ако взема една запалена клечка кибритъ и я въртя бързо, тя ще образува около себе си единъ огненъ кржгъ. Питамъ: цѣлиятъ кржгъ огненъ ли е? Клечката въ този кржгъ ли седи? - Не. Движението на тази клечка въ кржгъ прѣдставлява възможности на движение на клечката и показва бързината на нейното движение.

Сега, ако ви кажа, че земята не е толкова голѣма, колкото си я прѣдставляваме, какво ще разберете? Земята е много малка, но се показва голѣма, вслѣдствие на бързината, съ която се движи. Земята е толкозъ малка, че и едно дѣте може да я вдигне съ пръста си. Какъ ще ме разберете? - Това не може да се разбере. Ето какъ се разбира тази идея: Голѣма е силата на земята, а не количеството на материята. Да, силата на земята е голѣма, но силата на слънцето е още по-голѣма.

Вие ще кажете: „Сега разбрахме това нѣщо.“ Това обаче, сѫ математически вѣроятности, които трѣбва да се докажатъ, за да се разбере, каква идея криятъ въ себе си. Какво се подразбира подъ думата „движение“? Като ви зададохъ темата: „Сила и материя“, подразбрахъ да опрѣдѣлите отношенията между духовното и материалното. Материята има форма, а силата нѣма форма. Тогава, какъ може, силата, която е нематериална, да има допирни точки съ туй, което е материално? Съ този въпросъ отъ хиляди години насамъ сѫ се занимавали най-виднитѣ философи въ Индия, въ Египетъ, въ Сирия, въ Вавилонъ, въ Палестиня, па и съврѣменнитѣ учени се занимаватъ, но той още не е разрѣшенъ. И слѣдъ хиляди години още ще остане неразрѣшенъ. Дори и слѣдъ като завършатъ хората своето развитие на земята, пакъ ще остане неразрѣшенъ. По човѣшки този въпросъ може да се разрѣши, но не и отъ всички гледища. До извѣстна степень ще се разрѣши, но не и всестранно, все ще остане една часть отъ него неразрѣшена. Когато се рѣшава една задача, всѣкога остава

въ нея единъ елементъ неразрѣшенъ. Въ неразрѣшеното седи бѫдащето. То значи, че за въ бѫдаще ще го разрѣшимъ.

И тъй, вие трѣбва да мислите, да бѫдете смѣли и рѣшителни, да не ви е страхъ отъ нищо. Единъ ученикъ, като се разговаряше съ мене, каза ми: „Учителю, менъ не ме е страхъ отъ тебе.“ Че азъ не съмъ мечка, да те е страхъ! Азъ не искамъ да ви плаша. Каква радость ще ми причини това, че се страхува отъ мене? Дали се страхува, или не се страхува, за менъ е безразлично, за него не е добрѣ, ако се страхува, другъ е въпросътъ, ако той по симпатия може да ми подействува съ своя страхъ или съ своето безстрашие. Страхътъ произтича всѣкога отъ материални обекти, нищо повече.

Вие трѣбва да имате правилни схващания за Бога. Богъ обича хора, които мислятъ. Той казва: „Елате да разсѫждаваме!“ Вие казвате: „Не ни трѣбватъ разсѫждения.“ Турцитѣ казватъ: „Не му търси края!“ То значи: „Седемъ ката нагорѣ, седемь ката надолу, не трѣбва да се мисли повече.“ Не, ще мислимъ и то разумно ще мислимъ, но нѣма да разрѣшаваме задачитѣ. Казвамъ, започвайте, но не свършвайте! Ще кажете: „Това е едно противорѣчие. Какъ да не свършваме?“ Като казвамъ да започвате, но никога да не свършвате, подразбирамъ въ васъ да остане единъ вѣченъ импулсъ къмъ знание, което всѣки день да се разширява, да не дойдешъ до най-високото положение и да кажешъ, че нѣма какво повече да се учи. Нѣкой отъ васъ мислятъ, че нѣма повече добродѣтели, че не могатъ да станатъ по-добри. Че ти не знаешъ още, какво нѣщо е доброто. Ти си добъръ като човѣкъ, но като ангелъ още не си добъръ. Пъкъ, ако си добъръ като ангелъ, не си добъръ като архангелъ. Пъкъ, ако си добъръ като архангелъ, има други сѫщества, надъ тѣхъ, чиято доброта още не си достигналъ. Пъкъ, не си тъй добъръ като херувимъ и най-послѣ не си добъръ като Бога. Това сѫ степени на доброта, които трѣбва да ти даватъ потикъ. Затуй въ всинца ви трѣбва да има търпѣние, всинца да бѫдете млади. У васъ постоянно трѣбва да има единъ ламтежъ за знание, за доброта.

Упражненията, които правите, сѫ необходими, понеже

въ половината часть на тѣлото ви се набира повече негативна енергия, а въ другата половина положителна. При тия упражнения различнитѣ енергии въ тѣлото ви се балансиратъ. Когато човѣкъ е здравъ, когато чувствува и мисли правилно, енергиитѣ сами по себе си се балансиратъ. Но когато човѣкъ не е здравъ, природата сама прѣдизвиква балансиране на тия енергии, тя създава извѣстна болесть и съ това прѣдизвиква разни движения. Човѣкъ, като боледува, започва да се гърчи, да се движи, става лѣга, а съ това енергиитѣ се регулиратъ. Ако се уреголиратъ правилно, човѣкъ оздравѣва, ако не се урегулиратъ правилно, човѣкъ заминава.

Сѫщиятъ законъ за балансиране на енергиитѣ се отнася и при мислитѣ и чувствата на човѣка. Когато човѣкъ мисли, енергията прѣминава отъ едното полушарие въ другото. Когато човѣкъ чувствува, чувствата му служатъ сѫщеврѣменно да движатъ кръвьта. Когато чувствата сѫ радостни, тѣ движатъ артериалната кръвъ и прѣдизвикватъ положителни мисли въ човѣка. Когато пъкъ човѣкъ е скръбенъ, когато тѫжи, кръвьта става венозна и се прѣдизвикватъ отрицателни мисли въ човѣка. Чувствата служатъ при кръвообръщението на човѣка. Всички духовни процеси, които ставатъ въ човѣка, иматъ физически прояви въ организма му. Между духовнитѣ и физическитѣ прояви има пълна хармония.

Нѣкой казва: „Защо трѣбва да правя упражнения?“ Разумно трѣбва да ги правишъ! Това е законъ на природата. Ако искашъ да живѣешъ нормално, трѣбва да правишъ редъ упражнения. Искашъ, не искашъ, ще правишъ упражнения, не зависи отъ тебъ. Ако доброволно не правите движения, природата ще ви застави на сила.

Сега, всички работи трѣбва да ставатъ разумно! Онова, което ние вършимъ, искаме да бѫде разумно, обосновано, да нѣма въ него противорѣчия. Човѣкъ може да живѣе по много начини, но разумно трѣбва да живѣе.

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ,

свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

14-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 14.I.1925 г.
София

ЗНАЧЕНИЕ НА ИЗСЛУШВАНЕТО

Тайна молитва

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Отличителнитѣ черти на силата и материята.“

Тема за следния пѫть: „Най-силниятъ слогъ.“ Като ви давамъ тази тема, искамъ само да помислите върху нея - нищо повече. Не мислете, че въпросътъ трѣбва да се разрѣши. Колкото и да мислите, той все пакъ ще остане неразрѣшенъ, той е споренъ въпросъ. Какви сѫ качествата на слога? Отъ колко елементи, т. е. отъ колко букви се състои единъ слогъ? Какъ опрѣдѣлятъ граматицитѣ, слогъ и гласна едно и сѫщо нѣщо ли е? - Гласната е елементъ на слога.

Интересно е, че ние понѣкой пѫть се занимаваме съ философски въпроси, разрѣшаваме истинитѣ на природата, а не знаемъ най-елементарнитѣ работи. Запримѣръ, нѣкои питатъ: „Какъвъ е произходътъ на човѣшката душа, или какво нѣщо е човѣшкиятъ умъ?“ Какъ ще опрѣдѣлите? Човѣшкиятъ умъ не е нѣщо, което можемъ да хванемъ и да го подложимъ на анализъ. Отъ проявитѣ на човѣка може да сѫдимъ за човѣшкия умъ, но какво е човѣшкиятъ умъ по сѫщина, не можемъ да си съставимъ едно ясно понятие. Или, запримѣръ, ние говоримъ за духа, за душата. Какви ли не философски мнѣния иматъ хората за душата и за духа. Онѣзи, които сѫ създали езика, които разбиратъ глаголитѣ и дълбокия смисълъ на всѣка дума, тѣ въ живота, подъ думата „душа“, разбиратъ една опрѣдѣлена идея. Въ тѣхъ сѫщо тъй е точно опрѣдѣленъ смисълътъ на думата „умъ“, но при прѣдаване на тѣзи идеи въ слѣдующитѣ поколѣния, тѣ сѫ изгубили и своя вѫтрѣшенъ смисълъ. Ние

отдѣляме душата отъ себе си, защото искаме да я разгледаме обективно. По сѫщия начинъ разглеждаме духа като нѣщо отдѣлно. Значи, щомъ можемъ да разглеждаме душата и духътъ като нѣщо отдѣлно отъ себе си, тѣ сѫ материални нѣща. Щомъ разгледаме ума, като нѣщо отдѣлно отъ себе си, значи и той е нѣщо материално.

Тогава, какво нѣщо е човѣкътъ? Какво нѣщо е Любовьта? Ние говоримъ за Любовьта и я разглеждаме извънъ себе си, затова и тя е нѣщо материално. Говоримъ за Истината извънъ насъ, за това и тя е нѣщо материално. Говоримъ за Мѫдростьта извънъ насъ и тя е нѣщо материално. Кое тогава е духовното? - Туй, за което не можемъ да мислимъ, е духовно. Щомъ можемъ да мислимъ за нѣщо, то е материално. Това сѫ антиподи, противоположности. Трѣбва да има нѣщо въ насъ, съ което ние да раглеждаме сѫщината на проявения животъ. Значи, въ този смисълъ ние подъ думата „истина“ не разбираме самата Истина. Подъ думата „мѫдрость“ не разбираме самата Мѫдрость. Под думата „душа“ не разбираме самата душа. Ние разбираме съвсѣмъ други нѣща.

Сега запримѣръ, съ коя буква започватъ новороденитѣ дѣца. Съ каква буква изразявате вашата скърбь? Като кажете „ухъ“ и „охъ“, тия двѣ възклицания иматъ ли едно и сѫщо значение?

Всѣки ученикъ трѣбва да има едно основно качество надъ другитѣ му качества. Запримѣръ, нито единъ отъ васъ не може да търпи да му разправятъ за това, което той знае. Прѣдставете си, че нѣкой започва да ти разправя това, което ти знаешъ. Какво правишъ? - Не можешъ да търпишъ, не можешъ да се съберешъ въ кожата си. Защо не можешъ да търпишъ? Защото въ този човѣкъ нѣма психологически тактъ, той се стреми да ти разправя или да те учи това, което знаешъ. Той казва: „Чакай да ти разправя тази работа!“ И започва да ти разправя това, което ти си направилъ, като че ти не знаешъ, какво си направилъ. И той маже като тебе, нѣма никаква разлика помежду ви. Защо се заражда у него желание да покаже, че той маже по особенъ начинъ? Нѣкои хора пъкъ обичатъ като говорятъ да се впущатъ

въ подробности. Тъй постѫпватъ не само малкитѣ хора, но и голѣмитѣ. Напримѣръ Толстой е единъ отъ тѣхъ, обича подробноститѣ, анализата, а нѣкои не обичатъ подробноститѣ, пристѫпватъ направо къмъ прѣдмета. Коя е причината? - Това може да се обясни отъ чисто хиромантическо гледище.

Въ тия нѣща има съвпадение. Запримѣръ, забѣлѣзано е, че на онѣзи хора, които обичатъ подробноститѣ, рѫцѣтѣ и пръститѣ на рѫцѣтѣ имъ сѫ дълги. Каква връзка има между дългитѣ пръсти и подробноститѣ? Какъ се явило туй съвпадение? Хора, на които пръститѣ сѫ кѫси, обичатъ обобщенията, тѣ не влизатъ въ подробности. Разбира се, това не сѫ строго научни данни, има извѣстно съвпадение. Послѣ, среща се и друго едно съвпадение. Казват, че благородниятъ човѣкъ има красиво лице. Нѣкои считатъ, че красотата е качество на благородство. Пластичностьта на лицето е една необходимость за красивото лице. Пластичностьта на лицето е изразъ на душата. Лицето трѣбва да изразява душата. По какво се познава единъ красивъ погледъ? Нѣкой пѫть хората казватъ: „Красивъ е този човѣкъ.“ Азъ ще си послужа съ слѣдната аналогия: единъ човѣкъ е отличенъ краснописецъ, напише едно отлично по красота на почерка писмо, но безсъдържателно, безъ смисълъ. Другъ нѣкой пише лошо, разкривено, но написалъ философско писмо, смисълъ има въ него. Питамъ: кое писмо е по-хубаво, красивото ли или изразителното? Пъкъ, ако съ красотата се съвпада и изразителностьта, то е другъ въпросъ.

Нѣкои се впущатъ въ подробности. Не сѫ подробноститѣ, които оправятъ човѣка. Подробноститѣ нѣкой пѫть причиняватъ голѣма врѣда. Нѣкой казва: „Чакай да ти кажа нѣщо!“ И започва да развива края на най-малкитѣ погрѣшки, търси най-малкитѣ имъ коренчета. Питамъ, като извадишъ туй коренче налице, какво можешъ да докажешъ? Трѣбва да имаме една опрѣдѣлена норма за погрѣшкитѣ на хората. Туй, което считаме, че е грѣшка, въ природата не сѫществува като погрѣшка. Това, което хората наричатъ погрѣшки, тѣ сѫ въображаеми нѣща, тѣхни измислици. Въ природата нѣма нищо подобно. Нѣкой пѫть мислишъ, че си направилъ голѣми погрѣшки, но природата

не е хроникирала никакви погрѣшки, а нѣкой пѫть мислишъ, че животътъ ти е изправенъ, мислишъ, че си светия, когато въ сѫщность природата е зарегистрирала редъ твои погрѣшки. Има единъ законъ, споредъ който капкитѣ, които падатъ отъ низко, дупки не пробиватъ, а онѣзи, които падатъ отъ високо, дупки пробиватъ. Значи, просвѣтениятъ човѣкъ, светията може да направи много голѣми грѣшки, когато грѣшникътъ не може да направи голѣми грѣшки, природата не му е позволила да прави такива.

Вие, като ученици трѣбва да се пазите, защото можете да направите много голѣми грѣшки. Често вие мислите, че сте изправни. Не е така. Не е важно, какво мислите единъ за другъ, но важно е какво е хроникирано въ книгата на природата. Какво мислите единъ за другъ това е ваше мнѣние, то нѣма нищо общо съ самия животъ. Понѣкой пѫть вие се безпокоите, мислите, че сте много грѣшни, но ако разгледате аналиитѣ на природата, ще видите, че тамъ нѣма нищо отбѣлѣзано. Вие може да сте пролѣли много сълзи, но тя, като погледне, казва: „Нѣмашъ никаква погрѣшка, нищо не искамъ отъ тебе.“

За днесъ бѣхъ ви задалъ темата: „Отличителнитѣ черти на силата и материята.“ Щомъ можемъ да разглеждаме разлика между сила и материя, можемъ ли да разгледаме по какво се различаватъ обективно? Нѣкои казватъ, че материята е инертна, а силата е потенциална. По какво се отличаватъ инертностьта на материята и потенциалностьта на силата? Това е единъ дълбокъ философски въпросъ. Ние ще оставимъ настрана въпроса за силата и материята. Тогава, каква е разликата между сила и енергия? Нека нѣкой отъ васъ има добрината да прочете нѣщо върху тия термини, да прѣгледа, какъ ги дефинираътъ французкитѣ или английскитѣ учени.

Говорилъ съмъ ви и другъ пѫть, че еднообразието въ живота трѣбва да се избѣгва. Въ една лекция ще ви говоря върху това, какви противоположни качества се явяватъ въ човѣка отъ еднообразието. Ако човѣкъ се разглежда като сѫщество, като индивидъ, който сега се проявява, и ако при това допуснемъ, че той се е проявявалъ много пѫти, питамъ какви сѫ отношенията

между всички негови проявления? Вие, може би, сте идвали на земята по 400 - 500 пѫти. Тогава, по какво се отличаватъ всички тия проявления? Вие сте носили разни имена, разни форми. По какво се отличаватъ всички тия ваши сѫществувания. Мислите ли, че въ всички ваши сѫществувания вие сте били носители все на ваши идеи? Колко пѫти сте били носители на чужди идеи и убѣждения! Значи, когато разглеждаме вашия животъ, трѣбва да го разглеждаме въ връзка съ всички ваши минали и бѫдещи сѫществувания. Само тогава вие може да бѫдете съвършени.

Затуй, каквото и да ви се случи въ живота, каквото отклонение и да направите, въ една или въ друга посока, вие не можете съвършено да се отклоните отъ вашия пѫть; да се отклоните отъ своя пѫть, значи да изчезнете отъ пространството. Както планетитѣ, както Слънцето не могатъ да се отклонятъ отъ своята орбита, така и вие не може да се отклоните отъ вашия пѫть. Даже и кометитѣ, за които вие мислите, че скитатъ изъ пространството, иматъ своя опрѣдѣлена мисия. Ето защо, човѣкъ не се отклонява отъ прѣдначертания му отъ Бога пѫть, но пѫтува изъ пространството, минава прѣзъ разни области, вслѣдствие на което понѣкой пѫть той става и добъръ и лошъ, както ние мислимъ, но тази лошевина и добрина зависи отъ съвсѣмъ други причини.

Всѣки отъ васъ трѣбва да схване сѫщностьта на нѣщата и да разбере, по какво именно се отличава той отъ другитѣ хора. Трѣбва да намѣрите въ себе си едно качество, по което да се отличавате отъ другитѣ хора. Като намѣрите туй качество, то ще ви зарадва. Това специфично ваше качество може да бѫде много малко, микроскопическо, но ще ви причини много голѣма радость, защото всички други нѣща сѫ общи. Ако сте ученъ човѣкъ, има и други учени като васъ. Ако сте красивъ човѣкъ, има и други красиви като васъ. Ако сте силенъ човѣкъ, има и други силни като васъ. Всички тия нѣща сѫ общи, но има нѣщо, по което човѣкъ се отличава отъ другитѣ хора. И кое е то? Ще кажете, че разликата е въ душата. Тогава, по какво се отличава една душа отъ друга, ако всички души иматъ едни и сѫщи качества?

Понѣкой пѫть вие ставате еднообразни, а понѣкой пѫть се натъкватe на извѣстни мѫчнотии, ставате чрѣзмѣрно дѣятелни, активни, което се дължи на натрупване излишна умствена енергия, вслѣдствие на което се зараждатъ въ васъ редъ отрицателни чувства. Какви сѫ тия отрицателни чувства? - Чувства, които не носятъ радость на човѣка, но тѫга, скръбь, безмислие въ живота, индиферентность. Мислите, че и вие, както и всички хора въ цѣлия свѣтъ, сте глупци. Мислите ли, че такова едно заключение е право? Глупавитѣ нѣща за едни хора сѫ разумни. Запримѣръ, хвърлете на единъ пѣтелъ царевица на мраморна плоча, той пакъ ще рови, както ако хвърлите на земята. Вие ще се смѣете, че не му идва на умъ да не рови. Азъ ще ви отговоря заради пѣтела. Той казва: „Азъ зная, че това е мраморъ, но пакъ ровя, за да не изгубя навика си, обичамъ да си спомнямъ това, което зная, понеже единъ день ще трѣбва да си изравямъ храната изъ земята. Хората нѣма да ми дават, храната все на мраморъ.“ Дали това нѣщо е точно така, не се знае. И тъй, когато повтаряме нѣкои нѣща, които може да ни се видятъ безмислени, това правимъ, за да не изгубимъ нѣкой навикъ, ако разбира се навицитѣ трѣбва да се поддържатъ.

Та, първото нѣщо: когато нѣкой човѣкъ започва да ти разправя нѣщо, което ти знаешъ, ако си философъ, въ туй разправяне ще намѣришъ една малка разлика отъ това, което ти знаешъ. Азъ чета Посланието на Апостолъ Павла, дѣто се казва: „Вѣрата е отъ слушането.“ Нѣкой, който повѣрвалъ въ Писанието, но не го разбралъ, казва: „Вѣрването, а не вѣрата е отъ слушането.“ Криво разбралъ той тѣзи нѣща. Вѣрване и вѣра не е едно и сѫщо нѣщо. Щомъ слушамъ нѣкого, азъ ще започна да вѣрвамъ, ще кажа: Това е така. Прѣди това азъ имахъ вѣра въ себе си, а не вѣрване. По какво се отличава вѣрата? - Вѣрата е качество на Любовьта. Ти вѣрвашъ въ този, когото любишъ, неговата дума е законъ. Кажешъ ли, че не е така, не може така и т. н., това е любовьта, която вие имате - обикновената любовь. На онзи, когото обичашъ, на онзи, комуто вѣрвашъ, ти не можешъ да припишешъ никаква слабость. Имашъ ли, обаче, вѣрване въ този човѣкъ, ти веднага можешъ да му припишешъ

нѣкаква слабость. Тъй че, между вѣрване и вѣра има едно вѫтрѣшно различие.

Често хората повтарятъ изречението, което Сократъ бѣ казалъ нѣкога: „Познай себе си!“ Кое е по-хубаво да познаваме себе си или Бога? Ако азъ бихъ критикувалъ гърцитѣ, бихъ казалъ: Дотолкозъ е достигналъ гръцкиятъ умъ. Еврейскиятъ умъ пъкъ е достигналъ до приложението да казва: „Начало на мѫдростьта е страхътъ.“ Идва Христосъ и казва: „Познай Бога!“ Питамъ сега: кое е по-силно, да познавашъ себе си, да се страхувашъ ли или да познавашъ Бога? - Разбира се, това сѫ били системи, школи, пръзъ които човѣчеството е минало. Когато гърцитѣ сѫ проповѣдвали да познавашъ себе си, тѣ сѫ минали пръзъ извѣстна школа, пръзъ извѣстно учение. Какъ трѣбва да познава човѣкъ себе си! Какво трѣбва да познава въ себе си? - Да познае въ себе си Божественото и всички възможности, които се криятъ въ него. Щомъ въ Божественото има толкозъ възможности, кажете ми една отъ тѣхъ, главно основната възможность. Все трѣбва да има една основна възможность. Коя е тя?

Понѣкой пѫть ние взимаме едно общо твърдение и казваме: „Повѣрвай!“ Въ какво? - Въ Божията Любовь. „Повѣрвай въ Божията Мѫдрость!“ Много добрѣ, но кое именно да повѣрвамъ? Отдѣ ще започне тази Любовь? Започни отъ нейното практическо приложение. Нѣкой казва: „Азъ вѣрвамъ въ Бога.“ Той често произнася това изречение, но то не дѣйствува върху него. Като кажешъ: „Повѣрвай въ Бога“, „Люби Бога“, сърцето ти трѣбва да затрепти, да заиграе въ тебе. Щомъ не заиграе, значи това сѫ само думи. Когато говоримъ по сѫщия философски начинъ „азъ трѣбва“, „азъ съмъ длъженъ да направя това-онова“, а нищо не вършимъ, работитѣ си оставатъ на едно и сѫщо мѣсто, непомръднати.

Сега, вземете запримѣръ двѣтѣ отличителни вѫтрѣшни черти на човѣка, който се проявява въ женска форма и на човѣка, който се проявява въ мѫжка форма. По какво се отличаватъ тия двѣ форми? Ние казваме, че въ едната форма прѣобладава умътъ, а въ другата форма прѣобладава сърцето. Това сѫ общи

твърдения. Учителитѣ на окултната наука подържатъ слѣднитѣ възрения: Мѫжътъ не може да стане жена и жената не може да стане мѫжъ. Жената нѣкой пѫть може да вземе мѫжка форма, но тя си остава и мѫжътъ може да вземе женска форма, но той все мѫжъ си остава. По сѫщина мѫжкиятъ и женскиятъ принципъ въ природата не могатъ да се измѣнятъ, тѣ вѣчно ще си останатъ едни и сѫщи. Вие често казвате: „Азъ, като стана единъ день жена, или като стана мѫжъ“, и веднага разрѣшавате въпроситѣ. Какво ще направишъ, като станешъ жена? Или, какво ще направишъ, като станешъ мѫжъ? При сегашнитѣ условия, като станешъ жена, ще вършишъ една работа, а като станешъ мѫжъ, ще вършишъ друга работа. Сега виждате ли дѣ е противорѣчието? Женитѣ казватъ: „За насъ нѣма шансъ да станемъ мѫже, значи, вратата ни е затворена.“ Мѫжетѣ пъкъ казватъ: „Много добрѣ, че ние нѣма да станемъ жени.“

Други окултисти казватъ, че мѫжкиятъ принципъ родилъ злото, а женскиятъ принципъ родилъ доброто. Какви заключения бихте извадили отъ тия твърдения? Вѣрно ли е това? Не, положителната форма на жената и положителната форма на мѫжа раждатъ злото. Отрицателната форма на мѫжа и отрицателната форма на жената раждатъ злото. Положителната форма на мѫжа и отрицателната форма на жената раждатъ доброто. Положителната страна на женския принципъ и отрицателната страна на мѫжкия принципъ раждатъ доброто. Но тия добрини се отличаватъ.

Слѣдователно, когато говоримъ за злото въ свѣта, ние трѣбва да разбираме чисто физическия животъ, защото злото сѫществува въ физическия свѣтъ, въ формитѣ на нѣщата. Въ сѫщината на живота злото не сѫществува. Значи, злото се проявава въ материалния животъ. И тъй, всѣки отъ васъ може да измѣни своето състояние. Ако е лошъ, нека си тури единъ минусъ, или да прояви качествата на противоположния принципъ. Единиятъ принципъ наричамъ „принципъ на живота“, а другиятъ - „принципъ на ума“. Това сѫ двата принципа, които работятъ въ живота. Умътъ и животътъ съединени заедно, раждатъ противорѣчията. Ако не приложите тази философия

въ живота си, тя остава само за природата. Ако пъкъ искате да се ползувате отъ нея като сѫщества, които сте дошли на земята да се учите, вие трѣбва да разбирате законитѣ на живата природа. Всѣкога трѣбва да правите малки опити. Запримѣръ, вие имате единъ приятель и мислите, че той ви обича. Приятелътъ ви сѫщо мисли, че вие го обичате. Но вие трѣбва да се спрете въ тази любовь върху нѣщо сѫществено, а именно да провѣрите, дали тази любовь почива на една здрава основа и то не за година, двѣ, десеть, но дори да може да прѣмине отъ този животъ въ другъ. Това е любовь за подражание, тя може само да ви ползува. Но любовь, която не може да мине отъ животъ въ животъ, отъ едно сѫществуване въ друго и да образува връзка, тази любовь е чисто физическа. Не говоря, че физическата любовь е лошо нещо, но казвамъ, че тя не може да образува здрава връзка.

И тогава идвате до друга крайность, казвате: „Въ свѣта нѣма любовь.“ Не правете такива твърдения! Щомъ човѣкъ направи такова заключение, той създава друго зло за себе си. Ти казвашъ: „Всички българи сѫ лъжливи, всички българи сѫ груби.“ Отъ това заключение логически слѣдва: „Щомъ всички българи сѫ такива, азъ съмъ българинъ, слѣдователно и азъ съмъ грубъ.“ Какво се ползувашъ ти, ако всички българи сѫ груби? Ако извадишъ такова заключение, какво се ползувашъ? Или пъкъ вие понѣкога казвате: „Богъ ме е създалъ такъвъ.“ Вие бѣхте ли тамъ, когато Господь ви е създавалъ? Знаешъ ли, че Господь така ви е създалъ? Прѣдставете си, че азъ направя една отлична стомна за нѣкой князъ или за нѣкой царь, но по една случайность тази стомна попадне въ рѫцетѣ на нѣкой простакъ, той започне да налива въ нея такава течность, за каквато тя не е опрѣдѣлена. Този простакъ, като не разбралъ цѣната на стомната, далъ ѝ една проста служба, а не такава, за каквато е била прѣдназначена. Кой е кривъ сега: азъ ли, който създадохъ стомната, или онзи, който я употрѣбява? - Онзи, който я употрѣбява.

Сега, мнозина отъ васъ иматъ отличенъ умъ, но го впрѣгатъ въ работа, каквато имъ попадне, като този простакъ. Съ какво се занимавате? - Съ дреболиитѣ на живота, съ речено-

казано, съ новинитѣ по вѣстницитѣ, че Одринъ се прѣвзе, че българската валута спада, че 20 кѫщи въ града Ню-Йоркъ изгорѣли, че толкозъ параходи потънали и т. н. Всѣки день се чете тази литература. Другаде се говори, че еди-кой си професоръ опровергалъ нѣкоя теория и създалъ нова. Тъй пълните ума си съ такива отрицателни нѣща. Питамъ ви сега: за всичката каша, която туряте въ прекрасната стомна, кой е кривъ? Господь ли или вие? Щомъ дойдешъ до тѣзи въпроси, че еди колко кѫщи изгорѣли, че еди-кой си параходъ потъналъ, не чети. Оставете свѣтътъ да чете за потъналитѣ параходи. Азъ бихъ челъ слѣднитѣ нѣща, напримѣръ: „Англия направила десеть парахода; еди-кога си десеть парахода тръгнали за Америка“ и т. н. А това, колко души фалирали, колко хора сѫ осѫдени и редъ други въпроси, на тѣхъ не обръщамъ внимание. Турете настрана всичко отрицателно! Че еди-кой си художникъ започналъ една картина и не я довършилъ - турете този въпросъ настрана; че еди-кой си свещеникъ умрѣлъ - турете този въпросъ настрана! Турете настрана всичко отрицателно! Не казвайте, че едно врѣме сте били по-силни, по-умни. Сега какви сте? Кажете: „Сега се съгражда у менъ единъ новъ параходъ.“ Или пъкъ си сънувалъ нѣкакъвъ лошъ сънь, че си падналъ отъ една голѣма скала - забрави този сънь. Нѣкой сънувалъ, че го гонѣло черно куче. Забрави този сънь, съ кучета не се занимавай! Другъ нѣкой билъ въ една кѫща, която се запалила, и безъ малко щѣлъ да изгори. Не стой въ кѫщи, които горятъ! Ние търсимъ смисъла на нѣщата. Може би, този сънь да нѣма нищо общо съ твоя животъ. Нѣкой казва: „Снощи на сънь имахъ крила, хвъркахъ като ангелъ. Какво означава това?“ - Радвай се, че си хвъркалъ! -„Ама какво може да ми се случи?“ - Щомъ си хвърчалъ, ще те турятъ на хубава служба, ще те назначатъ директоръ на нѣкоя банка или прѣдставитель нѣкѫдѣ. Това означаватъ крилата. Тия нѣща сѫ съвпадения, които отвличатъ вниманието ви. Тѣ сѫ хубави, но има нѣща, съ които абсолютно не трѣбва да се занимавате.

Та първото нѣщо: Всички трѣбва да се учите да дисциплинирате ума си. Докато не дисциплинирате ума си,

да знаете кое да четете и кое не, дълго време ще продължатъ страданията ви. Дръжте положителното въ живота! Понѣкой пѫть въ васъ има желание да търсите отрицателното. Досега вие сте вървѣли съ отрицателната философия, но необходимо е положителното въ живота. Казахъ ви, че хората може нѣкой пѫть да ви набѣдятъ, но що отъ това? Тѣ могатъ да ви прѣзиратъ, да кажатъ нѣщо лошо за васъ, но що отъ това? Ще си минете, безъ да се спрете. Българскитѣ пословици казватъ: „Дума дупка не прави“, „Въ море дупка се не прави“. Ако нѣкой мисли, че слѣдъ като ви оцапа, ще може да пробие дупка въ морето, той се лъже. Никой не може да ви оцапа. Божественията принципъ въ човѣка по никой начинъ не може да се изцапа. Тѣлото може да се оцапа, дрехитѣ могатъ да се оцапатъ, но Божественията принципъ, сѫществено въ човѣка никой не може да го засегне. -„Ами защо трѣбва да излагамъ честьта си?“ Ако моята честь може всѣки да цапа, това е безчестие. Но, ако никой не може да засегне честьта ми, това е истинската честь. Ще знаете, че има нѣщо въ васъ, което никой не може да засегне. Това сѫ максими. Знаете ли това, ще бѫдете спокойни, но не индиферентни.

Вземете урокъ отъ свѣта. Азъ отъ редъ години слѣдя и виждамъ, че даже и най-религиознитѣ хора въ България, както и въ Америка, и въ Англия - навсѣкѫдѣ, иматъ една слабость - криятъ своето тщестлавие и своята гордость. Свѣтскитѣ хора изявяватъ тщестлавието си, не се криятъ. Нѣкой свѣтски човѣкъ, когато ти даде своята книга, радва се като дѣте. Религиозниятъ човѣкъ пъкъ, ще донесе своята книга, ще ти я даде, но играе роль, като че е индиферентенъ. Той казва, че нищо не струва тази книга, прави се скроменъ. Не, той не говори Истината, въ себе си мисли другояче. Казва, че нищо не струва, а въ сѫщность мисли, че много струва. Само смѣй да кажешъ, че нищо не струва, прѣзъ цѣлия си животъ той нѣма да забрави това нѣщо.

Въ религиозния животъ има една голѣма опасность, а именно: тщестлавието и гордостьта се скриватъ вѫтрѣ въ човѣка и той трѣбва внимателно да ги различава. Не е лошо, че се е появило тщестлавието, но трѣбва да се молишъ. Нѣма

нищо лошо, че е дошло тщестлавието. Покани го, нагости го, дай му угощение и го изпрати навънъ. Гордостьта дошла. И нея посрещни, нагости и послѣ изпрати навънъ. По-хубаво е човѣкъ да бѫде искренъ. Азъ харесвамъ понѣкой пѫть свѣтскитѣ хора. Тѣ иматъ дѣтински черти. Човѣкъ трѣбва да бѫде като дѣте. Казвате: „Азъ написахъ нѣщо.“ Не смѣете по-нататъкъ да се изкажете. Не, кажи си: „Азъ написахъ едно стихотворение, което самъ си харесвамъ. Когато го прочета, азъ се въодушевявамъ, не зная, дали и вие ще се въодушевите.“ Ако говоря Истината, тъй ще я кажа, пъкъ ако не искамъ да я казвамъ, по-добрѣ ще мълча. Ще си кажа, че съмъ написалъ едно съдържателно стихотворение, пълно съ идея. Нѣма какво да се срамувамъ.

Ако една идея се е родила въ насъ и сме ѝ дали форма, нѣма какво да се стѣсняваме. Ще изнесемъ тази идея тъй както е и ще кажемъ: „Хубаво е това стихотворение, изразително е, но не е и най-красиво.“ Да кажемъ, че нѣкой чете много хубави работи. Ние нѣма да кажемъ, че той не разсѫждава философски, защото въ сѫщность той разсѫждава философски, но не може да се изкаже философски. Мнозина разсѫждаватъ философски, но не могатъ да се изкажатъ философски. Човѣкътъ мисли философски, но не може да се изкаже философски, не може да намѣри подходяща дума, затова казва: „Вие не можахте да ме разберете.“ Въ такъвъ случай казваме: Когато хората повече мислятъ, по-добрѣ разбиратъ нѣщата, но щомъ рѣкатъ да се изкажатъ, има една спънка, не могатъ да се изкажатъ добрѣ. Сега, какво е общото заключение? Заключение не трѣбва да има. Общото заключение подразбира общия знаменатель. Кой е общиятъ знаменатель?

Великъ, способенъ е онзи ученикъ, който може да изслушва другитѣ ученици. Този ученикъ, който говори, трѣбва да бѫде досѣтливъ. Щомъ го изслушватъ, той не трѣбва да прѣкалява. Ще ви приведа за примѣръ една ученичка, тя нѣма да се сърди. Отиваме на разходка. Тази сестра обула нови обуща, но вънъ земята покрита съ снѣгъ и тя пада, става - хлъзгаво е. Тя не може да върви добрѣ и споредъ нея и другитѣ се спиратъ. Тя не иска да пада и съ това да прѣчи и на другитѣ,

но обущата ѝ сѫ гладки. Тя трѣбваше да прѣдвиди това нѣщо. Единъ братъ иска да ѝ помогне, но и той пада с нея; ту тя падне, ту той падне, търкалятъ се. Казвамъ, нови сѫ обущата ѝ. Въ новитѣ идеи, особено въ снѣжно врѣме, всѣкога има такова подхлъзване. Нѣма нищо лошо въ това подхлъзване. Ще се подхлъзнешъ, ще седнешъ и ще си помислишъ, защо си падналъ. Ако паднешъ назадъ, помисли хубаво, защо си падналъ така. Ако паднешъ напрѣдъ, помисли хубаво, защо си падналъ напрѣдъ. Ако паднешъ налѣво, помисли защо си падналъ налѣво. Ако паднешъ надѣсно, помисли, защо си падналъ надѣсно. Философски мисли!

Като си купите нови обуща, направете слѣдния опитъ: обуйте за пръвъ пѫть обущата си, излѣзте съ тѣхъ изъ града и започнете да мислите за нѣкой много отрицателенъ човѣкъ, когото познавате. Започнете да разсѫждавате, защо този човѣкъ ходи изъ широкия пѫть, защо води такъвъ лошъ животъ и т. н., ще видите, че нѣма да се мине дълго врѣме и вие ще паднете на гърба си. Значи, този човѣкъ нѣма гръбнакъ, съ който да издържа въ живота и затова е взелъ такова направление. Причинитѣ, поради които този човѣкъ се отдѣлилъ отъ правия пѫть, сѫ любовни. Той се влюбилъ, не могълъ да постигне цѣльта си и падналъ на гърба си. Послѣ вземете другъ нѣкой типъ и направете още единъ опитъ. Това сѫ мои прѣдположения, мои изводи, вие сами трѣбва да правите опити, да видите, какъ ще падате. По този начинъ ще провѣрявате, отъ дѣ произлизатъ слабоститѣ на другитѣ хора. Само така ще намѣрите, кои сѫ причинитѣ за отклонението на хората отъ пѫтя имъ.

Вървите по пѫтя и виждате, че нѣкой човѣкъ падналъ. Казвате си: „Защо ли падна този човѣкъ?“ Не се минава много врѣме и току вижъ и вие падате на лицето си. Значи, причинитѣ за падането на този човѣкъ сѫ чисто материални. Искате да знаете, защо този човѣкъ се подхлъзналъ. Питамъ: ами вие защо не пазите равновѣсие? Казвате: „Защо този човѣкъ не върви по пѫтя си?“ Ами защо вие паднахте на гърба си? - „Прѣпънахъ се.“ Че и той се прѣпъна. А защо падате на другитѣ двѣ страни, налѣво и надѣсно, вие сами ще разгадавате.

Сега, ще правите опити, ще наблюдавате, какъ ще падате и по този начинъ ще провѣрите, дали туй, което ви говоря е вѣрно. Ще правите опита на мѣста, дѣто нѣма много камъни. Нѣкой пѫть камънитѣ сѫ много опасни. Слѣдователно, изводътъ е слѣдниятъ: Когато тръгвате на разходка по високи планински мѣста, абсолютно трѣбва да изхвърлите отъ ума си всички отрицателни мисли. Ще мислите само за хубави нѣща, за благородни и възвишени работи, за Бога, за ангелитѣ. Тогава нѣма да има никакво падане. Ще хвърчите нагорѣ съ крилата на птица. Когато ходишъ на разходка, никаква отрицателна мисъль! Всичко заключи у дома си и кажи: другъ пѫть, когато бѫда въ кѫщи и седна на столъ, тогава ще мисля за отрицателни нѣща, защото тогава нѣма опасность да падна.

Нѣкои отъ васъ ученицитѣ трѣбва да образуватъ малки кржжоци за опити. Вие очаквате да дойде нѣщо велико въ свѣта. Вие искате да придобиете просвѣтление наготово, да ви дойде изведнъжъ отнѣкѫдѣ. Знаете ли прѣзъ какви ужасни страдания сѫ минали онѣзи хора, които сѫ добили просвѣтление? Онѣзи, които не сѫ запознати съ законитѣ на окултната школа, мислятъ, че тази работа е лесна. Не е тъй лесно. Великото просвѣтление изисква голѣмо юначество, затова се дава по малко. То е силно вино, всѣки може да се опие отъ него. Щомъ се пие повече отъ това вино, хората започватъ да играятъ. Нѣкѫдѣ изъ Варненско една туркиня отива въ кѫщата на единъ свещеникъ. Попадията имала хубаво, силно вино хардалия.* Наточила отъ него и поканила туркинята да пиятъ. Туркинята, като пила 2 - 3 чашки отъ това вино, опила се вече. Хвърлила фереджето, започнала да играе. И попадията сѫщо тъй заиграла. Какъ стана тази работа? -Хардалията вино направи това нѣщо. Естеството на тия двѣ жени не се е измѣнило, но хардалията вино, като влѣзе въ тѣхъ, развеселява ги, накарва ги да играятъ. Често хората въ живота си попадатъ подъ влиянието на това вино - хардалия и тогава и въ кѫщи и извънъ кѫщи се проявяватъ такива, каквито не сѫ. Казвате: „Какъ стана тази работа? - Хардалията е причина, нищо повече. Хардалията е сила, която може да произведе голѣмъ ефектъ само върху една мисъль или върху една дума. Послѣ се

дохожда въ нормално състояние. Казватъ: „Прѣдлагатъ ли ти хардалия нѣкѫдѣ, ще го опиташъ, дали е сладко, или не. Ако е сладко и не рѣже, пий; ако рѣже, не пий!“ Не е виновенъ онзи, който дава, но ти ще пиешъ малко.

Мнозина отъ васъ казватъ: „Ние като ученици трѣбва да направимъ това, трѣбва да направимъ онова. Но нѣщата оставатъ ненаправени. И като погледнемъ върху историята на човѣшкото развитие, цѣлата е съставена отъ такива чудни проекти. Има една архива, цѣлъ складъ въ природата отъ проектитѣ на всички минали култури. Не зная, какво ще стане съ тѣзи неизпълнени проекти, но природата е складирала всички нереализирани проекти. И вашитѣ проекти ще идатъ въ тази архива. Онова, което вие приложите, ще остане за васъ. „Това мисля да направя, онова мисля да направя“ - всичко това ще влѣзе въ тази архива. Тамъ ще отбѣлѣжатъ: „Въ 1925 година личностьта А, родена въ София, имаше такъвъ и такъвъ проектъ, който не можа да приложи. Този проектъ остава въ архивата на природата. Затова, сега вие трѣбва да намѣритѣ най-малкия проектъ и да го приложите.

Като казвамъ това, не разбирамъ, че нищо не сте приложили, но отъ васъ се изисква повече приложение. Ще кажете: „Учителю, ние приложихме нѣкои нѣща.“ Азъ разбирамъ въпроса логически, правилно. Ще ви прѣдамъ това на вашъ езикъ. Вие започвате да плетете чорапъ. Направете 20 примки, съединете ги така, че образувате отъ тѣхъ едно колелце. Питамъ ви: свършихте ли чорапа? - Не, не е свършенъ. Направете още 20 примки, образувайте второ колелце, че трето, че четвърто, докато дойдете до петата. Направите ли петата, довършете цѣлиятъ чорапъ. Този чорапъ трѣбва да се оплете! Казвамъ, вие още не сте дошли до петата, ще плетете нагорѣ още повече. Казвате: „Ама азъ оставихъ чорапа, започнахъ да пиша едно съчинение.“ Не, ще довършишъ чорапа, че послѣ ще пишешъ съчинението си. Ти си написалъ само въведението. „Да, азъ написахъ вече първата глава.“ Чакай, много отъ останалитѣ глави сѫ много трудни. Докато ги напишешъ, ще отидатъ не по-малко отъ 10, 20 и повече години. Ти не знаешъ, какво

може да ти се случи презъ това врѣме. Нѣкоя глава можешъ да напишешъ за единъ день, нѣкоя за една година, а нѣкоя за 10 години - не знаешъ колко врѣме ще употрѣбишъ. Затуй ще турите постоянството като необходимо условие за работа.

Като ви говоря, азъ не разбирамъ вашия индивидуаленъ животъ. Вие казвате: „Кого ли подразбира Учителтъ?“ Кого ли има прѣдъ видъ? Не, работа трѣбва да се върши. Азъ нѣмамъ прѣдъ видъ едного, а говоря общо. Когато работитѣ ни въ една школа или въ едно общество вървятъ добрѣ, ние усѣщаме единъ трепетъ, една радость, а пъкъ когато не вървятъ добрѣ, нѣщо ни стѣга отвѫтрѣ, тѫжно ни е, скръбно ни е. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ: „Да, азъ чувствувамъ тази тѫга.“ Не трѣбва външно да я чувствувате, външно може да я разберете обективно. Вътрѣшно трѣбва да се възприематъ нѣщата. Всѣко общество може да се разгледа обективно, но като се съедините съ него, ще разберете до каква степень на развитие е достигнало то. Не трѣбва да гледате на нѣщата съ прѣдубеждение. Вие можете да провѣрите и изпитате степенъта на развитието на всѣко общество. Не се заблуждавайте! Щомъ изпитате единъ приятенъ трепетъ подъ лъжичката, ще знаете, че тия хора сѫ добри, съ благородни стремежи.

Като ученици въ този окултенъ класъ, вие трѣбва постоянно да работите, като се индивидуализирате трѣбва да знаете, че имате общи отношения къмъ всички ученици отъ невидимия свѣтъ. Онѣзи, които работятъ заради васъ, очакватъ и вие да работите заради тѣхъ. Вие сте коренитѣ, тѣ сѫ клончетата. Между вашия и тѣхния животъ има съотношение. Не мислете, че вие можете да бѫдете абсолютно самостоятелни! Има извѣстни ограничения, които ние трѣбва сами да си наложимъ, сами да се ограничимъ. Азъ наричамъ ограничение това, когато самъ се ограничишъ. Тогава можешъ да правишъ каквото искашъ. Когато обаче други те ограничаватъ, ти не си свободенъ - има материални прѣгради. Нашето ограничение има чисто духовенъ характеръ. По-добрѣ да си наложимъ духовно ограничение, за да не дойде материалното. Ако ние сами не си наложимъ духовно ограничение, ще дойде материалното. Тогава именно

ще дойдатъ редъ мѫчнотии върху васъ.

И тъй, кой е най-силния слогъ? Всѣки човѣкъ си има по единъ силенъ слогъ. Всѣки човѣкъ си има по едно любимо име, въ което е вмъкналъ този слогъ. Неговата сила е въ неговото име. Въ силата на този слогъ е скрито човѣшкото богатство. Забѣлѣзали ли сте, когато нѣкой започне да пише писмо, приятелтъ му седи до него и му казва: „Напиши ми едно писмо!“ Всѣки приятель иска да има писмо отъ приятеля си, казва му: „Искамъ да имамъ отъ тебе едно писмо.“ И приятелтъ му, само като започне, едва напише първата буква „Л“, онзи подскача отъ радость. Какво има да му пише неговиятъ приятель? Той разбира, какво иска да му пише. Написва буквата П. Онзи пакъ подскача, пакъ се зарадва. Слѣдъ това написва точка, послѣ буквата Г. Онзи пакъ се зарадва, пакъ подскача. Онзи продължава писмото: Ла, Па, Га, лу, пу, гу, ло, по, го… Какво разбрахте сега? Приятелтъ разбра нѣщо.

Първоначално буквитѣ, съ които вие си служите, сѫ били символически йероглифи, а сега сѫ графически. Първоначалната буква „Л“ е изразявала цѣла идея. Буквата „Л“ е идея, тя показва стремежъ нагорѣ. Буквата „П“ сѫщо тъй е символическа, идея има въ нея. Въ буквата „Г“ сѫщо има идея. Тия букви сѫ се опростотворили отпослѣ и сега се употрѣбяватъ само като елементи на думитѣ, като елементи на слоговетѣ. Ние трѣбва да разбираме малкитѣ работи въ себе си. Не търсете великитѣ работи въ свѣта! Малкиятъ трепетъ може да даде най-силенъ тласъкъ на вашия умъ, най-силенъ тласъкъ на вашето сърце. Нѣкой приятель се намира въ затруднено положение. Отваря Писанието и му се пада стихътъ: „Духътъ свети ще ви научи.“ Сега вие си мислите, какъ ли ще ви научи Духътъ. Ще ви научи, като се учите. Азъ мога да разбера усилието на Божия Духъ, онова, на което Той ме учи, като уча и азъ самъ. Начинитѣ, по които туй учение може да ви се прѣдаде, сѫ всевъзможни. Въ всинца ви трѣбва да има желание да се учите. Отъ малкитѣ работи ще се учите. Научили сте много нѣща, много примѣри имате, но както виждате, чорапътъ ви е до петата.

Сега, общиятъ законъ е слѣдующиятъ: Всичкитѣ

състояния, които може да прѣкарате прѣзъ деня, сж въ сжщность само двѣ: Положително състояние на радость и отрицателно състояние на скръбь. Скръбьта ви може да бжде интенсивна и радостьта ви ще бжде интенсивна; скръбьта ви може да бжде срѣдна и радостьта ви ще бжде срѣдна. Каквато е скръбьта, такава е и радостьта; каквато е радостьта, такава е скръбьта. Това е законъ, нищо повече. Който много скърби, много се радва; който малко скърби, малко се радва. И едното е вѣрно и другото е вѣрно. Който много се учи, много харчи; който много харчи, много се учи.

Упражнение: Ржцѣтѣ напрѣдъ, дѣсната ржка надъ лѣвата. Въртете киткитѣ, ржцѣтѣ една около друга. Лѣвата ржка предъ гжрдитѣ, дѣсната напрѣдъ, послѣ и лѣвата напрѣдъ. Трептение киткитѣ и на двѣтѣ ржцѣ. Дѣсната ржка прѣдъ гжрдитѣ, лѣвата напрѣдъ, послѣ и дѣсната напредъ и трептение киткитѣ и на двѣтѣ ржце, съ постепенно усилване и постепенно отслабване.

Ржцѣтѣ прѣдъ гжрдитѣ съ допрѣни пръсти. Въртене киткитѣ на ржцѣтѣ една около друга.

Ржцѣтѣ настрана и трептение на киткитѣ.

Ржцѣтѣ настрана и кржгообразни движения.

Тайна молитва

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

15-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 15.I.1925г.
София

ПРАВИЛНО ПѢНИЕ

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

Размишление

Продиктува се пѣсеньта: „Малкиятъ изворъ“.

Често запитвате: „Не може ли безъ противорѣчия въ живота?“ - Вие не можете да се избавите отъ противорѣчията въ живота. Тѣ сѫ законъ въ природата. Туй трѣбва да го знаете! Противорѣчия сѫществуватъ навсѣкѫдѣ.

На съврѣменния езикъ липсва много нѣщо. Този езикъ, на който днесъ говоримъ, единъ день даже и дѣцата нѣма да говорятъ. Днесъ той е хубавъ, красивъ за насъ, но единъ день, когато съзнанието на хората се пробуди, въ него ще се образуватъ нови форми. Сега ще говоримъ тъй, както езикътъ изисква. Ако кажемъ, че сегашниятъ езикъ не е хубавъ, хората ще се докачатъ. При сегашнитѣ условия на живота, този езикъ е най-хубавъ, защото съотвѣтствува на нашия органъ; засега другъ езикъ не можемъ да говоримъ. За примѣръ, защо въ английски, гръцки и славянски езици членътъ се поставя прѣдъ думата, а въ български езикъ членътъ се поставя на края на думитѣ? Причинитѣ за това могатъ да се обяснятъ филологически. Нѣкои ще кажатъ, че това е свойство на езика. Върху туй иматъ думата всичкитѣ филолози, езиковѣдци. Има закони, които регулиратъ езицитѣ. Онѣзи отъ васъ, които сѫ езиковѣдци, иматъ способностьта да разбиратъ законитѣ, по които се развиватъ езицитѣ. Кабалиститѣ сѫ най-добритѣ езиковѣдци. Тѣ дѣлятъ и запетаята. Мѫчно е да се създаде единъ картиненъ езикъ.

Пѣсеньта „Малкиятъ изворъ“ е дѣтинско упражнение. Христосъ казва: „Ако не станете като малкитѣ дѣца, нѣма

да влѣзете въ Царството Божие.“ Щомъ сте дѣца, ще пѣете дѣтински пѣсни. Коя пѣсень е по-хубава: „Малкиятъ изворъ“ или „Бой, бой искаме ний, да прогонимъ врага злий.“ Идеята въ втората пѣсень е за свѣта. Нѣкои отъ васъ, които знаятъ пѣсеньта „Малкиятъ изворъ“, нека я изпѣятъ!

Вашето пѣние е обикновено. Като пѣете, идеята трѣбва да изпѫкне. Има извѣстни състояния, които правятъ хората официални помежду си. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ говори приятелски, но щомъ се качи на амвона, той става официаленъ. Не, говори си тъй, както говоришъ на себе си! Щомъ накарашъ нѣкого да говори прѣдъ много хора, той вече се промѣня. Хубавото пѣние е да пѣешъ и на другитѣ тъй, както пѣешъ и на себе си. Защо ще пѣешъ на себе си по единъ начинъ, а на другитѣ по другъ начинъ? Пѣешъ ли на другитѣ, както и на себе си, тонътъ не се губи. Това е естествено пѣние. Първата спънка за васъ е тамъ, дѣто не сте естествени.

Тази пѣсень, „Малкиятъ изворъ“ не е идейна. Идейни пѣсни на земята нѣма. Идейнитѣ пѣсни сѫ при ангелитѣ. Макаръ и да не сѫ идейни пѣсни, тѣ служатъ поне за вашето повдигане. Сега, не е достатъчно само да се произнесете, че една или друга пѣсень не е хубава, но този отъ васъ, който има поетически дарби, нека напише по-хубава. Който напише най-хубава пѣсень, ще я вземемъ за упражнение. Ако нѣкой напише една пѣсень, но не се одобри, нека не се докачва. Ако азъ напиша една пѣсень, ще я пѣя за себе си. Дали другитѣ ще я пѣятъ, това ще бѫде за мене безразлично. Ако другитѣ подематъ пѣсеньта, добрѣ; ако не я подематъ, тя си остава само за мене. Нѣкой пѫть може да научите дѣцата една малка пѣсень, която дѣйствува върху тѣхъ възпитателно. Изпѣйте „Махаръ бену аба!“

Има единъ простъ основенъ законъ въ музиката, който всички трѣбва да знаете. Този законъ е слѣдния: Въ музиката се образува единъ кръгъ, едно музикално течение, което никога не трѣбва да се прѣсича. Ето защо, когато пѣешъ, вниманието ти никога не трѣбва да се отвлича отъ никакъвъ предметъ. Този законъ е сѫщъ и при молитвата. Всички велики нѣща се даватъ по този законъ. Да се молишъ добрѣ, значи да не

допущашъ нищо външно въ кржга на молитвата. Това е добрата, музикалната молитва. Това е молитвата приета отъ Бога. Когато се молишъ за нищо друго не трѣбва да мислишъ. И въ музиката е така. Нѣкой като пѣе, обръща се на разни страни. Не, това не е пѣние. Ако пѣешъ, за себе си ще пѣешъ. Като изпѣешъ за себе си нѣкоя пѣсень, ще почувствувашъ едно разположение на духа. Всички вие можете да пѣете много хубаво, но се влияете отъ много нѣща. Нѣкои говорятъ за свѣтската музика. Ако е за музика, азъ разбирамъ отъ нея много добрѣ, повече и отъ музикантитѣ. Съврѣменнитѣ хора нека се занимаватъ съ тази музика! Хубаво е това, но има нѣщо, за което тѣ не сж готови още. Изисква се гърло, изисква се душа, изисква се сърце за тази музика. Ти можешъ да направишъ пѣнието професия, а животътъ - музика.

Животътъ самъ по себе си е музика. Подразбирамъ добриятъ животъ. Докато човѣкъ не пѣе, той не може да живѣе добрѣ. Ако нѣкой мисли, че може да живѣе добрѣ безъ пѣние, той се лъже. Всички хора, които не сж музикални, сж лоши хора. Най-жестоки сж хората, които не сж музикални. Статистиката показва, че между музикантитѣ нѣма прѣстжпници, нѣма убийци. Всички убийци нѣматъ музика. Тѣ не само, че нѣматъ духовна музика, но нѣматъ и обикновена музика. Въ музиката има три степени на проявление: Проявление въ физическия свѣтъ, проявление въ духовния свѣтъ и проявление въ Божествения свѣтъ. Ако нѣкой пѣе отъ душа, вие ще го слушате съ удоволствие. Ако изкараме нѣкого да пѣе, не ще може да пѣе добрѣ, защото ще си каже: „Какво ли ще каже тази публика за мене?“ Какво ще каже? - Най-първо ще ви разкритикуватъ, дали имате или нѣмате изпълнение. Запѣе ли нѣкой човѣкъ, трѣбва да пѣе за себе си. Я нека нѣкой отъ васъ да има гласъ като на Аделина Пати, да вземе като нея три тона по-високо отъ цигулката, освѣнъ това да взема чисти, правилни тонове, да видимъ, дали нѣма да го слушатъ. Ще го слушатъ разбира се. Нѣкои отъ васъ иматъ доста хубави гласове.

Ние започнахме лекциитѣ си съ музика, но гледамъ всички окултни упражнения постепенно се изглаждатъ, докато дойдатъ

до обикновени упражнения, съ съвсемъ другъ характеръ отъ този на окултнитѣ. Нѣкой пѫть не ви се пѣе, но трѣбва да се заставите да пѣете. Ще си кажете: „Ще пѣя!“ Чудни сте вие, защо трѣбва да си въздѣйствувате да не пѣете? Най-първо тази мисъль не е ваша. Всѣка негативна мисъль не е свойствена на човѣшкия духъ, тя е чужда мисъль. Само положителнитѣ мисли сѫ Божествени. Слѣдователно, само Божественитѣ мисли сѫ мисли и на вашия духъ.

Често вие казвате: „Азъ нѣма да направя това, азъ нѣма да ида при еди-кого си.“ Не, ще кажешъ: „Азъ ще направя това, ще ида при еди-кого си и т. н.“, ще обрѫщате всички отрицателни мисли въ положителни. Запримѣръ, въ нѣкой вестникъ пише, че кѫщата на Стойчо Драгановъ изгорѣла. Ти ще прѣведешъ: „Стойчо Драгановъ съборилъ старата си кѫща и си направилъ много хубава кѫща.“ Ето една прѣведена мисъль. Послѣ, съобщаватъ, че нѣкой Славчевъ изгубилъ десеть хиляди лева. Ще прѣведешъ: „Славчевъ подарилъ 10 000 лева въ полза на бѣднитѣ.“ Тѣ не сѫ изгубени пари. Ами този, който ги е намѣрилъ, какво прави? - Хвали Господа. Може би, ги е намѣрилъ нѣкой бѣденъ човѣкъ. Вие ще кажете въ себе си: „Откраднали паритѣ на този човѣкъ!“ И слѣдъ всичко това ужъ по Бога ходитѣ. Въ насъ обиране нѣма, никой не може да ни обере. Изгубишъ ли пари, ще си кажешъ: „За Господа дадохъ тия пари.“ Страдате ли, ще знаете, че това е прѣчистване въ кѫщата ви, единъ отличенъ ремонтъ, по всички правила. Положителни мисли ви трѣбватъ! Нѣкой казва: „Охтика ме хвана, надали ще мога да живѣя.“ Надали ще живѣешъ! Ти още не си започналъ да живѣешъ, какво говоришъ за живота си? Ти ще живѣешъ, щомъ спазвашъ Божиитѣ закони. Ще развивате тия мисли, за да се ползувате отъ тѣхъ. Слаби или силни, те ще ви уякчатъ.

Въ живота си вие имате да се борите съ разни недѫзи. Това не е лесна работа. Кажешъ ли си, че си изгубилъ 10 000 лева, ще знаешъ, че такава е била волята Божия. Ти си казвашъ: „Можеше да не бѫде тъй.“ Не, туй е волята Божия, нищо повече, Господь далъ, Господь взелъ. Ако земята е моя кой може да ме обере? Ако всичкото богатство, което е въ земята е мое,

кой може да го вземе? Онзи, който вземе моитѣ пари, дѣ ще ги тури? - Пакъ въ моята каса. Въ духовния свѣтъ обиране не може да има. Ако живѣя въ едно малко кѫтче на земята или въ нѣкоя колибка, всѣки може да ме обере, но когато цѣлата земя е моя, тогава ще бѫда сигуренъ, че всичко е наредено отъ Бога. Ще ми каже нѣкой: „Еди-кой си дошълъ и те обралъ.“ Не, азъ зная, че той е мой почтенъ слуга, той прѣмества нѣщата отъ едно мѣсто на друго, не ме обира. Тъй трѣбва да мислите. Туй е правилното мислене. Свѣтътъ отъ вънъ нека мисли отрицателно, но ние ще мислимъ по Божествено и така ще се уякчимъ.

Често, като се молишъ, казвашъ: „Обраха ме!“ Господь казва: „Не сѫ те обрали, никакво обиране нѣма.“ Послѣ нѣкой казва: „Обидиха ме.“ Въ свѣта има обида, но въ Божествения свѣтъ, въ който ние живѣемъ, не може да има обида.

Тъй щото, тия двѣ състояния - състоянието на тѣлото и състоянието на душата, трѣбва да ги отличавате, да се не смѣсватъ. Когато страдаме отвънъ, да знаемъ, че това сѫ прѣходни състояния. Ще ви наведа единъ фактъ отъ самата природа. Когато дойде нѣкоя голѣма буря, тя разклаща, разтърсва растенията, които растатъ спокойно. Растенията изобщо сѫ много мързеливи. Тѣ не обичатъ да се движатъ. Като забиятъ веднъжъ главата си долу въ земята, растатъ само нагорѣ. Отъ този имъ мързелъ, въ тѣхъ става подпушване и ако нѣмаше тия разклащания, дърветата биха изсъхнали. Невидимиятъ свѣтъ обаче, като разклаща по този начинъ растенията, магнетическитѣ токове потичатъ и въ тѣхъ става обновление. Че тази буря счупила едно малко клонче, нищо отъ това, но дървото пише въ вѣстницитѣ: „Представете си, каква голѣма пакость ми направи тази буря. Счупи ми едно клонче.“ Ами защо не пишешъ, какво благословение ти донесе? Слѣдователно пакостьта, която ти е причинена, при ползата е микроскопическа. Благото е сѫществено. И Павелъ казва, че сегашнитѣ страдания не могатъ да се сравнятъ съ бѫдещата слава. Единъ день страданията ни ще бѫдатъ такива малки, каквито сѫ клончетата, откѫснати отъ дърветата и всички ние ще кажемъ: „Много хубаво стана, че дойдоха тия бури, та ни

разклатиха, за да познаемъ Божиитѣ пѫтища.“

Азъ се чудя нѣкой пѫть на съврѣменнитѣ ученици и ученички, които, като дойдатъ въ училището, започватъ да четатъ моралъ на другитѣ. Казватъ имъ: „Не знаешъ ли, че трѣбва да се живѣе за Господа, че трѣбва да Го обичаме?“ Не се минава и единъ день, Господь изпраща една буря на тази сестра, или на този братъ. Каква буря, напримѣръ? Отиде тази сестра на гости при своя другарка художничка и тя вземе четката и започва да маже върху платното на своята другарка. Намаже я хубаво, т. е. оцапа я, тя излиза оцапана оттамъ и казва: „Прѣдставете си, знаете ли, какъ ме нацапа моята другарка?“ - Прѣдставлявамъ си, та що отъ това? Нали обичашъ Бога, прѣтърпи заради Него! - „Та ме цапа, та ми говори!“ Не виждамъ никакво оцапване. То е вѣтъръ: фу-у - миналъ, заминалъ, едно духало. Нищо положително нѣма въ това цапане. То сѫ идеи въ васъ. Въ този случай какво трѣбва да кажешъ на тази сестра? Ще ѝ кажешъ: „Духай, сестро, духай, нека се клати животътъ въ мене, та кръвообращението да става правилно. Господь те е пратилъ наврѣме.“ Като излѣзешъ оттамъ, поблагодари ѝ въ себе си. Нѣкой падналъ духомъ, казва: „Азъ съмъ изоставенъ отъ Господа, Той ме забравилъ.“ Не, това сѫ дѣтински работи. Вие може да мислите така, туй е хубаво. Азъ не искамъ вие да станете възрастни прѣждеврѣменно. Докато сте дѣца, по-добрѣ е съ тия спънки, които сега имате, отколкото да остарѣете прѣждеврѣменно и да нѣмате никакви спорове и караници помежду си. Тѣзи бури сѫ необходими за вашето растене. Защото само между умрѣлитѣ хора нѣма караници. Между живитѣ хора и караници и ританици има, но и животъ има. Всичкитѣ умрѣли хора сѫ все изправни хора, кой какъ погледне на тѣхъ, светии ги намира. Въ гробищата всѣки мълчи, но и животъ нѣма. Питамъ: защо ни е такъвъ животътъ? Туй азъ не наричамъ благочестие. Споредъ мене, друго нѣщо трѣбва да се крие въ човѣшката душа.

Азъ искамъ всички вие да бѫдете доблестни въ себе си. Ти ще мислишъ добрѣ, ще чувствувашъ добрѣ и ще действувашъ добрѣ. -„Ама не мога.“ Не, можешъ. Ще мислишъ, че можешъ

и само така ще постѫпвашъ. Само тогава ще можете и да пѣете. Нѣкой пѫть не си разположенъ, боли те гърло, кажешъ си: „Азъ не съмъ пѣвецъ.“ Хубаво, можешъ да станешъ пѣвецъ. Казвашъ: „Азъ не мога да свиря.“ - Ще се учишъ да свиришъ. „Азъ не мога да пиша.“ -Ще се учишъ да пишешъ. „Ама не мога да чета“. - Ще се учишъ да четешъ. „Не мога да ходя“ - Ще се учишъ да ходишъ. „Туй не мога, онуй не мога.“ - Всичко, което не можешъ, трѣбва да го научишъ. Това е смисълътъ на живота. Всичко, което не можешъ, показва възможноститѣ, които се криятъ въ тебе. Невъзможнитѣ нѣща показватъ възможноститѣ, които могатъ да се проявятъ.

Често вие сами трѣбва да се подлагате на изпитания, за да видите, до каква степень на развитие сте стигнали. Колкото характерътъ става по-благороденъ, по-изгладенъ, по-хубавъ, по-възвишенъ, толкозъ и гласътъ, и вибрациитѣ му иматъ съотвѣтствуващъ изразъ. Ние не можемъ да скриемъ живота си. Нито Божественията животъ, нито човѣшкиятъ животъ може да се скрие. Запримѣръ котката скрива ноктитѣ си, много гладки крака има тя, дипломатка е, но опитай се само да я хванешъ за опашката и току-изведнъжъ си показва скрититѣ нокти. Тя казва: „Не ми бутай ноктитѣ!“ Та сега и ние сме достигнали до тамъ. Азъ не осѫждамъ котката, че има нокти, тѣ ѝ сѫ потрѣбни, тя трѣбва да си добие храна, но казвамъ: външно тя изглежда мека, обаче не може да скрие ноктитѣ си. Ноктитѣ на котката сѫ на мѣсто и крилата на птицитѣ сѫ на мѣсто, всичко въ природата е на своето мѣсто. Азъ, ако бихъ критикувалъ природата, бихъ отговорилъ на нѣкои въпроси по следния начинъ. Ако се запитамъ, защо птицитѣ иматъ крила, ще си отговоря: Понеже тѣ сѫ страхливи, Богъ имъ даде крилца, да бдятъ наоколо си и лесно да избѣгватъ отъ неприятеля си. Тѣ сѫ изложени на голѣми опасности, което показва, че не сѫ употрѣбявали крилата си на мѣсто.

Оттукъ азъ извличамъ една поука: Когато дойде злото, азъ трѣбва да употрѣбя крилата си, т. е. ума си. Виждате, че нѣкоя котка хванала една мишка или една птичка - извадете поука отъ това, то е заради васъ. Вие съжалявате птичката, но

сѫщеврѣменно и вие имате единъ неджгъ, който може да се излѣкува съ котката. Заради този неджгъ можете да попаднете въ ноктитѣ на котката. Казвате: „Горката птичка, горката мишка! Колко жестоко постѫпи котката съ нея!“ Котката и птичката въ дадения случай сте вий. И котката, и мишката, и птичката сѫ въ васъ и вие се измѫчвате. Когато се разгнѣвите, не сте ли една котка? Когато станете смирени и сте готови да отстѫпите, не сте ли онази птичка, която се жертвува? Ето едното ви естество, ето и другото ви естество! Естеството на човѣка, при сегашното му развитие, се проявява въ тия двѣ страни - положителна и отрицателна, но това още не е истинскиятъ човѣкъ, това не е проявата на неговата душа.

И тъй ще пѣете хубаво! Много лесно е да се каже да пѣете хубаво, но само онзи може да пѣе хубаво, който има вложена тази музикална основа въ душата си. Щомъ обичашъ нѣщо, ще можешъ да пѣешъ. Вижъ българина, като му дойде кума на гости, какъ хубаво пѣятъ и двамата! Послѣ, вижте какъ хубаво пѣятъ момитѣ и момцитѣ на хорото! Все трѣбва да има нѣщо, което да стимулира човѣка. Пъкъ вие тукъ както сте, нѣмате обектъ. Казвате: „Защо ми трѣбва да пѣя, азъ се готвя за небето.“ Другъ нѣкой казва: „Азъ трѣбва да пѣя, но на кого ще пѣя азъ съвършения човѣкъ? Трѣбва ли да излѣза на сцената да пѣя? Азъ ще съзерцавамъ.“ Хубаво, много добрѣ, но да допуснемъ, че всички ние започнемъ да съзерцаваме. Какво ще излѣзе отъ това? Не, има врѣме за всичко. За всѣка дѣятелность въ свѣта има опрѣдѣлено врѣме. Врѣмето за музика трѣбва да го отдѣлимъ за музика, то е опрѣделено врѣме. Врѣмето за мислене трѣбва да го отдѣлимъ за мислене. Врѣмето за работа трѣбва да го отдѣлимъ за работа и т. н. Има опрѣделено врѣме и за пѣние презъ деня и за всичко останало. Ама, баща ти умрѣлъ. Пѣй на умрѣлия си баща! Ама, майка ти умрѣла. Пѣй на умрѣлата си майка! Ако имъ пѣешъ, по-добрѣ ще ѝ бѫде въ онзи свѣтъ. Ама дѣтето ѝ заплакало. Пѣй му. Ако му пѣешъ, по-скоро ще го утѣшишъ. Ако е врѣме за мислене, мисли, не размѣсвай нѣщата.

Всѣки отъ васъ трѣбва да разработва по единъ методъ за възпитанието си. Има методи общи за всинца ви, но има

и специални методи за всѣки едного. Ученикътъ трѣбва да разработва специаленъ методъ за самовъзпитанието си. Докато вие не можете да работите съ специаленъ методъ за вашето възпитание, вие не можете да бѫдете възпитани. Съ общия методъ ние искаме да ви помогнемъ да дойдете до специалния методъ, да възпитате вашия умъ, вашето сърце и вашата воля. Щомъ научите този специаленъ методъ, ще можете да възпитате себе си. Тогава ще можете да предадете знанието, което имате и на други. На първо мѣсто всѣки отъ васъ трѣбва да има ясна прѣдстава за себе си. Прѣдставете си, че азъ напълня единъ джобуръ отъ 10 000 килограма вмѣстимость съ вода, този джобуръ има грездей, отдѣто изтича водата. Азъ сравнявамъ джобура съ единъ човѣкъ. Ако сега извадя грездея, какво ще стане? - Водата ще започне да шурти. Вие казвате: „Силенъ е този човѣкъ.“ Въ какво седи силата му? Казвате: „Много тече.“ Да, той тече докато има вода въ него. По едно врѣме водата започва да намалява и едва капе вече. Какво става съ този човѣкъ? - Свършва се силата му. Значи, силата на този човѣкъ е въ водата на джобура. Но ако задъ този джобуръ седи цѣло море, тогава имате единъ пълненъ изворъ. Вие трѣбва да знаете, джобуръ ли сте или изворъ. Нѣкой казва: „Азъ зная много нѣща.“ - Разбира се, че знаешъ, азъ виждамъ колко знаешъ. И азъ колко зная, пакъ виждамъ.

Ние трѣбва да имаме ясна прѣдстава за нѣщата и да знаемъ, че силата на човѣка е въ Божественото, въ него е притокътъ. Скѫсате ли връзката съ Божественото, у васъ ще се явятъ всички слабости. Нѣма да можете да мислите, ще падате духомъ, животътъ ви ще се обезмисли, вдъхновението ви ще се изгуби и ще кажете: „Видѣло се е вече, нашето се свърши!“ Азъ пъкъ обичамъ животъ, който има само едно начало, а всѣко начало подразбира единъ край. Всѣки край пъкъ подразбира едно ново начало. Животътъ е само начало. Въ туй седи неговиятъ смисълъ. Но всѣко начало подразбира и единъ край.

Вие ще кажете: „Много пѫти сме чели тия размишления.“ Добре, тогава бихъ ви запиталъ, да ми кажете вашия проектъ, какъ би могълъ да се оправи свѣтътъ споредъ васъ. Азъ се

радвамъ, че имамъ ученици, които знаятъ всичко, но питамъ тия ученици, какъвъ е тѣхниятъ проектъ за оправяне на свѣта. Ще кажете: „Господь ще оправи свѣта.“ Не, мисълта ви не е права. Господь нѣма какво да оправя свѣта. Намъ прѣдстои да оправимъ своя свѣтъ. Господь е свършилъ работата си. Ако ти, като си дошелъ на земята, не искашъ да се оправишъ, твоитѣ братя и сестри, майка и баща горѣ въ нѣбето, затварятъ кредита ти. Докато тѣ ти отпущатъ кредитъ, какви ли не проекти имате. Казвате: „Азъ ще живея, както разбирамъ.“ Щомъ затворятъ крана, всички проекти се прекратяватъ. Казвамъ сега: всички вие знаете да ядете точени баници, нали? Нѣкои казватъ: „Ние прѣстанахме да ядемъ точени баници.“ Не, не сте прѣстанали. Други казватъ: „Ние ядемъ само баници съ сирене.“ Баница става съ зеле и съ орѣхи, и съ бадеми, и съ много други нѣща. Азъ взимамъ думата „баница“ въ широкъ смисълъ, опитвали ли сте се вие сами да си направите баница? Не е достатъчно само да ядете наготово. Казвате: „Жената нека я направи.“ Ами ти, не си ли жена? Я, се опретни, ти да наточишъ една баница! Хората мислятъ, че само жената може да готви. Не е така. Ами вие, какъ ще готвите вашитѣ мисли? Не, ще се занимавате съ всичко. Жената пъкъ казва: „Азъ не се занимавамъ съ външни работи.“ Не, и съ външни работи ще се занимавашъ. Ще има промѣна въ работата ти. Казвате: „Ще има разпрѣдѣление на труда.“ Сега питамъ женитѣ, ако не искатъ да вършатъ външнитѣ работи, т. е. работитѣ на мѫжа, защо сѫ излѣзли вънъ отъ него? Тогава влѣзте въ неговото тѣло!

Значи, женитѣ искатъ права, а не искатъ да работятъ като мѫжетѣ. Каква е тази философия? Мѫжътъ казва: „Азъ не искамъ да работя като жената.“ Като не искашъ да работишъ като жената, защо си излѣзълъ вънъ отъ нея? Щомъ не искашъ да работишъ, влѣзъ въ жена си. Тя ще работи, пъкъ ти ще ѝ давашъ съвѣти. Като си излѣзълъ вънъ отъ нея, вече имате взаимни отношения. Тази е идеята. Жената, като влѣзе въ мѫжа, той ще се грижи заради нея. Тя ще принася, той ще готви, съ нищо нѣма да я закачи. Ако има страдания, мѫжътъ да му мисли. Като пъкъ мѫжътъ се скрие, жената да му мисли!

Сега, както сте излѣзли навънъ, всѣки има специално тѣло, а претендира за женски или за мѫжки права. Не, законитѣ за тия нѣща сѫ други.

И тъй, който не иска да си плати дълговетѣ трѣбва да умре. Ако искашъ да живѣешъ, ще плашащъ дълговетѣ си. Онѣзи, които иматъ да взематъ, казватъ за онѣзи, които имъ дължатъ: „Господь да ги поживи!“ Щомъ искашъ твоитѣ длъжници да ти се изплатятъ, ще те сполети нѣкое зло. Какви ли клѣтви нѣма да ти пращатъ! Нѣкои хора ги постигатъ тия клѣтви. Вие ще бѫдете послѣдователни, когато дължите нѣкому, ще си изплатите дълговете; а когато на васъ дължатъ, ще забравите, че ви дължатъ.

Азъ съмъ ви говорилъ и другъ пѫть, че въ свѣта трѣбва да се образува една силна вълна. Ще кажете: „Какво зависи отъ мене? Какво мога азъ да направя?“ Една ваша мисъль може да направи много нѣщо. Ако вие имате една свѣтла идея, една свѣтла мисъль или едно прѣдложение и проектирате тази ваша мисъль въ пространството, напримѣръ нѣкѫдѣ въ Япония, Китай, Америка или въ България, може би най-малко 10-15 души ще схванатъ тази мисъль, ще я подематъ и ще я разпространятъ, ще напишатъ нѣщо. Ще кажете: „Защо да не мога азъ да напиша нѣщо, а трѣбва други да пишатъ?“ Това не е важно. Нека други напишатъ нѣщо, може би въ това врѣме иматъ повече сили. Радвайте се, че други сѫ приели вашата мисъль! Сега ние трѣбва да проектираме нашата мисъль, да ѝ дадемъ единъ силенъ тласъкъ, че да разтърси този свѣтъ. Тя може да го разтърси. Ние ще чакаме това време. Свѣтътъ ще се оправи. Мисъльта ни трѣбва да раздруса цѣлия въздухъ.

Та, като спятъ хората, трѣбва да възприематъ всичкитѣ наши мисли. Азъ вложа въ ума си една свѣтла мисъль, а нѣкой богатъ човѣкъ я възприеме и казва: „Дойде ми една свѣтла мисъль, свѣтва ми нѣщо, азъ отсега нататъкъ искамъ да работя за бѣднитѣ хора, искамъ да работя за Бога.“ Казватъ: „Този човѣкъ е полудѣлъ.“ Не е полудѣлъ, но този човѣкъ е схваналъ една чужда мисъль. Такъвъ примѣръ имаме въ Америка съ Карнеги, който раздаде богатството си. Тази идея не излѣзе отъ него,

но отъ единъ бѣденъ човѣкъ въ свѣта, когото никой не знае. Карнеги само възприе и реализира неговата мисъль. Името на бѣдния никой не знае и той се радва, че Божествената идея, съ която живѣеше, е реализирана. Тъй щото не казвай: „Азъ съмъ простъ, азъ нищо не зная.“ Проектирай една свѣтла идея въ свѣта и я остави! Нека горѣ знаятъ, че е твоя, а тукъ, долу на земята нѣма нужда да знаятъ чия е тази идея.

Азъ желая вие да бѫдете знатни горѣ на небето, а не тукъ на земята. Тази култура, която имате сега ще си замине. Еди-кой си написалъ името си съ златни букви на нѣкоя книга, но всички тия паметници ще изчезнатъ. Друго поколение ще дойде, нѣма да знае за това. Питамъ ви: когато изчезнатъ всички хора отъ лицето на земята, кой ще знае за твоята знатность? Но ако твоята философия е написана въ невидимия свѣтъ, тя никога нѣма да изчезне. Слѣдователно, новата философия ще бѫде обоснована на ония велики мисли, които никога не се губятъ. Тия хора, които сѫ забравили Божественитѣ идеи, като се върнатъ на земята, пакъ ще започнатъ по новъ пѫть да ги възприематъ. Божественото никога не се губи. Въ това седи великото. Тъй трѣбва и вие да мислите. Това е сѫществено въ живота ви. Вие трѣбва да излѣзете извънъ вашата индивидуалность, трѣбва да я разширите. Това се нарича работа за Бога. Нѣма да мислите за себе си, за вашитѣ дребни желания, за вашитѣ несгоди. Всички тия нѣща нека идватъ, но вие трѣбва да насочитѣ мислитѣ си къмъ великото, къмъ възвишеното въ свѣта.

Изпѣйте упражненията „Малкиятъ изворъ“ и „Вечерь-сутринь“.

Въ българския езикъ липсватъ нѣкои слогове. Слѣдователно, музиката не може да се изрази въ нейната пълнота. Вземете, напримѣръ думата: „Хаушбънн….-зут“. Това показва начало и край на нѣщата. Но то не е алфа и омега. Самитѣ слогове показватъ работа, която е започната добрѣ и добрѣ може да се свърши. Въ български езикъ нѣма такава мощна дума, за да се възпроизведе този окултенъ тонъ.

Тайна молитва

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

16-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 28.I.1925 г.
София

ОТВОРЕНАТА И ЗАТВОРЕНАТА ЧАША

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

Размишление

Прочетоха се резюмета отъ темитѣ: „Отличителнитѣ черти на ума, сърцето и волята“ и „Съзнанието у насѣкомитѣ“.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Най-силния слогъ“.

Тема за следния пѫть: „Отъ какво зависи дължината на човѣшкия животъ?“

Какво се разбира подъ думата безкраенъ животъ? Кои нѣща иматъ край? Често хората казватъ: „Страданията нѣматъ ли край?“ Думата „страдание“ е двусмислена, двояка. Ако се направи прѣводъ на тази дума, тя означава промѣна отъ едно състояние въ друго. Все-таки ние казваме: „Моитѣ страдания нѣма ли да прѣстанатъ?“ То е равносилно да се каже: „Нѣма ли да се смѣни състоянието ми?“ Когато те биятъ, ти казвашъ: „Този бой нѣма ли край?“ Или: „Този, който ме бие, нѣма ли да прѣстане?“ -Има начинъ, по който може да се смѣни състоянието ти, отъ тебе зависи. Излѣзъ вънъ отъ кѫщата си, нека биятъ кѫщата ти, т. е. тѣлото, ти ще бѫдешъ свободенъ.

Та когато казваме, че страданията нѣматъ край, разбираме, че причината е външна, независеща отъ насъ; когато пъкъ кажемъ, че страданието има край, то значи, че състоянието може да се смѣни, отъ насъ зависи. Нѣкой казва: „Мѫчи ме дяволътъ.“ Значи, отвънъ го мѫчи нѣщо. Ти можешъ лесно да се освободишъ отъ този дяволъ. Вземете за примѣръ, състоянието на гнѣва. Какво прѣдставлява гнѣвътъ? - Гнѣвътъ е излишна набрана енергия въ извѣстно направление. Или

всѣко непостигнато желание може да се обърне на скръбь или на гнѣвъ. Тогава отъ кого зависи този гнѣвъ да прѣстане? Да допуснемъ, че вие сте гневѣнъ, но изведнъжъ ви бутнатъ въ студена вода. Гнѣвътъ ви ще се запази ли, или ще се смѣни? Когото и да бутнатъ въ студена вода, веднага гнѣвътъ му ще изчезне. Енергията, която се набрала на повърхностьта на неговия мозъкъ, се промѣня и човѣкъ се освобождава отъ нея.

Другото положение: Гнѣвътъ може да се смѣни въ едно приятно чувство. Запримѣръ, ти се разгнѣвенъ нѣщо, но нѣкой ти донесе единъ чекъ отъ десеть милиона лева, които получавашъ въ наслѣдство. Какво ще изпиташъ въ този моментъ? - Веднага гнѣвътъ ти ще се смѣни въ радость. Значи, десетьтѣ милиона лева прѣвърнаха гнѣва въ радость. Който не се занимава съ философията на живота и който не го проучва изъ дълбоко, за него страданията нѣма да прѣстанатъ, напротивъ, тѣ ще се усилятъ повече. Запримѣръ младиятъ момъкъ или младата мома искатъ да се оженятъ, да намѣрятъ щастие. Той търси другарка, тя търси другарь. Обаче и единиятъ, и другиятъ, вмѣсто да намѣрятъ щастие, ще намѣрятъ нещастие. Защо? Защото търсимъ щастието тамъ, дѣто го нѣма. Не трѣбва да търсимъ щастието на земята, понеже то не може да се постави въ такива крѣхки съсѫди, каквито имаме на земята. Тѣ могатъ лесно да се трошатъ и съдържанието имъ да изчезва. Най-послѣ, този твой другарь още утрѣ животътъ му може да изчезне и ти ще останешъ самъ. Затова, ние трѣбва да търсимъ на друго мѣсто основата на живота. Всички съврѣменни хора искатъ да направятъ щастието достояние на земята, но това нѣщо нѣма да се постигне никога. Земята никога не е била щастлива и нѣма да бѫде. Тази земя азъ наричамъ земя на нещастие - нищо повече. И всѣки, който се роди на нея, ще бѫде нещастенъ. Туй трѣбва да знаете! Ако нѣкой човѣкъ нѣма нещастия, ще му дойдатъ. Това положение мяза на положението, което заема всѣки гражданинъ въ държавата, въ която живѣе. Ако тази държава има дългове, то, като ги разхвърли тя между всичкитѣ граждани, ти и да нѣмашъ дългове, ще плащашъ. Държавата ще ти тури лихви по 10% и по този начинъ ще помагашъ на този народъ.

Днесъ хората казватъ: „Да дойде Царството Божие, да се обичаме!“ Какъ ще се обичате, когато вашата любовь е основана на чисто материална основа? Я, ми покажете една съвършена любовь! Дѣтето обича майка си, понеже тя го храни. Оттамъ започва неговата любовь. Слугата обича господаря си, понѣже му плаща нѣщо. Ученикътъ обича учителя си, понеже му дава нѣщо. Проповѣдникътъ обича паството си, понеже му плаща. Питамъ: дѣ е тогава духовната страна на любовьта? Като казвамъ, че любовьта ви е материална, това не значи, че трѣбва да се отчаете, да изпаднете въ песимизъмъ, но трѣбва да знаете, че на земята не може да има щастливъ животъ, а само животъ на страдания. Умниятъ човѣкъ само може да се огради отъ нещастията въ живота и да си създаде едно малко щастие. Мнозина казватъ: „Ние можемъ да бѫдемъ щастливи при по-благоприятни условия на живота.“ Да, но влѣзете ли въ великия безграниченъ океанъ, ще видите, че вълнитѣ се срѣщатъ и сблъскватъ една въ друга. Тамъ щастие ще има ли? - Нѣма да има. Ако вълнитѣ се блъскатъ само въ брѣга, разбирамъ да се говори за щастие, защото, когато една вълна се удари въ брѣга, тя се разбива там и послѣ се връща назадъ отслабнала и безопасна. Прѣдставете си, обаче, че вълнитѣ се блъскатъ една въ друга, питамъ ви тогава: защо се блъскатъ тия вълни, какво ще придобиятъ отъ това блъскане въ океана? Ученитѣ хора казватъ, че по този начинъ ставало обмѣна на водата въ океана. Той се оживѣвалъ, придавало му се повече животъ. Ако не ставало такова раздвижване на водата, тя щѣла да се вмирише. Възможно е да е така. Слѣдователно, ако нѣмашъ никакво ограничение наоколо си, ако животътъ ти е тъй широкъ като океана, пакъ вълнитѣ на твоитѣ мисли, чувства и желания ще се блъскатъ една въ друга и пакъ ще има смущение въ тебе.

Сега вие си прѣдставлявате, че като се качите на небето между ангелитѣ или ако отидете въ рая между най-щастливитѣ хора, ще бѫдете щастливи. Да, така е, но какво трѣбва да правите, като сте на земята? Можете ли да бѫдете щастливи при слѣдното положение? Представете си, че сте въ единъ чуждъ градъ и нѣмате нито петь пари въ джоба си. Какво ще

правите? Ще си кажете: „Азъ не съмъ бѣденъ, имамъ сили въ себе си, мога да спечеля 2000 лева!“ Всички трѣбва да се заемете за разрѣшението на най-мѫчната задача. Най-първо трѣбва да разберете живота отъ неговата лоша страна. Думата „лошъ“ трѣбва да се изясни. Казватъ за нѣкого: „Той е лошъ човѣкъ.“ Нѣкой пѫть вие казвате за себе си: „Азъ съмъ лошъ човѣкъ.“ Какво означава това? Буквата „Л“ означава слизане. Буквата „О“ показва стремежъ нагорѣ къмъ Бога. Значи, въ лошия човѣкъ има условия за добъръ животъ, започва по Бога. Буквата „Ш“ показва, че този човѣкъ свършва по-материално. Той започва добрѣ, а свършва злѣ, т. е. започва съ единъ милионенъ кредитъ, а накрая свършва съ фалитъ. За такъвъ човѣкъ казватъ: „Той изялъ, завлѣкълъ паритѣ на хората.“ Въ сѫщность този човѣкъ не е изялъ паритѣ, но нищо не е спечелилъ. Той харчилъ, ялъ, пилъ, този обралъ - онзи обралъ, този закачилъ, онзи закачилъ, а самъ нищо не придобилъ. Ние казваме: „Лошъ човѣкъ е всѣки, който започва добрѣ и свършва злѣ, а добъръ човѣкъ е този, който започва добрѣ и свършва добрѣ.“

Думата „добъръ“ сама по себе си не означава добро. Буквата „Д“ въ тази дума е съставена отъ единъ трижгълникъ. Както виждате, геометрия има въ тази дума! Трижгълникътъ означава равновесие на сили, т. е. богатство, единъ уравновѣсенъ характеръ. Човѣкъ съ такъвъ характеръ е разуменъ, добрѣ използува условията на живота. Това се вижда и отъ буквата „О“. И буквата „Б“ сѫщо изразява стремежъ къмъ Бога. Буквата „Р“ показва, че добриятъ човѣкъ е и разуменъ човѣкъ, той държи всичко въ ржцѣтѣ си. Добриятъ човѣкъ не се влияе отъ мнѣнието на този или на онзи, нито отъ условията. Той не търси щастието на земята. Всѣки човѣкъ, който търси щастие и добро на земята, нѣма да ги намѣри. Къмъ коя категория ще се отнесатъ тѣзи хора, които започватъ злѣ и свършватъ добрѣ? Може ли човѣкъ да започне злѣ и да свърши добрѣ? - Това не може да бѫдѣ. Подъ думитѣ „злѣ започва“ разбираме, че започва при много неблагоприятни условия, но съзнанието въ него е добрѣ развито. Той е честенъ човѣкъ, но има голѣми мѫчнотии въ живота си - отвѫтрѣ започва много добрѣ, но отвънъ има

мѫчнотии. Съзнанието и въ лошия човѣкъ е добрѣ развито, но той употрѣбява добритѣ условия въ края на краищата за свои лични цѣли. Той казва: „Трѣбва да се живѣе въ свѣта малко по-нашироко.“

Вие трѣбва да изучавате законитѣ на равновѣсието, както и всички останали закони на живата природа, за да могатъ всички тия истини да оживѣятъ въ васъ.

Прѣдставете си единъ цилиндъръ, въ който влиза плътно едно бутало. Това бутало излиза отъ цилиндъра и влиза въ него, благодарение на различнитѣ видове енергии, положителни и отрицателни, които дѣйствуватъ върху му, въ този случай буталото прѣдставлява срѣда, прѣзъ която минаватъ тия енергии. Често вие запитвате: „Защо идватъ страданията, мѫчнотиитѣ въ живота?“ - Страданието е положителна енергия, която иде отвънъ, натиска върху буталото, което сгъстява парата и я изпѫжда навънъ. Значи, тази енергия върши работа. Ако парата е съзнателно сѫщество, ще каже: „Каква е тази неправда, кой натиска върху мене?“ Но въ това врѣме сѫщата външна енергия натиска върху буталото на другъ цилиндъръ, скаченъ съ първия, вслѣдствие на което въ първия цилиндъръ настава обратно движение: енергията на парата натиска сега върху буталото, то излиза постепено отъ цилиндъра, парата се разширява, радва се и казва: „Настана свѣтълъ день за мене.“ Това състояние, обаче, е само врѣменно, защото има прѣдѣлъ, додѣто буталото може да излиза. Щомъ дойде този прѣдѣлъ радостьта се прѣкратява. Въ другия цилиндъръ настѫпва радость, а въ първия - скръбь. Така се движи колелото на машината, т. е. колелото на живота. Радоститѣ и скърбитѣ, т. е. положителнитѣ и отрицателнитѣ енергии равномѣрно се смѣнятъ и движатъ колелото.

И тъй, ако ме питате, защо трѣбва да страдате, ще ви отговоря: За да се движите. Движение безъ страдания и радости въ живота нѣма. Ако страданието прѣстане, моментално ще прѣстане и животътъ ви. Като прѣстане радостьта ви, ще прѣстане и животътъ ви.

Сега, въ васъ се заражда мисъльта: „Като отидемъ на небето, тамъ нѣма да има скръбь.“ Да, тамъ движението въ

цилиндъра нѣма да бѫде като това на земята, но ще бѫде обратно. Вие вече нѣма да мислите за вашитѣ страдания, но ще мислите за страданията на другитѣ хора на земята. Но да оставимъ този въпросъ, какво ще бѫде на небето, това е външенъ, постороненъ въпросъ. При сегашнитѣ условия на живота, страданията и радоститѣ сѫ двигателни сили, необходими за развитието и растението на човѣка. Тъй седи въпросътъ отъ окултно гледище. Тѣзи страдания, които имате отвънъ, не сѫ нищо друго, освѣнъ, че нѣкому се скѫсали дрехитѣ, роклята или че нѣкой изгубилъ 5 - 10 хиляди лева или че му се счупило нѣщо и т. н. страданията сѫ вѫтрѣшни нѣща, отъ които не можете да се освободите. Нѣкой пѫть имате вѫтрѣшна радость, която остава дълбоко въ душата ви. Азъ говоря за вѫтрѣшнитѣ радости и скърби. Тѣ сѫ двигателни сили въ живота ви, които трѣбва разумно да използувате.

Вие мислите философски върху нѣщата и искате да се махнатъ страданията отъ васъ. Не, вие не знаете, какво говорите. Да прѣмахне Господь страданията отъ васъ, това значи да отнеме живота ви. Не се молете да се махнатъ страданията отъ васъ, но се молете за знания и мѫдрость. Досега вие сте се молили само за това, да се махнатъ вашитѣ страдания, но освѣнъ че нѣма да се махнатъ, ще се увеличатъ още повече, защото онзи, който има навикъ да спира въ пѫтя си, ще го биятъ повече. Нѣкой пѫть вие имате характера на такива коне, които често спиратъ. Да вървите назадъ, не сте свободенъ, ще ви биятъ, защото трѣбва да заведете тази каруца на опрѣдѣленото мѣсто. Ако не можете самъ, ще доведатъ още единъ конь, ще ви заставятъ, по който и да е начинъ, да закарате каруцата. Ако и вие имате туй вѫтрѣшно схващане, всички съврѣменни социални мѫчнотии ще се разрѣшатъ по единъ правиленъ начинъ, а не тъй, както сега мислите.

Отъ чисто окултно гледище, всички съврѣмени хора сѫ болни. Нѣма здравъ човѣкъ въ свѣта. Я ми кажете сега, какъ ще могатъ болнитѣ хора да оправятъ свѣта? Споредъ менъ, тщеславниятъ е боленъ човѣкъ. Тщеславието е една неизцѣрима болесть. Човѣкъ, който се гнѣви, това е друга болесть. Човѣкъ,

който има завистъ, сѫщо тъй е боленъ. Всички отрицателни чърти, които сѫществуватъ въ човѣка, сѫ отъ най-страненъ характеръ, тѣ сѫ неизлѣчими. Нѣкой се разгнѣвилъ, кипналъ. Нека каже: „Ще ме извините, азъ обичамъ да се поразгневявамъ малко.“ Гнѣвътъ е признакъ на прѣстѫпность. Кои хора се гнѣвятъ? - Които бързатъ да извършатъ едно прѣстѫпление. Когато човѣкъ се гнѣви, то е защото не му даватъ условия да извърши извѣстно прѣстѫпление. Добриятъ човѣкъ никога не се гнѣви въ душата си. Въ душата си всички трѣбва да бѫдете тихи и спокойни и не трѣбва да се извинявате, че сте нервни. Това не е извинение. Ние не сме създадени да бѫдемъ нервни. Че имаме нерви, това е необходимо, но когато се гнѣвимъ, тукъ вече се привежда стихътъ: „Гнѣвете се, но не съгрѣшавайте!“ Ако гнѣвътъ у човѣка създава енергия, която го подтиква да прѣмине отъ едно по низше въ по висше състояние, той е на мѣстото си, но когато човѣкъ се гнѣви, безъ нѣкакви видими причини и нѣма никакъвъ резултатъ отъ това гнѣвене, гнѣвътъ не е на мѣстото си.

Подозрението, напримѣръ, сѫщо тъй е една болесть у човѣка. Съврѣменнитѣ хора сѫ много подозрителни. Че какво има да подозиратъ? Двѣ нѣща трѣбва да знаете. Искате напримѣръ, да знаете характера на нѣкой човѣкъ. Каква философия има въ това? - Този човѣкъ може да бѫде или добъръ, или лошъ. Вие ще го наблюдавате, ще го изучавате. Той е или добъръ, или лошъ - нищо повече. Каква тайна има? - Всѣки отъ васъ може да узнае всичкитѣ тайни на човѣка. Нѣма нищо скрито покрито на земята. Какво има да изучавате въ човѣка. Смѣшно е да се занимаваме, какъвъ е този или онзи човѣкъ. Ако единъ човѣкъ обича Бога, има какво да се занимаваме съ него, има какво да се изучава. Ако душата на нѣкой човѣкъ е заета съ Любовьта, има какво да се изучава. Ако душата на единъ човѣкъ е заета съ Мѫдростьта, има какво да се изучава, ако душата на единъ човѣкъ е заета съ Истината, има какво да се изучава. Но, ако единъ човѣкъ се занимава съ нѣщо материално, съ нѣщо земно, нѣма какво да се изучава, той не прѣдставлява абсолютно нищо важно. Запримѣръ, често хората изучаватъ характера на жабата,

изучаватъ всичко, което се крие въ нея. Нѣкой пѫть кацне върху нея една муха, но тя седи като нѣкой философъ, наблюдава само. Дойде ли мухата до устата ѝ, жабата веднага я лапне и мухата изчезва. Дойде друга муха до устата ѝ и тя скоро изчезва. Питамъ: какво има да се изучава жабата? Да се изучава жабата, то е равносилно на положението на нѣкой пияница, който, като падне въ трапа, казва: „Влѣзохъ въ трапа, за да го изуча.“ Какво ще изучава въ трапа. Каква философия има въ това, да пуснете една кофа въ кладенеца и после да я извадите? Прѣдставете си, че изучавате скоростьта, съ която кофата се спуща и изважда отъ кладенеца, какво ще придобиете? Какво ще спечелите, ако изучавате скоростьта, съ която нѣкой би могълъ да извърши прѣстѫплението? Тукъ нѣма никаква философия. Разбира се, ако кофата е пълна, ще пада по-бързо, ако е празна, ще пада по-бавно. Това зависи отъ съпротивлението.

Въ сегашния животъ ние не трѣбва да се занимаваме съ посторнни въпроси: какъ ще се оправи свѣтътъ, кога ще дойде Царството Божие на земята и т. н. Царството Божие на земята сте вие. Царството Божие може да дойде у васъ, но на земята никога нѣма да дойде. Не само това, но окултната наука твърди, че Христосъ, въ Когото вѣрвате, днесъ е толкозъ повдигнатъ, че като дойде втори пѫть, кракътъ му едва ще достигне до астралния свѣтъ. Той тамъ ще стѫпи, а въ умствения свѣтъ ще се яви. Значи, въ физическия свѣтъ ще видятъ само сѣнката на Христа, на астралния свѣтъ ще стѫпи, а въ умствения ще се яви. Писанието казва, че хората ще видятъ Христа само въ облацитѣ. Той нѣма да дойде на земята, нѣма условия за това. Физическиятъ животъ не прѣдставлява нѣкаква важность. Сегашното ни тѣло не прѣдставлява нѣкаква цѣнность. Сегашнитѣ ни тѣла сѫ цигански дрипели, които хората слѣдъ врѣме ще съблѣкатъ и отъ тѣхъ ще направятъ каша за книга за писане. Хубави книги, хубавъ пергаментъ ще стане отъ тѣхъ.

Вие мислите, че сте облѣчени много добрѣ. Казвате: „Това тѣло е живо“. Апостолъ Павелъ казва: „Има тѣло естествено, има тѣло духовно.“ Онова тѣло, което е направено по образъ и подобие на Бога, то е бѫдещото тѣло. И когато влѣземъ въ

туй тѣло, ще добиемъ онази свобода, която търсимъ. Туй тѣло, въ което днесъ живѣете, ще ви носи страдания, но вие ще имъ благодарите. Трѣбва да знаете, че страданията сѫ общи. Нѣма сѫщество, колкото малко и да е, което да не участвува въ страданията. Страданията и радоститѣ движатъ живота. Ние ще се опретнемъ на работа и при страданията и при радоститѣ ще работимъ еднакво. Това сѫ двѣ сили, които носятъ Божието благословение.

Послѣ, забѣлѣжете друго нѣщо: колкото повече избѣгвате нѣкоя противоположность, толкозъ по-често се натъквате на нея. Туй, отъ което човѣкъ най-много избѣгва, то ще дойде до главата му. Това, което обичашъ и мразишъ, еднакво силно се привличатъ. Затуй, всѣки отъ васъ трѣбва да си състави истинско понятие, какво прѣдставлява той въ даденъ случай. Вземете, за примѣръ, всѣки отъ васъ иска да бѫде почитанъ и уважаванъ отъ другитѣ. Питамъ: кое трѣбва да почитатъ у васъ? Всѣки иска да бѫде обичанъ. Кое да бѫде обичано? Дайте си ясна прѣдстава за това! Право е, да бѫдете почитани, уважавани, обичани, но кое у васъ трѣбва да се обича, почита и уважава? Вие казвате: „Азъ имамъ умъ.“ - Много добрѣ, но кое е цѣнното въ вашия умъ? Ако съмнението въ твоя умъ господствува и направлява всичкитѣ ти мисли, има ли нѣщо цѣнно въ него? Каква държава е тази?

Вземете, съ този умъ, който иматъ съврѣменнитѣ учени и въ Европа, и въ Америка, и въ Индия отъ нѣколко хиляди години насамъ не могатъ да разрѣшатъ и най-елементарнитѣ работи. Единъ вѫпросъ има за разрѣшение: вие не знаете, дали сте организирани или не; имате ли сили или нѣмате; можете ли да се повдигнете или не. Какво разбирате подъ думата организация? Нали има удове въ всѣки организъмъ? Тамъ тѣ сѫ организирани. Какъ сѫ се организирали тия удове? Онѣзи, които изучаватъ биологията, анатомията, физиологията, когато изучаватъ всички процеси на тѣлото, трѣбва да проучатъ първоначално какъ е станало организирането на материята. Организиране значи съотношение на нѣщата, а не допиране на нѣщата. Когато говоримъ за организиране, разбираме, че само висшия разуменъ

животъ може да се организира. Дѣто има организиране, тамъ прониква разуменъ животъ. Не може да има организиране, докато нѣма разумность. Двама души, които сѫ разумни, могатъ да се организиратъ и да работятъ заедно. Единиятъ ще вземе да работи едно, другиятъ друго и тѣхната работа ще се допълня. Хора, които не сѫ организирани, тѣ привидно работятъ заедно, но въ края на краищата всичко се разсипва. Тѣ нѣматъ общъ идеалъ, общъ центъръ, къмъ който да се стремятъ. Всѣки въ себе си има нѣкаква скрита задна цѣль. Той говори за организиране, за идеалъ, за Бога, но задъ всичко това разбира себе си. Въ народното събрание ужъ всички сѫ организирани, но всѣки иска да стане прѣдседатель, подпрѣдседатель, министъръ, да заеме нѣкаква висока длъжность. Като се дойде до духовенството, до свещеничеството, същото нѣщо - и тукъ нѣма организиране. Цельта на тия хора не е да служатъ на Бога.

Послѣ и вие, които сте дошли тукъ, не сте отъ хората, които могатъ да се организиратъ. Всѣки отъ васъ иска да вземе знание и като го вземе казва: „И тукъ не намѣрихъ Истината.“ Дѣ ще я намѣрите? Истината ще намѣрите въ школата. Нѣкой вашъ приятель ви казва: „Азъ имамъ високо мнѣние за васъ.“ Хубаво, щомъ този вашъ приятель има такова високо мнѣние заради васъ, вие ставате ли високъ човѣкъ? Тогава какъвъ смисълъ иматъ тия негови думи? Нѣкой ви казва: „Вие сте много благороденъ човѣкъ.“ Ставате ли благороденъ съ това? - Не. Отъ васъ се изисква абсолютна честность. Когато говорите на единъ човѣкъ, трѣбва да се научите думитѣ ви да иматъ само едно значение. Като кажете нѣкому: „Вие сте добъръ човѣкъ“, какво подразбирате отъ тѣхъ? Допуснете, че азъ ви кажа: „Вие сте много добъръ човѣкъ“, какво искамъ да ви кажа съ това? Азъ съмъ дошълъ при васъ защото имамъ нужда отъ двѣ хилѣди лева и казвамъ: „Вие сте много добъръ човѣкъ.“ Наричамъ ви „много добъръ“, а това значи: „Вашата добрина не ви позволява да ми откажете, трѣбва да ми дадете двѣ хиляди лева.“ „Вие сте много ученъ, много добъръ професоръ, искамъ да постѫпя въ университета, вие нѣма да ми откажете.“ Казвате на баща си: „Ти си много добъръ баща.“ То значи: „Искамъ да ми направишъ

нови дрешки, за Великъденъ. Искамъ да отида въ странство, трѣбватъ ми пари, ще ми дадешъ малко пари, ще отворишъ кесията си.“ Всѣки, който ти казва, че си много добъръ човѣкъ, има нѣщо прѣдъ видъ. Защо трѣбва да ти казва, че си много добъръ? - Много естествено, искамъ да взѣма нѣщо. Азъ имамъ една цигулка, искамъ да я извадя отъ кутията, да я опитамъ какъ свири. Защо правя това нѣщо? Като свиря на нея, имамъ и друга користна цель, да си изкарамъ съ нея прѣхраната. Казвате за нѣкого: „Този човѣкъ свири за себе си.“ Никой не свири за себе си. Има хора, които свирятъ за себе си, но тѣ сѫ много рѣдко. Сега всички хора свирятъ насила, по неоходимость.

Какъ плачатъ хората днесъ? Кой плаче доброволно, я ми кажете? Кой се радва доброволно? И радостьта става чрѣзъ насилие. Ти плачешъ, азъ дойда при тебе и ти казвамъ: „Слушай билетътъ, който си взелъ отъ послѣдната лотария, печели 500 000 лева.“ Изведнъжъ се зарадвашъ, казвашъ: „Ела да те почерпя!“ Отидешъ да провѣришъ, нищо не печелишъ, пакъ дойдатъ сълзитѣ. Значи и радостьта, и скрьбьта се дължатъ все на материални стимули. Докато материалнитѣ стимули сѫществуватъ въ свѣта, ние не можемъ да избегнемъ сегашното състояние. Сегашнитѣ ни радости и скърби се основаватъ на тѣхъ. Слѣдователно, ние трѣбва да се повдигнемъ надъ тѣхъ, но за сега тѣ сѫ естествени, ние не можемъ да ги избегнемъ. Ние живѣемъ въ материаленъ свѣтъ, не мога да ви кажа, че не трѣбва да ядете. Този животъ обаче, трѣбва да се свърже съ нѣщо по-висше.

Питамъ ви: кой е най-силниятъ слогъ. Вие казвате, че най-силниятъ слогъ е Богъ. Думата Богъ, сама по себе си не е силенъ слогъ. Тази дума дори е много слабъ слогъ. Тя е толкозъ слабъ слогъ, че трѣбва да се аргументира, да се доказва съ часове. Хората казватъ: „Я, ми докажи този слогъ“, т. е. докажи ми, че сѫществува Богъ. Нѣкои слогове сѫ по-силни, а други - по-слаби. Слогътъ „ахъ“ е силенъ слогъ. Като кажешъ „ахъ“, веднага те питатъ, какво ти е, какво те мѫчи. Дѣтето като каже „ахъ“, майката веднага тича, казва: „Какво ти е мама?“ Кажешъ ли „Богъ“ питат те: „Какво искашъ да кажешъ?“ Значи, думата

„Богъ“ има скритъ смисълъ. Тази дума трѣбва да се замѣсти съ думата любовь. Любовьта трѣбва да се изясни чрѣзъ живота, а животътъ трѣбва да се изясни чрѣзъ други работи. Значи трѣбва да направимъ цѣла процедура отъ уравнения, за да докажемъ на хората, какво е отношението на Бога спрѣмо Любовьта, какво е отношението на Любовьта спрѣмо живота, какво е отношението на живота спрѣмо жертвата и т. н.

Та не трѣбва да се откажемъ отъ живота, но трѣбва разбиране на живота. Вие още нѣмате животъ, затова най-първо трѣбва да придобиете Божествения, истинския животъ, че тогава да го разберете. Животътъ, който сега имате, не е животъ. Животътъ на днешния човѣкъ мяза на онія роби, които американцитѣ взеха отъ Африка и създадоха отъ тѣхъ „робството на чернитѣ“, като ги поставиха да обработватъ плантациитѣ имъ. Господаритѣ продаваха женитѣ, дѣцата, дъщеритѣ имъ, тѣ разполагаха съ живота имъ. Това животъ ли е! Докато съ насъ разполагатъ като съ животни, като съ говеда, това животъ ли е? Днесъ държавата разполага по този начинъ съ тебе, кара те да ходишъ да се биешъ, да вършишъ една велика глупость. Животътъ ни отъ единия край до другия е пъленъ съ глупости. Ще отидешъ на парадъ, ще бждешъ облѣченъ съ фракъ, съ цилиндъръ на глава, иначе не можешъ да се явишъ прѣдъ хората. Ако отидешъ на нѣкой концертъ, трѣбва да си вземешъ билетъ и то ще влѣзешъ или на първитѣ мѣста, или на послѣднитѣ. Веднага ще те посрещнатъ и ще ти покажатъ мѣстото. Значи, тамъ се опрѣдѣля дѣ ще седнешъ. Казвате: „Ние сме много културни хора.“ Културни сѫ паритѣ. Щомъ има първокласенъ билетъ, ще седнешъ на първия редъ - ти си богатъ човѣкъ. Но щомъ си бѣденъ, ще седнешъ на опашката. Може да си философъ, може да си свършилъ три факултета, ще ти кажатъ: „Тукъ факултетитѣ не важатъ, паритѣ работятъ.“ Послѣ, ако си свършилъ четири факултета, но имашъ нѣкакво откровение, иди разправи това на религиознитѣ хора, тѣ ще кажатъ, че си полудѣлъ. Когато Павелъ разказа на хората своята опитность, тѣ го взеха за лудъ. Той бѣше малко тщестлавенъ.

Слѣдователно, хората ни вѣрватъ дотогава, докато

нашата опитность съвпада съ тѣхната. Докато ние вървимъ въ обикновения животъ, всички хора ни вѣрватъ; щомъ минемъ отъ тази норма казват: „Вие сте на кривъ пѫть.“ Ако влезете въ нѣкоя православна църква и не запалите свѣщь, нито пъкъ се прѣкръстите, казватъ: „Какво търси този човѣкъ тукъ?“ Ако влѣзете при евангелиститѣ и не колѣничите като тѣхъ, тѣ ще кажатъ: „Какво търси този човѣкъ между насъ?“ Навсѣкѫдѣ има извѣстни установени форми и ако искашъ да не те вематъ за лудъ, трѣбва да вършишъ това, което другитѣ вършатъ. Или, ако не си облѣченъ модерно, казватъ: „Този човѣкъ е много изостаналъ назадъ, той не е културенъ, нѣма модно облѣкло, не оре съ модеренъ паренъ плугъ.“ Азъ харесвамъ парния плугъ, че освобождава воловетѣ отъ страдания. Не, ние трѣбва постепенно да дойдемъ до истинския животъ, до Истината.

Сега, нѣкой пѫть учителтъ може да каже на ученицитѣ си: „Вие трѣбва да знаете, че азъ ви просвѣтихъ, азъ ви упѫтихъ.“ Правъ е той. Майката пъкъ казва на дъщеря си: „Азъ те отхранихъ.“ Права е и тя. Но нейната майка ще каже: „Азъ тебе отхранихъ.“ Ти си майка на твоята дъщеря, но си дъщеря на твоята майка. Питамъ: кой кого отхранилъ? Нѣкой казва на сина си: „Знаешъ ли, че ти си ялъ хлѣба ми?“ - Кой хлѣбъ? - „Моятъ хлѣбъ.“ - Ами ти отдѣ го взе? Ти ли се мѫчи да изкарашъ житото? Земѣдѣлецътъ направи това нѣщо. Ти само взе наготово брашното и замѣси отъ него хлѣбъ. Казвашъ на сина си: „Ти нѣмашъ признателность, не си благодаренъ на моя хлѣбъ.“ Дѣ е Истината? Хората още не сѫ яли собственъ хлѣбъ. Често нѣкои казватъ: „Азъ нося на Учителя отъ нашия хлѣбъ.“ Да, но азъ не съмъ ялъ вашъ хлѣбъ. Азъ бихъ билъ щастливъ, ако мога да ямъ вашъ хлѣбъ, но никѫдѣ нѣма такъвъ хлѣбъ. Знаете ли какво нѣщо е хлѣбътъ? Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ.“ Да, само Христосъ е живиятъ хлѣбъ. За всички хора мога да кажа: Съ чуждъ хлѣбъ поменъ не правете! Вие може ли да станете на хлѣбъ? Ако можете да станете на хлѣбъ, добрѣ дошли тогава! Не можете ли, чуждъ хлѣбъ не давайте! Казвате: „Азъ имамъ Божията Любовь къмъ тебе.“ Казвамъ, ти самъ трѣбва да станешъ Божията Любовь. Нѣкой казва: „Азъ

сега проявявамъ Божията Любовь.“ Не, това сѫ неразбрани думи, това сѫ изтъркани фрази. Цѣлиятъ свѣтъ е покритъ само съ изтъркани фрази, методи, възпитателни срѣдства, вѣрвания и въпрѣки всички тия многобройни нѣща, хората седятъ на едно и сѫщо мѣсто. Въ Бога вѣрватъ, обичатъ се, морални правила иматъ и при това, всички страдатъ, всички сѫ недоволни отъ живота. Ние казваме: Нѣма какво да се стремите да оправяте външния свѣтъ. Пазете се отъ слѣдното нѣщо: вие не можете да реформирате култа. Философия за култа нѣма и не можете да я реформирате. И да я изхвърлите навънъ, друга ще донесатъ. Отъ 40 години насамъ все изхвърлятъ култа отъ София, но друга иде на нейно мѣсто.

Вие искате да изхвърлите вашитѣ лоши мисли, но ако ги изхвърлите, други ще дойдатъ на тѣхното мѣсто. Не, друго нѣщо ви трѣбва. Кое е това нѣщо? Ще ви задамъ слѣдния въпросъ: Защо всички вие се съмнѣвате? Азъ ще ви задамъ другъ въпросъ, ще отида по-далечъ: Защо еврейскитѣ равини се усъмниха въ Христа? Защо и сегашнитѣ не му вѣрватъ? Еврейскиятъ народъ не вѣрваше и въ Мойсея. Мойсей казваше: „Господи, още малко и тѣ ще ме убиятъ.“ Че на кой Учитель, на кой законодатель, които сѫ дошли на земята, сѫ имъ вѣрвали? На Буда не сѫ вѣрвали, на Конфуция не сѫ вѣрвали, на Мохамеда не сѫ вѣрвали. Ако сѫ имъ вѣрвали, дѣ сѫ послѣдователитѣ имъ? Всѣки човѣкъ въ свѣта има едно вѣрую. Кое е то? Едно нѣщо е вѣрно, че хората вѣрватъ само въ себе си. Да вѣрвашъ въ единъ великъ Учитель или въ Христа, това е само мода. Ще кажете: „Тежка е тази дума!“ Ами, ако вие вѣрвахте, дѣ е вашиятъ животъ? Ако вие вѣрвате въ Христа, дѣ е вашата свѣтлина? Възможно ли е да бѫда въ единъ огънь отъ десеть хиляди градуса и да не свѣтя? Ако парче желѣзо, поставено при този огънь е още черно и не свѣти, питамъ: какъвъ е този огънь? - Този огънь не е истински. Значи, ние само прѣдполагаме, че вѣрваме въ Христа, че се молимъ, че го обичаме. Всѣки день се молимъ: „Дай ми Господи, това, дай ми Господи, онова!“ Ние не сме дошли до състоянието да кажемъ: „Господи, да бѫде Твоята воля!“

Сега, азъ засѣгамъ едно ваше прѣходно състояние и казвамъ: сегашниятъ ви животъ, въ сравнение съ единъ понисшъ животъ, не е оправенъ, но отъ гледището на Божествения животъ, той е оправенъ. Азъ засѣгамъ живота ви въ прѣходното състояние, въ което се намирате и казвамъ, че това състояние е необходимо условие за постигането на онзи висшъ, Божественъ животъ, къмъ който се стремите. Ако вие не прѣминете прѣзъ туй прѣходно състояние, вашиятъ сегашенъ животъ е почти на изчезване, слѣдъ 20-30-50 години той ще фалира. За да не фалира, трѣбва добрѣ да ликвидирате сега. Отъ васъ се изисква една положителна вѣра. Всѣки отъ васъ трѣбва да си даде отчетъ, вѣрва ли въ Бога, учи ли се и т. н. Не е достатъчно само да напишете една линия. Онѣзи, които сѫ учени, разбиратъ значението на правата линия. Неученитѣ казватъ: „Нѣма какво да се занимаваме съ правата линия, това е за дѣцата, нѣщо похубаво ни кажи!“ Това е материалната страна на въпроса. Какво означава правата линия? Сама по себе си тя нищо не означава, но може да се осмисли.

Има извѣстни величини, които могатъ да се осмислятъ. Напримѣръ, има ли смисълъ думата „давамъ“? Ако кажа, че ви давамъ 20 000 лева още тази вечерь, тази дума ще придобие ли смисълъ? - Да, изведнъжъ придобива смисълъ. Значи, думата „давамъ“ може да стане динамическа. Така сѫщо правата линия сама по себе си нѣма смисълъ, но ако си я прѣдставите, че е отъ злато, златна тояжка, тя придобива вече смисълъ. Казвамъ ви: „Ето, азъ ви давамъ тази тояжка.“ -„Давашъ ли?“ Слогътъ вече стана много силенъ. Значи, правата линия е възможность въ живота, която може да се прѣведе, за да се усили значението ѝ. Умътъ трѣбва да прѣведе нѣщата на чувствата; чувствата трѣбва да прѣведатъ нѣщата на волята. Слѣдъ това настѫпва обратниятъ процесъ: волята трѣбва да прѣведе нѣщата на чувствата, чувствата пъкъ на ума. Така процесътъ слѣдва постоянно. Ако вие не слѣдвате този процесъ, не може да имате права мисъль. За да бѫде мисъльта ви права, трѣбва да имате правилно слизане и правилно възлизане, да се образува единъ кръгъ.

И тъй, най-първо ще си зададете въпроса: вѣрвате ли

въ Бога или не? Не е въпросътъ, че нѣмате вѣра, но запитайте се готови ли сте да не се усъмните? Готови ли сте, като ви поставятъ на най-големитѣ страдания, да издържите, безъ да се скѫса конецътъ ви? Туй наричамъ азъ вѣра, човѣкъ да издържи на всичко, да може да се пожертвува. Азъ наричамъ истинско чувство това, на което човѣкъ може да разчита въ всички случаи на живота си. По този начинъ само вие сами ще имате уважение предъ себе си. И тогава, като ви поставятъ на изпитъ, вие ще се намѣрите въ такова положение, че само ще се радвате. Сега вие казвате: „Ние имаме вѣра.“ Питамъ ви: вашата вѣра може ли да издържи на всички изпити? Азъ не казвамъ, че нѣма да издържите, но важно е да знаете, че ще се изпита вѣрата на всѣки едного отъ васъ. За всички културни хора идатъ такива изпити, каквито никога не сѫ виждали. И вие трѣбва да се приготвите. Ако ме питате, какво ви чака, ще ви кажа: Чака ви единъ важенъ изпитъ, отъ който ще зависи цѣлия ви бѫдещъ животъ. Ако го издържите, ще минете въ едно ново състояние; ако не го издържите, ще се приготовлявате пакъ, отново да го издържите.

Като ви казвамъ това, да не се страхувате и да кажете: „Ами ако не го издържимъ?“ Въпросътъ седи въ слѣдното: даватъ ми една чаша, пълна съ най-хубавъ нектаръ и ми казватъ да я прѣдамъ нѣкому. Тази чаша прѣдставлява едно изпитание за менъ. Въ какво отношение? - У менъ може да се роди желание да вкуся малко отъ този нектаръ, понеже отъ него зависи продължаването на живота ми. Нося чашата, но ми се иска да близна поне малко отъ нектара. Обаче, тази магическа чаша има това свойство, че като приближите устата си до нея, тя веднага се затваря, а щомъ се затвори веднъжъ, повече не може да се отвори. Това показва, че вие не сте издържали изпита си и сте прѣстѫпили закона. Ако се явите прѣдъ Учителя си съ затворена чаша, това показва, че вие не сте издържали въ честността си. Ако вие отидете съ отворена чаша при онзи, при когото Богъ ви е изпратилъ, вие ще минете отъ едно състояние въ друго, ако чашата ви е затворена, ще бѫдете другъ човѣкъ. Ако чашата е отворена, това произвежда една мисъль, ако е затворена, това

поражда друга мисъль.

Сега, тия чаши сѫ дадени на всинца ви. Вие ги носите, важното е сега, какъ ще пристигнете, съ затворена или съ отворена чаша. Азъ зная, че всички ще пристигнете съ отворена чаша. Отъ васъ зависи това. Защо да не устоите да не близнете? Тъй щото, да не кажете единъ день, че не сте знаяли. Щомъ чашата е затворена, работата ви е свършена.

И тъй, основната, сѫществената мисъль, която ще носите съ себе си е, да знаете, че ви е дадена чашата съ нектара и трѣбва да я занесете отворена. Тя е чашата на вашия животъ. Ще си зададете въпроса какъ ще занесете тази чаша, отворена или затворена? Ще си отговорите: „Ще занеса чашата отворена. Това е смисълътъ на живота."

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

17-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 4.II.1925 г.
София

ПРОДЪЛЖАВАНЕ НА ЖИВОТА

Размишление

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Най-важниятъ слогъ“.

Чете се върху темата: „Сила, материя и енергия“.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Продължаване на човѣшкия животъ“.

За следния пѫть ще пишете върху темата: „Разлика между будизъма и християнството“.

Като казваме „продължаване на живота“, трѣбва да обяснимъ, какъвъ смисълъ има дължината. Когато кажемъ, че пѫтътъ е дълъгъ, краката ни се прѣкѫсватъ, а когато кажемъ, че животътъ е дълъгъ, краката ни се продължаватъ. Защо именно въ първия случай краката ни се прѣкѫсватъ, а въ втория случай краката ни се продължаватъ? Значи, една дума, употрѣбена въ два различни смисъла, дава и два различни резултата. Може ли едно сѫщество, което не е живо, да продължи своя пѫть? Може ли въ природата да сѫществува движение безъ животъ?

Сега запримѣръ, всички може да четете нѣкой философъ и да кажете, какво мисли този философъ. Какво мисли нѣкой философъ, знаете, обаче рѣдко срѣщамъ ученици, които мислятъ. Даже срѣщамъ и философи, които не мислятъ. Единъ философъ челъ съчиненията на другъ нѣкой философъ и написва, какво казва този философъ. Значи, взима философията на другия философъ и съ малко перефразиране създава нѣкаква нова философия. Така и въ евангелския свѣтъ, между хилядитѣ проповѣдници много рѣдко ще намѣрите нѣкой, който мисли. Въ Америка има повече отъ 20 хиляди проповѣдници, но едва ли ще намѣрите 10 души отъ тѣхъ, които могатъ да мислятъ. Останалитѣ перефразиратъ, заематъ единъ отъ другъ.

Сега, всички вие взимате думата „животъ“, но не сте мислили върху това, какъ се продължава човѣшкия животъ.

Вие сте го взимали на заемъ, тъй както се взиматъ пари на заемъ, безъ да сте го печелили. Казваме: продължаване и съкращаване на живота. Има ли съкращаване на живота? Да вземемъ единъ човѣкъ, който живѣлъ 10 години и единъ шаранъ, който живѣлъ 400 години. Какъ мислите, въ какво седи разликата между този човѣкъ и шарана? Ако съберете опитностьта на човѣка и тази на шарана, който живѣлъ 400 години, кой отъ тѣхъ е живѣлъ повече врѣме. Нѣкой пѫть продължаването и съкращаването на живота зависи отъ бързината или отъ интенсивностьта на живеенето. Подъ дълъгъ животъ не разбираме натрупване на много години, напримѣръ 100 или 120 години, защото човѣкъ може да живѣе 1000 или 2000 години и пакъ да не е събралъ много опитности. Сега искамъ да разсѫждавате много просто, а не философски. Прѣдставете си, че вие копаете единъ кладенецъ. Колко врѣме може да копаете? Щомъ стигнете дъното му, т. е. колкото е опрѣдѣлено, ще копаете ли още? Ще бѫде смѣшно, слѣдъ като изкопаете кладенеца, да направите кѫща да живѣете въ него. Ако си по-мързеливъ, по-дълго врѣме ще копаешъ; ако си по работенъ, по-малко врѣме ще копаешъ.

И тъй, подъ думитѣ „продължаване на живота“ разбираме разумность. Животътъ не може да бѫде дълъгъ, безъ разумность. Ако животътъ на нѣкоя фамилия е кратъкъ, това зависи отъ неразумностьта на прѣдшествуващитѣ поколѣния. Значи, разумностьта е единъ отъ факторитѣ за продължаване на живота. Втория факторъ за продължение на живота е Любовьта. Вие не можете да продължите живота си безъ любовь. Това не значи само да говорите за любовь, но да имате разширение въ чувствата, да сте еднакво разположени спрѣмо всички хора. Освенъ това, толкова да сте прѣдвидливи, че да не влизате въ стълкновение съ никого. Виждашъ нѣкой човѣкъ нервенъ, сприхавъ. Стой надалечъ отъ него и бѫди много внимателенъ, нѣма защо да го изпитвашъ или да му посочвашъ дефектитѣ. Въ стария завѣтъ четете, че пророцитѣ сѫ казвали недостатъцитѣ на хората, но това тѣ правѣха по необходимость. Вие разглеждате криво тѣхнитѣ постѫпки. Тия философи нападаха хората, както нѣкой свръдѣлъ пробива дупки. Кой е виновенъ за това? Не

мислете, че пророцитѣ сѫ го правили това нѣщо случайно. Другъ нѣкой кара пророка да изобличава хората, да изтъква грѣшкитѣ имъ. Изобщо, езикътъ на всѣки единъ отъ васъ трѣбва да бѫде мекъ. Ще ви дамъ слѣдното правило: Никого не нападайте, никого не критикувайте! Туй е правата философия, ако пъкъ си като нѣкое шило, дѣто минешъ да мушкашъ, нѣма какво да правишъ, ще гледашъ да мушкашъ по-малко. Ще казвашъ: „Не съмъ виноватъ, такова е естеството ми днесъ, ще ме извините.“ Англичанитѣ въ такъвъ случай казватъ: „Подхлъзване на езика.“ Понѣкой пѫть езикътъ на човѣка се подхлъзва и той казва нѣщо, което не желае. Често у всинца ви вѣрвамъ, езицитѣ да се подхлъзватъ, защото сѫ намазани съ масло. Ако дадемъ и на най-силния отъ васъ да държи едно вѫже намазано съ масло, не ще може да го удържи. Турскитѣ пехливани разбиратъ този законъ и затова, като се борятъ, намажатъ се съ масло. Борятъ се, но не могатъ да се хванатъ, изплъзватъ се, като шарани и никой не може да надвие.

Азъ бихъ желалъ езицитѣ на всинца ви да сѫ намазани, защото ако на едни е намазанъ, а на други не е намазанъ, често стават катастрофи. Като има масло, всичко се урежда добрѣ. Ако рѫцетѣ на едного сѫ намазани, а на другъ не сѫ намазани, вториятъ ще се изплъзне, а първиятъ ще бѫде уловенъ. Затова нѣкои хора претендиратъ: „Защо не намазаха и моя езикъ, та лесно да върви работата?“ И сега, азъ прѣвеждамъ: Намѣсто езикътъ ви да е намазанъ съ дървено масло, нека е намазанъ съ друго нѣкое масло. Въ великата лаборатория на живата природа има други масла за намазване на езицитѣ. Тия масла, като намажешъ и най-коравия езикъ, той става мекичъкъ, като на ангелъ. Отлични масла сѫ маслата на природата, но сѫ и много скѫпи. Единъ грамъ отъ тѣхъ струва хиляда златни лева. За тия масла има прѣдвидени и специални четки. Когато намажешъ езика си съ такава една четка, напоена въ едно отъ природнитѣ масла, той става отличенъ инструментъ, така постѫпва и цигуларьтъ съ своя лѫкъ.

И тъй, за да се продължи човѣшкиятъ животъ, въ чувствата на човѣка трѣбва да се създаде една вѫтрѣшна пластичность.

Тъй щото отдѣто и да дойде ударътъ, човѣкъ нищо да не почувствува, гъвкавъ да бѫде той. Нѣкой пѫть вие си казвате: Този свѣтъ е много лошъ. Какъ ще се оправи? Нѣма защо да разрѣшавате такъвъ труденъ, философски въпросъ. Този въпросъ е за Господа, не е за васъ. Вие си гледайте вашата работа. Не се занимавайте съ това, кой човѣкъ е лошъ и кой добъръ. Ако ви попитамъ, кой човѣкъ е добъръ, вие не ще може да опрѣдѣлите това. Не само вие, но досега азъ не съмъ срещналъ нито единъ който да е опрѣдѣлилъ, кой човѣкъ е добъръ, и кой е лошъ. Туй, което е лошо по врѣме и пространство, въ сѫщность не е лошо. Христовото учение, което бѣше въ противоречие съ юдеизма, днесъ е едно благо за християнскитѣ народи. И днешното ново учение, което се счита за несъобразно съ съврѣменнитѣ разбирания на хората, за въ бѫдеще ще имъ донесе едно благо. Не, днесъ не се знае кой животъ е добъръ и кой животъ е лошъ. Въ далечното бѫдеще, когато хората завършатъ своето развитие, само тогава отъ плодоветѣ имъ ще се види, кой човѣкъ на каква степень на развитие е дошелъ. Хората нѣма да бѫдатъ вече толкова лоши, нѣкои ще бѫдатъ отъ рода на дрѣнкитѣ, нѣкои - отъ рода на крушитѣ, други - отъ рода на ябълкитѣ, или гроздето, или черешитѣ, или смокинитѣ и други подобни плодове.

Сега, като се продължава животътъ ви, не взимайте на гърба си товара на свѣта. Не мислете, какъ ще се поправи свѣтътъ. Свѣтътъ е оправенъ. Старайте се да не задържате никаква горчива мисъль въ ума си. Дрехата ви отвънъ може да е не чиста, но вѫтрѣ, въ душата, въ сърцето си и въ ума си, не оставяйте никакво петно. Щомъ се намирате въ физическия свѣтъ, вие трѣбва да взимате поука отъ тактиката на военнитѣ. Когато изучавате хората, всѣкога си поставяйте крѣпости, та като ви бомбандиратъ, да не могатъ да ви засегнатъ. Щомъ хората сѫ миролюбиви, крѣпости не ви трѣбватъ. На едно мѣсто въ посланията апостолъ Павелъ казва: „Когато искашъ да бранишъ живота си, тури си щитъ за прѣдпазване.“

И тъй, за продължаването на човѣшкия животъ сѫ необходими двѣ нѣща: здрава и силна мисъль и широчина въ чувствата. За постигането на тия двѣ качества е необходимо

търпѣние. Досега въ България съмъ срещналъ само единъ търпеливъ човѣкъ. Азъ съмъ ви привеждалъ този примѣръ. Този човѣкъ бѣше докторъ. Азъ наричамъ неговото търпение английско. Той имаше четири дѣца. Като вземеше нѣкоя книга да чете, едното дѣте му теглеше брадата, другото - косата, третото се качеше по гърба му, а четвъртото дърпаше краката му. Той ги погледне, погледне, пѣкъ имъ каже: „Е, дѣца, единъ день, когато пораснете, ще поумнѣете, ще разберете, че не трѣбва да правите така, но сега сте малки още.“ Не съмъ срѣщалъ като този човѣкъ, бихъ ви го прѣпоржчалъ като единъ похваленъ примѣръ. Вие не бихте изтърпѣли това нѣщо. Такъвъ човѣкъ може да продължи живота си.

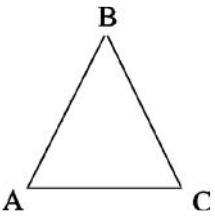

Сега, какво мислите, ако си прѣдставимъ, че линията AB въ тржгълника ABC е разумна, тя ще схване ли ясно в съзнанието си цѣлия крржъ, който може да се опише около него? Ако всички тия линии сж разумни, тогава линията AB ще знае ли какво е състоянието на линиитѣ BC и AC? Ако си прѣдставите, че линията AB е една захарна пръчка и вие близнете само единия ѝ край, ще знаете ли дали цѣлата пръчка е захарна? Философски погледнато, човѣкъ въ даденъ случай знае само една своя мисъль, само едно свое желание и само едно свое дѣйствие. - Нищо повече. Цѣлата наша философия седи въ една мисъль. Многото желания не сж ваши, тѣ сж чужди желания. Тамъ е заблуждението, когато нѣкой казва: „Азъ имамъ много желания.“ Многото желания сж на вашитѣ клѣтки. Ще намѣритѣ онази основна мисъль и онова основно желание въ васъ, които принадлежатъ на онази основна централна монада, около която се групиратъ всички малки душички, всички клѣтки. Вие искате да бждете господари на всички ваши мисли и желания и затова казвате: „Да се контролиратъ всички наши мисли и желания!“ То значи: вашата основна мисъль да има отношение къмъ всички други мисли, да се хармонизира. Човѣкъ не може да води война съ себе си. Пазете слѣдното правило: Всѣки човѣкъ, който води война съ себе си, и да побѣди, той винаги губи. Човѣкъ никога

не трѣбва да воюва съ себе си! Казва Писанието: „Не противи се злому!“ То значи: Не се борете съ злото! Всѣки, който се бори съ злото, му придава сила. Всичката философия въ окултната наука седи въ това, че когато искашъ да прѣмахнешъ една негативна мисъль, ще я усилишъ повече. -„Ами какво да правя?“ - Прави добро, остави злото, не се мѣси въ неговата работа, не се стреми да го съборишъ! Всѣки, който се бори съ злото, усилва го. Правете добро постоянно! Нѣкой казва: „Азъ нѣма да правя зло.“ Кажешъ ли така, ти усилвашъ злото въ себе си. „Азъ нѣма да лъжа“. Ти усилвашъ лъжата въ себе си. Ще кажешъ: „Ще говоря Истината, ще правя добро.“ Казвашъ ли така, това има смисъль. Негативната философия донесе най-голѣмитѣ нещастия на човѣчеството. Мойсей е започналъ много добрѣ съ законитѣ си. Коя е първата заповѣдь на Мойсея? - „Азъ съмъ Господь Богъ твой, да нѣмашъ други богове освѣнъ мене!“ Първитѣ четири заповѣди сѫ положителни. Евреитѣ се спрѣха на послѣднитѣ заповѣди, които бѣха негативни: „Не убий, не кради, не лъжесвидѣтелствувай, т. н.“ Тия заповѣди бѣха само разяснение на първия законъ. Ако не искашъ да лъжешъ, ти ще прилагашъ първия законъ.

Когато онзи младежъ запита Христа, какво трѣбва да прави, за да придобие вѣченъ животъ, Христосъ му отговори какво трѣбва да направи, младежътъ каза, че всичко това е сторилъ. Какво още не му достига? Наистина, този младежъ е спазилъ тия заповѣди, но въ тѣхния негативенъ смисълъ. Когато Христосъ му даде първия изпитъ, да раздаде имането си, оказа се, че той не разбира законитѣ. Той не схвана закона, наведе главата си и излѣзе натѫженъ навънъ. Слѣдователно, той не е разбралъ Мойсеевия законъ, не го е приложилъ. Не само въ времето на Христа, но и сегашнитѣ християни прилагатъ само шестьтѣ заповѣди и то въ тѣхния негативенъ смисълъ: Да се не мразимъ, да се не одумваме и т. н. Като дойде редъ да приложимъ заповѣдьта, да се обичаме, казвате: „Какъ ще обичашъ този човѣкъ, може ли да го обичашъ?“ Какъ нѣма да го обичашъ? Когато кажа, че трѣбва да обичамъ нѣкого, тази идея въ моя умъ е строго математически опрѣделена. Подъ тази идея

азъ подразбирамъ: Онзи, когото Богъ обича и азъ ще го обичамъ. Туй значи да обичаме ближния си. Да обичаме ближния си, подразбира да обичаме Бога. Когото пъкъ Богъ не обича и азъ нѣма да го обичамъ. За да обичашъ нѣкого, трѣбва Богъ да го обича. Ако Богъ е Любовь, ти нѣма да заставяшъ Бога, нѣма да му давашъ направление, какво трѣбва да прави Той. Ти трѣбва да бѫдешъ изразъ на Божията воля. Значи, ако Богъ обича нѣкого и ти ще го обичашъ. Това е волята Божия и ти трѣбва да я изпълнявашъ. Ако вие можете да приложите Христовия законъ, или Божия законъ по този начинъ, всичко ще ви върви лесно. Казва нѣкой: „Какъ тъй, не мога да обичамъ този човѣкъ!“ Не, ще си кажешъ: „Обича ли го Богъ? - Обича го. Щомъ Богъ го обича, въпросътъ е свършенъ и азъ го обичамъ.“

Сега въ васъ се явява другъ въпросъ: „Каква трѣбва да бѫде обичьта?“ Щомъ започнете да философствувате върху обичьта, вие разваляте заповѣдьта. Ще ви приведа сега следния фактъ. Всѣки човѣкъ може да се роди при огнището на баща си, когато свети даже само една вощена свѣщь, но той не може да израстне отъ огъня на тази камина и отъ свѣтлината на тази свѣщь. За да израсте и да се възпита, той трѣбва да излѣзе вънъ, на слънцето. Та човѣшката любовь въ свѣта, това е огнище, това е свѣщь, при нея може да се констатира факта, че ти си роденъ еди-кога си и да се напише името ти, но ако искашъ да растешъ, да стане нѣщо отъ тебе, трѣбва слънцето да те грѣе отвънъ. Или, казано на другъ езикъ: Само когато Божията Любовь те проникне, отъ тебе може да излѣзе нѣщо. Слѣдователно, ние не можемъ да изпълнимъ Божиитѣ закони съ човѣшката любовь. Тя е несъстоятелна. Всички трѣбва да се откажете отъ тази мисъль. Човѣшката любовь не е изпълнила досега това и не може да го изпълни. Вие не можете да растете на човѣшкото огнище, нито да се учите на неговата вощена свѣщь. Ето защо, ако искате вашия животъ да се продължи, не трѣбва да останете въ стадията на човѣшката любовь и да се грѣете на неговото огнище, нито да четете на неговата свѣщь, но трѣбва да излѣзете вънъ на слънчевата свѣтлина и тамъ да растете, тамъ да се развивате и четете. Тия идеи трѣбва да

бѫдатъ рѣзко опрѣдѣлени въ ума ви.

Нѣкой пѫть, като четете Евангелието казвате: „Тъй писалъ еди-кой си апостолъ.“ Азъ ви казвамъ, че много стихове отъ Евангелието сѫ криво прѣведени. Напримѣръ не е вѣрно прѣведенъ стихътъ: „Азъ ще се похваля съ кръста Христовъ.“ Въ оригинала се казва: „Азъ ще се похваля съ страданията на Христа.“ И като поставиха хората кръста на първо мѣсто въ живота, съ това развратиха Божия законъ. Страданията сѫ нѣщо смислено, но кръстове не ни трѣбватъ. Сега всички хора говорятъ за кръста Христовъ, но отъ него сѫ излѣзли всички съврѣменни ножове. Всички ножове на военнитѣ сѫ направени отъ кръстове. Войникътъ мушка съ дългата часть на кръста. За да може да мушка повече, той си служи съ тази пръчка, на която бѣха заковани рѫцѣтѣ на Христа. Слѣдователно, всѣки, който ти дава кръстъ, сѫщеврѣменно те мушка и като те мушне, дойдатъ други, които те занасятъ на болницата. И слѣдъ това ще кажатъ: „Това правимъ, за да се похвалимъ съ кръста Христовъ.“ Въ това нѣма никакъвъ смисълъ. И ако вашитѣ мисли, вашитѣ желания сѫ кръстообразни, вие сте на края на пѫтя. Свещеникътъ носи кръста и ти казва: „Целуни го!“ По сѫщия законъ и военниятъ носи кръста и съ дългата му часть те промушва. Най-първо ти казва: „Или ще се подчинишъ, или ще те мушна.“ И тогава ти, ако искашъ да живѣешъ, ще му се подчинишъ, т. е. ще го цѣлунешъ. Военниятъ казва: „Ти ще се подчинишъ на моя кръсть, данъкътъ си ще платишъ. Ако не направишъ това, робъ ще станешъ“ и хване орѫжието. Това е значението на кръста днесъ. Хората прѣдаватъ, че на свети Константинъ се явилъ кръстъ, кръстно знамение и му се казало: „Съ този кръстъ ще побѣдишъ.“ Това е квадратна лъжа! И побѣди ли той? Ако това нѣщо бѣше истина, св. Константинъ Велики трѣбваше да побѣди свѣта. Побѣди ли го? - Не, той разврати свѣта. Тъй трѣбва да се произнесатъ бѫдещитѣ историци, защото така се произнася невидимиятъ свѣтъ.

Казвамъ ви, отсега нататъкъ трѣбва да се освободите отъ вашитѣ кръстове и да ги замѣстите съ страдания. Страданието ще замѣстите съ нощь, почивка. Радостьта ще наречете день, а

работата най-приятното занимание. Радость, день, занимание - тогава животътъ се осмисля. Между радостьта и страданието има правилни математически съотношения. Тия съотношения сѫ слѣднитѣ: Колкото радостьта ви е била по-голѣма, по-интенсивна, като се смѣни съ скръбь, толкова и скръбьта ви ще бѫде по-силна, по-интенсивна. Значи, колкото деньтъ е билъ по-свѣтълъ, толкова и нощьта ще бѫде по-тъмна, по-мрачна. Вамъ се струва, че сте изгубили нѣщо, но тъй ви се струва само. Това е, защото чувствителностьта на човѣка се увеличава и той чувствува и радостьта, и скръбьта по-силно. Слѣдъ голѣмата скръбь, като се появи отново радостьта, понеже чувствителностьта ви е голѣма и радостьта ви е по-голѣма, вие мислите, че сте спечелили това, което бѣхте изгубили. Тия двѣ състояния се смѣнятъ постоянно въ човѣка. Висшитѣ духове, висшитѣ сѫщества, които разбиратъ този законъ, смѣнятъ тия състояния у васъ по единъ правиленъ начинъ. Ако се въплоти на земята единъ ангелъ, или нѣкой архангелъ, или нѣкой херувимъ, или серафимъ и тѣ ще изпитатъ сѫщитѣ страдания, каквито и вие, не можете да ги избегнете. По сѫщия законъ и Христосъ ги изпита. И най-висшитѣ сѫщества като дойдатъ на земята, ще изпитатъ страдания. Ако тѣ искатъ да не бѫдатъ засегнати отъ страданията, ще стоятъ на земята докато има день - благоприятни условия за тѣхъ и като настане нощьта - неблагоприятнитѣ условия, заминаватъ за другъ свѣтъ. Слѣдователно, тѣхната радость е непрекъсната. Тѣ се движатъ отъ радость въ радость. Тъй правятъ разумнитѣ сѫщества, а глупавитѣ вървятъ по обратенъ пѫть: Когато се свършатъ благоприятнитѣ условия на живота и започнатъ неблагоприятнитѣ, тѣ тогава идватъ на земята. И вие понѣкога вървите по сѫщиятъ пѫть.

Да допуснемъ, че линията АС отъ трижгълника прѣдставлява физическия животъ. Тази линия прѣдставлява несъизмѣрима величина, защото въ несъизмѣримитѣ величини се създаватъ страданията. Може ли една несъизмѣрима величина да се прѣвърне въ съизмѣрима? Знаете ли начинъ да прѣвръщате несъизмѣримитѣ числа въ съизмѣрими? Несъизмѣримитѣ числа въ физическия свѣтъ сѫ съизмѣрими

въ астралния свѣтъ; несъизмѣримитѣ числа въ астралния свѣтъ сѫ съизмѣрими въ умствения свѣтъ. Слѣдователно, туй, което е невъзможно за физическия свѣтъ, е възможно за духовния свѣтъ; туй, което е невъзможно за духовния свѣтъ, е възможно за умствения свѣтъ; туй, което е невъзможно за умствения свѣтъ, е възможно за причинния свѣтъ. Значи, всички противорѣчия, които произтичатъ отъ несъизмѣримостьта на числата, тѣхният философски смисълъ се обяснява въ по-висшитѣ свѣтове. Тамъ несъизмѣримото става разумно, съизмѣримо.

Слѣдователно, при всѣка мѫчнотия ще приложите закона на съизмѣримитѣ и несъизмѣримитѣ числа. Имате ли нѣкаква мѫчнотия на физическия свѣтъ, ще знаете, че по никой начинъ не можете да я разрѣшитѣ тука, но ще я разрѣшите въ астралния свѣтъ; ако и тамъ не можете да я разрѣшите, ще влѣзете въ умствения свѣтъ; ако и въ умствения свѣтъ не можете да я разрѣшите, най-послѣ ще се повдигнете много високо, въ причинния свѣтъ и веднага мѫчнотията ще бѫде разрѣшена. Така че, каквато мѫчнотия и да има единъ ученикъ, щомъ се подигне и влѣзе въ причинния свѣтъ, той ще може да я разрѣши. Разбира се, този законъ има широко приложение и къмъ човѣшкитѣ чувства и способности. Той е сложенъ законъ. Запримѣръ, какъ може да се развие извѣстна способность въ човѣка или да се усили извѣстно чувство? Това се крие пакъ въ приложението на този законъ. Нѣкой пѫть вие искате да проявите любовь, но не можете, усѣщате извѣстна коравина, едно неразположение у васъ. Забѣлежете, въ природата дѣйствува слѣдния законъ: Минавамъ покрай нѣкоя нива, която не е поливана отъ дъжда цѣли шесть мѣсеца. Почвата ѝ е корава, само буци, нищо не можешъ да посѣешъ въ нея. Завали единъ малъкъ дъждецъ и вѣднага буцитѣ се поразцъфтятъ, омекватъ. Най-първо всѣка буца казва: “Искамъ да живѣя индивидуаленъ животъ.“ Дойде послѣ повече дъждъ, буцитѣ омекватъ още повече, раздробятъ се и казватъ: „Хайде, отъ насъ да мине!“ Какво да мине отъ васъ? - „Хайде и ние да направимъ сѫщото, да услужимъ.“ Дъждътъ услужи на насъ, ние пъкъ ще услужимъ на други. И наистина, мине ралото отгорѣ ѝ разтеле пръстьта, послѣ посѣятъ жито и

виждашъ, слѣдъ извѣстно врѣме, отъ тази пръсть се явяватъ зелени крѣпки стъбълца. Значи, дъждътъ изравни тия буци.

И тъй, когато чувствата ви сѫ корави, дъждецъ трѣбва. Ще се молите да дойде дъждецъ. Дойде ли дъждецътъ, коравитѣ буци ще се размекнатъ, твоятъ плугъ ще мине отгорѣ имъ, сѣмето ще се посѣе; така всички буци ставатъ равни. Трѣбва да приложите тази философия въ живота си. Нали въ Писанието се казва, че всички високи планини ще се приравнятъ. Приложение трѣбва! Я ми кажете, дали единъ ангелъ може да плаче, да хълца като васъ? Каква полза отъ вашия плачъ? Единъ вашъ приятель се разболѣлъ и веднага сърцето ви трепне, уплашите се, че ще умре. Какво отъ това? Да допуснемъ, че повикатъ този вашъ приятель на онзи свѣтъ, при Господа. Какво лошо има въ това? Той не умира. Онзи свѣтъ е много красивъ. Какво лошо има, като отиде тамъ? Азъ даже бихъ казалъ на своя приятель: „Много се радвамъ, че те викатъ на онзи свѣтъ.“ Той ще ми каже: „Братко, и азъ се радвамъ. Пратиха ми отгорѣ каляска, викатъ ме.“ - „Хайде, на добъръ ти часъ тогава!“ Тази мисъль трѣбва да стане много разбрана за васъ, да не казвате, че еди-кой си трѣбва да си замине, но щомъ го повикатъ, да не го задържате. Тъй, на добъръ часъ на всички! Други ще дойдатъ на тѣхно мѣсто. Най-послѣ и ние ще идемъ горѣ, нѣма да седимъ постоянно на земята. Ние ще се върнемъ въ онова хубаво мѣсто, отдѣто сме излѣзли нѣкога. Досега, кого какъ повикатъ отгорѣ, все казва, че още не е готовъ. Кога ще се приготви? Никой не е отишълъ съ готовность. Всички все казватъ: „Не съмъ готовъ, да поостана още 1 - 2 години.“

Послѣ азъ забѣлѣзвамъ, вие не разсѫждавате правилно, всички трѣбва да имате права мисъль. Запримѣръ, мнозина отъ ученицитѣ ми намиратъ разлика въ моитѣ постѫпки. Чудни сте вие? Какво се бъркате въ моитѣ постѫпки? Най-послѣ азъ не съмъ отговоренъ прѣдъ васъ. Какво си дошълъ да ме критикувашъ? Туй, което азъ върша, то е по-извѣстенъ планъ, не е ваша работа. Азъ правя туй, което е въ плана ми. - „Ама, какво ще кажатъ хората?“ Чудни сте вие! Има извѣстенъ Божественъ планъ, който не търпи никакво отклонение. Ти можешъ да се оклонишъ

отъ този планъ, но Божественото всѣкога се нарежда споредъ опрѣдѣления отгорѣ планъ. Ти не можешъ да направишъ отъ Божественото нито йота отклонение. Нѣкой пѫть Господь може да мълчи, а ти мислишъ, че Той отстѫпва. Не, цѣлата вселена може да стане на каша, но отъ Божиитѣ закони нито една рѣзка, нито една дума нѣма да се измѣни. Тъй щото, всѣки отъ васъ ще си каже: „Това нѣщо, което трѣбва да направя, Божествено ли е или не? Ако е Божествено ще го направя. Каквото Господь е казалъ ще го направя. Туй е въ плана на Бога.“

Та сега, когато нѣкой ме критикува, казвамъ му: Ти си погрѣшилъ, туй, което вършишъ е чуждъ планъ. Това е нѣкаква чужда мисъль, влѣзла въ главата ти. - „Това не съмъ азъ, нѣкой другъ е влѣзълъ въ главата ми.“ Та, когато дойде нѣкой, да ме критикува, тъй гледамъ азъ на въпроса. Дошли двама братя при тебъ, единиятъ отъ лѣво, другиятъ отъ дѣсно, заобиколятъ те и ти казватъ: „Тъй ще кажешъ, иначе ще кажешъ“, даватъ му съвѣти. Казвамъ, азъ зная този фонографъ.

Най-мѫчното въ свѣта, обаче е да виждашъ хубавото прѣзъ лошото. То е голѣмъ майсторлъкъ. И тогава, ние питаме, по какво се отличава добриятъ и по какво лошиятъ човѣкъ? Азъ нѣма да ви отговоря прѣмо, но ще ви дамъ едно сравнение. По какво се отличава една чиста стъкленица отъ една нечиста? - Чистото стъкло пропуща най-много лѫчи. Онова пъкъ, което пропуща по възможность най-малко лѫчи, то е лошо, нечисто. Слѣдователно, онзи човѣкъ, който пропуща най-много лѫчи на любовь, мѫдрость и истина, той е добъръ, а онзи човѣкъ, който пропуща най-малко лѫчи на любовь, мѫдрость и истина, той е лошъ. Съгласни ли сте на туй? Това е едно много хубаво опрѣдѣление. Лошиятъ и добриятъ човѣкъ сѫ два полюса на едно и сѫщо нѣщо и мѣжду тѣхъ има градация. Добритѣ хора се различаватъ отъ лошитѣ споредъ количеството на лѫчитѣ, които и еднитѣ, и другитѣ пропущатъ. И всѣки отъ васъ трѣбва не само да си прѣдполага, но и съ сигурность да знае, въ даденъ случай, колко лѫчи пропуща прѣзъ себе си.

И знаете ли, каква наука има въ това! Всѣки день ще имате по единъ спектъръ. Има такива спектри. Като поставишъ

своята призма въ себе си, ще става разлагане на твоята свѣтлина, на твоитѣ лѫчи и ти ще правишъ изчисления, да видишъ, колко свѣтлина пропущатъ. Защото, отъ невидимия свѣтъ и отъ слънчевата система за всѣки добъръ и разуменъ човѣкъ се прѣпраща специална свѣтлина. Когато вие сте съгласни съ Божествения свѣтъ, тази свѣтлина ви намира тъй както ви намира едно писмо, което е писано за васъ. Обаче, при най-малкото отклонение отъ правия пѫть и тази свѣтлина се отклонява. Тъй че, когато говоримъ за добрия животъ, това правимъ съ цель, да не се отклонява Божествената свѣтлина и топлина, която иде специално за васъ, и по този начинъ да не си причинявате врѣда. Тогава именно ще дойдете до висшата математика, до висшата Божествена геометрия, да видите, какви сѫ отношенията тамъ. Какво значи да бѫде единъ животъ добъръ? Азъ считамъ добрия човѣкъ за едно отлично построено здание, съ всички най-модерни и удобни приспособления, прѣзъ което здание Божественитѣ енергии влизатъ и излизатъ, като се разпръскватъ навънъ. Само така ще могатъ всички живущи въ него да се ползуватъ еднакво отъ благата му. Сега ще се спрете върху мисъльта: „Да пропущамъ повече свѣтлина!“

Да изпѣемъ сега упражнението „Въ начало бѣ Словото“.

Трѣбва да се стремите къмъ непрѣривность въ тоноветѣ. Не трѣбва да има прѣкѫсване въ тоноветѣ. Трѣбва да контролирате ларинкса си и да облагородявате гласа си. Когато не сте разположени, пѣйте! Най-мѫчно е човѣкъ да пѣе когато е неразположенъ. Когато е неразположенъ, той е отличенъ пѣвецъ. Пѣйте упражнения съ букви! Тъ сѫ добри за неразположени хора. За въ бѫдеще, ако искате да възпитавате малкитѣ дѣца правилно, можете да ги възпитавате прѣкрасно съ музика. Даже най-упоритѣ, най-своенравнитѣ дѣца може да възпитавате съ музика.

Сега вие казвате: „Че ние сме голѣми хора, може ли да пѣемъ такива упражнения?“ Та вие правите много пѫти полоши работи отъ тия упражнения. Тогава не мислите ли, че сте голѣми? Когато се разгневишъ и свиешъ юмрукъ, това по-

хубаво ли е? По добрѣ да пѣемъ „ха-ха-ха“, отколкото да сочимъ юмрукъ. Въ пѣнието има разширение, а въ гнѣва свиване.

Тъй щото, ще изучавате всички дѣйствия въ природата. Има дѣйствия, които прѣдизвикватъ разширение на гласа, на чувствата, на мисъльта и у човѣка се явява едно малко пробуждане, колкото и да е малко, то е хубаво. Всѣко движение, всѣки слогъ, който и да е, има двояко въздѣйствие: ограничава и разширява. Вие ще изберете тия слогове, които ограничаватъ, за най-доброто разположение на духа. Когато пъкъ имате едно неразположение на духа, ще употрѣбите слогове, които разширяватъ. Нѣкой пѫть въ живота ни ще дойдатъ некрасиви работи, но тѣ трѣбва да дойдатъ при най-доброто разположение на духа ни. Тѣ ще бѫдатъ като граница. Добриятъ човѣкъ и да направи погрѣшка, не се вижда.

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

18-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 11.II.1925 г.,
София

ПРИЧИНИ ЗА ПРОТИВОРЪЧИЯ

Размишление

Прочете се резюме отъ темата: „Продължаване на човѣшкия животъ“.

Прочетоха се нѣкои отъ работитѣ върху темата: „Разлика между християнство и будизъмъ“.

За следния пѫть ще пишете върху темата: „Отличителнитѣ органически и морални качества на бѣлата и жълтата раса“. Ще потърсите нѣкакви обяснения върху тази тема въ енциклопедическия речникъ. Слѣдъ това ще направите единъ малъкъ изводъ. Върху тази тема нека пишатъ трима души отъ младитѣ.

Кое е най-сѫществено въ сегашния животъ, при сегашното му развитие? Подразбирамъ най-сѫществено, безъ което човѣкъ не може. Туй, безъ което човѣкъ може въ дадения случай, то не е толкова сѫществено. Кое е сѫществено за носа на човѣка? Кое е сѫществено за устата? Нѣкой пѫть, като говоримъ, намъ се струва лесно да говоримъ върху това кое е сѫществено и кое не е. Питамъ обаче: Кои сѫ отличителнитѣ чърти, че сме казали за нѣщо сѫществено? Може да си мислите, че казвате сѫществено върху нѣкой въпросъ, напримѣръ или върху нѣкой прѣдметъ. Азъ ще ви улесня въ отговора. Кои сѫ отличителнитѣ чърти на свѣщьта напримѣръ? Най-първо може да кажете, че най-сѫществено за нея е устройството ѝ, а послѣ отъ какво е направена. Несѫществено за нея е това, че тя гори. Тогава, кое е сѫществено на учението?

Тѣзи въпроси може да ги отбѣлѣжите и ще мислите върху тѣхъ. Кое е сѫществено въ учението? Кое е сѫществено въ духовния животъ? Кое е сѫществено въ класа. Сѫществено въ класа е това, което е сѫществено и въ хорото, а именно: гайдарджията свири, а хората играятъ. Послѣ, хорото се разваля.

Едни си отиватъ, други идватъ и хорото отново се залавя. Играта е сѫществено нѣщо въ хорото. Какво ражда сѫществено на хорото?

И тъй, спирали ли сте се да мислите, кое е сѫществено въ вашия животъ? Защо човѣкъ въ дѣтинството мисли по единъ начинъ, въ юношеството по другъ, на пълна възрасть по трети начинъ, а като дойде на зрѣла, т.е. на прѣклонна възрасть, неговитѣ възгледи коренно се различаватъ? Туй, което човѣкъ обича въ младинитѣ си, въ старини не обича. Не е ли сѫщия човѣкъ! Запримѣръ, човѣкъ въ младинитѣ си е по-способенъ да завързва приятелство, а въ стари години мѫчно завързва приятели. Въ младини той е щедъръ, не е злопаметенъ, а въ старини обратно. Защо е така? Защо въ началото на живота си не е злопаметенъ, а въ старини става злопаметенъ?

Изобщо у всичкитѣ хора има едно желание да разрѣшатъ загадкитѣ на живота и то по най-лекия начинъ. Това се вижда въ историята на човѣчеството. Това стремление на човѣка да търси лесния пѫть го е отклонило отъ неговата правилна посока.

Сега, ако ви попитамъ, кога е станала първата кражба въ свѣта, какво ще ми кажете? Първата кражба е направена отъ първата жена. Като създаде Богъ Адамъ и Ева, забрани имъ да ядатъ отъ дървото, начерено „дърво за познание на доброто и злото“, но Ева, излъгана отъ змията, откраднa плодове отъ това дърво. Нѣкои хора обличатъ тази кражба въ мека форма, казватъ, че жената искала знание. Не, тя не искаше да намѣри знание, а имаше желание да си хапне - нищо повече. Този грѣхъ и сега става въ свѣта. Най-първо жената краде, а послѣ мѫжътъ. Жената, като отиде до дървото, откраднa си. Змията бѣше пазителка на това дърво. Прѣдава се, че змията влѣзла въ жената и я изкусила. Чудно! - Тукъ има една несъобразность. Какъ е възможно да влѣзе змия въ рая, да се качи на дървото и пазителитѣ на рая да не знаятъ нищо? Чудно ми се вижда, какъ е възможно да влѣзе въ рая змия, безъ да знаятъ ангелитѣ за това и да оставятъ тази змия да си играе съ Ева! Змията бѣше пазителка на туй дърво - нищо повече. Ева се постара, като приказва да приспи змията, да я омагьоса, но като омагьоса

змията, тя влѣзе въ нея. Като се върна при Адама, той видѣ, че тя е припечелила нѣщо, затова пожела да взѣме отъ този плодъ. И той е като нея. Той пъкъ открадна отъ Ева. Какъ ще краде, когато тази жена е негова? Какъ ще я завлада? Така и двамата станаха крадци.

Затуй, първото нѣщо: Нѣма да крадешъ, нѣма да лъжешъ. Първиятъ грѣхъ е кражбата, вториятъ грѣхъ е лъжата. Сега трѣбва да се ликвидира. Затова на първия грѣхъ се противопоставя любовьта къмъ Бога. Защото, човѣкъ, който люби Бога не може да краде. Не може да крадешъ отъ този, когото обичашъ. Отъ този, когото не обичашъ, можешъ да си позволишъ да поодкраднешъ нѣщичко, но отъ този, когото обичашъ, не можешъ да откраднешъ нищо. Тази кражба, която става отвънъ, не е толкова груба. Вѫтрѣшната лъжа е опасна. Когато човѣкъ се домогне до извѣстна идея, която не е за него или когато се домогне до една мисъль или до едно чувство, които не сѫ за него, той навлиза по-дълбоко въ кражбата. Има много нѣща, на които човѣкъ може да се радва, но тѣ не се даватъ прѣждеврѣмено, пазятъ се. И ако човѣкъ иска да ги придобие по единъ незаконенъ начинъ, той винаги ще си създаде неприятности, страдания.

Сега запримѣръ ще ви дамъ за следния пѫть темата „Разлика между кражбата и лъжата“. Върху тази тема нека пишатъ най-силнитѣ, защото човѣкъ, като започне да мисли върху кражбата и лъжата, свързва се съ тия отрицателни сили. Опасенъ прѣдметъ е въпросътъ за лъжата и кражбата.

И тъй знанието, което придобиваме, ще свържемъ съ настоящия животъ. Знанието трѣбва да се използува въ сегашния животъ. Този животъ има достатъчно енергии, които трѣбва да се трансформиратъ, за да се използуватъ правилно за бѫдещето ви развитие. Тъй щото, въ това отношение потрѣбно е онова истинско знание, за да се използуватъ всички сили на живота. Разуменъ човѣкъ е онзи, който използува силитѣ на живота за доброто на своето бѫдеще. Въ туй отношение всички велики учители въ свѣта сѫ давали редъ методи за саморазвитие, за самовъзпитание. Въ туй направление, всѣки отъ васъ трѣбва

да се развива по онзи пѫть, който му е опрѣдѣленъ. Пазете се всички да не отбивате никого отъ неговия пѫть. Не се старайте да дадете на другитѣ хора тази окраска, която вие имате, защото, щомъ пожелаете това, вие сами ще се спънете. Една идея е цѣнна, когато е самородна. Докато е една, оригинална, тя има цѣна, но щомъ станатъ двѣ, тѣ се умаловажаватъ. Затова всѣки трѣбва да се ползува отъ живота на другитѣ хора дотолкова, доколкото тѣ могатъ да му дадатъ потикъ да се повдигне.

Гледамъ, мнозина измежду васъ се разочароватъ. Като влѣзете въ една школа, искате да живѣете въ любовь, да се почитате, да се уважавате, търсите идеаленъ животъ, но като не намѣрите такъвъ, въ душата ви се ражда противорѣчие. Азъ гледамъ на това противорѣчие малко по-другояче. Да допуснемъ, че имате единъ малъкъ зародишъ или едно малко сѣменце, или единъ желѫдъ. Той прѣдставлява единъ класъ отъ ученици, отъ интелигентни сѫщества, които си живѣятъ като братя и сестри въ любовь, безъ никакъвъ споръ помежду си. Обаче, единъ день нѣкой земледѣлецъ дойде, вземе тази малка сѣмка, туй общество и го посѣе въ почвата. Най-първо въ всички тия сѫщества ще се зароди потикъ, всички ще впрегнатъ силитѣ си нагорѣ и ще вървятъ единодушно въ хармония. Щомъ излѣзатъ отгорѣ надъ почвата, тѣ се раздѣлятъ на двѣ партии: еднитѣ отиватъ налѣво, другитѣ отиватъ надѣсно и се скарватъ. Това е законъ на живота. Законътъ на живота ги раздѣля, а не тѣ. Слѣдователно, тѣзи които сѫ били за лѣво отиватъ въ лѣво, а тѣзи, които сѫ били за дѣсно, отиватъ въ дѣсно. Обаче, има едни неутрални, които не сѫ нито въ лѣво, нито въ дѣсно и казватъ да не се занимаваме съ тѣхнитѣ глупости.

Питамъ сега: кои сѫ най-разумнитѣ, тия въ лѣво, тия въ дѣсно или неутралнитѣ въ срѣдата? Тия, които сѫ родени неутрални, не могатъ да не бѫдатъ такива. Отъ това нѣщо вие трѣбва да извадите единъ законъ, който да опрѣдѣля растенето на човѣка. Щомъ дойдете до този Божественъ растежъ, нѣкой пѫть може да се родятъ голѣми противорѣчия. Това е въ реда на нѣщата. Но понѣже всички сили при туй растение сѫ заети съ вѫтрѣшна борба, тѣ ставатъ енергични. Като сѫ заети съ

домашни спорове, забравятъ да си вършатъ работата отъ вънъ, да правятъ упражнения и ставатъ много крѣхки. По този начинъ за въ бѫдаще тѣ могатъ да си създадатъ голѣми нѣщастия. За да се избѣгнатъ тия нѣщастия, невидимиятъ свѣтъ имъ създава въздушни течения, за да ги поразмърдатъ, да ги поразтърсятъ, да не се каратъ отъ вѫтрѣ, да излѣзатъ навънъ, да знаятъ, че има и външенъ свѣтъ. Тѣ се каратъ помежду си, казватъ си единъ на другъ: „Азъ съмъ неутраленъ“, „азъ съмъ лѣвичарь“, „азъ съмъ дѣсничарь“. Но природата, като създаде тия вѣтрове, раздвижва и лѣвичари, и дѣсничари, и неутрални и тѣ напущатъ борбата. Тогава тѣ се спущатъ къмъ коренитѣ, започватъ да работятъ въ земята. Щомъ вѣтроветѣ изчезнатъ, напущатъ работата си, излизатъ отъ корѣнитѣ и сѫщиятъ споръ започва, а въ спора се крие и растенето. Когато клонищата на едно дърво се увиватъ и бутатъ едни съ други, лѣвичаритѣ казватъ: „Полудѣхте ли?“ Дѣсничаритѣ казватъ: „Полудѣхте ли?“ И неутралнитѣ казватъ: „Какъвъ е този шумъ?“ Питамъ: виновни ли сѫ всички тѣ? Но туй е философия.

Вие казвате, че свѣтътъ е лошъ. Никаква лошавина нѣма въ свѣта, т. е. въ живота. Лошавината въ формитѣ произтича отъ факта, че единъ клонъ, като се отдѣли отъ дървото, изсъхва. Тогава се ражда лошавината. Тъй щото, вие може да сте въ лѣво на дървото, но това нищо не значи; може да сте въ дѣсно на дървото, пакъ нищо не значи; може да сте отъ неутралнитѣ и то нищо не значи. Сѫществената идея отъ това е слѣдната: Каквото противорѣчие и да се яви въ ума ви въ даденъ моментъ, то е на мѣстото си, защото въ природата никога не се допущатъ нѣща, които не допринасятъ полза. Ние не знаемъ случай, дѣто да се е допуснало нѣщо, което да не е принесло своята полза. Всички нѣща, които се допущатъ въ свѣта, колкото и да сѫ отрицателни, дали ние можемъ да ги разберемъ или не, тѣ иматъ своята полза. Туй е единъ великъ въ природата законъ. Трѣбва да знаете, че туй, което става, независимо това дали то е приятно или не за васъ, то е въ реда на нѣщата. Човѣкъ се ражда, то е въ реда на нѣщата; умира, то е въ реда на нѣщата; боледува, то е въ реда на нѣщата; сиромахъ е, то е все въ реда на нѣщата; каквото и

да става съ човѣка, то е все въ реда на нѣщата. Самиятъ животъ изисква всичко това.

Вѫтрѣшнитѣ нѣща сѫ Божествени отношения. Казвамъ, само по този начинъ вие ще разрѣшите нѣкои мѫчни въпроси, които ще се появятъ въ васъ и ще засѣгнатъ чувствата ви. Не е лесно човѣкъ да се справи съ чувствата си. Казва нѣкой: -„Търпи!“ -„Ще търпя, разбира се, но не мога да бѫда разположенъ.“ -Защо не се засмѣешъ, защо не посвиришъ малко? -„Не мога. Докато кожата ми не заздравѣе, нито мога да свиря, нито мога да пѣя, само за раната си мисля.“ Значи, моята мисъль е концентрирана къмъ болката. Защо сѫ болеститѣ? - За да се концентрираме. Природата иска ние да научимъ закона на концентрирането. Какъ ще ни научи? - Понеже ние се разсѣйваме навънъ, тя ни създава разни болести. И бѣднотията, и страданията, всичко това сѫ процеси за концентриране, т. е. влизане въ самитѣ насъ. И тогава ще знаете, че всѣка неприятность ви е дадена, за да се концентрирате. Използувайте тогава този случай да се концентрирате, да се съсрѣдоточавате въ себе си. Противорѣчията, които се създаватъ въ чувствата, се регулиратъ отъ единъ великъ законъ: да дойде човѣкъ до положение да влада чувствата си, да бѫде разположенъ всѣкога. Това е най-великото въ живота. Да можешъ да трансформирашъ всѣко неразположение на чувствата си и да се повдигнешъ надъ вълнитѣ на живота, това е най-голѣмото изкуство. Значи, трѣбва да знаешъ да хвъркнешъ - нищо повече. Въ хвъркането седи великия смисълъ на живота; то ще може да те обхване и повдигне надъ врѣменнитѣ смущения на живота. Въ нашия животъ има много смущения.

И тъй, въ дома си вие ще срѣщнете този споръ, който видѣхте и въ всѣко дърво. Като дойде нѣкое противорѣчие, начертайте си едно дърво. Ето единъ начинъ за самовъзпитание. Всички съврѣменни учения азъ ги наричамъ гимнастика на ума. Разнитѣ теории, хипотези, това сѫ гимнастика, размърдване на ума. Човѣкъ, като е заетъ съ себе си, ако нѣмаше тия противорѣчия, неговиятъ умъ, неговитѣ чувства биха се атрофирали. Противорѣчията въ ума, въ чувствата, въ волята

на човѣка прѣдизвикватъ разтърсване и той расте, прогресира и уяква.

Тъй щото, при всѣко противорѣчие на ума, човѣкъ придобива едно цѣнно качество. Той се обогатява съ една малка придобивка. Разбрахте ли сега? Ще приложите ли това знание? Разбира се, у васъ ще се яви единъ противоположенъ методъ и ще кажете: „Какъ?“ Значи, не сте напълно съгласни. Въ този случай, думата „какъ“ показва, че човѣкъ страда. Защо? Защото има противорѣчие, не е въ съгласие съ природата. Жгълътъ АОД въ буквата показва едно отклонение около 45°. Този човѣкъ е въ противорѣчие съ законитѣ на природата. Тогава, за да се побѣди туй противорѣчие, имаме другъ , който прѣдставлява човѣка, обърнатъ съ противорѣчията си къмъ центъра на земята: главата му надолу, а краката нагорѣ. Този въпросъ „какъ“ показва какъ да изправимъ човѣка на краката му и да го заставимъ да мисли. Кривата линия въ буквата „а“ е знакътъ на безконечността. Той показва, че човѣкъ най-послѣ ще дойде въ съгласие съ силитѣ на природата. Значи, най-първо ще станешъ цвѣтъ и плодътъ, като завърже, ще се обърне надолу съ краката. Това значи да цъфнешъ, да завържешъ и да започнешъ да развивашъ Божественията животъ въ себе си. Само така ще разрѣшишъ въпроса „какъ“.

Сега разбира се, отъ тия геометрически букви може да извадимъ нѣколко уравнения, съ жглитѣ отъ 45° и да имаме редъ формули, а именно: слѣдъ колко години и при какви условия ще разрѣшимъ въпроса на противорѣчията. Ако начертаемъ единъ кржгъ, ще видимъ напримѣръ, лицата А и В къмъ кои домове спадатъ астрологически; кои планети иматъ влияние върху тѣхъ и т. н. Но това сж сложни задачи. За васъ е важно да схванете само общата идея „какъ“. Значи, въ човѣка трѣбва да се яви едно противорѣчие. Противорѣчието всѣкога показва една нужда. Гладътъ е едно противорѣчие, една нужда въ човѣка. Той търси начинъ, какъ да се наяде. Всѣко противорѣчие е духовна, вътрѣшна нужда. Ако я удовлетворишъ, въпросътъ ще се свърши частично, обаче той не е напълно разрѣшенъ. Той пакъ ще се повдигне, ти пакъ ще го разрѣшишъ, но той

пакъ ще се повдигне и т. н. Тогава, може да се изчисли, колко пѫти трѣбва да яде една гѫсеница, докато стане пеперуда. И слѣдъ като разрѣшимъ живота на гѫсеницата, че тя не трѣбва повече да се храни съ тази твърда храна, ще дойде разрѣшението на другъ въпросъ. Гѫсеницата, като стане пеперуда, ще яде отъ соковете на цвѣтоветѣ. Този въпросъ е по-деликатенъ, но все пакъ ѝ трѣбва храна. Ако нѣма цвѣтя, т. е. ако цвѣтята не цъфнатъ, пеперудата е пакъ изложена на извѣстни мѫчнотии. Казвате: „Лесна е нейната работа.“ Не, ако нѣма цвѣтя или ако има много малко цвѣтя, тя пакъ ще има мѫчнотии. Вие можете да прѣведете всички тия нѣща въ живота си. Въ сегашния ви животъ тѣ прѣдставляватъ символи. Вие ще разрѣшите всички въпроси въ живота си, като вѣрвате въ Бога. Има само единъ начинъ, по който можемъ да заставимъ Бога да ни помага. Дали човѣкъ вѣрва въ Бога или не вѣрва, този законъ е общъ за цѣлото органическо царство, като почнете отъ най-малкитѣ сѫщества до най-голѣмитѣ. Като говорятъ по този начинъ, „азъ вѣрвамъ въ Бога“, Господь ги слуша. Всички, които употрѣбяватъ този методъ, се хранятъ отъ общата трапеза на природата. Сега ще ви оставя,вие да търсите този методъ и всѣки да го приложи за себе си. Този методъ е само единъ. За всѣко сѫщество и за човѣка има само единъ начинъ, по който е свързана неговата нишка съ първичното въ битието.

Изпѣйте упражнението „Малкиятъ изворъ“.

Когато ви говоря тия нѣща, искамъ да ви заставя да мислите, да се справяте разумно съ всички спънки въ живота. Нѣкой пѫть срѣщаме голѣми прѣпятствия въ живота си. Напримѣръ, ако се качваме на нѣкой планински върхъ, направо не ще можемъ да се качимъ, трѣбва да го заобиколимъ. Въпросътъ не е въ врѣмето, а въ изпълнението. Нѣкои хора бързатъ да достигнатъ това-онова. Нѣма защо да се бърза. Животътъ трѣбва да се използува разумно. Има извѣстни задачи, които трѣбва да се осѫществятъ, та макаръ и по бавно. Колко врѣме ще живѣете, това не влиза въ смѣтка. Може да живѣете година, двѣ, десеть, сто, хиляда и повече години, но задачата, която ви е дадена, трѣбва да се изпълни. Ще изпълните задачата си много добрѣ. Запримѣръ,

вие считате най-добро нѣщо за васъ да станете ученъ човѣкъ. Учението не е цель въ живота. То е срѣдство. Едно трѣбва да знаете: Човѣшкиятъ духъ, който е излѣзълъ отъ Бога, е ученъ, силенъ, но човѣкътъ е забравилъ това и трѣбва да му се напомни да придобие изгубеното. Ние трѣбва да му напомнимъ, че той е силенъ; послѣ трѣбва да му напомнимъ че той е чисть. Трѣбва да му напомнимъ още, че той може да живѣе много врѣме, съдържа вѣчния животъ въ себе си.

Сега вие казвате: „Да станемъ учени!“ Ако речете сега да станете учени, нищо нѣма да придобиете. Нѣкой човѣкъ направи една кѫща, не се минава много врѣме, изгубва я. Казватъ: „Този човѣкъ станалъ по-уменъ.“ Съ какво поумнѣлъ? Казвате: „Втори пѫть нѣма да я изгуби.“ Добрѣ, какво ще спечели, ако втория пѫть не изгуби кѫщата? - Въ това нѣма никаква философия. Да имашъ кѫща или да нѣмашъ кѫща, безразлично е. Ако имашъ кѫща и можешъ да рѣшишъ въ нея задачата, която ти е дадена, тази кѫща е благословена. Пъкъ ако нѣкой пѫть кѫщата ти те спъва, не ти трѣбва. За нѣкои хора не е прѣдвидено да иматъ кѫщи, а за нѣкои хора е опрѣдѣлено да иматъ кѫщи. Онѣзи хора, които трѣбва да живѣятъ въ своя кѫща, ще си направятъ такава, а които трѣбва да живѣятъ безъ кѫща, нѣма да си правятъ своя кѫща. Нѣкой казва: „Азъ трѣбва да си имамъ кѫща.“ Казвамъ, не е опрѣдѣлено да имашъ кѫща. -„Ама азъ искамъ да бѫда ученъ“ - Не е опрѣдѣлено да бѫдешъ ученъ. Казвамъ на другъ нѣкой: „На тебъ е опрѣдѣлено да бѫдешъ ученъ и ще бѫдешъ ученъ.“ Като казвамъ нѣкому, че не му е опрѣдѣлено да бѫде ученъ напримѣръ, това е споредъ великото учение. За сега ти е опрѣдѣлено да живѣешъ единъ посрѣдственъ животъ, да събирашъ енергии, че за въ бѫдеще да станешъ ученъ човѣкъ. Казвашъ: „Сега искамъ!“ Ако искаше да станешъ ученъ сега, защо спа прѣди нѣколко прѣраждания? Ти искашъ съ петь пари да обиколишъ цѣлия свѣтъ. Казвашъ: „Искамъ да бѫда ученъ!“ - И можешъ да бѫдешъ, азъ не отричамъ това. -„Но кога?“ - Слѣдъ двѣ прѣраждания. Нѣкои хора могатъ да бѫдатъ учени още сега. Това не трѣбва да ви обезсърчава. Цѣлиятъ животъ, цѣлата вѣчность, това сѫ възможности, въ които човѣшката

душа може да се прояви. Вие искате още въ сегашния си животъ да съберете всичко. Не, знайте слѣдното нѣщо: И щастието да ви даватъ на земята, не го взимайте. За прѣдпочитане е, като живѣете на земята, да носите скърбитѣ отколкото щастието. Защото, ако вземете щастието, ще ви дойдатъ много голѣми нещастия. Тъй е било и ще бѫде прѣзъ всички врѣмена.

Сега, да не се роди страхъ, да кажете: „Не искамъ щастие!“ Не, само онзи се отказва отъ щастието, който се страхува. Трѣбва да знаете, че за всички нѣща сте отговорни. Нѣкой пѫть вие идвате до крайности въ живота и казвате: „Това не ни трѣбва, онова не ни трѣбва.“ Вие трѣбва да знаете, какво да вършите. -„Ама, азъ мисля да отида на онзи свѣтъ.“ - Ще отидешъ на онзи свѣтъ! Ти не можешъ да живѣешъ между хората на земята, че между ангелитѣ ще живѣешъ. Не те ли зная кой си? Ти напущашъ лозето на обѣдъ и мислишъ, че горѣ ще те приематъ съ вѣнецъ. Горѣ, ако отидешъ, ще питатъ: „Кой е този?“ - Този е единъ човѣкъ, който напуща работата си на обѣдъ. - Я, тогава го пратете на нѣкое лозе, да довърши работата си! Нѣкои отъ васъ, както и отъ евангелиститѣ, казват: „О, мили Исусе, Ти ще ме посрещнешъ, ще ми туришъ вѣнецъ на главата.“ Да, ще получишъ вѣнецъ, но половинъ вѣнецъ. Смѣшни работи сѫ тия! Господь изисква да свършимъ Неговата работа, нищо повѣче. Като отидешъ на лозето, сериозно ще копаешъ. И като се върнешъ, ще кажешъ: „Господи, направихъ тъй, както си казалъ.“ Може да седишъ 10 - 20 деня на лозето, но ще го прѣкопаешъ. Тази година лозето ти може да не даде плодъ, нищо отъ това, но едната година туй лозе ще даде двойно количество плодъ. Лозаритѣ, които разбиратъ този законъ, рѣжатъ лозето до корена и казватъ: тъй ще уякне. Онзи, който е лакомъ и не иска да го рѣже, като дава двѣ години наредъ плодъ, на третята ще прѣстане да дава и пакъ ще трѣбва да се реже.

Сега, не трѣбва да бързаме въ живота си. Искамъ да разбирате живота философски, да не казвате: „Азъ не искамъ да работя.“ Ако не искашъ да работишъ физически, ще работишъ духовно, умствено, но все-таки ще работишъ. Нѣкой казва: „Азъ работя надъ хората.“ Ти работишъ надъ хората, но надъ себе си

не работишъ. Човѣкъ не може да работи надъ хората, той работи само надъ себе си. Този човѣкъ, който мисли, че работи надъ хората, мяза на онзи, който, като гледалъ, какъ единъ човѣкъ кашлялъ и се мѫчилъ да чука кафето, мислилъ, че той го чука и затова поискалъ кафе и за себе си. Споредъ мене, това не е наука. Вземи и ти да чукашъ своето кафе или като чука той и ти вземи участие въ чукането или най-послѣ върши нѣщо полезно. Азъ искамъ вие да бѫдете умни ученици. Казвамъ „умни“, но не въ обикновения смисълъ на думата. Щомъ сте умни за себе си, тогава тия противорѣчия, които се явяватъ въ единъ класъ, въ едно общество, въ единъ народъ, ще се разрѣшатъ правилно. Голѣмитѣ противорѣчия сѫ неизбѣжни, и тѣ ще дойдатъ, но вие трѣбва да бѫдете много умни, за да рѣшите задачитѣ си. Много хора трѣбва да се явятъ, за да поематъ една работа, докато се оправи. И при това, всички трѣбва да вложите ума си на работа.

Има нѣща, които трѣбва да се разрѣшатъ умствено, тѣ не могатъ да се разрѣшатъ физически. Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ дойде въ класа, без позволение. Това веднага ще ви смути. Почти всички се наежвате срѣщу него, искате да го изхвърлите навънъ. Едни го хващатъ за главата, други за краката, но той вика, вдига се цѣлъ скандалъ. Обаче, ние можемъ да проектираме мисъльта си, да създадемъ едно водно течение и то ще го подеме нагорѣ, ще го изхвърли навънъ. Той ще си излѣзе и ние ще бѫдемъ свободни. Тогава и неговиятъ умъ ще бѫде миренъ и нашиятъ умъ ще бѫде миренъ. Казвате: „Грѣшно е тъй да го изхвърлимъ.“ Ами другото положение не е ли грѣшно, да го изхвърлите съ ржцѣ навънъ. Чудни сте вие! Второто положение е по-лесно, то става съ по-малко разноски. Можемъ да му поговоримъ, да му кажемъ: „Моля ти се, приятелю, ще бѫдешъ тъй добъръ, да излѣзешъ вънъ, да не ни смущавашъ.“ Той ще поседи малко и ще си каже: „Хайде да излѣза, да не смущавамъ тия хора тукъ“, и съ това въпросътъ ще се свърши. Когато влѣзе въ ума ви извѣстна идея, която не ви е симпатична, не се старайте физически да я изпѫдите. И тукъ се прилага сѫщия законъ. Започнете ли да ѝ се противите, тя непрѣменно ще ви създаде една неприятность.

Говорете вѫтрѣ въ себе си! Всѣка идея, която дойде въ васъ, не е нищо друго, освѣнъ едно разумно сѫщество, което ви е посѣтило. Затова, говорете му разумно веднъжъ, дважъ, докато ви разбере. Щомъ ви разбере, то ще си замине.

Изпѣйте упражнението „Вечерь - сутринь отиде дойде“. Коя е най-силната дума въ това упражнение? Трѣбва ли всички думи да се пѣятъ еднакво? Може ли нѣкой отъ васъ да изпѣе упражнението прочувствено, по всички правила на музиката? Думата „вечерь“ се пѣе тихо. Вечерно врѣме обикновено всичко утихва. Мнозина отъ васъ повече критикувате, отколкото пѣете. Вие тъй критикувате, като че разбирате музиката. Дѣйствително критиката е по-лесна, отколкото изпълнението.

Тайна молитва

Любовьта ражда доброто. Доброто носи животъ, свѣтлина и свобода за нашитѣ души.

19-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 19.II.1925 г.
София

ОТЛИЧИТЕЛНИ ЧЪРТИ НА ЧОВЪШКАТА ИНТЕЛИГЕНТНОСТЬ

Размишление

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Разлика между будизъмъ и християнство“.

Прочетоха се три работи върху темата: „Отличителнитѣ органически и морални качества на бѣлата и жълтата раса“.

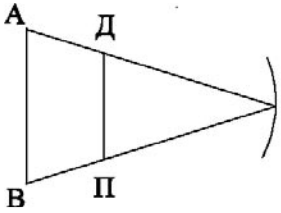

Съврѣменнитѣ учени хора употрѣбяватъ два начина за измѣрване на човѣшката интелигентность. Точка С въ фигурата прѣдставлява ухото. Линията АВ прѣдставлява човѣшкия носъ. Въ ѫгъла ВСА могатъ да се включатъ всички органически сѫщества, които иматъ гръбнакъ. Ако прѣкараме линии, успоредни на правата АВ, всички иматъ отношение помежду си. Колкото повече се увеличава интелигентностьта, толкова и носътъ става по-голѣмъ. Разликата може да е съ единъ милиметъръ само, но и тя е отъ значение. Тъй щото, голѣмиятъ носъ изобщо показва интелигентность. Интелигентностьта зависи не само отъ голѣмината на носа, но и отъ съотношението между носа и челото, а именно, дали челото е право или малко вглъбнато.

Вториятъ начинъ за измѣрване на интелигентностьта е споредъ ѫгъла на Кампера. Този ѫгълъ ВСА е около 30°. Камперъ спуща единъ отвѣсъ отъ челото до брадата и друга една линия, която минава прѣзъ срѣдата на ухото до долната часть на носа. Този ѫгълъ, който се образува между тия двѣ линии въ хората на бѣлата раса е равенъ на 80°, а въ хората отъ жълтата раса е равенъ на 75°. Този ѫгълъ у малайцитѣ е равенъ на 63°. У по-интелигентнитѣ хора този ѫгълъ се

увеличава. Разбира се тия величини не сѫ абсолютни, но относителни. Въ това отношение, отъ тия линии може да се извади една пропорция. Интелигентностьта на единъ човѣкъ се опрѣдѣля не само отъ голѣмината на перпендикуляра АВ, но сѫщеврѣменно и отъ дължината на линията АС. Тази линия опрѣдѣля интензивностьта на човѣшкия носъ. Ако линията АВ прѣдставлява голѣмината на носа и линията АС е по-кѫса, тогава интелигентностьта не е толкова интенсивна. Тъй че линиите АВ и АС опрѣдѣлятъ интелигентностьта на единъ човѣкъ. Разбира се, тия линии сѫ живи. Ние не говоримъ за мъртви линии. Когато говоримъ за жгли, съ които се измѣрва човѣшката интелигентность, имаме прѣдъ видъ тия жгли, които се увеличаватъ и слѣдователно тѣ всѣкога могатъ да се измѣрватъ. Ако измѣрвате постоянно вашата глава, ще видите, че главата ви ту се увеличава, ту се смалява. Тя не е постоянна. Това зависи отъ разположението на човѣка. Напримѣръ ако у васъ се зароди нѣкоя възвишена мисъль или разрѣшите нѣкой важенъ философски въпросъ, главата ви ще се разшири. Като я измѣрите, ще видите, че има едно разширение на главата ви най-малко съ $^{1}/_{10}$ часть отъ милиметъра, а понѣкога дори съ $^{1}/_{2}$ милиметъръ. Ако у васъ се зароди мисъльта, че не трѣбва да мислите, главата ви се смалява.

Слѣдователно, ако мислитѣ на хората въ нѣколко поколѣния вървятъ въ низходяща степень, тѣ започватъ да се израждатъ. Израждането става отвжтрѣ. При израждането се забѣлѣзва промѣна въ носа. Щомъ човѣкъ се отклони отъ правия пжть, носътъ му се прѣчупва, той вече не е спуснатъ перпендикулярно надолу. Челюститѣ му започватъ да изпжкватъ навънъ както у животнитѣ. Носътъ сѫщеврѣменно изгубва и своята дължина. Обаче не всѣкога дължината на носа опрѣдѣля интелигентностьта на човѣка. Тя зависи още и отъ перпендикуляра, който е спуснатъ отъ челото до брадата. Слѣдователно, когато човѣкъ не живѣе нормално, челюститѣ му започватъ да се издаватъ напрѣдъ, брадата му се прѣчупва и скжсява, докато най-послѣ съвсѣмъ се изгуби. Челото пъкъ лѣга назадъ, скулитѣ изпъкватъ и тогава човѣкъ започва да

прилича на животно. Разликата между човѣка и животнитѣ е тази, че животнитѣ нѣматъ голѣмъ носъ, нѣматъ брада и чело. Челото имъ е слабо развито. У тѣхъ е силно развитъ обективния умъ. У тѣхъ има наблюдение, но нѣма философска мисъль. Тѣ не могатъ да разсѫждаватъ. Тѣ иматъ интуиция. Отъ дълга опитность тѣ сѫ извадили извѣстни изводи за нѣщата, но не могатъ да разсѫждаватъ. Ако турите прѣдъ нѣкое животно единъ трижгълникъ, то никога не ще може да разбере какво отношение иматъ тритѣ страни една къмъ друга.

Сега разбира се, ученитѣ антрополози сѫ се спрѣли само на външната страна на науката, но туй още не е цѣлата наука. Това сѫ само външни скици. При това ученитѣ дълго врѣме сѫ прѣтегляли мозъцитѣ на хората, дълго врѣме сѫ мислили върху това, че колкото мозъкътъ е по-тежъкъ, толкова и човѣкътъ е по-интелигентенъ. Обаче тѣ сѫ намѣрили хора съ голѣми мозъци, които не сѫ толкова интелигентни. Фрѣнолозитѣ пъкъ сѫ забѣлѣзали, че интелигентностьта не зависи отъ обема на мозъка, но отъ развитието на прѣдния мозъкъ въ главата. Колкото прѣдниятъ лобъ е по-голѣмъ, толкова и човѣкътъ е по-интелигентенъ. Тѣ сѫ установили още, че моралнитѣ чувства у човѣка сѫ поставени въ особена область на мозъка: интелектуалнитѣ способности пъкъ сѫ поставени въ друга область. Тъй щото мозъкътъ е разпрѣдѣленъ на особени области, при което въ всѣка область има особена способность. Тия учени сѫ доказали съ редъ наблюдения своята френология, която днесъ не е приета отъ официалната наука. Френолозитѣ сѫ изучили вѫтрѣшностьта на мозъка, развитието на сивото вѣщество и на бѣлитѣ нишки, но всѣ-таки липсва още нѣщо на френологията. Тѣ сѫ дошли до едно мѣсто и тамъ сѫ се спрѣли, не могатъ да идатъ по-далечъ. Единственият най-ученъ човѣкъ между тѣхъ е билъ Галъ. Слѣдъ Гала никой не е ималъ тази наблюдателность. Всички, които сѫ дошли слѣдъ него, не сѫ имали този обобщаващъ умъ. Ето защо френологията въ туй отношение се е спрѣла на една фаза. Американцитѣ и англичанитѣ сѫ развили френологията въ нейното практическо приложение и тамъ сѫ се спрѣли.

За насъ е важно, че всѣка мисъль има извѣстно влияние върху прѣдната часть на челото, а всѣка морална мисъль упражнява влияние върху горната часть на главата. Съмейнитѣ чувства пъкъ упражняватъ влияние върху задната часть на черепа. По нѣкой пѫть, когато вие се разгнѣвите, тия самосъхранителни емоции упражняватъ влияние върху разширението на черепа къмъ ушитѣ. Слѣдователно, моралнитѣ чувства повдигатъ главата нагорѣ, умствените способности развиватъ главата отпрѣдъ, домашнитѣ способности - отзадъ, самосъхранителнитѣ я развиватъ на широчина, а личнитѣ чувства образуватъ една малка кривина отзадъ. Ако по нѣкой пѫть се сърдите, гнѣвите, този гнѣвъ е потрѣбенъ като пиперътъ въ яденето, да даде активность или широчина на главата. Безъ тази широчина човѣкъ не може да има потикъ за дейность. Когато нѣкой отъ васъ се гнѣвятъ, да не мислятъ, че тази енергия е непотрѣбна. Вие трѣбва да владате, да пазите този гнѣвъ. Той е барутъ, който ще използувате, когато трѣбва, а не да го горите, когато не трѣбва. Вие се гнѣвите, когато не трѣбва. Азъ бихъ ви казалъ, кога да се гнѣвите. Когато видишъ една мечка, разгнѣви се! А вие се разгнѣвявате, когато видите една мравя и я стѫпквате. Тукъ гнѣвътъ нѣма мѣсто. Не, разгнѣвете се при мечката! Когато срещнете на пътя си нѣкой голѣмъ камъкъ, прѣхвърлете го настрана. Проявете своя гнѣвъ като единъ волевъ актъ.

Слѣдователно, когато гнѣвътъ дойде у васъ, приемете го, не се стремете да го спрете. Или пъкъ, идете на Витоша и тамъ се заемете да прѣмѣствате камъни отъ едно мѣсто на друго. Втори пѫть като се разгнѣвите, идете при нѣкое голѣмо дърво и се опитайте, можете ли да го извадите отъ земята. Не казвамъ да хванете нѣкои малки клончета, защото тѣ изхабяватъ енергията ви, т. е. тия сили, които природата е вложила въ васъ. Значи, гнѣвътъ може да се използува въ много отношения. Разгнѣвите ли се, направете нѣкое добро, не обикновено добро, а такова, каквото никой не може да направи. Разбира се, тази енергия за самосъхранително чувство за сега ни е нужна. Личнитѣ чувства у човѣка трѣбва да се впрегнатъ на работа. Съврѣменната, бѣлата

раса е подпушила у хората енергията около ушитѣ имъ. Тамъ е всичкото зло, че намѣсто да я тури на работа въ моралния свѣтъ, тя сега ще отваря войни, да се биятъ едни съ други, та по такъвъ начинъ да си създадатъ условия за правене добро. Запримѣръ, англичанитѣ, като хванатъ 10 000 души българи, ранени и болни, ще ги лѣкуватъ, за да образуватъ извѣстна връзка и да покажатъ, кой е по-добъръ. Англичанитѣ искатъ по този начинъ да се прославятъ. Тия българи, като се върнатъ въ отечеството си, ще разправятъ, че англичанитѣ постѫпиха съ тѣхъ много добрѣ, че сѫ високо хуманни и благородни хора. Така се създаватъ изкуствено отношения. Затуй се появяватъ войнитѣ. Тази енергия, натрупана въ бѣлата раса, трѣбваше ли да се изразходва въ една безполезна война? И въ религиозно отношение тѣ се подпушиха, не дадоха подемъ на своитѣ чувства.

Казвамъ сега: шестата раса, която иде, ще отпуши този голѣмъ кранъ, ще дойде материалъ напрѣдъ-назадъ, въ широчина и въ дълбочина, за да може човѣкъ да се развива симетрично и правилно въ всички направления. Слѣдователно, въ този човѣкъ ще има стремежъ къмъ Бога или реализиране висшия идеалъ на неговия духъ. Самиятъ този изразъ - „висшиятъ идеалъ на човѣшкия духъ“ е неразбранъ. Накѫдѣ е този висшъ идеалъ? Като кажемъ висшъ идеалъ, какво разбираме? Често казваме „високъ идеалъ“. Азъ съмъ употрѣбилъ думата „високъ идеалъ“ като давамъ примѣръ за „високъ идеалъ“, че ако искашъ да си хапнешъ единъ плодъ, трѣбва да се качишъ на дървото и самъ да си откѫснешъ най-хубавия плодъ. Добрѣ, ако ти имашъ въ своята градина най-хубавитѣ плодове и дойдатъ въ тази градина дѣца съ високъ идеалъ и всѣко отъ тѣхъ реализира своя идеалъ отъ твоитѣ дървета, туй ще бѫде ли идеалъ и за тебе? - Не. Какъ ще погледнешъ на това? Човѣкътъ отъ бѣлата раса ще вземе една тояга и ще наложи тия идеалисти на общо основание. Той ще каже на тия философи още веднъжъ да се не качватъ. Човѣкътъ отъ шестата раса пъкъ ще похвали тия дѣца и ще имъ каже: „Елате и догодина въ моята градина. Тя е свободна, открита за васъ“. Той нѣма да имъ забрани.

И тогава, ето какво ще бѫде прѣзъ врѣмето на шестата раса. За сега само нѣкои хора иматъ градина, а за въ бѫдаще цѣлата земя ще бѫде прѣвърната въ градини. Всѣки ще ходи свободно изъ тѣхъ и което дърво си хареса, отъ него ще си откѫсне. А сега, ако влѣзешъ въ градината на човѣкъ отъ петата раса, ще намѣришъ затвора. Туй е подпушване на енергията. Разликата между хората отъ шестата и тѣзи отъ петата раса е тази, че [ако] човѣкътъ отъ шестата раса се качи на дървото, ще си откѫсне само единъ, най-хубавъ плодъ и ще слѣзе, а този отъ петата раса ще си напълни една торба съ плодове. Единственото нѣщо, което спъва сегашната раса, това е голѣмата лакомия въ всѣко отношение. Забѣлежете, всѣка есень се събира съ милиони тонове жито и го складиратъ. Защо имъ е този запасъ? Послѣ, събрали пари въ банкитѣ и ги пазятъ. Навсѣкѫдѣ всичко събиратъ на купове и го пазятъ. Приготвятъ консерви съ милиони тонове и ги пазятъ. Тѣ се развалятъ, най-послѣ и ги хвърлятъ. Съврѣменнитѣ хора сѫ като мравите, постоянно събиратъ и трупатъ на едно мѣсто - да се осигурятъ. Това е бѣлата раса - хора интелигентни, но крайно лакоми. Колкото европеецътъ е активенъ, толкова китаецътъ е инертенъ. Той работи по необходимость. Казватъ, че китаецътъ е много трудолюбивъ. Какъ нѣма да бѫде трудолюбивъ? Природата знае неговото естество и го е турила при такива условия, при които ще може да се развива.

Сега, въ шестата раса, която ще дойде, нѣма да има лакомство. Всѣки отъ васъ може да стане човѣкъ отъ шестата раса. Какъ именно? - Като прѣвърне лакомството въ една движуща се сила. Да допуснемъ, че нѣкои богати хора въ Америка, които иматъ въ банкитѣ си милиарди левове, търсятъ начинъ да се освободятъ отъ богатството си. Какво трѣбва да направятъ? Да раздадатъ паритѣ си? - Не, това ще прѣдизвика подпушване на извѣстна енергия. Това не е правилно разрѣшение на въпроса. Въ раздаването на паритѣ има една опасность. Съ тѣхъ се събужда лакомство и тия хора, на които сѫ раздадени паритѣ, се спъватъ. Въ такъвъ случай сиромашията е за прѣдпочитане. Ако сиромашията може да ни отвикне отъ лакомството, тя е

за прѣдпочитане. Какво разбирате подъ думата „лакомство“? - Туряне въ стомаха повече, отколкото той може да асимилира; туряне на гърба повече, отколкото може да носи; заемане съ работи, които не сѫ по силитѣ ни. Напримѣръ въ училището изучаваме прѣдмѣти, които не сѫ по силитѣ ни; учимъ много прѣдмети, отъ които нѣмаме нужда и бързаме, не чакаме да дойде врѣмето, искаме да знаемъ много.

Сѫществената разлика, значи между бѣлата и шестата раса е главно тази, че въ шестата раса нѣма да има лакомия. Земята нѣма да има никакви граници, никакви прѣгради, нѣма да има наказателни закони, нѣма да има затвори и т. н. Ако нѣкой се провини, направи нѣкаква погрѣшка, ще му дадатъ да яде само жито и царевица. Хубавото въ шестата раса ще бѫде още и това, че хората ще иматъ довѣрие едни къмъ други. Въ бѣлата раса хората нѣматъ помежду си довѣрие. Тѣ иматъ вѣрване, но довѣрие нѣматъ. Тѣ иматъ довѣрие само на думи. Въ шестата раса обаче, довѣрието ще бѫде една отъ благороднитѣ чърти - пълно довѣрие. Сега, въ която кѫща и да влѣзешъ, като излѣзешъ изъ стаята на нѣкого, той веднага ще отиде да провѣри, дали се е изгубило нѣщо. Или пъкъ, ако вървишъ съ жената на нѣкого, той ще прати подирѣ имъ да ги слѣдятъ, какви ще бѫдатъ тѣхнитѣ отношения. Въ шестата раса за тѣзи нѣща и въпросъ нѣма да става, тѣ ще иматъ вѣра. Тамъ всѣки самъ ще се пази. Нѣма да ходятъ детективи, да слѣдятъ хората отъ вънка, защото всѣки ще пази себе си отъ вѫтрѣ.

Послѣ, въ шестата раса хората ще иматъ една характерна чърта, а именно: като срещнешъ единъ човѣкъ отъ тази раса, той ще внесе въ тебе едно разширение на сърцето, едно просвѣтление на ума и ще се вдъхновишъ отъ единъ великъ идеалъ. Той може да не ти говори нищо, но ще се вдъхновишъ отъ нѣщо възвишено и благородно. Само като го срѣщнешъ, той ще ти прѣдаде своята мисъль, безъ да ти говори нѣщо. И между хората отъ бѣлата раса понѣкой пѫть се случава това нѣщо, но по-рѣдко. Между бѣлитѣ всѣки се затваря въ себе си, всѣки се пази. Дѣйствително, човѣкъ трѣбва да се пази, но понѣже знанието, което той има въ себе си е нѣщо живо, нѣщо, което

създава изобилие, то трѣбва да излѣзе навънъ. Затуй именно казваме, че въ шестата раса ще има едно разширение.

Сега, напримѣръ между мѫжетѣ и женитѣ се повдига въпроса за права - женитѣ искатъ да извоюватъ своитѣ права чрѣзъ насилие. Казватъ: „Ако човѣкъ се слага, никога нѣма да добие нужното за себе си.“ Не, подпушване не трѣбва да има. Не подпушвайте никого. Човѣкъ не трѣбва да подпушва и себе си. Законътъ е такъвъ. Щомъ мислишъ, че съсѣдътъ ти те подпушва, ти самъ си се подпушилъ. Щомъ мислишъ, че дѣтето те подпушва, ти си подпушенъ вече. Щомъ мислишъ, че жена ти или мѫжътъ ти те подпушватъ, това става. Защо? Защото ти самъ си се подпушилъ. Какво вѣрвашъ, така става. Подпушватъ се, обаче, само грубитѣ енергии; финитѣ, тънкитѣ енергии не могатъ да се подпушатъ, тѣ проникватъ прѣзъ всичко. Слѣдователно, ако ние имаме онзи великъ вѫтрѣшенъ стремежъ на духа, никой не може да ни подпуши.

Допуснете сега, че нѣкой отъ васъ има туй изкуство да се прѣобразява или да прониква прѣзъ стѣнитѣ. Кой ще може да го ограничи? Ако една майка има туй качество, могатъ ли да я ограничатъ нейнитѣ дѣца? Да допуснемъ, че дѣцата ѝ, като станатъ сутринь, започватъ да я хукатъ, но тя още прѣдъ тѣхъ веднага изчезва. Какво ще направятъ тѣ. - Нищо. Тя ще имъ даде такова страшно възпитание, каквото тѣ не сѫ виждали въ живота си. Туй изгубване не е нищо друго, освѣнъ разширение. Пъкъ всички вие тукъ, както и всички хора въ свѣта сѫ подпушени. И благодарение на тази подпушеность имаме такива груби тѣла. Така сме свързани ние съ материята, че не можемъ лесно да се развържемъ. Вие казвате: „Какво да се прави, човѣкъ трѣбва да се храни, трѣбва да се облича, да работи, туй да направи, онуй да направи.“ Да, всичко това трѣбва да се направи, защото сте подпушени. Въ това отношение именно всѣка раса има свои вѣрвания, своя наука, своя религия, за да се освободи отъ ония връзки, създадени отъ миналото. Туй сѫ методи на възпитанието, съ което човѣкъ трѣбва да си въздействува. При сегашнитѣ условия не е тъй леко човѣкъ да се лѣкува. Той трѣбва да разбира този законъ на развързване.

Не е лесно напримѣръ, да отхвърлимъ едно внушение, едно хипнотизиране, че слѣдъ десеть деня ще умра. Трѣбва да разбирашъ законитѣ какъ да се разхипнотизирашъ. Напримѣръ, у нѣкого ще се роди мисъльта, желанието да скара двама души. Защо? - Вижда, че двама приятели си живѣятъ добрѣ, работятъ заедно и у него се заражда завистъ. Той имъ внушава мисъльта, че тѣ скоро ще се скаратъ. И наистина, единъ день виждашъ тия двамата приятели скарани, защото трети нѣкой имъ внушилъ да се скаратъ. Затуй въ скарването на двама души винаги има намѣсенъ единъ трети. Двама души сами по себе си не могатъ да се скаратъ. Този законъ се провѣрява навсѣкждѣ въ живота. Така стана и съ Адамъ и Ева. Третиятъ, който влѣзе между тѣхъ, ги скара, нищо повече. Сега ще знаете: Щомъ се яви у васъ желание да се скарате, ще обърнете внимание на това, че има нѣкой трети, който тласка къмъ скарване. Туй не го вършатъ духове, а вие, хората го вършите. Напримѣръ, двама се обичатъ, но дойде между тѣхъ трети, намѣси се и извади едного отъ тѣхъ. Туй го има между ученичкитѣ и ученицитѣ, между старитѣ и дѣцата, както и между приятелитѣ. Казватъ: „Клинъ, клина избива“.

И тъй, ако искате да знаете, каква ще бжде шестата раса, вие трѣбва да влѣзете въ нея вече. Отсега трѣбва да се приготовлявате, за да придобиете отъ нея тия по-висши качества. Ако не придобиете тия нови форми, нѣма да ви дадатъ дрехитѣ на шестата раса. Ще кажете: „Като хора отъ бѣлата раса пакъ ще можемъ да влѣземъ въ Царството Божие.“ Да, и така ще можете да влѣзете, но за прѣдпочитане е човѣкъ да влѣзе въ Божия свѣтъ като сжщество, което може да се ползува отъ висшитѣ Божии блага. Колцина отъ васъ, които ме слушате тази вечерь, можете да се ползувате отъ висшитѣ Божии блага? Вие вѣрвате, но въ сжщность имате ли една жива опитность, за която, ако ви хванатъ тази вечерь, сте готови идейно да устоявате на всички мжчнотии и изпитания? Ако ви хванатъ и ви запитатъ: „Вѣрвате ли въ своитѣ убеждения?“ Вие ще започнете да се колебаете. Не казвамъ за всички, но за нѣкои само, защото нѣмате жива опитность. Ако единъ човѣкъ

има опитность, той ще е готовъ да изтърпи всички страдания. Тъй щото, вие трѣбва да се стремите къмъ този възвишенъ идеалъ, да дойдете въ съприкосновение съ шестата раса. Тя сѫществува вече. Смѣшно е, когато нѣкои хора казватъ, че шестата раса щѣла да се зароди отъ бѣлата. Не, всички светии, които сѫ завършили своята еволюция, доброволно ще дойдатъ на земята, ще създадатъ свой типъ. Тази раса ще се нарече „раса на любовьта“. Бѣлата раса е „раса на интелекта“, а шестата - раса на Любовьта. Хората отъ шестата раса ще иматъ по-висша интелигентность, отколкото бѣлите. При това, тѣ ще иматъ и едно сърце, несравнено по-благородно, отколкото сърцето на единъ човѣкъ отъ бѣлата раса. Когато вашата душа се освободи отъ тази форма, въ която сега се намирате, ще може втори пѫть да влѣзе въ форма отъ шестата раса. Това сѫ живи форми.

Сега основното положение, което трѣбва да запомните е, че всѣка мисъль упражнява извѣстно влияние върху мозъка на вашия черепъ. Ако мислите интенсивно, умътъ ще влияе върху челото, ако ставате духовенъ, това упражнява влияние върху коронната часть на главата, ако развивате вашитѣ сѣмейни чувства, развива се главата ви отзадъ, ако ставате активенъ, главата ви при ушитѣ става по-широка. Тъй щото, всичката енергия, която човѣкъ проявява, има своето опрѣдѣлено мѣсто у човѣка. При това развитието на мозъка се отразява върху тѣлото. Тѣлото се строи съобразно мозъчното развитие. Досега главата била създавана споредъ тѣлото. Въ шестата раса, тѣлото ще бѫде създадено съобразно мозъка. Мозъкътъ е най-устойчивото вещество, отъ неговата сѫщина се губи много малко. Слѣдователно, тѣлото ще бѫде създадено съобразно мозъка, ще има правилни математически отношения. Нѣма да има такива дефекти, каквито сега сѫществуватъ.

Всички трѣбва да живѣете съ вѣра, че това е необходимо за васъ и да се приготовлявате за шестата раса. Вие ще попитате, дали ще доживѣемъ това врѣме? - Ще го доживѣете, ще го видите, разбира се, но не съ това съзнание, което имате сега, а съ друго, разширено съзнание. Едно врѣме бѣхте дѣца, нали? Сега сте възрастни. И въ човѣчеството има степени въ

съзнанието. Човѣчеството по съзнание първо е било като дѣте, но послѣ се е развило. Значи и тукъ сѫществуватъ сѫщитѣ отношения. Съзнанието и въ човѣчеството расте, разширява се и се развива. Сега човѣкътъ е достигналъ до едно по-високо положение, но още не е пълновъзрастенъ. Цѣлото човѣчество днесъ е въ положението на единъ младежъ, около 15-16 години. Както виждате, още сте много млади. Въ миналото, когато се е създавалъ Мойсеевия законъ, хората сѫ били дѣца, затуй е трѣбвало малка пръчица, която да ги подканя. Сега вече хората сѫ на 15-16 годишна възрастъ. Тъй щото, въ туй отношение, всинца сте младежи. До пълновръстието, до 21 годишна възрастъ ви трѣбватъ още петъ години. Човѣкъ ще се развие въ шестата раса, тамъ ще достигне до 21 година. Въ седмата раса ще бѫде на 33 години, тамъ ще свърши всичко, т. е. нѣма да свърши, но ще започне отново. Сега трѣбва да се радвате, че сте млади, на 15 - 16 годишна възрастъ. Че сте млади, това е най-радостното за васъ, защото младиятъ има бѫдеще.

Сега ще ви дамъ следния лозунгъ, слѣдното мото:
Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

20-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 25. II. 1925 г
София

ИСТИНСКО СЛУЖЕНЕ

Размишление

„Доброта, Истина, красота, това е Любовьта“

Прочетоха нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Разлика между кражба и лъжа“.

Защо човѣкъ краде и лъже? Или, кога човѣкътъ е научилъ изкуството да краде и лъже? Отъ чисто френологическо гледище, кражбата е анормално развитие на стяженолюбието. Значи, откакъ въ човѣка се е зародила алчностьта да взима повече отколкото му трѣбва, той е започналъ да краде и лъже. Лъжата се проявява у човѣка, когато съвѣстьта му е слабо развита. Когато страхътъ е силно развитъ, а съвѣстьта слабо развита, лъжата пакъ изпѫква. Всѣки страхливъ човѣкъ лъже. Само страхливитѣ хора лъжатъ. Човѣкъ, който лъже, не може да свърши никаква работа. Той може да замазва кѫщата колкото искате, отличенъ бояджия може да стане, но да гради - никога! Тогава ще ви задамъ въпроса: Лъжата ли се е явила по-рано или кражбата? *(- Кражбата.)* Кога започватъ дѣцата да лъжатъ? - Когато се качватъ на крушата. Значи, първо се явила кражбата, а послѣ лъжата. Въ френологическитѣ музеи има образи отъ хора - крадци, лъжци и др. Чъртитѣ на всички тия хора се различаватъ.

Миналия пѫть ви говорихъ за интелегентностьта на човѣка, за измѣрването на която има единъ жгълъ, наречен камперовъ. Той се образува отъ правата линия, теглена отъ отверстието на ухото до носа и отъ перпендикуляра, спуснатъ отъ челото до брадата. Този жгълъ въ бѣлата раса е голѣмъ около 80°. Това е обща мѣрка за човѣшката интелигентность. Човѣшката глава ще се счита нормална тогава, когато перпендикуляръть, т. е. едното рамо въ жгъла е вдигнатъ къмъ темето. Той усилва, увеличава жгъла. Ако жгълътъ е голѣмъ, а

перпендикуляръть малъкъ, интелегентностьта губи отъ своята стойность. Тя зависи отъ височината на главата. Изобщо, въ всѣка часть на човѣшкото лице се изразява интелигентностьта му, както и неговитѣ морални, домашни и лични чувства. Сѫщо тъй на лицето му се изразяватъ всички способности и сили на неговия характеръ. Тъй щото, физиогномически, всѣка область отъ човѣшкото лице можемъ да раздѣлимъ на около 150кв.см. Всѣки квадратенъ сантиметъръ прѣдставлява една способность, която се проявява въ извѣстна область на лицето.

Значи, лицето е построено отъ вѫтрѣшната енергия на мозъка. Всѣка добродѣтель има свое отражение въ лицето на човѣка. Всѣки интелектуаленъ потикъ или всѣка интелектуална сила сѫщо тъй има свои специфични признаци. При интелектуалния и моралния животъ, човѣкъ трѣбва да има модели. Той трѣбва да има прѣдъ себе си такива образци отъ живи, напрѣднали съ своето развитие сѫщества, съ които да е свързанъ. Моралностьта не произтича отъ самия човѣкъ, тя се черпи отвънъ. Това нѣщо може да ви се вижда донѣкѫдѣ странно, но питамъ: когато насадите единъ малъкъ желѫдъ въ земята, той отъ само себе си ли изважда сили, за да се развива, или ги извлича нѣкѫдѣ отвънъ? - Отвънъ ги вади, отъ земята и отъ въздуха. И тогава, за да станете интелигентни и морално силни, вие трѣбва да черпите силитѣ, съ които боравите, отъ живата природа.

Сега, ще ви прѣдставя три категории хора: първата категория сѫ тия, които служатъ на човѣчеството; втората категория сѫ тия, които служатъ на природата и третата категория сѫ тия, които служатъ на Бога. Да служишъ на човѣчеството, значи да се занимавашъ съ физическата страна на живота. Да служишъ на природата, значи да се занимавашъ съ духовната, съ отвлѣчената, съ умствената страна на живота. И най-послѣ да служишъ на Бога, това подразбира дълбокия смисълъ на истинския животъ. Когато човѣкъ иска да развие своето тѣло, той трѣбва да служи на човѣчеството, отъ тамъ ще почерпи всичкитѣ енергии, но и човѣчеството едноврѣменно ще почерпи нѣщо отъ него. И сега нѣкои казватъ: „Човѣкъ

трѣбва да се отдѣли отъ свѣта, отъ хората.“ Ако вие искате да развивате вашето тѣло, азъ взимамъ тази дума въ широкъ смисълъ, вие трѣбва да имате връзка не само съ народа си, но съ цѣлото човѣчество. Пъкъ ако искате да развивате силитѣ на вашия умъ, вие трѣбва да имате връзка съ живата природа. Ако искате най-послѣ да разбирате вѫтрѣшния смисълъ на живота, вие трѣбва да служите на Бога. Сега много окултни ученици, както и много религиозни хора издребняватъ толкова много, че се занимаватъ съ въпроси отъ съвършено страниченъ характеръ. При това положение, тия хора могатъ да прѣкаратъ и хиляда години въ едно училище, но нищо нѣма да научатъ.

Какво значи човѣкъ да служи на човѣчеството? Ако ви зададатъ конкретно този въпросъ какво бихте отговорили? Щомъ нѣкой служи на човѣчеството, между послѣдното и него самия ще има обмена, която може да бѫде съзнателна или несъзнателна. Когато служите на човѣчеството, не е необходимо да го познавате цѣлото. Въ този случай, конкретно разглежданъ въпросътъ, цѣлото човѣчество се изразява само въ единъ човѣкъ - нищо повече. Цѣлото човѣчество на земята прѣдставлява множеството, което е включено въ космическия човѣкъ. Той прѣдставлява физическата страна на човѣка. Често вие задавате въпроса: „Какво отношение има между човѣка и служенето му на човѣчеството?“ Туй хората наричатъ идея - да се служи на човѣчеството, да бѫдемъ человѣколюбиви. Отъ памтивѣка хората все служатъ на човѣчеството, но въ това служене има нѣщо, което имъ липсва. Какво имъ липсва?

Сега ще ви напиша на дъската една малка чъртичка. Какво прѣдставлява тази малка чърта? Какъ се пише арабската единица? Отъ дѣ сѫ взели тѣ тази единица? Тя сѫществува ли въ природата? - Сѫществува. Тя прѣдставлява дънера на дърветата. Тази единица има разклонение. Колко разклонения има всѣка единица? - Десеть. Значи, всѣка единица прѣдставлява единъ живъ организъмъ. Щомъ се посади, отъ нея ще излѣзатъ десеть разклонения, петь нагорѣ и петь надолу. Единицата е основа на нѣщата. Тя е канарата, върху която се градятъ всички нѣща. Всичко започва отъ нея. Числото двѣ пъкъ показва, какъ

се извършва процесът на това градене във природата. Тритѣ е законъ на равновѣсие. То прѣдставлява завършения плодъ. Числото четири означава слизане на плода, слѣдъ което той се оплодотворява наново.

Слѣдователно, когато говоримъ за числата отъ 1-10, ние не схващаме тъй и смисъла на десетичната система. Вие мислите, че сте много учени. Не, и най-ученитѣ математици не знаятъ отношенията на числата отъ 1 - 10. Азъ не говоря за външната страна на числата, тъй както сега ги употрѣбяватъ.

Като се изучава човѣшкия мозъкъ, забѣлѣзватъ въ него двѣ полушария. За сега лѣвото полушарие е активно, дѣсното пасивно. Слѣдователно, когато говоримъ за числото двѣ, ние го намираме даже и въ нашия мозъкъ. То е онзи човѣшки принципъ, който работи и съгражда нѣщата. Ако по нѣкакъвъ начинъ вие успѣете да измѣните енергиитѣ въ мозъка си, т. е. измѣните тѣхнитѣ течения тъй, че дѣсното полушарие да стане активно, вие съвършено ще измѣните и живота си. Затова, когато искате да се самовъзпитате, вие трѣбва да проучвате службата на всѣка часть, на всѣка область въ вашия мозъкъ. Напримѣръ, трѣбва да знаете, положителна или отрицателна ли е енергията, която протича въ прѣдната часть на вашия мозъкъ. Ако нѣкой отъ васъ е чувствителенъ, нека опре края на пръститѣ си до единъ чистъ и святъ човѣкъ, у когото нѣма никаква лъжа, никаква измама и той веднага ще почувствува въ себе си просвѣтление, а въ мозъка му ще се яви свѣтлина. Тази бѣла, приятна свѣтлина ще се прѣдаде чрѣзъ пръститѣ му. Слѣдователно, тази енергия, тази свѣтлина всѣки отъ васъ може да я придобие. Какъ - съ чисть животъ.

Запримѣръ, при възпитанието на дѣцата, необходимо е майката да бжде абсолютно чиста. Майка, която нѣма чистота, не може да възпитава. За да можемъ да възприемаме енергия отъ Бога, трѣбва да бждемъ абсолютно чисти. Първото нѣщо: вие не можете да се повдигнете морално, ако не се очистите. Ако пазите въ себе си нѣкакъвъ скритъ грѣхъ или нѣкаква слабость, или нѣкакви глупави идеи и вѣрвания и мислите да се домогнете до тѣхъ чрѣзъ новото знание, бждете увѣрени, че

вие ще си останете такива, каквито сте били. Природата е много внимателна, тя не налива ново вино въ стари мѣхове. Когато очистите ума си отъ всѣкакви заблуждения и сърцето си отъ всички пороци, само тогава новото ще може да влѣзе въ васъ. Туй трѣбва да знаете!

Мнозина казватъ: „Отъ толкова врѣме слѣдваме, не сме направили никакъвъ успѣхъ.“ Какъ ще направите успѣхъ? Въ това отношение вие трѣбва да бѫдете къмъ себе си безпощадни! Вие трѣбва да се чистите всѣки день. Нѣма какво да се изповѣдвате отъ вънъ. Трѣбва да се чистите отвѫтрѣ! Всѣки моментъ трѣбва да се стремимъ къмъ чистота. Само така ще имате знания. Знанието нѣма да дойде изведнъжъ, но постепенно. Тогава ще се създаде у васъ мораленъ подемъ, ще се вдъхновите и животътъ ви ще се осмисли. Сега не е достатъчно за васъ само да познавате погрѣшкитѣ си и да плачете за тѣхъ, но трѣбва да ги изправяте. Вие можете всѣки день да плачете за погрѣшкитѣ си, но какво ще ви ползува този плачъ? Ако ме боли пръстъ и всѣки день плача отъ болка, но не го лѣкувамъ, какво ще ме ползува плачътъ? Този плачъ все ще ви донесе извѣстна опитность, ще ви научи, какъ да прѣнасяте страданията, но защо, като ви боли пръста, оставяте сълзитѣ да падатъ на земята, а не ги оставяте да капятъ върху раната? Отдѣ възприехте този навикъ? Гледамъ нѣкой плаче, а сълзитѣ му капятъ на земята. Казвамъ, ако вие искате да ме убѣдите, че вашитѣ сълзи сѫ святи, съберете ги въ едно малко шишенце. Щомъ вземете да плачете, турете шишенцето прѣдъ очитѣ си и събирайте сълзитѣ. Или пъкъ оставете ги да капятъ върху раната. Тази вода е лѣчебна. Плачете, но нека плачътъ ви бѫде смисленъ! Ако плачете, трѣбва да знаете защо плачете. Кажете ми, защо плачете вие? - *(Да олекне на душата ни.)* Природата не обича да изразходва напразно своитѣ енергии. Свещената вода, която изтича отъ вашитѣ извори, трѣбва ли да пада на земята? Ако свещеникътъ ви е налѣлъ малко вода или малко винце отъ причастието, напримѣръ, вие пазите да не се излѣе на земята, казвате: „Свето вино е това вино.“ Добрѣ, виното е свето, а сълзитѣ, които излизатъ отъ нашитѣ очи, не

сѫ ли свети? Азъ считамъ, че нашитѣ сълзи сѫ тъй свети, както виното, което ви е далъ свещеникътъ.

То у васъ трѣбва да се създаде една мѣрка, съ която да мѣрите нѣщата. Азъ забѣлѣзвамъ отъ редъ години, че вие нѣмате една опрѣдѣлена норма въ живота си. Вие сѫдите, но още не разбирате кои нѣща сѫ морални и кои не сѫ морални. Запримѣръ, ако единъ ученикъ излѣзе на дъската и не може да рѣши задачата си, всички ще му се смѣете. Да допуснемъ, че той е направилъ извѣстна погрѣшка. Какво лошо има въ това. Защо ще му се смѣете? Какво означава смѣхътъ? Мислите ли, че онзи човѣкъ, който се смѣе, е много уменъ? Като ученици всички вие трѣбва да се научите на взаимно почитание. Имайте прѣдъ видъ всѣкога слѣдното правило: не унижавайте въ сърцето си никого! Когато се смѣемъ нѣкому, ние правимъ на себе си голѣма пакость.

Сега ще дойдемъ до вѫтрѣшнитѣ морални закони. Да допуснемъ, че нѣкой има извѣстна слабость. Тази негова слабость може да е по рождение, а може и да му е наложена. Виждамъ единъ голѣмъ юнакъ извадилъ ножа и казва: „Азъ ще ви дамъ да разберете!“ Но щомъ го гръмнатъ въ рѫката, силата му изчезва и рѫката му увисва. Питамъ: дѣ му е юначеството? Рѫката му увисва надолу и той вече не може да дига ножъ нагорѣ изъ въздуха. Кое е по-хубаво: да извадя ножа си и да изплаша нѣкой човѣкъ или да му изпратя една добра мисъль, да му внуша, че пѫтьтъ, по който върви, не е добъръ. Вие изучавали ли сте закона на внушението? Знаете ли какъ трѣбва да се внуши на единъ човѣкъ, че не трѣбва да прави извѣстни прѣстѫпления? Вие ще кажете: „Научете ни това изкуство!“ Казвамъ, вие трѣбва да внушите на себе си, а не на другитѣ. Това е наука! Научете се да внушавате на себе си, а не на другитѣ. Внуши на себе си! Ние искаме да приложимъ тази наука върху себе си. Имашъ нѣкаква слабость - не говори за нея. Тя спъва твоето растене. Но внуши си: „Нѣма да правя повѣче това нѣщо.“ Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ има едно благородно чувство въ себе си, но не го проявява. Питамъ: защо ще го спъваме? Защо да не му дадемъ възможность да се прояви? Ако една мисъль е

благородна, защо ще я спъваме? Нека я оставимъ да се прояви, по който и да е начинъ!

Вие, ученицитѣ, ако искате да си помагате трѣбва да спазвате първото правило. Знаете ли кое е правото [първото] правило? Сега вие ще се поусмихнете, никой не иска да се изложи, да каже, че не знае, кое е това правило. Азъ искамъ да ви улесня, да ви доведа до това правило. Да допуснемъ, че срещнете нѣкоя отъ сестритѣ тукъ, обиквате я и ставате добри приятелки. Питамъ ви: кое е това особеното въ нея, което привлѣче вашето внимание? Случава се при това, че тази ваша приятелка не е много интелигентна, нѣма и високо обществено положение, а въпрѣки това вие обичате нѣщо въ нея. Можете ли да опрѣдѣлите, какво обичате въ нея? Казвате: „Тя има благородна душа.“ Но вие виждате ли нейната благородна душа? Видѣли ли сте нѣщо конкретно въ нея? Казвате: „Тя има благороденъ жестъ.“ Азъ бихъ желалъ да ми кажете, какъ се проявява това благородно движение, този благороденъ жестъ. Какъ ходи този благороденъ човѣкъ, какви сѫ неговитѣ стѫпки? Ако този човѣкъ се различава много отъ другитѣ, да го прѣдставимъ, да видимъ дѣ се крие особеното у него. Казвате: „Той има особени движения.“ Какво разбирате отъ неговитѣ движения? Защо човѣкъ като се замисли, туря показалеца на челото си? Защо туря именно показалеца, а не палеца си? Има причина за това, но коя е тя? Показалецътъ казва: „Ти си човѣкъ, който мислишъ. Богъ ти е далъ умъ да мислишъ правилно.“ Слѣдъ това, човѣкъ понѣкога вдига двата си пръста: показалеца и срѣдния пръстъ. Тъй вдигатъ ученицитѣ рѫка. Това значи: „Ти, като човѣкъ, не си само уменъ, но си сѫщество, което има право да проявява своята свобода“. Защо носите пръстенитѣ си или на първия, или на втория, или на третия пръстъ? Да допуснемъ, че прѣдъ насъ се намира едно сѫщество безъ пръсти, съ по-низшъ животъ отъ нашия, питамъ тогава: ако въ него се роди желание да покаже, че мисли, какъ ще изрази това? Какъ ще насочи първия си пръстъ?

Като разискваме въ класъ по разни въпроси, нѣкои отъ васъ мислятъ, че сѫ стари, че сѫ прѣминали вече 45 години.

Вие трѣбва да забравите тия нѣща. Какво прѣдставляватъ вашитѣ 45 години? - Тѣ сѫ нищо прѣдъ живота въ другитѣ планети. Ако сравнявате вашитѣ 45 години съ годинитѣ на Юпитеръ, вие ще бѫдете малко дѣте, едва на четири години. Ако се прѣнесете на Сатурнъ, ще бѫдете дѣте на година и половина. Ако пъкъ се прѣнесете на слънцето, дето 20 милиона наши години образуватъ една слънчева година, можете да си прѣдставите, каква часть отъ врѣмето ще съставляватъ вашитѣ земни 45 години. *(- Тѣ ще съставляватъ 1/500 000 часть отъ годината.)* Тогава, има ли смисълъ да се считате за старъ човѣкъ? Споредъ слънчевитѣ години вие сте едва въ началото на вашия животъ. Вие сте едно малко дѣте, което нѣма даже единъ часъ. Въ такъвъ случай вие нѣмате право да казвате, че сте остарѣли. Та какво сте видѣли още? Остарѣването е една отживѣла вѣка си идея. Ние искаме да бѫдемъ стари като Бога, да покажемъ, че знаемъ много. Това е заблуждение! Господь е миналъ милиони, милиони вѣкове прѣди насъ. Той е създалъ цѣль козмосъ, а ние какво сме създали? Когато казвате, че сте стари, азъ ви питамъ: щомъ сте стари, какво сте направили досега? Ако не сте направили нищо, не сте стари. Подъ думата „старъ човѣкъ“ азъ подразбирамъ човѣкъ, който е направилъ нѣщо. Щомъ не е направилъ нищо, той не е старъ човѣкъ. Той е човѣкъ, който напразно изгубилъ своитѣ години. Такъвъ човѣкъ често си казва: „Азъ съмъ човѣкъ на 80 лазарника.“ Казвамъ му: „Да, на 80 лазарника си, но нищо не си научилъ.“

Като ученици вие ще гледате да се освободите отъ думата „старъ“. Нѣма да мислите, че сте старъ човѣкъ, но сте изпратени да се учите. Като ви питатъ на колко сте години, вие ще кажете: „Азъ съмъ на 33 години.“ Тия, които не сѫ дошли до тази възрасть, ще задържатъ въ ума си 21-та си година, а тия, които сѫ минали тия години, ще задържатъ въ ума си 33-та година. „На колко години сте?“ - „На 33 години.“ „Какъ тъй?“ - „Е, моитѣ години не се мѣнятъ.“ Тогава питамъ: ако ти имашъ 33 слънчеви години, на колко наши години се равняватъ тѣ? - На 660 000 000 години. Така е, ние трѣбва да бѫдемъ послѣдователни. Ще покажемъ на хората, че сме отъ тия, които не остарѣватъ. За да

изживѣемъ една слънчева година, изискватъ се 20 милиона наши години. Ние сме въ началото на 33-тата година или въ началото на 21-та си година. Идущата година ще бѫдемъ пакъ на 21 или на 33 години. Ще кажете: „Какъ така?“ Ние трѣбва да мѣримъ нашия животъ съ живота на слънцето, а не съ живота на земята. Ние остаряваме прѣждеврѣменно, понеже сѫ ни отдѣлили отъ слънчевата енергия, а сѫ ни свързали съ енергията на земята.

Човѣкъ, като дойде до 50-60 годишната си възрасть, казва: „Остарѣхъ вече, ще се мре.“ Какво учение има въ това? Като се занимавате съ тия глупави работи, нищо не се добива. Вие сте кираджия въ една кѫща и господарьтъ разполага съ васъ. Когато ви каже да излѣзете отъ тази кѫща, ще знаете, че нѣма да умрете, но ще си намѣрите друга кѫща. Мнозина хора, като умратъ, ходятъ инкогнито между другитѣ, а вие питате за тѣхъ: „Дѣ отидоха нашитѣ близки?“ Въ онзи свѣтъ ли сѫ? -Не, тѣ не сѫ отишли никѫдѣ, между другитѣ хора сѫ, но вие не ги виждате. Този умрѣлъ човѣкъ е взелъ друга кѫща подъ наемъ и вие можете да се разговаряте съ него, но не и съ господаря на кѫщата. Туй е едно отъ важнитѣ знания. Въ едно тѣло могатъ да живѣятъ единъ, двама, трима, петима, десеть и повече души. Разнообразноститѣ, които нѣкой пѫть се проявяватъ у васъ се дължатъ на тия многобройни наематели въ вашата кѫща. Нѣкой пѫть сте нетърпеливи, раздразнени. Ще знаете, че това не сте вие, но ваши приятели, които сѫ взели нѣкоя часть отъ кѫщата ви подъ наемъ. При сегашнитѣ условия на живота, всѣки отъ васъ има кираджии и то не единъ, не двама, не трима, но най-малко десеть кираджии. *(-Плащатъ ли тѣ?)* -Въ духовния свѣтъ плащане нѣма. Трѣбва да бѫдете много внимателни съ тѣхъ. Вие мислите, че всички чувства, които минаватъ прѣзъ сърцето ви, всички мисли, които минаватъ прѣзъ ума ви, всички дѣйствия, които вършите, сѫ ваши. Не е така. Всѣки ученъ трѣбва да отдѣля и различава своитѣ мисли, чувства и дѣйствия отъ тия на постороннитѣ личности, които сѫ вънъ отъ васъ, отъ вашето вѫтрѣшно естество. Когато започнете да отдѣляте вашата мисъль отъ чувствата, вие ще дойдете до вѫтрѣшното самовъзпитание.

Азъ нѣма да се спирамъ да ви изяснявамъ признацитѣ, по които да различавате своето отъ чуждото, понеже сте много страхливи. Ако ви кажа признацитѣ, нѣкои отъ васъ не би могли да спятъ. Вие ще кажете: „Чудно е какъ тъй могатъ да ме обсебятъ духове?“ Защо не? Ти си секретарь на една работа и прѣдседателтъ на тази работа всѣки день ти казва: „Я напиши този протоколъ.“ Ти пишешъ и прѣписвашъ, това не те обижда, но когато прѣдседателтъ те накара да изхвърлишъ боклука, това те обижда. Но той ти заповѣдва и ти вършишъ всичко, каквото те накара. Ако единъ човѣкъ дойде отвънъ и те накара да направишъ нѣщо, ти го изпълнявашъ, а когато единъ духъ те накара да вдигнешъ една кофа, казвашъ: „Какъ смѣе той да ми заповѣда?“ И той заповѣдва тъй, както живиятъ човѣкъ, когото виждашъ. Питамъ: колко отъ нашитѣ дѣйствия, мисли и чувства сѫ собствени, наши?

Запримѣръ, често слушашъ да казватъ: „Всички хора сѫ лицемѣри.“ Щомъ всички хора сѫ лицемѣри, тогава и ти си между тѣхъ и ти си лицемѣръ. Думата „всички“ подразбира, че и ти си единъ отъ тѣхъ. Не, нѣма да кажешъ, че всички хора сѫ лицемѣри, но ще кажешъ, че лицемѣрието е свойствено на хората. Не бива да правите такива твърдения. Не трѣбва да казвате, че и всички хора сѫ лоши. -„Ама тъй казва Писанието.“ Ако е така и ти си между тѣхъ, и ти си лошъ. Не, такъвъ стихъ въ Писанието нѣма. Давидъ е казалъ: „Въ грѣхъ ме зачена майка ми.“ Кога е казалъ това? - Когато е направилъ едно прѣстѫпление. Писанието казва: „Святи бѫдете, праведни бѫдете, съвършени бѫдете!“ Слѣдователно, щомъ се казва да бѫдете святи, значи има и святи хора. Щомъ се казва да бѫдете праведни, има и праведни хора. Щомъ се казва да бѫдете съвършени, има и съвършени хора. Тогава и ние можемъ да бѫдемъ и святи, и съвършени, и праведни. Ние не трѣбва да се спѣваме въ думитѣ святъ и съвършенъ. Тия думи сѫ употрѣбени въ този смисълъ, както се говори за Бога. Говори се за такова съвършенство, каквото човѣкъ може да има.

Та казвамъ сега: всички трѣбва да имате единъ положителенъ езикъ за себе си, да не се лъжете, да не се

самоизмамвате. Въ даденъ случай, като се запитате, дали сте чисти или не, да можете да си отговорите. Кой отъ васъ не знае, дали е чистъ или не? Ако нѣкой отъ васъ се запита, дали говори Истината или полъгва, не знае ли това? Кой отъ васъ не знае, обича ли да пооткрадва понѣкой пѫть или не обича? Нѣкой казва: „Кажи ми какъвъ съмъ!“ Казването отвънъ нѣма да ви ползува. Ако ви кажа единъ вашъ недѫгъ, съ това ще направя пакость на себе си, безъ да ползува поне васъ. Ако, обаче съмъ пратенъ отъ страна на Бога да ви кажа единъ недѫгъ, то е друго нѣщо. Само Господь има право да изнася недѫзитѣ на хората, но ние нѣмаме право да си казваме недѫзитѣ единъ на другъ. За да изнесемъ недѫга на единъ човѣкъ, трѣбва да имашъ свѣтлина. Да допуснемъ, че вие питате нѣкого: „Какъ мислите за мене, какъ ме намирате, красивъ ли съмъ или не?“ Нѣма защо да говоримъ за красотата, нея можемъ само да докажемъ. Какъ? - Ще извадя огледалото си, ще туря своята свещь прѣдъ този човѣкъ и ще му кажа: „Гледай, самъ ще се познаешъ. Туй, което виждашъ, това си ти! Какъ се намирашъ? Какво понятие имашъ за себе си?“ Послѣ ме питашъ: „Какво мислишъ за менъ, уменъ човѣкъ ли съмъ или не?“ Ще ви отговоря по следния начинъ: Ще запаля свѣщьта си, ще отворя една отъ своитѣ книги и ще ти кажа да четешъ на десета страница отъ тази книга. Слѣдъ това ще те питамъ: „Разбирашъ ли това, което е писано на десета страница?“ - „Разбирамъ.“ Десетата страница ще ти покаже, какъвъ си.

Та казвамъ, нашата задача въ свѣта не е да ви научимъ да служите на човѣка, нито да служите на природата, но да служите на Бога. Щомъ рѣшимъ да служимъ на Бога, ние ще можемъ да развиемъ другитѣ двѣ служения: служене на човѣчеството и служене на природата. Не се плашете отъ мисъльта, какъ трѣбва да се служи на Бога. Турете си като задача да служите на Бога! Само по този начинъ ще станете силни, крѣпки и мощни по духъ. Така, постепенно ще придобиете необходимото за васъ знание и мораленъ стабилитетъ за създаването на вашия характеръ. Служенето на Бога трѣбва да бѫде за васъ свещена идея, която да ви причинява най-голѣмата радость въ живота. Като станете

сутринь, започнете съ нея и послѣ вършете другитѣ си работи. Да допуснемъ, че нѣкой дойде при васъ, иска да ви прѣдизвика. Вие ще си кажете: „Азъ служа на Бога! Нѣмамъ врѣме да се карамъ съ никого.“ Дошла ви нѣкаква мисъль на съмнѣние, ще си кажете: азъ служа на Бога, нѣма да се съмнѣвамъ! Казватъ ви нѣкои, че еди-кой си братъ открадналъ 20 000 лева. Вие може да кажете: „Азъ искамъ да изслѣдвамъ тази работа, да зная, дали е вѣрно това или не.“ Не, кажете си: „Какво ще спечеля, ако узная, че еди-кой си открадналъ тия пари? Ще изгубя мѣсецъ, два, три, докато изслѣдвамъ тази работа, затова нѣма да се разправямъ съ това нѣщо. Който е открадналъ паритѣ, той самъ ще се разправя, това е негова работа. Моя работа е да служа на Бога.“ Този братъ, който е открадналъ 20-тѣ хиляди лева, ще се намѣри въ трудно положение. Той самъ единъ день ще дойде при мене и ще каже: „Братко, ти служишъ на Бога, кажи ми, какво да правя?“ Азъ ще му кажа: „И двамата ще служимъ на Бога.“ Ще му покажа начинъ, какъ да служи на Бога. Щомъ започне да служи на Бога, работата му ще се оправи. Стига да се рѣши да служи на Бога, азъ ще му платя 20-тѣ хиляди лева. Сѫщото е и съ васъ: щомъ се роди желание у васъ да служите на Бога, помежду ви може вече да се създаде връзка на братство и на сестринство. Тази връзка може да се създаде само на тази основа: служене на Бога.

И тъй, отъ сега нататъкъ поставете си като задача, слѣдното нѣщо: сутринь, като станете, на обѣдъ и на вечерь употрѣбете по петь минути да служите мислено на Бога по най-добрия начинъ. Сега вие ще кажете: „Петь минути сѫ нищо.“ Вие правили ли сте изчисление, колко минути ще се събератъ въ годината поне? Единъ математикъ си поставя слѣдната задача: каква сума ще се получи отъ 25 стотинки, дадени съ сложна лихва отъ врѣмето на Христа до наши дни. Знаете ли каква сума се добива? - Добива се една толкова голѣма сума, която не би могла да се изплати и въ такъвъ случай, ако нашата земя бѣше цѣла отъ злато. Значи, нѣколко земи като нашата биха могли да изплатятъ тази сума. Та, ако употрѣбите за вашата задача само петь минути, но вложени на врѣме, слѣдъ години ще дадатъ

единъ добъръ резултатъ. Споредъ законитѣ на природата, всѣка идея, вложена на врѣме, слѣдъ години ще принесе своята полза. Затова не се обезсърчавайте! Не мислете, че всѣко усилие, което направите, ще бѫде безъ послѣдствие. Всѣка благородна мисъль, дълбоко вложена въ душата ви, слѣдъ врѣме ще пренесе своя плодъ, отъ който вие ще се ползувате.

Искамъ тази вечерь да задържите въ ума си сѫществената мисъль: служене на Бога! Азъ ще ви поговоря и другъ пѫть върху служенето на Бога. Мислете върху идеята „служене на Бога“. Четете Новия завѣтъ, Стария завѣтъ и другъ пѫть пакъ ще поговоримъ за сѫщото. Този въпросъ ще трѣбва още да разчепкваме, докато се домогнемъ до сѫществената идея, какво значи да служимъ на Бога. Ще видимъ, дали може да се приложи тази идея и слѣдъ като се приложи, какви резултати ще даде.

Тайна молитва

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

21-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 03.III.1925 г.
София

РАВНОСТРАННИЯТЪ ТРИѫГЪЛНИКЪ

Размишление

Прочете се резюме върху темата: „Отличителнитѣ чърти на лъжата и кражбата.“

За следния пѫть всѣки единъ отъ васъ ще пише по едно писмо на единъ отъ ученицитѣ отъ провинцията. Нѣма да казвате: „Азъ съмъ неразположенъ, по този въпросъ съмъ на особено мнение.“ Не, никакво особено мнѣние! Всички ще пишете - нищо повече. Наистина, ще извадите по два лева отъ джоба си. Всѣки отъ васъ ще си избере едного отъ провинцията, на когото да пише. Ще напишете нѣщо хубаво отъ себе си. Ако не пишете, ще кадите, ще пушите като соба. Тъй че, до всички градове изъ провинцията ще пишете, като имъ кажете, че имате зададена тема отъ Учителя, да пишете на братята и сестритѣ отъ провинцията по едно писмо. Ще имъ напишете нѣкаква ваша идея по свободенъ изборъ, каквото вдъхновение ви дойде. Азъ мисля, че ще ви дойде вдъхновение, отъ което ще останете доволни. Темитѣ ви трѣбва да сѫ изпратени до слѣднята срѣда.

Трѣбва да знаете слѣдното нѣщо: Послушанието не се отнася до менъ. То е великъ законъ въ свѣта, който трѣбва да се прилага безъ изключение. Всички велики хора сѫ били послушни. Само онзи музикантъ, който е билъ послушенъ по отношение законитѣ на музиката, е станалъ музикантъ; само онзи художникъ, който е билъ послушенъ по отношение законитѣ на художеството, е станалъ художникъ; всѣки поетъ, който е билъ послушенъ по отношение законитѣ на поезията, е станалъ поетъ. Послушанието е необходимо за всички хора. Не казвамъ, че трѣбва да имате послушание къмъ глупавитѣ работи, но се изисква послушание за умнитѣ работи. Ако зададатъ една тема на нѣкой музикантъ, той изведнъжъ ли ще я напише? Или,

ако се зададе на единъ поетъ да напише нѣкое стихотворение, той изведнъжъ ли ще го напише? Той ще го излѣе въ една форма, въ втора, въ трета, въ четвърта, докато най-сетнѣ ще напише нѣщо, което самъ ще хареса. Ще каже нѣкой: „Какво ще стане отъ едно писмо?“ Много нѣщо може да стане за вашитѣ работи, но не и за тия на свѣта.

Разбира се, азъ нѣма да се спирамъ тази вечерь въ обяснение на тия работи, които сами по себе си трѣбва да се асимилиратъ. Нѣкои отъ млѣкопитающитѣ напримѣръ прѣживатъ храната си; кокошката пъкъ, като глътне зрънцата си, гълта и пѣсъкъ. Тогава въ нея вътрѣ става единъ процесъ на мелене, като въ воденица. Сѫщото е и въ умствения и въ сърдечния свѣтъ. При всички страдания които хората изживѣватъ, става единъ вѫтрѣшенъ процесъ. Когато се събератъ въ човѣка излишни мисли и чувства, идватъ и страданията. Тѣ почиватъ на единъ великъ законъ. Ако разбирате този законъ, вие ще можете да избегнете страданията. Ударътъ на страданията ще ви засегне, но ще го обиколите безъ да ви сломи; ако пъкъ не разбирате закона, този ударъ ще дойде отвесно, подъ правъ ѫгълъ, срѣщу васъ, а тогава той е най-силенъ.

Сега нашата цель не е да отмахнемъ съврѣменнитѣ страдания. Врѣменнитѣ несполуки на земята не важатъ за насъ. Главната цель, къмъ която трѣбва да се стремимъ, е съвършениятъ животъ. Вашата сегашна форма трѣбва да се измѣни. Както воловетѣ очакватъ да паднатъ рогата имъ, копитата имъ, да се прѣвърнатъ на пръсти и да се изправятъ на два крака, така и вие трѣбва да се изправите морално. Нѣкои отъ васъ въ морално отношение сте дѣца и пълзите като тѣхъ. Нали знаете, какъ пълзятъ малкитѣ дѣца? За да ходите прави, трѣбва да разбирате закона, да имате великъ стремежъ въ своята душа. Човѣкъ не трѣбва да се спира въ пѫтя си отъ това, че се прѣпъналъ въ нѣкое малко камъче, че му се охлузилъ кракътъ или че му излѣзла нѣкаква малка пришка, или че сърцето го заболѣло, или че коремътъ го заболѣлъ и т.н. Това не сѫ важни работи, тѣ сѫ посторни нѣща. Туй, че те боли корема, това е едно забавление за невидимия свѣтъ. Туй, че те боли сърцето,

това е едно забавление за невидимия свѣтъ. Туй, че те боли главата, това е едно забавление за невидимия свѣтъ. Защо те боли главата? - Отъ много знание. Човѣкъ, като мисли, че знае много, главата го заболѣва. Питамъ: на кой човѣкъ се охлузва гърба? На този, който много носи или на този, който малко носи? - Разбира се, че на този, който носи много. Азъ не съмъ срещналъ досега човѣкъ, който, като ходи безъ раница, да му е охлузенъ гърба? Обаче, онзи, който носи 3-4 раници на гърба си, винаги е съ охлузенъ гръбъ. Значи, такъвъ човѣкъ винаги е натоваренъ. Кои хора страдатъ повече: тия, които носятъ голѣмъ товаръ, или тия, които носятъ малъкъ товаръ? - Тия, които носятъ голѣмъ товаръ, страдатъ повече. „Голѣма глава, голѣма бѣла“ - казватъ българитѣ.

Нѣкои отъ ученицитѣ иматъ силно желание да се повдигнатъ скоро, бързо да разрѣшатъ въпроситѣ. Сега прѣдставете си отношението А:В. Какво означава това отношение? - Това сѫ мъртви букви. Имате друго отношение А:В = С:Д. Това отношение има нѣколко разрѣшения. Първото разрѣшение [е] чисто физическо. Какво означава величината А? Това е сѣмето. Значи, сѣмето, посадено въ земята, се отнася къмъ растението тъй, както самото растение се отнася къмъ цвѣта, а цвѣтътъ пъкъ се отнася къмъ плода. Това е единъ отъ начинитѣ за обяснение на нѣщата. Искашъ да пишешъ нѣкому едно лаконическо писмо. Ето едно такова писмо: „Азъ съмъ величината А, живѣя въ новитѣ условия на живота, влизамъ въ свѣта, дѣто свършихъ училище, свършихъ университета. Слѣдъ това азъ влизамъ въ обществото В, къмъ което имамъ извѣстни отношения. Значи, А свършихъ университета и сега като медикъ, имамъ отношения къмъ В, къмъ обществото. Така азъ имамъ отношения къмъ всички ония хора (С), които ще бѫдатъ излѣкувани отъ мене, а главно къмъ тия отъ тѣхъ (Д), които ще ми благодарятъ.“ Това означава отношението А:В = С:Д. Като напишешъ такова едно писмо, отъ тия отношения всѣки ще разбере, какво е положението ти. По този начинъ ще съкратишъ и врѣмето.

Освѣнъ по този начинъ, вие можете да напишете вмѣсто

едно дълго писмо само единъ равностраненъ трижгълникъ на върховетѣ, на който ще поставимъ три букви. Какво означава този равностраненъ трижгълникъ? - Той прѣдставлява единъ добъръ приятель, който се проявява съ единъ отличенъ умъ, съ едно прѣкрасно и благородно сърце и съ една устойчива воля. Такъвъ човѣкъ, каквото каже, изпълнява. Получите ли такова писмо отъ нѣкой вашъ приятель, имайте пълно довѣрие на него, азъ го прѣпоржчвамъ. Това означава равностранниятъ трижгълникъ. Вмѣсто да напишешъ едно голѣмо писмо, съ разни обръщения: „Любезни приятелю, многоуважаеми приятелю, както виждашъ, отдѣлихъ малко врѣме, макаръ да съмъ много заетъ, да ви прѣпоръчамъ този приятель и т. н.“ Не, вмѣсто да увивашъ, да усуквашъ, ще се изкажешъ прѣмо, откровено. Какъ? - Ще напишешъ единъ равностраненъ трижгълникъ. Този трижгълникъ вече говори, че имате човѣкъ съ отличенъ умъ, който мисли добрѣ, който има свѣтлина въ съзнанието си, той е човѣкъ и съ добро сърце, не е раздвоенъ въ чувствата си, а сжщо така той има и положителна, устойчива воля. Да напишешъ единъ трижгълникъ на приятеля си, значи да съкратишъ врѣмето. Ако вие изпратите единъ такъвъ трижгълникъ въ небето, тамъ всички ангели веднага ще го прочетатъ и ще го разбератъ. Но ако имъ изпратите едно писмо на български езикъ написано, никой отъ тѣхъ нѣма да го разбере. Тѣ ще търсятъ нѣкой ученъ българинъ, специалистъ по езика, който ще може да имъ го прѣведе на тѣхенъ езикъ. Българскиятъ езикъ е разбранъ за насъ, но не и за тѣхъ.

Вие си казвате: „Дали ангелитѣ се интересуватъ отъ нашия животъ?“ - Не се интересуватъ. Кой отъ васъ напримѣръ, се интересува отъ мравкитѣ? - Само ученитѣ хора, а обикновенитѣ хора не се интересуватъ. Най-послѣ питамъ: мравитѣ занимаватъ ли се съ насъ? Ето, ние сме дори богове по отношение на мравкитѣ, но тѣ не искатъ да знаятъ за насъ. Често, като ходя по Витоша, нѣкоя мравя се качи отгорѣ ми, ходи по ржцѣтѣ ми, безъ да подозира, че при нея седи божество. Качва се на главата ми, ходи натукъ-натамъ, обикаля, докато намѣри нѣкоя трошичка. Задига трошичката и си върви по работата, нищо не иска да

знае. Защо? - Съзнанието ѝ е такова. И дѣйствително, тя има право. Казва: „Ти си божество, богатъ, щедъръ човѣкъ си, ще ми дадешъ една малка трошица. И сто мравки още да дойдатъ, това нищо не прѣдставлява за тебе. Макаръ, че не съмъ толкова тежка, отъ тебе зависи. Но ти ще бѫдешъ тъй благороденъ, нѣдей ме бута съ рѫката си, защото ще ме смажешъ.“ Азъ ѝ казвамъ: „Можешъ да се разхождашъ по мене, само нѣма да ме хапешъ, можешъ да правишъ своитѣ изслѣдвания, колкото искашъ, но ще бѫдешъ внимателна! Ухапешъ ли ме, ще те хвърля долу.“ Тъй се разговарямъ по нѣкой пѫть съ мравкитѣ. Нѣкои отъ тѣхъ сѫ много благородни, а нѣкои - много заядливи. Казвамъ: „Азъ ти казахъ да бѫдешъ внимателна.“ Щомъ не изпълнявашъ, ще се намѣришъ на земята. Така постѫпватъ и съ васъ отъ невидимия свѣтъ. Нѣкой пѫть вие се покачвате на сѫществата отъ невидимия свѣтъ, за тѣхъ не сте тежки, но щомъ започвате да човъркате, щомъ започвате да философствувате, хващатъ ви и ви хвърлятъ долу. Това сѫ положителни нѣща въ живота. Разбира се, тия разсѫждения ще останатъ като особена философия и то за тия отъ васъ, които разбиратъ.

Често вие правите движения, но безсъзнателни. Запримѣръ туряте рѫцѣтѣ си съединени на масата и образувате по този начинъ единъ трижгълникъ или пъкъ ги туряте подъ брадата си и се подпирате на лактитѣ и пакъ образувате трижгълникъ. Значи, така вие разрѣшавате единъ важенъ въпросъ. Тъй че, вие образувате съ рѫцѣтѣ си разни фигури. Такива движения може да прави и едно дѣте. Това не е знание. Всѣко движение трѣбва да е изживѣно, въ него трѣбва да има смисъль. Ако ви напиша слѣднитѣ двѣ отношения, какво ще разберете отъ тѣхъ: А:Д = С:Д; А:С =Д:В. Тия отношения спадатъ къмъ пермутациитѣ. Ако тия букви сѫ установени, то като ги смѣните, ще иматъ ли едно и сѫщо значение? Ако ви кажа, запримѣръ: отношенията на майката къмъ дъщерята сѫ такива, каквито сѫ отношенията на бащата къмъ сина; или пъкъ отношенията на учителя къмъ ученика сѫ такива, каквито отношенията на лѣкаря къмъ болния. Тукъ имате два различни процеса, въ които, обаче, отношенията сѫ сѫщи. При отношенията на учителя къмъ ученика имате

здравословни отношения на растене, а при отношенията на лѣкаря къмъ болния имате съвсѣмъ другъ процесъ. Послѣ, имате отношения между онзи, който взима пари и онзи, който дава; отношения между сѫдията и подсѫдимия. Както виждате, това сѫ все отношения, но различни едни отъ други. Питамъ тогава: какви могатъ да бѫдатъ нашитѣ отношения къмъ Бога? - Тѣ могатъ да бѫдатъ такива, каквито сѫ отношенията на сина къмъ бащата, или както отношенията на дъщерята къмъ майката, или както тия на ученика къмъ учителя, или както тия на болния къмъ лѣкаря. Кои отношения сѫ най-хубави отъ всички изброени?

Сега нѣкой може да каже: азъ зная тия отношения. Да, вие ги знаете, но споредъ менъ това не е знание. Азъ наричамъ знание това, каквото вършишъ, да е проникнато отъ любовь къмъ Бога. Като се намѣришъ прѣдъ нѣкое изкушение, напримѣръ нѣкой човѣкъ ти открадне 10 000 лева или пъкъ ти направи нѣкаква голѣма пакость, да можешъ, като държишъ въ ума си мисъльта за Бога, да кажешъ: „Не, азъ нѣма да давамъ този човѣкъ подъ сѫдъ, нито пъкъ ще го търся за какво и да е. Господь далъ, Господь взелъ. Съ това ще направя една жертва, да опитамъ себе си. Отъ любовь къмъ Бога, заради моитѣ отношения къмъ Него, азъ ще опрѣдѣля отношенията си къмъ онзи, който ме е обралъ. Ако отношенията ми къмъ Бога сѫ прави, то и отношенията ми къмъ този, който е постѫпилъ къмъ менъ несправедливо, ще бѫдатъ пакъ прави. Слѣдователно, ако въ даденъ моментъ не мога да се въздържа отъ нѣщо, то е заради мене.“ Ако речете да търсите този човѣкъ, който ви е ограбилъ, вие ще постѫпите като всички хора, които не разбиратъ закона. Ако този човѣкъ е дошълъ и взелъ отъ васъ 10 000 лева, какво лошо има въ това? Казвамъ, прѣдставете си, че вие двамата сте въ морето. Единиятъ е банкеръ, а другиятъ - апашъ. Банкерътъ държи на една врѣвь торба, пълна съ злато и тежи 20 килограма, но паритѣ потъватъ на дъното. Апашътъ може ли да обере банкера? - Не може. Морето е бурно. И двамата гледатъ да не потънатъ. Апашътъ може ли да извади отъ дъното на морето паритѣ? - Не може по никой начинъ. Въ водата не може да става никакъвъ обиръ. На

сушата може да става обиръ, но слѣдъ като се излѣзе отъ водата. При вълнитѣ обаче, никой нѣма да мисли за обиръ. Тамъ всѣки ще мисли, какъ да се спаси, какъ да излѣзе на брѣга.

Слѣдователно, има състояния на земята, когато никой апашъ не може да те обере. Прѣдставете си, че единъ день всички поданици, които ще наслѣдятъ земята, ще бѫдатъ прѣпасани съ жици, по които ще минава силенъ електрически токъ, питамъ: апашътъ ще може ли да се доближи до тѣзи хора? Ти носишъ злато въ себе си, но апашътъ не може да те обере. Какъ ще те обере? Сѫщото е и днесъ. Сегашнитѣ разсѫждения на хората сѫ дѣтински. Никой никого не може да обере. Животътъ, който Богъ ти е далъ, никой не може да ти го вземе. Законътъ е такъвъ. Животътъ има отношение къмъ богатството, храната и условията. Щомъ Богъ ти дава животъ, този животъ има свои условия, които никой не може да ти ги вземе. Никой не може да те лиши отъ твоитѣ условия за животъ. Но съгрѣшишъ ли, нарушишъ ли веднъжъ законитѣ, които Богъ е поставилъ като основа на живота, ти самъ се изключвашъ и сега всичко могатъ да ти вематъ. Причината за всички страдания, нещастия и лишения въ живота си самъ ти. Затуй, най-първо ще установишъ нормални отношения къмъ великитѣ закони на живота и тогава ще бѫдешъ подъ тѣхно покровителство. Онѣзи, които грѣшатъ, всѣкога ще боледуватъ и лѣкарь всѣкога ще идва да ги лѣкува. И за лѣкуването си тѣ ще плащатъ, ще излиза нѣщо отъ джоба имъ. Такива хора всѣкога ще иматъ недоимъкъ.

Сега нѣкои мислятъ, че това не се отнася до тѣхъ, че тѣ всѣкога ще иматъ. Не, днесъ всички сте въ морето, нѣкои отъ васъ сѫ по силни, други по-слаби, но всички трѣбва да издържите този изпитъ. Работата трѣбва да се доведе до край. Вие се състезавате помежду си, но не си правете илюзии! Азъ ще ви прѣдставя една картина, да видите, какви сѫ резултатитѣ на състезанието. Прѣдставете си, че има да се борите съ десеть души пехливани, но и вие минавате за борецъ въ свѣта. Започвате борбата. Вие успѣвате да свалите петима отъ тия юнаци. Вие се зарадвате и казвате: „Азъ побѣдихъ!“ Не, докато не повалите всички десеть на земята, вие не сте завършили

борбата. Ако повалите и деветьтѣ отъ тѣхъ на земята, пакъ не казвайте, че сте побѣдили. Може би десетиятъ ще дойде и ще ви повали. Докато не побѣдите всички противници, които имате насрѣща си, докато не побѣдите всички мѫчнотии, дръжте се въ резерва! Вие казвате: петь души повалихъ на земята. Да, петь души повалихте, но има още петь, които могатъ да ви повалятъ. Казвате: „Азъ съмъ увереnъ въ Бога, че и съ тѣхъ ще бѫде сѫщото.“ Не, не изкушавай Бога! Всички, които се борятъ съ тебе, и тѣ иматъ вѣра, че ще те повалятъ на земята. Тогава, кой кого е повалилъ?

Допуснете сега, че се борятъ двама души пехливани, съ еднакви сили. Единиятъ хваща другия за краката и го повдига въ въздуха. И вториятъ хваща първия за краката и го повдига въ въздуха. Двамата пехливани, които се вдигатъ за краката, сѫ съ равни сили. Единиятъ казва: „Азъ съмъ силенъ.“ И вториятъ казва: „Азъ съмъ силенъ.“ Щомъ и двамата сме силни, нѣма какво да си противодѣйствуваме. Равни сили не могатъ да се борятъ. Борятъ се само неравни сили. Затуй човѣкъ има двѣ рѫце, за да не могатъ да се борятъ. И двѣтѣ рѫцѣ сѫ съ еднакви сили. Слѣдователно, между рѫцѣтѣ не може да става борба. Каквото може да направи дѣсната рѫка, това може да направи и лѣвата рѫка. Това сѫ редъ разсѫждения, които може да приведете въ практическия животъ и тогава ще извадите извѣстни правила за живота. Тия разсѫждения сѫ цѣнни. Кои разсѫждения ще бѫдатъ по-цѣнни: да разрѣшавате социалния въпросъ или да разрѣшавате задачи, които животътъ ви прѣдставя днесъ въ вашитѣ ежеминутни отношения?

Социалниятъ въпросъ може да се разрѣши математически. Слѣдъ колко хиляди години ще се разрѣши? Ние имаме данни, какъ ще се разрѣши този въпросъ. Сегашниятъ социаленъ въпросъ ще се разрѣши тъй, както ще се разрѣши въпросътъ на житното зърно. Какво става съ него, като го посѣете въ земята? - Израства. Сѫщото ще стане и съ съврѣменното човѣчество. Сега хората знаятъ, запримѣръ, като посѣятъ едно житно зърно, слѣдъ колко врѣме ще израстне. Тѣ знаятъ сѫщо слѣдъ колко врѣме отъ посѣването на орѣха, на бука, на дѫба, на сливата,

на крушата, на прасковата ще израстатъ и ще се развиятъ тия сѣмки. Онѣзи, които се занимаватъ съ посаждането на сѣмкитѣ, знаятъ точно слѣдъ колко врѣме може да израсте тази сѣмка, слѣдъ колко врѣме ще върже и ще даде плодъ. За всичко има опрѣдѣленъ периодъ. Социалниятъ въпросъ сѫщо тъй спада къмъ тѣзи въпроси, за които всичко е точно опрѣдѣлено. Като се посѣе единъ човѣкъ, колко години се изискватъ за неговото израстване? Прѣдставете си, че правя слѣдното твърдение: За да се появи само първата клѣтка, изискватъ се 400 000 години. Послѣ, за да образува тази първоначална клѣтка своитѣ органи, изискватъ се още около 20 милиона години. Това сѫ вѣроятности само. Вие ще кажете: „Отъ дѣ можемъ да знаемъ ние това нѣщо?“ - Написано е. Когато намѣрите единъ зѫбъ, нали четете по него? Вие четете по него отъ какво животно е този зѫбъ, прѣди колко години е живѣло и т. н. Върху кожата на жабата сѫщо тъй е написано, колко милиона години е живѣла тя и т. н. Всички подробности отъ нейния животъ сѫ написани върху кожата ѝ. Ако се говори така на съврѣменнитѣ хора, ще те вематъ за лудъ или за смахнатъ, но ако взема костената жаба и разгледамъ всички геометрически форми, написани по нея, и научно обясня на хората цѣлия животъ и история на тази жаба, ще се съмнѣватъ ли? - Не, това е наука вече. Вие не сте се спирали върху тия фигури по кожата на жабата. Това сѫ геометрически проекции. Та въ природата, върху всички нѣща е написана историята на цѣлокупния животъ.

Най-важното при сегашнитѣ условия за всинца ви е да приложите най-малката часть отъ това знание, което сте придобили. Само по този начинъ всѣки ще бѫде доволенъ, че е придобилъ едно благо въ живота си. Бѫдете доволни отъ малкото, което сте придобили, но да е хубаво. Нѣкой пѫть вие може да се съмнѣвате, да мислите, че не сте придобили нищо. Съмнѣнията ще дойдатъ, но това да не ви смущава. Не, вие ще си кажете: „Наистина, отъ толкова години съмъ въ това учение, но и много нѣща съмъ научилъ.“ Азъ ще ви попитамъ: нима онзи търговецъ, който е прѣкаралъ цѣли 20 години въ дюкяна си да продава платове, е спечелилъ много? Ами какво е спечелилъ

онзи хирургъ, който е направилъ 3-4 хиляди операции въ 20 години? Той ще си каже: „Азъ направихъ 3-4 хиляди операции въ своята 20 годишна практика.“ Да, но всички тия хора сѫ измрѣли, а най-послѣ умира и лѣкарьтъ. Какво е направилъ? Неговитѣ операции важатъ толкова, колкото и вашето слѣдване въ школата. Ако вие само слушате безъ да учите и ако учите, безъ да прилагате, на какво основание трѣбва да ви се даде извѣстна привилегия? Ако азъ ви говоря, то е защото имамъ живи хора прѣдъ себе си, които могатъ да ме разбиратъ, но ако ми донесатъ измрѣли хора, заминали за онзи свѣтъ и искатъ да имъ държа лекции, азъ нѣма да имъ говоря. Който ме види, че говоря на такива хора, какво ще каже? Мога ли да говоря на мъртви хора? - Не мога.

Та сега желая, да се оправятъ отношенията между всинца ви. У всички васъ има една чърта и добра и лоша. Тя е, че искате да бѫдете свободни, да не ви стѣсняватъ хората. Щомъ хората те притѣсняватъ, ти не можешъ да работишъ. Но случава се нѣкой пѫть, че трѣбва да се притѣснишъ, трѣбва да търпишъ, докато дойдатъ условията да излѣзешъ на широко. Това сѫ врѣменни състояния. Тъй както сте наредени сега, не е споредъ законитѣ на окултната наука. Ако бѣхте наредени по окултенъ начинъ, този салонъ трѣбваше да бѫде най-малко 4 - 5 пѫти по-голѣмъ, отколкото сега, за да има между всѣки отъ васъ поне половинъ метъръ растояние, да не ви засѣга никой. Още по-добрѣ щѣше да бѫде, ако имаше по единъ метъръ растояние помежду ви. А сега, седне нѣкой, близо до него седне другъ и безъ да искатъ се докосватъ единъ другъ. Единъ си вдигне рѫцѣтѣ, докосне другаря си, той се раздвижи, не може да мисли свободно. Но не е така, вие трѣбва да правите дома си, каквито щете упражнения и движения, а тукъ трѣбва да се концентрирате, да мислите правилно. Затова движенията ви трѣбва да бѫдатъ разумни. Ако азъ хвана носа си, какво показва това? - Искамъ да ви кажа, че трѣбва да се чистите. Послѣ, ако изплѣзя езика си какво показва това? - Искамъ да ви кажа, че трѣбва да владате езика си. Това обаче, не сѫ недѫзи на едного отъ васъ, това сѫ недѫзи на всички ви. Нѣкой може да ги нѣма на физическия свѣтъ, но ги

има въ сърцето си.

Въ всички области на невидимия свѣтъ се изисква изправность. То значи, че човѣкъ трѣбва да бѫде изправенъ въ всички свои отношения. Въ всѣка наша обхода трѣбва да има благородство. Ние не трѣбва да уронваме нито нашия престижъ, нито престижа на другитѣ. Азъ трѣбва да се лиша отъ своята свобода, за да не наруша свободата на другитѣ. Това е благородство, това е достойнство. Нѣкой пѫть човѣкъ прави едно малко самоотричане въ полза на другитѣ, а нѣкой пѫть става обратния процесъ. Умнитѣ хора трѣбва да се самоотричатъ, да търпятъ другитѣ. По този начинъ само могатъ да се изправятъ всички хора, иначе ще се създаде докачение, обида, а обидата не довежда на добъръ край. Човѣкъ често прави неволни движения. Запримѣръ, той си бърка въ ухото, почесва се по главата, но като ученици отъ тази школа, всѣко ваше движение трѣбва да бѫде съзнателно. Азъ трѣбва да зная, дали това, което върша всѣки моментъ, е угодно на Бога. Ако е угодно на Бога, ще го направя, ако не е, нѣма да го направя. Защо трѣбва да е така? Защото всѣко външно дѣйствие ще произведе една вѫтрѣшна реакция въ ума на човѣка. Всѣка мисъль, правилна или неправилна, се проектира въ невидимия свѣтъ.

Това, което ви говоря се отнася до съзнателнитѣ ученици. То не е за обезсърчение, да кажете: „Толкова години работимъ вече, какво сме направили?“ - Много работи сте направили, но и много още има да правите. Запримѣръ, вие нѣмате търпение, да понасяте обидитѣ. Ако имате търпѣние, щомъ нѣкой ви обиди, вие ще седите тихо, спокойно, ще се въздържите да си помислите дори, какъ този човѣкъ смѣе да ви обижда. Вие ще почувствувате обидата, но нѣма да реагирате срѣщу нея. Тия нѣща ще дойдатъ за ученика, но той не трѣбва да кипва, а трѣбва да задържа силитѣ си. Ако дойде нѣкой при мене и ме обиди, азъ трѣбва да запитамъ Господа, да му отговоря ли или да не му отговоря. Ако Господь ми каже да му отговоря, ще му отговоря по всички правила, но ако ми каже да мълча, ще мълча пакъ по всички правила. Ако трѣбва да му говоря, ще кажа: „Приятелю, каквото има да кажешъ, добро или лошо, кажи го конкретно,

но нека рѣчьта ти бѫде отривиста, защото не разполагамъ съ много врѣме. Каквото има да ми кажешъ, изкажи го въ половинъ часъ, безъ увъртане натукъ-натамъ.“ Слѣдъ като се изкаже, азъ ще му отговоря: „Добрѣ, ще имамъ предъ видъ всичко това и азъ ще го изслѣдвамъ.“ Туй, което е право, ще го приема, а туй, което не е право, ще ти го върна. Азъ съмъ търговецъ човѣкъ, взехъ стоката ти на довѣрие, но ще купя отъ нея само тази, която влиза въ работа. Онази пъкъ, която не харесвамъ, ще ти я върна. Търси другъ нѣкой търговецъ, комуто ще можешъ да продадешъ върнатата стока.

Вие, като ученици трѣбва да се отличавате отъ другитѣ хора. Постѫпвате ли така, между васъ ще се създадатъ отношенията на бѫдещата култура. Ако ние постѫпваме като сегашнитѣ хора, по какво ще се отличава нашето учение? Ако мислимъ както сегашнитѣ хора, ние сме като тѣхъ. Ако ние мѣримъ нѣщата съ сѫщитѣ мѣрки, съ каквито си служатъ съврѣменнитѣ хора, по какво се отличаваме отъ тѣхъ? Ние трѣбва да живѣемъ особенъ животъ. Туй трѣбва да ви радва. Нали се приготвяте за шестата раса? Нѣкои братя и сестри дохождатъ при менъ да ме питатъ, дали е вѣрно, че еди-коя си сестра или еди-кой си братъ били отъ шестата раса? Тъй казвали тѣ за себе си. Казвамъ имъ: Какви сѫ признацитѣ на хората отъ шестата раса? Човѣкътъ отъ шестата раса свети. И като дойде вечерно врѣме при мене, ще свети и ще може да чете отъ моята книга. Не свети ли вечерно врѣме, за да може да чете отъ моята книга, този човѣкъ не е отъ шестата раса. Азъ нѣкоя вечерь съмъ от шестата раса, нѣкоя вечерь съмъ отъ петата, т. е. отъ бѣлата раса.

Мнозина отъ васъ мислятъ, че сѫ безпогрѣшни. Не, не е така. Вие нѣмате понятие, какво нѣщо е човѣкътъ. Смирение трѣбва да има човѣкъ! Христосъ съзнаваше това нѣщо. И когато единъ отъ ученицитѣ Го нарече „Учителю благи“, Той му отговори: „Не ми туряйте тази титла, защото само Богъ е благъ. Азъ, който съмъ ограниченъ, трѣбва да рѣша великата задача на живота“. Вие мислите, че като васъ други хора нѣма. Като мислите така, нѣма да се минатъ и два дни, ще ви турятъ

на изпитъ. Тогава ще видите, че имате голѣми слабости. Като съзнавате това, не трѣбва да се обезсърчавате, но да се радвате, че сте намѣрили една ваша слабость и ще работите върху нея.

Напримѣръ, нѣкои отъ васъ, като пишатъ, бързатъ. Тѣ гледатъ да напишатъ писмото си, както и да е, безъ да обръщатъ внимание на буквитѣ. Но трѣбва да знаете, че отъ правилното писане зависи и вашиятъ характеръ. Всѣко нѣщо трѣбва да бѫде написано хубаво! Буквитѣ сѫ създадени върху математиката и геометрията. Нѣкои казватъ: „Учительтъ има особена математика.“ Азъ пъкъ ви казвамъ: Съврѣменната математика и геометрия сѫ отлични, вие трѣбва да ги изучавате.

Сега отъ всинца ви се изисква най-първо внимание. Ученикътъ трѣбва да внимава. Слѣдъ туй се изисква разумность и послушание. Само чрѣзъ тѣзи качества може да се добие знанието. Азъ ви припомнямъ тия нѣща, защото мнозина отъ васъ казватъ: „Отъ толкова години слѣдваме въ школата и още не сме прогледали.“ Не, вие не говорите Истината. Кой отъ васъ не гледа? Какъ искате да гледате? Вие искате да видите нѣкой ангелъ. Че и тукъ между васъ има нѣколко ангели, облѣчени въ плъть и кръвь. Познавате ли кои сѫ? Тѣ сѫ въ класа, но вие не ги познавате. Ще кажете: „Кои ли отъ насъ сѫ ангели?“ Апостолъ Павелъ казва: „Всѣки който е нахранилъ единъ гладенъ или напоилъ единъ жаденъ човѣкъ, той може да е ангель.“ На земята има доста ангели, облѣчени въ плъть и кръвь, които можемъ да нагостимъ, затова именно гостоприемството е силно развито въ източнитѣ народи.

Та вие трѣбва да бѫдете добри ученици. Ученикътъ не трѣбва да мисли, че е възрастенъ. Той не трѣбва да мѣри своето ученичество съ годинитѣ си. Годинитѣ не опрѣдѣлятъ ученичеството. Азъ ви казвамъ, че вие сте още малки дѣца въ сравнение съ слънчевата година; млади, нѣмате дори една слънчева година. При това, отъ какъ се е появило човѣчеството, има 18 милиона години. Слѣдователно, за да навърши цѣлото човѣчество само една слънчева година, нужни сѫ още два милиона години. Като ученици, всички трѣбва да бѫдете бодри и весели.

Сега ще ви направя една забѣлѣжка по отношение на музиката. Тя прѣдставлява скоба. Между какво? - Между два свѣта. Значи, за да съедините два свѣта, трѣбва ви една скоба. Не мислете, че музиката може да създаде всичко у насъ. Не, тя създава само по-добри условия за работа на човѣшкия духъ. Ето защо, музиката е необходима и за васъ като ученици.

Изпѣйте упражнението „Малкиятъ изворъ“. Когато човѣкъ пѣе, въ мисъльта му трѣбва да има непрѣривность. Ако мисъльта се прѣкжсва и тоноветѣ се прѣкжсватъ. Щомъ тоноветѣ се прѣсичатъ, образува се и повече електрическа енергия. Щомъ искате да образувате състояние на мекота въ музиката, въ пѣнието главно трѣбва да има непрѣривность. Непрѣривностьта е спирално движение на музиката. Слѣдователно, когато двама души пѣятъ, единиятъ ще образува правиленъ кржгъ, а другиятъ ще върви вълнообразно около него. Точкитѣ, въ които се прѣсичатъ двѣтѣ движения, сж окултни тонове. Разбира се, това е сложна музика. Обаче, всѣки отъ васъ може да пѣе, щомъ се вдъхнови. Вие ще кажете: „Пѣнието не е за насъ.“ - Съгласенъ съмъ. „Ние не сме за работа.“ - Съгласенъ съмъ. -„Ние не сме за ученици.“ - Съгласенъ съмъ и на това. Питамъ ви: за какво сте тогава? -„За пѣвци не сме.“ Не, човѣкъ трѣбва да пѣе за себе си. Това да бжде правило за васъ. Останете ли самъ, пѣйте за себе си! Послѣ, трѣбва да бждете мислитель пакъ за себе си. Учите ли, учете пакъ за себе си. Щомъ можешъ да пѣешъ за себе си, ще можешъ да пѣешъ и за другитѣ. Щомъ можешъ да мислишъ за себе си, ще можешъ да мислишъ и за другитѣ. Щомъ можешъ да учишъ за себе си, ще можешъ да учишъ и за другитѣ. Законътъ е такъвъ. Въ този законъ е смисълътъ. Вие започвате съ обратния законъ. Вие пѣете за хората, а не за себе си. Пѣете ли така, вие никога нѣма да се научите да пѣете. Пѣнието е вжтрѣшенъ законъ. Човѣкъ трѣбва да чувствува музиката въ душата си, за да може музиката да излѣзе отвжтрѣ навънъ.

Азъ виждамъ у мнозина отъ васъ много добрѣ развити центрове. Щомъ сте музикаленъ и гърлото ви ще може да се упражни. Българинътъ първоначално е билъ добъръ пѣвецъ, но отпослѣ условията на живота, войнитѣ, робството сж изхабили

музиката въ него. Днесъ музиката е необходима за всички народи. Всѣки вѣликъ народъ трѣбва да бѫде музикаленъ. Азъ слушахъ нѣколко виртуози пѣвци и музиканти, които свирятъ и пѣятъ много хубаво, но имаха лоши, нехармонични движения. Движенията у всѣки музикантъ и пѣвецъ трѣбва да бѫдатъ непрѣривни. Нѣкой отъ тѣзи музиканти, както свири, изведнъжъ наведе главата си надолу. Това показва, че енергията на този човѣкъ е съсрѣдоточена къмъ центъра на земята. Тази музика, която засѣга земния животъ, изразява и особенъ родъ чувства. Слѣдъ това този музикантъ вдигне главата си нагорѣ къмъ слънцето. Това показва, че у него се заражда нѣщо идейно. Той единъ моментъ е къмъ слънцето, а другъ моментъ къмъ земята. Дѣ ще го намѣрите тогава? Погледътъ на музиканта трѣбва да бѫде отправенъ все нагорѣ. Движенията на тѣлото му трѣбва да бѫдатъ медлени, въ тѣхъ да се отразяватъ тоноветѣ. Не мислете, че музикантътъ не трѣбва да се движи. Когато свиря и азъ се движа, но движенията въ менъ сѫ съобразно окултната музика. Тѣ сѫ тъй деликатни, че само едно остро око може да ги съгледа. Всѣки тонъ се отразява въ едно малко движение. Силнитѣ движения развалятъ тоноветѣ. При всѣко движение се изисква микроскопическа работа.

Трѣбва да знаете, че ние не създаваме музиката, но се отразява съобразно законитѣ на невидимия свѣтъ. Музикантътъ трѣбва да свири така, че да забрави всичко наоколо си. Когато музикантътъ свърши да свири, публиката веднага се разотива. Това показва, че музиката на този човѣкъ не е произвела своето влияние. Ако, като свърши музикантътъ, публиката остане по мѣстата си около десеть минути да мисли, значи музиката е произвела своето въздѣйствие. Започне ли се разговорътъ веднага, това не е музика. И въ пѣнието е сѫщиятъ законъ. Като пѣете, самъ трѣбва да останете доволенъ. Нѣкой пѫть у васъ се заражда желание да дойде Духътъ, да ви осѣни и тогава да пѣете. Други пъкъ казватъ: „Да бихъ имала гласа на еди-коя си сестра, бихъ пѣла.“ Не философствувай! Щомъ дойде вдъхновението, пѣй! Мислено пѣй, докато най-послѣ тази мисъль се изрази въ пѣсень. По този законъ, като се научишъ да пѣешъ, ще се

научишъ и да мислишь правилно. Като грѣшишъ въ едно нѣщо, грѣшишъ и въ друго.

Та въ човѣка отъ шестата раса, въ идеалния човѣкъ всички движения, мисли, желания, дѣйствия ще бѫдатъ отмѣрени, а не механически. Въ всичко у него трѣбва да има животъ и красота. Ако вие свирите, но чуете нѣкой музикантъ, който свири по-добрѣ отъ васъ, вие казвате: „Той свири по-хубаво отъ мене.“ Вие се обезсърчавате, но трѣбва да знаете, че това сѫ човѣшки разбирания. За да може единъ музикантъ да свири хубаво, изискватъ се редъ условия отъ него. Най-първо, като излѣзе на сцената музикантътъ трѣбва да е изпълненъ съ мисъльта, че въ свиренето си има идея, която той добрѣ разбира. Второто е, че въ него трѣбва да има силно желание да даде музикални образи въ свиренето си и най-послѣ да има изпълнение. Той трѣбва да влада ржката си. Правилното движение на ржката не се отнася само за музиканта. То има значение и за писателя и за артиста. Писательтъ трѣбва да влада перото си. Като правишъ нѣкакъвъ жестъ, нѣкакво движение, трѣбва да знаешъ, какъ да го правишъ. Това е цѣла наука, цѣло изкуство.

И тъй, сега ме разбрахте, нали? Ако приложите поне една микроскопическа часть отъ това, което ви казахъ, ще се ползувате. Азъ считамъ, че това, което ви казахъ тази вечерь е на мѣсто казано. Ако посѣете една хилядна часть отъ тия сѣменца, всѣ-таки тѣ ще ви ползуватъ единъ день. Отъ тѣхъ ще израстнатъ голѣми дървета. Като мина нѣкой пѫть покрай васъ, ще видя, че сѫ израсли поне 3 - 4 дръвчета. Тия дръвчета могатъ да бѫдатъ различни: круши, ябълки, сливи, праскови, череши и т. н.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

22-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 11.III.1925 г.
София

ФАЗИТѢ НА ЖИВОТА

Размишление

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

Изпѣйте упражненията „Въ начало бѣ словото“, „Скрѣбьта си ти кажи“ и „Богъ е Любовъ“.

Човѣкътъ въ своето развитие минава цѣлъ единъ кржгъ. Всѣка четвъртина отъ този кржгъ прѣдставлява една отъ фазитѣ на неговия животъ. Първата четвъртина прѣдставлява слизане на духа въ материята - дѣтство; втората четвъртина прѣдставлява неговото възлизане - юношество; третата четвъртина прѣдставлява сжщо тъй пжть на възлизане - зрѣла възрасть; послѣдната четвъртина е пжть на слизане - преклонна възрасть. Най-важна епоха прѣзъ човѣшкото развитие е минаването му въ третата четвъртина, когато човѣкъ едноврѣменно и съзнателно живѣе, както въ физическото, така и въ духовното си тѣло. Има ли по-голѣма философия отъ тази въ живота? - Нѣма. Тъй се обясняватъ нѣщата на физическия свѣтъ. Ако речемъ да обясняваме духовнитѣ работи на физическия свѣтъ, това значи всичко да стане на каша, т. е. да стопимъ леда. На какво ще се прѣвърне леда, като се стопи? - На вода. Както ледътъ при топенето си изгубва своята форма, така и духовнитѣ работи губятъ своята форма, ако нѣкой ученъ се заеме да ги обяснява на физическия свѣтъ. Духовнитѣ работи не могатъ да се обясняватъ по физически начинъ. Прѣдставете си, напримѣръ, че се намирате въ единъ двуизмѣренъ свѣтъ, който има само дължина и широчина и вие искате на едно отъ сжществата въ този свѣтъ да разправяте за свѣта на тритѣ измѣрения. Какъ ще му прѣдставите този свѣтъ? Понеже това сжщество живѣе въ плоскость, какъ ще прѣдставите куба? Това сжщество, колкото и да си напрѣга ума, нѣма да ви разбере.

И тъй, кржгътъ прѣдставлява общото развитие на човѣка

въ неговото повдигане. Защо човѣкътъ се е изправилъ на краката си? - За да пази равновѣсие. Въ първитѣ врѣмена на своето развитие центърътъ на тяжестьта у човѣка се намиралъ въ задната часть на главата, вслѣдствие на което, за да пази равновѣсие, той ходилъ на четири крака. Обаче, при постепенното еволюиране, центърътъ на тяжестьта се измѣстваль по-напрѣдъ въ главата, вслѣдствие на което, той започналъ да я вдига нагорѣ, докато най-послѣ се изправилъ на два крака. Това станало по неволя, а не доброволно, човѣкътъ трѣбвало да пази равновѣсие.

Често нѣкой духовенъ човѣкъ се мисли много ученъ и казва: „Всичко въ свѣта е духовно, нѣма нищо материално.“ Такива хора мислятъ, че знаятъ всичко. Не, тѣ само си въобразяватъ, че знаятъ много. Ако ги питате, какво нѣщо е умътъ, не знаятъ, какво нѣщо е душата - не знаятъ. Тѣ не знаятъ тия нѣща и редъ други, а казватъ, че материалнитѣ работи не прѣдставляватъ нищо, че не сѫществуватъ материални нѣща въ свѣта и т. н.

Като наблюдавате разни типове хора, вие казвате: този човѣкъ е интелигентенъ, онзи е почти идиотъ, за другъ нѣкой казвате, че е егоистъ човѣкъ и т. н. Интелигентният човѣкъ е развилъ донѣкѫдѣ свойте способности и продължава да ги развива - има благоприятни условия въ себе си за това. Когато казваме, че нѣкой човѣкъ е идиотъ подразбираме, че той нѣма благоприятни условия за проявление на своитѣ способности. Въ егоистичния човѣкъ пъкъ личнитѣ чувства сѫ силно развити. Той се държи съ голѣмо достойнство и казва: „Баща ми, майка ми сѫ благородни хора, въ менъ тече благородна кръвь.“ Да, но благородството на тази кръвь не е изслѣдвана. Той самъ не знае, дѣ се крие благородството на кръвьта му. Когато този човѣкъ умре и неговата кръвь се разлага по сѫщия начинъ, както и кръвьта на една овца или на единъ волъ. Земята не прави никаква разлика между неговата кръвь и тази на всички останали сѫщества, които умиратъ като него. Да имашъ благородна кръвь, това подразбира да живѣешъ единъ възвишенъ, чистъ и святъ животъ. Ето защо, първото нѣщо, което се изисква отъ религиознитѣ, отъ духовнитѣ хора, е да иматъ смирение, да

признаятъ, че знаятъ много малко, че отъ сега нататъкъ иматъ много да учатъ. У тѣхъ трѣбва да има великъ стремежъ за учение. Често азъ наблюдавамъ психиката на кучетата и виждамъ, че и тѣ мислятъ понѣкога като човѣка. Нѣкое куче върви гордо, мисли си: „Кой е като мене? Азъ зная много работи.“ То те погледне, измѣри те отъ главата до петитѣ като нѣкой философъ и казва: „Какво мислишъ, знаешъ ли колкото менъ?“ Спрешъ ли се до него, то веднага се обръща и бѣга. Питамъ: не сѫществуватъ ли такива философи въ свѣта и между хората? - Сѫществуватъ. Тия хора сѫ много горди, но най-малкото нещастие въ живота имъ ги уплашва и тѣ бѣгатъ.

Казвамъ, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да развива Божественото. Дѣ се крие Божественото, разумното у човѣка? - Въ прѣдната часть на неговия мозъкъ. Интелигентностьта на човѣка зависи отъ устройството на бѣлото вещество въ мозъка. То е въ видъ на нишки. Самото вещество е почвата, върху която растатъ човѣшкитѣ идеи. По нишкитѣ на бѣлото вещество се опрѣдѣля характерътъ на човѣка. Ако тия нишки не сѫ еднакво дълги, ражда се дисхармония въ проявата на моралнитѣ чувства, както и въ домашнитѣ и общественитѣ чувства, а сѫщо тъй и въ мислитѣ. Понѣкога човѣкъ съ неразумното си живѣне осакатява тия нишки и тогава животътъ му не се проявява правилно: усеща главоболия, тяжесть, стѣснение и тъмнина въ мозъка. Когато тия нишки сѫ нормално развити, т. е. еднакво дълги, отъ тѣхъ излиза свѣтлина. Въ духовно отношение човѣкъ прѣдставлява сборъ отъ хиляди запалени лампички. Той прилича на единъ добрѣ освѣтенъ градъ. Всички лампички въ този градъ сѫ правилно наредени. Това се дължи все на тия бѣли нишки въ мозъка. Нѣкои отъ тия нишки сега се образуватъ. Колкото тия нишки сѫ по-дълги, толкова и човѣшкиятъ характеръ е по-силенъ, т. е. моралнитѣ чувства сѫ по-добрѣ развити. Тѣ се явяватъ вече като негово наслѣдство.

Въ срѣдата на човѣшкия мозъкъ се намира тъй нареченото „летящо око на душата“, или „вѫтрѣшното слънце на човѣка“. Ако това слънце не грѣе въ човѣка, нищо не става отъ него. То играе роля на трансформаторъ въ човѣшкия организъмъ.

Когато външната енергия прониква въ мозъка на човѣка, този вѫзелъ или окото на душата прѣпраща тази енергия по цѣлия мозъкъ. То има и други свойства, освѣнъ това да трансформира слънчевата енергия. Въ мозъка има и другъ трансформаторъ, който прѣпраща слънчевата енергия по цѣлото тѣло. Отъ правилното трансформиране на тия енергии зависи здравословното състояние, както на организъма, така и на чувствата. Значи, това око е трансформаторътъ на Божествената енергия въ човѣка и създава условия за неговото проявление. Слѣдователно, когато това слънце свѣти въ човѣка, въ него има радость и веселие. Той е вдъхновенъ, чувства се като съ криле. Заоблачи ли се това слънце въ човѣка настава мракъ, скръбь и страдание. Той се намира въ ада. Ето защо, човѣкъ трѣбва да пази това слънце, да не изгасва. Въ Битието се казва, че слънцето се е създало въ четвъртия день, слѣдъ голѣмата буря.

Човѣшкиятъ мозъкъ, въ своето развитие има цѣла история. Неговитѣ прародители сѫ низшитѣ животни. Веществото, отъ което се образувалъ мозъкътъ, се събирало въ продължение на милиони години. Тия елементи, отъ които е образуванъ мозъкътъ, се събирали не само отъ слънцето, но и отъ цѣлата вселена. Понеже човъкътъ е създаденъ отъ материята на цѣлия космосъ, той се нарича микрокосмосъ. Оттамъ, доколкото човѣкъ се намира въ правилни отношения къмъ великитѣ закони на Бога, дотолкова може да се ползува отъ благата, които Той изпраща. Щомъ човѣкъ грѣши, тия правилни отношения се нарушаватъ и той започва да гладува. Какво означава гладуването? - Лишение отъ нѣщо. Затова именно се казва, че хората трѣбва да живѣятъ разумно.

И тъй, всѣки актъ, всѣка мисъль въ свѣта е творческа. Вие трѣбва да знаете, че на физическия свѣтъ има два полюса. Това е единъ великъ законъ. Земята напримѣръ има два полюса: южень и сѣверенъ. Може ли да се прояви животъ на полюситѣ? - Не може. Съврѣменната наука казва, че всичко въ свѣта се движи - нищо не е въ застой. Питамъ тогава: дѣ е животътъ на двата полюса? Отъ сѣверния полюсъ има едно топло течение къмъ екватора. Отъ южния полюсъ пъкъ има друго топло течение

къмъ екватора. Тия двѣ течения сѫ магнетични и разнородни, затова при срѣщането си образуватъ топлина. Животътъ отъ двата полюса се изразява въ екватора, по причина на което растителностьта тамъ е най-богата и разнообразна. И въ човѣка има два полюса: единиятъ полюсъ е главата, другиятъ - стомахътъ. Човѣшкото сърце пъкъ прѣдставлява екватора, затова се казва, че животътъ е въ сърцето. Въ ума си човѣкъ е студенъ, като сѣверния полюсъ; въ стомаха сѫщо е студенъ. Човѣкъ, като яде, не е ли студенъ? Щомъ му попадне нѣщо за ядене, приема го въ себе си и не иска да знае. Въ човѣшкото сърце, обаче, има нѣщо добро. На сѣверния полюсъ има животъ, но не може да се прояви, понеже сѫществата тамъ сѫ голѣми алтруисти, та всичко, каквото иматъ изпращатъ на екватора. Щомъ нѣма животъ на сѣверния полюсъ, тамъ не ставатъ прѣстѫпления. На екватора има животъ, има и прѣстѫпления.

Ще ви запитамъ: на какво се дължи борбата, която става въ човѣка? - На стремлението му да се очисти отъ ненужния материалъ въ него. Какво прѣдставлява този ненуженъ материалъ? - Той е извѣстна материя въ космоса, която се дължи на изостаналите сѫщества въ своето развитие. Тази материя полепва по струитѣ на живота и днесъ тя трѣбва да се филтрира, да се отдѣли отъ чистата материя. Ние, които сме дошли на земята, не трѣбва само да знаемъ, какъ да живѣемъ, но трѣбва да прѣчистимъ своя животъ, да прѣчистимъ ума и сърцето си, за да бѫдемъ здрави. Първото правило: за да бѫдете здрави, главата ви трѣбва да бѫде студена, да не приижда въ нея много кръвь, да се прѣдизвиква възпаление, краката ви, пъкъ трѣбва да бѫдатъ топли. Истинатъ ли краката ви, стоплете ги. Когато мисъльта е чиста, безъ примѣси, не се явява горещина въ нея и главата е студена. Въ мозъка трѣбва да има свѣтлина съ много малко топлина, безъ горещина. Топлината е символъ на Божия животъ. Значи на ума трѣбва свѣтлина, а на сърцето топлина. Свѣтлината на физическия свѣтъ има по-силни вибрации отъ топлината, а въ Божествения свѣтъ Любовьта има по-силни вибрации отъ свѣтлината. Слѣдователно, умътъ не е въ състояние да обича. Дойде ли до любовь, той се оплита, като муха въ паяжина. Вие

можете да си прѣдставите съ ума различни форми, но не и да обичате. Съ ума можете да опрѣдѣляте красотата и цѣнитѣ на формитѣ, но не може да обичате. Вие трѣбва да работите върху сърцето си, да го поставите на своето мѣсто, защото днесъ умътъ е заелъ мѣстото на сърцето. То трѣбва да се повдигне на своята висота, да проявява чувствата си правилно, безъ да ги стѣга, безъ да ги парализира.

Сега хората се учатъ да живѣятъ правилно, но въ това си стремление тѣ по-скоро се научаватъ да грѣшатъ, да лъжатъ. Дѣтето не знае какво нѣщо е лъжа, какво нѣщо е кражба, но често майка му казва: „Слушай мама, ти не трѣбва да лъжешъ, да крадешъ, да мразишъ и т. н.“ Тя му говори за редъ отрицателни прояви въ живота и по този начинъ му открива всички тия слабости, а послѣ се мѫчи да го отвиква отъ тѣхъ. При новото възпитание на дѣцата ще се казва да говорятъ Истината, а за лъжата и дума да не става. Богъ каза на първитѣ хора въ рая: „Въ който день ядете отъ плодоветѣ на дървото за познаване доброто и злото, ще умрете“. Какъ дойде съблазъньта, съмнѣнието въ тѣхъ? - Чрѣзъ дявола. Той ги запита: „Защо не ядете отъ това дърво?“ Така се внесе първото съмнѣние въ тѣхъ. Той имъ каза: „Азъ зная, че Господь ви забрани това, защото ядете ли отъ това дърво, ще станете богове. Богъ не ви е казалъ Истината. Той не иска да станете като Него, затова ви забранява да ядете отъ това дърво“. Дяволътъ по този начинъ внесе първата лъжа въ тѣхъ. Той ги учеше по отрицателенъ пѫть.

И тъй, вие трѣбва да започнете съ положителната страна. Не трѣбва да казвате, че нѣма да лъжете, че трѣбва да бѫдете търпеливи, да живѣете добрѣ и т. н. Вие желаете да бѫде всичко това, но то не става. Затова трѣбва да си кажете: „Богъ люби всички сѫщества еднакво.“ Казвамъ: ако Богъ люби всички, за васъ въпросътъ е свършенъ, нѣма какво да говорите за себе си. Кажете ли си, че ще бѫдете като Бога, вие падате въ изкушение. Достатъчно е единъ да люби свѣта, а такъвъ има вече. Въ това седи философията на живота. Вие казвате: „Азъ не мога ли да любя?“ - Можешъ, но знайте, че вашата любовь нѣма да помогне нищо на свѣта. Само Богъ люби, а ние хората

изразяваме Божията Любовь. Кажете ли, че ще бѫдете умни, пакъ ще забатачите. Кажете: „Богъ е всемѫдъръ.“ Кажете ли така, това подразбира, че тази велика Мѫдрость нѣма да ви ограничи съ нищо и вие сами по себе си ще бѫдете мѫдри, ще участвувате въ тази Мѫдрость. Всичко въ свѣта е на наше разположение. Ще си кажете: каквото е отношението на Бога спрѣмо ангелитѣ, такова е и спрѣмо мене. Богъ дава еднакво и на ангела и на мене, но азъ, като по-низше сѫщество отъ ангела не мога да използувамъ всичката енергия, която Той изпраща къмъ мене. Затова, отъ тази енергия се ползуватъ други по-низши сѫщества отъ менъ. Обаче единъ день тази енергия пакъ ще се върне къмъ менъ, защото нищо въ природата не се губи.

Казвамъ, ще знаете вече двѣ важни формули. Първата формула: Богъ е Любовь. Той люби всички сѫщества. Втората формула: Богъ е Мѫдрость. Той е всемѫдъръ. Че Богъ е любовь, това е велика идея, отъ която трѣбва да се проникнете напълно. Като държите тази мисъль въ ума си, тя ще ви донесе много блага. Обаче, любовьта не се изявява въ видима форма. Това, което обича, е невидимо за физическитѣ очи. И така трѣбва да бѫде. Щомъ имашъ видимъ обектъ на любовьта, ти ще се намѣришъ въ противорѣчие. Противорѣчието сѫществува въ формитѣ на нѣщата. Всѣка външна форма трѣбва да бѫде за васъ само като единъ фаръ. Външната форма на човѣка трѣбва да бѫде за васъ фаръ, къмъ който да се стремите. Този фаръ казва: „Азъ не искамъ да ме обичате; моята задача е да освѣтлявамъ пѫтя ви, да ви спасявамъ отъ нещастие. Безъ мене вие ще се изгубите въ бурното море, затова, ще ви посочвамъ пѫтя докато влезете въ пристанището.“ Значи, всѣки вашъ приятель е фаръ, който ви показва пѫтя къмъ пристанището. Всѣки вашъ учитель ви показва идейното въ живота.

Та казвамъ, този е начинътъ, по който трѣбва да мислите. Фаровете сѫ различно направени. Свѣтлината на едни отъ тѣхъ не е постоянна, тѣ се въртятъ ту на една, ту на друга страна и така обръщатъ вниманието на хората. Такива хора има въ свѣта. За тѣхъ казватъ: „Този човѣкъ не е еднакъвъ, ту светне, ту загасне.“ Той нарочно е създаденъ такъвъ, за да обръща

вниманието на хората. Всички наредби въ свѣта сѫ разумни, затова и ние трѣбва да използуваме живота разумно. Ние трѣбва да бѫдемъ благодарни за всичко онова, което Богъ е създалъ на земята. Колкото малко и да ви е далъ Богъ, за днесъ то ви е достатъчно. Бѫдащето ви носи хиляди други блага. Сегашнитѣ ви опитности и страдания ще узрѣятъ за въ бѫдеще и тогава ще гледате на тѣхъ като на голѣми придобивки. Ще казвате: „Добрѣ стана, че прѣживѣхъ толкова страдания въ живота си.“ Слѣдъ врѣме всички ваши страдания ще се прѣвърнатъ въ скѫпоцѣнни камъни. Днесъ тѣ сѫ голѣми тръне, дѣто боднатъ, кръвь протича, но за въ бѫдаще отъ тѣхъ ще излѣзе нѣщо красиво. Засега вие не можете да примирите злото и доброто, не можете да примирите страданията, но нѣкога ще видите добрата имъ страна, ще разберете, защо животътъ ви се проявилъ така, а не по другъ начинъ.

И тъй, вие ще имате търпѣние, докато Богъ реализира своя планъ на земята. Този планъ е далеченъ. Щомъ съзнавате, че Богъ е Любовь, че Богъ е всемѫдъръ, трѣбва да знаете, че всичко става за добро. Въ Писанието се казва: „Всичко съдѣйствува за добро на онѣзи, които любятъ Бога“. Азъ казвамъ: „Всичко съдѣйствува за добро на онѣзи, които Господь люби.“ Азъ взимамъ стиха въ този смисълъ именно, защото човѣшката любовь не е постоянна, а Божията е постоянна. Вие казвате: „Дали Господь ни люби?“ Спомнете си първата формула: Богъ люби всички сѫщества еднакво. Слѣдователно, дѣто живѣе Божията любовь, злото ще се прѣвърне на добро, скръбьта ще се прѣвърне на радость.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

23-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 25.III.1925 г.,
София

ПРИДАТЪЦИТѢ НА РАЗУМНИЯ ЖИВОТЪ

Размишление

Сега ще ви дамъ една работа. Всѣки отъ васъ ще си избере една отъ книгитѣ на Стария или на Новия завѣтъ, отъ които да извади една отъ най-важнитѣ мисли. Може да вземете Битие, Изходъ, Левитъ, докато дойдете до Откровението. Но ще си изберете отъ всичкитѣ книги, не само отъ Евангелията. Ще си вземете кой която книга иска, споредъ вѫтрѣшното си разположение. Като казвамъ, че ще си изберете книга по разположението си, да не ме разберете, че по настроение. Трѣбва да знаете, че настроението е глупаво нѣщо. Всички работи, които ученикътъ върши, трѣбва да бѫдатъ разумно обосновани. Човѣкъ не трѣбва да върши никакво дѣйствие, никакъвъ актъ, който да нѣма смисълъ. Запримѣръ, вие седите и се почесвате тукъ - тамъ, безъ никакъвъ смисълъ. Това сѫ безсмислени движения, които носятъ прѣстѫпления. Това сѫ прѣстѫпни мисли и желания. Всички неволни движения сѫ подъ чужди влияния. А ние какво трѣбва да бѫдемъ, гайди ли или да служимъ на Бога?

Нѣкой казва, че иска да бѫде свободенъ, не иска да слуша еди-кого си. Той не иска да слуша еди-кого си, но други слуша. Не искашъ да слѣдвашъ Новия Завѣтъ, но слѣдвашъ Стария Завѣтъ. Не искашъ да слѣдвашъ нито Новия, нито Стария Завѣтъ, но слѣдвашъ ученията на свѣта. Човѣкъ може и трѣбва да покаже нѣщо оригинално. Всѣки ученикъ трѣбва да покаже една Божествена мисъль, а не да прѣповтаря ония нѣща, които и свѣтътъ повтаря. Запримѣръ, кой какъ дойде, иска да ми услужи. Не, по-нечисти рѫцѣ отъ човѣшкитѣ нѣма. Когато услужвате нѣкому, най-първо трѣбва да измивате рѫцѣтѣ си. Не мислете, че сте чисти. Измивайте рѫцѣтѣ си веднѣжъ, два, три пѫти и тогава направете услугата на когото и да е. Вие се почесвате по

носа, по главата си, тукъ-тамъ и тогава правите услуги на хората. По този начинъ, обаче, се прѣдаватъ болеститѣ. Свѣтскитѣ хора пъкъ постѫпватъ съ редъ етикеции. Нѣкоя свѣтска дама прѣди да ви услужи, ще си измие рѫцѣтѣ, ще се парфюмира, но тя не знае, че този, който е правилъ парфюма, го е покварилъ. Той е ходилъ въ излаза*. Ако единъ ангелъ попадне на този парфюмъ, ще види на него едно извержение.

Ще кажете: тия работи не трѣбва да се говорятъ. Трѣбва да се говорятъ! Ако ще има чистота, трѣбва да има обща чистота; ако нѣма чистота, то е другъ въпросъ. Първото нѣщо, което ще искамъ отъ ученицитѣ, е да си миятъ рѫцѣтѣ често, по нѣколко пѫти на день. Ако не си миете рѫцѣтѣ, отъ никого нищо нѣма да взимамъ. Това ще знаете, за да не се обиждате. Когато правите услуга, било на менъ или на когото и да е, чай ли ще подавате, хлѣбъ ли ще мѣсите или ще рѣжете, прѣдварително ще си измивате рѫцѣтѣ. По сѫщия начинъ, когато нѣкой ти прави услуга и той ще се измива. „Чисти бѫдете“, казва Писанието. Вие казвате: „Тамъ се говори за духовна чистота.“ Казвамъ, ако е въпросътъ за чистота, бѫдете абсолютно чисти и физически, и духовно. Отъ васъ се изисква чистота въ всѣко отношение, чистота и на плътьта, и на ума, и на сърцето. Нѣкои казватъ, че светиитѣ не сѫ били чистоплътни хора. Не, по-чисти хора отъ светиитѣ не е имало. Азъ зная светии, които сѫ мили рѫцѣтѣ си по сто пѫти на день. Не, вие не можете да си прѣдставите светиитѣ и ангелитѣ нечисти като васъ. Съврѣменнитѣ хора се чистятъ, миятъ, искатъ да минатъ за аристократи, за благородни и чисти хора. Трѣбва да знаете, че ангелитѣ и светиитѣ сѫ съвършени хора по чистота. Тѣ не мязатъ на васъ. Съ това азъ искамъ у васъ да се зароди идеята за съвършената чистота и да ви служи като единъ вѣченъ потикъ, вѣченъ стремежъ.

Вие казвате, че имате великата идея да бѫдете чисти. Да, но трѣбва да знаете, че чистотата въ свѣта започва отъ земята. Казватъ, че свѣтътъ билъ нечистъ. Не е свѣтътъ нечистъ, но хората въ свѣта живѣятъ много нечисто. Тия хора, които се мажатъ съ гюлово масло, трѣбва да знаятъ, че това е нечистота. Гюловото масло не е чисто. Ходили ли сте да видите тия мѣста,

*излаза - (диал.) тоалетната

дѣто приготовляватъ парфюма. По-нечисти мѣста отъ тѣхъ нѣма. Послѣ вие пипате паритѣ, а слѣдъ това ядете, хващате хлѣба. По-нечисто нѣщо отъ банкнотитѣ нѣма. Вие обаче ги пазите като светиня, пипате ги, а слѣдъ това услужвате на този, на онзи. Като ги разгледате съ лупа, по тѣхъ ще видите такива нечистотии, каквито свѣтътъ не е виждалъ, нито може да си прѣдстави. Като ви казвамъ това, не трѣбва да изпаднете въ педантизъмъ, но трѣбва да знаете, че има една чистота, която Божественото въ насъ изисква. Човѣкъ трѣбва да бѫде чистъ! Човѣкъ трѣбва да употрѣби най-малко единъ часъ врѣме за своето чистене. Той трѣбва да се изчисти физически: ноктитѣ си, носа си, устата си, зѫбитѣ си, рѫцѣтѣ си и т. н. Щомъ искашъ да направишъ нѣкому нѣщо, измий се. Ако нѣмашъ врѣме, не му прави никаква услуга. Азъ ще ви обясня сега, кой е праведенъ човѣкъ. Казвамъ: праведниятъ човѣкъ яде само веднъжъ прѣзъ деня. Обикновениятъ човѣкъ яде два пѫти прѣзъ деня, а онѣзи хора, които мязатъ на животнитѣ, ядатъ постоянно. Казвате: „По колко пѫти на день трѣбва да се яде?“ - По единъ пѫть.

И тъй, като ви говоря, че рѫцѣтѣ трѣбва да се миятъ често, това е единъ свещенъ актъ за васъ. Че рѫцѣтѣ ви трѣбва да бѫдатъ чисти, това е една свещена мисъль за васъ. Като разберете тази външна чистота, ще дойдемъ до вѫтрѣшната чистота. Ако човѣкъ не може да се справи съ външната чистота, той не може да се справи и съ вѫтрѣшната чистота. Какъ се добива вѫтрѣшна чистота? Всѣко желание, всѣка мисъль на обсебване, които човѣкъ допуща въ себе си, това е нечистота. Изкуство е като минешъ покрай нѣкоя градина съ хубави сочни плодове, да погледнешъ на тѣхъ, да имъ се позарадвашъ и да не ги пожелаешъ за твои. Видишъ нѣкой хубавъ конь, не пожелавай да го възседнешъ. Бѫди благодаренъ на това което имашъ. Като тръгна на пѫть, азъ съмъ благодаренъ на моитѣ здрави крака, които Богъ ми е далъ, не мечтая нито за файтонъ, нито за желѣзница. Тѣзи нѣща сѫ случайни, а моето благо седи въ краката ми, на които азъ мога да заповѣдвамъ, да вървятъ, когато искамъ и то бързо или полека, както искамъ и т. н. Щомъ се кача на трена, азъ вече не съмъ свободенъ. Хората

ще ми заповѣдватъ, да седна тукъ или тамъ. Когато пѫтувамъ съ своитѣ крака, азъ самъ съмъ и машинистъ и разпоредникъ, навсѣкѫдѣ азъ заповѣдвамъ. Пѫтувамъ когато искамъ, спирамъ дѣто искамъ. Пѫтувамъ безъ билетъ и съмъ свободенъ. Има ли по-хубаво положение отъ това? - Нѣма.

Първото нѣщо, което трѣбва да остане въ ума ви, то е въпросътъ за чистотата. Азъ имамъ голѣмо отвращение отъ нечистотата. Ако нѣкой ми даде нѣщо съ нечисти рѫцѣ, азъ го взимамъ, но отъ нѣмай кѫдѣ. За въ бѫдеще отъ никого нѣма да взимамъ, ако е съ нечисти рѫцѣ, туй да знаете! Като кажа нѣщо, двѣ мнѣния въ мене нѣма. Азъ съмъ рѣшилъ това и ще го направя. Нѣма защо да изнасилвамъ Божественото въ себе си за угода на хората. Когато и при менъ дойде нѣкой и азъ нѣма да му услужвамъ, ако рѫцѣтѣ ми сѫ нечисти.

Питамъ ви, какъ ще изпълните въ този свѣтъ волята Божия? Да допуснемъ, че вие написвате едно стихотворение. Защо го пишете? Или давате нѣкому хлѣбъ. Защо му давате? Чисти ли ви сѫ всѣкога намѣренията? Вие може да угощавате нѣкого, за да го подкупите, да имате единъ приятель, да го приближите къмъ себе си. Ако имате такива користни намѣрения, ще се намѣри другъ нѣкой, който ще го угости повече отъ васъ и съ това ще го приближи повече къмъ себе си. А този човѣкъ, който може да се приближи къмъ нѣкого само заради хлѣбъ или ядене, той е единъ слуга или единъ конь, който отива тамъ, дѣто ще му се плати повече. Приятель е онзи, който иде въ дома ви, безъ да има за обектъ яденето. Приятелството трѣбва да изникне само по себе си. То е слѣдствие на нѣщо. Когато слънцето изгрѣва, свѣтлината е слѣдствие на слънцето. Щомъ слънцето изгрѣе, то не може да не изпрати своята свѣтлина. Когато единъ човѣкъ дойде въ кѫщата ви, той ще донесе своето благословение. Важното е той да изгрѣе. Ние не трѣбва да изискваме неговата жертва. Тя е едно слѣдствие.

Сега, у нѣкои отъ васъ ще се зароди мисъльта: „Това учение е сериозно, какъ ще може да се постигне всичко това? Врѣмето нѣма да ни достигне.“ За други работи имате врѣме. Да се занимавате съ Петко, съ Драгана, съ Стояна, имате врѣме, а

да си измиете ржцѣтѣ нѣмате врѣме. По 4-5 часа се занимавате съ одумване на този - онзи, а нѣмате единъ часъ врѣме да си измиете ржцѣтѣ. Първото правило: Чистота на ржцѣтѣ! За сега нѣма да обръщамъ внимание на лицата ви: сега искамъ ржцѣтѣ ви да сѫ чисти до лактитѣ. Колкото се отнася до краката ви, до лицето ви или до цѣлото тѣло, правете каквото искате. Сега искамъ ржцѣтѣ ви да бѫдатъ чисти, безъ никакво изключение. Ако искате да ми дадете нѣщо, но видя нѣщо черно на ноктитѣ ви, нѣма да го взема. Ржцѣтѣ ви трѣбва да бѫдатъ абсолютно чисти! Никаква каль не трѣбва да има по тѣхъ. Вие пъкъ ще гледате моитѣ ржцѣ. Хубаво и благородно е когато си услужваме съ чисти ржцѣ. Нѣкой пѫть, като погледнете ржцѣтѣ си и ги видите нечисти, вие сте недоволни отъ себе си и казвате: „Повдига ми се.“

Туй, което ви говорихъ за миене на ржцѣтѣ, това е вметната мисъль, между скоби. Тя се отнася до външната хигиена, но казвамъ, желанието ви ржцѣтѣ да бѫдатъ чисти, всѣкога носи въ себе си една положителна мисъль, която е и здравословна. Всѣкога, когато ржцѣтѣ ви сѫ нечисти, тази нечистота носи въ себе си една отрицателна сила, която дѣйствува врѣдно и върху здравето. Трѣбва да знаете, че при изпотяването отровитѣ излизатъ навънъ. Съ това изпотяване по кожата се полѣпватъ редъ нечистотии, които запушватъ поритѣ и прѣчатъ на кожното дишане. Нѣкога и отъ въздуха полѣпватъ извѣстни нечистотии. София не е много чисто мѣсто. Тя прѣдставлява едно отъ най-нечиститѣ мѣста въ цѣла България. По-нечисто мѣсто отъ София не съмъ виждалъ. Който живѣе въ София, трѣбва да има кожа два пръста дебела. Затова често трѣбва да се миете, да отпушвате поритѣ си. Туй правило трѣбва да приложите за себе си.

Послѣ ще трѣбва да спазвате нѣкои правила и въ яденето. Хлѣбътъ, който ядете, трѣбва да го издухвате отгорѣ. Знаете ли какъ се духа? Нали сте виждали какъ се отвѣва житото? - Духате го. По сѫщия начинъ ще духате и хлѣбътъ. Нѣщо повече: като купите хлѣба отъ фурната, ще вземете една чиста кърпа, ще я натопите въ гореща вода и ще я прѣкарате отгорѣ върху двѣтѣ страни на хлѣба, да изчистите кората му. Купите си

нѣкакъвъ плодъ, направете и съ него сѫщото. По този начинъ вие ще продължите живота си най-малко съ десетъ години. Ако не спазвате тѣзи правила, ще скѫсите живота си най-малко съ десеть години. Какъ ще стане това? - Когато кръвьта ви е нечиста, ще се случи да попадне нѣкоя отъ тѣзи микроби въ кръвьта ви, ще започне усилено да се размножава и ще ви причини нѣкаква болѣсть. Не ви трѣбватъ тия неканени гости! За всинца ви е потрѣбна външна хигиена. Мнозина отъ васъ, които кашлятъ, които иматъ главоболие, всичко това се дължи на неспазване на тия правила. Първото нѣщо е: Чистота на ржцѣтѣ. Мнозина отъ васъ ще кажатъ: „Тъй се говори, но тази работа става другояче.“ Казвамъ ви, не спазвате ли тия правила, животътъ ви ще се съкрати съ десеть години. Ако изпълнявате това, което ви казвамъ, ще спечелите голѣма опитность. А да придобиете опитность на десеть години, това е едно неземно богатство. Пропущането опитностьта на десеть години е голѣма загуба.

Ето вземете примѣръ отъ слѣдното: ние турихме правилото, че ученицитѣ да бѫдатъ редовни, но не го спазихте напълно. Вие взехте постепенно да изоставате, не сте точни, не идвате на врѣме. Вие трѣбва да бѫдете точни, като англичанитѣ. Българитѣ сѫ много точни въ началото, а къмъ края всички ставатъ като старитѣ български чорбаджии. Англичанинътъ обаче е точенъ като часовникъ. Ще гледате по възможность всѣки отъ васъ да придобие тази чърта. Има изключителни случаи въ живота, но човѣкъ трѣбва да бѫде точенъ! Гледамъ, нѣкои отъ васъ се влияятъ отъ лошото врѣме. Ако дъждътъ може да ви спре да не дойдете въ школата, това показва, че вашиятъ характеръ или вашата воля е много гъвкава. Азъ признавамъ само едно извинение, само единъ случай, поради който ученикътъ може да бѫде извиненъ. Въ какъвъ случай именно? - Ако той е отишълъ да помогне нѣкѫдѣ, било на нѣкоя бѣдна вдовица, било на нѣкое сираче или на нѣкой боленъ. Отсѫствието на този ученикъ е дори похвално, но отсѫствие по какви и да е други причини, не е извинително. Онзи, който е отишълъ да служи на Бога се извинява, никакви други причини за отсѫствие не се

приематъ. Който отсѫствува, ще го питамъ: „Защо не дойде въ класъ?“ - „Ходихъ да послужа заради Бога.“ - „Много добрѣ си направилъ.“ За този случай ще имате похвална бѣлѣжка, шесть. Ще запитамъ другъ нѣкой: „Защо не дойдохте въ класъ?“ - „Е, тъй.“ - „Ще имате единица.“ Трѣбва да се разберемъ. Това сѫ правила, които всички трѣбва да имате прѣдъ видъ и да ги спазвате. Разбира се азъ говоря за онѣзи, които сѫ този день въ София. Ако нѣкой е въ Варна, не подразбирамъ, че той трѣбва да дойде за този день въ София. Азъ говоря за възможноститѣ. Въ всѣки центъръ, въ всѣки крѫгъ има извѣстни възможности. Всички сѫщества въ духовния свѣтъ сѫ много точни. Ако ангелите правѣха такива изключения, каквито правите вие тукъ на земята, всичко щѣше да се обърне съ главата надолу. Знаете ли каква точность сѫществува въ свѣта на ангелитѣ? Ако прѣзъ хилядитѣ години на тѣхния животъ се роди нѣкѫдѣ едно малко изключение, то произвежда голѣмо сътресение на земята. Колкото човѣкъ се качва по-високо въ живота си, толкова по-точенъ трѣбва да бѫде! За дѣцата има нѣща извинителни, но не и за възрастнитѣ хора.

Сега, ще поговоря на друга тема. Ще ви запитамъ: какво трѣбва да разбираме подъ двугранично, тригранично, четиригранично, петогранично и шестогранично пространство? - Подъ двугранично пространство се разбира правата линия. Тя се ограничава само отъ двѣтѣ си страни. Какво отношение има този въпросъ къмъ казаното до сега? Какво ни интересува двуграничното пространство? Ако имате едно пространство, ограничено отъ двѣ страни, вие се намирате въ туй двугранично пространство. Какво бихте правили тогава? Ако имате правата линия АВ, ограничена съ изходнитѣ А В точки А и В, накѫдѣ ще се движите? Тази линия прѣдставлява единъ тунелъ, затворенъ на двата края. Какъ трѣбва да се прѣмахнатъ тия граници. Питамъ ви: възможно ли е и двѣтѣ дупки на тунела, въ който сте влѣзли, да бѫдатъ затворени. Казвате: „Щомъ влѣзохъ въ тунела двѣтѣ дупки се затвориха.“ Ако вие сте затворени въ единъ тунелъ, какво показва това? Прѣдставете си, че освѣнъ този най-кѫсъ пѫть, прѣзъ който сте минали, има и друга една

пѫтека, една крива линия, прѣзъ която сте могли да минете, безъ да се затворите. Щомъ не сте избрали този пѫть, а сте минали прѣзъ тунела и сте се затворили тамъ, това показва, че не сте умен човѣкъ. Трѣбвало е да минете по кривата линия. Та вие трѣбва да вървите по дългата линия, която е линия на живота. Коя линия показва дългия животъ, правата или кривата линия? Онѣзи хора, които търсять кѫсия пѫть въ свѣта, тѣ не сѫ въ правата посока на живота си. Онѣзи хора, които искатъ да придобиятъ знание изведнъжъ, въ нѣколко години, и тѣ не сѫ въ правата посока. Знанието не се придобива въ единъ день. Нѣкой може да каже, че посвещението му е дошло, но за да дойде посвещение, човѣкъ трѣбва да е работилъ най-малко 20 години усилено. И слѣдъ 20 годишенъ усиленъ трудъ може да дойде посвещението. Туй трѣбва да имате прѣдъ видъ. Мнозина мислятъ, че знанието може да дойде изведнъж, по благодатъ. Не, всѣки трѣбва да работи неприривно. За всички правилото е едно и сѫщо. И даровититѣ хора и недаровититѣ трѣбва да работятъ еднакво. Причината, дѣто даровититѣ хора сѫ успѣли повече е тази, че даровититѣ хора работятъ постоянно, а недаровититѣ, като не работятъ постоянно, закъснѣватъ. Въ пѫтя, по който вървите, трѣбва да работитѣ постоянно! Запримѣръ, нѣкои хора казватъ: „Днесъ нѣмамъ настроение да работя, не съмъ разположенъ.“ Този човѣкъ се намира въ едно двугранично пространство, което е затворено отъ двѣ страни. Мислите ли, че онзи който е направилъ този тунелъ, не е взелъ въ внимание всички непрѣдвидени случаи? Ако този тунелъ е направенъ отъ нѣкой разуменъ човѣкъ, той е взелъ всички случайности прѣдъ видъ. Ако вие се затворите въ този тунелъ, трѣбва да знаете, че има единъ изходенъ пѫть. Едно двумерно пространство всѣкога е разумно пространство, то е пълно съ разумность въ себе си.

Сега въ васъ се заражда желанието да ви се уясни мисъльта по-ясно. Да допуснемъ, че азъ ви разправямъ нѣщо много ясно, но васъ ви боли коремъ. Какъ мислите, ясно ли ще ви бѫде това, което ви обяснявамъ? Азъ ви разправямъ много ясно, но васъ ви боли глава. Питамъ ви: ясно ли ще ви бѫде това, което ви разправямъ? Има случаи изъ живота на ученика, когато

нѣкой пѫть учительтъ говори много неясно, дори и той самъ не разбира какво говори, но въ главата на ученика е толкова ясно, че той систематизира всичко, което чуль, и отъ тази неяснота създава нѣщо и казва: „Това искаше да каже учительтъ.“ При здрава, при бистра глава и най-неяснитѣ работи ставатъ ясни. Богъ, Който е всемѫдръ, като ни говори най-умнитѣ работи, ние не Го разбираме и казваме: „Тази работа не върви.“ Коя е причината за това? Дѣ се крие тя: въ нас или вънъ отъ насъ? Нашитѣ глави сѫ доста дебелички. Господь ни говори на толкова разбранъ езикъ, а при това ние казваме: „Не можахъ да разбера, защо дойдохъ на земята, защо се родихъ, защо бѣхъ младъ, защо се женихъ, че свѣтъль день не видяхъ, не можахъ да разбера смисъла на живота и т. н.“

Нѣкой пѫть човѣкъ чувствува, като че е вѫтрѣшно ограниченъ и казва: „Хората ми влияятъ.“ Мислите ли, че влиянието е нѣщо страшно? Какво подразбирате подъ думата „влияние“. Отъ дѣ произлиза коренътъ на тази дума? - Отъ думата „вливамъ“. Значи, за да влияешъ нѣкому, трѣбва да му влѣешъ нѣщо. Тогава, какво лошо има въ това, ако вливашъ? Ти можешъ да влѣешъ нѣкому своята мисъль. Слѣдъ това казвате: „Вие сте се повлияли.“ Пролѣтно врѣме, когато снѣговетѣ се топятъ, придохожда повече вода, която се влива въ старата, и започва да движи по-бързо воденичното колело. Това нѣщо лошо ли е? Нѣкой пѫть тази силна вода може да докара зло. Колелото на воденицата е така направено, че като дойде голѣма вода, разваля го. Тамъ е голѣмата опасность. Значи, влиянието, внушението, това сѫ все човѣшки отношения. Отъ нѣкои влияния човѣкъ не може да се избави. Вие, като спите вечерно врѣме, безъ да съзнавате, си влияете. Изобщо отъ внушението не може да се избавите. Вие трѣбва или самъ да си внушавате, или другъ да ви внушава, но въ свѣта има само едно положение, на което човѣкъ трѣбва да се поддава, а именно вдъхновението. Нѣкой казва: „Азъ се вдъхновявамъ.“ Не, ти си внушавашъ. Вдъхновението е качество на ангелския свѣтъ, на Бога. Само Богъ може да вдъхнови нѣкого. Човѣкъ самъ на себе си не може да си създаде вдъхновение, но той може да си внуши.

Внушението е припомняне на нѣщата.

Слѣдователно, за да се избавите отъ двуизмѣрното пространство, трѣбва да изкривите правата линия. Да изкривите една линия, значи да я продължите, да измѣните нейнитѣ радиуси или да разредите материята въ нейното първично състояние. Да допуснемъ, че вие имате една двуизмѣрна мисъль, въ която сте вързани и казвате: „Азъ не мога да направя тази работа.“ Какво трѣбва да кажете? - „Азъ мога да свърша тази работа.“ Прѣдставете си, че ви се даде като задача да прѣпишете Библията. Казвате: „Не мога да прѣпиша Библията.“ Какъ да не можете? Можете да я прѣпишете. На нѣкой ангелъ се дава задачата да прѣнесе земята отъ едно мѣсто на друго. Тази задача е възможна за единъ ангелъ, но ако тя се даде на единъ човѣкъ, можете ли да изчислите, колко милиарда години трѣбва да работи този човѣкъ, за да прѣнесе всичката пръсть на земята отъ едно мѣсто на друго? Прѣдставете си, че Богъ наложи такова наказание на нѣкой човѣкъ, за да му се прости единъ голѣмъ грѣхъ. Господь му казва: „За да ти се прости този голѣмъ грѣхъ, ще прѣнесешъ всичката пръсть отъ земята на мѣсечината.“ Колко милиарда години ще му трѣбватъ, за да я прѣнесе? Онѣзи отъ васъ, които сѫ математици, нека направятъ едно изчисление. Азъ ще задамъ тази задача на математицитѣ тукъ, да прѣсметнатъ, колко милиарда години ще трѣбватъ на единъ човѣкъ, за да прѣнесе земята на мѣсечината. Или, колко милиарда вѣкове ще му трѣбватъ? Най-първо изчислено е колко тежи земята, слѣдъ това извѣство ви е какво е пространството от месечината до земята и сега ви остава да намѣрите, за колко врѣме човѣкъ може да извърви туй пространство и въ продължение на колко години ще може да прѣнесе пръстьта на земята до мѣсечината. Нека само способнитѣ математици направятъ тия изчисления. Тази задача ще бѫде като едно забавление за тѣзи, които обичатъ да боравятъ съ математиката, а онѣзи, които не могатъ да боравятъ съ математиката, ще кажатъ: „Много трудна е тази задача.“

Всѣки човѣкъ, който е затворенъ въ двумѣрно пространство, или въ четиригранично пространоство, или въ шестогранично пространство, той трѣбва да развие въ себе си

качество на проницаемость, да може да излиза вънъ отъ тия граници. Това нѣщо, казано на нашъ езикъ, значи: човѣкъ трѣбва да седи по-горѣ отъ условията, при които живѣе. Не казвайте, че условията на живота сѫ такива или онакива. Условията сѫ създадени отъ самия човѣкъ. Щомъ човѣкъ си направи корабъ и влѣзе съ него въ Великия океанъ, той вече е ограниченъ. Той самъ си е създалъ условията, които сѫ вложени въ този корабъ. Той самъ се е ограничилъ. Слѣдователно, по сѫщия законъ и ние, които сме слѣзли отъ невидимия свѣтъ въ физическия свѣтъ съ нашето тѣло, сме вече ограничени въ свѣта. Ето защо, по обратна посока ние сами трѣбва да прѣмахнемъ тия ограничения отъ себе си. Какви условия сѫ необходими, обаче за това? - Трѣбва да имаме достатъчно вѫглища, достатъчно разумность, да пестимъ енергия, за да можемъ съ този корабъ, въ който сме се ограничили, да излѣземъ на спасителния брѣгъ и да спремъ на пристанището, къмъ което сме се отправили. Топлината, която се развива отъ тия вѫглища, може да се трансформира. Тукъ се показва разумността. Всѣки отъ васъ, за да излѣзе съ кораба си на спасителния брѣгъ, трѣбва да бѫде разуменъ.

Сега, у васъ ще се роди мисъльта: „Та нима, слѣдъ толкова годишно слѣдване въ това учение, не сме разумни хора?“ Ние не говоримъ за обикновената разумность въ живота. Всички вие сте разумни, имате разумность за брѣга, но нѣмате онази разумность, която ви е необходима за океана вѫтрѣ. Докато сте на брѣга, вие сте много разумни. Наблюдавалъ съмъ мнозина отъ васъ, какъ отиватъ на Витоша. Тѣ отиватъ съ тънки дрехи, съ тънки чорапи, съ деликатни обуща, както си ходятъ въ София, или като че отиватъ на нѣкой парадъ или концертъ. Като се качи на Витоша гледамъ го, цѣлъ посинѣлъ. Казвамъ му: „Ти трѣваше да имашъ вълнени чорапи, здрави обуща, дебели дрехи, за да запазишъ топлината на тѣлото си.“ Щомъ тръгвате на пѫть, трѣбва да се приготвите съобразно условията на пѫтя, който ви прѣдстои.Слѣдователно, за живота се изисква една необикновена разумность. При обикновената разумность, има и една специална разумность, която постоянно се проявява. Тя е единъ придатъкъ. Всѣка мѫчнотия, въ която човѣкъ се намира,

тази специална разумность или се придобива, или се изгубва.

Та разумностьта постоянно ни учи. Нѣкои запитватъ: „Защо сѫ мѫчнотиитѣ въ живота?“ - Мѫчнитѣ условия, трудноститѣ сѫ придатъкъ въ разумностьта. Нѣкои запитватъ: „Не може ли безъ мѫчнотии?“ Азъ ще ви запитамъ тогава: Не може ли да имаме езеро, безъ да се вливатъ въ него други води или безъ да извира то? Какво ще стане съ това езеро? - Ако не се влива прѣсна вода въ него, то ще се прѣвърне въ локва, въ блато. Въ живота на разумния човѣкъ трѣбва да има изпитания, трѣбва да има мѫчнотии. Животътъ безъ мѫчнотии ще мяза на локва. Животъ, въ който има изпити, мѫчнотии, мяза на езеро, въ което има притоци. Това езеро е богато съ чиста вода. Всѣко изпитание въ разумния животъ внася единъ малъкъ притокъ къмъ тази разумность. По този начинъ човѣшката разумность се увеличава. То значи, че езерото на този човѣкъ се подновява. Тази мисъль е много мѫчна за разбиране. Казвате: „Ние не искаме мѫчнотии въ живота си.“ Щомъ не искате мѫчнотии, вие ще се лишите отъ вашата разумность, защото слънцето на живота, като грѣе, ще изпари водата на вашитѣ езера и тѣ ще прѣсъхнатъ. Имате ли мѫчнотии, водата на вашитѣ езера постоянно ще се увеличава и опрѣснява, а съ това заедно ще се увеличава и вашата разумность.

И тъй, искамъ да ви кажа, че за васъ не е нужно само едно двуизмѣрно и четиригранично пространство, каквото е квадратътъ, но необходимо ви е да се движите и въ едно шестогранично пространство, каквото е кубътъ или дори и въ едно осмогранично пространство, каквото е тесаракътътъ. Кое нѣщо е безъ измѣрения и безъ граници? - Точката нѣма измѣрения и граници. Правата линия е двугранична, а едноизмѣрна; квадратътъ е четириграниченъ, а двуизмѣренъ; кубътъ е шестограниченъ, а триизмѣренъ; тесаракътътъ е осмограниченъ, а четириизмѣренъ. Значи, въ ограниченията има извѣстно съвпадение. Осмогранично пространство и четириизмѣрно пространство е едно и сѫщо нѣщо. Едноизмѣрно пространство и двугранично пространство е пакъ едно и сѫщо нѣщо, но идеитѣ сѫ различни. Като кажемъ двугранично

пространство, разбираме пространство, ограничено отъ двѣ страни, а като кажемъ едноизмѣрно, разбираме малкия мащабъ, съ който се мѣрятъ силитѣ. Слѣдователно, вие трѣбва да имате първия методъ на измѣрване. Послѣ трѣбва да знаете законитѣ, на които се подчиняватъ всички ограничения. За всѣко ограничение има закони, които сѫ вложени въ самия животъ.

Коя е основната мисъль въ тази лекция? Какъ и отдѣ идватъ придатъцитѣ на разумностьта? - Мѫчнотиитѣ въ живота се даватъ, за да се усили нашата разумность. Щомъ се усилва разумностьта, всѣка слѣдваща разумность постепенно ще прѣмахва мѫчнотиитѣ, защото разумниятъ животъ се проявява при най-малки съпротивления. Да се живѣе разумно, изисква се една идеална обстановка на нѣщата. Разумниятъ човѣкъ може да живѣе при една по-приятна обстановка. Често единъ ангелъ и единъ разуменъ човѣкъ могатъ да боравятъ съ своята разумность и извънъ живота. Запримѣръ, азъ мога да боравя съ една сонда надъ почвата, но ако съмъ въ самата почва, тамъ мѫчно ще боравя, защото съпротивлението въ нея е по-голѣмо.

Най-първо ще се стараете всѣки день да придобивате по единъ придатъкъ къмъ вашата обикновена разумность. Слѣдъ туй ще започнете да се ползувате отъ разумния животъ. Разумностьта е едно нѣщо, разумниятъ животъ е друго нѣщо. Разумното живѣние изисква една идеална обстановка. Разуменъ животъ може да сѫществува само между разумни хора, не можешъ да живѣешъ разумно между говедата.

Сега ще ви задамъ следния въпросъ: Може ли човѣкъ да обича неодушевени прѣдмети? - Може. Какъ, можете ли да обичате камънитѣ? Ще кажете: „Ако сѫ скѫпоцѣнни, можемъ да ги обичаме.“ Можете ли да обичате металитѣ? - „Ако имаме злато, ще го обичаме.“ Да, но това не е обичь. Ако вземете нѣщо, което ще употрѣбите за своя полза, това не е обичь. Ако вие храните една кокошка, за да я заколите, мислите ли, че това е обичь? - Не, това е използуване. Вие трѣбва да правите разлика между обичь и използуване. Щомъ кажете, че обичате нѣщо или че използувате нѣщо, това сѫ двѣ различни идеи. Има нѣща, които ние трѣбва да използуваме, но да знаемъ,

че използуваме, а не че обичаме. Азъ мога да използувамъ гърба на своя голѣмъ братъ, да ме носи - нѣма нищо лошо въ това. Но да продамъ брата си въ робство, той да страда, а азъ да благувамъ отъ паритѣ, които взимамъ, това никога не се позволява. Казвамъ, вие можете да използувате една свещена идея, но да я пожертвувате, да я продадете и отъ нея да се ползувате, това е велико прѣстжпление въ свѣта. Гледамъ, нѣкои отъ ученицитѣ сж станали много умни, взели сж да се съобразяватъ съ обществото. Да се качишъ на гърба на нѣкого, това е съображение. Азъ мога да съобразя нѣщо, да се кача на гърба на нѣкого, но да използувамъ този човѣкъ като свой робъ, това е прѣстжпление. Човѣкъ трѣбва да схваща нѣщата морално. Той може да използува своитѣ идеи, но да ги жертвува, да ги продава и върху тѣхъ да гради своето щастие, това е едно отъ великитѣ прѣстжпления въ свѣта.

Сега виждамъ лицата ви сериозни. Вие казвате: „Ние мислимъ, че живѣемъ по Бога. За Него искаме да пожертвуваме живота си.“ Вѣрвамъ, че е така, но въ пжтя, въ който вървимъ, има възможности да направимъ поне една грѣшка. Когато азъ говоря, подразбирамъ растене въ живота. Когато единъ ученикъ се учи, той може да не прави никакви грѣшки въ своитѣ първоначални задачи, но колкото повече напрѣдва въ своята наука, била тя математика или геометрия, колкото повече навлиза въ по-сложни задачи, явяватъ се вече възможности да направи нѣкаква погрѣшка. Съ това, обаче, той ще се научи да бжде по-внимателенъ. Колкото повече се усложнява животътъ, толкова по-голѣми възможности има за правене погрѣшки, които да ни причиняватъ страдания. Затуй, апостолъ Павелъ казва: „Онѣзи, които стоятъ, да се пазятъ да не паднатъ“. Ето защо, всѣки трѣбва да бжде внимателенъ. Какво се подразбира подъ усложняване на живота?

Значи, малкитѣ мжчнотии носятъ придатъцитѣ въ разумния животъ. Ако ние мислимъ, че придатъкъ въ разумността може да дойде и безъ нѣкаква мжчнотия и се стараемъ да я отблъснемъ, ще изгубимъ. Можемъ да отблъснемъ мжчнотията, но и придатъка ще изгубимъ. Затова и неблагодарнитѣ хора въ

свѣта всѣкога губятъ. Дадатъ имъ едно благо, но тѣ казватъ: „Повече искаме!“ Дадатъ имъ още, пакъ казватъ: „Повече искаме!“ Дѣ сѫ границитѣ на човѣшкитѣ желания? На единъ слонъ трѣбватъ 45 - 50 килограма оризъ, а за единъ човѣкъ трѣбва най-много половинъ килограмъ оризъ на день. Като слонъ вие сте яли по 40 - 50 килограма оризъ на день, а слѣдъ като сте станали човѣкъ, изяждате само по половинъ килограмъ оризъ и казвате: „Едно врѣме изяждахъ по 50 килограма оризъ, а сега до какво положение дойдохъ, едва половинъ килограм мога да изямъ.“ Че това юначество ли го считате? Наистина, слонътъ много яде, но не слугува ли на хората? - Слугува. По-уменъ ли е отъ човѣка? - Не станалъ по-уменъ отъ него. И сега нѣкои казватъ: „Не зная какво не ми върви, нѣщо взехъ да ямъ по-малко, съвършено съмъ отслабналъ.“ Това е философия на слоноветѣ. Тази идея не трѣбва да ви смущава. Вие може да ядете по 100 или по 50 грама на день - това нищо не значи. Ако знаете да се храните правилно и отъ 50 грама храна може да се извади толкова енергия, колкото слонътъ вади отъ 50 килограма, а нѣкога отъ 50 килограма може да извадите толкова, колкото и отъ 50 грама. Това зависи отъ ума. Слонътъ работи много, малко печели - толкова му стига умътъ. Човѣкъ пъкъ обратно: малко работи, повече печели. Той е по-уменъ. Колкото повече човѣкъ развива разумностьта си, толкова повече пести врѣмето.

Коя е основната мисъль сега? Правилото на разумния животъ е слѣдното: Количеството на храната не опрѣдѣля силата на живота, но качеството, разумното използуване на енергията. И тъй, когато вие имате чрѣзмѣрни желания, казвате: „Трѣбва ми всичко това!“ - Не, много малко нѣща ти трѣбватъ. На разумния човѣкъ трѣбватъ малко нѣща. На разумния човѣкъ трѣбва врѣме и пространство, трѣбва му и широчина. Колкото се отнася до врѣмето и пространството, Господь е далъ много, затова всѣки отъ васъ може да бѫде богатъ. Ако е за врѣме, азъ мога да ви дамъ на разположение нѣколко милиона години, колкото искате.

И тъй, ще използувате мѫчнотиитѣ въ живота, за да придобивате всѣки день по единъ малъкъ придатъкъ къмъ

вашата разумность - всѣки день да богатѣете. Ще познавате, че вашата разумность става по-богата, колкото повече доволството ви се увеличава. Ако недоволството се увеличава, разумностьта ви се намалява. Туй трѣбва да знаете! Това показва, че между доволството и разумностьта има извѣстно съотношение. Писанието казва: „Бѫдете доволни отъ всичко!“ Кога? - Въ даденъ моментъ, днесъ бѫди доволенъ отъ това, което имашъ! Какъ ще можете да изразите това съотношение, тази зависимость между доволството и разумностьта по химически начинъ? Има ли такава зависимость и между отдѣлнитѣ елементи въ химията?

Нѣкои отъ васъ, които не сѫ учени, казватъ: „Тѣзи работи не ни трѣбватъ.“ - Какво ви трѣбва тогава? Вчера ми разправяше единъ познатъ, че на нѣкой неговъ близъкъ приятель умрѣла баба му, която тукъ била съвсѣмъ неграмотна, не знаяла нито да чете, нито да пише. Като заминала за онзи свѣтъ, тамъ започнала да ходи на училище, да се учи. Тя се явила на сънъ на близкитѣ си и имъ казала: „Тукъ съмъ много доволна, добрѣ съмъ, благодарна съмъ, че и азъ започнахъ да се уча.“ Всички вече трѣбва да се учите! Минаха врѣмената на невѣжеството. Като отидете на онзи свѣтъ, ще видите, че и тамъ не иematъ прости хора. Не трѣбватъ само знания, но учение се изисква отъ всинца ви. Това учение е необходимо за живота. Недоволството, което често изпитвате, е лишаване отъ едно благородно качество. Запримѣръ, когато човѣкъ е недоволенъ, той е грубъ, нетърпеливъ. Дойдешъ при такъвъ човѣкъ, той ви казва: „Оставете ме, азъ съмъ недоволенъ нѣщо.“ Послѣ, като дойде доволството, той е любезенъ. Не, когато си недоволенъ, ще си кажешъ: „Какво ми сѫ криви хората, че азъ съмъ недоволенъ!“ Ще нося недоволството съ себе си, а ще се старая да бѫда съ хората учтивъ. Въ това се проявява истинскиятъ човѣкъ. Недоволенъ ли си, дръжъ своето недоволство въ себе си! Нека твоятъ котелъ кипи, нека ври, нека се бушува, нека върти колелото. Недоволството е парата въ твоя котелъ. Защо трѣбва да я пуснешъ навънъ да гори хората? Вие какво правите? Дойде нѣкой, пущате я навънъ. Нѣма защо да я пущате. Нека

върши работа въ вашия котелъ!

Изпѣйте упражненията: „Въ начало бѣ Словото“ и „Тѫги, скърби, вдигай, слагай!“.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

24-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 25.III.1925 г.
София

ИЗРАЗЪ

Размишление

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

Изпѣйте упражненията „Сила жива изворна течуща“ и „Изгрѣва слънцето“.

Прочетоха се нѣкои отъ темитѣ: „Най-важната мисъль въ една отъ книгитѣ на Библията“.

Изпѣйте сега упражненията „Блага дума на устата“ и „Мусала“.

Ще се спра върху думитѣ „изразъ“, „изражение“, „изразявамъ се“, „изразява се“, „изразилъ се“ и т. н. Какво се подразбира подъ тия думи? Питамъ: какъвъ изразъ напримѣръ, може да има лицето на човѣка? - Лицето на даденъ човѣкъ може да има сериозенъ изразъ или може да има усмихнатъ изразъ - двѣ крайни положения. И рѣчьта на човѣка сѫщо може да има изразъ. Тя може да бѫде стегната, логическа, свободна, разхвърляна или пъкъ тъй наречена може да нѣма почти никаква връзка. За послѣдната казваме, че тази рѣчь не е изразителна. Послѣ и въ мисловно отношение имаме сѫщото нѣщо, т. е. и мисъльта има изразъ. Тя може да е стегната, може да е логическа, може да е разхвърляна и т. н. Едно е важно обаче, въ изражението да има единство. Подъ думата „единство“ разбираме, че всички състояния, всички промѣни на човѣшката душа трѣбва да слѣдватъ хармонично. Като казвамъ всички състояния, не подразбирайте, че човѣкъ на земята всѣкога трѣбва да бѫде въ едно възхитително състояние. Ако мислите така, вие се лъжете. Всички светии и възвишени духове, които сѫ живѣли на земята, все сѫ били изложени на редъ промѣни: тѣ сѫ живѣли на небето, живѣли сѫ и въ ада. Така и вие и на небето ще живѣете и въ ада ще живѣете, пъкъ нѣкой пѫть ще живѣете и въ срѣдата, между ада и небето. Понѣкога вие

влизате ту въ небето, ту въ ада. Всички вие имате една скроена философия, която не съотвѣтствува на законитѣ на природата, понеже изразътъ на природата къмъ насъ се отличава съ крайна чистота и искреность. Въ природата нѣма двояко излагане. За нея не може да се каже, че мисли по единъ начинъ, а се изразява другояче. Каквото е на сърцето на природата, такова е на устата ѝ; каквото е на лицето ѝ, такова е и на душата ѝ, нищо повече. За мене даже най-гнѣвното лице на природата струва повече отъ най-хубавото лице на нѣкой светия. Азъ по нѣкой пѫть прѣдпочитамъ да видя лицето на природата гнѣвно, отколкото да видя единъ светия усмихнатъ. Разбирате ли какво значи това? То е идея. Питамъ, има ли въ това нѣщо послѣдователность? Всѣки отъ васъ би желалъ повече да види нѣкой светия усмихнатъ, отколкото да види лицето на природата, когато гърми, свѣтка. Тогава всички вие се разбѣгвате, сгушвате се и казвате: „Лоша е тази работа!“ На какво основание мислите, че този изразъ на природата не е правиленъ?

Има едно прѣдание, за което не зная доколко е вѣрно, но казва се, че крокодилътъ като намѣри нѣкоя жертва, дълго врѣме я оплаква, отъ главата до краката и слѣдъ туй започва да я гълта. Защо има такова състрадателно лице този крокодилъ? Мислите ли, че тѣзи сълзи сѫ изразъ на нѣкаква любовь или на нѣкакво състрадание? -Не, крокодилътъ съ тези сълзи иска просто да улесни яденето си, тъй както и вие, когато туряте хлѣба въ устата си, го намокряте съ слюнката си, за да може по-лесно да се гълта и да се смила. Казвате: „Крокодилътъ плаче дълго врѣме върху жертвата си.“ Това е гениалность. Азъ не съмъ виждалъ хора да плачатъ толкова много. Слѣдователно, изразътъ трѣбва да съотвѣтствува на самата дѣйствителность.

Ще ви запитамъ, какъвъ е изразътъ на Любовьта? - И Любовьта си има свой изразъ. Мѫдростьта сѫщо тъй има свой изразъ. Истината има свой изразъ. Правдата има свой изразъ. Добродѣтелта има свой изразъ - всѣко нѣщо въ свѣта има свой изразъ. Вие нѣкой пѫть се усмихвате, тръгвате съ израза на Любовьта, като мислите, че хората ще ви считатъ човѣкъ на Любовьта и Мѫдростьта. Не, въ израза на Любовьта не трѣбва

да има раздвояване или двойственость въ съзнанието. Какво подразбирамъ подъ думитѣ двойственость на съзнанието? Ако имате едно малко, мѫтно поточе, азъ го наричамъ слабодушно. Водата въ него е плитка, слаба и това поточе лесно се отбива, лесно се раздвоява. Но ако имаме голѣма, дълбока рѣка, като Дунава, тя се размѫтва мѫчно. Тази рѣка не се отбива лесно, не се раздвоява. Има ли такъвъ голѣмъ изворъ на земята като Дунава? - Да, въ другитѣ планети има. Рѣка, която не се размѫтва, има изразъ въ себе си. Тя е силна и сама се чисти. Мѫтната вода нѣма изразъ въ себе си. Това е само едно уподобление.

Слѣдователно животътъ, който тече у насъ, трѣбва да бѫде изразъ на нѣщо. Какъвъ трѣбва да бѫде изразътъ? - Любовенъ. Кажете ми тогава, какъвъ трѣбва да бѫде изразътъ на Любовьта? Вие какъ изразявате Любовьта? Ще ми кажете, че изразътъ на Любовьта е нѣщо вѫтрѣшно. Да, но азъ мога да ви възразя на това. Какъ? Вие ще ми кажете, че сте гладни. Азъ ще ви възразя, че гладътъ е нѣщо вѫтрѣшно; слѣдователно, нѣма защо да ядете. Не, гладътъ има и външенъ изразъ. Какъ ще изразите глада? - Мускулитѣ започватъ да се свиватъ. Сега, прѣдставете си, че вие сте актьоръ, излизате на сцената. Какъ ще прѣдставите Любовьта? Всички вие говоритѣ все за Любовьта. Е, какъ ще я изразите? Ако разтворите рѫцѣтѣ си широко, това изразъ на Любовьта ли е? Та и малкитѣ дѣца, като искатъ да хванатъ нѣкого, разтварятъ си рѫцѣтѣ, но това любовь ли е? Азъ ви задавамъ този въпросъ като задача. Ще се изправите прѣдъ огледалото и най-първо ще направите единъ любовенъ изразъ, да видите, дали ще го харесате. Можете ли да направите истински любовенъ изразъ? Вие ще кажете, че този изразъ е само за младитѣ, не и за старитѣ хора. Българитѣ казватъ, че когато се запали старо бунище, мѫчно изгасва. Това не е за присмѣхъ, но е една велика истина. Защо е така? - Като се запали старо бунище, има какво да гори въ него, като се запали младъ човѣкъ, малко гори, нѣматъ много материалъ за горене. Затова онѣзи, които сѫ създали тази поговорка, казватъ: „Голѣмъ, старъ човѣкъ, като се запали, има изразъ.“ И младиятъ има изразъ, само че първиятъ е постояненъ, дълго врѣме продължава да

гори, а вториятъ гори по-малко.

Та първото нѣщо: човѣкъ ще се стреми да дава изразъ въ себе си на всѣка своя мисъль. Той трѣбва да я подведе къмъ нея. Тя спада или къмъ Любовьта или къмъ Мѫдростьта, или къмъ Истината, или къмъ Правдата, или къмъ Добродѣтельта. Слѣдъ като я отнесе къмъ една отъ тия области, тогава трѣбва да разглежда мисъльта си. Ако искаме да имаме истинско познание, трѣбва да имаме образа на своята мисъль, трѣбва да знаемъ, какъвъ е нейниятъ изразъ. Защото всѣка мисъль, сама по себе си е жива. Когато говоримъ, че ние създаваме мисъльта, това е право. Когато нѣкой художникъ нарисува една картина, той самъ я създава, но той създава тази картина отъ живи образи. Той рисува единъ образъ въ себе си и послѣ го възпроизвежда на хартия. Този образъ прѣдставлява една жива, а не мъртва идея. Слѣдователно, всички наши идеи сѫ заети отъ живитѣ идеи на природата. Та всички трѣбва да имате изразъ въ себе си! Искате ли да кажете нѣщо ще се спрете въ себе си и ще се попитате, имате ли изражението на Любовьта, не само по форма - външно, но и вѫтрѣшно - сърдечно. Хубаво е човѣкъ да се спира върху израза си и да се самонаблюдава. Слѣдъ туй ще се спрете, да видите, имате ли израза на Мѫдростьта, не само лицето ви да има този изразъ, но и сърцето, и ума ви да изразяватъ Мѫдрость. Послѣ вижте, дали имате израза на Истината. Човѣкъ всѣкога трѣбва да се спира и наблюдава, има ли израза на Любовьта, Мѫдростьта и Истината въ себе си. Това е велика философия, върху която, ако работите, ще имате добри резултати. Каквото мисли човѣкъ, такъвъ става.

Сега, съ думата „изразъ“ азъ засѣгамъ петьтѣ области на Любовьта, Мѫдростьта, Истината, Правдата и Добродѣтельта, понеже искамъ да се събуди у васъ будическото състояние или тъй нареченото Божествено съзнание. И когато азъ говоря, че човѣкъ е храмъ на Бога, т. е. Богъ живѣе въ него, азъ не подразбирамъ нито физическото, нито астралното, нито менталното, нито причинното тѣло, но подразбирамъ будическото тѣло на човѣка, което е тѣло на духа. Въ това тѣло именно живѣе Богъ, Божественията Духъ. То е направено отъ

най-чиста есенция, отъ Божествена есенция.

Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който иска да се подигне, непрѣменно трѣбва да има изразъ: да мисли върху Любовьта, Мѫдростьта, Истината, Правдата и Добродѣтельта. Това сѫ области, отъ които той ще почерпи материали за съграждане на своето будическо тѣло. Причината, дѣто много хора сѫ нещастни, се дължи на това, че будическото тѣло у тѣхъ е въ спящо състояние. А, за да се събуди, човѣкъ трѣбва да има израза на Любовьта, на Мѫдростьта, на Истината, на Правдата и на Добродѣтельта, за да приждатъ тѣхнитѣ сокове. Това е необходимо за всѣки човѣкъ. Другъ пѫть нѣма. Безъ тѣхъ вие може да имате всичката философия на живота, но тя нѣма да ви помогне нищо. Всички велики Учители сѫ прѣпоръчвали на човѣчеството абсолютно безкористие, абсолютно самопожертвуване. Вие не можете да се самопожертвувате, докато нѣмате изразъ. Докато не се запознаете съ Любовьта, Мѫдростьта, Истината, Правдата и Добродѣтельта, никаква жертва не може да направите. Ще бѫде смѣшно да дадете на онзи човѣкъ, който никакъ не се е училъ да рисува, да ви нарисува една отъ най-великитѣ картини. Най-първо той нѣма да знае, какъ да постави боитѣ. Или смѣшно ще бѫде, ако искате отъ нѣкой човѣкъ, невѣжъ въ скулптурата, да извае една статуя отъ староврѣменнитѣ богове.

Това, което ви говоря, се отнася къмъ ония отъ васъ, млади и стари, които имате стремежъ. Не мислете, че тукъ се изискватъ кой знае какви усилия. Не се страхувайте! Великото въ свѣта започва съ най-малкитѣ усилия. Туй трѣбва да знаете! Когато нѣкой ви каже, че това нѣщо е мѫчно, той не е разбралъ Истината. Питамъ ви: когато ви дадатъ единъ голѣмъ самунъ какъ започвате, изведнъжъ ли го нагълтате? Не, отрѣзвате парче слѣдъ парче и така го изяждате. Пъкъ, като дойде до Истината, искате да я нагълтате изведнъжъ. Нѣма такъвъ законъ въ свѣта. Ще започнете да мѣрите съ най-малкитѣ вѣзни: ще сдъвчешъ една малка хапка, на втория день ще сдъвчишъ втора хапка, на третия день - трета хапка, послѣ четвърта, пета, шеста - всѣки день ще взимате по една малка нафора, както правятъ

въ православната църква, докато извадите тия сокове, които се съдържатъ въ хапкитѣ. Подъ „нафора“ разбирамъ онази свещена материя, която се съдържа въ петьтѣ добродѣтели. Онѣзи, които рѣжатъ нафората, не знаятъ какво рѣжатъ. Тѣ мислятъ, че рѣжатъ Христовото тѣло. Христосъ казва: „Който не яде плътьта ми и не пие кръвьта ми, нѣма да има животъ въ себе си.“ Съврѣменнитѣ религиозни хора не разбиратъ този свещенъ символъ. Какво се подразбира подъ думитѣ ядене и пиене? Христосъ казва на едно мѣсто въ Писанието, че въ послѣднитѣ дни ще кажатъ: „Съ тебъ, Господи, ядохме и пихме.“ Но каза Христосъ: „Не ви познавамъ“. Защо? - Яденето и пиенето не е само външенъ процесъ, то подразбира и нѣщо вѫтрѣшно. Сега нѣма да ви обясня какво прѣдставлява яденето и пиенето, защото въпросътъ е за израза.

И тъй, ще се стремите къмъ най-малкото. Нѣма да се плашите, да мислите, че не е за васъ тази работа. Не, за васъ е, всѣки може да направи това. Дѣцата могатъ да направятъ това, а още повече старитѣ. По нѣкой пѫть по-възрастнитѣ казватъ: „Туй нѣщо нѣма смисълъ за насъ, ние остарѣхме вече.“ Не, Истината е еднакво достѫпна за всички. Вашитѣ души не могатъ да бѫдатъ стари. И духътъ сѫщо тъй не може да бѫде старъ. Само тѣлото на човѣка може да бѫде старо, но душата и духътъ - никога!

И тъй, ще се стремите да придавате чувство, изразъ на онова, което говорите. Запримѣръ, сега като ви говоря азъ, всички вие нѣма да ме слушате еднакво, защото думитѣ ми не ще бѫдатъ еднакво разбрани отъ васъ. Нѣкои отъ васъ ще имъ придадатъ по-голѣмъ смисълъ, а други - по-малъкъ смисълъ. Най-първо човѣкъ, за да познае и схване Истината, трѣбва да се постави въ едно тихо и спокойно състояние. Напримѣръ, ако ви кажа, че утрѣ въ петь часа ще изгрѣе слънцето, но то не изгрѣе, трѣбва ли да се безпокоите, ако не изгрѣе слънцето? Какъ ще изгрѣе, ако е облачно? Вие не трѣбва да се безпокоите за нищо. Вашиятъ умъ трѣбва да бѫде заетъ единствено съ мисъльта за изгрѣването на слънцето и въ петь часа сутриньта да бѫдете точно на опрѣдѣленото мѣсто. Постѫпите ли така, врѣмето нѣма

да бѫде облачно и слънцето ще изгрѣе. Безпокоите ли се, обаче, ще се явятъ облаци на хоризонта и нѣма да видите изгрѣва на слънцето. Нѣкоя сутринь като излизате да посрѣщате слънцето, но се явятъ облаци, да знаете, че вие сте причина за това нѣщо. Слѣнцето казва: „Тази сутринь не искамъ да ви гледамъ.“ И си туря було. „Моето лице е свещено и днесъ не мога да ви го покажа.“ И вие тогава се връщате дома си, безъ да сте видѣли слънцето.

Та, за да познаемъ Истината, трѣбва да пристѫпваме къмъ нея съ вѫтрѣшна чистота. Казано ми е: Въ петь часа ще изгрѣе слънцето. - Ще излѣза веднага, каквото и да е лицето ми. Може да съмъ знатенъ човѣкъ или не; може да съмъ красивъ или грозенъ, ще излѣза прѣдъ слънцето, какъвто и да съмъ, нѣма да се поправямъ. Ще излѣза прѣдъ слънцето и нищо нѣма да му говоря. То ще ми каже: „Не бой се отъ мене! Ако редовно се печешъ на моята свѣтлина, твоето лице ще се прѣобрази.“ И дѣйствително, всички сѫщества, които сѫ се пекли на слънцето, тѣхнитѣ лица сѫ се прѣобразили; а онѣзи, които се отнасятъ къмъ него съ съмнение, сѫ останали въ сѫщата си форма. И най-послѣ, когато ние излизаме да посрѣщаме слънцето, трѣбва да разбираме онази велика Божествена идея, която Богъ е вложилъ въ него. Какво иска да ни каже слънцето? - Трѣбва да имате изразъ, както и азъ имамъ изразъ. Кой е изразътъ на слънцето? - Неговата свѣтлина и топлина. Слѣдователно, въ нашитѣ мисли трѣбва да има свѣтлина, трѣбва да има и топлина. Има ли въ мисъльта ни топлина и свѣтлина, това е мисъль съ изразъ. И въ нашитѣ чувства сѫщо тъй трѣбва да има едноврѣменно свѣтлина и топлина. Когато имаме изразъ въ нашитѣ мисли и чувства, Божественото у насъ ще се съживи и ние ще придобиемъ онази вѫтрѣшна мощна сила, която ни повдига и ни прави различни отъ окрѫжаващата ни срѣда.

Сега, като говоря така, не мислете, че това ще ни направи изведнъжъ най-щастливитѣ хора на земята. Не, това ще ни доведе до положение да имаме благоволението на Бога - нищо повече. Човѣкъ, който има изразъ въ своитѣ мисли и чувства, има благоволението на Бога. А за да имашъ благоволението

на Бога, трѣбва да се освободишъ отъ всички външни спънки, защото ако си богатъ и мислишъ, че си давалъ милостиня на бѣднитѣ, Богъ нѣма да благоволи къмъ тебе. Ако пъкъ си много сиромахъ и мислишъ, че за Господа нищо не си направилъ, пакъ не можешъ да имашъ Божието благоволение. Ти ще забравишъ и своето богатство и своята сиромашия, ще идешъ при Бога като при изгрѣващото слънце, да видишъ Неговия изразъ. Богъ ще ти каже: „Ти си дошълъ да видишъ моя образъ. Щомъ е така, нѣма да мислишъ нищо за себе си.“

Сега, азъ ще направя една аналогия, да видите, какъ постѫпвате. Когато отивате да намѣрите Истината, вие носите съ себе си едно огледало и като я намѣрите, гледате, дали ще ви хареса тази Истина. Никакво огледало нѣма да вадите отъ джоба си! Истината не иде при васъ, за да ви се хареса. Тя иде, за да ви даде нѣщо и ще си замине. Слънцето изгрѣва на единия край на земята и залѣзва на другия. Вие не може да се влюбвате въ него и да му казвате: „Азъ ще вървя съ тебе при условие, ако и ти вървишъ съ мене.“ Слънцето казва: „Ако можешъ да вървишъ съ мене, добрѣ, ще се разговаряме и азъ ще те слушамъ. Но ако не вървишъ съ менъ, азъ те оставямъ и продължавамъ пѫтя си.“ Този е великия Божественъ законъ, който говори на избранитѣ, на ученицитѣ, които искатъ да намѣрятъ великата Истина, при обстановката, въ която сега се намиратъ. Защото, за онѣзи, които търсятъ Истината, не се подразбира, че тѣ трѣбва да напуснатъ сегашния си животъ. Орѣхътъ не трѣбва да напуща дървото, на което седи, докато не узрѣе. Като узрѣе, тогава всички нѣща ще дойдатъ сами по себе си. Нѣкои отъ васъ много бързатъ, искатъ скоро да слѣзатъ отъ този орѣхъ и казватъ: „Дотегна ми вече, азъ искамъ да слѣза вече отъ това дърво.“ Какво ще слѣзешъ? Има още 5 - 6 мѣсеца да седишъ на дървото, докато узрѣешъ.

Значи, потрѣбно е вѫтрѣшенъ изразъ на човѣшкия умъ, на човѣшкото сърце, на човѣшката душа. Изразъ трѣбва да имате! Имате ли изразъ, вие ще дойдете въ хармония съ себе си. Не обръщайте внимание на външния изразъ въ хората, но обръщайте внимание на вашия изразъ. Та, първото правило е слѣдното: Изразъ въ себе си. Слѣдъ като научите вашия изразъ,

ще имате мѣрка и за другитѣ хора. Ако азъ не зная правилния изразъ на Любовьта, какъ ще мога да залюбя нѣкого! Ако азъ нѣмамъ понятие за израза на Мѫдростьта, какъ ще го позная у другитѣ хора? Казватъ за нѣкого: „Този човѣкъ е много уменъ, умни работи говори.“ По какво сѫдятъ? - Той прочелъ нѣкѫдѣ нѣкое стихотворение, запомнилъ го и вслѣдствие на това казватъ: „Много умна глава има този човѣкъ!“ Каква ти умна глава? Тази глава е взета назаемъ. Тя е чуждъ конь, взетъ отъ нѣкой неговъ приятель. Този конь е много хубавъ, но не е неговъ.

Всички вие, които ме слушате, казвате: „Азъ зная много нѣща.“ Какво знаете? Едва ли има три думи, които вие знаете. Азъ съмъ толкова ученъ, зная положително само двѣ думи, толкова съмъ научилъ досега. Ще кажете: „Какъ тъй, ние знаемъ много думи!“ Вие знаете много думи, но все назаемъ сте ги взели. Азъ мога да ви издекламирамъ едно голѣмо стихотворение на английски езикъ отъ Лонгфелоу, но какво ще разберете отъ него? То е чуждъ конь. Азъ трѣбва да влѣза въ положението на Лонгфелоу, когато е писалъ това стихотворение, да видя, какво е мислилъ той тогава. Или пъкъ мога да ви прочета пророкъ Исайя, но за да имамъ неговия изразъ, трѣбва да се прѣнеса въ неговото врѣме, да влѣза въ неговото положение, за да схвана нѣщата тъй, както той ги схващалъ. Азъ живѣя 2000 години слѣдъ Христа и мисля, че Исайя е разсѫждалъ, чувствувалъ като менъ. Прѣди всичко той не носѣше дрехи като моитѣ, не говорѣше на моя езикъ, обичаитѣ му бѣха съвсѣмъ други отъ моитѣ. Изобщо Исайя нѣмаше такива схващания за Христа, както имаме ние съврѣменнитѣ хора. Исайя бѣше човѣкъ на виденията.

Азъ искамъ да схващате положителната страна на живота. Като ви казвамъ, че зная само двѣ думи, не мислете, че това е малко. Тия двѣ думи азъ мога да ги уподобя на два топа хубавъ плать, отъ който мога да си направя дрехи. Съ тия двѣ думи азъ мога да направя всичко. Имамъ двѣ думи, но тѣ съдържатъ такава сила въ себе си, че като ги произнеса, тѣ могатъ да извършатъ всичко. Вие, които имате много думи, като ги

произнесете, нищо не можете да направите съ тѣхъ.

Често ви говоря за връзка съ добритѣ хора, съ напрѣдналитѣ сжщества. Вие може да направите връзка и съ едно дърво, да се разговаряте съ него тъй, както съ нѣкой човѣкъ. По кой начинъ и по кое врѣме ще отидете при дървото? Ако искате да заведете разговоръ съ нѣкое дърво, вие ще отидете при него прѣзъ врѣмето, когато плодоветѣ му зрѣятъ. Ще изберете единъ сѣверенъ клонъ на нѣкоя ябълка, напримѣръ, и ще кажешъ: „Искамъ отъ този клонъ да падне една хубава ябълка за менъ утрѣ въ 5 часа сутринта. Отивате на другия день, чакате, никаква ябълка не пада. Избирате слѣдъ това единъ южен клонъ и казвате: „Утрѣ въ 5 часа сутринта ще дойда пакъ и искамъ една хубава ябълка да падне за менъ.“ Отивате на другия день, никаква ябълка не пада. Защо? - Между ябълката и васъ нѣма още връзка. Какво трѣбва да правите? - Ще вземете 2 - 3 стомни вода, ще полѣете тази ябълка. Нѣколко дни наредъ ще я разкопавате и поливате, докато между васъ се създаде връзка. Слѣдъ това казвате на тази ябълка: „Искамъ, като дойда утрѣ сутриньта при тебе, да падне прѣдъ менъ една отъ най-хубавитѣ ти ябълки.“ Отивамъ сутриньта, една хубава ябълка пада прѣдъ менъ. Ще кажете: „Това е случайно, вѣтърътъ я съборилъ.“ Добрѣ, може да е така. Какъ ще се увѣря? - Повтарямъ опита. Обръщамъ се къмъ единъ клонъ отъ западната страна и казвамъ: „Искамъ утрѣ сутриньта да падне за менъ еди-коя си ябълка.“ Отивамъ на другия день, сжщата ябълка пада прѣдъ менъ. Направя десетина такива опити и всички излизатъ сполучливи. Питамъ: това може ли да бжде случайно? - Направете сами този опитъ. Той ще бжде единъ хубавъ опитъ. Ще видите, че можете да влизате въ връзка съ всѣко дърво и да се разбирате. Значи, между вашето и неговото съзнание има извѣстна връзка.

Та, ако едно дърво може да влѣзе въ връзка съ тебъ и да те слуша, то едно сжщество, което седи хиляди пжти по-високо отъ дървото, нѣма ли да те слуша, нѣма ли да ти изпрати своитѣ ябълки? - Ще ти ги изпрати, но ако имашъ връзка съ него. Сжщиятъ законъ дѣйствува и тукъ. Затова поливай растенията, които живѣятъ въ тебе, разкопавай ги, докато прѣдадешъ

изразъ на твоитѣ двѣ думи. По този начинъ ще разберете, дали Господь ви слуша. Ще кажете: „Господи, много слабъ съмъ по математика, не мога да смѣтамъ, не мога да разсѫждавамъ, искамъ да ми дадешъ способностьта да разбирамъ и рѣшавамъ тия трудни за менъ задачи.“ Помолите ли се на Бога и веднага ви дохожда просвѣтление. Ще кажете: „Дали, наистина, може да се пробуди тази способность въ менъ?“ - Може, опитайте. Или пъкъ може да не ви се отдава пѣнието. Помолете се на Бога и ще видите, че даже слѣдъ една седмица вие започвате по малко да пѣете. Не можете да свирите. Пакъ се помолете на Бога. По този начинъ ще се събудятъ у васъ всички дарби. Това показва, че вие имате вече връзка съ едно живо сѫщество, съ една отвлѣчена идея, съ цѣлия невидимия свѣтъ. Свещената книга казва: “Просете и ще получите!“ Вие просите и не получавате, защото неправилно просите.

Сега азъ ви говоря за вѫтрѣшния изразъ. Напримѣръ, какво прѣдставлява музиката сама по себе си? - Тя е изразъ, съкращение на рѣчьта. Въ една пѣсень отъ двѣ или три строфи, вие имате изразъ на нѣщо прѣживѣно. Авторътъ, за да прѣдаде състоянието на душата, трѣбва да напише единъ голѣмъ романъ, когато съ една пѣсенъ отъ 2 - 3 куплета той веднага прѣдава есенцията или ядката на самата мисъль. Вие ще кажете: „Въ пѣсеньта се прѣдава само скелета на една идея.“ Това не е скелетъ, защото подъ скелетъ ние разбираме нѣщо мъртво, когато въ сѫщность, въ тази своя идея авторътъ е вложилъ ядката на нѣщата, основата, която дава изразъ. Слѣдователно, когато искаме да изразимъ нашитѣ идеи въ една стегната форма, употрѣбяваме за това музиката. Затова, всѣки човѣкъ, който иска да бѫде кракътъ въ своята рѣчъ, той трѣбва да бѫде музикаленъ. Музикалностьта е едно отъ качествата на израза. За да може музиката да изразява, трѣбва въображение. Въ музиката трѣбва да има изражение, трѣбва да има идея въ врѣме и пространство. Тя трѣбва да изразява цѣлия животъ, а не само единъ моментъ отъ него. При говора, тъй както сега се разговаряме, влизатъ много ненужни нѣща, вслѣдствие на което ние не можемъ да се разбираме. Когато пѣемъ, по-добрѣ се разбираме, рѣчьта ни

е изразителна. Затуй Писанието казва: „Човѣкъ всѣкога трѣбва да пѣе, да възпѣва Бога въ душата си“. Това вече не е нищо друго, освѣнъ музика.

При окултната музика се изисква голѣмо разположение отъ страна на слушателитѣ. Тя е свещена музика. Ако сте разсѣяни, нѣкой пѫть тази музика може да произведе обратенъ ефектъ. Въ музиката изобщо се изискватъ двѣ съчетания. Вибрациитѣ или музикалнитѣ вълни сѫ отмѣрени, когато умоветѣ на окржжаващитѣ хора се съвпадатъ съ музикалнитѣ вълни. Не се ли съвпадатъ, получава се единъ вѫтрѣшенъ дисонансъ. Та между окржжаващата публика и всички велики артисти се изисква спазване на следния законъ: пълна хармония между слушателитѣ и онзи, който свири или пѣе. Нѣма ли хармония, музиката не може да бѫде изразителна. Сега разбира се, това не може да се наложи. Казватъ, че великитѣ пѣвци или великитѣ музиканти могатъ да се наложатъ на слушателитѣ си. Тъй е, но много по-хубаво би било, ако слушателитѣ биха могли да разположатъ музиканта. Туй говори въ полза на слушателитѣ. Когато пъкъ музикантътъ настройва слушателитѣ си, това говори и въ негова полза, а не въ тѣхна.

И тъй, всѣки човѣкъ може да постигне хубавото и красивото въ свѣта. То е висшата идея, къмъ която всички хора се стремятъ. Всички усилия, които се правятъ въ това направление, това сѫ различни методи и начини.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

25-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 1.IV.1925 г.
София

ОТМѢРЕНИТѢ ПРОЯВИ

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

Размишление

Изпѣйте упражненията: „Грѣе, грѣе свѣтлината“ и „Малкиятъ изворъ“.

Отъ слушане до слушане има разлика. Отъ гледане до глѣдане има разлика. Отъ разбиране до разбиране има разлика. Човѣкъ, който иска да се учи, трѣбва да прѣмахне всички прѣпятствия отъ своя умъ. Мнозина казватъ, че ние сме обремѣнени. Вѣрно е, нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е обрѣмененъ. Покажете ми едно сѫщество отъ сегашната еволюция на земята, което да нѣма брѣме. Всички хора иматъ по едно малко брѣме поне. Тъй щото, природата е прѣдрешила този въпросъ. Защо е турила това брѣме, тя си има своето право. Какъ наричате това нѣщо въ правнитѣ науки, когато повѣреникътъ има нѣкакво право, а сѫдията не му го отдава? *(-Оспоримо право.)* Сѫдията не оспорва по форма правото на повѣреника. Защитникътъ му го защитава, обаче, отъ всички аргументи сѫдията изважда съвсѣмъ друго заключение. Понѣкой пѫть заключенията на сѫдията може да сѫ по вѫтрѣшно схващане, а нѣкога може да има външно влияние. Има три вида влияния върху човѣка. Обаче ние трѣбва да имаме правилни разбирания. Подъ „правилни разбирания“ считамъ ония състояния на нашето съзнание, които Богъ ни е далъ.

Сега ние сме недоволни отъ живота си. Невидимиятъ свѣтъ ви казва: „Дайте вие една програма за живота, да видимъ какъвъ трѣбва да бѫде той.“ Каква програма ще дадете вие, не зная, но казвамъ ви, че вашиятъ животъ е въ съчетание съ законитѣ на Великата природа. Той прѣдставлява най-добритѣ условия, най-добритѣ възможности, при които Провидението или разумната природа ви е поставила. Това положение, въ

което се намирате днесъ, не е вѣчно, то е кратковрѣменно, прѣходно, но и най-доброто положение за васъ. То може да трае една минута, или единъ часъ, или една седмица, или единъ месецъ, или една година, или най-много сто години. А сега, каквото състояние или каквото страдание да имате, то не трае повече отъ една минута. Вие ще кажете: „Какъ тъй, азъ съмъ страдалъ по нѣколко дни наредъ.“ Не, вие си въображавате, че сте страдали по нѣколко дни. Ако нѣкой тури на крака ви, когато спите нѣкакъвъ горѣщъ прѣдметъ, вие веднага се стрѣскате и се събуждате. Щомъ се събудите, това усещане за горѣщо изчезва отъ вашето съзнание. Това усѣщане може да се прѣповтаря въ съзнанието ви цѣла седмица или цѣлъ мѣсецъ, но това вече не е реално прѣживѣване. Или пъкъ, може да сте минали прѣзъ нѣкаква голѣма опасность, която е траяла само минута, обаче споменътъ за нея може да остане въ съзнанието ви за по-дълго врѣме.

Та когато нѣкои кажатъ, че страдатъ, азъ разбирамъ, че тѣ въртятъ картини на кинематограф и тѣ траятъ не повече отъ една минута. Казвамъ, престани да въртишъ колелото на кинематографа. Завърти го веднъжъ и спри! Или пъкъ можешъ да го завъртишъ най-много три пѫти. Нѣкой казва: „Побѣле ми главата отъ страдания.“ Възможно е и това, но вие трѣбва да завъртате тия колела само по единъ пѫть, не повече. Страданието е минутно и радостьта е сѫщо минутна, значи вашитѣ страдания и радости сѫ малки, понеже Господь е опрѣдѣлилъ за човѣка хиляди и милиони страдания, прѣзъ които той трѣбва да мине и които трѣбва да изпира. Между едно и друго страдание има малки интервали, защото всички страдания, които Господь е опрѣдѣлилъ на човѣка, трѣбва да минатъ въ книгата на живота, да ги изпита. Нѣкой казва: „Азъ страдахъ цѣль месецъ.“ Не, природата не е толкова глупава, да ви остави цѣлъ мѣсецъ подъ гнета на едно и сѫщо страдание. Тя презъ този мѣсецъ ще ви прѣкара подъ редъ разнообразни страдания, затова вие не мислете като обикновенитѣ хора. Знайте, че страданията, които Богъ е отредилъ за всѣки човѣкъ, сѫ красиви. Това е новъ начинъ на разбиране на нѣщата.

Единъ стихъ отъ Писанието казва: „Който не люби, не е позналъ Бога.“ Казва се още: „Когато Богъ не люби, не е позналъ Бога.“ Кое е по-право отъ тия двѣ положения? Това е прѣводъ, който може да ни въведе въ извѣстно заблуждение. За да разберемъ, кое е правото, трѣбва да се върнемъ назадъ, къмъ свещената книга. Казватъ, че имало свещена книга, свещени истини въ свѣта. Свещени нѣща въ свѣта има, но има ли свещени истини? Какъ мислите по това? Тогава, кой е осветилъ Истината? Когато говорите за Истината, не употрѣбявайте израза „стара истина“. Това е фразеология, то е изтъркана фраза. Всѣко нѣщо, което днесъ е старо, нѣкога е било младо. Истината е всѣкога истина. Вие говорите за Истината въ смисълъ, че тя е неизвѣстна. Ако кажете, че само проявената Истина е стара, то е другъ въпросъ. Но ако мислитѣ, че въ старо врѣме Истината, която се е проявявала на хората, се е проявявала по-ясно отъ колкото сегашната, за този случай Писанието казва: „Не казвайте, че миналитѣ дни сѫ били по-добри отъ сегашнитѣ.“ Мислите ли, че положението на Адама въ рая беше по-добро, отколкото сегашното наше положение? Ако положението му беше добро, защо излѣзе изъ рая? Най-първо Господь го създаде идеално, безъ жена. Господь предвиждаше, че на Адама не трѣбва жена, че тя ще му създаде беля. Но защо той беше недоволенъ да бѫде самъ въ рая? Най-послѣ, слѣдъ като Господь му даде другарка, защо пакъ беше недоволенъ отъ нея? Първо, той беше недоволенъ, че нѣма другарка, а слѣдъ като Господъ му даде другарка, пакъ беше недоволенъ.

Сѫщото е и съ насъ. Най-първо ние сме недоволни, че нѣмаме знание - принципиално разглѣдано, но следъ като придобиемъ знанието, пакъ сме недоволни. Защо? Туй е общо положение у всички хора. Нѣкога казвате: „Да имамъ една кѫща, ще бѫда доволенъ.“ Щомъ придобиешъ тази кѫща, не си доволенъ, започвашъ да виждашъ, че трѣбвало още една стая. Като направишъ и тази стая казвашъ: „Да бихъ ималъ още единъ етажъ, послѣ казвашъ, добрѣ ще е да имамъ три етажа.“ Колкото да има човѣкъ, той е все недоволенъ, все му липсва нѣщо и не може да си обясни защо е недоволенъ, той мисли, че като има

3-4 стаи, ше бѫде доволенъ, но послѣ вижда, че и тази кѫща не е такава, каквато трѣбва да бѫде. И дѣйствително, за да бѫде една кѫща хигиенична и приятна, трѣбва да бѫде направена отъ най-фина материя - отъ диамантъ и отгорѣ и отъ долу. И тогава, като живѣе човѣкъ въ диамантена стая, вѣрвамъ, че ще бѫде малко доволенъ. Но, ако при сегашнитѣ условия въ които живѣете, имате една кѫща отъ диамантъ, бихте ли могли да я използувате разумно? Такава кѫща ще бѫде разграбена въ най-скоро врѣме. Нѣкой ще вземе една тухла, другъ - една керемида и въ скоро врѣме кѫщата ще стане само на дупки. Вие ще се запитвате: „Защо липсва тази тухла?“ - Защото трѣбва нѣкому. -„Защо липсва тази керемида?“ - Защото трѣбва нѣкому. Най-послѣ кѫщата ви ще бѫде цѣла надупчена, рѣшетчеста, защото хората сѫ я ограбили, за свое лично благо.

Питамъ: когато ни сполетятъ въ този свѣтъ голѣми нещастия и по нашитѣ кѫщи, т. е. по нашитѣ тѣла започватъ да се явяватъ такива дупки, какъ ще ги обяснимъ? - Дошли сѫ нѣкои малки сѫщества у насъ и всѣко отъ тѣхъ си е взело кое тухла, кое керемида и ние усѣщаме, че ни липсва нѣщо. Тѣ взиматъ ту отъ стомаха ни, ту отъ дробовете ни, ту отъ мускулитѣ ни, ту отъ коститѣ ни, докато най-послѣ обератъ всичко у насъ. А ние се боримъ срѣщу тѣхъ, туряме стража, дано имъ надвиемъ. Не имъ ли надвиемъ, най-послѣ ние напущаме кѫщата. Защо? - Това остава неразрѣшенъ въпросъ отъ насъ. Сега разрешаватъ този въпросъ отъ материалистическо гледище. Казватъ: „Икономическитѣ условия на живота, производството ще разреши всичкитѣ въпроси.“ Казвамъ, като имаме условия, като имаме живота, ние ще разрешимъ всички въпроси. Животътъ разрѣшава всичко. Слѣдователно, като туримъ на тия условия на живота Мѫдростьта за работа, Любовьта като материалъ за работа, а Истината като мѣрка въ живота, по този начинъ ще разрѣшимъ всички въпроси. Това трѣбва да бѫде идеалътъ на всички въ живота ви, да имате за основа Любовьта, Мѫдростьта и Истината. Първо ние трѣбва да имаме любовь къмъ Бога, за да възприемемъ Любовьта Му. Щомъ имаме Неговата Любовь, ще възприемем живота, а животътъ съдържа

всички условия. Слѣдъ туй ще ни трѣбва знание, за да можемъ да използваме живота. Най-послѣ тия условия изискватъ една мѣрка - Истината. И тъй, ние трѣбва да приложимъ всичко това въ себе си. Вие не можете да приложите единъ планъ, да го въплотите, ако не го преживѣете вѫтрѣшно.

Сега нека разгледаме една отъ човѣшкитѣ чърти - търпението. Какво нѣщо е търпѣнието? Ако ви се зададе такава тема, какво ли не бихте казали за търпѣнието. Прѣдставете си сега слѣдното обяснение, отъ чисто материално гледище. Вие имате единъ приятель, който ви обѣщава срѣща слѣдъ една седмица, въ сѫбота вечерьта въ шесть часа, на която срѣща ще ви даде 10 000 лева. Да кажемъ, че тази срѣща ще стане на 25.IV.1925 год. въ 6 часа вечерьта. Щомъ наближи опрѣдѣленото врѣме, вие започвате малко да се притеснявате, не сте търпеливъ, нѣмате присѫствие на духа, да очаквате спокойно това врѣме. Прѣдставете си, че този господинъ не дойде на врѣме по простата причина, че пристига отъ Варна, но влакътъ излѣзълъ отъ релситѣ, той изкача отъ прозореца навънъ, контузва се силно, вслѣдствие на което го занасятъ въ нѣкоя болница, да го прѣвържатъ. Вие започвате да се безпокоите и казвате: „Защо не дойде този човѣкъ, защо не устоя на обѣщанието си?“ Питамъ: търпеливъ човѣкъ ли сте вие, философъ човѣкъ ли сте, съзнателно ли разсѫждавате? Имате ли Мѫдростьта, Любовьта и Истината въ живота си? Не, вие трѣбва да бѫдете толкова спокоенъ, като че нищо не се е случило. Търпеливо, ще кажете: трѣбва да има нѣщо непрѣдвидено. Търпеливиятъ човѣкъ ще каже: „Такава е волята Божия!“ Ти трѣбва да се заинтересувашъ, защо твоятъ приятель не е дошълъ и като се научишъ, че е въ болница да го посетишъ и да му услужишъ. Ще му кажешъ: „Много съжалявамъ, че ти пострада за мене.“ Ако той не бѣше се качилъ въ този влакъ, да изпълни своето обѣщание, нѣмаше да бѫде изхвърленъ изъ прозореца. Питамъ: щомъ този човѣкъ изкочи изъ прозореца, когато искаше да ви помага, какъ мислите, вие добъръ човѣкъ ли сте? Азъ, който наблюдавамъ отъ страна, какво ще мисля за васъ? Казвамъ, всичко това се случи за да се опита и вашия и

неговия характеръ. Ако той не е добъръ човѣкъ, ще каже: „Що ми трѣбваше да услужвамъ?“ И по вашъ адресъ ще нахвърля много лоши работи. Пъкъ и вие ще кажете по неговъ адресъ лоши работи. Слѣдователно, отъ тази случка и двамата се опрѣдѣляте какви сте. Ако обаче, въ душата на този човѣкъ не се породи никакво друго съжаление, освѣнъ това, че закжснѣлъ да дойде наврѣме, той е добъръ човѣкъ. Ако и вие извините вашия приятель и вие сте добъръ човѣкъ. Вие ще кажете: „Може да му се е случило нѣщо, той е точенъ човѣкъ.“ Така трѣбва да се гледа на живота. Мнозина се спиратъ върху много въпроси и казватъ: „Така може да се разсжждава само, но не и да се живѣе.“ -Дѣйствително, така не се живѣе.

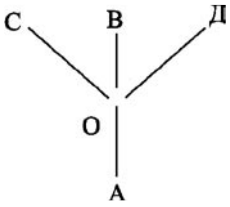

Да кажемъ, че имате живата линия АВ, отъ която излизатъ линиитѣ ОС и ОД. Тѣзи линии живѣят и се продължаватъ върху линията АВ. Мислите ли, че тия двѣ линии ще живѣятъ, ако се извадятъ отъ линията АВ? - Не, тѣ не ще могатъ да сжществуватъ отдѣлно. Тия двѣ линии сж вашитѣ ржцѣ. Въ такъвъ случай вашитѣ ржцѣ могатъ ли да сжществуватъ отдѣлно отъ вашето тѣло. Извънъ тѣлото ви тѣ могатъ ли да иматъ цѣна? -Не могатъ да иматъ никаква цѣна. Слѣдователно, докато ние се чувствуваме свързани съ Божественото, съ живата природа чрѣзъ онази абсолютна, жива вѣра, дотогава само ние можемъ да растемъ и да се развиваме. Безпокойството започва всѣкога, когато човѣкъ се отдѣля отъ Божественото. Страданията сж признакъ на това, че ние се отдѣляме отъ Бога. Връзкитѣ ни съ Бога, съ живата природа не сж само физически, но и умствени и духовни. Когато единъ вашъ приятель се отдѣля отъ васъ, вие усѣщате болка, страдание. Когато изгубите нѣкой вашъ прѣдметъ, напримѣръ единъ волъ, конь или изгубите паритѣ, дрехитѣ си, вие усѣщате, като че нѣщо се отдѣля, кжса отъ васъ. Затуй ние ще се стремимъ да бждемъ свързани съ Бога, като имаме по възможность най-малко нужди въ този свѣтъ - нищо повече. Голѣмитѣ нужди съставляватъ за насъ голѣми нещастия въ свѣта.

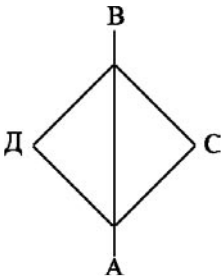

Сега, ще ви начъртая четирижгълника АВСД. Какво означава той. Този четирижгълникъ прѣдставлява единъ фенеръ, което значи, че за да бѫде човѣкъ полезенъ въ свѣта, трѣбва да бѫде свѣтящъ фаръ. Всѣки човѣкъ трябва да бѫде затворенъ фенеръ въ себе си и да дава свѣтлина. И забѣлѣжете, ние ставаме недоволни, когато изгубимъ свѣтлината на живота.

Сега, на всинца ви бихъ казалъ слѣдното: Когато нѣмате работа, правете фенери. Нѣкой казва: “Нѣмамъ работа.“ -Прави фенери! Наскоро ще задамъ една задача на тия отъ васъ, които иматъ нѣкакво нѣдоволство, затова трѣбва да се приготовлявате. Тя ще се състои въ слѣдното: онзи отъ васъ, който има голѣмо недоволство, ще вземе една свѣщь и ще отиде съ нея на Витоша. Тамъ ще я запали и ще я държи цѣла нощь запалена, безъ да изгасва. Ще намѣрите начинъ, какъ да не изгасва. Ще ви кажа, колко часа ще я държите запалена. Вие ще кажете, глупава работа е това, да отида на Витоша съ свѣщь и да я държа тамъ цѣла нощь запалена. Всѣки ще ми каже, че Михаля гоня. Ами, че азъ мога да ви покажа много ваши работи по-глупави отъ това, което вие считате глупаво и недостойно за васъ - да държите запалена свѣщь на Витоша. Да запалите свѣщь на Витоша, това е една свѣтла идея. Като запалите свѣщьта, азъ ще ви кажа какво да мислите. По този начинъ ще научите нѣщо хубаво. Най-първо ще пратя безстрашнитѣ, на които окото не трепва отъ нищо, а послѣ и страхливитѣ.

Друго правило: като държите свѣщьта запалена, никому нѣма да разправяте, какво сте правили. Трѣбва да извършите тази задача така, че никой да ви не знае. Ще видимъ кои сѫ най-смѣлитѣ, които ще отидатъ първи на Витоша. Дали ще узнаете вие, кой е най-смелиятъ. Ще го повикамъ, ще му кажа да извърши задачата, безъ да го знае нѣкой. Тази задача може да се извърши и на Мусала. Едно ще знаете: за всички нѣща се изисква една вѫтрѣшна готовность. Животътъ е пълненъ съ такива трудни задачи. Цѣлиятъ животъ на земята е съвокупность

отъ трудни задачи, които трѣбва правилно да се разрешатъ. И когато ги разрѣшимъ правилно, ще дойде свѣтлината. Понеже не разрѣшавате задачитѣ правилно, вие се намирате въ противоречие и казвате: „Това не трѣбва да бѫде така, онова не трѣбваше да бѫде така“, и постоянно корегирате. Обаче, вашитѣ изводи не сѫ прави всѣкога и затова не можете да използувате условията. Всѣка задача, която ти е дадена, е на мѣстото си. Сега ще се приготовлявате, тази свѣщь да оживѣе въ ума ви. Когато не очаквате, ще похлопамъ на вратата ви и ще кажа: „Да дойде еди-кой си!“ Ще избера такъвъ день, какъвто не очаквате. За едного отъ васъ ще избера хубавъ день, за другъ дъждовенъ день, за трети - вѣтровитъ и т. н., но въ ума ви да не седи мисъльта за вѣтъръ и дъждъ. Нека въ ума ви остане мисъльта за запалената свѣщъ. Ще държите тази идея въ ума си безъ да изгасне. Които отъ васъ отиватъ до Витоша, ще гледатъ да запазятъ поне два сантиметра отъ свѣщьта за споменъ и ще я увиятъ въ една книжка. Това ще бѫде емблемъ на онази велика задача, която ни е дадена въ свѣта. Ние сме дошли въ свѣта, дѣто ни е дадена една велика задача да извършимъ. На земята има всички благоприятни условия за извършване на тази задача. Прѣдположенията ви, че свѣщьта може да изгасне, сѫществувать само въ умствения свѣтъ. Лошото врѣме, въ края на краищата, може да се прѣвърне въ добро. За лошото и доброто се сѫди само отъ резултатитѣ.

И тъй, ще мислите за запалената свѣщь. Това ще бѫде една тема. Прѣдставлявайте си, че отивате нѣкоя тъмна нощь съ запалена свѣщь на Витоша или на нѣкое планинско мѣсто.

Изпѣйте упражнението „Тѫги, скѫрби, вдигай слагай“.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

26-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 08.IV.1925 г.,
София

ЗАКОНЪ НА СЪОТНОШЕНИЯ

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

Размишление

Четене най-важнитѣ стихове отъ книгитѣ на Новия и Стария Завѣтъ.

Изпѣйте упражнението: „Въ начало бѣ Словото“.

Тема за следния пѫть: „Най-добритѣ качества на добрия ученикъ“.

Прѣдставете си, че при васъ се явява единъ философъ и ви казва да заповѣдате на слънцето да не грѣе. Вие сте ученъ човѣкъ, изучавате философията, питамъ ви, какво ще му отговорите? Да кажете на слънцето да не грѣе, това е единъ символъ. Ако този философъ каже на мене това нѣщо, азъ ще изчисля, по кое врѣме слънцето залѣзва и ще му кажа: „Азъ ще заповѣдамъ на слънцето да не грѣе, затова ще дойдешъ въ 7 часа вечерьта.“ И тогава ще го питамъ: „Грѣе ли слънцето?“ - „Не грѣе.“ Значи, слънцето не грѣе вечерно врѣме. Слѣдъ това този философъ казва: „Кажи на слънцето да грѣе.“ Азъ изчислявамъ въ колко часа изгрѣва слънцето и му казвамъ: „Ще дойдешъ въ $5^{1}/_{2}$ часа сутриньта при мене и азъ ще кажа на слънцето да грѣе колкото искашъ.“

Слѣдователно, има единъ законъ, споредъ който азъ мога да заповѣдвамъ на нѣщата да станатъ или да не станатъ. Когато нѣщата сѫ въ съгласие съ природата, тѣ всѣкога ставатъ. Когато кажа на слънцето да не грѣе, то нѣма да грѣе; когато му кажа да грѣе, то ще грѣе. Това нѣщо прѣведено на другъ езикъ значи: когато слънцето не грѣе, е вечерь, когато слънцето грѣе, день е. Такива промѣни могатъ да ставатъ и въ живота. Нѣкой казва, че си много лошъ човѣкъ. Ти ще му отговоришъ: „Видѣлъ си ме вечерно врѣме.“ Послѣ ти казва: „Ти си много добъръ

човѣкъ.“ -Видѣлъ си ме при изгрѣването на моето слънце.“ Това означаватъ думитѣ „много лошъ човѣкъ и много добъръ човѣкъ“. Тѣ сѫ символи. И дѣйствително, когато слънцето залезе у човѣка се заражда мракъ, студенина. Тази студенина въ чувствения животъ, въ духовния свѣтъ е едно зло. Когато се измѣня температурата, измѣня се и самия животъ. Ще се научите да прѣвеждате вашитѣ състояния споредъ езика на природата.

Писанието казва: „Не се радвай, когато тѣ хвалятъ, но радвай се, когато рекатъ лоши работи противъ тѣбъ“. Въпрѣки философията на свещенитѣ книги, доколкото зная, доколкото съмъ провѣрявалъ, не съмъ намѣрилъ нито единъ ученикъ въ България, комуто като кажатъ, че е много лошъ човѣкъ, да се зарадва. Той казва: „Азъ вече не стѫпвамъ въ школата. Да ме обидятъ тъй зле.“ Казвамъ, такива ученици сѫ прости като фасулъ. Фасулътъ е толкова простъ, че и свинетѣ не го ядатъ. Проститѣ, егоиститѣ хора сѫ такива, че и свинитѣ не ги ядатъ. Тѣ не ставатъ за нищо. Ти трѣбва да варишъ фасула най-малко въ двѣ води, за да извадишъ нѣщо отъ него. Първата вода на фасула трѣбва да се хвърля, защото е опасно. Тя е полезна за чистене на лекета. Като се намѣри такъвъ ученикъ, трѣбва като фасула да го варишъ въ двѣ води: съ първата вода ще очистишъ нѣкои блажни лекета, а въ втората вода ще нарѣжешъ малко лукъ и ще изкарашъ отъ него отлично ядене.

И това е пакъ символъ. Положението, което заемате сега на земята и животътъ, който прѣкарвате, не е още животъ. Приложението, знанието, което имате, не е още истинско приложение, нито истинско знание. Тази любовь, която имате, не е още истинската Любовь. Мѫдростьта, истината, които имате, не сѫ още онази велика Мѫдрость и Истина. Ние още не сме дошли до онова, къмъ което се стремимъ. Азъ не отричамъ, че сте направили нѣщо, но казвамъ: ще дойде день, когато всички ще бѫдете въ съгласие, въ пълна хармония съ Бога, съ Неговата Любовь, Мѫдрость и Истина. Затуй, необходимо е за онѣзи, които сѫ тръгнали въ този пѫть, не като вѣрующи, а като ученици да разрѣшаватъ задачитѣ си правилно. Най-първо ученикътъ трѣбва да знае, какви сѫ неговитѣ отношения къмъ

невидимия свѣтъ. Като ученикъ, той трѣбва да гледа на цѣлия свѣтъ като школа. За васъ свѣтътъ е една школа. Вие имате претенции за това-онова, но трѣбва да знаете, че сте въ една школа, отъ която нищо не може да ви освободи. Не само тукъ, но дѣто и да сте, вие сте ученици. Слѣдователно, трѣбва да знаете, че всѣки ви наблюдава, какъ разрешавате задачитѣ, които сѫ положени въ програмата на това училище. Нѣма да казвате: „Какь постѫпва еди-кой си.“ Всѣки ще разрешава въпроситѣ поотдѣлно, за себе си. Важно е, какъ ти учишъ. Ти като учишъ за себе си ще бѫдешъ възнагражденъ, ще получишъ дипломъ. Всѣки учи за себе си, туй да знаете! Добродѣтелитѣ на другитѣ хора не могатъ да бѫдатъ ваши добродѣтели. Нѣкой, който знае повече отъ васъ, може да ви помогне, но вие като разбирате нѣщата, сами ще учите. Всички трѣбва да имате дълбоко желание да учите. Нѣма да казвате: „Азъ вѣрвамъ.“ Вѣрването извънъ училището нѣма никакъвъ смисълъ. Да живѣешъ по Бога, това е едно училище.

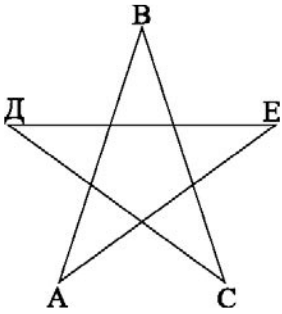

Да кажемъ, че имате точка А. И сега, отъ точка А нагорѣ тегля една права линия до точка В. Какво означава това движение, отдолу нагорѣ? Какъ ще го прѣведете? Всѣка посока, всѣко движение има свой смисълъ. Тогава какъвъ смисълъ има въ това движение отгорѣ-надолу? Вие ще кажете, че се образувалъ единъ ѫгълъ. Не, ѫгълътъ още не е образуванъ, защото тукъ имаме едно непрѣривно движение. Слѣдъ това имаме движенията отъ точка В до точка С, отъ точка С до точка Д, отъ точка Д до точка Е и най-послѣ отъ точка Е до точка А. Интензивностьта между тия движения една и сѫща ли е? Допуснете, че едно разумно сѫщество, като васъ, да почне да се движи отъ точка А къмъ точка В. Знаете ли, какви промѣни ще прѣтърпи туй сѫщество, докато стигне до точка В? Какви ще бѫдатъ неговитѣ мисли? Знаете ли послѣ, какво ще стане съ туй сѫщество, като тръгне отъ точка В къмъ точка С? Тукъ се образува едно движение

отъ лѣво по единъ наклонъ къмъ дѣсно. На какво ще уподобите движението АВ и ВС? На изгрѣвъ и залѣзъ на слънцето. Точката В е зенита на слънцето. Вие ще кажете, че слънцето изгрѣва само отъ изтокъ. Не, слънцето може да изгрѣва и отъ западъ. Засега то наистина изгрѣва отъ изтокъ, но може да изгрѣва и отъ западъ. Земята може да измѣня своето движение. Че днесъ се движи въ една посока, това още не е доказателство, че не може да се движи и по друга посока. Послѣ имаме друго движение, отъ С къмъ Д, въ лѣво; слѣдъ това имаме друго движение отъ Д къмъ Е надѣсно и най-послѣ движението отъ Е къмъ А, надолу. И тъй, както виждате, имаме единъ пентограмъ.

Значи, всѣки човѣкъ, за да завърши своето развитие на земята, въ неговия животъ слънцето трѣбва да изгрѣе и да залѣзе петь пѫти. Имате първия изгрѣвъ и залѣзъ АВС, втори изгрѣвъ и залѣзъ ВСД, трети - СДЕ, четвърти ДЕА и пети изгревъ и залѣзъ - ЕАВ. Вие ще се объркате отъ цѣлата тази философия, затова вземете само първата часть - АВС. Понеже човѣкъ не живѣе само въ единъ свѣтъ, но едноврѣменно въ петь свѣта, затова и въ него изгрѣватъ петь слънца. Нѣкой пѫть, когато за даденъ човѣкъ изгрѣва слънцето на физическия свѣтъ, може би да сѫ залѣзли слънцата му въ духовния и астралния свѣтъ. Или пъкъ възможно е да е изгрѣло нѣговото слънце въ умствения свѣтъ, а да сѫ залѣзли всичкитѣ други слънца. Когато всичкитѣ слънца у единъ човѣкъ сѫ изгрѣли, той не може да бѫде щастливъ. Добриятъ човѣкъ не може да бѫде щастливъ на земята. Щастливитѣ хора азъ не считамъ, че сѫ и добри хора. Добри хора сѫ тия, които иматъ голѣми страдания и сѫщевременно прѣодолѣватъ тия страдания. Този е Божествениятъ пѫть на нѣщата. Отъ памтивѣка този е билъ законътъ за всички велики хора, за всички ученици.

Сега азъ се чудя на ученицитѣ въ България. Всички искатъ да бѫдатъ щастливи, да ги не закачи нито единъ трънъ. Като дойдатъ страданията, казватъ: „Защо да страдаме?“ - Страданието е единъ отъ прѣдметитѣ въ училището. Вие ще учите този предметъ, ако искате да бѫдете ученици. Казвате: „Еди-кой си учитель не мога да търпя.“ - Учительтъ е туренъ

въ гимназията, той е необходимъ за твоето развитие, ще го търпишъ! „Директора не мога да търпя“. - Ще го търпишъ! „Учителя по рисуване не мога да търпя.“ - Ще го търпишъ! Послѣ пакъ не можешъ да търпишъ учителя си по математика, сприхавъ билъ. Ще го търпишъ! Ако не търпишъ учителитѣ си, учителскиятъ съвѣтъ ще ти покаже вратата на гимназията и ще тръгнешъ да търсишъ друга гимназия. Нали сѫщото е и въ университета? Вие, като влезете въ Божественото училище, искате всички учители да се съобразяватъ съ вашето високо произхождение. Вие искате да стане всичко, каквото кажете, всичко това говори лошо за васъ. Защо? - Най-първо, ученикътъ, като влѣзе въ училището трѣбва да има абсолютно смирение. Разбирате ли, какво значи смирение? Ученикътъ трѣбва да бѫде смиренъ не предъ ученицитѣ, но предъ учителитѣ си. Знаете ли какви учители има въ Божественото училище. Всички тия учители сами сѫ свършили Божественото училище и въ всѣка своя стѫпка сѫ пъплели като охлюви. Единъ день дойдете прѣдъ единъ отъ тия учители, изпъчите се, но те казватъ: „Едно врѣме и ние правѣхме като тебе, но сега се смирихме.“

Пѫтьтъ на влизане е общъ пѫть, но все пакъ има и своитѣ различия, своето голѣмо разнообразие. Общностьта седи въ принципитѣ, вложени като основа въ школата. Вие не взимайте за важни нѣща тия, че нѣкой човѣкъ отъ улицата ви е казалъ една обидна дума. Това не трѣбва да влиза въ смѣтка. Ако една овца се проврe прѣзъ нѣкоя дупка на кошарата и излѣзе навънъ, дѣто нѣкой вълкъ я нападне, кой е виновенъ за това, овчарьтъ, вълкътъ или овцата? Казвате, че тази овца била глупава овца. Не, глупави овци нѣма въ този свѣтъ. Въ овцата има достойнство. Понѣкой пѫть ще видите, че като дойде вълкътъ въ кошарата, срѣщу него излиза една овца и тропа съ кракъ, заповѣдва му. Вълкътъ не яде такива овци, които тропатъ съ кракъ. Има овци, които бѣгатъ отъ вълка. Тогава той ги застига и захапва. Отъ тукъ вадимъ слѣдното заключение: ако злото ви ухапе нѣкѫдѣ, значи не сте му тропнали. Туй е принципално разбиране. То се отнася до всичко. Така трѣбва да схващате нѣщата; схващате ли ги другояче, не може да има никакво развитие въ човѣшкия

характеръ; каквото спечелите, ще го изгубите.

Дѣйствително, много отъ великитѣ Учители въ свѣта, които сѫ минали прѣзъ тази школа, много пѫти сѫ изгубвали това, което сѫ придобивали. Достатъчно е човѣкъ да направи една погрѣшка, за да започне пакъ наново. Човѣкъ трѣбва да започне пакъ отново, защото Божествениятъ пѫть не може да се измѣни. Първото нѣщо: всинца вие трѣбва да се стремите да бѫдете доволни отъ себе си вѫтрѣшно, че имате възможность да прилагате принципитѣ на тази велика школа. Азъ говоря за вашето вѫтрѣшно разбиране. Не е важно какво мислятъ отвънъ за васъ, но трѣбва вие сами да сте доволни и сами да сѫдите себе си. Ученикътъ трѣбва самъ себе си да сѫди и при това право да сѫди, да знае, въ дадень моментъ дѣ е направилъ погрѣшка, да знае дѣ е правъ, дѣ е кривъ. Въ това седи благородството на ученика.

Та казвамъ, линията АВ е изгрѣвъ. Когато слънцето изгрѣва, човѣкъ е веселъ; когато слънцето залѣзва, човѣкъ е скърбенъ. Нѣма нищо лошо въ това, че човѣкъ е скърбенъ както нѣма никаква придобивка отъ това, че той е радостенъ. Това сѫ двѣ еднакво важни състояния, които приготовляватъ пѫтя едно за друго. Радостьта приготвя пѫтя за страданието, а страданието приготвя пѫтя за радостьта. Ще ме запитате: „Какъ така?“ Ами ако ти нарисувашь една картина, но нѣма кой да я оцени, можешъ ли да бѫдешъ щастливъ. Все трѣбва да има нѣкой, за когото да я рисувашъ. Или ако свиришъ, или напишешъ нѣщо, нали все трѣбва да има поне единъ външенъ човѣкъ, на когото да покажешъ своята работа или съ когото да я сподѣляшъ. И тъй, щомъ съмъ скърбенъ, това показва, че нѣма съ кого да сподѣля онова, което мисля и чувствувамъ. Щомъ съмъ радостенъ, това показва, че има съ кого да сподѣля онова, което мисля и чувствувамъ. Така седи външната страна на въпроса. Онзи, който се радва дълбоко, радостьта го засѣга отдълбоко. Това показва, че Господь благоволи къмъ него, понеже той е направилъ нѣщо добро, което хората не виждатъ, но Богъ вижда. Ние се радваме, че Богъ вижда въ насъ и най-малкото добро. Господь вижда малкитѣ, микроскопическитѣ

добрини, а голѣмитѣ добрини ги виждатъ хората.

Сега, като разглеждаме тази пентограма, азъ ще направя една анализа. Прѣдставете си, че ние взимаме за единица мѣрка секундата, т. е. човѣшкото съзнание, схваща секундата за единица мѣрка. Прѣдставете си сега, че единъ вашъ приятель минава и заминава прѣдъ васъ за една секунда. Казвате: „Не можахъ да го видя, той замина покрай менъ като свѣткавица.“ Защо не го видѣ? - Понеже съзнанието ти не е будно. Ако срещнете едно сѫщество, което се движи съ бързина 300 000 километра въ секунда, какво струва бързината на вашето съзнание, което взима за единица секундата? - Нищо не струва. Тази единица не струва нищо за единъ ангелъ, който се движи съ голѣма бързина. Бързината на свѣтлината е бързината на биволска кола, въ сравнение съ бързината, съ която се движатъ ангелитѣ. Когато ангелитѣ се движатъ, тѣ впрѣгатъ своитѣ биволи и съ такава бързина се движатъ, а ние взимаме това движение за голѣма бързина. Ако кажешъ нѣкому да те почака една секунда, то значи единъ ангелъ да бѫде на разстояние отъ тебъ 300 000 километра. И тогава, ако вие раздѣлите тази секунда на 300 000 части, колко пѫти ще влѣзе диаметърътъ на земята въ това число? Ако вие имате 1/300 000 часть отъ секундата, между вашия приятель и васъ ще има единъ километъръ разстояние. Отъ тукъ вижте, какви сѫ нашитѣ понятия за врѣмето и какви сѫ понятията на ангелитѣ за врѣмето. Прѣдставете си, че въ тази секунда влизатъ нѣколко билиона вълни, а именно 2, 3, 15, 20, 100, 200 трилиона вълни, вие ще имате ли идея за тази бързина? - Нѣма да имате. Бързината на биволската кола на ангелитѣ е по-понятна за васъ. Азъ онзи день ви казахъ, че за васъ е достатъчно Господь да ви посети само за една секунда. Казвате: „Защо да не остане повече?“ Законътъ е такъвъ. Когато Господь ви посѣти само за една секунда, Той ще ви даде всичко онова, което извърви само за една секунда. Но вие знаете, че Господь се движи съ много голѣма бързина. Слѣдователно, щомъ Богъ ви посѣти само за една секунда, Той ще ви даде да обработвате едно пространство отъ 300 000 километра. Питамъ ви: тогава ще бѫдете ли изгнаникъ въ свѣта? Значи, колко земи

могатъ да се турятъ въ това пространство? - Като нашата земя могатъ да се помѣстятъ 25 други земи. Колко такива земи има въ слънчевата система? Колко пѫти Юпитеръ е по-голѣмъ отъ земята? Колко пѫти Сатурнъ е по-голѣмъ отъ земята? За следния пѫть искамъ отъ всинца ви да знаете отношението на планетитѣ една къмъ друга като започнете отъ Меркурий, Венера, Земята, Марсъ, Юпитеръ, Сатурнъ, Уранъ и Нептунъ. Искамъ да знаете по колко километра растояние има между тѣхъ, каква е голѣмината имъ и т. н. Това сѫ елементарни нѣща, които нѣкога сте учили, но сега трѣбва да си ги припомните. Съ това ние ще обосновемъ другъ единъ законъ, който опрѣдѣля отношенията, които сѫществуватъ между планетитѣ.

Тъй щото при сегашното състояние, като развиваме нашето съзнание ние разширяваме въ себе си идеята за врѣмето. Единъ окултенъ ученикъ непрѣмѣнно трѣбва да има разширено съзнание за врѣмето. Затуй казвамъ, че малкитѣ, микроскопическитѣ, невидимитѣ нѣща съ просто око сѫ най-важни. Ако единъ ученикъ може да схване идеята за врѣмето, да раздѣли секундата на 300 000 части и да обгърне това врѣме съ своето съзнание, той трѣбва да е достатъчно силенъ ученикъ, да има органи, съ които да вижда нѣщата, да прави опити, а не само да си въобразява.

Сега, азъ мога да направя съ нѣкой отъ ученицитѣ си следния опитъ: точно въ 10 часа вечерьта ще му прѣдамъ една мисъль. Нагласяваме той и азъ часовницитѣ си, да бѫдатъ точни. Отъ този опитъ азъ ще позная, доколко неговото съзнание е будно. Ако съзнанието му е будно, той може да схване мисъльта ми още прѣди 10 часа. Ако съзнанието му не е будно, той ще схване мисъльта ми въ врѣмето отъ 10 - 12 ч., ако пъкъ съзнанието му е нормално, той ще възприеме мисъльта точно въ 10 часа. Но все ще има нѣкои, които ще позакъснѣят или ще подранятъ въ схващането на прѣдадената мисъль. Напримѣръ, често отъ невидимия свѣтъ се изпращатъ за насъ Божествени мисли и благословения, които не можемъ да възприемемъ веднага. Случва се, че още въ сѫщия животъ тѣ не достигатъ до насъ, а едва въ нѣкой втори животъ. Това показва

доколко бавно стават нѣщата въ съзнанието. Понѣкога това благословение закъснѣва да дойде до насъ съ година, две, три, десеть, двадесеть и повече, а нѣкога и едва на 80-годишната ни възрасть приememъ това благословение. Казвате: „Защо едва сега дойде това благословение?“ - Причината е у тебе. Съзнанието ти не е било будно. Търсили сѫ тѣ, но не сѫ могли да те намѣрятъ. Щомъ съзнанието ти е развито, веднага ще те намѣрятъ. Отъ васъ се изисква будно съзнание. Вие сте въ първия день на вашия животъ, казва се въ Писанието: „Въ първия день Богъ разлѫчи свѣтлината отъ тъмнината“. Слѣдователно, вие сте въ първия день на вашия животъ и разлѫчвате вашата свѣтлина отъ вашата тъмнина, доброто у васъ отъ злото, което се състои отъ всички ония елементи, които спъватъ живота. Злото се ражда въ тъмнината, а доброто въ свѣтлината.

Мнозина отъ васъ се колебаете, дали сте на правия пѫть или не; дали новото учение е по право или старото учение. Казвамъ, ако разсъждавате така, вие сте много закъснѣли. Всѣки ученикъ, който не е могълъ да се ползува отъ това учение още отъ миналото, за какво ще се ползува отъ него сега? Кой може да ви каже Истината? Сега ще ви задамъ слѣдната тема: По какво ще познаете, че единъ човѣкъ ви говори Истината? - Има начинъ да се познае това. Нѣкой казва: „Говоря Истината.“ Всѣки може да каже, че говори Истината, но дали е въ сѫщность така? Напримѣръ, какъ доказа Христосъ, че е пратенъ отъ небето? - Той направи много чудеса за невѣрующитѣ, за невѣжитѣ, за проститѣ. Какво трѣбваше да направи Христосъ за ученитѣ, за вѣрующитѣ? Той трѣбваше за тѣхъ да направи друго нѣщо. Напримѣръ, ако вие сте боленъ и азъ ви лѣкувамъ, ще видите моята способность, ще знаете, че съмъ виденъ лѣкарь. Но прѣдставете си, че вие сте здравъ човѣкъ и азъ дойда при васъ съ своитѣ лѣкарства да ви лѣкувамъ, какво ще разберете? Болниятъ ще ме счита за виденъ лѣкарь, а здравиятъ ще каже, че не съмъ съ ума си и ще каже: „Какъ тъй при менъ, здравъ човѣкъ, дошълъ този лѣкарь да ме лѣкува съ такива горчиви лѣкарства!“ Тогава какво трѣбва да направя за здравитѣ?

И тъй, грѣшниятъ свѣтъ разбира Христа по-добрѣ,

отколкото праведния свѣтъ, азъ съмъ виждалъ ученици, които излизатъ отъ бѣдни сѣмейства, но се учатъ хубаво, свирятъ на цигулка добрѣ, уважаватъ учителитѣ си. Срѣщалъ съмъ синове на голѣми богаташи, които иматъ голѣмо понятие за себе си, мислятъ, че нѣматъ нужда да се учатъ и казватъ: „Баща ни е богатъ, нѣма защо да учимъ, нѣма защо да работимъ, ще ядемъ и ще пиемъ до насита.“ Питамъ ви: кое е по-хубаво, да стържешъ на цигулка или да стържешъ баща си? По-добрѣ е да стържешъ на цигулка или казано съ други думи, да свиришъ на цигулка, отколкото да свиришъ на баща си. Азъ взимамъ бащата като цигулка. Като държишъ на баща си единъ такъвъ концертъ, той ще каже: „Синко, втори пѫть не свири на мене!“ Ще кажете: „Защо да не свири?“ Прѣдставете си, че вие имате 100 000 лева, вложени въ банката за стари години и синъ ви дойде, че изсвири всички тия парчета прѣдъ публиката. Питамъ: какво ще стане съ бащата? Той осиромашава и казва: „Нѣма какво, втори пѫть нѣма да оставя да се свири върху менъ.“ Сега ще се научите, какъ трѣбва да ви говори Христосъ или какъ трѣбва да ви говорятъ разумнитѣ учители. Българинътъ е избранъ народъ, както и евреинътъ. Дѣцата брулятъ хубавата круша. И затова ще видите, че което дѣте мине покрай нея, все по клонищата се катери. Ето защо избраниятъ народъ отъ всички се брули. Има какво да се брули. Зелени, узрѣли плодове, всичко се брули.

Първото нѣщо: На всинца ви трѣбва смирение, за да придобиете Мѫдростьта. Ако не придобиете Мѫдростьта, нищо не може да се постигне, нито въ този свѣтъ, нито въ онзи. И тогава азъ казвамъ: Любовьта, майка ви, ще ви изпрати при вашия Учитель - Мѫдростьта. Ако не учите, Мѫдростьта ще пише на майка ви, на Любовьта: „Вашето разглезено дѣте не учи“. И майка ви, Любовьта, ще ви стѣгне. И знаете ли какъ стѣга тя? Вие не знаете още, не сте я опитвали. Вие казвате: „Богъ е Любовь“, но не знаете какъ Любовьта стѣга. Тогава майка ви, Любовьта ще ви прати при Истината и ще ѝ пише: „Вашето възлюбено дѣте и тукъ не се учи“. Връщатъ го назадъ и тогава Любовьта туря на своето дѣте рога и копита и го праща на земята да оре на нивитѣ. Това е велика Истина.

Много философи на миналото сѫ опитали това. И всѣки на когото сѫ паднали рогата, казва: „Азъ втори пѫть нѣма да ора, но ще се уча!“ Като направите нѣщо лошо, хората ви питатъ: „Изникнаха ли ти рога?“ - Не, азъ вече ще се уча. Това е единъ митъ. Като изучавате източната митология, тази на гърцитѣ, на англосаксонцитѣ, на славянитѣ, ще видите, въ какво седи този митъ.

Та всѣко движение има своя посока. Въ духовния свѣтъ изтокъ е горѣ, западъ - долу, надѣсно югъ, а налево - сѣверъ. Рѫцѣтѣ винаги дѣйствуватъ по тия течения, какво означава изтокъ и западъ? Кой свѣтъ означава лицето? - Лицето означава астралния свѣтъ, а главата - умствения свѣтъ. Значи, ако се обърнемъ къмъ астралния свѣтъ, физическиятъ свѣтъ се пада отзадъ. Обърнати нагорѣ съ главата, умътъ е изтокъ. Това сѫ символи, които означаватъ смѣна на енергии отъ единъ свѣтъ въ други. Нѣкой пѫть ще се спра отъ чисто окултно гледище, да обясня отношението на чувствата, мислитѣ и волевитѣ дѣйствия, да видите, каква тѣсна връзка има между тѣхъ. Така ще разберете, какъ ставатъ смѣнитѣ на енергиитѣ. Иначе, вие не ще можете да си обясните всичко това, което всѣки день изпитвате. Сега, да оставимъ този въпросъ за подиръ Великъ день, но за добрия Великъ-день.

Ще пишете още и върху друга една тема: „Отношенията на планетитѣ“.

Всички трѣбва да упражнявате волята си. Упражненията, които ви се даватъ, иматъ за цѣль да прѣвъзмогнете съ тѣхъ сегашнитѣ мѫчнотии. Азъ виждамъ, много мѫчнотии: сѣмейни всички имате, обществени, лични и отъ всѣкакъвъ другъ характеръ. Вие сте учитель, лѣкарь или какъвъ и да е, ще имате и съотвѣтни мѫчнотии. Всѣки трѣбва да прѣвъзмогне мѫчнотиитѣ на своята срѣда. Ето сега за Великъ-день запримѣръ имате много мѫчнотии: пари нѣмате, яйца нѣмате, козунаци нѣмате, а нѣкои отъ васъ може да нѣмате захарь или друго нѣщо. Все ще има да ви липсва нѣщо. Всичко това не е лошо, свѣтътъ е това. Човѣкъ трѣбва да прѣвъзмогне нѣщата. Тогава, като срещнете Великъ-день, нѣкой човѣкъ добрѣ облѣченъ

като го поглѣднешъ, ще кажешъ: „Радвамъ се, че тия хора сѫ добрѣ облѣчени, но ходя просто облѣченъ, по свобода.“ Туй е споредъ закона на Любовьта. Споредъ този законъ всички не трѣбва да бѫдемъ еднакво облечени. Ако всинца сме облѣчени въ скъсани дрехи, това не е смирение. Пъкъ, ако не сме облечени съ хубави дрѣхи, това още не е по закона на Любовьта. Ако сме боледували дълго врѣме въ нѣкоя дреха, тя е пропита съ лоши влияния. Тази дрѣха трѣбва да се хвърли, макаръ да коства и 5 000 лева. Ако съмъ боледувалъ и носилъ въ това врѣме едни обуща и тѣхъ ще хвърля, ще си купя нови. Всичко, което съмъ носилъ въ врѣме на болестьта си, ще го хвърля, ще се освободя напълно отъ него, ще кажете: ами ако боледувамъ десеть пѫти? - Десеть пѫти ще хвърлишъ дрехитѣ си. Ще кажете: „Отъ дѣ ще взема пари да купя нови?“ - Това вече е другъ въпросъ. Ние казваме какъвъ е законътъ. Ако имамъ пари, ще го изпълня, безъ да се скѫпя. Ако ме попитатъ, защо не мога да търпя тази шапка на главата си, ще кажа, че искамъ да бѫда въ здравословно състояние. Знаете ли какво ще направя съ своята шапка? Ще отида съ нея на Витоша, ще накладя тамъ голѣмъ огънь и ще я изгоря. Ще изгоря всичко на общо основание. Азъ видѣхъ какъ единь попъ горѣше своитѣ килимявки. Той бѣше най-добриятъ свещеникъ. Като реши да ги изгори, взе брадвата, накълца ги и ги тури въ огнището да изгорятъ. Той казваше: „Нова шапка ще си купя!“ Правъ е човѣкътъ. Азъ съмъ го виждалъ много пѫти да постѫпва по сѫщия начинъ - изпращаше той джубетата си на хаджилъкъ.

Ние трѣбва да бѫдемъ готови да се простимъ съ всичко онова, което ни спъва, колкото и да е цѣнно то за насъ. Когато вършимъ волята Божия, трѣбва да бѫдемъ безпощадни, да се освободимъ отъ всички желания, каквито да сѫ тѣ и колкото да ни струватъ. Защото, намъ подобава да се учимъ на изпълнение волята Божия; намъ подобава да служимъ на Любовьта, да служимъ на Мѫдростьта, да служимъ на Истината. Това е великото въ живота, който е училище за насъ. Тогава сърцето ни ще бѫде свободно и ще можемъ да се разбираме.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

27-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 15.IV.1925 г.
София

УСПОРЕДНИТѢ ЛИНИИ

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

Размишление

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Най-доброто качество на най-добрия ученикъ“.

За следния пѫть ще пишете върху темата: „Най-великата добродѣтель отъ тѣзи, които не знаете“. Нѣма да пишете върху тѣзи добродѣтели, които знаете, но за тѣзи, които не знаете. Човѣкъ пише най-добрѣ върху това, което не знае. Най-великата добродѣтель у човѣка е тази, която той не знае. Ще измислите нѣщо съвсѣмъ ново, ще намѣрите нѣкоя добродѣтель, за която нищо не сте слушали. Можете ли да намѣрите такава добродѣтель? Коя ще бѫде за всѣки едного отъ васъ най-великата добродѣтель отъ незнайнитѣ?

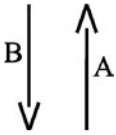

Прѣдставете си, че линиитѣ А и В сѫ живи и се движатъ въ двѣ противоположни посоки една на друга. Тѣ прѣдставлявать двѣ различни сили, които се движатъ въ различни посоки. Каква е разликата между първитѣ двѣ линии и тѣзи двѣ линии „m“ и „n“. Въ първия случай имаме два процеса, при които единиятъ процесъ върви нагорѣ, другиятъ - надолу. Тия два процеса се извършватъ въ едно и сѫщо сѫщество. Слѣдователно, процесътъ А, като живъ процесъ, и процесътъ В сѫ свързани заедно въ едно тѣло. Другитѣ два процеса обаче „m“ и „n“ живѣятъ въ двѣ тѣла. Но тия двѣ сѫщества които се движатъ въ една посока, сѫ разумни, а тия двѣ сѫщества, които се движатъ въ двѣ противоположни посоки, не сѫ разумни. Тамъ, дѣто има противоположно движение, процесътъ не върви нагорѣ, а се движи кръгообразно. Споредъ този законъ, като изучавате

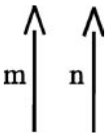

електричеството, ще видите, че въ него се забѣлѣзватъ двѣ течения: едното нагорѣ, а другото - надолу. Отъ тия движения се образува единъ кржгъ.

Често въ вашия умъ основната идея се смѣсва съ други посторонни, второстепенни идеи, които сж противоположни на основната. Въ такъвъ случай вие мислите, че това сж други сжщества. Не, заблуждавате се, това сте вие самиятъ. Прѣдставете си, че се движите въ нѣкоя гора, като се блъскате ту въ едно, ту въ друго дърво и казвате: „Слушайте, не ме блъскайте!“ Втори пжть се блъснете въ нѣкое дърво и пакъ казвате: „Не ме блъскай!“ - Кой те блъска? Никой не те блъска, освѣнъ ти самичъкъ. По сжщия начинъ мнозина отъ васъ се движатъ вечерно врѣме и казватъ, че нѣкой ги блъска. Това показва, каква е обстановката, какви сж условията, при които се движите. Условията ви сж неблагоприятни. Човѣкъ трѣбва да се спре въ такъвъ случай, трѣбва да намѣри отнѣкждѣ свѣтлина, за да прѣмине пжтя си. Та въ ежедневния си животъ вие се спъвате отъ редъ мжчнотии. Всички хора минаватъ прѣзъ три фази въ живота си, споредъ което азъ ги раздѣлямъ на три категории: едни, които страдатъ; втори, които се изпитватъ и трети, които се учатъ. Тѣзи, които страдатъ сж оглашени. Тѣзи, които се изпитватъ, сж вѣрующи. Тѣзи, които се учатъ сж ученици. Щомъ кажешъ: „Голѣми сж страданията ми!“ - Оглашенъ си. -„Голѣми изпитания имамъ!“ -Вѣрующъ си. -„Трѣбва да уча, имамъ много да уча.“ -Ученикъ си. Нѣкой казва: „Отъ толкозъ врѣме се уча и нищо не съмъ научилъ!“ Не, ти не си училъ, ти си чукалъ солъ, а да чукашъ соль, това не е учение. Учението не се занимава съ материални работи. Страданията се занимаватъ съ материални работи. Изпитанията се занимаватъ съ духовни работи, а учението се занимава съ чисто Божествения животъ. Туй трѣбва да знаете всички!

Нѣкой пжть казвате: „Ние трѣбва да изпѣлнимъ волята Божия, а не човѣшката.“ Какво нѣщо е изпълнението волята Божия? Кажете ми, кога ще изпълнимъ волята Божия и кога - човѣшката воля? Навѣрно ще кажете: ние изпълняваме волята Божия, като любимъ Бога. Сега нѣма да ви изпитвамъ,

но другъ пѫть ще извиквамъ нѣкой отъ васъ, да ми даде ясно опрѣдѣление, въ какво седи изпълнението на волята Божия. Вие трѣбва да имате ясна прѣдстава, какво нѣщо е да се изпълни волята Божия.

Имате индивида А, синъ на богати родители, боленъ отъ почти неизлѣчима болѣсть, животътъ му виси на косъмъ. Този човѣкъ надали ще оздравѣе, малка е надеждата на всички. Отъ една страна майката е богата, харчи много пари; отъ друга страна лѣкарь идва, дава различни цѣрове, но работата на злѣ отива. Майката изпълнява своя дългъ, лѣкарьть - сѫщо, добрѣ му плащатъ, но въпрѣки това състоянието на болния се усложнява и всички около него се произнасятъ, че слѣдъ 24 часа той ще напусне този свѣтъ. Такова е мнѣнието на майката, такова е мнѣнието на лѣкаря, такова е мнението на обществото около болния. Майката, лѣкарьтъ и обществото казватъ: „Ние направихме всичко, което знаехме, но не можахме нищо да помогнемъ.“ Този човѣкъ умира вече. Питамъ: какъ можемъ ние да го излѣкуваме? - Ще отидемъ при болния и ще му кажемъ: „Има само единъ начинъ, по който ти можешъ да оздравѣешъ“ -„Какъвъ е този начинъ?“ - „Най-първо ще кажешъ на лѣкаря да не идва повече. Послѣ, ще кажешъ на майка си и тя да не идва, а ти ще се обърнешъ къмъ Бога и ще посвѣтишъ всичко на Него. На Бога ще посвѣтишъ и себе си и своя животъ и всичко, каквото имашъ. Ако обѣщаешъ всичко това, животътъ ти ще се повърне.“ Това значи да изпълнишъ волята Божия. Ако този боленъ човѣкъ възприеме всичко, което му казваме и каже на лѣкаря, на майка си да не идватъ повече при него, а самъ той се обърне къмъ Господа и обещае, че ще изпълни волята Божия, че е готовъ да пожертвува всичко за Бога, въ него ще стане единъ вѫтрѣшенъ прѣвратъ и здравето му се възстановява. Това значи да покажешъ пѫтя на единъ човѣкъ. Това значи да му дадешъ начинъ, какъ да изпълни волята Божия. Ако той изпълни волята Божия, ще оздравѣе; ако се усъмни и не я изпълни, ще замине за другия свѣтъ.

Нѣкой казва: „Въ какво седи изпълнението на Божията воля?“ Да изпълнишъ волята Божия, значи да пожертвувашъ

имането си, живота си и всичко, каквото имашъ на Бога. Казвате: „Нали живѣемъ въ общество, какъ ще пожертвуваме всичко за Бога?“ Въ кое общество живѣете? И волътъ може да каже, че живѣе въ общество. И овцата може да каже, че живѣе въ общество. И коньтъ може да каже, че живѣе въ общество, но питамъ: колко струва едно овче общество или едно говеждо общество или едно конско общество? Най-послѣ, колко струва и едно човѣшко общество? - Една лула тютюнъ. Както тютюньтъ изгаря, така и човѣкътъ се ражда и умира. И той изгаря като една лула тютюнъ. Слѣдъ като изгори лулата тютюнъ, тя се е прѣвърнала въ димъ и пепелъ. И лулата мисли, разширява се, но какво е измислила въ края на краищата? Нѣкой казва: „Ама азъ съмъ грънчарь, имамъ изкуство, работя хубави гърнета отъ фаянсъ, знаете ли това?“- Зная, че си изработилъ десеть хиляди гърнета и си ги разпродалъ на хората. Тия гърнета благодарятъ ли ти, че си ги създалъ? Ако единъ день заболѣешъ, тѣ ще дойдатъ ли при тебе да ти помогнатъ? И най-послѣ, ти увѣренъ ли си, че тия гърнета единъ день ще заематъ високи длъжности? Ако вие се заемете съ една душа, направите ѝ нѣкое добро, а именно, показвате ѝ начинъ, какъ да повдигне мислитѣ си нагорѣ къмъ Бога; показвате ѝ, какъ да облагороди сърцето си и какъ да усили волята си, всичко това не струва ли повече отъ десетьтѣ хиляди гърнета? - Това нѣщо струва повече даже отъ всички общества, които сега сѫществуватъ въ свѣта. Въ свѣта има само едно общество. То е общество отъ такива хора, които иматъ стремежъ къмъ Бога. Само тѣ образуватъ „общество“ въ пълния смисълъ на думата. Ако нѣкой мисли, че има нѣщо повече извънъ това общество, той се лъже. За всинца ви трѣбва да се създадатъ благоприятни условия. Това значи да се създаде общество, срѣда, въ която човѣкъ може да възроди своя животъ.

И тъй, имате ли скрьбь - оглашени сте. Имате ли изпитания - вѣрующи сте. Учите ли - ученици сте. Ако вие, като ученици, не можете да прѣодолѣете известни мѫчнотии, тогава дѣ е вашата сила? Въ какво вѣрвате. Трѣбва да дойдатъ ангели да ви носятъ на носилки, както въ Япония носятъ

богатитѣ хора. Васъ, царскитѣ синове, гениалнитѣ хора, пълни съ добродѣтели, трѣбва на рѫцѣ да ви носятъ, да ви подтикватъ, за да вървите напрѣдъ. Ако ви занесатъ на небето, вие ще бѫдете на показъ, както излагатъ на показъ въ свѣта маймунитѣ. Това ви се вижда смѣшно. Не, туй е великата Истина. Защо? - Понеже вие мислите, че сте отъ Божествено произхождение, и всичкитѣ ви работи и тукъ на земята, и горѣ на нѣбето трѣбва да вървятъ безъ мѫчнотии, безъ страдания и изпитания. Вие сте смѣшни въ своитѣ твърдения, като поддържате, че сте отъ Божественъ произходъ, че сте излѣзли отъ Бога. Добрѣ, съгласенъ съмъ съ васъ, но казвамъ, покажете ми, дѣ се проявяватъ качествата на Божественото у васъ? Ще бѫде смѣшно да казваме, че сме Божествени безъ да проявимъ сами ние Божественото начало въ себе си. Не можете ли да го проявите, значи вие засега живѣете въ това, което не е Божествено. Врѣме е вече да проявите Божественото въ себе си. Засега то спи у васъ. Вие още не сте дошли до положителната вѣра. Днесъ, когато отъ васъ и да поставятъ на изпитъ, да му отнематъ всичкото богатство, да му отнематъ общественото положение, което заема, и да го поставятъ въ единъ чуждъ градъ, непознатъ отъ никого, той ще покаже, колко силна е била вѣрата му. Вѣрующия нѣма отъ какво да се плаши.

Ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, какво нѣщо е силната, чиста, дѣтинска вѣра. Не зная, доколко този примѣръ е дѣйствителенъ фактъ, но ще го привѣда тъй, както ми е прѣдаденъ. Това се е случило въ България, преди 50 - 60 години. Баща и майка, заедно съ своето момиченце, тръгватъ на пѫть за единъ градъ, но трѣбвало да прѣминатъ прѣзъ една планина. Прѣзъ планината ги нападатъ разбойници. Бащата и майката успѣли да се освободятъ отъ тѣхъ, избѣгали, но въ страха си не забѣлезали, че момиченцето имъ не е съ тѣхъ и го изгубили. То останало всрѣдъ планината, плакало, викало, търсило майка си, но не могло да я намѣри. По едно врѣме то вижда на пѫтя си мечка. Веднага се затичва къмъ нея, започва да я гали, да я милва по козината и да я пита: “Кажи ми, дѣ е мама?“ Мечката стои на едно мѣсто, поглежда го. Момиченцето

се качва на гърба ѝ и тя тръгва, започва да обикаля съ него изъ планината. Тъй го носила нѣколко часа и се радвала. Въ това врѣме майката търси своето дѣте. Изведнажъ мечката излиза насрѣща ѝ. Вижда тя нейното момиченце на гърба на мечката. Това вижда и бащата. Уплашватъ се двамата и хукватъ да бѣгатъ. Виждатъ прѣдъ себе си една голѣма скала. Изкачватъ се на нея и оттамъ викатъ на момиченцето, да слѣзе отъ мечката и да отиде при тѣхъ. Но дѣтето не се плаши отъ мечката. Родителитѣ гледатъ отъ скалата, казватъ си: „Ще го разкѫса мечката!“ Не, Господь казва на тази мечка: „Ти ще занесешъ това момиченце при майка му!“ И мечката се радва, че изпълнява волята Божия. Момиченцето слиза отъ гърба на мечката и отива при майка си. Туй разбирамъ вѣра. Кой не е бѣгалъ отъ мечка? Момиченцето плаче, вика, търси майка си. Казвамъ, такива състояния трѣбва да има човѣкъ, когато дойде въ свѣта. Щомъ въ свѣта сѫществува разумность, както това се твърди, нашата опитность отъ живота трѣбва да бѫде положителна, да почива на дълбоко прѣживѣни и опитани нѣща. Ще дойдатъ страдания, ще дойдатъ неразрѣшени нѣща, ще дойдатъ мѫчнотии, но красотата на живота седи именно въ тия нѣща.

Сега, нѣма да се прави въпросъ, кой какъвъ е, дали е оглашенъ, вѣрующъ или ученикъ. Който е оглашенъ, ще гледа да стане вѣрующъ. Който е вѣрующъ, ще гледа да стане ученикъ. Който е ученикъ пъкъ да се учи. На какво? - На незнайнитѣ добродѣтели. Когато апостолъ Павелъ отиде въ Атина, казваше на атинянитѣ: „Азъ не ви проповѣдвамъ за тѣзи богове, които вие знаете, но ви проповѣдвамъ за „незнайния Богъ“, чийто надписъ видѣхъ нѣкѫдѣ изъ града ви. Ще ви говоря за този Господь, Когото вие не знаете.“ Казватъ му атинянитѣ тогава: „Говори ни за незнайния Богъ, да видимъ, кой е Той.“ Така и ученикътъ ще говори за незнайнитѣ добродѣтели. Велико е това, което не се знае. Въ нашето съзнание има нѣщо, което не е проявено. Туй, което не знаете, то е доброто, къмъ което се стремите. То е Божественото. Затова ние усѣщаме единъ потикъ, едно вѫтрѣшно течение, което ни тласка къмъ Божественото. Тъй щото, въ това именно седи великия животъ за въ бѫдаще.

Помислете сега, коя бѣше основната идея въ тази лекция.

Сега, като ви слушамъ да пѣете, намирамъ, че сте отвикнали да пѣете. Питамъ ви: когато човѣкъ скърби, може ли да пѣе? Когато се изпитва, може ли да пѣе? Когато учи, може ли да пѣе? При ученето човѣкъ може да пѣе за развлѣчение, но само когато е свободенъ. При страданието може да пѣе, за да се утѣши. При изпитанието може да пѣе, за да се запази. Азъ говоря за музиката, като възпитателно срѣдство. Тя не трѣбва да се отдѣля отъ сѫщинския животъ. Нейнитѣ трептения влизатъ въ живота, влизатъ въ чувствата, влизатъ въ мислитѣ, а сѫщо така влизатъ и въ говоримата рѣчь. Музиката влиза навсѣкѫдѣ. Човѣкъ трѣбва да бѫде музикаленъ; мислитѣ му да бѫдатъ стройни, въ чувствата си да има висши трептения. Свещено нѣщо е музиката! Нѣкой отъ васъ могатъ да кажатъ, че музиката, пѣнието е необходимо за всички: други могатъ да кажатъ, че и безъ тѣхъ може. Не, при сегашното ви развитие, музиката ви е необходима. Ще дойде врѣме, когато музиката може да се изключи отъ живота, но това врѣме още не е дошло за васъ.

Всѣки отъ васъ, като става сутринь, той трѣбва да пѣе, ако не гласно поне въ ума си. Ако нѣма гласъ, мислено поне да пѣе. Човѣкъ, който не може да влада своя ларинксъ, мѫчно може да създаде характеръ въ себе си. Туй трѣбва да знаете. Най-първо човѣкъ трѣбва да влада гърлото си. Не казвамъ, че трѣбва да му заповѣдва, но да го държи въ изправность. Това е най-голѣмото благословение, което Господь е далъ на човѣка. Този органъ е свързанъ съ мислитѣ, свързанъ е и съ чувствата на човѣка. Всѣки органъ има свой изразъ. Сега, напримѣръ, какво трѣбва да ви вдъхновява въ музиката? За какво трѣбва да пѣете и свирите? Най-първо вие трѣбва да пѣете и свирите за това, което имате въ себе си. Не пѣйте за другитѣ хора. Възпитателното влияние на музиката седи въ това, да пѣете за себе си. Слѣдъ туй ще пѣете за другитѣ. Най-послѣ ще пѣете за Бога. Като казвамъ, че най-послѣ ще пѣете за Бога, разбирамъ, че на Бога ще принесете плода. Първо ще пѣешъ на себе си, защото само ти можешъ да издържашъ да се учишъ. Послѣ ще пѣешъ на другитѣ. Когато

се научишъ да пѣешъ хубаво, ще пѣешъ и на ангелитѣ и тѣ ще те слушатъ. Такъвъ е естествениятъ ходъ на нѣщата. Който не разбира работитѣ така, той не може да бѫде музикаленъ.

Всѣки човѣкъ има музикално чувство, но то не е еднакво развито у всички. У нѣкои е много добрѣ застѫпено, у други - много слабо застѫпено. Ако искате да се учите, накарайте нѣкоя сестра, която има хубавъ гласъ, да ви попѣе, а вие слушайте. Тя нека пѣе, а вие слушайте. Този даръ да пѣе е Божественото нѣщо. Слѣдъ това намѣрете трета сестра, която пѣе още по-хубаво и двѣтѣ заедно я изслушайте! Та, първо ще пѣете на себе си. Като дойдете въ по-горна стадия, ще пѣете за другитѣ и тѣ ще ви слушатъ. Да се изслушвате единъ другъ съ внимание, това е единъ отъ добритѣ възпитателни методи, който трѣбва да прилагате въ живота си.

Сега ще вземемъ чуждата дума „Вехади“ и ще я изпѣемъ. Думата „вехади“ значи започване на една работа. Всѣка работа трѣбва да започваме съ най-благородни подтици. Мотивътъ, на който пѣемъ тази дума е източенъ. Тоноветѣ сѫ смѣсени: мажорни и миньорни. Думата „Вехади“ прѣдставлява много малъкъ пасажъ отъ една свещена пѣсень. Като пѣете, вие трѣбва да се стремите къмъ чистота на тоноветѣ.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

28-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 17.VI.1925 г.
София

НАЙ-МАЛКОТО ЧУВСТВО

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

Размишление

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Най-добритѣ качества на най-добрия ученикъ“.

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Най-великата незнайна добродѣтель“.

За следния пѫть ще пишете върху темата: „Най-малката незнайна добродѣтель“.

Понеже никой отъ васъ не можа да намѣри най-великата незнайна добродѣтель, тя остава засега неизвѣстна, хиксъ. Най-малката незнайна добродѣтель остава да бѫде „у“. Значи „х“ и „у“ ще бѫдатъ двѣтѣ допирни точки въ трансценденталния свѣтъ, т. е. въ този свѣтъ, който човѣкъ може да схване и разбере извънъ своитѣ сѣтива. Кажете ми сега, какво значи човѣкъ да разсѫждава правилно? Сега, на мода въ свѣта е дамитѣ да носятъ кѫси рѫкави, да ходятъ съ голи рѫцѣ. Защо носятъ кѫси рѫкави? Всѣко нѣщо, което човѣкъ прави, трѣбва да има свои мотиви, свои причини. Когато нѣкоя дама ходи съ голи рѫце денемъ, на слънце, това разбирамъ, но да ходи съ голи рѫцѣ облачно врѣме, или когато седи въ нѣкоя стая, или отива на нѣкакво събрание, де е смисълътъ въ това? На какво слънце ще се пече тогава?

Азъ искамъ да кажа, че всѣко нѣщо, което човѣкъ прави, трѣбва да е разумно. Вие можете да се печете на слънцето, както искате и когато искате, безъ да е на мода ходенето съ голи рѫцѣ. Азъ поддържамъ това, хората да се печатъ на слънце и мѫже и жени. Нека всички сестри носятъ кѫси рѫкави вънъ отъ града, но влѣзатъ ли въ града, трѣбва да носятъ дълги рѫкави, защото отъ праха въ града, поритѣ на кожата ще се запушатъ и дишането

имъ ще се затрудни. Слѣдователно, онзи, който създалъ модата, билъ уменъ. За умнитѣ жени той препоръчва да носятъ кѫси ржкави извънъ града и да се пекатъ на слънце, а за глупавитѣ да носятъ кѫси ржкави по улицитѣ, а дълги ржкави на затворено. Умнитѣ жени ще носятъ дълги ржкави у домътъ си, а кѫси всрѣдъ природата, глупавитѣ жени - обратно, кѫси ржкави по улицитѣ, а дълги всрѣдъ природата, да не почернѣятъ. Умната жена е глупава у дома си, а умна на слънце, а глупавата обратно. Вънъ отъ това, като се движите между вашитѣ братя вънъ въ свѣта и тукъ между васъ съ кѫси ржкави, нѣкой отъ тѣхъ може да се съблазнявать. Не забравяйте, тѣ не сѫ хора светии, тѣ сѫ грешници още. Като се движите между хората, нека вашата свобода не причинява съблазънъ между тѣхъ. Казвамъ, хората се раждатъ голи, а не облечени. Защо днесъ ходятъ облечени? Защото сѫ грешници. Докато хората сѫ грѣшни, нека бѫдатъ внимателни едни къмъ други. Когато Адамъ и Ева бѣха въ рая, тѣ ходяха голи, но щомъ ги изпъдиха отъ рая, облѣкоха се въ кожи. Защо? - Студено имъ било. Докато били въ рая, слънце грѣяло, топло било и тѣ ходили голи.

Въ свѣта сѫществува три вида голота: тѣлесна, умствена и сърдечна голота. Нѣкои религиозни хора, Христови послѣдователи сѫ благочестиви физически, но въ сърцето не сѫ благочестиви. Други пъкъ сѫ благочестиви въ сърцето, но не сѫ благочестиви въ ума. Ще видите, че нѣкои хора се стрѣмятъ дрехитѣ имъ да сѫ затворени, съ кѫси ржкави, но отвѫтрѣ не сѫ благочестиви. Добрѣ е за въ бѫдеще, всички сестри да си направятъ бѣли ленени блузи. Която сестра иде въ школата облѣчена съ черни дрѣхи, нѣма да я приемеме. Вие нали искате мода? Ето ви мода. Тукъ нѣма да дохождате, както вие искате, но трѣбва да слушате, ако искате да ви се прѣподава. Туй трѣбва да знаете веднажъ за винаги! Дрѣхитѣ ви трѣбва да сѫ хигиенични. Сестритѣ да си направятъ дълги ленени, а не копринени блузи. И млади и стари сестри ще си направятъ такива блузи, както и тѣзи, които иматъ, и които нѣматъ възможность. Богатитѣ сестри да отворятъ кесиитѣ си за бѣднитѣ. Блузитѣ ви ще бѫдатъ широки, съ широки ржкави, долу съ едно ширитче за да не се

вдигатъ нагорѣ. Казватъ: защо да закриваме рѫцетѣ, вратоветѣ си? Защото въ това нѣма нищо красиво. Ако е въпросътъ за красота, разбирамъ, но тукъ нѣма нищо красиво. Или вие искате да изнесете на показъ вашата грозота? Не, вие трѣбва да бѫдете или много грозни, или много красиви, или много добри, или много лоши. Два полюса има въ живота. Нѣкои отъ васъ може да останатъ на особено мнение. Свободни сте, но и на братята ще кажа да си направятъ по едно бѣло лѣнено палто и по една бѣла жилетка. Ще кажете, че нѣмате пари. Когато дойде въпросъ да направите нѣкоя копринена рокля на вашата жена или дъщеря, за тѣхъ ще намѣрите пари. Тогава кесията ви се отваря. Тѣзи бѣли палта ще се обличатъ когато влизате въ класъ. Първо, сестритѣ нека се облѣкатъ въ бѣло, а послѣ братята. Като идвате въ класа, всички трѣбва да сте облѣчени съ чисти дрехи, това е свещено нѣщо. Нали сте окултни ученици? Вие прѣзъ цѣлата седмица сте били облѣчени съ една дреха и прѣзъ това врѣме сте се карали съ дѣтето си или съ мѫжа си и съ тази дрѣха ще дойдете въ класъ. Не, ще съблѣчете дома си тази дреха, тя е пропита съ лоши мисли и настроения и се облѣчете съ чиста дреха. Нали вие идвате въ Школата да се учите на Мѫдрость? Казвате: „Всѣкакъ може.“ Не е така. Ако идвате тукъ съ нечисти дрѣхи, съ нечисти тѣла, на какво ще замяза тази Школа? Прѣди да дойдете въ класа, всички трѣбва да си измивате краката, вратоветѣ, да сте чисти.

Азъ ви питахъ, какво значи човѣкъ да мисли, да разсѫждава правилно? Ще ви кажа, въ какво седи правилното мислене. Въ човѣка има двѣ течения. Едното отъ тѣхъ е отъ пѫпа нагорѣ и се образува въ главата, а другото е отъ пѫпа надолу. Второто течение води къмъ центъра на земята, а първото - къмъ центъра на слънцето. Най-послѣ има и трѣто течение, което съединява първитѣ двѣ течения. Третото течение наричатъ аура на човѣка. Второто течение, т. е. това, което води къмъ центъра на земята, включва всички низши енергии на човѣка, които той добилъ въ своето животинско състояние. Като изучаваме строежа на човѣшкото тѣло, ще видимъ, че първитѣ двѣ течения включватъ въ себе си още двѣ течения. Всички тия течения сѫ съчетани

едно въ друго. Тѣ се забѣлѣзватъ и въ мисъльта, и въ чувствата на човѣка.

Да кажемъ, че вие размишлявате идеално върху единъ въпросъ, по мисъль живѣете между ангелитѣ, а сѫщеврѣмено сте облечени въ плъть и кръвь. Поради тази идея, въ вашето тѣло ще се пробудятъ и други сили, свързани съ живота на мисъльта. Тѣ сѫ низшитѣ сили у човѣка. Така е, животътъ на ангелитѣ и животнитѣ сѫ свързани въ единъ общъ животъ. Разумниятъ и неразумниятъ животъ вървятъ заедно въ човѣка. Чувствата и мислитѣ въ човѣка сѫ свързани. Божественото ги свързва. Въ това нѣма никакво зло, но потрѣбно е да се разбиратъ законитѣ, които управляватъ тия двѣ течения. За васъ е трудно още да ги разбирате, но трѣбва да ги знаете, защото тѣ ще ви послужатъ за сегашниятъ животъ, който трѣбва да съграждате. Ако вие не разберете тия закони, мѫчно може да запазите туй, което днесъ ви се дава.

Вие всѣкога може да изгубите вашето равновѣсие, ако не въ школата, то отвънъ. Вечерно врѣме, като спите, дойде нѣкой и извика: „Пожаръ!“ Вие скачате отъ леглото и хуквате навънъ. Не, ще станете полека, ще вземете чорапитѣ си и спокойно ще ги турите на краката си. Послѣ ще се разходите малко изъ стаята си и ще излѣзете навънъ. Това е философия! Вие какво правите? Щомъ се запали кѫщата, хуквате навънъ. Какво е това присѫствие на духа? Какъ ще може такъвъ човѣкъ да влияе на себе си и на другитѣ? Всѣки човѣкъ, който се стрѣска, губи почитанието на другитѣ хора. Тукъ всѣки може да ви изплаши. Какъ? - Ако нѣкой човѣкъ пусне една малка дѣтска бомбичка прѣзъ прозореца, всички ще наскачате. Не само вие, но всички хора губятъ равновесието си, губятъ присѫствието на духа. Дойде имъ една малка болесть, губятъ присѫствие на духа. Изгубятъ паритѣ си, губятъ присѫствие на духа. Нѣкой кираджия излѣзе отъ кѫщата имъ, губятъ присѫствие на духа. Пѫдятъ ги отъ кѫщи, губятъ присъствие на духа. Нѣкой каже нѣкоя лоша дума за тѣхъ, губятъ присѫствие на духа. Хиляди нѣща въ свѣта могатъ да ви изкаратъ отъ равновѣсие. И слѣдъ всичко това разисквате, какво сѫ казали Кантъ, Декартъ,

апостолъ Петъръ, еди-кой си историкъ, еди-кой си математикъ и т. н.

Питамъ ви: какво значи числото 2, числото 3, числото 4 и т. н.? Числото 2n показва, слѣдъ колко милиони години ще се създаде човѣкътъ отъ една клѣтка? Числото 3n показва слѣдъ колко милиони години едно момче ще се прѣвърне въ момиче, споредъ съчетанията, по които природата работи. Природата работи разумно. Когато измѣня формитѣ, тя си има причини за това. Нѣйнитѣ причини не сѫ като човѣшкитѣ, тѣ сѫ разумни, добрѣ обосновани. Запримѣръ, човѣкъ като погледне месцето на нѣкое говедо, въздиша. Защо? - Иска да си хапне отъ него. Като погледне ябълката, пакъ въздиша. Човѣкъ постоянно въздиша. Не, като бутнешъ месцето на кого и да е, било човѣкъ, животно или плодъ трѣбва да почувствувашъ, да съзнаешъ, че всичко това е направено отъ Бога. И като бутнете едно гърне, вие разбирате, че въ него може да поставите отлично розово масло или да го направите единъ простъ умивалникъ, да се миете въ него. Писанието казва: „Пазете се отъ грѣховетѣ“, да не бѫдете гърнета за миене въ тѣхъ, но чисти да останете. Слѣдъ колко години ще станете 1n? Нѣкой казва: „Духътъ ще ме научи на всичко.“ Не, Духътъ говори въ n-та степень. Кой научи хората да говорятъ? Ти, който мълчишъ, кой те научи да говоришъ? Духътъ казва: „Онзи, който говори, говори отвънъ; а онзи, който мълчи, говори отвътрѣ.“ Онзи, който говори, е прѣводчикъ на Господа. Всинца вие сте прѣводчици на Господа. Богъ ви пита: „Какво ви казва вашиятъ учитель?“ - „Не можахме да разберемъ езика Му.“ Тогава трѣбва да дойде нѣкой при васъ, да ви научи да разбирате езика на учителя си, а то е дълга и широка работа.

За да осмислите живота си не само за една минута, а за вѣчни врѣмена, много нѣщо се изисква. Ако нѣкой каже, че е придобилъ радостьта само за една минута, това не е никаква придобивка. Истинската радость трѣбва да бѫде радость на цѣлата вѣчность. Щомъ не може да я задържите завинаги, това не е радость, това е само една проекция. Вие ще гледате тази радость да влиза постепенно въ вашитѣ сърца и умове. Влѣзе

ли дълбоко въ васъ, тя никога нѣма да изгасне. Тогава морето може отвънъ да се бушува, може да имате скърби, страдания, недоразумения, но това нищо не значи. Нима онзи параходъ, който минава прѣзъ Атлантическия океанъ, е посрѣщнатъ отъ вълнитѣ съ финикови вѣйки? - Не, капитанътъ, моряцитѣ, пѫтницитѣ, всички се слагатъ, навеждатъ се къмъ земята. Прѣди да е тръгналъ, всички пѫтници седятъ съ букети отъ рози, голѣми герои сѫ тѣ, но слѣдъ шесть деня не остава нито една роза отъ букета и вече не си говорятъ тъй благо, нѣжно. Всѣки отъ тѣхъ легналъ на корема си, говори нѣщо на дюшемето. Какъ мислите ще опитате ли всички тия работи въ свѣта? - Ще ги опитате. Но има страхливци, които не влизатъ въ парахода, тѣ стоятъ отвънъ на брѣга и наблюдаватъ само. Онзи, който влѣзе, въ парахода ще влѣзе и въ Царството Божие. Той трѣбва да бѫде първостепененъ герой, да нѣма подобенъ на нѣго. Тъй трѣбва да разбирате нѣщата. Вие трѣбва да бѫдете герои, да прѣодолявате мѫчнотиитѣ. Казвате: „Добъръ е Господь.“ Азъ зная, че Господь е добъръ. Щомъ Господь е добъръ, вие трѣбва да бѫдете герои. Господь обича смѣли и безстрашливи дѣца, които не се страхуватъ. Ако единъ паякъ може да те уплаши и да бѣгашъ отъ него, дѣ е твоето геройство? Като те види нѣкой ангелъ, че бѣгашъ отъ паяка, ще се усмихне и ще каже: „Да бѣгашъ отъ единъ паякъ, това е добродѣтель, ти заслужавашъ шесть.“ Вие казвате: „Какъ, нима отъ паякъ бѣгаме?“ Да, вие и отъ мравя бѣгате, и отъ една малка микроба бѣгате. - „А, отъ микроба ще бѣгаме!“ - Какъ не бѣгате ли отъ микробата на чумата? Ако тази микроба влѣзе въ кръвьта ви, какво ще направите вие, голѣмиятъ герой? И най-голѣмиятъ пехливанинъ да сте, нѣма да се минатъ и 24 часа, ще легне на гърба си. Всички бѣгатъ отъ тази микроба, тя е много силна. Вие ще ѝ кажете: „Ще ти дамъ, колкото пари искашъ, 10 - 15, 000 лева, но моля ти се, иди на друго мѣсто. Азъ съмъ много слабъ, иди при нѣкой мазничъкъ.“ Тази микроба, това е грѣхътъ въ човѣка. Грѣхътъ е една микроскопическа, нищожна мисъль, която бутнешъ ли малко, веднага те поваля на земята. Тя е повалила висши сѫщества и васъ ще повали. Затова казвамъ: отъ грѣха да ви е

страхъ, да бѣгате като отъ чума.

Сега, какво разбрахте отъ тази лекция? Ще кажете: „Учительтъ ни се кара.“ Това не е караница. Това е изнасяне на извѣстни положения, които трѣбва да знаете. Безъ това знание сегашниятъ животъ е безсъдържателенъ. Нашият животъ може да бѫде съдържателенъ само при знанието на малкитѣ добродѣтели. Ако тази вечерь вие не придобиете една малка добродетель, която досега не сте знаяли, и я прибавите къмъ вашето знание, какъвъ смисълъ има всичко това, което чухте? Тази вечерь ще турите една малка тухличка въ зданието, което градите, та като се върнете дома си, да знаете, че е запушена една малка дупка. Направите ли това, ще знаете, че работата ви за цѣлия день е завършена. Като дойде единъ ангелъ да види, какъ работите, ще намѣри, че сте запушили една малка дупка въ вашето здание.

И тъй, 1n означава единъ принципъ, който дѣйствува непрѣривно. Числата 2n, 3n, 4n, 5n, 6n и т.н., това сѫ сили, които сѫщо тъй работятъ непрѣривно въ природата. Въ живата математика тѣзи числа означавать сили, които работятъ непрѣривно. Тѣ прѣдставляватъ цѣль свѣтъ. Единицата може да се разложи на своитѣ съставни части. Двойката сѫщо може да се разложи на своитѣ съставни части и т. н.

Та казвамъ, най-малката добродѣтель въ свѣта всѣкога образува хармония между всички хора. Тя нагласява хората. Като дойде между животнитѣ и въ тѣхъ внася радость. Всички овци и вълци се примиряватъ при нея. Тя внася хармония между учители и ученици, между свещеници и пасоми и т. н. И между васъ, като дойде, пакъ дѣйствува сѫщия законъ. Слѣдователно, щомъ нѣкога вие сте разтревожени, ще се помолите на Господа, да ви изпрати най-малката добродѣтель, да внесе миръ и хармония въ васъ. Така ли правите вие? - Не. Вие започвате да разказвате на Господа: „Господи, знаешъ ли, че азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ?“ Господь казва: „Това азъ зная отдавна. Въ моята книга ти си написалъ това въ n-та степень. Нѣма нужда да ми го повтаряте още, но приемете въ себе си най-малката добродѣтель и я угостете.“ Така трѣбва да постѫпите. Приемете

ли въ себе си най-малката добродѣтель, азъ ще се радвамъ, като на свой най-добъръ приятель. Голѣмата добродѣтель не може да се побере въ васъ, но малката може. Тя е красива, при това не е взискателна, скромна е тя.

Азъ искамъ, всички ученици да иматъ въ себе си най-малката добродѣтель. Тази вечерь мога да ви подложа на единъ изпитъ. Какъвъ може да бѫде този изпитъ? - Да изкарамъ нѣкой отъ васъ, който обича да говори много, да ви държи два часа, да го слушате. Кой отъ васъ ще седи спокойно, безъ да се обръща на една и на друга страна. Той да ви говори, а вие да го слушате, като че ви говори нѣща, които не знаете и да кажете послѣ, че сте слушали много умни нѣща. Вие обаче, какво ще кажете? - „Отдѣ се намѣри този братъ? Учительтъ него ли намѣри? Нѣмаше ли нѣкой по-уменъ да излѣзе да говори? Ние ще оглупѣемъ, ако речемъ да го слушаме.“ Не, ще слушате. Докато житцето ви говори, докато царевицата ви говори, докато хлѣбътъ ви говори, докато пиперкитѣ ви говорятъ, вие ще можете да слушате. Какво значи да ти говори житното зърно? Когато житното зърно говори, най-първо ти ще му дадешъ мастило да пише. Нѣкой казва, че житното зърно не може да пише. Всички вие имате по едно перо - езикътъ, и мастило - слюнката. Житното зърно, като влѣзе прѣзъ устата ви, най-първо ще говори на стомаха; слѣдъ това ще влѣзе въ кръвьта и ще говори на сърцето; послѣ ще говори на ума и тогава ти ще вземешъ перото, ще туришъ рѫката на книгата: „тръсъ-тръсъ-тръсъ“, пишешъ нѣкакъвъ прѣводъ. Житното зърно е писало отвѫтрѣ на единъ физически езикъ. Послѣ писало на сърцето на механически езикъ. Слѣдъ това писало на ума, пакъ на физически езикъ. И най-послѣ вадите заключение, че житното зърно е написало едно отлично писмо.

Първото нѣщо: на всинца ви трѣбва търпѣние! Онзи, който говори пръвъ, ще говори най-много два часа, вие трѣбва да го изтърпите. Слѣдъ него ще излѣзе другъ, който ще говори четири часа. Послѣ ще излѣзе трети, който ще говори шесть часа и ако не го изслушате съ търпѣние, ще дойде другъ да говори осемь часа, десеть часа, а дори и до 24 часа. Кажете ми, какво казва

сега Духътъ? Въ каква степень ще имате число сега? Христосъ казва: „Ако вие не можете да разберете земнитѣ работи, какъ ще разберете небеснитѣ?“ Това не значи, че небеснитѣ работи не могатъ да се разбиратъ, но за тѣхъ се изисква голѣмо съсредоточение, голѣмо концентриране, вниманието ви да не се отвлича. Когато разсѫждавашъ за небето, нищо не трѣбва да те смущава. Каквото и да стане, ти трѣбва да мислишъ, че нѣмашъ никакво задължение и като се вгълбишъ, да забравишъ всичко. Да се концентрира човѣкъ, това е едно благо, което той трѣбва да придобие. Придобие ли го, Духътъ ще може по-лесно да работи върху васъ, не само сега, но завинаги. Хиляди духове, които сѫ ви обичали, сѫ работили върху васъ. Тѣ сѫ ваши напрѣднали приятели, които и сега работятъ върху васъ, а освенъ тѣхъ и Богъ съ своята Любовь работи върху васъ. Когато върху васъ работятъ толкова много сѫщества, пъкъ и Богъ работи, трѣбва ли да бѫдете мързеливи и вие сами да не работите?

Единъ день, при свободно врѣме, ще ви обясня произхода на мързела. Нѣкои казватъ, че не трѣбва да се работи; други казватъ, че трѣбва да се работи много, защото Христосъ е казалъ: „Отецъ ми работи, а азъ работя.“ Нѣкои казватъ: „Азъ работя духовно, нека другитѣ работятъ физически.“ Не, всичко въ свѣта е свързано. Когато азъ посѣя въ земята три царевични зърна, азъ нѣма да считамъ, че тѣ сѫ мъртви сѫщества, но ще ги разглеждамъ като свои малки братчета. Въ моя умъ тѣ сѫществувать като три ангела въ небето. Отивамъ при нѣкоя слива или ябълка, спирамъ се предъ тѣхъ, тѣ не сѫ мъртви сѫщества за менъ. Тѣ сѫ живи сѫщества, които азъ ще помилвамъ и ще имъ кажа: „Доволни ли сте?“ Вие казвате: „Учительтъ ни кара да копаемъ картошки.“ Не, азъ ви изпитвамъ умоветѣ. Да копаете картофи, царевица, това е философия на живота. Ако вие, като окултни ученици не се научите да гледате по този начинь на нѣщата, нѣма да отидете много напрѣдъ. Ако азъ съ едната си рѫка само или даже съ най-малкия си пръстъ помогна на една царевица или на едно житно зърно, да ги посадя въ земята, да имъ направя една малка услуга, това показва, че азъ имамъ една положителна философия за живота. Ако не

можешъ да говоришъ нѣкому, иди въ нѣкоя нива да копаешъ. Ако нѣмашъ своя, иди на нѣкоя чужда, разкопай наоколо пръстьта ѝ. Разкопаешъ ли я, ти си направилъ една отлична работа. Направете единъ такъвъ опитъ. Този житенъ класъ, около който ще работишъ, е свързанъ съ нѣкоя философска глава въ София. Като си побутналъ това житно зърно, то има вече твоето влияние, ще проговори на стомаха на този човѣкъ и като ви срещне, той ще ви помоли: „Не можете ли да ми кажете нѣщо духовно?“ Не бутнешъ ли това житно зърно, този човѣкъ нѣма да те погледне.

Ще обясня тази мисъль на вашъ езикъ, да ме разберете по-добрѣ. Прѣдставете си, че азъ отивамъ нѣкждѣ, съ скжсани дрехи и съ празни джебове. Като ме видятъ ще кажатъ: „Ние не искаме вашата философия, вървете си!“ Но прѣдставете си, че азъ съмъ облѣченъ много хубаво, накиченъ съ скжпоцѣности и влѣза въ нѣкой домъ. Щомъ ме видятъ, ще ме поканятъ на трапезата, ще ми се усмихнатъ и като имъ говоря ще ме слушатъ. Като отворя чантата си, всички ще ме слушатъ съ внимание. Каквото имъ кажа, ще го направятъ. Това значи да побутнешъ едно житно зърно. Понеже ти си богатъ, съ пълна чанта въ ржка, облеченъ съ фракъ, имашъ мждрость, знание въ главата, като отидешъ при твоя приятель, той веднага ще ти отвори, ще те покани и ще ти каже: „Заповѣдай, азъ тѣ чакамъ отъ много години, радвамъ се, че дойде при менъ. Довечера ще те заведа на концертъ.“ Прѣди години въ стаята ми дойде единъ човѣкъ и ми остави цѣлъ чувалъ бѣли паразити. Казва ми: „Ходихъ тукъ-тамѣ, но никждѣ не ме приеха.“ Казвамъ, кажете му да събере тѣзи паразити и да ги продаде. Човѣкъ трѣбва да посрѣща хората съ отворено сърце, но и тѣ не трѣбва да злоупотрѣбяватъ съ тѣхната готовность. Естествено състояние е, когато дойде нѣкой човѣкъ, веднага сърцето ми да се отвори, да услужа на този човѣкъ. Това е Божествено. Ако, за да се моля трѣбва да чета Библията, това считамъ за насилие върху себе си. Молитвата трѣбва да дойде естествено. Когато дойде нѣкой човѣкъ дома ми, азъ не трѣбва да питамъ Духа, дали да го приема или не. Азъ трѣбва да го приема, безъ да ми каже Духътъ. Ако Духътъ

ми пошепне да го приема, това вече не е естествено състояние. Щомъ чакамъ Духътъ да ми каже да го приема или не, значи Той го приема въ сѫщность, а не азъ. Азъ трѣбва да го приема, а Духътъ да ми говори отвѫтрѣ. Естествено е, когато Духътъ го приема чрѣзъ мене. Всички трѣбва да бѫдемъ естествени, да оставимъ да се проявява, което Богъ е вложилъ въ насъ, да не бѫдемъ нервни, бързи, но да бѫдемъ внимателни. Азъ запримѣръ, забѣлязвамъ, ако кажешъ нѣкому нѣщо меко, полугласно, той казва: „Този говоръ не е естественъ.“ Ако му кажа нѣщо натъртено, казва: „Много грубо е това.“

Сега, малко ще се занимаемъ съ математика. Да вземемъ: 5n+6n = 11n. На колко се дѣли числото 5? - На себе си. Числото шесть се дѣли на 2, на 3 и на себе си. Числото шесть е синътъ, а числото петь е майката. Питамъ: какъ може! Майката, която се дѣли сама на себе си, да роди синъ, който се дѣли на 2 и на 3? Какъ мислите, отъ дѣ се родиха тия качества у сина? Значи 6-тѣ, т.е. синътъ, въ своята еволюция е роденъ отъ двама бащи. Това сѫ философски въпроси. Практическиятъ методъ, който може да се приложи при числото петь, не може да се приложи, не може да се извади отъ числото шесть. Това сѫ двѣ разумни числа, затова всѣки разуменъ човѣкъ изучава себе си, изучава и природата.

Питамъ: коя е главната мисъль отъ лекцията? Азъ искамъ отъ васъ да остане въ душата ви най-малкото красиво чувство, което сега имате. И тогава вие, голѣмиятъ човѣкъ да бѫдете доволни отъ това малко чувство. Като се върнете у дома си, потърсете въ душата си едно малко чувство, което нѣкога сте прѣнебрегнали и го изнесете на трапезата си. Тази вечерь, като се върнете дома си, извадете това малко чувство, зарадвайте му се, дайте му едно угощение.

И тъй, тази вечерь ви говорихъ за най-малкото чувство, на което вие не обръщате никакво внимание.

Изпѣйте упражненията: „Грѣе, грѣе, свѣтлината грѣе“, „Вдъхновение“ и „Вехади“. Трѣбва вече да прѣминете къмъ по-сложни упражнения съ цѣли тонове. Защо? Защото ако музиката е изражение на човѣшката душа, тя не се дължи само

на проститѣ тонове, но и на сложнитѣ тонове. Въ пѣнието трѣбва да дадете ходъ на вашитѣ чувства.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

29-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 24.VI.1925 г.
София

ЗЕМЯТА СЕ ВЪРТИ
СТРЕМЕЖЪ НА ДУШАТА

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

Размишление

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Най-малката незнайна добродѣтель“.

Прочете се резюме отъ темата: „Най-великата незнайна добродѣтель.“

За слѣдния пѫть ще напишете въ поетическа форма нѣщо върху думитѣ: „Любовь, свѣтлина, животъ и топлина за човѣшката душа“. Отъ тѣзи думи ще съставите едно стихотворение най-малко отъ единъ куплетъ, а най-много до дванадесетъ куплета.

Ще ви обърна внимание на слѣдното нѣщо въ живота: човѣкъ мисли едно, а разбира друго; проповѣдва едно, а живѣе друго. Това сѫ несъобразности въ живота. Говоримъ за любовьта, а употрѣбяваме омразата; говоримъ за Истината, а употрѣбяваме лъжата. При сегашнитѣ условия, въ които се намираме, е така. Защо? Ние сме неискрени въ отношенията си: едно мислимъ, друго казваме. Отидешъ нѣкѫдѣ, не си разположенъ, но питатъ те: „Как си?“ - „Много добрѣ съмъ.“ Не е вѣрно, ти не си разположенъ. Студено ти е, викатъ те край огъня но ти казвашъ: „Нѣма защо да дохождамъ около огъня, топло ми е.“ Или обратно, топло ти е, казватъ ти: „Свали си дрѣхата!“ - „Нѣма защо, добрѣ ми е.“ Не, като ти е топло, свали си дрѣхата - нищо повече! Ние не сме искрени въ отношенията си, не знаемъ, какво нѣщо е естественъ животъ. Нѣкои хора пъкъ отиватъ въ друга крайность: нарочно правятъ това, което е неприятно на другитѣ. Тѣзи тѣхни постѫпки отиватъ до нахалство. Това е неестествено. Ние говоримъ за свѣтлината, а

обичаме мрака. Всѣки отъ васъ, като се облича, влиза въ стаята си, затваря се вѫтрѣ, спуща пердетата на прозорцитѣ и така се облича и съблича. Щомъ искате да се обличате на тъмно и никой да ви не вижда, идете въ някоя борова гора въ Родопитѣ, влѣзте 10-15 километра навѫтрѣ, за да избегнете отъ всички погледи. Иначе въ града всѣки ще ви види, тукъ има ясновидци. Или можете да влѣзете въ нѣкое дълбоко подземие отникѫдѣ да не прониква свѣтлина. Обстановката въ вашата стая не е удобна, навсѣкѫдѣ прониква свѣтлина. Какъ ще примирите тия противоречия въ вашия животъ? Обичате свѣтлината, а търсите тъмнината. Това показва, че човѣкътъ не обича още свѣтлината. Въ него има единъ органъ на скритность вложенъ въ неговитѣ творчески способности. Човѣкътъ не обича да казва туй, което мисли. Той има право. Хората не трѣбва да знаятъ, какво си мисли той. Нѣкой питатъ: „Ти какво мислишъ?“ То е моя работа. Когато моята мисъль роди плодове, азъ ще ги изкарамъ на пазарь и вие ще видите, какво мисля. Значи, скритностьта на човѣка е необходима дотогава, докато неговитѣ плодове узрѣятъ.

Нашитѣ мисли трѣбва да бѫдатъ прави, за което иде на помощь чувството, съвѣстьта. Чрѣзъ нѣго познаваме, дали мисъльта ни е права или не. При това мисъльта ни трѣбва да бѫде не само права, но и разумна. Отпредъ, на челото се намира центърътъ на разумностьта или на причинностьта, чрѣзъ който познаваме, коя мисъль е разумна и коя не. Мисъльта трѣбва да сѫдържа въ себе си и морална мекота, т. е. човѣкъ трѣбва да бѫде милосърденъ. Горѣ на главата се намира центърътъ на милосърдието. И най-послѣ всѣка мисъль трѣбва да съдържа аромата на Любовьта, затова трѣбва да имаме и любовь къмъ Бога. Оттукъ виждаме, че всѣка мисъль трѣбва да съдържа въ себе си редъ качества, за да може да устои на всички прѣпятствия и да се реализира.

Нѣкои отъ съврѣменнитѣ психолози лесно разрешаватъ тия въпроси, като казватъ: „Това е чувството, това е мисъль, това е воля.“ И съ това свършватъ всичко. Попитайте нѣкой психологъ, дѣ седи волята, ще ви каже, че волята се намира въ главата. - На кое мѣсто въ главата? - Въ душата на човѣка. Дѣ

е неговата душа? Ако волята би била въ душата на човѣка, тя все трѣбва да има едно опрѣдѣлено мѣсто, все трѣбва да има нѣкаква проява. Ако човѣкъ е разуменъ, дѣ се намира неговата разумность? Ако е чувствителенъ, дѣ се намира неговата чувствителность? Отъ това, че у нѣкои хора тия центрове сѫ по-силно развити, а у други по-слабо развити, това показва, че всички хора не сѫ еднакво чувствителни; всички хора не сѫ еднакво разумни; всички хора не сѫ еднакво съвѣстни и т. н. Хората се различаватъ много единъ отъ други. Но благодарение, че вие още не познавате физиогномията, хиромантията и редъ други науки, та можете донѣкѫдѣ да се търпите. Единъ день, когато човѣшката душа добие своята красива форма, когато всички сили, способности у васъ се развиятъ, вие ще разбирате Истината

Понѣкога у човѣка се заражда желание да говори. У хората има едно естествено, разумно говорене, но понѣкога центърътъ на рѣчьта се възбужда толкова силно, че у тия хора се явява желание за чрѣзмѣрно говорене. Такива хора и като спятъ говорятъ. Не, ти ще спишъ и ще мълчишъ! Воденицата не трѣбва да говори на всѣко врѣме. Тя ще мели брашно само тогава, когато има жито. Иначе говоръть е опасенъ, ще мълчишъ, докато житото дойде. Ако камънитѣ се въртятъ напразно, тѣ ще се изтриятъ. Послѣ човѣкъ трѣбва да мисли, когато е врѣме за мислене. Дойдатъ ли благородни мисли въ ума ти, мисли. Дошла омразата, нѣкои хора се разправятъ помежду си. Ти не напрѣгай ума си, не го хаби, за да примирявашъ два дявола. Два дявола не могатъ да седатъ на едно мѣсто. Човѣшкиятъ умъ не е създаденъ за тази работа.

И тъй, въ живота има редъ несъобразности, които ученикътъ, който е тръгналъ въ пѫтя на Истината, трѣбва да ги вземе въ съображение и да се справи съ тѣхъ. Всѣки отъ васъ има слѣдната опитность: щомъ кажете нѣщо, което не е съобразно съ великия Божи законъ, изпитвате скрѣбь, като че сте изгубили нѣщо. Хората ви казватъ: „Ти не си постѫпилъ разумно; не си помислилъ разумно; не си говорилъ разумно.“ - „Ами Истината говорихъ.“ - Не, ти не си говорилъ Истината, както трѣбва. Ти

си говорилъ по човѣшки, а не по Божествено. Нѣкой ти казва: „Братко, ти онзи день излъга бакалина.“ - „Ти пъкъ излъга онзи басмаджия.“ И двамата сѫ говорили, но това не е говорене на Истината. Ти, който си излъгалъ единъ бакалинъ, като не си му доплатилъ 10 - 15 лева не можешъ да говоришъ Истината. Но и другиятъ братъ не трѣбва да го изобличава, но трѣбва да отиде при бакалина и да му каже: „Онзи мой братъ нѣмаше достатъчно пари и затова остана да ти доплаща 15 лева. Вземи тия пари и ме извини, че закъснѣхъ малко. Ние сме съдружници съ моя братъ.“ Това значи да говоришъ Истината.

Ако вие мислите, че ще можете да влѣзете въ Царството Божие съ този моралъ, който имате днесъ, се лъжете. Съ този моралъ ще ви спратъ още на първата врата. Досега хората сѫ живѣли така, но отсега нататъкъ не може да се живѣе по сѫщия начинъ. Отъ васъ се изисква едно вътрѣшно побуждение къмъ великата Божия Любовь, да започнете работа надъ себе си. Това е единъ отъ най-малкитѣ подвизи, но сѫщеврѣменно и отъ най-великитѣ. Най-красивото нѣщо е човѣкъ да работи надъ себе си. Запитвали ли сте се, откакъ сте се родили и досега постѫпвали ли сте тъй, както Богъ изисква? Давали ли сте си за това отчетъ? Доволенъ ли е Богъ отъ васъ? Ще кажете: „Отъ петь години вече ние сме въ Школата, работимъ съзнателно върху себе си.“ Оставете този въпросъ, но питамъ ви: откакъ сте се родили, изпълнили ли сте поне $^{1}/_{100}$ часть отъ задълженията си, както трѣбва? Всѣки день, отъ единия край на свѣта до другия се чуватъ само роптания и роптания. Ако по-висшитѣ, по-напрѣдналитѣ сѫщества не подържаха хората, тѣ биха отишли като коня въ рѣката. Знаете ли какъ отива коньтъ въ рѣката? Конетѣ иматъ голѣмъ страхъ отъ буря. И като излѣзе нѣкоя голѣма буря, тѣ вървятъ назадъ. Ако се случи задъ тѣхъ голѣма рѣка, тѣ влизатъ въ нея и така се издавятъ. Въ голѣма буря всички коне нагазватъ въ водата, не могатъ да издържатъ бурята. Затова е останала въ обикновения животъ поговорката: „Отиде коньтъ въ реката.“ Така вървятъ и хората, като конетѣ. Не вървятъ съ главата напрѣдъ, но вървятъ съ гърба напрѣдъ и пропадатъ. Не, влѣзе ли човѣкъ въ нѣкое сражение, т. е.

дойдатъ ли страданията, той трѣбва по най-правиленъ начинъ да настѫпва или отстѫпва, споредъ случая, отъ позиция на позиция, безъ да го види неприятелтъ.

Та сега, всѣки отъ васъ трѣбва да си зададе въпроса: Азъ изпълнихъ ли волята Божия тъй, както е било угодно на Бога? Богъ е най-разумното сѫщество въ свѣта, но въпрѣки това, Той не ни е осѫдилъ нито чрѣзъ Истината, нито чрѣзъ Своя умъ и Своето сърце. Богъ знае, че животътъ на хората не е поставенъ правилно. Той вижда всичко това, но понеже е благъ, Той никога не нарушава своето равновѣсие. Вие казвате: „Нали Богъ знае всичко, защо не прѣдотврати нѣкои нѣща?“ Той оставя хората свободно да изпитатъ и радостьта и скръбьта въ живота. Богъ глѣда еднакво и когато се радваме и когато страдаме. Той глѣда на всичко тихо и спокойно, отъ нищо не се възмущава. Това, че си спечелилъ 100 000 лева или пъкъ че си изгубилъ 100 000 лева, Богъ глѣда спокойно и еднакво. Че си съградилъ кѫща или пъкъ, че кѫщата ти изгорѣла и на това Богъ глѣда спокойно. Че ти се родило хубаво дѣте или че дѣтето ти умрѣло, за Бога е все едно. Господь всичко знае, всичко вижда - великъ е Той. Въ това отношение, ние трѣбва да се стремимъ да имаме онова велико разположение на духа, да прѣнасяме всичко съ търпение. Само по този начинъ у насъ ще се образува онази вѫтрѣшна връзка съ Бога, съ която животътъ ни на земята ще стане сносенъ и приятенъ. Животътъ на небето е приятенъ, но важно е за насъ животътъ на земята да стане сносенъ.

Тази вечерь ще ви задамъ следния въпросъ: Може ли майката да стане учителка на дъщеря си? Може ли бащата да стане учитель на сина си? - Не може. Може ли братътъ да стане учителъ на сестра си? Може ли сестрата да стане учителка на брата си? - Не може. Това не е въ реда на нѣщата. Учительтъ всѣкога трѣбва да бѫде чуждъ човѣкъ. Може ли нѣкой между васъ да ви стане учитель? - Не може. Учительтъ трѣбва да дойде отъ далечъ нѣкѫдѣ. Той не трѣбва да бѫде подобенъ на васъ. Такъвъ е законътъ. Може ли нѣкой отъ васъ да ви стане свѣщь? - Не може. Но единъ ангелъ може да ви стане свѣщь, съ която да си свѣтите. Ангелътъ може да бѫде за васъ и свѣтлина и

топлина, но вие не можете да станете свѣтлина и топлина едни на други. Тия разсѫждения внасятъ въ васъ редъ мисли, вие си казвате: „Колко прости хора сме били!“ Не е въпросътъ за вашата простота, въпросътъ е за неразбиране на нѣщата. Вие не сте прости, но не разбирате нѣщата правилно. Понеже имате старъ навикъ на разбиране - разбирате по своему. Запримѣръ, вие искате, като влѣзете въ едно общество, да ви уважаватъ всички, да бѫдете като прѣдставитель на това общество. Това е право чувство, но дѣ трѣбва да ви уважаватъ? Всѣки ученикъ, като излѣзе на дъската прѣдъ своя учитель, нали иска да каже нѣщо разумно, да задоволи учителя си. Ако той излиза всѣки день на дъската и не знае нищо, какъвъ смисълъ има неговото учение? Той иска, като излѣзе на дъската, да рѣшава задачитѣ си, а учительтъ да му каже: „Много добрѣ!“ Да кажешъ, да задоволишъ хората, това е естествено чувство у човѣка, но на първо мѣсто трѣбва да задоволишъ Бога.

Питамъ ви: отдѣ произтичатъ заблужденията у васъ? Най-близкото заблуждение, което се явява у васъ, се дължи на обстоятелство[то], че човѣкъ не е доволенъ отъ мѣстото, което заема въ свѣта. Ще ви приведа единъ примѣръ, за да изясня идеята си. Нѣкой си простъ актьоръ влѣзълъ въ една трупа и въ скоро врѣме се повдигналъ. Тамъ игралъ роля на царь. До това врѣме той билъ човѣкъ скроменъ, добъръ, но откакъ игралъ тази роля, забравилъ своето прѣдишно положение, извънъ сцѣната и като се връщалъ дома си, отнасялъ се съ жена си заповѣднически, властно. Казвалъ ѝ „Знаешъ ли кой съмъ азъ? Не виждашъ ли, че съмъ царь?“ Ходи изъ кѫщи, заповѣдва, сърди се, че не го слушатъ. Жена му го гледа, чуди се какво иска, счита го за лудъ. Докато играе на сцената, всички му рѫкоплѣскатъ, възхищаватъ се отъ него, но щомъ слѣзе отъ сцената, никой не го признава за царь. И вие се намирате въ сѫщото положение. Нѣкога въ живота си сте играли роля на царь. Тогава сте имали много почести, слава, умни сте били, всички сѫ признавали вашето царско достойнство. Днесъ обаче не сте царе, но вие имате за себе си високо мнение. Вие мълчите, не се издавате, минавате за скромни, но всѣки мисли, че нѣма

другъ като него. Всѣки казва въ себе си: „Вие не ме глѣдайте, че съмъ толкова простъ външно. Това тъй изглѣжда само. Въ мене има скрито нѣщо царско, което вие не виждате.“ Наистина се крие нѣщо царско въ тѣбе, скоро си игралъ царска роля на сцената. Азъ зная това, но питамъ: какво царско има скрито въ твоята душа? Това е важния въпросъ. Ако въ душата ти има скрито нѣщо хубаво, благородно, изнеси го за себе си, за своитѣ ближни, за Бога, колкото малко и да е то. Може да е малко, като кокиче, изнеси го. Като ученици, вие трѣбва да изнесете и най-малкото добро качество, което имате скрито въ душата си и да го разработите.

Всички вие сега минавате прѣзъ двѣ състояния: едното е състояние на обезсърчаване, а другото е състояние на насърчаване. Дойде нѣкой при мене, оплаква ми се и казва: „Отъ менъ човѣкъ нѣма да стане.“ Действително така е. Това е една фаза. Господь ви е турилъ въ нѣкоя реторта, новъ човѣкъ кове отъ васъ. Като излѣзете отъ ретортата, казвате: „Отъ мене човѣкъ ще стане.“ И това е вѣрно. Какво значи това: „Отъ менъ човѣкъ нѣма да стане?“ То значи: такъвъ, какъвто си днесъ, наистина отъ тѣбъ човѣкъ не може да стане, но слѣдъ тази реторта, отъ тебъ човѣкъ ще стане. Какво прѣдставлява ретортата? - Страданията. Като пострадашъ, ще придобиешъ поголѣма опитность и отъ тѣбъ човѣкъ ще стане. Въ първо врѣме ще настане помрачение, недоволство, бушуване, ще изпъкнатъ въ ума ти този-онзи отъ твои минали сѫществувания, този-онзи отъ сегашното ти сѫществувание, ще изкочатъ насрѣща ти неуредени смѣтки и т. н. Ти седишъ въ това положение день, два, три като халосанъ и току-изведнажъ съзнанието се прояснява и ти се подвигнешъ малко. Какъ ще си обясните това състояние? Това е много естествено състояние. Пари нѣмашъ, това е естествено състояние. Имашъ пари, това е естествено състояние. И съ пари и безъ пари, това сѫ естествени състояния за живота. Гладенъ си - това е естествено състояние; ситъ си - това е естествено състояние. Уменъ си - това е естествено състояние; глупавъ си - това е естествено състояние; гневенъ си - това е естествено състояние; миролюбивъ си - това е естествено

състояние. Какво лошо има въ всичко това? Защо си гневенъ? - Защото не си миренъ. Защо си миренъ? -Защото не си гладенъ? Защо си гладенъ? -Защото не си ситъ. Защо си глупавъ? -Защото не си уменъ. Защо си уменъ? -Защото не си глупавъ. Вие ще кажете: „Така не се разсѫждава.“ Какъ се разсѫждава? Казвате: 2х2=4. Числа[та] 2 и 4 сѫ равни величини. Но прѣдставете си, че имаме по двѣ кокошки, отъ които моитѣ снасятъ по 160 яйца прѣзъ годината, а твоитѣ снасятъ само по 10. Питамъ: можешъ ли да съберешъ тия кокошки? Ако вие вземете двѣтѣ ваши кокошки и азъ взема моитѣ двѣ, резултатътъ ще бѫде ли равенъ? - Не. Та, като казваме двѣ по двѣ, подразбираме, че само двѣ разумни сѫщества могатъ да се събератъ на едно мѣсто. Единъ разуменъ човѣкъ и единъ глупавъ човѣкъ никога не могатъ да се събератъ на едно мѣсто. Двама глупави хора пакъ не могатъ да се събератъ. Тѣ не могатъ и да се изваждатъ, глупавитѣ хора нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ, нито се дѣлятъ. Лошитѣ хора по сѫщия законъ нито се събиратъ, нито се изваждатъ, нито се умножаватъ, нито се дѣлятъ. Обаче, лошитѣ хора се и събиратъ и изваждатъ и умножаватъ и дѣлятъ. Добриятъ човѣкъ се отличава по това, че той не умножава, а се умножава. Лошиятъ човѣкъ пъкъ умножава отвънъ, но не се умножава. Добриятъ човѣкъ умножава отвѫтрѣ. Това е изяснението на събирането. Нѣкои казватъ: „Ние се събираме.“ Какъ? Както лошитѣ или като добритѣ хора? Други казватъ: „Ние можемъ да изваждаме.“ Какъ? Както глупавитѣ или както умнитѣ хора? Както любещия или както човѣкътъ, който мрази? Това сѫ дълбоки разсѫждения. Трѣбва да разсѫждавате, за да разберете всички положения въ живота.

Казвамъ, земята се върти. Какво отношение има земята спрѣмо нашия животъ? Значи, земята по отношение насъ прѣдставлява колело, което се върти. Когато колелата на каруцата се въртятъ, това показва, че ние вървимъ къмъ дадена цѣль, а когато не се въртятъ колелата на каруцата, това показва, че животътъ е прѣстаналъ. Слѣдователно, движението на земята около Слънцето и движението на земята около себе си, показва, че въ земята има два разнородни живота. Когато

земята се движи около себе си, това показва, че тя живѣе за себе си. Около Слънцето това показва, че тя живѣе за Слънцето. Първото движение става за нея, но едноврѣменно тя живѣе и за насъ, понеже животътъ, който тя възприема, минава по нейната повърхнина, а ние, като живѣемъ въ нейната кожа, този животъ засѣга и насъ и нашия организъмъ. Слѣдователно, ние участвуваме въ живота на Земята. Земята, като се върти около Слънцето, приема животъ и отъ него. По този начинъ ние участвуваме и въ този животъ. Ако земята прѣстане да се върти около себе си и около слънцето, всичко ще се свърши, т. е. всѣко движение ще спре.

Щомъ земята се върти, по сѫщия законъ и ние се въртимъ около себе си и около слънцето, т. е. около Бога. Съ други думи ние се стремимъ къмъ себе си, стремимъ се и къмъ Бога. Това е единъ философски изводъ. Щомъ прѣкараме движението въ втора степень, тогава, при въртенето на земята около себе си, образува стремежъ къмъ себе си, а при въртенето ѝ около Слънцето се образува стремежъ къмъ Бога. Слѣдователно, щомъ кажемъ, че земята се върти около себе си и около Слънцето, веднага въ насъ трѣбва да изникне истинската идея - да се стремимъ къмъ себе си и къмъ Бога. Понеже земята се върти, неизбѣжно е това въртение и за насъ. Такъвъ е законътъ на движението. Ако ти прѣстанешъ да се въртишъ, т. е. да се стремишъ къмъ себе си и къмъ Бога, ти ще се спрешъ, но това не може да бѫде, понеже земята се върти. Несъзнателно ти ще се стремишъ къмъ себе си и къмъ Бога, защото Земята се върти. Щомъ ние се стремимъ къмъ себе си, отъ нашия животъ ще започнатъ да се хранятъ нашитѣ мисли, нашитѣ желания, нашитѣ дѣйствия. Тѣ ще възрастватъ тъй, както всичко на Земята расте и възраства. Законъ е: Като се движи Земята около себе си и около Слънцето всички растения и животни се развиватъ върху нейната повърхность. Сѫщото се отнася и до насъ: като се стремимъ къмъ себе си и къмъ Бога, по сѫщия начинъ всичко въ насъ ще расте и ще се развива. Вие казвате: „Моята работа се свърши.“ Какъ се свърши? Каква е тази ваша философия? Казвате: „Отъ менъ човѣкъ нѣма да стане.“ Казвамъ, земята

прѣстана ли да се върти около себе си и около слънцето. - Не. Ти живѣешъ ли на земята? - Да. Ти стремишъ ли се къмъ себе си? - Да. Ти стремишъ ли се къмъ Бога? - Да. Тогава нѣма никакво изключение и за тебъ. Сто ангели ще те вематъ на ржцѣ и при Бога ще отидешъ по всичкитѣ правила. Тѣ ще ти кажатъ: Говори! И ти ще говоришъ.

Казватъ нѣкои, че въ обществената безопастность имало единъ камшикъ, който казвалъ: „Азъ зная всичко, азъ мога всичко.“ Вие се плашите отъ камишика на обществената безопасность, а не се плашите отъ въртението на земята. Този камшикъ на земята, който се върти около своята ось и около Слънцето, е милиони пѫти по-опасенъ, отколкото кой да е камшикъ на обществената безопасность. Той е законътъ на природата. Вие трѣбва да казвате: „Земята се върти около осьта си. Слѣдователно азъ трѣбва да имамъ стабилность. Земята се върти около слънцето. Моята вѣра трѣбва да се засили.“ Кажете ли така, веднага всички духове наоколо ви ще се разпръснатъ като прахъ, вие ще видите, че слънцето грѣе и ще тръгнете къмъ Бога. Казвате: „Дѣ е Господь?“ Всички ще Го видите. Така трѣбва да е поставенъ великиятъ законъ въ душитѣ ви. Такъвъ трѣбва да бѫде окултниятъ ученикъ. Ако ви попитатъ, защо се върти земята около себе си, ще кажете: „Така е наредилъ Господь.“ Защо земята се върти около слѫнцето? - Така е направилъ Господь. Казвате: „Ние знаемъ много нѣща.“ Какво знаете? - Че бобътъ се увива около пръчкитѣ. Вѣлика философия било това, да знаете, че бобътъ се увива около пръчкитѣ. Защо се увива бобътъ около пръчкитѣ? -Защото е бобъ и ние знаемъ още, че черешитѣ зрѣятъ прѣзъ мѣсецъ май. Защо не зрѣятъ прѣзъ септемврий или прѣзъ ноемврий? Казвате: „Така е наредила живата природа.“ - Не, други причини има за това. Вие мислите, че природата нарежда своитѣ работи тъй, както една трупа може да нареди дадено прѣдставление, напримѣръ въ срѣда вечерь или друга нѣкоя вечерь. Писано е: „Въ срѣда вечерь ще се даде „Хамлетъ“ от Шекспира и единъ знаменитъ актьоръ ще играе най-важна роля.“ Хамлетъ държи мъртвата глава и се разговаря съ нея. Азъ говоря за живи глави, а вие

говорите за мъртва глава.

Разправяшъ нѣкому, че си изгубилъ паритѣ си. Значи ти говоришъ за мъртва глава. Обидили сѫ тѣ, говоришъ за мъртва глава. Лежишъ боленъ, говоришъ за мъртва глава. Питамъ: защо ви е тази мъртва глава? Ще кажете: „Господь е наредилъ така, хората да умиратъ.“ Не, Господь не е наредилъ да умиратъ хората. Когато на нѣкоя пчела вземат меда и я изпъдятъ отъ кошера ѝ, Господь ли е наредилъ така, или хората сѫ наредили? Хората сѫ наредили, разбира се. Господь е наредилъ пчелитѣ да събиратъ медъ и да си го ядатъ. Хората сѫ наредили, пчелитѣ да събиратъ медъ, а тѣ да имъ го ядатъ.

Знаете ли кой човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие? Вие казвате: „Зная, че съврѣменния човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие.“ Значи, споредъ васъ, човѣкъ, който събира меда на пчелитѣ да го яде, или човѣкътъ, който коли воловетѣ да прави пастърма отъ тѣхъ, или човѣкътъ, който коли кокошкитѣ, за да ги яде, е този, който е създаденъ по образъ и подобие Божие. Това ли е човѣкътъ? Не, това сѫ случайности, които се срѣщатъ въ сегашния животъ на човѣчеството. Тия случайности сѫ ни отклонили отъ правия пѫть, както и земята се е отклонила малко отъ своя пѫть. Такива случаи се срѣщатъ понѣкога въ природата, нѣкои планети се отдалечаватъ отъ своя центъръ. Това, че и ние се спираме по пѫтя си, е случайность, която трѣбва да поправимъ. Грѣхътъ, който сѫществува въ свѣта, е случайность, която отдалечава човѣка отъ неговия стремежъ къмъ Бога. Вие трѣбва да се освободите отъ всички тия заблуждения и може да се освободите.

Сега у васъ се заражда мисъльта колко лоши хора сме били! Не е въпросътъ тамъ. Важно за васъ е да се стремите къмъ себе си и къмъ Бога, както земята се върти около себе си и около слънцето. Както всички точки на нейната повърхность се освѣтляватъ еднакво отъ слънцето, така и всѣка човѣшка мисъль, всѣко човѣшко желание, всѣко човѣшко дѣйствие трѣбва да се озарява, да се осветлява отъ Божествения Духъ. Всичко това трѣбва да възраства въ васъ. Туй трѣбва да вземете не само като аналогия, но като една необходимость, която сѫщеврѣменно

внася силенъ подтикъ въ душитѣ ви. Само това ще ви отличи отъ другитѣ хора. Такива трѣбва да бѫдатъ вашитѣ разбирания. Това е правата философия на живота. Нѣкой казва: „Такива сѫ условията, такива сѫ обстоятелствата на живота.“ Това е за негово оправдание. Какви сѫ условията? - Студено е сега на земята. Кой ви каза, че е студено? Има ли студъ въ свѣта? - Нѣма студъ. Съврѣменнитѣ учени хора казватъ, че при 270° подъ нулата не сѫществува никакъвъ животъ. Обаче, азъ зная, че и при 500° подъ нулата има животъ. Ученитѣ казватъ: „Ако допуснемъ, че температурата спадне подъ 270°, цѣлата вселена ще се разруши.“ Тъй турцитѣ казватъ: „Възможно е.“ Това сѫ твърдения, които нито единъ ученъ не е доказалъ. Това е една хипотеза, колкото и вѣрна да е, толкова и лъжлива. Ние имаме такива твърдения всѣки день. Съ всички тия твърдения, именно ние се спираме въ живота си. Вие казвате: „Има фази въ живота на човѣка, при които той се спира въ живота си и не може да отиде къмъ Бога.“ Това може да стане само при следния случай: когато човѣкъ не се е родилъ. Родилъ ли се е човѣкъ веднъжъ, той непрѣменно ще се върти и около себе си, и около Бога. Понеже ние се стремимъ и къмъ себе си, и къмъ Бога. Това трѣбва да става съзнателно, за да се ползуваме отъ великитѣ блага на живота.

Сега, тия мои твърдения могатъ да произведатъ у нѣкои отъ васъ обратенъ ефектъ. Вие дохождате до едно противорѣчие и казвате: „Ако е така, какво да правимъ съ сегашнитѣ си вѣрвания и разбирания?“ Какво ще правите? Какви вѣрвания имате? Колко тежатъ вашитѣ вѣрвания? Колко грама тежатъ петь милиона вѣрвания? Каква е тѣжестьта на петь милиона скърби? Казвате: „Сломиха ме страданията!“ Колко тежатъ вашитѣ страдания? Чудни сте вие! Не могатъ да ви сломятъ скърбитѣ и страданията. Страданията въ вашия животъ сѫ нѣщо като вметнатитѣ изречения въ граматиката. Напримѣръ, често между изреченията се вмъкватъ слѣднитѣ изрази: „Бѣга като стрѣла, лети като свѣткавица, като свѣтлина.“ Може ли човѣкъ да върви като свѣткавица? - Не може. Така и вие казвате: „Сломиха ме страданията, разнебитенъ съмъ.“ Питамъ: Братко,

сломенъ ли си? - Да. Но като дамъ на този свой братъ една хубава баница да се нахрани, виждамъ, че не е сломенъ. Този човѣкъ яде отлично. Сломяването се дължи на друга причина, а именно: на противодѣйствието, което нашата мисъль указва на Божията. Ние усѣщаме сломяване именно въ това отношение. Човѣкъ се сблъсква съ великата Божия мисъль. Казватъ нѣкои учени, че земята не се върти нито около себе си, нито около Слънцето. Земята седи неподвижна, а всички тѣла се въртятъ около нея. Ако това е така, питамъ тогава, всички хора въртятъ ли се около единъ човѣкъ? - Не се въртятъ. Ако е вѣрно, че земята седи на едно мѣсто, а всички други тѣла се въртятъ около нея, тогава трѣбва да има на земята поне единъ такъвъ примѣръ. Понеже такива примѣри нѣма, оттукъ слѣдва, че земята се върти около себе си и ние се стремимъ къмъ себе си. Земята се върти около Слънцето и ние се стремимъ къмъ Бога. Този законъ сѫществува и въ свѣта, за да не би нѣкое сѫщество да измѣни реда на човѣшкия животъ или развитието на кое-да е друго сѫщество. Въ туй отношение всички сѫщества сѫ осигурени, за да бѫдатъ свободни. Никой не може да те спъне въ твоя пѫть. Ако ти самъ си внушишъ нѣщо, твоитѣ мисли могатъ да ти се противопоставятъ и тогава ще опиташъ резултатитѣ отъ нарушението на този законъ. Само при такива случаи могатъ да станатъ малки катаклизми въ живота ти.

Главната мисъль, която искамъ да остане отъ тази лекция у васъ е слѣдната: Земята се върти около себе си и вие се стремите къмъ себе си, да станете благородни. Земята се върти около Слънцето и вие се стремите къмъ Бога. Слѣдователно, вие ще любите, ще обичате. Питамъ ви: при това положение ще имате ли голѣма скръбь? Единствената скръбь за разумния човѣкъ се прѣдизвиква отъ това, когато той разбере, че е нарушилъ една отъ малкитѣ добродѣтели. Той скърби, тѫжи, че е нарушилъ ония блага, които Господь му е далъ. Слѣдъ като съзнае това, той се стреми вече да поправи своитѣ грѣшки. По сѫщия начинъ вие трѣбва да се стремите постоянно да изправите живота. Сегашнитѣ астрономи казватъ, че единъ день, земята щѣла да остарѣе. Не, земята единъ день ще се подмлади. И планетитѣ

се подмладяватъ. Когато земята се подмлади, всички хора ще се подмладятъ. Вие трѣбва да имате разуменъ стремежъ къмъ себе си и къмъ Бога. Не мислете, че не е отъ значение да се стремите къмъ себе си и къмъ Бога. Това сѫ двѣ необходими положения при сегашното ви развитие. Тия два стремежа сѫ потребни за васъ. Всички трѣбва да имате постояненъ стремежъ къмъ Бога.

Питамъ: когато земята се върти около осьта си, става ли търкане между нея и другитѣ небесни тѣла? - Не става. Ами когато земята обикаля около Слънцето, става ли нѣкакво стълкновение между нея и другитѣ небесни тѣла? - Не става. Когато вие се стремите къмъ Бога, започвате да разисквате, кой какъ вѣрва. Това не е истински стремежъ къмъ Бога. Да се стремишъ къмъ Бога значи да бѫдешъ свободенъ. Значи, ще се стремишъ къмъ себе си и къмъ Бога свободно, безъ да имашъ стълкновения съ кого и да е. Щомъ имашъ стълкновение съ нѣкого, ти не се стремишъ къмъ себе си. Щомъ си въ стълкновение съ своето вѣрую, ти не се стремишъ правилно къмъ Бога. Забѣлѣжишъ ли това, ще се корегирашъ. Каквото прави земята, това ще правимъ и ние. Една похвална чърта има земята: тя се стреми къмъ себе си и гледа работата си, послѣ се стреми около Слънцето и продължава да гледа своята работа.

Като дойдете следния пѫть въ класъ, трѣбва да бѫдете готови, върху тази лекция - ще има такива разисквания каквито не сте слушали другъ пѫть. На всѣки едного и на млади и на стари ще задавамъ въпроси, а тѣ ще отговарятъ. Ще си приказваме по окултенъ начинъ. Вие трѣбва да забравите, че сте голѣми, ще се чувствувате като дѣца. Така ни учи и Господь. Колко пѫти Господь ни кара да умираме, за да прѣстанемъ да мислимъ, че сме стари. Дойдете до извѣстна възрасть и започвате да мислите, че сте стари. Не е така. И стариятъ и младиятъ човѣкъ трѣбва да бѫдатъ бодри и свѣжи.

И тъй, земята се върти около своята ось и около Слънцето. Ученитѣ хора казватъ, че земята щѣла да спрѣ движението си, като мѣсечината. Мѣсечината не е въ абсолютенъ покой. Тя не се върти около своята ось, но се върти около земята и около

Слънцето, тъй щото двѣтѣ ѝ страни едноврѣменно се огрѣватъ отъ слънцето. Само че, мѣсечината крие едната си страна. Има прѣдание, че сегашнитѣ хора нѣкога сѫ живѣли на мѣсечината и когато я напуснали, за да дойдатъ да живѣятъ на земята, тя се разгнѣвила, че дошли на земята безъ нейно позволение. Отъ тогава тя крие лицето си. По-рано тя е била майка на хората, а сега това, което се вижда отъ нея, е бащата. Той казва: „Какво правятъ дѣцата?“ Майка имъ не иска да ги види. Тя казва: „Азъ не искамъ да видя тия деца, които заминаватъ безъ мое позволение?“ Вѣрно ли е туй прѣдание? Сега трѣбва да обяснимъ, защо мѣсечината се движи около земята.

Изпѣйте упражнението „Вехади“!

Сега ще направимъ едно упражнение - движение съ двѣтѣ рѫце, въ видъ на трептения.

Азъ трѣбва да ви обясня това упражнение, защото невѣжеството е майка на много злини. Двѣтѣ рѫце прѣдставляватъ два проводника на енергия, които се развиватъ въ човѣшкото тѣло. Значи, въ тѣлото на човѣка има едно общо течение, което се образува отъ съединението на отрицателното течение въ дѣсната половина на тѣлото и положителното течение въ лѣвата половина на тѣлото. Понѣкога хората събиратъ двѣтѣ си рѫце, за да стане обмѣна между тѣхъ и енергиитѣ, които идватъ отъ слънцето и отъ земята. Често съ тия движения, съ тия трептения на рѫцетѣ, ние уравновѣсяваме тия двѣ течения. Както и да поставяте рѫцетѣ си, всѣкога става изтичане, но като ги съедините, енергиитѣ на природата се използуватъ поразумно. Ако човѣкъ държи дълго врѣме рѫцѣтѣ си затворени, въ него става подпушване. Най-добрѣ е да става допиране на рѫцѣтѣ само съ върховетѣ на пръститѣ. Когато човѣкътъ заключва, т. е. затваря рѫцетѣ си, това показва, че той е подпушенъ, има нѣкакво смущение въ душата си. Когато двама души се хващатъ на кръстъ, съ двѣтѣ си рѫцѣ, образуватъ се единъ видъ кръстосани течения, съ които нищо не се разрѣшава. Това е губене на врѣме. Нѣкои хора пъкъ хващатъ съ дѣсната си рѫка лѣвата на нѣкого или обратно. Не, най-естествено рѫкуване е лекото допиране на дѣсна рѫка съ дѣсна. Тогава

теченията стават правилно. Когато спи човѣкъ, той знае дѣ да тури рѫцѣтѣ си. Тия части отъ организма, въ които теченията не сѫ правилни, заболѣватъ. Всичкитѣ болести въ извѣстни удове се дължатъ на това, че въ тѣхъ нѣма достатъчно жизнена енергия. Хората турятъ рѫката си върху болния органъ за да се обнови. Той може да се обнови само съ рѫката, но и чрѣзъ мисъльта, която минава презъ нервитѣ на този органъ. Мисъльта е енергия, която се изпраща до него.

Човѣкъ трѣбва да разбира всички тия нѣща разумно, за да се ползува отъ тѣхъ. Нѣкои казватъ: „Азъ нѣма да правя такива движения.“ Природата заставя всѣки човѣкъ да се движи. Всѣки день човѣкъ трѣбва да направи извѣстно число движения. Ако не ги направи доброволно, той може да се подпуши. Ако не ги прави доброволно, ще дойде нѣкоя болесть. Като дойде болестьта, той ще направи толкова движения, колкото сѫ били необходими: ще рита, ще лѣга, ще става, ще се върти на гръбъ, на коремъ, ще се навежда и т. н. Ще извърши толкова движения, колкото природата е опрѣделила. Природата не обича движенията, но само разумнитѣ движения. Тя не търпи излишни движения. Въ нея умора нѣма и прѣсилване нѣма. Всѣко движение е на мѣсто. То се явява като прѣходенъ пунктъ на тия енергии, които идатъ отъ Слънцето. Ако вие разбирате тия движения, щѣхте да знаете да движите главата, рѫцѣтѣ, краката и цѣлото си тѣло хармонично. Движенията трѣбва да бѫдатъ ритмични, защото сѫ свързани съ нашата мисъль и съ нашитѣ чувства. Когато правитѣ тия движения, трѣбва да имате разположението на дѣтето, при това трѣбва да знаете, защо ги правите.

Сега, вие знаете вече първия урокъ, защо се движи земята. Има учени хора, които не знаятъ това. Има обяснения и за движението на Слънцето около своя центъръ. Съ козмоса се обяснява смисъла на вѫтрѣшния животъ у човѣка.

Изпѣйте упражненията: „Въ начало бѣ Словото“ и „Вдъхновение“.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

30-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 1.VII.1925 г.
София

ТЕОРИЯ И ПРАКТИКА

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

Размишление

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата: „Съставяне поезия отъ думитѣ: Любовь, свѣтлина и топлина за човѣшката душа.“

Ще ви запитамъ: защо хората влизатъ въ стълкновение единъ съ другъ? Когато двѣ тѣла се движатъ съ една и сѫща бързина и въ една и сѫща посока, могатъ ли да влѣзатъ въ стълкновение? - Не могатъ. Обаче, ако двѣ тѣла се движатъ въ една и сѫща посока, но съ различни бързини, тѣ ще влѣзатъ въ стълкновение.

Ще ви задамъ другъ въпросъ: по какво се отличава разумниятъ животъ? Човѣкъ самъ за себе си не може да познае, дали е разуменъ или не. Когато има двѣ лица, само тогава можемъ да говоримъ за разумность. Когато казваме, че Богъ е всемѫдъръ, то е, защото Неговата Мѫдрость се изявява спрѣмо насъ и ние я съзнаваме. Слѣдователно, контраститѣ въ свѣта сѫ необходими. Ето защо, когато имаме двама души, единиятъ разуменъ, а другиятъ неразуменъ, ние можемъ да говоримъ вече за разумность. Разумнитѣ хора вървятъ въ успоредни линии. Какво ни показва прѣсичането на двѣ линии? - Че единиятъ отъ двамата е неразуменъ. Теоретически всички знаете, че хората не трѣбва да идватъ въ стълкновение единъ съ другъ. Кога не се стълкновяватъ? - Когато любятъ. Значи, всѣки човѣкъ трѣбва да люби! Въ Любовьта нѣма никакъвъ аристократизъмъ; тя не прави никаква разлика между висшия и низшия животъ. Туй трѣбва да държите въ ума си. Ние обаче, правимъ разлика между човѣшкото и животинското съзнание. Напримѣръ, едно млѣкопитающе не може да бѫде въ хармония съ човѣка,

защото низшето не може да разбере висшето. Единъ волъ или единъ конь не може да влѣзе въ положението на човѣка когато човѣкътъ влиза въ положението му и щомъ се разболѣе, той може да му помогне. По сѫщия начинъ и ние, като животнитѣ, не можемъ да влѣземъ въ положението на ангелитѣ, но тѣ обхващатъ нашето съзнание, разбиратъ ни и ни помагатъ.

Сега забѣлѣжете, често вашитѣ чувства и мисли се мѣнятъ. Нѣкой говори за любовь, но не се минава много врѣме, той изгубва тази любовь. Той измѣня чувствата си. Изкуство е, като страдашъ, да отдѣлишъ твоитѣ чувства и мисли отъ страданието. Нѣкои казватъ: „Както човѣкъ мисли, такъвъ е или както човѣкъ чувства, такъвъ е.“ Вѣрно е това, но мислитѣ и чувствата не сѫ самия човѣкъ. Когато ние казваме, че както човѣкъ мисли и чувствува, такъвъ е, то е по нѣмане подходящи думи въ езика ни. Затова, често ние си служимъ съ едни и сѫщи думи, за да изразимъ различни състояния. Подъ думитѣ „чувственъ свѣтъ“ изразяваме цѣлъ свѣтъ, безъ да го разбираме какъвъ е. Въ никой езикъ нѣма съотвѣтни думи, съ които да се изразятъ тънкоститѣ, които сѫществуватъ въ чувствата, затова туряме всичко въ една и сѫща категория. Ние казваме, напримѣръ: „Болка чувствувамъ.“ Дѣ е тази болка, въ сърцето ли? - Не, тя може да бѫде или въ крака или въ мозъка или въ сърцето и т. н. И слѣдъ това казваме, че Богъ е създалъ човѣка, за да страда. Питамъ: вие ходили ли сте при Господа, да се разговаряте по въпроса, защо Той е създалъ човѣка? Казалъ ли ви е Господь, че дѣйствително е създалъ човѣка, за да страда или за да боледува? Не, Богъ не е създалъ човѣка нито да страда, нито да се радва. Създаването подразбира единъ механически процесъ, който постоянно става въ природата. Когато Богъ създава свѣта, ние изпитваме радость. Радостьта показва, че ние сме въ съгласие съ Божиитѣ закони, но когато страдаме, ние сме въ разногласие съ Бога. Обаче, има нѣщо по-хубаво и отъ радостьта. Ако радостьта бѣше краятъ на нѣщата, защо я губимъ толкова скоро? Човѣшката радость мяза на сапуненъ мѣхуръ, който трае само нѣколко секунди и слѣдъ това се пука. Питамъ, каква издръжливость ще има тази радость, която трае колкото сапунения мѣхуръ?

Да допуснемъ, че получавате голѣмо наслѣдство и се зарадвате. Какво ще направите съ това наслѣдство? Едва сте се зарадвали и на другия день взиматъ наслѣдството ви. Какво става съ васъ? - Започвате да скърбите. Отново ви даватъ наслѣдството, пакъ иде радостьта. Като ви даватъ и взиматъ наслѣдството, у васъ ставатъ правилни промѣни въ състоянията. Но наслѣдството нищо не донася на човѣка.

Слѣдователно, вие трѣбва да схванете, коя е главната мисъль, която искамъ да изтъкна въ примѣра съ наслѣдството. Истинско наслѣдство е това, което не се губи и не се създава отново. Кое е това богатство у човѣка? - То сѫ неговия умъ и неговото сърце, които Богъ му е далъ. Тѣ сѫ богатство, капиталъ, който не се губи. Тѣ сѫ хиляди пѫти по-голѣмо богатство отъ това, което дѣдо ви и баба ви могатъ да ви дадатъ. Тѣ не сѫ материални богатства. Сърцето, което Богъ ти е далъ, струва повече, отколкото всѣко видно положение, което заемашъ въ обществото. Човѣкъ се оцѣнява по ума и по сърцето си. Ако имашъ прѣкрасенъ умъ, хората ще те цѣнятъ. Ако имашъ прѣкрасно сърце, хората ще те цѣнятъ. Нѣмашъ ли този умъ, нѣмашъ ли това сърце, твоята цѣна ще се намали.

Нѣкой казва: „Мене никой не ме обича.“ Не, нѣма законъ въ свѣта, който да ни показва, че всички хора мразятъ нѣкой човѣкъ. Ако сто или хиляда души те мразятъ, това не е признакъ, че всички хора те мразятъ. Цѣлиятъ свѣтъ не се състои само отъ толкова души. Въ свѣта има хора повече отъ единъ милиардъ и половина. Въ другия свѣтъ пъкъ има повече отъ 60 милиарда живи, разумни сѫщества, съ които човѣкъ се намира въ извѣстни връзки, въ извѣстни съотношения. Питамъ: възможно ли е тогава всички тия сѫщества, тукъ на земята и горѣ на небето да те мразятъ? Добриятъ, разумниятъ човѣкъ има съотношение и съ ангелитѣ. Щомъ е така, защо не схващате живота реално? Подъ думата „реаленъ свѣтъ“ вие подразбирате само материалния свѣтъ, т.е. външния свѣтъ, външнитѣ отношения на хората. Онѣзи отъ васъ, които искатъ да прогресиратъ, трѣбва да мислятъ правилно.

Вие сте дошли до една точка, която наричамъ неутрална

зона. Сега трѣбва да направите едно малко усилие, за да прѣминете тази неутрална зона. Като дойдатъ хората при тази зона, тѣ започватъ да критикуватъ всичко, отъ нищо не сѫ доволни. Влѣзатъ въ нѣкое религиозно общество, поседятъ малко тамъ и послѣ казватъ: „Тия хора не сѫ истински християни.“ Добрѣ, тѣ не сѫ истински християни, но ти такъвъ ли си? По какво можешъ да опрѣдѣлишъ твоята стойность? Често вие казвате за нѣкой святъ човѣкъ: „Този човѣкъ минава за светецъ прѣдъ хората, но не живѣе както трѣбва. Ние сме виждали такива прѣхвалени светци.“ Казвамъ, имате право да критикувате, но всѣки, който иска критиката му да бѫде вѣрна, нека се постави на изпитъ заедно съ този светецъ и да провѣри не само на теория нѣщата, но и на практика, въ прояви на живота. Нека сравни своята чистота, готовность на жертви, своята любовь, мѫдрость и знание съ тази на този святъ човѣкъ и послѣ да критикува. Има редъ опити, които могатъ да се направятъ. Когато говоришъ за нѣкого, когато го критикувашъ, трѣбва да бѫдешъ готовъ да покажешъ на опитъ, че седишъ по-високо отъ този, когото критикувашъ, не само на единъ градусъ, но най-малко на десеть градуса. Когато критикувашъ нѣкого въ музиката, ти самъ трѣбва да разбирашъ отъ музика. Казвашъ: „Този човѣкъ не свири хубаво.“ - Добрѣ, ти покажи, какъ трѣбва да свири. Повикатъ го да свири и той започва. Какво излиза? - Онзи, когото той критикува, свири по-добрѣ. Критикътъ свири „Цвѣте мило, цвѣте красно“. - Питамъ: кой цигуларь не може да свири това? - Всѣки може да го свири, но въ това не седи изкуството на цигуларя. Музиката, пѣнието е сила само по себе си. Тъй както днесъ се употрѣбяватъ, тѣ сѫ вече срѣдства за прѣхрана, но не и изкуства. Щомъ тѣ се употрѣбяватъ като срѣдства за прѣпитание, тѣ сѫ единъ видъ търговия, а всички нѣща, които се употрѣбяватъ като търговия, тѣ изгубватъ своята цѣна. Често ви слушамъ като пѣете и си казвамъ: тия хора пѣятъ безъ душа. Нѣкой казва: „Азъ вече съмъ израсналъ, не трѣбва да пѣя. Азъ мога само да говоря, но не и да пѣя.“ Музиката, пѣнието седятъ десеть градуса по горѣ отъ говоренето. Ти научи ли закона на говоренето, за да прѣкарашъ тия десеть градуса въ

музиката? Ти още не си усвоилъ говоренето, а се отказвашъ отъ музиката. Всѣки човѣкъ, у когото музикалното чувство е слабо развито, има дрезгавъ гласъ. Рѣчьта на човѣка е музикална, ако той има силно развито музикално чувство. Затова именно, животнитѣ нѣматъ гласъ. Тѣ не могатъ да говорятъ. Кучето се опитва да говори, но лае. Волътъ се опитва да говори, но мучи. Материята, отъ която животнитѣ сѫ създадени, имъ прѣчи да говорятъ. Въ това отношение птицитѣ сѫ достигнали до една по-висока степень отъ животнитѣ. Папагалътъ напримѣръ се мѫчи да запомни нѣкои думи и да ги възпроизведе.

Сега мнозина отъ васъ казватъ: „Работата е много лесна, всичко ще дойде изведнъжъ, по вдъхновение.“ Вдъхновението прѣдставлява единъ великъ законъ. Вие знаете ли какво нѣщо е вдъхновението? То е най-великиятъ законъ, който сѫществува въ свѣта. За да дойде вдъхновението у васъ, вие трѣбва да сте изучавали закона на жертвата и закона на вѣрата. Вдъхновение може да има само човѣкътъ на абсолютната вѣра. Онѣзи хора, които нѣматъ вѣра, не могатъ да иматъ вдъхновение. Тѣ могатъ да иматъ само въодушевление.

Вие, като ученици сте на различни възрасти: нѣкои сте по-млади, а други - по-стари. Старитѣ иматъ нѣкакви прѣимущества прѣдъ младитѣ въ това именно, че тѣхнитѣ чувства сѫ по стабилизирани, когато чувствата на младитѣ не сѫ тъй стабилизирани. Чувствата на младитѣ се намиратъ въ въздухообразно състояние. Тѣ гледатъ идеално на свѣта, но тѣхниятъ идеализъмъ трае день и половина. Въ сѫщото положение изпадатъ и старитѣ хора. Щомъ човѣкъ прѣмине 60 години, той изгубва своя идеализъмъ и мѫчно може да завърже приятелство съ нѣкого. Той казва: „Азъ вече не вѣрвамъ никому.“ Младиятъ вѣрва на всичко и на всички хора, но като остарѣе и той дохожда до сѫщото заключение. Питамъ: въ какво пъкъ седи прѣимуществото на младия прѣдъ стария? - Младиятъ има условия да работи. Слѣдователно, той трѣбва да изработи въ себе си толкова устойчиви чувства, че на каквато възрасть и да дойде да не изгуби вѣрата си, нито вдъхновението си.

Често нѣкои отъ учениците се оплакватъ отъ нѣкой братъ

или отъ нѣкоя сестра, като казватъ, че се отнасяли съ тѣхъ грубо. Питамъ: кой гласъ, споредъ васъ е мекъ, благороденъ? Мекъ, благороденъ гласъ има този човѣкъ, който, съ когото и да говори, винаги си прѣдставлява, че се намира прѣдъ нѣкое възвишено, съвършено сѫщество. Кой отъ васъ е достигналъ до това състояние? Вие имате желание, но още не сте го постигнали. Знаете ли, на какво мога да уподобя вашето положение? - На хора, които страдатъ отъ изкривяване на коститѣ. Такъвъ човѣкъ има съзнание за себе си, че ходи правилно. Питамъ го: „Можешъ ли да ходишъ правилно?“ - „Мога.“ Започва да ходи, но се изкривява. Такива хора сѫ ходили редъ поколѣния по този начинъ и сега вървятъ като нѣкоя гемия. Тѣ не съзнаватъ този свой недѫгъ въ ходенето. Съврѣменнитѣ хора, като ходятъ, вървятъ ту въ лѣво, ту въ дѣсно. Това не е правилно ходене. Наблюдавайте котката, тя ще ви покаже, какъ трѣбва да ходите. И коньтъ може да ви покаже, какъ трѣбва да ходите. Тѣ иматъ правиленъ вървежъ.

Ще ви запитамъ: какво положение трѣбва да вземете, когато говорите? Забѣлѣзалъ съмъ нѣкои оратори, като говорятъ, не знаятъ дѣ да поставятъ рѫцѣтѣ си - ту ги спущатъ надолу, ту ги турятъ на гърдитѣ, но всички тия положения сѫ неестествени. Вижте котката, дѣ туря прѣднитѣ си крака, когато е разположена. Кое е най-естественото положение на рѫцѣтѣ? Дѣ трѣбва човѣкъ да постави рѫцѣтѣ си за да се чувствува добрѣ? Ако затворите рѫцѣтѣ си, нѣма да имате вдъхновение. Вие често затваряте рѫцѣтѣ си, а искате да имате вдъхновение. Който затваря рѫцѣтѣ си и свива краката си, мяза на една изолирана батерия. Вие сте се затворили и казвате: „Сега да ме посѣти Духътъ, да се вдъхновя.“ Духътъ като дойде, вие ще мислите свободно и тогава енергиитѣ на живата природа ще проникнатъ въ васъ. Но, за да ви посѣти Духътъ, трѣбва да се отворите. Това значи, да разбирате вѫтрѣшнитѣ закони на живота и на природата. Ако не разбирате тия закони, дръжте рѫцѣтѣ си свободни и вдъхновението ще дойде. Ако пъкъ разбирате законитѣ, затворете рѫцѣтѣ си, концентрирайте мисъльта си, докато дойдете въ съприкосновение съ невидимия свѣтъ. Тогава

въ ума ви не трѣбва да има никаква друга мисъль, освѣнъ една велика мисъль. По този начинъ вие ще имате връзка и общение съ невидимия свѣтъ и ще заемете едно естествено положение. И тогава, всѣка клѣтка въ организма ви ще се движи по една правилна линия.

И тъй, ако придобиете естествено държане на тѣлото си и ржцетѣ, всѣкога ще взиматъ правилно положение. Само по този начинъ вие ще можете да управлявате движенията на тѣлото си. Ако религиознитѣ хора не разбиратъ тия закони, отъ тѣхния животъ се изгубва всѣкакво благородство, всѣкаква топлина и влага. И въ такъвъ случай, лицата на тия религиозни хора огрубяватъ, приематъ мжжки чърти и мускулитѣ се проточватъ; у други нѣкои пъкъ лицата затлъстѣватъ, ставатъ кржгли като мѣсечина. Обаче, и двѣтѣ състояния сж анормални. Лицето на човѣка трѣбва да бжде подвижно, по него да се чете като на книга, а не като на маска, на която нито една чърта не се измѣня. Отъ лицето на човѣка трѣбва да излиза свѣтлина. Когато постигнете това нѣщо, вие ще бждете въ хармония, както съ себе си, тъй и съ живата природа.

Често казвате, че трѣбва да се изолирате отъ свѣта. Какво разбирате подъ думитѣ „изолирване отъ свѣта“? Това значи, да не сте въ стъкловение съ свѣта, да влѣзете въ своята орбита, въ своя кржгъ на дѣятелность, дѣто никой нѣма прѣдъ видъ вашитѣ лични интереси. Свѣтътъ е единъ банкеръ, единъ лихваръ, който ви хваща за гушата и ви взима всичко. Наблюдавайте, какво става въ природата, която съврѣменнитѣ естественици изучаватъ. Тази природа прѣдставлява единъ свѣтъ на безпорядъкъ. Тамъ ще видите много паразитни растения, които се увиватъ около други нѣкои, и черпятъ отъ тѣхъ хранителни материали, вслѣдствие на което тия растения умиратъ. Сжщиятъ този паразитизъмъ се забѣлѣзва и между насѣкомитѣ, както и между всички други сжщества. Навсѣкждѣ въ природата виждаме една ужасна борба за сжществуване. Това не е онази жива, разумна природа, за която ние говоримъ. Това е свѣтъ на дисхармония или свѣтъ на индивидуализиране. Въ този свѣтъ всѣко сжщество иска да се индивидуализира, т. е. да намѣри своята орбита. Ние обаче,

нѣма защо да се занимаваме съ свѣта на непрѣстанната борба. Нѣкои цитиратъ думитѣ на апостолъ Павла, който казвалъ, че нашата борба не е противъ плъть и кръвь, но противъ духоветѣ. Казвамъ, нѣма защо да се борите съ духоветѣ.

Нѣкои хора казватъ: „Противи се на дявола, за да избѣга.“ Вие трѣбва да разбирате, какъ да се противопоставяте на дявола. Ти не можешъ да се съпротивлявашъ на дявола тъй, както на единъ човѣкъ. Какъ ще се съпротивлявашъ на огъня? Прѣдставете си, че внеса прѣдъ васъ единъ вжгленъ, тежъкъ двѣста килограма и нагрѣтъ до температура 2000°. Питамъ ви: какъ ще се справите съ него? Мислите ли, че ако вземете двѣ-три кофи вода, ще го изгасите? - Нищо нѣма да направите. Законъ е: Оставете духоветѣ да се борятъ сами, а вие само ги наблюдавайте - нищо повече! Когато апостолъ Павелъ казва да се съпротивлявате на дявола, той подразбира, че духътъ, който живѣе въ тебе, трѣбва да се бори съ него заради тебе, а ти наблюдавай само тази борба, за да добиешъ знание.

Сега, гледамъ онзи съ плътьта извадилъ ножъ, ще се бори срѣщу дявола. Не, дяволътъ е голѣмъ пехливанинъ. Не мислете, че той е толкова слабъ и глупавъ. Щомъ не си добрѣ разположенъ къмъ него, щомъ искашъ да се боришъ съ него, той знае, какво да прави съ тебе. Хитъръ е дяволътъ! Той има прѣдъ видъ нѣкой твой богатъ дѣдо, милионеръ, комуто внушава слѣдното: „Ти ще оставишъ своето наслѣдство отъ десеть милиона лева на твоя плѣменикъ.“ И настина, дѣдото наскоро умира и ти донасятъ завѣщанието. Ти си казвашъ: „Господи, азъ Ти благодаря за благото, което ми давашъ.“ Дяволътъ те наблюдава и си мисли: „Чакай, ще видишъ сега Господа.“ Какъ? Дяволътъ започва да работи усилено, като ти донася редъ интриги - съ този те бутне въ нѣкоя беля, съ онзи въ друга, а ти се чудишъ, какво става съ тебе. Ще те омотае, ще обърка работитѣ ти, докато се принудишъ да лъжешъ, да изнасилвашъ хората, да правишъ прѣстжпления. Слѣдъ това дяволътъ те запитва: „Какъ си сега?“ - Ти казвашъ: „Не зная какво става съ мене!“ Само лъжата ще ми помогне, не може безъ нея. Дяволътъ те подслушва и ти пошепва: „Тъй е, откога ти

говоря, че безъ лъжа не може въ този свѣтъ. Тази работа ще се оправи само съ лъжа.“ Ти се отчаешъ, обезсърчишъ, изгубишъ вѣра въ Бога. Дяволътъ ти казва: „Не не безпокой и безъ вѣра може въ този свѣтъ.“

Та казвамъ, вие, които се занимавате съ окултната наука, трѣбва да знаете, че тя не е толкова лека. Не е достатъчно само да имате дѣтинска вѣра. Трѣбва да имате поне въ слаба степень развито ясновидство, да знаете, какъ и отъ дѣ идатъ добритѣ и лошитѣ течения въ природата. Гледамъ, нѣкой ми говори, но виждамъ въ него се настанилъ единъ черенъ духъ и му диктува, какво да говори. Той ми говори нѣщо въ името на Христа, на св. Богородица, апелира къмъ моето благородство, къмъ моята щедрость и т. н. Казвамъ, всички лоши духове се познаватъ по това, че обичатъ да подкупватъ, да ласкаятъ човѣка. Дѣ кого видятъ, ласкаятъ го, че ималъ добри, цѣнни качества. А това, че нѣкой обича да полъгва, правятъ се, че нищо не виждатъ. Те го съвѣтватъ: „Ти гледай да спечелишъ повече пари, да раздавашъ на бѣдни и така Господь ще прости грѣховетѣ ти.“ Свѣтлитѣ духове пъкъ се отличаватъ съ съвсѣмъ другъ характеръ, тѣ иматъ съвсѣмъ други постѫпки. Обикновено тѣ си служатъ съ контрасти. Като дойде такъвъ духъ при тебе, той нѣма да те изобличи, но ще те постави при единъ силенъ контрастъ. Ще те заведе при единъ човѣкъ, който върши прѣстѫпление и при другъ, който върши добро и ти казва: „Кое е по-хубаво? Кое отъ тия двѣ положения одобрявашъ?“ - „Добритѣ, великитѣ и благородни дѣла.“ - „Щомъ е тъй, винаги за доброто мисли и него прави, а злото избѣгвай!“ Лошитѣ духове обѣщаватъ много нѣща, но нищо не изпълняватъ. Добритѣ, свѣтлитѣ духове не обѣщаватъ, но изпълняватъ. Когато единъ Божественъ, свѣтълъ духъ дойде въ тебе, той нѣма само да те наставлява тъй да правишъ, иначе да не правишъ, но ще те постави между хора, които ще съдѣйствуватъ за твоето добро. Той ще те постави въ благоприятна атмосфера за развитието ти. Ако единъ духъ не може да ви създаде такава благоприятна атмосфера, той не е Божественъ духъ, но обикновенъ духъ, обикновена душа, като васъ. Той не е отъ онѣзи висши духове, които сѫ завършили

своето развитие, за да могатъ да ви помагатъ. Тѣзи интелигентни души могатъ да измѣнятъ изцѣло насоката на вашето развитие. Тѣ сѫ носители на великата Божия мисъль, затова могатъ да ви помагатъ. Тѣ сѫ помощници на всички ученици въ Школата. Всѣки ученикъ, който влиза въ Школата, има вече тѣхното съдѣйствие.

Най-първо, като ученици на окултната Школа, вие трѣбва да се освободите отъ всички субективни и обективни начини на дѣйствие. Запримѣръ, въ една окултна Школа трѣбва да се говори малко по-меко, но не и много тихо. Като се говори тихо, не се чува, слуховитѣ вълни не могатъ да се разпространяватъ много далечъ. Но и силното, високото говорене не е за прѣпоръчване и то причинява врѣда на слушателитѣ. Изобщо, говорителътъ трѣбва да има тихъ, приятенъ гласъ, безъ да има мисъльта да влияе на слушателитѣ си по единъ или по другъ начинъ. Всѣки ораторъ трѣбва да има за цель, неговото говорене да апелира къмъ умоветѣ и сърцата на слушателитѣ. Само по този начинъ може да стане обмѣна между сърцата и умоветѣ на хората. Сега, като ви говоря, азъ забѣлѣзвамъ въ мнозина отъ васъ едно подпушване въ нервната ви система. Нѣкой пѫть това подпушване е въ мозъка, а нѣкога въ симпатичната нервна система. Тия подпушвания се дължатъ на нѣкои напрегнати състояния у васъ, вслѣдствие на което се раждатъ извѣстни дисонанси. Ето защо, първо ще се заемете съ изучаване закона на отпушването.

Слѣдъ като чуете една моя бесѣда или лекция, трѣбва да помислите малко върху нея и да извадите всѣки за себе си поне двѣ важни мисли. Колцина отъ васъ, които слушате лекциитѣ и бесѣдитѣ, сте се спирали по 10 - 15 минути да размишлявате върху нѣкои по-важни мисли и да ги приложите въ живота си? Ако постѫпвате по този начинъ у васъ ще се създаде една положителна мисъль. Вие какво правите? Като се свърши лекцията или бесѣдата, разотивате се, като си мислите, че много знаете. Дѣйствително, вие знаете нѣщо, но това знание по-скоро ще стане причина да ви биятъ. Съ това знание вие ще мязате на онзи българинъ, който се хвалилъ, че знае добрѣ турски езикъ.

Идва въ селото единъ виденъ турчинъ, викатъ този българинъ да пръвежда, азъ ще го нарека Дончо, ако нѣкой отъ васъ се нарича Дончо нека ме извини, така ми попадна това име. Турчинътъ му говори по това - по онова, мисли, че Дончо знае турски. Питатъ го селянитѣ: „Дончо, какво иска този турчинъ?“ - „Иска да яде риба.“ Селянитѣ ду донесли цѣлъ сакъ съ риба и нѣколко хлѣба. „Какво е това?“ - пита турчинътъ. Взима сака съ рибата и набива съ него българина по главата. Селянитѣ го питатъ: „Дончо, защо те би турчинътъ?“ - „Защото го надговорихъ?“ - Не, не е така. Турчинътъ го би за неговото нѣвежество. Та сега, като ученици ще имате прѣдъ видъ слѣдното нѣщо: Никога висшитѣ духове нѣма да слѣзатъ до вашия уровенъ, да се занимаватъ съ вашия езикъ! Всѣки ученикъ прѣзъ свободното си врѣме трѣбва да проучава символитѣ, които прѣдставляватъ езика на висшитѣ духове. Ние употрѣбяваме символитѣ, защото въ тѣхъ има окултни знаци. Азъ ви дадохъ думата „вехади“, като музикално упражнение. Тя е окултенъ изразъ. Въ музиката има окултни тонове, които вие трѣбва да изучавате, за да се подготвите, да разбирате този езикъ.

Апостолъ Павелъ казва: „Ако говоря съ човѣчески и ангелски езици, а любовь нѣмамъ, нищо не съмъ.“ Този, който е пръвеждалъ това послание, е направилъ една погрѣшка. Човѣкъ, който може да говори на ангелски езикъ, той безъ любовь не може да бѫде. Едно отъ свойствата на ангелския езикъ е любовьта. Слѣдователно, апостолъ Павелъ въ този стихъ поставя единъ контрастъ. Съ това той иска да каже: на човѣшки езикъ може да се говори безъ любовь, но на ангелски езикъ безъ любовь не може да се говори. Или съ други думи на падналитѣ ангели може да се говори безъ любовь, но на небеснитѣ ангели не може да се говори безъ любовь. Апостолъ Павелъ е писалъ правилно, но онѣзи, които сѫ прѣвеждали Писанието не сѫ го прѣвели правилно. Тѣ сѫ изопачили смисъла му. И въ бесѣдитѣ на Христа се настоява, да се проучи именно този вѫтрѣшенъ езикъ. Подъ думата „научавамъ“ ние разбираме стиха, въ който Христосъ казва: „Както ме е Отецъ научилъ, така говоря.“ Духовниятъ езикъ се отличава съ слѣдното качество:

Въ мислитѣ, въ чувствата и въ дѣйствията има съгласие. Ти не можешъ да мислишъ едно, да чувствувашъ друго и да правишъ трето нѣщо. Едноврѣменно ще мислишъ, ще чувствувашъ и ще дѣйствувашъ, т. е. ще мислишъ, ще чувствувашъ и ще дѣйствувашъ по единъ и сѫщъ начинъ.

Често нѣкой отъ ученицитѣ дойде при мене и ми казва: „Учителю, моята душа отъ день на день се разцъфтѣва, азъ искамъ да се пожертвувамъ за човѣчеството, искамъ да спася свѣта. Азъ съмъ готовъ за това, отъ нищо не ме е страхъ.“ Казвамъ, много хубаво, по-добро нѣщо отъ това нѣма. Щомъ си готовъ вече, започни. Не се минаватъ обаче двѣ, три седмици, той иде при мене и ми казва: „Учителю, много съмъ злѣ. Голѣми страдания ме нападнаха, притъмнѣ ми на очитѣ. Не мога да ги изнеса самъ, моля ти се, помогни ми!“ Питамъ го: „Нали бѣше готовъ да се жертвувашъ? Какъ мислишъ, съ лаврови вѣнци ли да те посрѣщатъ?“ Не, ти като влезешъ въ другия свѣтъ да помагашъ на падналитѣ души, ще срещнешъ най-голѣмитѣ хули и страдания. Готовъ трѣбва да бѫдешъ на всичко. За да работишъ за тия души, отъ тебъ се изисква Божествено знание и сила. Когато страдате и когато се радвате, трѣбва да знаете, че това сѫ състояния на тия души, които ви атакуватъ, отгорѣ и отдолу. Тия души могатъ да бѫдатъ далечни и близки на васъ, но често идватъ и ви навяватъ различни състояния. Вие, като окултни ученици трѣбва да различавате тия състояния, кои сѫ ваши и кои чужди. Често нѣкой човѣкъ запитва другъ: „Защо ме гледашъ така? Какво искашъ да кажешъ?“ Казвамъ, тукъ духове се гледатъ, а не хора. Защо единъ човѣкъ ще гледа другъ? Духоветѣ говорятъ помежду си, тѣ се борятъ. Между тѣхъ има вѣчна борба и ако при тази борба ние не заемемъ своето мѣсто, ще бѫдемъ смачкани, като между двѣ колелета.

И тъй, като окултни ученици, вие трѣбва да знаете тия закони и да се прѣдпазвате отъ тѣхъ. Много отъ младитѣ и отъ възрастнитѣ сестри и братя изпадатъ въ тежки състояния и не могатъ да си помогнатъ. Тѣ мислятъ, че тия състояния сѫ тѣхни и затова се измѫчватъ, не искатъ да живѣятъ, искатъ да се самоубиятъ и т. н. Днесъ дойде при мене едно

външно лице, изпаднало въ голѣмо изкушение, не знае какво да прави. Питамъ го: „Дѣ остана твоето геройство?“ Трѣбва да знаете, че истинскиятъ човѣкъ различава състоянията си и поставя всѣко отъ тѣхъ на своето мѣсто. Ако ти имашъ единъ разуменъ приятель, като ангелъ и те наскърби или огорчи нѣщо, ще знаешъ, че той цели нѣщо много добро за тебе, иска да те повдигне. Ти не трѣбва да имашъ никакво съмнѣние въ него, а само да потърсишъ причинитѣ въ себе си, защо приятелътъ ти постѫпва така, на какво иска да ти обърне внимание. Ако пъкъ единъ твой глупавъ приятель те наскърби нѣщо, пакъ ще потърсишъ причинитѣ за това, докато най-послѣ разберешъ, че той нѣмалъ никаква опрѣдѣлена цель въ своитѣ постѫпки. Той е единъ глупецъ, която не знае, какво прави. Това ще те освободи отъ едно вѫтрѣшно заблуждение. Вие трѣбва да знаете Истината! Казвамъ, никога не поставяйте глупавия човѣкъ на мѣстото на ангела и ангелътъ - на мѣстото на глупавия. Не се лъжете, поставете въ себе си всѣки на своето мѣсто. И тогава, имате ли приятель, ще го познаете, разуменъ човѣкъ ли е или глупавъ. Щомъ го познаете нѣма да се разочаровате въ него и да казвате: „Азъ не мислѣхъ, че той ще постѫпи така.“ Азъ казвамъ, ако питате мене за вашия приятель, азъ знаехъ, че той ще постѫпи точно така. Вървя по улицитѣ, едно куче излѣзе отъ нѣкоя кѫща и ме залае. Азъ похвалявамъ това куче, то си изпълнява работата. Минавамъ покрай нѣкой разуменъ човѣкъ и той ме поздрави. Казвамъ, смѣлъ, благороденъ е този човѣкъ. Минавамъ покрай нѣкой глупавъ човѣкъ и той ще се прояви споредъ естеството си.

И сега, като ученици на окултната Школа вие ще бѫдете подложени на изпити. Тѣ сѫ сѫществували за всички ученици на миналитѣ вѣкове, затова и за васъ нѣма да се направятъ изключения. Не мислете, че за васъ ще дойдатъ ангели отъ небето да ви вематъ съ огнена колесница, както взеха пророкъ Илия. Него взеха съ колесница, понеже той почти бѣше завършилъ своето развитие на земята. Доколкото зная, колесницата, съ която вдигнаха пророкъ Илия на небето, не бѣше бѣла, свѣтла, но червена. Това показва, че той ще дохожда

още веднъжъ на земята, да прѣкара още нѣкакви изпитания. Та когато пратятъ отъ небето червена колесница да ви вземе, не се радвайте. Ако пратятъ свѣтла колесница, като свѣтлината, която озарява свѣта и носи животъ, радвайте се, вашата задача на земята е свършена.

Вие трѣбва да разбирате вѫтрѣшния смисълъ на Писанието, да не изпадате въ самозаблуждение, въ самоизмама. Да се самоизмамватъ дѣцата - разбирамъ, но окултниятъ ученикъ не трѣбва да се самоизмамва, нито да се разочарова. Дойде ли разочарованието, ученикътъ трѣбва да го погледне право въ очитѣ и да каже: „Азъ се разочаровамъ въ себе си, въ човѣшкото, но въ Бога, въ Божественото никога нѣма да се разочаровамъ. Въ мене и около мене има нѣкаква тъмнина, но около другитѣ хора е свѣтло. Въ дадения случай, азъ човѣкътъ, който мисля, съмъ нѣщо неразположенъ и съмъ готовъ да поглеждамъ злѣ къмъ всичко около менъ. Точно въ този моментъ има хиляди други сѫщества, които сѫ разположени и постѫпватъ по обратенъ начинъ на менъ. Тѣ се намиратъ сега на противоположната страна въ живота.“ Трѣбва да се научите при всички положения на живота си да извиквате контрастнитѣ състояния. Щомъ видите единъ неджгъ въ себе си, не се затваряйте, но разгледайте, ваша ли е тази проява или чужда. По този начинъ невидимиятъ свѣтъ ви изпитва. Човѣкъ винаги се движи въ контраститѣ. Отъ лѣвата страна на човѣка седи една паднала душа, пълна съ омраза и мъстъ къмъ нѣкой човѣкъ на земята и му нашепва: „Ти готовъ ли си да ми услужишъ въ нѣщо. Азъ мразя еди-кой си човѣкъ, искамъ да го убия, но не мога, затова стори ти това заради мене.“ Ако той се съгласи, тази душа ще създаде условия да се срещнатъ тия двама души да завържатъ извѣстни неприязнени отношения и този човѣкъ е готовъ вече да извърши прѣстѫплението. Отъ дѣсната страна на човѣка седи една свѣтла душа, която го пита: „Ти искашъ ли да ми помогнешъ въ нѣщо?“ На земята има единъ човѣкъ, който нѣкога ми помогна въ живота и сега искамъ да му се отплатя, да му услужа чрѣзъ тебе. Така и на васъ говорятъ такива двѣ души: едната говори за отмѫщение, другата за любовь. И единиятъ,

и другиятъ, обаче не сте вие. Питамъ ви: кого отъ двамата ще послушате? Колко на сто отъ тия случаи вие слушате добрия гласъ и колко на сто лошия гласъ?

Та казвамъ, Божественията Духъ, който работи у васъ, иска да развие чувствата ви, да ги облагороди и смекчи, та като ви дохождатъ страдания, да ги приемате съ радость, да имъ давате по едно угощение. Нека страданията станатъ за васъ естествени посѣтители и като дойде нѣкой отъ тѣхъ, да извикате приятелитѣ си и да кажете: днесъ имамъ единъ важенъ гостъ, едно голѣмо изпитание, радвамъ се, че е дошло, заповѣдайте да си похапнемъ. Питамъ: има ли нѣкой човѣкъ въ свѣта, който да е далъ угощение за нѣкое свое страдание? Досега азъ не съмъ срещналъ нито единъ човѣкъ, не само въ България, нито и въ Америка, който при едно свое голѣмо страдание, да е далъ угощение на своитѣ приятели. За радости много хора даватъ угощения, но за скърби само светиитѣ могатъ да даватъ угощения.

Ще се държите здраво за законитѣ, които управляватъ Божествения свѣтъ, за да понесете мѫчнотиитѣ, които ще срѣщате въ физическия, въ материалния свѣтъ. Всички ще имате мѫчнотии - нѣкои по-малки, нѣкои по-голѣми. Запримѣръ, ако нѣкой окултенъ ученикъ е търговецъ, ще се излага на единъ видъ мѫчнотии; ако е чиновникъ - на другъ видъ мѫчнотии; ако е учитель - на трети видъ мѫчнотии; ако е свещеникъ - на четвърти видъ мѫчнотии и т. н. Каквото обществено положение заема даденъ ученикъ и съотвѣтни мѫчнотии ще има. За него е важно разумно да разрѣши всички тия мѫчнотии, защото въ тѣхъ се крие програмата на неговия животъ. Сестритѣ, които сѫ домакини въ кѫщи, трѣбва правилно да разрѣшатъ въпроса съ готвенето. Ученикътъ въ училището, слугата при своя господарь еднакво трѣбва да разрѣшаватъ правилно своитѣ мѫчнотии. Като окултни ученици, всички трѣбва да се стремите да разрѣшавате мѫчнотиитѣ си правилно, богоугодно. Всичко, което мислите, чувствувате и вършите, трѣбва да бѫде съгласно съ Божията воля. Само по този начинъ вие ще познаете себе си. Щомъ познаете себе си, ще познаете и окржжаващитѣ хора и тогава ще

можете да имъ давате съвѣти, да ги упѫтвате. Гледамъ, много отъ ученицитѣ прибързано даватъ съвѣти на другитѣ и послѣ виждатъ, че сѫ сгрѣшили. Не трѣбва да отивате и въ другата крайность, да се страхувате да дадете и най-малкия съвѣтъ, но казвамъ: всички трѣбва да постѫпвате разумно! Когато давате нѣкому съвѣтъ, ползувайте се отъ вашата опитность и кажете: „Моето мнѣние е еди-какво си. Ако ви помогне, приложете го.“ Не казвай, че е писано така, но че твоята опитность те довела до това положение.

Разправяше ми единъ братъ, който сега е между заминалитѣ, една своя опитность. Казва той: „Отивамъ да проповѣдвамъ въ кѫщата на единъ свой братъ, търговецъ и между другото му казвамъ, че заради Бога човѣкъ трѣбва да се отрече отъ баща си, отъ майка си, отъ жена си, отъ дѣцата си, отъ дома си, отъ всичкото си богатство и най-послѣ отъ себе си и да тръгне по свѣта да проповѣдва. Този братъ, като търговецъ, замисли се малко и веднага се съгласи да напусне търговия, домъ, всичко и пожела още на другия день да тръгнемъ да проповѣдваме. Тури ме той въ небрано лозе. Казахъ му, че ще си помисля малко и ще му отговоря. Мислихъ цѣла недѣля и му отговорихъ, че ще тръгнемъ и двамата на проповѣдь. Не се надѣвахъ, че толкова скоро този братъ ще ме постави на изпитъ.“ Казвамъ и на васъ: ако тръгнете да проповѣдвате, скоро и вие ще бѫдете поставени на изпитъ отъ Христа. Христосъ казва: „Който тръгва да проповѣдва Словото Божие, нито тържикъ на гърба ще вземе, нито тояга въ рѫка“. Това значи: готови ли сте да тръгнете безъ пари въ джоба и безъ хлѣбъ въ торба? Туряте ли въ смѣтката си три дни да гладувате? Като тръгнете да проповѣдвате, нѣма да се качвате на кола, нито на конь, пѣшъ ще вървите, на краката си ще уповавате. Освѣнъ това, нѣма да нощувате въ хотелъ, но ще излѣзете на нѣкое поле и тамъ, подъ открито небе и на зелената трѣва ще прѣкарате нощьта. Ако пъкъ се нареди друго нѣщо, естествено да дойде, то ще бѫде вече Божие благословение.

Понѣкога Господь ще ви постави на различни изпитания. Вие тръгвате на пѫть без петь пари въ джоба си и веднага срѣщате

единъ вашъ братъ, който ви казва: „Защо си тръгналъ пѣшъ, да кѫсашъ обущата си? Ето, вземи тѣзи три-четири хиляди лева и не се мѫчи.“ Вие ще му кажете: „Не ми трѣбватъ тия хиляди, азъ въ този моментъ се нуждая само отъ петь лева за хлѣбъ, а другитѣ пари задръжъ за себе си.“ На друго мѣсто ще ви дадатъ десеть хиляди лева, като казватъ, че тия пари сѫ отъ Господа. Не, това сѫ изпитания, изкушения, на които вие не трѣбва да се подавате. Дойде нѣкой при васъ, казва ви: „Излѣкувай ме, ще ти дамъ 25 000 лева.“ Голѣма е отговорностьта при лѣкуване съ пари. Вие ще излѣкувате този човѣкъ, ще вземете паритѣ, но слѣдъ една година той ще умре. И какво ще стане слѣдъ това? - Той ще се всели въ васъ и вие ще носите неговата карма. Взимате ли пари, ще изхарчите отъ себе си повече отъ това, което сте получили. Ние знаемъ тия закони. Ето защо, лѣкувате ли нѣкого, безъ пари ще го лѣкувате.

Казвамъ - рѫката на окултния ученикъ трѣбва да бѫде чиста; безкористна. Той трѣбва да има въ джоба си само единъ златенъ левъ - нищо повече. Гледамъ, нѣкой човѣкъ минава покрай единъ автомобилъ и си казва: „Да имамъ пари, бихъ се качилъ сега на автомобилъ!“ Минава покрай нѣкоя гостилница, казва си: „Да имамъ пари, бихъ влѣзълъ вѫтрѣ да се нахраня!“ Минава покрай нѣкой магазинъ за дрехи и си казва: „Да имамъ пари, бихъ си купилъ дрехи, да не ходя тъй окѫсанъ!“ Това сѫ изкушения, това сѫ желания, отъ които ще се стремите да се освободите. У васъ трѣбва да се заражда чистъ, естественъ потикъ. Дойде ли у васъ подобно желание, ще си кажете: „Азъ мога и безъ това. Щомъ Богъ иска така, азъ съмъ готовъ на всичко.“ Туй правило не може да се приложи за единъ обикновенъ търговецъ. Той купилъ стока, задлъжнѣлъ 50 000 лева, сега ще трѣбва да търси пари, да си услужи. Азъ говоря тия нѣща за окултния ученикъ, който се е самоотрекълъ и служи на Господа. Ако си окултенъ ученикъ, ще се водишъ по правилата на окултната Школа; ако си обикновенъ човѣкъ, ще се водишъ по обикновени правила. Ще разглеждате всички нѣща разумно. По този начинъ всички противорѣчия въ живота ви ще изчезнатъ.

Сега, хората отъ външния свѣтъ казватъ, че окултнитѣ ученици въ България били много вдълбочени въ себе си, нѣмали любовь къмъ хората, били груби въ отношенията си. Това е мнѣнието не само на външния свѣтъ, но и вие сами така мислите едни за други. Всѣки отъ васъ има по единъ идеалъ и мисли, че другитѣ не зачитатъ този идеалъ. Ти, който казвашъ за другитѣ така, зачиташъ ли тѣхнитѣ идеали? Щомъ говорите за Истината, каквото припишете на другитѣ, попитайте се: „Ами азъ какъ постѫпвамъ? Всѣка моя постѫпка съгласна ли е съ Истината?“ Казвате: „Еди-кой си братъ не е щедъръ“. Запитвайте се: Азъ щедъръ ли съмъ? - „Еди-кой си братъ не говори меко, много е грубъ въ отношенията си.“ Запитайте се: Азъ мекъ ли съмъ? - „Еди-кой си братъ не ме прие любезно.“ Запитайте се: Азъ, като окултенъ ученикъ, приехъ ли го добрѣ? Каквато мисъль възникне въ ума ви, поставете ѝ една контрастна. Само така ще разберете Истината. Старайте се всички да бѫдете естествени.

Азъ съмъ правилъ редъ опити съ себе си, правилъ съмъ опити и съ другитѣ хора, да намѣря за колко врѣме мога да трансформирамъ, както своитѣ, така и тѣхнитѣ състояния. Дойде нѣкой при мене, казва ми: „Голѣма е скръбьта ми.“ Казвамъ му: „Скръбьта ти не е толкова голѣма, колкото си я прѣдставлявашъ.“ - „Ти не ме разбирашъ, затова говоришъ така.“ Казвамъ си: добрѣ, азъ ще взема скръбьта на този човѣкъ. Вземамъ скръбьта му и слѣдъ петь минути той вече е радостенъ, веселъ и ми казва: „Благодаря ти, олекна ми сега.“ Неговата скръбь е въ мене вече и азъ правя опитъ, за колко врѣме ще мога да трансформирамъ тази скръбь. Колкото повече врѣме ми е потрѣбно за трансформиране на дадена скръбь, толкова тя е по-силна. Понѣкога скръбьта на нѣкои хора е толкова голѣма, че едва може да се изнесе. Ако напрѣжението, което тази скръбь прѣдизвиква въ човѣка, се увеличи съ още единъ градусъ, непрѣменно ще послѣдва нѣкакъвъ взривъ въ сърцето или въ ума на този човѣкъ. Затова именно, Писанието казва да се не изкушавате едни други. Като ученици, вие трѣбва да си помагате взаимно едни други. Дойде нѣкой при васъ тѫженъ, наскърбенъ, помолете се тайно въ душата си заради него. По

този начинъ у него ще настане едно вѫтрѣшно облекчение. Тѣзи тѫжни мисли се дължатъ на хиляди нещастни сѫщества, които изпълватъ цѣлото пространство. Съ молитва и добри мисли къмъ тѣхъ, вие можете да имъ помагате.

Изпѣйте упражненията „Вдъхновение“ и „Fir-fur-fen“. Когато пѣете или свирите, съзнанието ви трѣбва да е будно и вие сами да сте доволни отъ това, което изпълнявате. Вие трѣбва да насърчавате из между васъ ония, които иматъ силно развитъ музикаленъ духъ, за да се създаде истинската музика. Прѣдставете си, че вашиятъ възлюбенъ спи и ви даватъ да композирате въ музикална мелодия думитѣ: „стани ти, който спишъ“. Какъ ще го изпѣете? Какъ говорите на онзи, когото обичате? Това е една задача за всички ви, въ която трѣбва да се упражнявате, докато бѫдете доволни отъ себе си. Когато пѣете на онзи, когото обичате, душата му трепти по особенъ начинъ. Когато говорите на онзи когото обичате, гласътъ ви е тихъ, мекъ. Любовьта има тихъ езикъ. Силнитѣ, грубитѣ тонове въ музиката сѫ материални тонове, тѣ не сѫ тоноветѣ на Любовьта. Новиятъ начинъ на пѣнието изисква да бѫдете доволни отъ това, което пѣете. Като пѣете, концентрирайте мисъльта си и вие ще се домогнете до единъ вѫтрѣшенъ методъ. Щомъ музикалнитѣ ви органи започнатъ да се развиватъ, помощьта ви ще дойде отвънъ. Като си лѣгате вечерно врѣме, постоянно си внушавайте мисъльта, че искате да пѣете хубаво. Материалниятъ животъ огрубѣва човѣка, а цельта на окултната наука е да осмисли този животъ въ всичкитѣ му положения. Ученикътъ трѣбва да знае законитѣ, чрѣзъ които да намали шума, който се вдига наоколо му. Човѣкъ може да познае, доколко е концентрирана неговата мисъль по слѣдното: като върви изъ шумнитѣ улици, да слѣдва спокойно мисъльта си, да продължава пѫтя си, безъ да чува шума наоколо си. Колкото по-малко го смущава външниятъ шумъ, толкова по-концентрирана мисъль има човѣкъ. Другъ случай. Влизате въ кѫщи и веднага нѣкаква неприятность се изпрѣчва прѣдъ васъ. Ако мисъльта ви е концентрирана, вие почти нѣма да я почувствувате. Каквито прѣпятствия или неприятности и да срѣщате въ живота си, тѣ прѣдставляватъ

условия за вашето повдигане. За свѣта всички мѫчнотии и противорѣчия въ живота сѫ безсмислени, но за ученика тѣ иматъ смисълъ. Невидимиятъ свѣтъ нарочно ги създава за него. Тѣ сѫ задачи, които той трѣбва да рѣшава.

Сега, напримѣръ, у васъ се явява мисъльта: „Врѣме е вече да свършимъ часа.“ Азъ ви поставямъ сега на изпитъ, за да провѣрите единъ законъ. Нѣкой ораторъ говори много хубаво, но духоветѣ въ него го подтикватъ да продължи дълго врѣме рѣчьта си. Публиката, която го слуша, казва: „Много говори този човѣкъ, да спре вече!“ Колкото тѣ се отегчаватъ, толкова у него се събужда по-голѣмо желание да говори. Нѣкога духоветѣ създаватъ друго положение. Тѣ казватъ на оратора да говори малко. Тогава пъкъ у публиката се създава желанието този човѣкъ да имъ поговори повече. Та, казвамъ и въ говоренето и въ пѣнието всичко трѣбва да става не по ония внушения отъ духоветѣ, а съобразно разумнитѣ закони на природата. Напримѣръ, като пѣете упражнението „Въ начало бѣ Словото“, душата ви трѣбва ва вземе участие въ пѣнието. Всичко, което пѣете, да си го прѣдставите въ картина за себе си. Само тогава пѣнието има смисълъ. При пѣнието има нѣща, които никакъвъ инструментъ не може да прѣдаде. Тѣ не се прѣдаватъ съ ноти, но само човѣшкиятъ гласъ може да ги изрази. Струнитѣ сѫ мъртво нѣщо, тѣ не могатъ да прѣдадатъ тия трептения. Ако цигуларьтъ успѣе да вложи своя двойникъ въ цигулката си, тя може да изрази всичко онова, което душата чувствува. Обаче, слѣдъ като свърши свирението, цигуларьтъ трѣбва да извади двойника си. Опасно е да го забрави въ цигулката. Какво би направилъ, ако нѣкой открадне тази цигулка? Искате ли да има душа въ пѣнието, въ мисъльта ви, въ чувствата ви, вашиятъ двойникъ трѣбва да взима участие въ всичко това. Прѣкарате ли двойника си прѣзъ ларинкса, ще пѣете хубаво. Прѣкарате ли двойника си въ прѣдната часть на мозъка, ще мислите хубаво. Прѣкарате ли двойника си въ чувствата, ще имате възвишени и благородни чувства. Като си свършите работата, ще му кажете: „Моля ти се, върни се сега на мѣстото, което Богъ ти е опрѣдѣлилъ.“ Двойникътъ е около цѣлото тѣло на човѣка и той

се разпорежда съ енергиитѣ, които идватъ отвънъ и отвжтрѣ и ги трансформира. Не може ли да ги трансформира, у човѣка се зараждатъ редъ дисонанси, редъ дисхармонични състояния.

Първото нѣщо: Въ окултната Школа трѣбва да има хармония въ двойницитѣ. Говоримъ за добродѣтелитѣ, двойникътъ трѣбва да слѣзе въ краката. Говоримъ за цѣлия човѣкъ, двойникътъ трѣбва да обхване цѣлия човѣкъ. Става ли така, можемъ вече да кажемъ, че човѣкъ влада своитѣ състояния.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

31-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана от Учителя на 08.VII.1925 г.
София

СИЛОВИТѢ ЛИНИИ НА ДОБРОТО И ЗЛОТО

Размишление

Продължение четенето на нѣкои отъ работитѣ върху темата: Прѣдаване въ поетична форма думитѣ „любовь, свѣтлина, свобода за човѣшката душа“.

Първоначално знанието е подразбирало прѣживѣване на една нова форма отъ Божествения Духъ. Обаче, този първиченъ смисълъ на знанието сега е изгубенъ и днесъ подъ думата знание ние подразбираме само външнитѣ отношения на нѣщата. Запримѣръ, ние знаемъ, че мѣсечината се върти около земята, но това не е знание, а познание само. Сега знанието се замѣства съ Истината. Днесъ хората сѫ раздвоили думата Истина, но въ сѫщность подъ Истина се подразбира сѫщината на живота по форма, съдържение и смисълъ. Истината подразбира еднакво зачитане формата, съдържанието и смисъла на нѣщата. Ако нѣкой човѣкъ каже на другъ, че не дава петь пари за неговото тѣло, той не разбира съдържанието на нѣщата. Ако каже, че не дава петь пари за неговото съдържание, той не разбира смисъла на нѣщата. Когато казваме, че формата на нѣщата не ни интересува, това е само философски изразъ. Питамъ: може ли да се прояви съдържанието на нѣщо въ свѣта безъ нѣкаква форма? Това е невъзможно при сегашнитѣ условия. Може ли да се прояви смисъла на нѣщо безъ съдържанието му? Смисълътъ може да съществува вънъ отъ съдържанието и съдържанието може да сѫществува вънъ отъ формата, но тѣ сами не могатъ да се проявятъ.

Слѣдователно, всѣка форма, която привлича нашето съзнание и нашето внимание, колкото и микроскопическа и да е, трѣбва да произведе радость въ душата ни. Запримѣръ, разумниятъ човѣкъ, като види единъ малъкъ кристалъ, какъвто и да е той, колкото нищоженъ да е, неговата форма веднага ще произведе въ душата му малка радость. Защо? - Понеже въ всѣка

форма се крие едно разумно сѫщество, което работи въ нея. Всички форми сѫ създадени отъ разумни, гениални сѫщества, които живѣятъ въ Божествения свѣтъ. Но тѣзи форми днесъ сѫ изопачени, вслѣдствие на което хората иматъ криви понятия за формата на нѣщата. Въ една отъ миналитѣ лекции ви говорихъ, че формата трѣбва да отговаря на съдържанието, а съдържанието трѣбва да отговаря на смисъла. Така трѣбва да гледа на този въпросъ ученикътъ, който изучава великата Божествена наука. Отъ формата на нѣщата трѣбва да се сѫди за съдържанието.

Сѫщото нѣщо се забѣлѣзва и въ френологията. Напримѣръ, отъ формата на пръста можемъ да знаемъ за съдържанието, което се крие въ главата. По показалеца и по срѣдния пръстъ сѫдимъ за интелигентността на човѣка. Рѫката, пръститѣ, както и цѣлото тѣло на човѣка сѫ построени възъ основа на редъ математически съотношения. Споредъ това, какъ се движи човѣшката интелигентность, така сѫ построени и пръститѣ на рѫката. Онѣзи хора, които сѫ философски настроени или които иматъ критически умъ, т. е. обичатъ да ровятъ навсѣкѫдѣ, иматъ вѫзли на пръститѣ си. Хора, които иматъ такива философски разположения, обичатъ да подпушватъ нѣщата. Те често подпушватъ извѣстни течения, направятъ единъ бентъ, който наричатъ философия. Значи, всѣка философска система прѣдставлява единъ бентъ. Слѣдъ като се удавятъ въ тази рѣка десеть, двадесеть, сто, хиляда души, хората казватъ: „Този бентъ не е направенъ на мѣсто, другъ трѣбва да направимъ.“ Създаватъ друга теория - направятъ другъ бентъ. Трѣбва да знаете, обаче, че въ природата бентове не сѫществуватъ. Въ природата трѣбва да има постоянни течения. Тия течения трѣбва да бѫдатъ дълбоки. Ето защо философътъ не трѣбва да прави бентове, да подпушва теченията въ природата. Той трѣбва да бѫде бистра, чиста рѣка. Ако иска да бѫде философъ, трѣбва да тече постоянно. Вода която постоянно тече, се обновява.

Често вие се подпушвате, казвате: „Защо Господь създаде доброто и злото въ свѣта?“ Щомъ кажете, защо Господь създаде доброто и злото, вие се подпушвате и ставате философъ. Казвате си: „Нали Господь е добъръ, всесиленъ, защо остави

да сѫществуватъ доброто и злото едноврѣменно?“ Вие не разсѫждавате правилно. За васъ има зло, но вашето зло, не е зло за Бога. За Бога зло не сѫществува. Ако нѣкой човѣкъ откраднe паритѣ ви, това зло ли е за Бога? Питамъ ви: тия пари ваши ли сѫ? - „Азъ ги спечелихъ съ поть на челото си.“ - Ами вие отъ дѣ взехте тази вода, която излиза отъ челото ви? Тази вода е взета на заемъ. Значи, слѣдъ като сте работили извѣстно врѣме, излишната вода излиза отъ васъ. Слѣдъ като си работилъ дълго врѣме, слънцето казва: „Ти имашъ много вода.“ Слънцето изтегля водата на хората навънъ - то ви обира. Послѣ Слънцето казва: „Понеже азъ взехъ водата ви, вмѣсто нея ще ви дамъ друга. На еди-кое си мѣсто азъ създадохъ новъ изворъ. Понеже водата въ вашия организъмъ се опорочи, ще я издигна и слѣдъ като я прѣчистя, ще я върна отново въ видъ - хубавъ изворъ“. Вие казвате: „Неприятно е човѣкъ да се поти.“ Човѣкъ може да се поти, а може и да не се поти. Болнитѣ хора не се потятъ, а здравитѣ хора се потятъ. Ако не искашъ да се потишъ, боленъ ще бѫдешъ. Ако искашъ да бѫдешъ здравъ, ще се потишъ. И сега, като ме питате, защо е злото въ свѣта, ще ви кажа, че злото е потене. Като дойде злото, ще се изпотишъ, а щомъ се изпотишъ, ще оздравѣешъ.

Слѣдователно, доброто и злото сѫ отношения на двѣ точки. Ако започнешъ съ доброто, ще свършишъ съ злото. Това е първото неизбѣжно положение въ живота. То е слизане. Ако започнешъ съ злото, ще свършишъ съ доброто. Това е качване, възлизане нагорѣ. Да допуснемъ, че ти си юнакъ силенъ, мощенъ човѣкъ. Отивашъ нѣкѫдѣ на гости, но не те приематъ хубаво. Ти оставашъ недоволенъ отъ това и набивашъ хазяина на дома, като му казвашъ: „Защо не ме нагости добрѣ?“ Това е злото, съ което ти започна. Хазяинътъ те нагости добрѣ, но ти не остана доволенъ. Ти очакваше този човѣкъ да ти заколи кокошка, да ти направи хубава баница, да купи вино, но понеже всичко това не го намѣри, ти остана недоволенъ и затова наби хазяина. Недоволството въ тебе бѣше причината да се прояви злото. Нѣма да се мине много врѣме, това зло ще се върне въ твоя домъ. Все ще се намѣри нѣкой човѣкъ, по-голѣмъ юнакъ отъ тебе, който

ще ти иска печена кокошка и хубава баница. Като те набиятъ, ще си кажешъ: „Не е добрѣ да се биятъ хората. Човѣкъ трѣбва да бѫде добъръ.“ Слѣдователно, въ твоето съзнание, ще се яви идеята: За прѣдпочитане е човѣкъ да постѫпва добрѣ отколкото злѣ. Тъй че доброто и злото сѫ относителни величини въ живота. Тъй както ние ги разбираме, тѣ за насъ прѣдставляватъ двѣ абсолютно положителни величини.

За васъ, обаче, доброто не е абсолютна величина. Запримѣръ, вие казвате: „Човѣкъ не струва да бѫде добъръ.“ Какво значи да бѫде човѣкъ добъръ? Ако е добъръ, той трѣбва да бѫде добъръ при всички условия. Щомъ при извѣстни условия съмъ добъръ, а при други съмъ зълъ, азъ не боравя съ една реална величина, а съ една относителна величина. По сѫщия начинъ казваме: „Човѣкъ не трѣбва да бѫде зълъ.“ Значи, и злото не е абсолютна величина, но относителна. Злото и доброто сѫ двѣ необходими положения. Слѣдователно, за да се прояви добриятъ човѣкъ въ свѣта, въ своя творчески гений, злото непрѣменно трѣбва да се явява въ живота му като врѣменень факторъ.

Като окултни ученици вие не трѣбва да се спирате върху въпроса, защо Господь създаде злото. Доброто и злото сѫ двѣ велики сили, които дѣйствуватъ въ свѣта.

Тѣ сѫ двѣ велики състояния на човѣшка душа. Двѣтѣ линии х и у на чѣртежа прѣдставляватъ условията на живота. Какъ мислите вие, въ коя линия животътъ е по-добъръ, въ х или въ у? Линията АС прѣдставлява една посока на живота, а

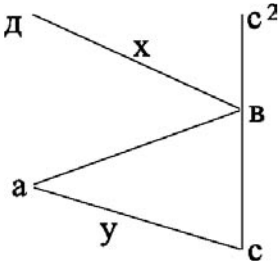

линията ВД - друга посока на живота. Линията ВА пъкъ е равнодѣйствуваща на първитѣ двѣ линии. Посоката АС показва слизане въ живота, а посоката ВД - качване въ живота. Питамъ: кой животъ ще бѫде по-добъръ животъ от този, който върви въ направление на линията ВД.

Да допуснемъ сега, че тази плоскость се движи. Тогава линиите АС и ВД ще заематъ друго приложение (черт. 2) Отъ

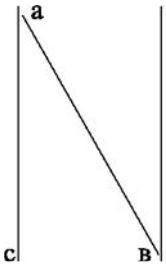

движението на тази плоскость ще се образува единъ кржгъ, което показва, че животътъ се движи въ кржгъ. Слѣдъ врѣме, ако тази плоскость се обърне въ друго положение, доброто ще се прѣвърне на зло, а злото ще се прѣвърне на добро. Щомъ се измѣнятъ условията на живота, самиятъ животъ ще се измѣни.

Тази вечерь нѣмамъ свободно врѣме да се занимавамъ съ дълбоката математика на тия два неизвѣстни за васъ живота. Животътъ въ точка у въ дадения случай е създаденъ отъ единъ по-нисшъ животъ, а животътъ х - отъ по-висшъ животъ. Следователно, сжществата, които сж създали добрия животъ, иматъ по-малко енергия отъ онѣзи сжщества, които създаватъ повидимому лошия животъ, слѣдъ врѣме лошиятъ животъ ще се прѣвърне въ добъръ и ще даде по-богата жетва. При сегашнитѣ условия ние сме излѣзли отъ А и сме достигнали до С, затова нашиятъ животъ е грѣшенъ. Питамъ ви: слѣдъ това въ каква посока ще се движите? - Отъ С къмъ C_2

Тия чертежи за повечето отъ васъ не сж ясни. Малцина могатъ да ги разбератъ. Задачата ми не е да направя тия чертежи ясни за васъ, но единствената ми задача е да ви обърна внимание на това, да не се спъвате въ разрѣшението на въпроса - що е добро и що е зло. Злото е единственото условие, да покажете своето добро - нищо повече. Доброто пъкъ е условие, да прѣвърнете енергиитѣ на злото за служене на доброто. Доброто и злото сж състояния. Всѣки отъ васъ може да има добро или лошо състояние. Доброто и злото сж два различни метода, съ които си служи окултната наука. За въ бждеще вие ще изучавате тия методи, да прѣвръщате природнитѣ енергии отъ едно състояние въ друго. Туй трѣбва да знаете.

Вие казвате: „Този човѣкъ е лошъ.“ Спрете ли се върху това, вие се подпушвате. Вие не знаете, кой човѣкъ е добъръ и кой лошъ. Ако даденъ моментъ азъ съмъ добъръ къмъ васъ, слѣдния моментъ нѣма да бжда тъй добъръ. Ако даденъ моментъ съмъ лошъ къмъ васъ, слѣдния моментъ нѣма да бжда лошъ, добъръ ще бжда. Тия положения се смѣнятъ. За да ви изясня

тази идея, трѣбва да ви прѣдставя слѣдната картина. Допуснете сега, че въ едно общество има кръчми. Казвамъ: добро нѣщо е, когато въ нѣкое общество има кръчми. Какво подразбираме, когато казваме, че кръчмитѣ сѫ необходими? Прѣдставете си, че една отъ тѣзи кръчми се намира на нѣкой друмъ, дѣто минаватъ много пѫтници. Тукъ кръчмарьтъ е необходимъ, защото прѣзъ този друмъ минаватъ много разбойници, които ще се спратъ, ще се напиятъ и нѣма да избиватъ хората, нѣма да вършатъ зло. И тъй, кръчмитѣ обуздаватъ злото. Тѣ не сѫ за добритѣ хора, но за злитѣ. Ако кажемъ, че въ едно общество не трѣбва да има кръчми, подразбираме, че въ туй общество нѣма разбойници, слѣдователно нѣма кой да убива хората. Ако хората сѫ добри, трѣбва ли да има кръчми? Ако хората сѫ добри, кръчми не трѣбва да има; ако хората сѫ лоши, кръчми трѣбва да има. Тъй щото, при сѫществуване на разбойници, кръчмарьтъ е отличенъ човѣкъ. Защо? - Той спасява добритѣ хора, които пѫтуватъ по този пѫть. При едно добро общество, този кръчмарь ще направи зло, понеже добриятъ човѣкъ ще се спре въ кръчмата, ще се напие и нѣма да свърши работата си. Тъй щото, кръчмитѣ сѫ направени за лошитѣ хора. Само лошитѣ хора трѣбва да влизатъ въ кръчма. Добриятъ човѣкъ трѣбва да върви свободно по пѫтя си, понеже кръчмарьтъ задържа разбойницитѣ. Той казва на добритѣ хора: „Вие си вървете свободно по пѫтя.“ Ние ще пуснемъ разбойницитѣ, когато се отдалечите отъ тѣхъ. И тѣ, като нѣма кого да убиватъ, ще се върнатъ по домовѣте си. Какво трѣбва да се подразбира, когато добритѣ хора започнатъ да влизатъ въ кръчми? - Че кръчмитѣ трѣбва да се прѣвърнатъ въ гостилници.

Слѣдователно, виното трѣбва да преодолява между лошитѣ хора. Затова, именно, днесъ има толкова много вино въ свѣта. Знаете ли какво би станало въ свѣта безъ вино и безъ ракия? Виното е зло, но вие не виждате добрата му страна. Не е въпросътъ да направите хората въздържатели, но най-първо ще ги направите добри. Ако е въпросъ за въздържание, то трѣбва да се постави на положителна основа. Окултната наука твърди, че лозата е емблемъ на човѣшкия животъ и понеже

човѣкътъ ферментира и лозата ферментира. Човѣкъ ферментира по причина на своя грѣхъ. Ако човѣкъ бѣше праведенъ, той щѣше да бѫде сладъкъ, вслѣдствие на което и гроздениятъ сокъ нѣмаше да ферментира. Значи, човѣкъ е причина за ферментиране на гроздовия сокъ. Сега ние искаме изкуствено да задържимъ сладостьта на гроздовия сокъ. Виното не може да остане сладко. Захарьта въ него се прѣвръща въ спиртъ, който упоява хората. Хората иматъ неестествени желания, които не сѫ съгласни съ Божията воля. Докато има вино въ свѣта, ще знаемъ, че човѣшкиятъ животъ трѣбва още много да се прѣчиства. Не трѣбва да се сърдимъ на кръчмаря. Ако трѣбва да се сърдите нѣкому, това сте вие - на себе си трѣбва да се сърдите. Ако имате единъ лошъ приятель, кой методъ ще приложите къмъ него? Методътъ на кръчмаря. Ако имате единъ добъръ приятель, къмъ него ще приложите метода на гостилничаря. Вие ще кажете: „Не може ли да се постѫпи по другъ начинъ?“ При сегашнитѣ условия не може да се постѫпи по другъ начинъ. Тъй както сега се развива животътъ, възможности има много, но за да се приложи доброто въ живота идейно отъ васъ се изисква знание, за да се борите съ всички атавистични чърти, вложени въ вашия характеръ. Често казвате: „Защо е злото въ свѣта?“ Казвамъ: щомъ си такъвъ философъ, че разисквашъ по този въпросъ, запази хладнокръвие при всички условия на живота.

Досега азъ съмъ срещналъ само единъ българинъ, който при единъ случай показа по-голѣмо хладнокръвие и отъ англичанина. Той беше лѣкарь, сега заминалъ за другия свѣтъ. Това, което ми обърна вниманието, бѣше слѣдното: единъ день той отвори да чете нѣкаква книга „философия на медицината“, но двѣтѣ му дѣца се качватъ на гърба му, на главата му, дърпаха го за брадата, мачкаха шапката му, обаче той продължаваше да чете, не имъ обръщаше внимание и си казваше: „Вие дѣца, ще поумнѣете единъ день, но като дойдете на моитѣ години.“ Това е дисциплина на ума. Той си чете, като че нищо не става наоколо му. Питамъ: кой отъ васъ би изтърпѣлъ това? Туй е дѣйствителенъ фактъ, дѣцата му го закачаха цѣлъ часъ, слѣдъ това се отдалечиха отъ него, а той си чете, вдълбоченъ въ своята

книга. Такъвъ трѣбва да бѫде християнинътъ! Ако двѣ злини се качатъ на гърба ти, остани правъ, обърни се на лѣво и на дѣсно, безъ да имъ обръщашъ внимание. Това е едно прѣкрасно състояние на човѣшкия духъ.

Ако вие, ученицитѣ имате хладнокръвието на този български лѣкарь, знаете ли какво нѣщо щѣше да излѣзе отъ васъ? Вие казвате: „Този човѣкъ се е родилъ така, той има тази черта отъ миналото сѫществуване.“ Да, така е роденъ, но той е работилъ върху себе си. Тази чърта на разумното търпѣние трѣбва да се изработи, тя не се създава въ единъ день.

И тъй, казвамъ ви, не се спирайте върху мисъльта, защо Господь създаде злото въ свѣта? Вие не знаете, дали Господъ създаде злото. Задавайте си само въпроса, какво можете да научите отъ злото и какво отъ доброто? Ако ви дамъ да опишете въ поетична форма злото и доброто, какъ бихте ги описали? За слѣдния пѫть ще бѫдете тъй добри, нѣколцина отъ васъ, които могатъ да пишатъ поезия, да изразятъ въ три куплета най-много, въ форма на диалогъ единъ разговоръ между доброто и злото. Злото е непроявената любовь. Всѣко нѣщо, което не е проявено, е зло. Слѣдъ като се прояви това нѣщо, става добро. Това е вѣрно. И въ природата, за да се прояви нѣщо, винаги се изисква едно топло и едно студено течение. Студеното течение, обикновено уморява човѣка, а топлото му дава животъ. Студътъ до извѣстно число градуси причинява смъртъ, а послѣ и той дава животъ. Въ съврѣменната наука се казва, че най-низката температура е 273° подъ нулата, при която температура свѣтътъ се разрушава. Студътъ, като прѣмине още по-долу отъ 273°, той се прѣвръща въ топлина. Това е едно възражение на ученитѣ хора. Тѣ сѫ прави, като казватъ, че свѣтътъ ще се разруши подъ температура - 273°, защото студътъ вече се прѣвръща въ топлина. Значи, въ студа има скрита топлина. Казваме, че топлината дава животъ. Така е, но ако топлината се повиши надъ 100°, надъ 500° и повече и тя причинява смъртъ. Както виждате, положенията се измѣнятъ.

Казвамъ, всѣко нѣщо, което не е проявено въ природата, ние наричаме зло. Запримѣръ, единъ човѣкъ може да има най-

добритѣ намѣрения, но най-първо той трѣбва да направи едно зло, за да прояви своето добро. Казвате: „Свѣтътъ не е направенъ добрѣ.“ Питамъ: по кой начинъ трѣбваше Господь да се прояви въ този свѣтъ? Дайте вие единъ по-добъръ планъ. Свѣтътъ е проявление на Бога. Щомъ сте недоволни отъ него, вие създайте по-добъръ свѣтъ отъ този. Дайте вашия планъ, какъ трѣбва да се създаде свѣтътъ. Вие не трѣбва да бѫдете отъ онѣзи глупави философи, които казватъ, че свѣтътъ е лошъ. Когато нѣкой човѣкъ казва, че свѣтътъ е лошъ, подразбирамъ, че този човѣкъ не знае смисъла на нѣщата, не знае какъ да мисли. Често прѣдъ нѣкой богатъ човѣкъ слагатъ вкусно ядене, но той го намира безсолно. Защо? - Той е ялъ пищна, богата храна и вслѣдствие на това мѫчно се задоволява. Но ако този човѣкъ е прѣкаралъ въ бѣднотия, гладувалъ е по четири-петь деня, вижте, дали ще бѫде недоволенъ отъ яденето. Дайте му една постна картофена чорбица и малко черенъ хлѣбъ, ще видите, какъ ще яде и ще благодари. Това сѫ двѣ положения въ живота.

Слѣдователно, всѣки недоволенъ човѣкъ е аристократъ, който е изгубилъ смисъла въ живота. Такова нѣщо прѣдставляватъ всички съврѣменни хора. Господь, Който е толкова мѫдъръ, ще извади хората отъ тѣхния аристократизъмъ. Какъ? - Ще ги направи бѣдни. Слѣдъ това ще имъ даде отъ тази картофена чорбица, за която, като богати, казваха, че нищо не струва, но като бѣдни, ще намѣрятъ, че е отлична. По този начинъ Богъ ще измѣни вашитѣ състояния, вашитѣ мисли, вашитѣ чувства, за да бѫдете благодарни отъ малкото, което ви се дава въ свѣта. Сега хората искатъ много, вслѣдствие на което сѫществува злото. Нѣкои хора четатъ съчиненията на много философи, но каква полза отъ това? Не казвамъ, че не трѣбва да четатъ философитѣ, но питамъ: придобиха ли доволство въ живота. Намѣриха ли смисъла на доброто и злото? Първото, което ще ви направи впечатление въ тѣхнитѣ съчинения, е че тия философи едни други се опровергаватъ. Да опровергавашъ нѣща, да ги тълкувашъ, това не е философия, това е хирургия.

Прѣди нѣколко дни азъ ви приведохъ единъ примѣръ за

вълната и казахъ: не е достатъчно само да се изпере вълната, но слѣдъ това трѣбва да се изпреде. Слѣдъ като се изпреде, трѣбва да се изтѫче. Слѣдъ като се изтѫче, трѣбва да си направишъ отъ нея една хубава вълнена дреха, която грижливо да пазишъ отъ молцитѣ. Ако, слѣдъ като си употребилъ толкова трудъ, дойдатъ молци и изядатъ дрехата ти, колко струва този голѣмъ трудъ? Ето защо, вие трѣбва да прѣцѣнявате труда си, добрѣ да пазите своята вълнена дреха отъ молци.

Какво прѣдставляватъ молцитѣ въ нашия животъ? Молцитѣ, това сѫ пороцитѣ въ живота ни. Кои сѫ най-обикновенитѣ пороци? *(-Съмнение, завистъ, подозрѣние.)* Напишете, колко духовни пороци има въ човѣка. Най-голѣмиятъ порокъ на ума е безвѣрието. Въ ума има много пороци, но безвѣрието изсушава ума, прѣсъхва теченията на всички хубави, красиви мисли въ него. Или казано съ други думи: тъмнината въ съзнанието разрушава човѣка. Тя произтича отъ безвѣрието, затова и нея считатъ единъ отъ молцитѣ. Кой е най-голѣмиятъ молецъ за сърцето? *(-Омразата.)* Омразата е въ състояние да развали най-хубавитѣ и красиви чувства, изработени съ хиляди години. Тя прави дупки на красивата дреха на сърцето. Съ какъвъ нафталинъ трѣбва да посипете тази дреха, за да се запази отъ молци? - Най-добриятъ нафталинъ, който може да запази дрехата на сърцето отъ молци, е Любовьта. Въ духовния свѣтъ не се позволява да туряшъ дрехата си въ гардеробъ. Винаги ще носишъ своята дреха съ себе си. Питамъ: ако постоянно носишъ своята дреха на гърба си, молци ще я ядатъ ли? Споредъ този законъ, ако вашата дреха е изядена отъ молци, подразбирамъ, че не сте я носили постоянно на гърба си, а сте спали и сте се излежавали. Онзи, който постоянно носи дрехата на гърба си, е работливъ, смѣлъ човѣкъ, той ходи навсѣкѫдѣ съ дрехата си. Разбирате ли тази философия? Ето защо, вие трѣбва да имате една дреха, която постоянно ще носите на себе си. Щомъ носите тази дреха, тя ще се прѣчиства въ духовния свѣтъ тъй, както се чистятъ дрехитѣ на птицитѣ. Птицитѣ сѫ изучавали това изкуство, цвѣтоветѣ на перцата имъ не се развалятъ, а цвѣтоветѣ на нашитѣ дрехи отъ много носене се развалятъ и избѣлятъ.

Като казвамъ, че злото и доброто сѫществуватъ въ свѣта като относителни величини, искамъ да ви обърна внимание на това, да не допущате злото въ мисъльта си, нито въ чувствата си, за да не се подпушвате. Когато видите, че единъ човѣкъ грѣши, не трѣбва да вадите крайни заключения, че този човѣкъ е лошъ. Когато кажемъ, че 2+4 = 6, какво подразбираме? Числото шесть е резултатъ. Числото двѣ е земята, богатата почва. Числото четири сѫ сѣменцата, посѣти въ тази почва. Резултатътъ пъкъ, т. е. числото шесть може да бѫде жито, царевица, плодове, зеленчуци и т. н. Слѣдователно, като вадите крайни резултати, че този човѣкъ е лошъ, вие все едно, че правите събиране, казвате 2+4 = 6. Не правете прѣждеврѣменно своитѣ заключения! Защо? Ако минавате въ врѣме на дъждъ покрай нѣкое мѣсто, на което почвата е черноземъ, какво ще кажете? Лошо мѣсто е това, мочурлякъ, не се минава прѣзъ него. Питайте земледѣлеца, какво ще каже той за тази почва. Ако сѣе жито на тази почва, той ще каже: „Отлична е тази пръсть!“ Въ сухо врѣме тази почва се обръща на прахъ, става на буци и вие казвате: „Да не ми дава Господь да минавамъ по тѣзи мѣста!“ Земледѣлецътъ има друго мнѣние за тази почва и казва: „Дай Боже да имамъ жито да посадя въ тази почва!“ Това сѫ двѣ различни положения въ живота, които вие трѣбва да разбирате. Добритѣ положения и лошитѣ положения сѫ само условия въ живота, които разумниятъ човѣкъ разбира, а глупавиятъ не разбира и казва: „Това е добро, онова е лошо.“ Вие безъ да мислите много, казвате: 2+4 = 6. Какво означава това? - Два гроша и четири гроша, правятъ шесть гроша. Това и кокошката знае. И кокошкитѣ събиратъ по този начинъ: двѣ зрънца и четири зрънца, правятъ шестъ зрънца. Чудни сте вие, като мислите, че само хората знаятъ да събиратъ. И коткитѣ знаятъ да събиратъ. Всички животни знаятъ да събиратъ, при това тѣ събиратъ отлично. При събирането, обаче вие трѣбва да дойдете до положението, да разбирате резултатитѣ на това дѣйствие.

И тъй, като ученици не се подпушвайте съ вашата философия. Не си отговаряйте на въпроситѣ защо сѫществува

злото, защо еди-кой си мисли така, защо еди-кой си постѫпва така и т. н. При всѣки случай въ живота ви, когато вие разрѣшавате нѣкоя трудна задача, не се спирайте върху погрѣшкитѣ на хората. Вие си прѣдставете, че сте извънъ доброто и злото и можете да разрѣшите вашата трудна задача.

Сега ще ви дамъ слѣдната задача за една седмица. Като ставате сутринь, ще кажете въ ума си: „Заради Любовьта, съ която Богъ ме е облѣкълъ, всичко, което ми се случи прѣзъ деня, ще го считамъ, че е хармонично създадено.“ Всичко, каквото ви се случи прѣзъ деня, ще мислите, че е за добро. Каквото и да ви се случи, каквото и да ви кажатъ - добро или зло - ще знаете, че всичко е за добро, нѣма да се съмнѣвате въ нищо. Прѣзъ тия седемь деня ще мислите, че всичко става за добро. И доброто и злото сѫ служители на Любовьта. Злото служи на Любовьта и доброто служи на Любовьта. Като ви се случи нѣщо, ще кажете: „Благодаря Ти Господи, че Си ме удостоилъ съ Твоята Любовь.“ Нѣкой може да бръкне въ джоба ти и да те обере, нѣкой може да ти каже обидна дума, нищо отъ това. За всичко което ти се случи, ще кажешъ: „Благодаря Ти Господи, че Си ме удостоилъ съ Твоята Любовь. Както и да ми говоришъ, азъ Те познавамъ“. Вие видѣхте, напримѣръ, какви бѣха гърмежитѣ на Мусала. Въ тѣхъ имаше особена мекота. И свѣтлината бѣше мека. Значи, както и да говори Богъ, тихо или бурно, въ гласа Му винаги има мекота.

Азъ зная, че всички ще бѫдете радостни прѣзъ тази седмица. Обиди нѣма да има вече. Отъ тази вечерь до другата срѣда ще живѣете въ Царството Божие. Всѣки трѣбва да намѣри най-хубавитѣ думи, които може да каже. Когато дойде нѣкой при васъ, вие ще бѫдете много внимателни къмъ него. Рѣчникътъ ви ще бѫде много подбранъ. Всѣки отъ васъ, който направи една погрѣшка прѣзъ нѣкой день отъ тази седмица, ще повтори упражнението за още една седмица. Ако прѣзъ втората седмица направи друга погрѣшка, ще го потрети и т. н. Трѣбва да работите. Запримѣръ, нѣкой отъ васъ говори високо. Казвате: „Защо този братъ говори така високо?“ Не, кажете си: Този братъ говори отлично. Значи за цѣла седмица вие трѣбва

да бѫдете внимателни едни къмъ други. Сѫщо тъй ще бѫдете внимателни и съ външнитѣ хора. Съзнанието ви трѣбва да бѫде будно за цѣла седмица, за да видите, до дѣ сте достигнали въ вашето развитие и на какво сте способни. Това е една малка маневра.

Сега, можете ли да изпѣете слѣдното упражнение: „Кажи ми ти, свѣтли Божи лѫчъ, благото на живота - свѣтлиятъ правъ пѫть на чиститѣ души, измити въ водитѣ на Любовьта!“ Понѣкога вие се срамувате да пѣете за Любовьта, а търсите Любовьта. Вие трѣбва да заучите това упражнение добрѣ и да пѣете като пѣвци. Прѣдставете си, че вие сте осѫдени на смърть и сѫдията пише на вашата присѫда слѣдното: „Ако можете да изпѣете тази пѣсень хубаво, съ чувство, ще възвърнемъ живота ви, смъртната присѫда ще се отмѣни.“ Какъ ще я пѣете? Ще пѣете, а гласътъ ви ще трепери. Вие ще се молите и ще пѣете. Всѣки човѣкъ, който пѣе, трѣбва да знае, че рѣшава единъ много важенъ въпросъ. Въ пѣнието помага и цигулката. Тя не се влияе отъ хората. Човѣкъ може да се повлияе, но цигулката не се влияе. Въ цигулката има установено мнѣние за нѣщата, характеръ има тя.

Изпѣйте упражненията: „Вдъхновение“ и „Вехади“.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

32-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 15.VII.1925 г.
София

НЕСЪВМѢСТИМИ ОТНОШЕНИЯ

Размишление

Прочетоха се стиховете „Диалогъ на злото и доброто.“

Прочете се резюме отъ темата „Най-малката незнайна добродѣтель.“

Изпѣйте упражнението: „Вдъхновение“.

Ще ви прѣдставя нѣколко категории числа:

първа	категория	3 = 9·5	1
втора	категория	3 = 10·5	0.5
трета	категория	3 = 10	
четвърта	категория	3 = 7	3
пета	категория	2 = 7	

Можете ли да примирите тия числа? - Това сѫ числа, отношения, които сѫществуватъ въ природата. Тѣ не сѫ произволни числа. Дѣ можете да намѣрите тия числа. Азъ нѣма да ви отговоря. Вие срѣщате тия числа най-малко по десеть пѫти на день.

Когато единъ възвишенъ духъ или нѣкое напрѣднало сѫщество или нѣкой ангелъ иска да слѣзе на земята, той трѣбва да си създаде тѣло, въ което да живѣе, тъй както всѣки обикновенъ човѣкъ се стреми да си направи кѫща, въ която да живѣе. Тукъ отношенията сѫ едни и сѫщи. Питамъ: какво придобива този възвишенъ духъ, като слиза отъ невидимия миръ на земята да живѣе единъ ограниченъ животъ като обикновенъ човѣкъ? Азъ нѣма да ви отговоря и на този въпросъ, но питамъ: защо когато си строите кѫща, не се задоволявате съ една малка колибка, но искате да си направите голѣма, хубава кѫща? Защо прѣдпочитате хубавата кѫща прѣдъ колибата? Какви сѫ вашитѣ съображения за това? Ако прѣдпочитате хубавата кѫща прѣдъ колибата отъ хигиенична гледна точка, колибата, съ своитѣ

тънки стѣни е много по-хигиенична отколкото дебелитѣ стѣни на солидната кѫща. Нашиятъ салонъ напримѣръ, не е толкова хигиеиченъ. Свѣтлината трѣбва да иде отгорѣ. Добрѣ е, когато човѣкъ повдига очитѣ си нагорѣ.

И тъй, питамъ ви: защо вие прѣдпочитате хубавата кѫща прѣдъ колибата? Защо прѣдпочитате богатия прѣдъ сиромаха? Защо прѣдпочитате учения прѣдъ невѣжия? Защо прѣдпочитате добрия прѣдъ злия? Вие казвате: „Ние прѣдпочитаме учения човѣкъ, защото може да ни бѫде полезенъ въ нѣщо.“ Какви сѫ отношенията на Бога спрѣмо всички хора въ свѣта? Той има ли сѫщитѣ разположения къмъ хората каквито ние имаме едни къмъ други? Ако прѣдпочитанието, което вие отдавате на богатия, на учения, на добрия човѣкъ прѣдставляватъ истинскитѣ отношения, тогава и отношенията на Бога къмъ насъ трѣбва да бѫдатъ сѫщитѣ. Не е така, обаче. Казано е: „Богъ не гледа на лице, но на сърце.“ Значи, отношенията на хората едни къмъ други не прѣдставляватъ една абсолютна норма, съ която могатъ да се опрѣдѣлятъ и отношенията на Бога къмъ всички сѫщества.

Сега, онѣзи отъ васъ, които сте запознати съ математиката, нека кажатъ, може ли 3 = 9.5 и на 10.5? Каква е разликата между 9.5 и 10.5? - Единица. Когато кажемъ, че 3 = 10, разликата между 10.5 и 10 е равна на 0.5. Когато пъкъ кажемъ, че 3 = 7, разликата между 10 и 7 е три единици. Азъ нѣма да ви кажа, дѣ се намиратъ тия числа. Ако кажемъ, че 2 = 7-6, това показва намаление на човѣшката воля, т. е. условията, при които човѣшката воля се намалява органически. Ако пъкъ кажемъ, че 2 = 7-8, това показва голѣмо засилване на човѣшката воля. Ако въ първата категория число деветь се увеличава, това показва усилване егоистичнитѣ чувства у човѣка. Числото деветь може да се увеличи на 10.5, на 11 и т. н. Тогава ще имаме анормално развитие на личнитѣ чувства. Такъвъ човѣкъ иска да бѫде царь, господарь въ свѣта, неговата дума да се слуша навсѣкѫдѣ. Ако числото деветь се намалява на 8, или на 7, това показва, че личнитѣ чувства у човѣка се намаляватъ до минимумъ. Ако числото 10.5 отъ втората категория се увеличава до 12, това показва усилена

дѣятелность на физическия умъ, на критическитѣ способности у човѣка. Такъвъ човѣкъ сѫщеврѣменно може да бѫде крайно справедливъ.

Сега задава се въпросътъ, защо именно, когато се усилва умствената дѣятелность у човѣка, сѫщеврѣменно се усилва и мозъчната дѣятелность, при което нишкитѣ на мозъка се продължаватъ? Между умствената дѣятелность на човѣка и развитието на мозъка сѫществува извѣстно съотношение. Когато моралнитѣ чувства на човѣка се усилватъ, мозъчнитѣ нишки пакъ се продължаватъ. Значи природата отбѣлѣзва усилването на извѣстна умствена дѣятелность съ продължаване на мозъчнитѣ нишки, а намалението на тази дѣятелность съ скѫсяване на тия нишки. Тия нишки сѫ силови линии, чрѣзъ които природата дѣйствува, т. е. изявява своята дѣятелность навънъ. Когато въ третата категория числото 10 се увеличи на 10.5, тогава имаме човѣкъ съ чрѣзмѣрно развити морални чувства, който спада къмъ слънчевитѣ типове, той има широка душа, по характеръ е оптимистъ.

И тъй, за да се прояви единъ законъ въ свѣта, за да можемъ да си въздѣйствуваме чрѣзъ него въ физическия свѣтъ, трѣбва да бѫдемъ въ състояние да увеличимъ съ каквато и да е малка величина нѣкои отъ мозъчнитѣ нишки. Сѫществува и другъ единъ икономически законъ въ природата, който опрѣдѣля работата на всѣко органическо сѫщество на земята. Всѣки човѣкъ, откакъ се е родилъ, откакъ е дошълъ на този свѣтъ, докато замине, има опрѣдѣлена часть отъ материята, която той трѣбва да развие, да обработи. За всѣки човѣкъ е точно опрѣдѣлено количеството отъ материята, която той трѣбва да обработи и рафинира. Ако той обработи и рафинира всичката материя, която му е дадена, считатъ че е живѣлъ отлично, че е водилъ единъ разуменъ, добъръ животъ. Ако той не рафинира, не обработи количеството материя, опрѣдѣлена за него, считатъ, че не е живѣлъ добрѣ, затова опитътъ му остава недовършенъ.

Азъ забѣлязвамъ, че повечето отъ ученицитѣ, като четатъ Писанието, Библията, главно се спиратъ върху това, какво Господь е обѣщалъ и казватъ: „Нали Господь обѣща това и

това?“ Трѣбва да знаете, че въ Божиитѣ обѣщания нѣма отмѣна. Богъ никога не се разкайва, но всѣко обѣщание прѣдставлява единъ договоръ. Когато Богъ обѣщава нѣщо, между Него и насъ се свързва договоръ. Това показва, че и ние сме обѣщали нѣщо. Богъ дава, но и азъ трѣбва да свърша нѣкаква работа - нищо повече. Богъ дава условно. Значи, всѣки човѣкъ, който е дошълъ веднъжъ на земята, не е дошълъ като на курортъ, а да свърши нѣкаква работа. Помнете, че земята не е курортно мѣсто. Ако искате да знаете, дѣ сѫ курортитѣ, азъ ще ви кажа. Курортитѣ сѫ извънъ слънчевата система. Въ слънчевата система курорти нѣма. При това, всички вие искате да бѫдете на курортъ. Ако ви дамъ да изпредете сто килограма вълна, като се условимъ да ви плащамъ по сто лева на килограмъ, трѣбва да ви платя всичко десеть хиляди лева. Обаче, вие изпридате само петдесеть килограма отъ тази вълна, т. е. половината и искате да ви дамъ всичкитѣ пари? Имате ли право да искате всичкитѣ пари? - Нѣмате право. Казвамъ ви, изпредете и останалата вълна и ще получите всичкитѣ пари.

Сѫщото нѣщо върши и природата. Помнете, въ природата сѫществува следниятъ законъ: тя дава всѣкиму точно толкова, колкото той е изработилъ. Тя никому не кредитира, никому не дава, ако той не е вложилъ нѣщо въ нейната банка. Нѣкои може да мислятъ, че природата дава винаги. Да, природата винаги дава, но ако вие сте вложили своя капиталъ въ нейната банка. И тогава, тя ще ви даде точно толкова, колкото ви трѣбва. Всѣкога ще остави поне единъ левъ въ банката си въ запасъ. Тя никога не дава извънъ кредита, който имашъ, все ще остави една малка часть отъ капитала ти въ своята банка. По-добрѣ е банката на природата да има да ти дава, отколкото ти да имашъ да ѝ давашъ. Защо? - Понеже тя е честна, всѣкога ще дава, а когато хората иматъ да даватъ, тѣ излизатъ нечестни въ изплащането, тѣ въ края на краищата ще възкресятъ порока.

Направете опитъ съ когото и да е и ще видите, колко е честенъ човѣкъ. Повикайте единъ бояджия да ви боядиса кѫщата и му платете прѣдварително, да видите, слѣдъ колко врѣме ще дойде да ви боядиса кѫщата. Повикайте дрехаря да

ви ушие дрехи, платете му предварително и вижте, слѣдъ колко врѣме ще ви ги ушие. Повикайте нѣкой работникъ да копае на нивата ви, платете му прѣдварително и вижте слѣдъ колко врѣме ще ви изоре нивата. Слѣдъ това направете обратния опитъ: не плащайте нищо на работника, докато не е изоралъ нивата ви; не плащайте на дрехаря предварително, докато не ушие дрехата и вижте какъвъ резултатъ ще имате. Азъ имамъ прѣдъ видъ слѣдното правило: не считамъ добъръ работникъ този, който иска заплата прѣди да свърши работата си. Всѣки работникъ, който иска заплатата, слѣдъ като свърши работата си, е отличенъ човѣкъ. Всѣки човѣкъ, който иска кредитъ, прѣди да е свършилъ работата си, нѣма да му върви въ живота. Всички ние искаме само благодать отъ Господа. Всѣки, който иска благодать отъ Гопода, той не разбира основния Божественъ законъ. На всѣки човѣкъ е дадено толкова, колкото му е необходимо въ живота. Слѣдователно, ако ти изхарчишъ повече, отколкото ти е дадено, трѣбва да понесешъ недоимъка си и да направишъ малко икономия. Скръбьта и радостьта въ живота се обуславятъ върху този законъ. Нѣкой пѫть скърбишъ, понеже си похарчилъ повече. Нѣкой пѫть се радвашъ, защото си икономисалъ нѣщо или си изхарчилъ толкова, колкото трѣбва.

Първото правило: За всинца ви е необходимо взаимно уважение и почитане. Азъ забѣлязвамъ, че между ученицитѣ липсва тъкмо това чувство. Срѣщалъ съмъ много малко религиозни хора, у които има чувството на уважение и почитание. Такива хора лесно изнасятъ най-свещенитѣ си нѣща на пазарь. Това се забѣлѣзва и между ученицитѣ. Нѣкои отъ тѣхъ иматъ слабость да изнасятъ невѣрни факти. Това е дефектъ у тѣхъ. Помнете едно нѣщо: всѣки ученикъ или кой и да е човѣкъ, който се е опитвалъ да изнася невѣрни факти не го е постигнало нѣкакво добро. Ние сме се събрали въ Школата не да си играемъ, нито да се занимаваме съ празни работи, но да учимъ. Ония, които се занимаватъ съ разни доносничества, сами съграждатъ своето нещастие, както върху себе си, така и върху дома си. Тѣ ще носятъ послѣдствията на тази своя слабость до четвъртия родъ. Вие, като ученици, не трѣбва да се занимавате

съ погрѣшкитѣ на другитѣ хора. Нѣкои отиватъ на екскурзия и се занимаватъ съ това, кой какъ се държалъ, какво говорилъ и т. н. Казвамъ, екскурзиитѣ иматъ съвсѣмъ друго прѣдназначение. Всѣка екскурзия прѣдвижда влизане въ контактъ съ силитѣ на живата природа и облагородяване на човѣка. Отидешъ ли на екскурзия, трѣбва да се върнешъ освѣженъ, обновенъ, съ едно ново чувство въ сърцето и съ една свѣтла мисъль въ ума. Тамъ трѣбва да забравишъ всички дребнавости на обикновения животъ. Качвашъ ли се на планина, това подразбира отиване къмъ единъ по-висшъ свѣтъ.

Азъ ви казвамъ, има единъ законъ въ всички окултни Школи, споредъ който никой нѣма право да се взира въ постжпкитѣ на другитѣ хора и да ги критикува. Прѣстжпва ли този законъ, той ще носи послѣдствията му. Нѣма изключения за никого. Не спазвате ли този законъ, вие сами ще се спънете. Който наруши този законъ трѣбва да има доблестьта да признае вината си. Не я ли признае, той изпада въ други грѣшки, започва да лъже, иска да се скрие. Но трѣбва да знаете, че никой не може да се скрие отъ законитѣ на разумната природа. Тя прѣдставлява лицето на Бога, отъ което никой не може да избѣгне. Когато ви изтъквамъ този законъ, имамъ прѣдъ видъ слѣдното положение: Не критикувайте хората, защото никой не знае, какви сж вжтрѣшнитѣ причини, които подбуждатъ хората къмъ извѣстни дѣйствия. Щомъ ви се изнася тази Истина, Провидението иска да ви запази, като ви обръща внимание, да не се занимавате съ чуждитѣ погрѣшки, защото тѣ сж опасни, взривни вещества. Ученикътъ трѣбва да бжде искренъ къмъ себе си. Наблюдавалъ съмъ държанието на религиознитѣ хора въ тѣхнитѣ събрания. Когато проповѣдникътъ е между тѣхъ, въ събранието има тишина. Щомъ излѣзе той, веднага настава голѣмъ шумъ. Казвамъ, такова е положението на войницитѣ прѣдъ своя генералъ. Докато генералътъ е при тѣхъ, тѣ седятъ тихо, мирно; щомъ генералътъ си излѣзе, настава шумъ, безредие. Та казвамъ: ако и вие се държите прѣдъ мене, като прѣдъ генералъ, това не е окултна Школа. Ако ученицитѣ ме считатъ за генералъ или полковникъ, азъ съжалявамъ, че сж

дошли въ Школата. Ако ученицитѣ се държатъ морално, добрѣ само прѣдъ учителя си, тѣ трѣбва да знаятъ, че не могатъ да го излъжатъ. Ако тѣ мислятъ, че учительтъ имъ ще ги сѫди, лъжатъ се. Казвамъ и на васъ, азъ нѣма да ви сѫдя, други ще ви сѫдятъ. Когато ви сѫдятъ, азъ даже нѣма да се явя тамъ. Азъ зная, че тѣзи, които ще ви сѫдятъ, сѫ справедливи. Нѣма да се мине много врѣме и тѣ ще ви сѫдятъ тукъ на земята. Нѣкои отъ васъ скоро ще бѫдатъ сѫдени.

Питамъ: какви трѣбва да бѫдатъ отношенията на ученицитѣ? Вие, като ученици на окултната Школа, трѣбва да имате любовь. Когато нѣкой отъ васъ направи една погрѣшка, защо не отидете при него да го посъвѣтвате братски? Защо не му кажете нѣщо право въ очитѣ, безъ да ви чуе другъ нѣкой, а говорите задъ гърба му. Като ученици, вие трѣбва да бѫдете доблестни въ отношенията си. Туй, което не можете да кажете нѣкому въ очитѣ, не го казвайте и задъ гърба му. При такива отношения, мислите ли, че можете да имате Божията Любовь? Нѣкой казва: „Нѣма нито единъ добъръ човѣкъ въ свѣта, всички сѫ лоши.“ Този човѣкъ вижда всичко лошо. Защо? - Той се е изопачилъ нѣщо. Когато нѣкой е боленъ, кое какъ пипне, все го боли. Това показва, че той е въ едно болезнено състояние, този човѣкъ не е здравъ.

Та казвамъ, когато трѣбва да изнесете дефектитѣ на единъ човѣкъ, правете намаление въ дефектитѣ му, а увеличение въ Божественото у него. Най-първо не сте вие, които трѣбва да сѫдите този човѣкъ. Само кога можете да изнесете дефектитѣ на нѣкой човѣкъ? Азъ съмъ ви казвалъ и другъ пѫть и сега пакъ ще ви кажа. Този човѣкъ, който има нѣкакъвъ дефектъ, все едно, че е далъ нѣкѫдѣ 500 лв. вмѣсто 1000 лв. Какво трѣбва да направите вие? - Веднага ще отидете слѣдъ него и ще платите останалитѣ 500 лева.

Най-после, вие трѣбва да бѫдете носители на любовьта. Ще кажете: „За въ бѫдеще ще стане това.“ Кога? Слѣдъ сто години ли? Слѣдъ сто години ще дойдатъ други хора. Ако вие сега не можете да бѫдете полезни, кога ще бѫдете? Кой отъ васъ се е заелъ да проповѣдва Истината? Вие се занимавате

все съ дребни работи, но тѣ не могатъ да ви повдигнатъ. Това се отнася само до онѣзи, които не искатъ да бѫдатъ ученици. Онѣзи отъ васъ, които искатъ да бѫдатъ ученици, които искатъ да изпълнятъ волята Божия, трѣбва да бѫдатъ носители на Божията Любовь и то сега, нѣма отлагане вече. Ние трѣбва да осветимъ волята Божия! Първо имайте любовь къмъ Бога! Вие трѣбва да разбирате закона: Любовьта къмъ Едного е любовь къмъ всички; и любовьта къмъ всички е любовь къмъ Едного. Щомъ не може да любишъ единъ, ти не можешъ да любишъ никого. Въ Бога нѣма пристрастие. Или ще любишъ всички, тъй както Богъ иска, или никого нѣма да любишъ. Често казвате: „Еди-кой си човѣкъ е най-много обичанъ.“ Вие мислите, че нѣкой човѣкъ е обичанъ повече отъ другитѣ, т. е. получава повече любовь. Казвамъ, всѣки прѣдметъ, който е по-близо до свѣтлината, ще се освѣтли повече, отколкото онзи, който е по-далечъ отъ свѣтлината. Коя е причината за това, свѣтлината ли, или прѣдметътъ? Ако вие сте по-далечъ отъ свѣтлината, по-малко ще се освѣтлявате. Кой е причината, азъ или вие? Кой е виновенъ за това? Вие седите единъ задъ другъ и си хвърляте сѣнка. Всички може да се наредите около Слънцето и никой никому да не пречи. Не забравяйте, че всѣки човѣкъ носи отговорность за дѣлата си. Колкото е по-напрѣдналъ, толкова и отговорността му е по-голѣма. Не мислете, че можете да правите каквото искате. На небето може да правите каквото искате, но на земята не можете. Давидъ, като царь правеше каквото искаше; свещеникътъ Илия имаше синове, които не възпита, както трѣбва; Ананий [и] Сапфира принесоха жертва на Бога, но скриха нѣщо отъ нея. И слѣдъ всичко това, вие знаете, какво постигна тия хора. Какъ мислите, трѣбва ли и вие, съврѣменнитѣ хора да вървите по тѣхния пѫть.

Въ Школата не се позволява никаква лъжа. Прѣдъ Бога нѣма нищо скрито-покрито. Често вие се оплаквате, че Любовьта ви отпаднала. Казвамъ, Любовьта никога не отпада. Вие сами туряте препятствия на Любовьта въ живота си. Азъ говоря на онѣзи отъ васъ, у които съзнанието е пробудено. Всички, които искатъ да бѫдатъ ученици, ще се заематъ да оправятъ живота си

прѣдъ Бога. Той вижда всичко и отъ Него ще се пазите. Христосъ казва: „Ще ви кажа отъ кого да се боите.“ Съврѣменнитѣ хора се боятъ едни отъ други, но не и отъ Бога. Казвамъ на всички ви: имайте свещенъ страхъ отъ Бога.

И тъй, азъ ви прѣпоржчвамъ чистъ животъ, затова дайте мѣсто на всѣко благородно чувство, отъ какъвто характеръ и да е, което служи за повдигане на ума ви, за облагородяване на сърцето ви и за усилване на волята ви. Ето защо, яжте, безъ да прѣяждате! Любете, безъ да се прѣсилвате! Обичайте, както Богъ иска!

Сега всички хора и млади, и стари иматъ изопачени разбирания за живота. Всички ще дойдатъ до една задънена улица, но трѣбва да направятъ послѣдно усилие да излѣзатъ отъ тази задънена улица.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

33-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 22.VII.1925 г.
София

СЪВМѢСТИМИ ОТНОШЕНИЯ

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

Размишление

„Истината ще ви направи свободни“, казва Христосъ.

Сега, слушайте и пишете! - Това, което ще ви кажа, ще бѫде толкова важно, че ще трѣбва да си го запишете. Думата „важно“ има двояко значение: туй, което е важно за здравия, не е важно за болния; и туй, което е важно за болния, не е важно за здравия. Човѣкъ трѣбва да разбира смисъла и важността на нѣщата. Вие знаете, кое е важно за здравия човѣкъ и кое е важно за болния. Това, което е важно за живитѣ хора, не е важно за умрѣлитѣ; това, което е важно за умрѣлитѣ, не е важно за живитѣ. Умрѣлитѣ, като отидатъ въ другия свѣтъ, мислятъ, какъ да си съградятъ тѣло. Живитѣ хора мислятъ, какъ да развиятъ своето тѣло. Нѣкои отъ васъ, като ученици, казвате: „Да умремъ!“ Мислите ли, че смъртьта разрѣшава важнитѣ въпроси? Тъй, както вие схващате смъртьта, тя не разрѣшава нищо.

Има друго важно положение въ живота. Всѣки човѣкъ, като дойде въ свѣта, трѣбва да се учи. Дали иска или не, дали ще стане ученикъ или не, това е другъ въпросъ, но той е длъженъ да учи. Той има всички възможности да бѫде ученикъ. Въ това отношение той може да има съдѣйствието на всички висши сѫщества, но никой не може да го застави насила да стане ученикъ. Подъ думата „ученикъ“ ние разбираме човѣкъ, който учи съзнателно, придобива знание и го използува за благото на своята душа. Когато ученикътъ влѣзе въ свѣта, той настѫпва въ една область на изпитания. Често нѣкой човѣкъ казва: „Азъ имамъ изпитания.“ Господь му далъ изпитания, а той дошълъ да ми разправя това, да ме изпитва. Изпитанието е за тебе. Ти самъ

ще си рѣшишъ задачата, азъ нѣма да я рѣшавамъ заради тебе. Нѣкой казва: „Азъ имамъ да държа изпитъ.“ Издръжъ изпита си и тогава ела да ми кажешъ, че си държалъ. -„Ама нѣкаква болка имамъ“ - Издръжъ болката си и като оздравѣешъ, ела при мене. Ако разбирашъ болката, като изпитание, ако разбирашъ страданието, като изпитание, ако разбирашъ спънката въ живота си като изпитание, издръжъ ги! Пъкъ има и друго положение: ако разбирашъ мѫчнотията като връзка, ако разбирашъ болката, като връзка, ела при мене, азъ ще те приема на радо сърце. Тъй че страданията могатъ да бѫдатъ изпитания, могатъ да бѫдатъ и връзки.

Слѣдователно, ако страданията на ученика сѫ дадени като изпитъ, той трѣбва да издържи изпита си и послѣ да дойде при мене да каже: „Днесъ имахъ изпитъ, издържахъ го.“ Азъ ще се радвамъ, че той е издържалъ изпита си. Така се радватъ и ученицитѣ отъ гимназията, че сѫ издържали своитѣ изпити. Тѣ, като излѣзатъ отъ изпитната зала, скачатъ, радватъ се. И близкитѣ около тѣхъ се радватъ. Ако вие гледате на страданието като връзка, тогава какъ ще постѫпите? Какъ се образуватъ връзкитѣ. Понѣкой пѫть ви гледамъ, вие размѣствате тия величини. Когато е врѣме да държите изпита си, вие отивате да се запознавате съ нѣкого и отлагате вашия изпитъ. Когато имате страдание като връзка, съ цель да се запознаете съ нѣкого, тогава вие седите дома си и казвате: „Не искамъ да се запознавамъ съ никого, изпитъ имамъ, трѣбва да седя въ кѫщи да уча.“ Тогава вие обръщате вашия свѣтъ съ главата надолу.

Миналиятъ пѫть ви казахъ, че училището е изпитъ и вие трѣбва да държите изпита си. Като издържите изпита си, ще дойде онази вѫтрѣшна връзка на живота. За да се образува тази вѫтрешна връзка, трѣбва да знаете, какъ да помагате. Ако не можешъ да помогнешъ никому, ти никога не ще можешъ да образувашъ тази връзка съ него. Какъ се образува връзка между майката и дѣтето? - Чрѣзъ помощьта, която майката дава на дѣтето. Тя знае да помага. Какъ се образува връзка между господаря и слугата? - Господарьтъ знае, какъ да помага на своя слуга. Какъ се образува връзка между учителя и ученика?

- Учительтъ трѣбва да знае, какъ да помага. Отъ друга страна, ученикътъ не трѣбва да подпушва Божественитѣ енергии въ себе си. Има три рода енергии въ човѣка, които могатъ да се подпушатъ. Първиятъ видъ енергии сѫ тия на мускулитѣ или енергиитѣ на физическото тѣло. Ето защо, ученикътъ не трѣбва да подпушва въ себе си този видъ енергии. Подпуши ли ги, става натрупване въ мускулитѣ, което наричаме надебеляване. Щомъ подпушишъ физическитѣ енергии въ себе си ще надебелѣешъ, ще станешъ като буре. Слѣдъ всѣко надебеляване започватъ да се зараждатъ редъ болезнени състояния, които сегашната наука и медицина обясняватъ по единъ или по другъ начинъ. Щомъ отпушишъ енергиитѣ на физическото тѣло, мускулната и костната системи дохаждатъ въ своето естествено състояние или съ други думи казано, тѣлото се намира въ здравословно състояние.

Вториятъ видъ енергии, които не трѣбва да подпушвате, това сѫ енергиитѣ на вашитѣ чувства. Чувствата сѫ Божествени енергии, които минаватъ прѣзъ васъ. Тѣ сѫ причина, дѣто у васъ се зараждатъ желания да се изявите. Туй изявление може да бѫде или къмъ нѣкоя птичка, или къмъ нѣкое млѣкопитающе, или къмъ нѣкой човѣкъ. Едно е важно: въ дадения случай живата природа или Богъ ви е поставилъ въ положение да изявите своитѣ чувства. И вие трѣбва да ги изявите, безъ да философствувате. По кой начинъ ще ги изявите? За всѣки даденъ случай ви се опрѣдѣля и методъ, какъ да постѫпите. Щомъ изявите своитѣ чувства, не се спирайте при туй сѫщество да му казвате, че само вие можете да изявите тия чувства къмъ него. Ако азъ мога да извадя нѣкого съ вѫже вънъ отъ кладенеца, нима не могатъ да се намѣрятъ и други, които може да направятъ сѫщото? - Не само единъ, но много още такива хора могатъ да се намѣрятъ. Моята услуга се състои въ това, че азъ съмъ първиятъ, който съмъ направилъ тази услуга. Моментътъ въ който съмъ дошълъ азъ, той е важниятъ, а не самиятъ азъ. Това, че съмъ попадналъ въ най-важния моментъ, дава цѣна на моята услуга, а не че само азъ мога да я направя. Ще благодаря въ себе си, че съмъималъ туй щастие, тази привилегия азъ да направя тази услуга. Ако

си въобразя, че само азъ притежавамъ силата да направя тази услуга, това е лъжливо схващане, лъжливо понятие.

Третиятъ видъ енергии, които не трѣбва да подпушвате, това сѫ енергиитѣ на вашитѣ мисли.

Сега, ако се обърнемъ къмъ музиката, ще видимъ, че тамъ има силни тонове, има и меки тонове. Всѣкога слѣдъ силния тонъ иде мекъ тонъ, сѫщото нѣщо е и въ природата. Ти не можешъ да прѣдизвикашъ силенъ тонъ, докато не прѣдизвикашъ мекъ тонъ; и не можешъ да прѣдизвикашъ мекъ тонъ, докато не прѣдизвикашъ силенъ тонъ. Силниятъ и мекиятъ тонъ вървятъ паралелно въ музиката. Великитѣ музиканти разбиратъ този двоякъ законъ. Слѣдъ силния тонъ трѣбва да прѣдизвикаме мекъ, за да може да използуваме енергията на силния тонъ.

Вие сте въ Божествено училище. Запитвали ли сте се нѣкога, какво сте научили? Много нѣщо сте научили досега, но какво сте приложили? Подъ думата „приложение“ разбирамъ да съзнавате, че сте работили. Ще изясня мисъльта си. Често вие казвате: „Трѣбва да бѫдемъ въ хармония съ външния свѣтъ.“ Казвамъ, нѣма защо да се стремите да хармонирате съ външния свѣтъ. На птицата ще говорите като на птица, нѣма защо да я учите да ходи по земята. Тя ще си хвърчи въ въздуха. Нѣма да учите млѣкопитающето да хвърчи въ въздуха, него ще учите да ходи по земята правилно. Нѣма защо да се чудите, че волътъ е голѣмъ, пъкъ не може да хвърчи. Нѣма защо да учите змията да ходи по земята, нея ще учите да се влѣче по коремъ. Нѣма да учите рибата да ходи по земята, нея ще учите да плува въ водата. Така е наредила природата. Затова именно и вие трѣбва да се съобразявате въ постѫпкитѣ си споредъ естеството на всѣко сѫщество.

Сѫщото нѣщо се отнася и до вашитѣ мисли. Понеже много отъ вашитѣ мисли спадатъ къмъ единъ или другъ видъ отъ тѣзи животни и вие трѣбва да знаете какъ да се отнасяте къмъ тѣхъ. Има мисли, които хвърчатъ; има мисли, които ходятъ по земята; има мисли, които се влѣчатъ; има мисли, които плуватъ. Въ даденъ моментъ вие се занимавате съ една мисъль, която плува. Кажете ми, какъ ще накарате тази мисъль

да хвърчи? Това е велика алхимическа наука. Природата, която е много разумна, е изразходвала милиони години, докато накара рибитѣ да хвърчатъ въ въздуха. Вие, единъ ученикъ, който не е запознатъ съ дълбокитѣ закони на природата, който не познава нейнитѣ сили, си прави илюзии, че може да прѣвърне една плаваща мисъль въ хвърката. Не, хванете тази мисъль, извадете я вънъ отъ морето, изпечете я на огъня и направете отъ нея единъ хубавъ обѣдъ. Казвате: „Трѣбва ли да се яде риба?“ - Много хубави сѫ тия риби, ядатъ се тѣ. Отъ тѣхъ може да си направите и майонезъ - това нищо не значи. По този начинъ вие ще прѣвърнете една плаваща мисъль въ хвърката.

Значи, птицата трѣбва да хвърчи, млѣкопитающето трѣбва да ходи, змията трѣбва да се влече, рибата трѣбва да плува, човѣкътъ трѣбва да мисли право. Само ангелитѣ мислятъ. Онѣзи, които казватъ, че човѣкътъ билъ манасъ, не разбиратъ нѣщата. Съврѣменниятъ човѣкъ не е манасъ. Той трѣбва да учи закона на Любовьта, първо да се научи да чувствува правилно, послѣ да мисли правилно. Ако искате да знаете Истината, тя седи въ това, че всѣки човѣкъ, който не чувствува правилно, той не може и да мисли правилно. Понеже ангелитѣ мислятъ правилно, тѣ работятъ съ мисъльта, а сѫ оставили хората да работятъ съ чувствата. Значи ангелитѣ мислятъ, а хората чувствуватъ. Слѣдователно между мислитѣ на ангелитѣ и нашитѣ чувства става една вѫтрѣшна връзка. Когато кажемъ, че човѣкъ започва да мисли, ние подразбираме, че нѣкой ангелъ се е заселилъ въ тѣлото на тази душа на земята, която чувствува. Тогава именно, тази душа започва да чувствува и да мисли. Тя мисли съ ума на ангела, а чувствува съ сърцето на човѣка. Ангелътъ съзнава, че започва да чувствува, но вече съ душата на човѣка. Значи, между ангела и човѣка има взаимна връзка. Ангелътъ е силния тонъ, а човѣкътъ е мекия тонъ. Вие питате нѣкого: „Ти право ли мислишъ?“ Защо питате него, питайте ангела. Ако е въпросъ за чувствуване, питайте човѣка дали чувствува право или не. Въ цѣлата свещена книга никѫдѣ не се говори за човѣшкия умъ, но за ума, за мисъльта на ангелитѣ, а за сърцето на човѣка. Само новитѣ писатели казватъ, че както човѣкъ мисли, такъвъ става;

както човѣкъ чувствува, такъвъ е въ дѣйствителность. Човѣкъ възприема своята мисъль чрѣзъ сърцето си. Слѣдователно, за да разберешъ състоянието на кого и да е, трѣбва да чувствувашъ тъй, както той чувствува. Само така ще може да се разберете.

Сега нѣма да се спирамъ да ви обяснявамъ тия нѣща на дълго. Азъ съмъ засегналъ всички тия въпроси, направилъ съмъ ги донѣкѫдѣ разбираеми, но вие, вмѣсто да извлѣчете полза отъ тѣхъ, мислите, че тази работа е много лесна. Не, всѣка мисъль трѣбва да мине прѣзъ вашето сърце. Тия мисли не сѫ мои, тѣ сѫ Божествени мисли, Божествени енергии, които минаватъ прѣзъ мене. Тия енергии трѣбва да минатъ и прѣзъ васъ.

Азъ не искамъ да бѫдете като онѣзи рѣки, които текатъ само въ врѣме на дъждъ. Щомъ прѣстане дъждътъ и тия рѣки прѣсъхватъ. Рѣки, които прѣсъхватъ, сѫ дъждовни, мѫтни рѣки. Въ тѣхъ нѣма животъ, който постоянно да се влива. Всѣка рѣка трѣбва да има притоци; тя трѣбва постоянно да тече, да не прѣсъхва и при най-голѣмата топлина, и при най-голѣмата суша. Това наричамъ „жива рѣка“. И за това казвамъ, истински човѣкъ е онзи, чиято рѣка при най-лошитѣ условия на живота не прѣсъхва и маслото въ неговото кандило при най-лошитѣ условия не изгаря.

Сега азъ не казвамъ, че нѣмате масло, т. е. че нѣмате мисли и чувства. Вие имате сърце, но не го употрѣбявате; вие имате умъ, но не го употрѣбявате. Понѣкога вие постѫпвате като младитѣ моми, които се обличатъ съ новитѣ си дрехи само въ празнични дни или когато посрѣщатъ този когото обичатъ, а въ обикновенитѣ дни сѫ съ скѫсани дрехи. Значи, за да се облѣчете съ хубави дрехи, изискватъ се особени условия. Човѣкъ трѣбва да бѫде и при обикновенитѣ условия на своя животъ много хубаво облеченъ. Допуснете, че вие сте богатъ търговецъ, баща на петь сина и петь дъщери, които ви обичатъ. Единъ день обаче, вие изгубвате 200 000 лева и почти пропадате материално. Връщате се дома и започвате да викате, да крѣщите на синоветѣ и на дъщеритѣ си. Питамъ: какво печелите въ дадения случай? Какво трѣбва да кажете на синоветѣ и на дъщеритѣ си? Какъ трѣбва да разрѣшите този въпросъ? Всичкото ви състояние

отишло, а дъщеритѣ и синоветѣ ви сѫ вече доста израсли и вие нѣма какво да имъ оставите. Споредъ правилата на окултната наука, какво трѣбва да кажете на вашитѣ дъщери и синове, като влѣзете дома си? Азъ ще ви улесня, като ви приведа единъ примѣръ.

Въ древностьта нѣкой си виденъ князъ заминалъ да странствува, съ цель да проучава свѣта, като оставилъ дома си жена си съ двѣ дѣца. Въ неговото отсѫствие дѣцата му умрѣли. Като се връща, неговата възлюбена го посрѣща много радостно и започва да му разправя една приказка: единъ приятель дойде у дома и ни остави два скѫпоценни камъни. Слѣдъ една година дойде да си вземе скѫпоцѣннитѣ камъни назадъ. Мѫжътъ ѝ я запитва: „Ти даде ли му ги?“ - „Да, той ги донесе, тѣ бѣха негови и той имаше право да си ги вземе.“ Мѫжътъ се съгласява съ жена си, намира че е постѫпила добрѣ. Тогава тя му казва: „Тия скѫпоценни камъни сѫ нашитѣ дѣца, които дойдоха да вематъ и азъ ги пуснахъ.“ Питамъ: ако вие изгубите едно ваше красиво чувство, не е ли сѫщото нѣщо? Ако нѣкой ви обиди, какво ще направите като ученици? Какво нѣщо е обидата? Щомъ нѣкой може да ви обиди, вие сте много малъкъ изворъ, който едва цицирика. Казвате: „Еди-кой си ме обиди, тежко ми стана на душата.“ Казвамъ, много малъкъ изворъ си. Ако нѣкой човѣкъ хвърли нѣщо въ единъ грамаденъ изворъ, който постоянно блика, той ще се размѫти ли? Не, грамадния изворъ ще изхвърли всичко навънъ.

Наскоро дохожда при мене единъ мой приятель и плачеше. Казвамъ му: ти си плачи, щомъ е дошло за плачъ, но ако искашъ да докажешъ съ този плачъ, че ме обичашъ, лъжешъ се. Плачътъ нищо не доказва. Азъ разбирамъ смисъла на сълзитѣ. Ето, прѣди една година ти плачеше, защото бѣше счупилъ крака си. Човѣкъ плаче за много работи. Какво означава плачътъ? - Той не е изразъ на приятелство. Всѣки трѣбва да анализира своитѣ постѫпки и състояния. Плачешъ ли, трѣбва да знаешъ защо плачешъ. Сълзитѣ показватъ промѣна на състоянията. Хората се лѣкуватъ съ плача. Ти плачешъ, защото си боленъ. Ти плачешъ, защото си скърбенъ. Ти плачешъ, защото си изгубилъ приятеля си. Казвате,

че нѣкой човѣкъ плаче отъ радость. Когато хората плачатъ отъ радость, то е, защото тѣ се боятъ да не изгубятъ радостьта си. Тия хора изпадатъ едноврѣменно въ двѣ противоположни мисли и чувства: отъ една страна се радватъ, че скръбьта имъ се е прѣвърнала въ радость, а отъ друга страна се боятъ да не изгубятъ радостьта си. Ученикътъ трѣбва дълбоко да разбира всички прояви на Божествения Духъ.

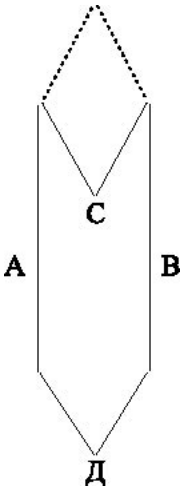

На чѣртежа имате успоредитѣ линии А и В, които сѫ равни помежду си. Тия линии прѣдставляватъ двѣ живи сѫщества. Ние казваме, че разумнитѣ сѫщества се движатъ по успоредни линии. Тогава питамъ: колко положения може да се образуватъ между тия двѣ сѫщества? - Тѣ могатъ да заематъ още положенията С и Д. Точкитѣ С и Д изразяватъ меки тонове, въ които се забѣлѣзва постепенна градация. Изобщо, въ отношенията между двама души ще се образуватъ или меки или силни тонове. При сегашнитѣ условия на живота нѣма другъ изходенъ пѫть. Въ силнитѣ тонове ставатъ най-голѣмитѣ провѣтрявания. Всички спорове, всички недоразумения въ живота на хората ставатъ на планинскитѣ върхове. Хората се давятъ въ низинитѣ, дѣто се образуватъ езера, понеже не знаятъ да плаватъ. Въ мекитѣ тонове човѣкъ може да се удави, а силнитѣ тонове могатъ да го отвѣятъ. Казвате: „Този човѣкъ е много мекъ.“ Да, но ако не знаешъ какъ да постѫпвашъ, ти можешъ да се удавишъ въ него. Ти трѣбва да разбирашъ и мекия и силния човѣкъ защото въ мекия ще се удавишъ, а силниятъ ще те отвѣе, както вѣтърътъ отвѣва и ще те отнесе нѣкѫдѣ. При силния трѣбва да имашъ крила, а при мекия трѣбва да имашъ перки. Перкитѣ не сѫ за хвъркане и крилата не сѫ за плаване. Да хвърчите и да плавате, това сѫ два метода, които вие трѣбва да знаете. Птицата може нѣкой пѫть да използува крилата си да плава, но тя не може да плава, както рибата да слиза дълбоко въ водата. И рибата може нѣкой пѫть да излѣзе

на повърхността на водата, но тя не може да излѣзе високо въ въздуха и да хвърчи, като птицата.

Сега отъ васъ се изисква приложение. Защо човѣкъ трѣбва да бѫде ученикъ? Въ какво седи ученичеството? Знанието е потрѣбно на ученика, за да може да живѣе въ този свѣтъ. Защо цигуларьтъ се учи да свири? - За да може да живѣе добрѣ. Най-първо цигуларьтъ трѣбва да свири за себе си. Въ това той трѣбва да изпитва удоволствие. Дали си художникъ, писатель или какъвъ и да е, каквото учишъ или каквото вършишъ, най-първо трѣбва да има отношение къмъ самия тебе, а послѣ и къмъ другитѣ.

Питамъ ви: всѣка сутринь, като ставате, задавали ли сте си въпроса, какво нѣщо е Богъ? Имате ли ясна прѣдстава за Бога? Вие нѣмате ясна прѣдстава за Бога, затова не знаете, какво нѣщо е страхъ Божий. Вие имате врѣменень страхъ. Като видите нѣкоя мечка или нѣкой паякъ, или нѣкоя змия, плашите се. Съврѣменнитѣ хора говорятъ за Бога, говорятъ за страхъ Божий, но нито Бога познаватъ, нито страхъ отъ Него иматъ. Ако ученикътъ нѣма страхъ отъ Бога, това е неговото нещастие. Да имашъ страхъ отъ Бога е полезно нѣщо. За този страхъ се казва: „Начало на Мѫдростьта е страхъ Божий.“ Нѣкои хора казватъ, че не трѣбва да се страхуваме. Вѣрно е, че не трѣбва да се страхуваме, но отъ какво? - Има единъ страхъ, който не е потрѣбенъ на човѣка, но има единъ страхъ, който прѣдставлява великъ законъ. Този законъ на страха всѣкога трѣбва да имате прѣдъ видъ. Всѣки химикъ трѣбва да знае качествата на елементитѣ, съ които работи. Не ги ли знае, това може да коствува живота му. Всѣки, който хвърчи въ въздуха съ аеропланъ, трѣбва да разбира законитѣ на хвърченето, иначе ще се намѣри на земята. Щомъ се намѣри на земята, нѣма да има първото величие, други ще го вдигатъ. Нѣкой казва: „Азъ ще стана ученъ човѣкъ.“ Знаете ли, колко е опасно човѣкъ да стане ученъ? Велико благо е да бѫдешъ ученъ, но въ това има голѣми опасности, голѣми страдания. Простиятъ човѣкъ не може да страда, както ученията.

При мене идватъ много хора и ми казватъ: „Ние научихме

много нѣща отъ живота, но и много страдаме.“ Казвамъ, вие сте отъ ученитѣ хора, които страдатъ много. Още много има да учите и да страдате. Когато човѣкъ добива знание, той трѣбва да се отнася къмъ него съ свещенъ трепетъ. Първитѣ хора изпѫдиха изъ рая, понеже искаха по лесенъ пѫть да придобиятъ знания. Змията каза на Ева: „Вие искате по лесенъ начинъ да придобивате знания. Това е лесна работа. Достатъчно е да вкусите отъ плодоветѣ на дървото за познаване доброто и злото и очитѣ ви ще се отворятъ“. Ева вкусна отъ забранения плодъ и даде отъ него на Адама. Но видѣ тя послѣ, че тази работа не излѣзе така лесна. Очитѣ имъ се отвориха, тѣ видѣха страшни работи. Казвамъ, такава е сѫдбата на всѣки едного, който търси лесния пѫть. Когато първата жена послуша неочаквано явилия се професоръ въ рая, който ѝ даде единъ урокъ по прѣдметно обучение, тя разбра лошитѣ послѣдствия отъ бързането.

Раятъ бѣше окултна Школа. Господь каза на първитѣ ученици отъ тази школа да ядатъ отъ всички плодове, но не и отъ плодоветѣ на дървото „за познаване доброто и злото“. Но професоръ̀тъ, който се промъкна въ рая, даде първата лекция на единъ отъ двамата ученици, като имъ каза, че тѣ могатъ да прѣстѫпятъ Божия Законъ като ядатъ отъ плодоветѣ на забраненото дърво. Адамъ, като вкуси отъ тия плодове, каза си: „Наистина, азъ не съмъ ли свободенъ да постѫпвамъ, както разбирамъ? Азъ нѣмамъ ли умъ да мисля и сърце да чувствувамъ? Раятъ не е ли мой? Всичкитѣ животни не сѫ ли мои? Какво отъ това, че съмъ прѣстѫпилъ Божията заповѣдь? Какво ще каже Господъ?“ Но, слѣдъ като хапна отъ забранения плодъ, той се скри отъ лицето на Господа. Богъ се яви въ рая, извика Адамъ и Ева и имъ каза: „Излѣзте да си кажете урока! Какво научихте днесъ?“ Богъ ги извика веднъжъ, дважъ, три пѫти, но никой отъ тѣхъ не излѣзе. Най-послѣ Богъ разтърси рая. Това не се споменава никѫдѣ въ Писанието. Адамъ никога не бѣше изпитвалъ подобно разтърсване. Той веднага излѣзе прѣдъ Господа. Запита го Богъ: „Дѣ се криешъ?“ - „Тукъ съмъ Господи, но ме е срамъ да излѣза.“ - „Защо те е срамъ?“ - „Голъ съмъ.“ - „Кой ти каза че си голъ?“ Както виждате Адамъ се боеше да

излѣзе прѣдъ Господа. Значи, свещеният страхъ дойде у тѣхъ, но тѣ не го разбраха. И трѣбваше Господь дълго врѣме да ги изпитва, за да извади на лице Истината. Днесъ хората иматъ сѫщия навикъ да се криятъ отъ Господа и казватъ: „Голи сме.“ - Защо сте голи? Коя е причината за тази ваша голота? Кой е виновникътъ за това, не можешъ да го уловишъ. Този разказъ прѣдставлява една алегория, ще го оставимъ сега настрана.

Питамъ ви: какъ мислите, вие надвили ли сте този недѫгъ, който сѫществуваше у Адама? Не, Господь ще се яви и на васъ и ще започне да ви говори. Господь говори по три начина, т. е. Той може да говори по много начини, но три отъ тѣхъ сѫ сѫществени. Когато пророкъ Илия трѣбваше да научи, да разбере нѣщо, отиде въ планината. Тамъ първо се яви силна буря, но Богъ не бѣше въ бурята. Божествената Любовь не е въ бурята. Слѣдъ туй огънь дойде, но Богъ не бѣше и въ огъня. Най-послѣ се чу тихъ гласъ. Тогава Илия си закри лицето и разбра, че това бѣше Богъ. Първитѣ двѣ положения разклатиха ума и сърцето му. Бурята разклати въздуха, разклати и неговия умъ. Огънътъ разклати неговото сърце. Отъ този моментъ Илия започна да мисли. Той бѣше отъ тѣзи хора, които рѣшаваха въпроситѣ на общо основание. Илия закла 450 Ваолови пророци. Господь му каза: „Азъ не те пратихъ да колишъ, но те пратихъ съ живото слово да учишъ хората.“ Господь изпрати Илия на планината, да му покаже, колко е страхливъ. Илия, който бѣше такъвъ голѣмъ пророкъ, като чу заканванията на Иезавель, уплаши се и избѣга въ Пустинята. Тукъ той чу Слово Господне, Който му рече: „Що правишъ тукъ, Илия. Излѣзъ та застани на гората прѣдъ Господа!“ На тази гора Богъ изпрати буря, която разклати неговия умъ и огънь, който разклати неговото сърце. Най-послѣ дойде тихиятъ гласъ, който му показа пѫтя. Но цѣли 40 дни трѣбваше да пости Илия, за да чуе този гласъ. Вие чели ли сте този разказъ? Знаете ли какъвъ бѣше разговора между Бога и Илия? Казва му Господь: „Ти си човѣкътъ на силнитѣ тонове. Азъ ще те взема на небето съ огнена колесница, за да познаешъ Любовьта. За твой замѣстникъ ще остане Елисей, който ще ти покаже, какъ трѣбваше да работишъ“. Елисей бѣше човѣкъ на

мекитѣ тонове.

Нѣкои отъ ученицитѣ въ Школата употрѣбяватъ методитѣ на Илия - излизатъ съ наточени ножове. И мѫже, и жени наточили ножоветѣ си, чакатъ само да ги бутне нѣкой и казватъ: „Ако говоришъ много, ще те мушна три-четири пѫти съ ножа си, ще познаешъ, че съмъ ученикъ на една окултна Школа.“ Разбиране е това! Питамъ - правилно ли е двама ученици да се биятъ помежду си като пехливани? Казвате: „Какъ ще се разрѣши спора между тѣхъ?“ Понеже тѣ не сѫ избрали другъ методъ, освенъ физическа саморазправа, ще се намѣри нѣкой по-силенъ отъ тѣхъ, ще повали единия на земята, а на втория ще даде другъ нѣкакъвъ урокъ. По-слабиятъ все ще остане съ нѣкаква слѣда отъ този бой, затова той ще получи другъ урокъ - ще легне за нѣколко дни въ легло. Прѣзъ това врѣме ще трѣбва да се моли на Бога, да поправи погрѣшката си. Когато двама ученици спорятъ за нѣщо, тѣ трѣбва да отидатъ при Учителя си, да имъ даде нѣкакъвъ съвѣтъ правилно да разрѣшатъ въпроса. Учительтъ ще имъ даде методъ да разрѣшатъ спора безъ бой. Не е позволено на ученици отъ окултната Школа да се биятъ. Ако тѣ се биятъ, останалитѣ ученици ще ги наблюдаватъ, ще коментиратъ случката и ще кажатъ: „Учительтъ взе страната на единия.“ Да, единиятъ е поваленъ на земята, а другиятъ - на леглото. Слѣдъ боя двамата герои седятъ и си философствуватъ: „Защо Учительтъ допусна да се биемъ? Защо не прѣдотврати тази случка?“ Казвамъ, прѣди всичко тѣ не се обърнаха къмъ Учителя си за съвѣтъ. Ако при това положение Учительтъ прибърза да прѣдотврати всѣкакъвъ споръ, значи той ще покаже слабость, страхъ. Защо ученицитѣ сами не предотвратиха тази случка? Тѣ нали сѫ учили разни методи, по които трѣбва да разрѣшаватъ вънъ отъ себе си и вѫтрѣ въ себе си всички спорове и недоразумения? И двамата знаеха методитѣ, и двамата бѣха прѣдупрѣдени, но се набиха на общо основание. Съ това дадоха на другитѣ ученици единъ урокъ по прѣдметно обучение.

Питамъ: този ли е пѫтьтъ, по който вие трѣбва да разрѣшавате въпроситѣ? - Не, това е физическо разрѣшение. Освѣнъ физически бой, има още и бой на чувствата, както и

бой на мислитѣ. Когато смутите сърцето или ума на нѣкого, вие му нанасяте бой въ една по-висша форма отъ физическия. Ако кажете на нѣкоя сестра или братъ, които вървятъ въ Божествения пѫть, че сѫ изкривили пѫтя си, че сѫ изпаднали въ нѣкакво заблуждение, вие смущавате тѣхнитѣ сърца и умове. Право ли е това, което вършитѣ по отношение тѣхъ? - Не е право. Така може да каже само онзи човѣкъ, който дѣйствително се намира въ правия пѫть. Тогава той има право да каже: „Сестра, тия чувства, които сега имашъ, не сѫ отъ този характеръ, каквито Богъ изисква.“ Тия мисли, които сега имашъ, не сѫ отъ този характеръ, каквито Богъ изисква. Този човѣкъ ще бѫде единъ отъ тия, които продаватъ скѫпоцѣнни камъни. Той трѣбва да каже: „Сестра, ела при менъ, азъ ще ти дамъ единъ камъкъ, похубавъ отъ твоя.“ Същото се отнася и за мислитѣ. Тъй трѣбва да се изясняватъ нѣщата.

И тъй, азъ изисквамъ отъ васъ послушание. Не се позволява на окултния ученикъ да каже на брата си или на сестра си, че сѫ глупави, нито че не сѫ прави въ нѣщо. Азъ ви казахъ въ една отъ бесѣдитѣ си, че щомъ виждате погрѣшкитѣ на другитѣ, тия погрѣшки се отразяватъ и въ самитѣ васъ. Кажешъ ли нѣкому, че е заблуденъ, че не познава реалностьта на нѣщата, ти самъ се оглеждашъ въ огледалото и виждашъ, че онзи въ огледалото има нѣкакво черно петно. Ти му казвашъ: „Слушай, махни това черно петно.“ Обаче, петното не се маха. Ти вземешъ вода, измиешъ петното и то се маха. Слѣдователно, петното, което си виждалъ въ огледалото, го нѣма повече тамъ. Ти нѣма да казвашъ, че си махналъ петното, но ще си мълчишъ. Обаче, ти трѣбва да го махнешъ, защото си ученикъ. Послѣ ще кажешъ: „Азъ му посочихъ, дѣ е петното, а той го изчисти.“ Когато вие заживѣете въ реалностьта на нѣщата, тамъ нѣма да има вече никакви петна. Ти, като виждашъ доброто въ свѣта, като виждашъ Бога, нѣма да виждашъ никакви погрѣшки. Виждашъ ли погрѣшки, Любовь нѣмашъ. Какъ мислите, Богъ вижда ли вашитѣ погрѣшки? Ако живѣете въ Бога, нѣма да виждате никакви погрѣшки. Ако азъ виждамъ погрѣшкитѣ на другитѣ, ще видя и своитѣ погрѣшки. Като влизамъ при васъ,

азъ искамъ да видя Божествения образъ въ васъ, искамъ да видя, какъ Богъ работи. Щомъ Богъ е въ васъ, азъ зная, че вие ще мислите правилно, ще чувствувате правилно и ще дѣйствувате правилно. Тогава животътъ ви ще има смисълъ.

По този начинъ именно, ще може да се даде правилно направление на вашитѣ енергии. Какъ ще работите за въ бѫдаще? Работите ли споредъ методитѣ на разумната природа, вие ще дадете правилна насока на вашия умъ и на вашето сърце.

Сега, азъ искамъ всѣки отъ васъ да се спре най-малко по единъ часъ на день върху нѣкого, когото не обича и да се постарае да намѣри у него поне една добра чърта. Това ще ви бѫде като задача. Изпълнете тази задача заради Господа! Потърсете мислено една добра чърта у този, когото не обичате. Ако можете да направите това заради Бога, значи у васъ има едно силно чувство, една силна мисъль. По сѫщия начинъ ще можете да влияете и на дѣцата си. Дѣцата ви сѫ вашитѣ ученици. Майката е първиятъ учитель на дѣцата си. Тя трѣбва да гледа на дъщеря си и на сина си като на окултни ученици. При възпитанието на вашитѣ дѣца ще употрѣбявате сѫщитѣ методи, каквито употрѣбяватъ къмъ окултнитѣ ученици. Ще опитате Божествената Мѫдрость, ще опитате Божествената Любовь, ще опитате най-послѣ и Божествената Истина върху онзи ученикъ, когото Богъ ви е далъ като ваше дѣте. Чрѣзъ него Богъ ви изпитва. Ако имашъ една добродѣтель, тя е ваше дѣте. И по отношение нея ще приложите сѫщия законъ.

Вие сте събрани тукъ като ученици на тази Школа да опитате сѫщия законъ. Колцина отъ васъ, ако ви поставятъ на изпитъ да се самопожертвувате, сѫ готови да издържатъ този изпитъ? Много мѫчно се издържа изпита на самопожертвуване. Подбудителната причина на вашитѣ дѣйствия не трѣбва да бѫде страхътъ. Кога човѣкъ дѣйствува подъ страхъ? Когато не може да разбере Любовьта. Любовьта е мекия тонъ въ природата. Най-мекия тонъ въ музиката е Любовьта, а страхътъ е най-силния тонъ. Когато човѣкъ се уплаши, космитѣ му настръхватъ. Страхътъ е сила, която съдържа въ себе си електричество. Казватъ: „Краката на страхливия човѣкъ се продължаватъ, а

космитѣ му настръхватъ.“ Природата работи съ най-мекитѣ тонове. Съ тия тонове трѣбва да работите и вие. Казвате: „Защо да не работимъ съ силнитѣ тонове?“ Силнитѣ тонове сѫ за Бога. На високитѣ мѣста могатъ да живѣятъ само боговетѣ и най-напрѣдналитѣ ангели. Хората трѣбва да живѣятъ въ долинитѣ, тамъ сѫ изворитѣ, тамъ сѫ плодоноснитѣ полета, тамъ сѫ дърветата. Планинскитѣ върхове сѫ голи, тѣ сѫ скалисти и покрити само съ ледове. Слѣдователно, силниятъ тонъ има сила само при мекия тонъ. Мекиятъ тонъ има двѣ качества: той съдържа въ себе си топлина и свѣтлина. За въ бѫдеще, когато се възпроизвеждатъ мекитѣ тонове, тѣ трѣбва да съдържатъ тия двѣ качества въ себе си - топлина и свѣтлина. Когато единъ пѣвецъ пѣе меки тонове съ чувство и съ мисъль, веднага той ще придаде извѣстно количество калории топлина на този тонъ. Тази топлина може да се чувствува. Никой пѣвецъ досега не е произвелъ съ своитѣ тонове свѣтлина. Тамъ седи нещастието на тия пѣвци. И мисъльта ни трѣбва да съдържа тия двѣ качества - топлина и свѣтлина. Мисъльта е велика енергия, която се изпраща въ свѣта. Като енергия тя трѣбва да произвежда топлина и свѣтлина у самитѣ насъ.

Като говоримъ за физически бой, нѣкои отъ васъ ще питатъ: „Трѣбва ли да ставатъ такива нѣща между насъ?“ Казвамъ, тия нѣща сѫ обикновени за свѣта, но за васъ тѣ сѫ изключения. Да се биятъ хората въ свѣта, това е нѣщо обикновено. Тѣ не само, че се биятъ, но съ милионни хора се избиватъ. Ставатъ ли такива нѣща между васъ, тѣ сѫ изключения, които не сѫ съвършено изключени. Слѣдователно, ще знаете, че всѣки отъ васъ може да попадне въ изключенията, затова трѣбва да изучавате този законъ. Като изучавате закона на изключенията, непрѣменно трѣбва да боравите съ мекитѣ тонове. Боравите ли съ мекитѣ тонове, всѣко жестокосърдечие, всѣко недоволство ще изчезне отъ васъ и вие ще разрѣшите всички въпроси правилно, тъй, както Богъ изисква.

Кое е най-добро държание споредъ васъ: да давате ухо на всичко казано-речено или да не давате? Една турска поговорка казва: Не давай ухо на лошитѣ работи. Плаче ли нѣкой, не

му обръщай внимание. Каратъ ли се нѣкои, не имъ обръщай внимание. Като дойде нѣкой при мене, ще го питамъ: „Торбата ти пълна ли е съ нѣщо добро?“ Ако е пълна добрѣ дошълъ. Ако пъкъ е пълна съ непотрѣбни нѣща, ще ви дамъ пари да отидете нѣкѫдѣ, да ги изхвърлите. Слѣдъ като изпразните торбата си, ще я изперете хубаво и тогава ще дойдете при мене, азъ ще ви я напълня съ нѣщо хубаво. На свѣта трѣбва да се даде примѣръ отъ единъ великъ Божественъ моралъ. Азъ ви казвамъ, какъ трѣбва да постѫпвате и вие. Не обръщайте внимание на дребнавоститѣ въ живота. Хиляди страдания ще дойдатъ за васъ. Ще имате изпитания, изкушения не само външни, но вѫтрѣшни - не имъ обръщайте внимание. Ама, вънъ вѣтъръ имало. Ти ще седишъ въ кѫщи, ще се занимавашъ, ще си четешъ. Ама гръмотевица, дъждъ имало вънъ - не имъ обръщай внимание. Когато дойдатъ мекитѣ тонове, ще имъ обърнешъ внимание. Писанието казва: „Когато се обърнете къмъ мене съ всичкото си сърце, тогава ще ме познаете.“ „Когато ме потърсите съ всичкото си сърце, азъ ще ви се изявя и ще ви помогна“ - това подразбира меки тонове. Казва се още въ Писанието: „Потърсете ме въ день скърбенъ и Азъ ще ви се изявя.“

Тъй щото, вие трѣбва съ помощьта на мекитѣ тонове да разрѣшите всички мѫчнотии, всички изпитания и задачи. Казваме: „Богъ е Любовь.“ Дѣ ще се прояви тази Любовь? Ако два ученика се каратъ, защо единиятъ отъ тѣхъ да не се обърне къмъ Бога и да каже: „Господи, Ти живѣешъ въ мене, нека Твоятъ мекъ гласъ, нека Твоята милость се изяви чрѣзъ мене.“ Това е хубавото въ свѣта. Ако ние не можемъ да прѣдизвикаме Божията милость да се изяви чрѣзъ насъ, всички други енергии, които ще дойдатъ, ще слѣзатъ отъ върха на планината и ще се отразятъ много злѣ върху нашето развитие. За Бога е безразлично, дали ти страдашъ или се радвашъ. Ако Богъ те обича, ако Той дълго търпи, трѣбва да знаете, че тази обичь не е заради васъ. Вие още не сте изучавали закона, защо Богъ ви обича. Има други причини, които заставятъ Бога да ви обича. Понѣкога цѣлъ народъ трѣбва да изчезне отъ лицето на земята, но Богъ има право да направи това. Въ такъвъ случай, защо вие

трѣбва да прѣдизвикате Бога, да изпраща такава енергия, съ която да ви погубва, да ви помете отъ свѣта?

Не, работете само съ мекитѣ тонове, за да се ползувате съ благоволението на Бога. Вие, като знаете, че Богъ е благъ, мислите, че може да правите всичко, каквото искате. Не е така. Понеже ученикътъ живѣе съзнателенъ животъ, той трѣбва да бѫде внимателенъ въ своитѣ прояви. Не мислете, че при такъвъ животъ той не може да постигне своитѣ желания. Напротивъ, при този съзнателенъ животъ отъ страна на ученика, Любовьта ще има истински образъ; Мѫдростьта ще има истински образъ; Истината ще има истински образъ. Онѣзи, които ви обичатъ, и така ще ви обичатъ. Много сѫщества отъ Слънцето ще ви обичатъ.

Нѣкои мислятъ, че като живѣятъ Божественъ животъ, нѣма да иматъ Любовь. Не, хората сега нѣматъ Любовь. Това, което съврѣменнитѣ хора наричатъ любовь не е любовь. Живѣятъ ли въ Бога, тѣ ще иматъ истинската любовь. Тогава, като обичашъ нѣкого, никой нѣма да те сѫди, никой нѣма да те дразни. При сегашната любовь всѣки може да те сѫди, да те дразни. При сегашнитѣ ви мисли всѣки може да ви подразни, дали умътъ ви е на мѣсто, или не, а при Божественитѣ мисли никой нѣма да ви закачи. Нека дадемъ образецъ прѣдъ свѣта отъ Божествени чувства и Божествени мисли. И ние можемъ да дадемъ образци.

Питамъ ви: когато двѣ разумни сѫщества се разговарятъ, може ли да се съмнѣватъ едно въ друго? Двѣ разумни сѫщества се разговарятъ приятелски помежду си, тѣ не могатъ да се огорчаватъ. Огорчението е нѣщо относително, вѫтрѣшно нѣщо, а не външно. Когато се разговаряте съ нѣкого, вие обръщате внимание на звука, на гласа на този човѣкъ, а не на вѫтрѣшнитѣ качества на този гласъ, на думитѣ, дали въ тѣхъ се крие нѣкаква отрова или не. Този звукъ нѣкой пѫть може да е силенъ, а нѣкога мекъ, но въ него има нѣщо хубаво. Слѣдователно, вие трѣбва да видите, какво е съдържението на самия звукъ. Ако въ него има вѫтрѣшна отрова, той може да те огорчи.

Какви трѣбва да бѫдатъ отношенията между Учителя и

ученицитѣ? Никой ученикъ не може да отиде при Учителя си безъ любовь. За да се установятъ между хората истинскитѣ отношения, които Богъ е поставилъ първоначално, се изисква доблесть. Често нѣкои хора казватъ: „Тайнствени работи сѫществуватъ въ свѣта.“ Казвамъ, нѣма тайнствени работи. Кои нѣща сѫ тайнствени? Всѣко нѣщо, което човѣкъ не знае, е тайнствено. Можешъ ли да говоришъ за онова, което не знаешъ? Ние всѣкога говоримъ за нѣща, които знаемъ. Нѣкой казва: „Трѣбва да говоримъ за незнайни нѣща.“ Никой не може да говори за нѣщо незнайно. Ние всѣкога говоримъ за това, което сме учили и разбрали добрѣ. Само него можемъ да прѣдадемъ и на другитѣ. Говорете само за знайни нѣща, а не за незнайни. Можемъ да говоримъ и за знайни нѣща, които сѫ забравени. Слѣдователно, ние ще направимъ добродѣтелитѣ знайни, а не незнайни. Ние знаемъ Истината, знаемъ Мѫдростьта, знаемъ и Любовьта. Защо? - Понеже можемъ да ги опитаме всѣки день. Туй, което не можемъ да опитаме, не можемъ и да изнесемъ.

И тъй, вие трѣбва да бѫдете искрени спрѣмо себе си, искрени и къмъ Бога. Когато сте въ Школата, не мислете, че сте сами. Вие сте прѣдъ лицето на цѣлия невидимъ свѣтъ. Ако невидимиятъ свѣтъ се произнесе за васъ, дали можете да бѫдете ученикъ, или не, само тогава ще ви запишатъ въ Школата. Тамъ записванията ставатъ по особенъ начинъ, а не както въ тукашнитѣ училища. Ако имате любовь, може да бѫдете ученикъ. За да бѫдете ученикъ, трѣбва да отговаряте на нѣколко качества. Първото качество: Да обичате Учителя си. Второто качество: Да обичате Бога, т. е. Мѫдростьта. Третото качество: Да обичате Истината, т. е. Духътъ Божий, Който се влива у васъ. Когато дойде Духътъ у васъ, Той ще ви изясни нѣщата. Значи, Учителтъ ще ви запише, Богъ ще ви поучи, а Духътъ ще ви изясни нѣщата. Това сѫ три качества, които ученикътъ трѣбва да има, Вашата любовь не трѣбва да трае само единъ моментъ, но да бѫде непрѣривна и всѣки день да се усилва съ една микроскопическа величина. Нѣкои казватъ: „Едно врѣме имахъ много голѣма любовь, но сега любовьта ми отслабна.“ Въ Писанието се казва: „Любовьта никога не

отпада.“ Любовь, която отслабва, не е любовь. Това сѫ лъжливи положения. Истинската любовь не само че не отслабва, но всѣки день се усилва.

И тъй, ако искате да бѫдете ученици, отъ васъ се изисква да имате любовь къмъ Учителя си, любовь къмъ Бога и любовь къмъ Духа. Учительтъ ще ви въведе въ Училището. Богъ ще ви научи на великата Мѫдрость, а Духътъ ще ви даде вѫтрѣшна свѣтлина. Щомъ дойде вѫтрѣшната свѣтлина, всички тия качества ще ви свържатъ съ велики сили и вие ще станете самостоятелни. Нѣкои казватъ: „Духътъ ми говори.“ - Духътъ говори на онзи, на когото Господь е говорилъ. Господь е говорилъ на онзи, на когото Учительтъ е говорилъ. Не ви ли е говорилъ Учительтъ и Господь нѣма да ви говори. Не ви ли е говорилъ Господь и Духътъ нѣма да ви говори. Ако Духътъ ви говори и Господь ви е говорилъ и Учительтъ ви е говорилъ. Говорятъ ли ви и тримата въ душата, вие сте вече ученикъ. Лишени ли сте поне отъ единъ отъ тия гласове, вие сте въ дисхармония съ себе си, не сте още ученикъ. На ученика трѣбва да говорятъ и тритѣ гласа: Учительтъ трѣбва да му говори, Богъ трѣбва да му говори и Духътъ трѣбва да му говори. Духътъ ще внесе въ него свѣтлина, Богъ ще внесе знание, а Учительтъ ще внесе мекота. Ако ти си ученикъ и вървишъ въ правия пѫть, Учительтъ ще ти каже: „Този е пѫтьтъ нагорѣ къмъ великата Мѫдрость, къмъ Духа.“

Когато говоря, азъ нѣмамъ прѣдъ видъ специално нѣкого. Помнете основнитѣ принципи, съ които трѣбва да работите. Изисква се отъ всинца ви разумно сърце. Нѣкои отъ васъ ще постѫпятъ съ първия законъ - съ любовь къмъ Учителя си. Като казвамъ любовь къмъ Учителя си, подразбирамъ да имате льбовь единъ къмъ другъ.

Искамъ сега отъ васъ да направите единъ опитъ за двѣ седмици, да се отнасяте меко единъ къмъ другъ. Ако кажете нѣкои по-остри, по-силни думи къмъ нѣкого, ще се извините. Съзнателно трѣбва да приложите мекота къмъ всички.

И тъй, при новото записване се изисква отъ всички ви да имате любовь къмъ Учителя си, любовь къмъ Бога и любовь

къмъ Духа. Запишете ли се по този начинъ, никой не може да ви отпише. Тия нѣща ще бѫдатъ за васъ свещени и ще запишете въ сърцето си: любовь къмъ Учителя, любовь къмъ Бога и любовь къмъ Духа. Тогава, като се обърнете къмъ Духа, Той ще ви даде свѣтлина. Духътъ и вие, двамата заедно ще се обърнете къмъ Господа, Който ще ви даде знание. И послѣ, съ Господа заедно ще се обърнете къмъ Учителя, да дойде любовьта у васъ. Придобиете ли тия три нѣща, тогава ще започнете да работите. Господь ще ви постави прѣдъ великото, което ще бѫде вашия идеалъ въ живота. И при това положение вие ще имате мѫчнотии отъ различенъ характеръ, отъ материаленъ, отъ сърдеченъ, отъ умственъ, но ще можете да ги разрѣшите по единъ правиленъ начинъ. Тѣ ще бѫдатъ необходимо условие за вашето развитие. По този начинъ вие ще имате опитността на всички ония, които сѫ живѣли прѣди васъ.

Азъ желая въ тази Школа да се образува вѫтрѣшна връзка помежду ви, да се интересувате едни други отъ живота си. Трѣбва да се стремите да намѣрите у всѣки едного по една добра чърта и така да се опознаете. Хората отъ свѣта често мислятъ за себе си, че като тѣхъ нѣма други. Трѣбва ли да мислите и вие така? Ако всѣки отъ васъ има добро мнѣние само за себе си, тогава кой е добъръ? Не, трѣбва да знаете, че у всѣки човѣкъ има нѣщо добро. У всѣки едного се проявява Божественото. Мислете за всѣки човѣкъ тъй, както за себе си! Господь ви е събралъ всички заедно и ви показва, че вие сте реалность, а не отражение. Ако виждате недѫзитѣ на нѣкого, вие виждате отражението; ако виждате доброто на нѣкого вие виждате реалността. Ето защо вие трѣбва да виждате доброто у хората. Ако искате да видите себе си, ще се видите въ огледалото, ще видите че всичко е приятно. Ако искате да видите Бога, ще го видите въ класа.

Казвамъ, откакъ съмъ ви събралъ въ класа, по-добри хора отъ васъ не съмъ виждалъ. Защо? Всѣки човѣкъ, въ когото Богъ може да се прояви, е добъръ. Като казвамъ, че по-добри хора отъ васъ нѣма, подразбирамъ вашитѣ чувства и мисли, които сѫ Божествени. Като казвамъ, че сте добри, разбирамъ вѫтрѣшно

добри, понеже душитѣ ви сѫ отъ Бога. Той имъ е далъ образъ. По-добро отъ туй, което Богъ е създалъ, не може да има. Вие изпитвате любовь къмъ Бога, макаръ и съ всички свои неджзи и съ това вървите нагорѣ. Като казвамъ, че по-добри хора отъ васъ нѣма, това значи, че вървите напрѣдъ. Съ този стремежъ, който сега имате, вие давате подтикъ навънъ. Това е хубавото.

Сега, желая, като дойда втори пѫть въ класа, да бѫдете още по-добри. Като дойда третия пѫть, да ви намѣря още по-добри. Тогава пакъ ще ви кажа: по-добри хора отъ васъ нѣма.

Сега ще си поставите като задача, да се запишете въ Школата. Гледайте да не пропуснете срока за записването. Казахъ ви вече, по кой начинъ да се запишете. Можете ли да се запишете по новия начинъ, нѣма никаква опасность да ви отпише нѣкой от Школата.

Размишление

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

34-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 29.VII.1925 г.
София

РАЗУМНИ НАБЛЮДЕНИЯ

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

Размишление

За следния пѫть ще пишете върху темата: „Разлика между физическитѣ и духовнитѣ чувства“.

Изпѣйте упражнението: „Въ начало бѣ Словото“.

Ще ви запитамъ: каква е разликата, споредъ васъ, между свѣтския и духовния човѣкъ? Често вие казвате за нѣкого: „Този човѣкъ е свѣтски, а онзи - духовенъ.“ Коя е отличителната чърта на духовния човѣкъ? *(-Духовниятъ човѣкъ се стреми съзнателно къмъ Бога.)* Коя е отличителната чърта на свѣтския човѣкъ? *(-Свѣтскиятъ човѣкъ се отдалечава отъ Бога.)* Така е. Духовниятъ човѣкъ се стреми къмъ центъра, а свѣтскиятъ - къмъ периферията. Тѣ се движатъ въ двѣ различни посоки. Духовниятъ и свѣтскиятъ човѣкъ живѣятъ въ единъ и сѫщъ свѣтъ, но не въ една и сѫща срѣда. Напримѣръ, рибитѣ и птицитѣ живѣятъ въ физическиятъ свѣтъ, но не въ една и сѫща срѣда. По сѫщия начинъ можемъ да кажемъ, че срѣдата, въ която живѣе свѣтскиятъ човѣкъ, е по-гѫста, а срѣдата, въ която живѣе духовниятъ човѣкъ, е по-рѣдка. Въ такъвъ случай, духовниятъ човѣкъ има по-благоприятни условия за развитие. Вслѣдствие на това, когато искате да измѣните направлението на вашия животъ, трѣбва да измѣните срѣдата, въ която живѣете. Вие не може да бѫдете съвършени, докато не прѣминавате постоянно отъ по-гѫста въ по-рѣдка срѣда и да знаете положително дали сте измѣнили вашата срѣда. Питамъ: кои сѫ сѫществените доказателства, че рибата е измѣнила своята срѣда? - Хрилѣтѣ ѝ сѫ прѣвърнати на дробове, прѣднитѣ ѝ перки на криле, а заднитѣ - на крака. Освѣнъ това, тя се прѣвърнала отъ студенокръвно въ топлокръвно животно. Тия сѫ външнитѣ бѣлѣзи, по които

сѫдимъ, че рибата е измѣнила своята срѣда.

Питамъ: какъ ще докажете, че сте станали духовни хора? Казвате: „Духовнитѣ хора се познаватъ по това, че иматъ стремежъ къмъ Бога.“ И свѣтскитѣ хора иматъ стремежъ. Кой нѣма стремежъ? Ако схващате Бога като топлина и рибитѣ се нуждаятъ отъ топлина. Ако схващате Бога като свѣтлина и рибитѣ се нуждаятъ отъ свѣтлина. И въ водата има свѣтлина.

Ще ви задамъ другъ въпросъ: по какво се отличава земята отъ другитѣ планети, напримѣръ отъ Венера, отъ Меркурий, отъ Марсъ, отъ Юпитеръ, отъ Сатурнъ? - По своето разстояние отъ Слънцето. Колко голѣмо е това разстояние? Ученитѣ опрѣдѣлятъ разстоянието отъ Земята до Слънцето на около 92 - 93 милиона мили. Кои сѫ причинитѣ, поради които Земята се намира на такова разстояние отъ Слънцето? Вие казвате: „Господь е наредилъ така.“ Казвамъ, тия възвишени сѫщества, които сѫ взели участие въ създаването на слънчевата система, въ своитѣ изчисления сѫ имали прѣдъ видъ колко голѣмо да бѫде разстоянието между Земята и Слънцето. Ако качите една мравя на нѣкой параходъ и ѝ дадете обяснения за устройството му, какво понятие ще си състави тя за него? Тази мравя ще започне да изчислява, каква е голѣмината и широчината на този параходъ, какви приспособления има и т. н. Моята цель, обаче не е да покажете знанията си, като тази мравя, но да разсѫждавате правилно.

Казвате, че Земята се намира на разстояние 92 - 93 милиона мили отъ Слънцето. Това разстояние не е случайно. Сѫществата, които сѫ устройвали слънчевата система, сѫ поставили Земята отъ Слънцето точно на такова разстояние, че слънчевата енергия да може да въздѣйствува върху човѣка. Отъ тия наблюдения окултната наука извлича следния законъ: По-далечно стоещитѣ планети до Слънцето приематъ количествено по-малко свѣтлина, но качествено по-интензивна; по-близкостоещитѣ планети до Слънцето приематъ количествено повече свѣтлина, но качествено по-слаба. Съ това се обяснява, защо хората, които живѣятъ въ студенитѣ пояси, иматъ по-голѣма култура и мисъльта имъ работи повече, отколкото мисъльта на хора,

които живѣятъ въ по-горещитѣ страни. Тѣ сѫ по-горещи, но иматъ по-малка култура. Слънчевата енергия, обаче, не спира само на Земята, но минава прѣзъ нея и продължава по-нататъкъ пѫтя си. При това, трѣбва да знаете, че не само Земята, но и всички останали планети приематъ енергия отъ Слънцето. Вие мислите, че земята, като по-близко стояща до Слънцето, приема повече енергия отъ него. Това е твърдение, както е твърдение и обратното, че Слънцето изпраща по-интензивно своята енергия къмъ по-далечнитѣ планети. Обаче и двѣтѣ твърдения се нуждаятъ отъ доказателства.

Ние провѣряваме този окултенъ законъ по слѣдния начинъ. Прѣдставете си, че вие сте слуга при нѣкой господарь, който е вашето слънце. Най-първо вие имате обикновени отношения къмъ него, нѣмате никакви вѫтрѣшни връзки съ господаря си. Вие изпълнявате длъжностьта си къмъ него, като едно товарно животно. И господарьтъ отъ своя страна ви счита единъ простъ слуга, нѣма къмъ васъ приятелски, разумни отношения. Той ви казва: „Стояне, направи това, онова, иди да изорешъ нивата и т. н.“ При тия отношения, той ви дава малко енергия и то физическа. Питамъ: какво количество енергия изпраща господарьтъ ви? - Единица енергия, единица въ първа степень, т. е. толкова, колкото ви е потрѣбно да отидете на нивата и я изорете. Като я изорете, вие се връщате въ дома на господаря си, дѣто се нахранвате и почивате. Щомъ свършите работата си, отношенията на господаря ви къмъ васъ се измѣнятъ, ставатъ по-специални. Той има вече особено разположение къмъ васъ. Отношенията му сега сѫ въ втора степень - 2^2. Като дойде при васъ, той се спира по-дълго врѣме на разговоръ, разпитва ви, какъ прѣкарахте деня, какво е положението на нивата, какъ върви орането и т. н. Сега е мекъ, внимателенъ къмъ васъ и казва: „Не се прѣсилвайте много, като работите по 4 - 5 часа на день, достатъчно е.“ Слѣдъ това той увеличава и заплатата ви. Питамъ: енергията, която ви дава господарьтъ, сега сѫщата ли е като първата. Той ви дава сега повече енергия, понеже вие работите заради него двойно повече. Сега ще работите не само когато ви наблюдава, но и безъ да ви наблюдава.

Като чувствувате неговата любовь къмъ васъ, вие ще имате достатъчно физическа енергия, която ще изразходвате заради него. Вънъ отъ това, вие ще свършите и друга нѣкоя работа, пакъ за господаря си.

Възъ основа на сѫщия законъ, било е врѣме, когато Слънцето е изпращало на Земята по-малко физическа енергия отколкото днесъ, затова тогава не е имало условия за проявяване на единъ разуменъ животъ. Обаче, Слънцето постепенно измѣняло своитѣ отношения къмъ Земята, вслѣдствие на което върху нея започнали да се появяватъ все по-висши и по-висши организми, т. е. започнали да се създаватъ благоприятни условия за проявление на разумния животъ. Писанието казва, че Земята по-рано е била неустроена и пуста. Защо е била неустроена? Нима Слънцето тогава не е изпращало своята енергия? - Изпращало е, но тази енергия не е била достатъчна, за да се сформиратъ ония условия на Земята, които сѫ необходими за сегашния разуменъ животъ. Тъй щото, Земята днесъ е нагодена точно за сегашния животъ. Било е врѣме, когато Земята е била по-далечъ отъ Слънцето. Било е врѣме, когато мѣсечината е била по-далечъ отъ Земята. Сега нашата Земя се приближава къмъ Слънцето. Туй приближение се очъртава отъ разположението на нашия мозъкъ. Мозъцитѣ на всички разумни сѫщества не сѫ еднакво устроени. Едно врѣме хората никакъ не сѫ гледали къмъ небето, тѣ сѫ гледали все надолу къмъ земята, а къмъ небето много рѣдко сѫ се обръщали. Обаче сега и най-простиятъ човѣкъ, като се намѣри въ затруднение, се обръща нагорѣ. И свѣтскиятъ човѣкъ, за когото казвате, че не се стреми къмъ Бога, когато се намѣри въ трудно положение, обръща погледа си къмъ небето. Всички сегашни хора иматъ стремежъ къмъ Бога, но той въ първо врѣме не е оформенъ. Въ първо врѣме, като се намѣрятъ въ трудно положение, тѣ казватъ: „Олеле мамо, олеле тате, олеле бате!“ Но като видятъ, че отъ никѫдѣ не иде и помощь, тѣ казватъ: „Олеле Божичко!“ И обърнатъ погледа си нагорѣ къмъ небето. Отдѣ се е появилъ този стремежъ у човѣка? Той е вѫтрѣшенъ стремежъ на душата. Значи, тия неблагоприятни условия за човѣка послужиха като потикъ,

да се разчупи онази кора, която създава неговитѣ мѫчнотии. Като се разчупи тази кора, човѣкътъ казва: „Само при Бога е спасението.“ Като минатъ мѫчнотиитѣ, пакъ дойде тази ледена кора, човѣкъ пакъ забравя Бога. Слѣдъ това отново дойдатъ страданията, човѣкъ пакъ се обръща къмъ Бога и намира смисъла само въ Него.

Слѣдователно, при сегашнитѣ условия на живота, страданията играятъ важна роль, всѣко страдание разчупва ледената кора, която обвива човѣка. Дойдатъ ли мѫчнотиитѣ, кажете: „Олеле, Божичко!“ Кажете ли така, ледената кора се разчупва. Въ това обръщане къмъ Бога се ражда доброто. Слѣдъ това ще дойдатъ особенитѣ, красивитѣ, хубавитѣ, богатитѣ условия. Всички съврѣменни хора искатъ да бѫдатъ богати. Ако искате да създадете една ледена кора около себе си, искайте да бѫдете богати. Самата ледена кора кара човѣка да стане богатъ. Богатството е сила, благо, което може да се използува и за добро и за зло. Двѣ нѣща се изискватъ отъ богатия човѣкъ: да бѫде добъръ и уменъ. Щомъ искашъ да бѫдешъ, първо искай отъ Бога да бѫдешъ много добъръ и много уменъ. Казвате: „Насъ пари ни трѣбватъ!“ Трѣбва да знаете, обаче, че богатството е резултатъ. Ако ти си много уменъ и добъръ човѣкъ, непрѣмѣнно ще бѫдешъ и богатъ. Такива примѣри имаме въ Стария Завѣтъ. Аврамъ бѣше много уменъ и много добъръ, затова бѣше и богатъ човѣкъ. Йовъ бѣше много добъръ и много уменъ, затова бѣше и богатъ човѣкъ. Той имаше голѣмо богатство, но какво правѣше? - Той почти всѣки день принасяше жертва за своитѣ синове и дъщери, да не съгрѣшатъ прѣдъ Бога. Той постоянно бдѣше надъ тѣхъ. Най-послѣ върху този добъръ и уменъ човѣкъ дойде едно изпитание - трѣбваше да види малката сиромашия. Значи Йовъ бѣше направилъ една малка погрѣшка, която, за да изкупи, трѣбваше да изгуби всичкото си богатство. Вмѣсто Господь да му казва да напусне дома си и да раздаде имането си, Той му изпрати единъ първокласенъ учитель, специалистъ по възпитанието, като му каза: „Ти ще опиташъ по всички правила какво дава Божествената окултна наука.“ И наистина, започватъ най-първо да му разграбватъ богатството. Дава на

едного пари, той го изиграва. Дохождатъ разбойници, задигатъ воловетѣ, овцетѣ, камилитѣ му и най-послѣ дохожда вихрушка, която затрупва дѣцата му. Изпитанията му не се спиратъ дотукъ. За всичко дошло върху него, Йовъ казва: „Господь далъ, Господь взелъ.“ Отнеха синоветѣ, дъщеритѣ му, Йовъ казва: Господь далъ, Господь взелъ.“ Най-послѣ страданията и изпитанията дойдоха върху него самия, засегнаха тѣлото му. Тогава Йовъ проклѣ деня, въ който се е родилъ. Защо проклѣ този день? Какъ мислите вие? *(-Не познаваше още Бога.)* Защо Христосъ проклѣ смокинята? *(-Защото не даваше плодъ.)* Не, когато Христосъ отиде при смокинята, не ѝ бѣше врѣмето да даде плодъ. Азъ нѣма да ви кажа, защо Йовъ проклѣ деня, въ който се родилъ, нито пъкъ ще ви кажа, защо Христосъ проклѣ смокинята. Ще оставя на васъ, вие да размишлявате върху това. Да прокълнешъ нѣкого, то е все едно, че се сърдите нѣкому, дѣто ви е обидилъ. Защо му се сърдите? Казвате: „Защото ме обиди.“ Питамъ: достатъченъ поводъ ли е това, да се сърдите нѣкому, че ви обидилъ?

Слѣдователно, вие може да кажете нѣкому много горчиви думи, безъ да го обидите, пъкъ може да мълчите като риба и пакъ да го обидите. Ние се натъкваме на една отъ голѣмитѣ мѫчнотии въ живота - на изкуството да се самовладаме. Вие разбирате живота само при неговитѣ красиви отношения. Докато всичко ви върви добрѣ, справяте се съ мѫчнотиитѣ, но щомъ ви постигне първото нещастие въ живота, веднага отношенията се измѣнятъ. Туй показва, че вие още не сте достигнали до тази разумность, която ви е потрѣбна за живота. Вземете напримѣръ парахода Титаникъ, който потъна въ океана. Защо стана това нещастие съ него? - Имаше нѣщо непрѣдвидено. Сегашнитѣ параходи сѫ прѣдвидили всичко, каквото би могло да имъ се случи, затова сѫ готови за всѣкаква авария. По сѫщия начинъ и вие, като се родите на земята, трѣбва да прѣдвидите всичко, каквото може да ви се случи. Казвате: „Господь ще нареди живота ни добрѣ.“ Вѣрно е това. Онзи, който е направилъ парахода, е прѣдвидилъ всичко необходимо, но вие не знаете да го управлявате. Значи, вие сте единъ голѣмъ параходъ,

направенъ по всички правила, съ всички приспособления, имате голѣми богатства, съ милиони левове, но като влѣзете въ него, не можете да го управлявате и казвате: „Какво стана, че не можемъ да го караме?“ Питамъ, като влѣзете въ океана, какво ще кажете? Господь е направилъ много хубаво този параходъ, но какво ще правите вие, като не знаете да го управлявате? Казвате: „Господь ще уреди работитѣ.“ Да, Господъ е уредилъ своитѣ работи, но вие какъ ще уредите вашитѣ работи въ океана? Като спре витлото на парахода, спира и той. Какво ще правите тогава? - Ще се молимъ. Хубаво, съгласенъ съмъ съ васъ. Това показва, че параходътъ, съ който пѫтувате, има безжиченъ телеграфъ и телефонъ и вие ще съобщите на тия инженери, които сѫ го правили, че витлото на вашия параходъ спрѣ. Обаче, вие трѣбва да знаете имената на инженеритѣ. Ще ги повикате по телефона и тѣ ще ви се отзоватъ. Вие ще слушате внимателно, какво ще ви говорятъ оттамъ. Тѣ ще ви кажатъ: „Винтъ еди-кой си номеръ е развъртенъ, затова ще вземете ключъ еди-кой си номеръ и ще го завъртите.“ Вие ще кажете: „Духътъ говори.“ Да, въплотениятъ Духъ на Бога говори на телефона и вие слѣдъ това ще бѫдете въ състояние да поправите парахода и той ще тръгне. По сѫщия начинъ и ученицитѣ отъ окултната Школа понѣкога спиратъ въ своя пѫть. Това значи, че тѣ се спрѣли, за да телефонират на тѣзи, които сѫ построили тѣхния параходъ въ духовния свѣтъ. Знаете ли имената на тѣзи инженери, които сѫ построили вашия параходъ? Вие казвате: „Тази работа не ни трѣбва.“ Дали ви трѣбва или не, ще разберете, когато се намѣрите въ мѫчнотиитѣ на живота.

Мнозина отъ васъ не искатъ да знаятъ, какъ е направено човѣшкото тѣло. Колцина отъ васъ знаятъ, колко пѫти въ минута бие сърцето? Колцина отъ васъ знаятъ, колко пѫти прѣзъ деня мигате? Казвате: „Малки работи сѫ тѣ.“ Малцина знаете, колко пѫти на день обръщате дѣсната ржка ту налѣво, ту надѣсно. Казвате: „Тия нѣща сѫ дрѣбни, маловажни.“ Съгласенъ съмъ, че сѫ дребни, но движенията на ржката налѣво, надѣсно иматъ смисълъ. Колко пѫти на день вие се навеждате напрѣдъ или назадъ? Всички тия движения иматъ значение. Кажете ми най-

напрѣдъ по колко пѫти вие мигате на день, а не прѣзъ цѣлия си животъ. Изправете се прѣдъ огледалото и наблюдавайте, по колко пѫти мигате въ часъ и при това дали бавно или бързо. Отъ правилното мигане зависи много нѣщо въ живота ви. Когато мигате бързо, това означава едно нѣщо; когато мигате бавно, това означава друго нѣщо. Азъ нѣма да ви обяснявамъ, какво означава бързото и бавното мигане, защото, когато се обясняватъ въ окултната наука отрицателнитѣ нѣща, човѣкъ може да се зарази отъ тѣхъ.

Ученикътъ може да контролира своето мигане. Защо мижи човѣкъ? Когато човѣкъ мига, той чисти очитѣ си. Нѣкой пѫть човѣкъ мига повече отколкото трѣбва. Очитѣ на човѣка трѣбва да се чистятъ и могатъ да се чистятъ, затова именно сълзятъ. Правили ли сте изчисления, по колко пѫти на день ви текатъ сълзи отъ очитѣ? Казвате за нѣкого: „Окото на този човѣкъ тече.“ Казвамъ, сълзи могатъ да текатъ и отъ духането на вѣтъра. Колко отъ васъ сѫ правили наблюдения, да видятъ какво означава проиграването на вѣждата? Често казвате: „Проигра ми нѣщо вѣждата.“ Броили ли сте, колко пѫти проиграва дѣсната или лѣвата ви вежда въ продължение на една година? Това сѫ редъ наблюдения и факти, които всѣки ученикъ трѣбва да проучава въ себе си. Той трѣбва да констатира, че еди-кой си день, въ еди-кой си часъ е проиграла дѣсната му вѣжда напримѣръ и това се продължи десеть минути. Той трѣбва да наблюдава, дали тия явления ставатъ периодически или не.

Колцина отъ васъ сте наблюдавали още, когато излизате всрѣдъ природата, отъ дѣ духа вѣтърътъ? Слѣдъ това, броили ли сте колко пѫти вѣтърътъ е духалъ отъ изтокъ, колко пѫти - отъ западъ, колко пѫти - отъ сѣверъ и колко пѫти е духалъ отъ югъ? Мнозина отъ васъ ще кажатъ: „Съ такива прости работи ли ще се занимаваме?“ - Не, не сѫ прости работи тѣ. Ако вие се занимавате съ вѣтроветѣ, тѣ ще внесатъ нѣщо ново въ васъ. Вие не искате да се занимавате съ вѣтроветѣ, а се занимавате съ дребнави нѣща. Вие имате една отличителна чърта, да се занимавате съ микроскопически работи, които по-скоро разсѣйватъ вниманието ви, отколкото да ви съсрѣдоточаватъ.

Хубаво нѣщо е човѣкъ да бѫде наблюдателенъ, да схваща и най-малкитѣ нѣща, но да ги използува за своя поука, а не за критика. При наблюденията човѣкъ трѣбва да разширява съзнанието си. Ако не се постига това, наблюдението е само губене врѣме. Природата не търпи еднообразие. Човѣкъ, за да придобие единъ широкъ погледъ върху нѣщата, той трѣбва да простре своитѣ наблюдения въ по-широки области на живота.

Сега, азъ искамъ отъ васъ да направите наблюдение въ разстояние на единъ мѣсецъ отъ днесъ, колко пѫти ще духа вѣтърътъ отъ изтокъ, колко пѫти отъ западъ, колко пѫти отъ сѣверъ и колко пѫти отъ югъ. Ето една задача за ученицитѣ, т. е. за сериознитѣ ученици. Слушателитѣ сѫ свободни отъ тази задача. Тия отъ васъ, които сѫ ученици, ще направятъ това наблюдение, безъ изключение. Всѣка сутринь, като ставате, ще отбѣлѣзвате посоката на вѣтъра, отдѣ вѣе и накѫдѣ отива. Ще наблюдавате накѫдѣ вървятъ облацитѣ. Това ще бѫде едно хубаво наблюдение. Наблюденията си ще правите само до обѣдъ. Слѣдъ единъ мѣсецъ ще видите, какво сте констатирали. По нататъкъ вие ще можете да си обяснявате значението на вѣтроветѣ. Тѣ иматъ психически произходъ, но засега ние ще се спремъ само върху тѣхното физическо проявление, тъй както тѣ се проявяватъ въ физическия свѣтъ.

Пишете още и върху слѣдната тема: „Защо духатъ вѣтроветѣ?“ Външнитѣ наблюдения въ живата природа сѫ необходими за възпитанието на нашия умъ и на нашето сърце. Когато ученикътъ се намира въ извѣстни мѫчнотии, това е прѣдвидено отъ невидимия свѣтъ. Вие сте поставени въ единъ свѣтъ, въ който мѫчнотиитѣ се явяватъ като естествено послѣдствие на нѣкакви прѣдшествуващи причини. За да може да ги прѣодолѣете, трѣбва да разбирате метода на възпитанието. Вие трѣбва да знаете, какъ да отклонявате вашитѣ мисли и чувства отъ едно направление въ друго. Има редъ умствени мѫчнотии, които може да се прѣодолѣятъ само съ наблюдения на вѣтроветѣ, или на цвѣтята, или на изворитѣ, или на планинскитѣ върхове, или на канаритѣ, или най-послѣ отъ наблюдение на добритѣ хора. Често трѣбва да правите диверсия въ своитѣ

мисли и чувства. Не оставайте за дълго врѣме въ старитѣ си мисли, но поставете ума си въ активно положение, да се занимава съ изучаването на нѣкой интересенъ прѣдметъ. Може да се занимавате или съ музика, или съ изкуство, или съ оране, или съ какво и да е занятие. Каквото занятие и да изберете, то е въ състояние да отклони ума ви отъ онѣзи мисли, които спъватъ вашето развитие. Всички мѫчнотии у васъ произтичатъ отъ изобилната енергия, която нахлува въ организъма ви и не знаете, какъ да се справите съ нея, вслѣдствие на което тя ви подпушва. Всички скърби произтичатъ отъ чрѣзмѣрни желания. Запримѣръ, нѣкои страдатъ отъ това, че нѣма кой да ги обича. Когато нахлуе много енергия въ организъма ви, той не може да я приеме въ себе си и става блокиране на организма.

Та, всички трѣбва да се стремите да се аклиматизирате на тѣзи енергии, които сега идватъ въ свѣта. Вие трѣбва да се аклиматизирате къмъ мѫчнотиитѣ, които ще срѣщате въ живота си. Когато казваме, че страданията сѫ необходими, ние подразбираме единъ великъ законъ. Страданията сѫ симптоми, признаци за онния велики енергии, които сега идватъ въ природата. Задъ всѣко страдание се крие Божествена енергия. То е ключъ. Страданията сѫ отъ разни категории, отъ различни видове. Нѣкой пѫть поводътъ за страданието е толкова дълбокъ, че не може да разберете, отъ дѣ иде. Ставашъ сутринь, неразположенъ си, тежко ти е нѣщо на душата, като че цѣлата земя е турена отгорѣ ти. Ти се намирашъ въ едно хипнотическо състояние, като че цѣлата вселена се руши подъ краката ти. Не си боленъ, жена ти, дѣцата ти сѫ добрѣ, а при това си много неразположенъ. Нѣкой пѫть се случва обратното: всичко около тебе е лошо, тежко, петь пари нѣмашъ въ джоба си, босъ си, гологлавъ, два дни си гладувалъ, а ти си бодъръ, веселъ, радостенъ. Коя е причината за това? Вие може да кажете, че такава е волята Божия. Вие може да кажете, че волята Божия е такава само тогава, когато сте завършили своето развитие. Какво прѣдставлява волята Божия? - Тя е резултатъ на нѣщо.

При сегашнитѣ условия, въ които се намирате, вие трѣбва да изучавате страданията всѣки день. Щомъ ви дойде

едно страдание трѣбва да знаете причинитѣ, защо е дошло и какъ е дошло. Дошла ви е нѣкоя скрѣбь, пакъ трѣбва да знаете причинитѣ за нейното дохождане. Азъ говоря това отъ наблюдения, които съмъ правилъ отъ редъ години. Ако си лѣгате вечерь съ главата на сѣверъ, ще опрѣдѣлите, какво чувствувате при това положение; ако промѣните положението въ леглото си, съ главата на югъ, ще видите, каква е разликата между тия двѣ посоки. Ако поставите главата си точно на сѣверъ, дѣто тече електричество и магнетизъмъ и слѣдъ това започнете да отклонявате главата си отъ този магнетически полюсъ, ще забѣлѣжите какви настроения може да се родятъ у васъ. Цѣла година трѣбва да наблюдавате, за да придобиете опрѣдѣлени, точни, научни данни. Значи, много отъ вашитѣ разположения могатъ да се измѣнятъ като измѣните положението си въ леглото. Азъ съмъ правилъ редъ такива наблюдения. Неразположенъ ли си, тури възглавницата си точно на сѣверъ и така легни. На другия день ще кажешъ: „Слава Богу, днесъ се усѣщамъ много добрѣ.“ Разбира се, това сѫ малки наблюдения, които не трѣбва да се взиматъ като максими. Нѣкой пѫть може да измѣнишъ положението на възглавницата си, а при все това състоянието ти да не се измѣня. Това показва, че има нѣкакви дълбоки причини за вашето състояние. Ако туришъ главата си на сѣверъ и положението ти не се измѣня, казвамъ: ти си ялъ тази вечерь късно. Затова на другата вечерь ще туришъ възглавницата си пакъ на сѣверъ и ще ядешъ прѣди залѣзъ слънце. Това е физическата страна на въпроса. Вие туряте възглавницата си на сѣверъ, ядете прѣди залѣзъ слънце, но работата ви пакъ не се оправя. Тогава казвамъ: утрѣ вечерь ще турите възглавницата си на сѣверъ, ще ядете два часа прѣди залѣзването на слънцето и ще прочетете цѣлото Евангелие на Иоана.

Това сѫ опити, които трѣбва да правите. Като прочетете Евангелието на Иоана, казвате: „Слава Богу, много добрѣ спахъ тази вечерь.“ Значи, потрѣбно е да туришъ възглавницата си на сѣверъ, да ядешъ прѣди залѣзване на слънцето и да прочетешъ Евангелието на Иоана. Ако направишъ тия нѣща, скрѣбьта ти ще се промѣни, ще придобиешъ едно разположение. Нѣкоя

скръбь продължава день, два, три, цѣла недѣля, мѣсецъ и повече, а нѣкоя скръбь може да те обхване като ахтаподъ и да продължи почти цѣла година. Тогава, лошото е това, че не можешъ да отмахнешъ тази скръбь отъ себе си - дѣто ходишъ и тя съ тебе върви.

И тъй, първата задача, която ви давамъ за цѣлъ мѣсецъ е да наблюдавате посоката на вѣтъра. Второто нѣщо, което ще наблюдавате, е да слѣдите какви разположения изпитвате, като промѣняте положението си, когато спите въ леглото. Като наблюдавате вѣтроветѣ, сѫщеврѣменно ще наблюдавате, какво е вашето разположение, като духа източенъ, западенъ, сѣверенъ и южень вѣтъръ. Наблюденията, които правите, ще отбѣлѣзвате въ едно тефтерче.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

35-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 5.VIII.1925 г.
София

МАЛКОТО ДОБРО И МАЛКОТО ЗЛО

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

Размишление

Прочетоха се нѣколко отъ работитѣ върху темата „Разлика между физическитѣ и духовнитѣ чувства.“

Попитали едно дѣте: „Защо грѣе слънцето?“ То отговорило „Слънцето грѣе, защото иска да грѣе.“ Попитали друго дѣте: „Защо хората кладятъ огънь?“ - „Защото имъ е студено.“ Попитали трето дѣте: „Защо хората и животнитѣ пиятъ вода?“ - „Защото сѫ жадни.“ Какъ мислите, умни ли сѫ, т.е. правилни ли сѫ тия отговори? Тѣхнитѣ отговори сѫ толкова правилни, колкото и обясненията на мнозина хора върху въпроса за чувствата. Питамъ: човѣкъ, който не е търгувалъ, може ли да направи дългъ? Човѣкъ, който не се е родилъ, може ли да ожеднѣе или да огладнѣе? - Не може разбира се. Нѣкои казватъ, че физическитѣ чувства помрачавали ума на човѣка, не, това заключение не е правилно. Помрачаване се явява тогава, когато се нарушава хармонията между физическитѣ и духовнитѣ чувства на човѣка. Слѣдователно, когато нѣкой клонъ или нѣкой коренъ на дървото се повредѣди, настава помрачаване въ това дърво. Въ нѣкои случаи коренитѣ сѫ по-устойчиви, а въ нѣкои случаи - клонищата.

Често нѣкои отъ ученицитѣ, които изучаватъ живота, гледатъ на тъмната му страна, безъ обаче, да сѫ песимисти. Тѣ гледатъ мрачно на живота, безъ да сѫ песимисти и уреждатъ смѣткитѣ си много добрѣ. Другитѣ ученици сѫ оптимисти, гледатъ оптимистически на живота, а въ сѫщность сѫ песимисти. Тѣ сѫ оптимисти докато всичко имъ върви наредъ; щомъ не имъ върви, ставатъ песимисти. Естественията пѫть въ природата е, щото всѣки здравъ човѣкъ да бѫде оптимистъ, а всѣки боленъ

човѣкъ да бѫде песимистъ. Песимизмътъ е болезнено състояние на човѣка, то е философия на болнитѣ хора, но не и на здравитѣ. Песимизмътъ изразява състояние на почивка. Когато човѣкъ нѣма какво да работи, той става песимистъ. Когато има какво да работи, той е оптимистъ.

Когато ние разглеждаме живота, трѣбва да го разглеждаме въ неговата сѫщина, тъй както той се проявява. Ние можемъ да проповѣдваме щедростьта, безъ да сме щедри. Можемъ да говоримъ за икономия, безъ да сме пестеливи. Можемъ да говоримъ за пестеливость, безъ да сме скѫперници. Скѫперничеството и пестеливостьта сѫ двѣ различни нѣща. По какво се различава пестеливиятъ човѣкъ отъ икономиста? -Пестеливиятъ човѣкъ се ражда пестеливъ, а икономистътъ сега придобива това качество. Страданията въ живота налагатъ на човѣка да развие въ себе си чувството на икономия. Тогава той казва: „Икономия трѣбва!“ Въ природата сѫществува пестеливость, а икономията сега се изучава. Тя се проявява въ физическия свѣтъ чрѣзъ редъ ограничения на човѣка въ неговата дѣятелность. Запримѣръ, вижте какво е положението на микробата. Нейното съзнание е много ограничено въ дѣятелностьта ѝ. Тя се движи въ единъ малъкъ кръгъ, намира се въ дъното на гѫстата материя.

Съврѣменнитѣ учени хора разглеждатъ външнитѣ форми на всички живи сѫщества, изучаватъ тѣхното размножение, като го обясняватъ съ силния стремежъ да се освободятъ отъ това състояние на ограничение, въ което се намиратъ. Тѣ мислятъ, че чрѣзъ размножение ще подобрятъ своята еволюция. По-висшитѣ сили използуватъ тѣхното бързо размножаване. Духътъ въ човѣка, като по-висока форма, работи въ него съзнателно и съ това той придобива по-голѣма свобода. Питамъ: ограничението на микробата отъ природата ли е дадено? Свободата на човѣка отъ природата ли е дадена? Нѣкога човѣкътъ е билъ на това положение, дѣто се намира микробата сега. Нѣма защо да съжаляваме микробитѣ, които сега се намиратъ въ тия ограничителни условия. Тѣ работятъ и единъ день ще се намѣрятъ въ по-добри условия. Ако нѣкоя

микроба пита, защо се намира въ такива условия, ще ѝ се каже, че трѣбва да работи. Ако нѣкой човѣкъ пита защо микробата се намира въ това състояние, ще му се каже, че нѣкога и той е билъ въ нейното положение, сега е достатъчно само да си припомни това - нѣма какво да му се доказва. Ама той забравилъ всичко това. Нищо, ще си го припомни. Какъ? - Като поправи живота си, всичкото негово минало ще се възстанови. Грѣхопадането въ свѣта е допринесло именно това забравяне на хубавитѣ опитности, които сме имали отъ миналото. Знаете ли какво стана въ врѣмето на грѣхопадането? - Господь накара първия човѣкъ да направи една машина съ която да спусне внимателно хората на земята. Той направи тази машина, но вѫжето ѝ бѣше много тънко, та като спущаше хората на земята, вѫжето се скѫса и всички паднаха вѫтрѣ. Сега ангелитѣ правятъ хубаво, здраво вѫже, съ което да извадятъ хората на повърхностьта на земята. Това бѣше първиятъ опитъ на човѣка. Подобенъ опитъ за втори пѫть не му се позволи да прави. Човѣкътъ не може да направи такова тънко вѫже, каквото Богъ може да направи. Той, като видѣлъ, че Господь направилъ тънко вѫже, помислилъ си, че може да го подражава. Направилъ и той тънко вѫже, като това на Бога, но неговото се скѫсало. Човѣкъ нѣма тия знания, които Богъ има.

Сега вие казвате, че Любовьта привлича. Съ какво привлича Любовьта? Тя има ли вѫже? Казвате за нѣкого: „Той има привлѣкателни очи.“ Какъ може очитѣ да привличатъ човѣка? Питамъ, въ сѫщность чернитѣ очи ли привличатъ или ти се привличашъ къмъ чернитѣ очи?

Нѣкои казватъ, че малкото знание е за прѣдпочитане прѣдъ голѣмото. Азъ давамъ слѣдното правило: Малкото добро е за прѣдпочитане прѣдъ малкото зло. Голѣмото добро е за прѣдпочитане прѣдъ голѣмото зло. Ако дойде голѣмото зло, малкото зло е за прѣдпочитане, защото разноскитѣ му сѫ по-малки. Още повече за прѣдпочитане е малкото добро прѣдъ малкото зло, понеже нѣма никакви разноски. Мнозина отъ васъ казватъ: „Азъ прѣдпочитамъ малкото зло прѣдъ голѣмото зло.“ Да прѣдпочиташъ малкото зло, това е крачка

напрѣдъ. Мѣрилото на свѣта е да се прѣдпочитатъ малкото добро и малкото зло. При малкото добро въ човѣка се проявява нѣщо хубаво. То е положителната страна на неговия животъ. Голѣмото зло и малкото зло сѫ два обратни процеса, които се намиратъ подъ нулата на живота. Малкото добро и малкото зло сѫ надъ нулата.

Питамъ: ако имате въ джоба си само седемь лева, но дължите нѣкому точно толкова лева, какво трѣбва да направите? - Ще бръкнете въ джоба си, ще извадите тия седемь лева и ще ги дадете на този, комуто дължите. Ако не направите това нѣщо сами, нѣкой вашъ приятель ще го направи. Вие казвате: „Обраха ме, паритѣ ми нѣма въ джоба.“ Право ли е заключението ви? - Не. Азъ казвамъ: този човѣкъ не ви обра, но вие си платихте дълга. Вие имахте да давате на този човѣкъ седемь лева. Казвате: „Съ такава глупава философия не се занимавамъ.“ Но вашиятъ приятель направи това вмѣсто васъ. Слѣдъ това срѣщате този човѣкъ, комуто дължите. Той ви казва: „Господине, азъ ви благодаря, че си изплатихте дълга.“ Казвате: „Друг човѣкъ извади паритѣ отъ джоба ми и изплати дълга ми съ мои пари.“ Има ли нѣкакво прѣстѫпление въ това?

Второто положение: срѣщате другъ господинъ, който ви дължи седемь лева. Тогава сѫщиятъ вашъ приятель взима тия пари отъ вашия длъжникъ и ги туря въ кесията ви. Седемьтѣ лева сѫ вѫтрѣ вече. Какво е отношението между изваденитѣ и внесенитѣ пари? Какво ще кажете сега? - „Паритѣ ми се върнаха.“ Върнаха ли се паритѣ ви? Сѫщитѣ пари ли сѫ? - Не сѫ сѫщитѣ. Слѣдователно, когато ви се случи нѣкоя малка неприятность въ живота, ще знаете, че това сѫ изваденитѣ седемь лева от джеба ви, нѣкой вашъ приятель е изплатилъ дълга ви. Казвате: „Обраха ме, туй нѣщо не трѣбваше да се случи.“ Не се безпокойте, нѣкой вашъ приятель е извадилъ паритѣ ви. Когато ви дойде нѣкоя малка радость ще знаете, че сѫщиятъ вашъ приятель е срещналъ онзи, който има да ви дължи тия седемь лева, извадилъ ги е отъ неговия джобъ и ги туря въ вашата кесия. Питамъ: този приятель, който едноврѣменно изважда и внася паритѣ въ кесията ви, единъ и сѫщъ ли е? - Да,

единъ и сѫщъ е той. На добритѣ ще направи добро, а на злитѣ - зло. Защо въ единия случай, когато кесията ви е празна, вие се безпокоите, а въ другия случай, когато имате пари, вие се радвате? Въ единия случай имате минусъ, а въ другия случай - плюсъ.

Като разсѫждавамъ така, вие казвате: тия работи сѫ лесни, знаемъ ги ние. Казвамъ, човѣкъ трѣбва да бѫде буденъ въ малкитѣ работи въ живота си. Красивиятъ животъ седи въ малкитѣ постѫпки. Когато азъ чуя, че нѣкой богаташъ далъ хиляда лева помощь нѣкому, вѣстницитѣ пишатъ за него или пъкъ видя, че другъ богаташъ се наведе и завърже връзкитѣ на обущата на нѣкоя стара баба, втората постѫпка, споредъ мене е по цѣнна. Този човѣкъ е вложилъ повече енергия, отколкото първия. Даването на хиляда лева ни най-малко не означава изразходване на часть отъ нашата енергия. Тия пари сѫ влѣзли въ кесията ви и сега излизатъ. Има американски богаташи, както и нѣкои български богаташи, които всѣки день трупатъ по 20 - 30 хиляди лева, нѣкои даже и по сто хиляди въ касата си, безъ да сѫ употрѣбили нѣкакъвъ трудъ за това. Тѣ спечелили ли сѫ тия пари? Вложили ли сѫ нѣкаква енергия за придобиването имъ? - Не. Ако единъ човѣкъ завърже връзкитѣ на обущата на нѣкой старецъ, той влага извѣстна енергия въ тази услуга.

Слѣдователно, малкото добро направено отъ насъ, винаги съдържа въ себе си часть отъ нашата енергия. Това малко добро крие въ себе си извѣстно благословение. Въ какво седи малкото зло? Ще ви приведа единъ примѣръ. Казвате: „Този братъ, този ученикъ е отличенъ, много добрѣ се учи, но е малко дърдорко.“ Казвамъ, защо е нужно туй вмѣтнато прѣдложение, че този ученикъ е малко дърдорко? Какво зло има въ това, че този братъ е малко дърдорко? Думата „дърдорко“, която употрѣбихте по адреса на вашия братъ е малкото зло. Да се каже за нѣкого, че е малко дърдорко, това не може да го обиди, но защо да не се каже за този човѣкъ, че е способенъ, че е отличенъ, че има много хубави чърти, че не е мълчаливъ, а говори хубаво и т. н.? Като кажете, че този човѣкъ е дърдорко, вие печелите ли нѣщо? Ще го поправите ли съ това? - Нѣма да го поправите,

обаче, като кажете, че той говори хубаво, съ това вие внасяте добри мисли въ себе си, изпращате една хубава вълна къмъ него и той се ползува. Че е дърдорко, това показва извѣстна енергия, той иска да говори, да я изразходва. Единъ знаменитъ проповѣдникъ, нареченъ Муди, билъ голѣмъ дърдорко. Той говорилъ въ всѣко събрание. Казвали му да прѣстане да говори, да си седне на мѣстото, но той всѣкога говорилъ. Най-напрѣдъ говорилъ несвързано, ималъ развалена граматика, размѣствалъ мѣстата на глаголитѣ, на мѣстоименията, но въпрѣки това, понеже ималъ силенъ стремежъ да говори, дотолкова се упражнилъ въ говоренето, че станалъ единъ отъ краснорѣчивитѣ проповѣдници, всички го слушали съ удоволствие. Да говоришъ повечко отколкото трѣбва, това е малкото зло за човѣка. Казвате за нѣкой човѣкъ: „Той е отличенъ, но малко шантавъ.“ Значи, липсва му нѣщо. И това е едно отъ малкитѣ злини за човѣка.

Ще ви задамъ другъ въпросъ: защо хората иматъ сини, черни, зелени или кестеняви очи? Все трѣбва да има нѣкаква причина за това. Ако прозорцитѣ на вашата кѫща иматъ сини стъкла ще кажете, че това е защото обичате синия цвѣтъ. Хората съ синитѣ очи сѫ опасни, пъкъ и тия съ чернитѣ очи сѫ опасни, но и ония съ кестенявитѣ очи сѫщо сѫ опасни. Значи, всички очи сѫ опасни. Ще ви кажа какъвъ е моятъ аргументъ, защо твърдя, че всички очи сѫ опасни. Като влѣзешъ при нѣкой братъ, или при нѣкоя сестра, които иматъ сини очи, тѣ виждатъ всичко чрѣзъ синия цвѣтъ и казватъ: „Свѣтлината, която иде отъ слънцето, е синя.“ Да, синя е разбира се. Излѣзатъ вънъ пакъ казватъ: „Свѣтлината е синя;“ Влѣзатъ вѫтрѣ, казватъ: „Свѣтлината е синя.“ Защо е така? - Тѣхнитѣ очи сѫ сини. Слѣдователно, хората съ синитѣ очи виждатъ по единъ начинъ. Тия съ кафявитѣ очи виждатъ по другъ начинъ.

Всички хора виждатъ, знаятъ и говорятъ само една седма отъ Истината. Хората, които говорятъ цѣлата Истина, трѣбва да иматъ прозрачни очи, т. е. безцвѣтни, или такъвъ цвѣтъ, който да съдържа всички цвѣтове на слънчевия лѫчъ. Тѣ официално може да иматъ сини очи, да бѫдатъ зарегистрирани къмъ хората съ сини очи, или могатъ да иматъ кестеняви или отъ другитѣ

видове очи, но въ духовно отношение тѣхнитѣ очи трѣбва да иматъ такъвъ цвѣтъ, който да изразява напълно Истината. Най-послѣ, човѣкъ може да има прозрачни очи. Кога? - Когато искате да узнаете Истината. Тогава ще си туритѣ прозрачни очи и ще кажете: „Такава е свѣтлината на слънцето.“ Прѣзъ нашитѣ прозрачни очи свѣтлината на слънцето не се прѣчупва. Както влиза, така излиза прѣзъ тѣхъ. Съ това ние не искаме да кажемъ, че чернитѣ очи сж лоши, но тѣ се нуждаятъ отъ повече свѣтлина. Ако мислите, че въ природата сжществува само тази свѣтлина, която минава прѣзъ чернитѣ очи, вие ще изпаднете въ една погрѣшка. Нѣкой казва: „Азъ обичамъ синитѣ очи.“ Защо обичате синитѣ очи? Другъ казва: „Азъ обичамъ чернитѣ очи.“ Защо обичате чернитѣ очи? Този въпросъ е доста философски, затова ще оставя вие да мислите върху него, да си отговорите, защо обичате синитѣ или чернитѣ очи?

При разглеждане на кой и да е въпросъ, всички трѣбва да бждете свободни. Човѣшкиятъ умъ трѣбва да бжде свободенъ отъ всички прѣдубѣждения. Ако искашъ да кажешъ, че нѣкой човѣкъ е много добъръ, спри се, не казвай това. Ако искашъ да кажешъ за нѣкого най-малкото зло, пакъ се спри, не го казвай. Кажи за него малкото добро. Ти се въздръжъ, не казвай лошото за човѣка. Когато ти се въздържишъ, все ще се намѣри нѣкой, който ще го каже вмѣсто тебе. И въ такъвъ случай, по-добрѣ е другъ да го каже, отколкото ти да го кажешъ. Ако вие не дойдете до това състояние, да си въздѣйствувате сами, да се научите да владате вашия умъ, вашето сърце, нѣма да имате никакви резултати. Завладѣйте вашитѣ мисли, вашитѣ чувства въ най-малкитѣ имъ проявления! Ако вие не можете да обуздавате коня си още когато е малъкъ, то като придобие голѣми сили, той ще ви повали. Ако сте слаби да обуздавате вашитѣ най-малки подтици, какъ ще обуздавате голѣмитѣ? Слѣдователно, човѣкъ се изпитва и провѣрява при най-малкото зло, а не при голѣмото. Можете ли да обуздаете най-малкото зло, ще можете да обуздаете и голѣмото, то отпослѣ ще дойде. Разумни трѣбва да бждете! Азъ не съмъ за абсолютното въздържание и то само отвънъ, но човѣкъ трѣбва да се въздържа отвжтрѣ. Запримѣръ, простудите

се, хване ви кашлица и вие се въздържате да не кашляте, стѣгате се. Смѣшно е това! Не е въпросътъ да се въздържате да не кашляте, но да се научите да не се простудявате. Значи, злото у насъ показва нездравословно състояние. Вие трѣбва да придобиете здравословното състояние на вашата душа. Придобиете ли го, тогава всички негативни качества, които проявявате днесъ ще станат нормални.

Казвамъ, внеси изобилно любовь въ душата на човѣка и омразата ще изчезне. Внеси вѣрата въ човѣка и безвѣрието ще изчезне. Внеси надеждата и обезсърчението ще изчезне. Като се внесатъ положителнитѣ качества въ човѣка, отрицателнитѣ ще изчезнатъ. Онзи, който иска да изучава живота, трѣбва да се занимава съ висшитѣ свѣтове и то тъй, че като помисли за нѣкой свѣтъ, да може да възприеме съотвѣтствуващи сили.

Сега, нѣкои отъ васъ се боятъ отъ извѣстни отражения. Да кажемъ, че единъ медиумъ седи прѣдъ своята маса и се разговаря съ духоветѣ. Около него седятъ много хора, които образуватъ верига съ своя опрѣдѣлена мисъль. Медиумътъ възприема мислитѣ на окржжаващитѣ и ги възпроизвежда. Другитѣ около него казватъ: „Духътъ говори.“ - Не, това не е духътъ, но медиумътъ изразява мисъльта на окржжаващитѣ. За да бѫде този медиумъ, свободенъ отъ тѣхното влияние, всички въ веригата трѣбва да искатъ да имъ се каже нѣщо отгорѣ. Тѣ напротивъ, всѣки отъ тѣхъ иска медиумътъ да каже това, което той мисли. И медиумътъ съобщава това, което всѣки поотдѣлно мисли. Това ни най-малко не е съобщение отъ невидимия миръ. Нѣкой казва: „Като влѣзохъ въ нашето събрание, дойде ми вдъхновение.“ Не, нѣкой братъ ималъ повъзвишени мисли, които ти си възприелъ. Той казва: „Възприехъ отгорѣ една възвишена мисъль.“ Казвамъ, тази мисъль бѣше посадена нѣкѫдѣ прѣди хиляди години, а прѣди сто хиляди години е дошла на земята. Какво ще кажете отгорѣ на това? Това е правилната философия на живота. Всички трѣбва да знаете, дали дадена мисъль, която прониква въ ума ви, е дошла сега или сѫществува въ васъ отъ прѣди хиляди години и вие я носите съ себе си. Когато една мисъль проникне дълбоко въ

душата ви, друга свѣтлина ще дойде. Има редъ правила, по които може да се провѣри всѣка Истина. Има закони, на които не знаемъ бѫдещето. За всѣки законъ има редъ правила, чрѣзъ които той може да се провѣри.

Азъ при свободно врѣме бихъ се спрѣлъ да разглеждамъ Любовьта, защото тя може да се разгледа като отдѣленъ свѣтъ. Най-първо започнете съ Любовьта! Защо? Казвамъ, ако искате да оправите материалнитѣ си работи, започнете съ Любовьта. Казвате: „Съ Любовь не става.“ Безъ Любовь пъкъ съвсѣмъ ще забатачите работитѣ си. Имате ли слуга, възлюбете го, направете му едно добро и той слѣдъ десеть години ще бѫде виденъ човѣкъ, или нѣкакъвъ богатъ търговецъ, който ще има най-малко сто милиона лева. Заради Любовьта, която нѣкога сте изказали къмъ него, той ще ви услужи да се въздигнете. Ако имате другъ слуга, който е простъ, но способенъ човѣкъ, пратете го въ училището и ще видите, че единъ день той ще стане знаменитъ инженеръ и ще ви се отплати съ знанието, което е придобилъ. Тъй щото, не говорете за Любовьта, но проявете Любовьта тамъ, дѣто трѣбва. Вие трѣбва да дадете, да пожертвувате нѣщо за Любовьта. Онзи, къмъ когото проявите Любовьта, той ще има крайна нужда отъ васъ, ще чувствува празнота, обезсърчение, отчаяние. Вложите ли Любовьта си въ този човѣкъ, той всѣкога ще ви бѫде признателенъ. Ако срещнете нѣкой човѣкъ, на когото душата е пълна съ любовь, какво ще му дадете? Търсете мѣста, дѣто можете да вложите вашата любовь. Това е Божествено. Какво търси Господъ въ свѣта? Свѣтлина ли търси Той? - Не, Богъ има свѣтлина. Той търси хора, които се нуждаятъ отъ Неговата свѣтлина. Защо дойде Христосъ на земята? - Да спаси грѣшнитѣ хора. Той дойде при онѣзи, които имаха нужда отъ Него. Той вложи Любовьта си въ тѣхъ и единъ день тѣ ще се повдигнатъ.

Ето първиятъ методъ, по който можемъ да проявимъ Любовьта, а не само да говоримъ за нея. Често мнозина се оплакватъ, че не сѫ много добри хора. Защо не сѫ добри хора? За да бѫде човѣкъ добъръ, дълго врѣме трѣбва да го полироватъ. Всички хора по естество сѫ грапави. Материята,

отъ която сѫ направени, е грапава, затова трѣбва да се разработва. Силитѣ, които дѣйствуватъ у човѣка, сѫщо тъй не сѫ добрѣ организирани. Всички силови линии у него трѣбва да се прѣорганизиратъ; тѣлото на човѣка анатомически трѣбва да се прѣустрои. Слѣдователно, търкането, триенето е необходимо, за да се полира човѣкъ. Като започнешъ да търкашъ нѣкой човѣкъ, той казва: „Остави, тази работа не става лесно.“ Слѣдъ като го огладятъ хубаво, ще му турятъ нѣкакви изпѫкналости, нѣкакви релефи. Природата туря на тия шлифовани дѣца разумъ. Тѣ ще бѫдатъ статуитѣ, по които хората ще се учатъ. Първитѣ грапавини, изпѫкналости сѫ безсмислени, а вторитѣ, които оставатъ върху завършената статуя, ставатъ смислени. Ако човѣкъ е уменъ, самъ трѣбва да се търка, да се изглажда. Това е фигура на рѣчьта, а не буквално изражение. Азъ не разбирамъ, че трѣбва да вземете единъ камъкъ и да се търкате съ него. Дойде ли ви на ума да кажете за нѣкого, че е малко дърдорко, кажете си: „Той е отличенъ братъ.“ Това значи, че сте взели единъ камъкъ, съ който се полировате. Прѣкарате ли го десеть пѫти върху себе си, вие ще се шлифовате, както онзи майсторъ, който прави хубава мраморна чешма. Като погледнете тази чешма, отдалечъ лъщи тя. Вие ще кажете: „Учителю, за всичко говорете, но за полировка недѣйте ни говори!“ Наистина, лошо нѣщо е да те полироватъ другитѣ хора. Кажете ли нѣщо лошо за нѣкого, вие го полировате. Кажете ли добро за нѣкого, вие себе си полировате.

И тъй, най-опасното нѣщо е да полировашъ другитѣ. Полировайте сами себе си! Приложите ли полирането надъ другитѣ, ще си създадете такава беля, че десятки години не ще можете да се освободите. Никога не се опитвайте да полировате другитѣ. Вие можете да шлифовате камънитѣ, но дойде ли до хората, оставете тази работа, тя е за ангелитѣ. Тѣ иматъ право да шлифоватъ. Това изкуство още не е за хората. Когато говоря, че не трѣбва да се шлифовате, азъ разбирамъ, че това нѣщо е изключено отъ новия животъ. Докато сте още въ материалния животъ, тамъ шлифованието се допуща. Вие знаете това изкуство и го прилагате на общо основание.

Въ окултната наука ние изучаваме методитѣ и начинитѣ за новия животъ. За какво ще се говори тогава? За хубавото, за красивото. Вие ще бѫдете като онзи българинъ богаташъ, който заспалъ и се прѣнесълъ въ другия свѣтъ. Като се върналъ отъ тамъ, повикалъ сина си и му казалъ: „Синко, този животъ горѣ не е такъвъ, какъвто е земниятъ животъ. Азъ видѣхъ колко много длъжници имамъ. Не искамъ да остане нито единъ. Донесете ми тефтеритѣ!“ Синътъ му донася тефтеритѣ и той наклажда огънь и ги изгаря. „Никой не ми дължи повече!“ - казва богатиятъ търговецъ. Това изисква отъ насъ новиятъ животъ. Не ни трѣбватъ повече тефтери!

Азъ искамъ да освободя душитѣ ви отъ всички заблуждения и ограничения. Щомъ влѣзете въ новия животъ, ще съберете старитѣ тефтери, ще ги турите въ огъня да изгорятъ. Достатъчно ви е онова, което имате въ хамбаря.

Доброта, Истина, красота, това е Любовьта.

36-а школна лекция на Общия Окултенъ класъ
държана отъ Учителя на 12.VIII.1925 г.
София

(Последня школна лекция от IV-та година)

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Абсолютна справедливость ……..…..5
15.10.1924г.
2. Добрата постжпка .....…..22
22.10.1924г.
3. Темпераментитѣ.…..…..47
29.10.1924г.
4. Връзки въ геометрическитѣ форми ….....…..70
05.11.1924г.
5. Забравенитѣ нѣща.…..…..81
12.11.1924г.
6. Несъизмѣримитѣ нѣща.…..…..102
19.11.1924г.
7. Пеленитѣ на живота. Радости и скърби.…..…..118
26.11.1924г.
8. Законъ на равенство.…..…..129
03.12.1924г.
9. Неразбраното.…..…..145
10.12.1924г.
10. Хармонична дѣятелность.…..…..165
17.12.1924г.
11. Както природата пише.…..…..180
24.12.1924г.
12. Малката радость.…..…..193
31.12.1924г.
13. Проекции.…..…..204
07.01.1925г.
14. Положителни и отрицателни състояния на живота.....222
14.01.1925г.
15. Значение на изслушването.…..…..237
15.01.1925г.
16. Правилно пѣние.…..…..255
28.01.1925г.
17. Отворената и затворената чаша.…..…..268
04.02.1925г.
18. Продължаване на живота.…..…..285
11.02.1925г.
19. Причини за противорѣчия.…..…..299
18.02.1925г.
20. Отличителнитѣ черти на човешката интелигентность....311
25.02.1925г.
21. Истинско служене.…..…..322

03.03.1925г.
22. Равностранният триѣгълникъ. 335
11.03.1925г.
23. Фазитѣ на живота. 351
25.03.1925г.
24. Придатъцитѣ на разумния животъ. 359
25.03.1925г.
25. Изразъ. 376
01.04.1925г.
26. Отмѣренитѣ прояви. 388
08.04.1925г.
27. Законъ на съотношения. 396
15.04.1925г.
28. Успоредитѣ линии. 409
17.06.1925г.
29. Най-малкото чувство. 417
24.06.1925г.
30. Земята се върти. Стремежъ на душата. 429
01.07.1925г.
31. Теория и практика. 446
08.07.1925г.
32. Силовитѣ линии на доброто и злото. 476
15.07.1925г.
33. Несъвмѣстими отношения. 480
22.07.1925г.
34. Съвмѣстими отношения. 489
29.07.1925г.
35. Разумни наблюдения. 510
05.08.1925г.
36. Малкото добро и малкото зло. 522
12.08.1925г.

БЕИНСА ДУНО
АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТЬ

©ИК“Жануа’98“
тел. 02/9 893 897

Предпечатна подготовка:
Меглена Шкодрева
Теодора Шкодрева

Уточненията на стенографката сѫ въ кръгли скоби и курсивъ. Добавенитѣ за яснота букви или думи сѫ поставени въ квадратни скоби.

Второ издание, София 2002
ISBN 954-9589-68-4